

Trọng Sinh Chi Tô Trạ

Contents

Trọng Sinh Chi Tô Trạ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	74
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	90
30. Chương 30	94
31. Chương 31	98
32. Chương 32	102
33. Chương 33	106
34. Chương 34	109
35. Chương 35: Phiên Ngoại – Cầu Không Được	114
36. Chương 36	120
37. Chương 37	124
38. Chương 38	127
39. Chương 39	131
40. Chương 40	135
41. Chương 41	139

42. Chương 42	143
43. Chương 43	147
44. Chương 44	152
45. Chương 45	157
46. Chương 46	163
47. Chương 47	167
48. Chương 48	172
49. Chương 49	176
50. Chương 50	179
51. Chương 51	183
52. Chương 52	187
53. Chương 53	191
54. Chương 54	195
55. Chương 55	200
56. Chương 56	204

Trọng Sinh Chi Tô Trạ̣m

Giới thiệu

Editor: Mã MãThế loại:Cận đại, trọng sinh, huynh đệ niên thượng, chiến tranh, phúc hắc ngoan độc bị cuồng ngược cượ̃i

Đoc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-to-tram>

1. Chương 1

Chết do nước mà sinh (ra) cũng do nước.

Nước trong hồ từng chút từng chút lấp đầy khoang miệng, mũi, mắt, tai, đỉnh đầu của chính mình, nước trong hồ trong veo như gương có thể thấy đáy, Tô Trạ̣m cố gắng mở to mắt để có thể xuyên thấu qua làn nước trong như gương mà nhìn thấy bầu trời sáng sủa của Miến Điện, cùng với bóng người lúc ẩn lúc hiện theo mặt hồ lắc lư. Đó thật sự gọi là tuyệt vọng vô cùng, từng chút từng chút cảm nhận được nước không trừ một nơi nào đang xâm nhập vào trong cơ thể của chính mình, đem khí oxy từng chút từng rút rút ra khỏi cơ thể.

Nhưng người trên bờ cố ý không thoả nguyện, lúc Tô Trạ̣m hết lần này đến lần khác sắp ngạt thở mà chết, người đó lại sai người đem hân tử trong nước kéo ra. Tô Trạ̣m bị trối lại giống như một cái bánh chưng, tay chân không thể động đậy, treo trên mặt hồ, từng ngậm từng ngậm mà hít thở, sợ rằng chính mình sẽ đánh mất một cơ hội sống sót. Ánh mắt lại giống như là thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng đến người đó.

Người ở bên bờ hồ, hai tay chấp sau lưng, thản nhiên tự đắc mà nhìn hân, khoé miệng ẩn chứa vẻ mỉm cười, y mặt mày sáng sủa, trên khuôn mặt tuần tú cũng là tràn đầy ý cười, không đường hoàng, nội liêm và kín đáo. Nếu không phải cả đời làm anh em, có lẽ liền thật sự tin tưởng con người này, chính là một dáng vẻ công tử tốt đẹp nhất trên trần thế.

Tô Phiếm cũng không phiền khi thấy dáng vẻ hung ác của Tô Trạ̣m như hận không thể đem y ra lột da huỷ cốt, đúng a, hận ý của người sắp chết chẳng qua là giọt sương còn sót lại trước khi mặt trời mọc, có cái gì còn vẩn vương trong lòng. Con trai trưởng của Tô tướng quân điên cuồng ngang ngược bá đạo một thời, lúc này bị chính mình trối giống như một con cá mới được vớt lên từ trong hồ đặt trên thớt, ướt sũng mà bị treo lên. Một phen giầy vỏ mới vừa rồi cang lộ ra sắc mặt trắng như tuyết của hân, lại tôn lên lông mày màu đen đậm như vẩy mực, cho dù một cặp mắt đào hoa tràn đầy hận ý, lại vẫn như cũ hung ác mà chọc

vào tìm phổi người khác, thật sự là đáng vẽ của cậu ấm được nuông chiều từ bé. Nghĩ đến đây, y càng cong cong khoé miệng, tiểu ý càng nhiều hơn, thanh âm dễ nghe mang theo sự quan tâm rõ rệt:

“Em trai, tư vị này dễ chịu hay không?”

Tô Trạm bá đạo một đời, lúc sắp chết đương nhiên cũng không chịu cúi đầu, thở gấp ho khan nước bọt ra ngoài, lông mày thanh tú nhíu thành một đoàn, không tỏ ra yếu kém chút nào mà còn dữ tợn nói: “Người cái thứ dễ chịu được gái điểm nuôi! Ta con mẹ nó làm quý cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Đôi môi xinh đẹp có góc có cạch(), lời nói ra lại làm cho người khác không thích nghe như thế. Cái thứ gái điểm thấp hèn Tô Phiếm nghe đến phát chán rồi, vẫn thật sự không tức giận với hắn, chỉ là tăng thêm ý cười khảm vào đuôi lông mày, cười đến như một cơn xuân phong, thấp giọng nói: “Phải không, vậy em trai, em cứ yên tâm làm quý đi ha, anh trai đây sẽ đợi em.” Dứt lời, bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng vẫy một cái.

Chỉ nghe “phù phù” một âm thanh vang lên, mặt nước vung lên rồi lan ra đầy gợn sóng.

Rồi sau đó, đầu giấy dựa một trận trong nước, dần dần không còn động đậy nữa. Chỉ có gợn sóng nho nhỏ dập dờn một vòng rồi lại một vòng.

...

Hết chương 1.

2. Chương 2

“Cứu mạng! Cứu mạng! Mọi người mau tới a! Cứu mạng a!”

Một chùm ánh sáng mãnh liệt đâm vào Tô Trạm khiến hắn không mở mắt ra được, lại theo bản năng mà dùng cả tay lẫn chân đập đập giấy dựa trong nước. Trên bờ mọi người đang hô to gọi nhỏ, có tiếng Trung, tiếng địa phương Vân Nam, còn có ngôn ngữ Đạn Bang*, quả thực náo nhiệt chết người.

*Đạn Bang (): nằm ở phía đông Miến Điện, tiếp giáp với Trung Quốc, Thái Lan và Lào. Là một nước có diện tích lớn nhất và dân số nhiều nhất trong Liên Bang Miến Điện.

Thật náo nhiệt, Tô Trạm còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, chỉ lo giấy dựa để duy trì cho chính mình không chìm xuống. Vài người lính cần vụ*, sĩ quan quân đội, ngay cả nô bộc trong nhà cũng vây quanh, vài âm thanh “bùm, bùm” rơi xuống nước, hắn loáng thoáng nghe thấy có người kêu “Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia!” Sau đó, Tô Trạm cảm thấy được có người đang tiến lại gần chính mình, giống như bắt được cộng rơm cứu mạng mà nắm thật chặt người vừa tới.

* : Lính cần vụ (Lính phục vụ trong quân đội cũ)

Tô Trạm chỉ cảm thấy chính mình bay lên trời, thoát khỏi ao nước đã mang đến cho hắn cảm giác sợ hãi vô cùng — Cái loại cảm giác bị nước bao lấy, thật sự là quá khiến cho hắn kinh hồn bạt vía. Sau đó, Tô Trạm liền cảm giác được chính mình được người khác ôm lấy, một đôi tay vô cùng mạnh mẽ tiếp nhận chính mình, nhẹ nhàng kêu to tên của chính mình: “A Trạm? A Trạm? Không sao chứ! Con đừng dọa ba mẹ a!”

Tô Trạm mở mắt ra, rồi lại nhắm chặt lại, hắn chắc là linh hồn của mình đã rời khỏi xác rồi mà, sao lại có thể thấy được đáng vẽ của cha mẹ 20 năm trước! Vừa nghĩ đến chính mình sau khi chết, người mẹ ốm đau trên giường bệnh không biết sẽ nhận được sự đối đãi của Tô Phiếm như thế nào, hắn tuy là vô tâm vô phế sống 20 năm cũng lo âu một trận.

Tô Chính Cương thấy con trai mở rồi nhắm mắt, thân thể bé bỏng trong tay còn mang theo một chút độ ấm, dự đoán ắt hẳn là không có tắt thở, trấn an người vợ đang lo lắng rưng rưng bên cạnh nói: “Không có việc gì, không có việc gì, A Trạm còn sống, đừng lo lắng, đừng lo lắng.” Tiếp theo, giống như xách một con gà con mà đem Tô Trạm xách lên, lật người hắn lại, vỗ vỗ lưng hắn.

Tô Trạm liên tục phun ra vài ngụm nước, cuối cùng cũng từ từ hồi phục lại tinh thần, chỉ thấy chính mình vẫn được người cha tuổi còn trẻ ôm trong lòng, bên cạnh là mẹ gấp đến độ mặt đỏ cả lên, lung lay cánh tay, nghe được tiếng chuông thanh thủy — Đó là thanh âm phát ra từ một đôi vòng tay màu bạc mà trước 10 tuổi hắn vẫn luôn đeo trên hai tay.

Tô Chính Cương thấy con trai mình vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, giờ phút này càng trắng đến dọa người, giống như búp bê tuyết nằm trong lòng y, dường như có thể lập tức theo ánh mặt trời mà tan ra luôn, vô cùng lo sợ mà đem Tô Trạm ôm lấy, vỗ về thân thể của hắn, dục dãi nói: “Được rồi, được rồi, A Trạm không có việc gì rồi, không sao rồi, bị dọa sợ thôi...”

Tô Trạm vẫn như cũ chưa phục hồi lại tinh thần, linh hồn đã rời khỏi xác sao lại có thể thấy được người cha đã chết và còn mang theo hàng loạt cảnh tượng như vậy nữa, sinh động như thế, cũng quá chân thật rồi.

Chung Ý Ánh ở bên cạnh con trai và chồng, hai môi run rẩy nói không ra một câu nào, dung mạo thanh tú xinh đẹp như mất máu, xem ra còn sợ hơn so với đứa con trai bị rơi xuống nước.

Nàng hít một hơi thật sâu ổn định tâm tình lại, phân phó nha đầu phục vụ bên cạnh nói: “Mau đi xem xem bác sĩ Lâm đã đến chưa, chuẩn bị nước nóng và quần áo, cho thiếu gia tắm rửa.”

Rồi sau đó chuyển hướng sang Tô Trạm đang ở trong lòng của chồng mình, trấn tĩnh tâm trạng của chính mình nói: “A Trạm, không sao rồi, mẹ dẫn con đi tắm rửa, đợi một lát cho bác sĩ Lâm xem một chút.”

Lại thấy Tô Trạm không nói tiếng nào chỉ cúi thấp đầu.

Giờ khắc này, hắn đang nhìn đôi vòng tay màu bạc trên tay của chính mình, đôi vòng tay này hắn vẫn luôn đeo từ khi nhớ chuyện cho đến khi 10 tuổi, theo như lời mẹ nói, là lúc sinh ra đã đeo rồi, từ trong một ngôi chùa hương khói hưng thịnh mà cầu được để bảo vệ sự bình an của hắn. Mà hắn vào giờ khắc này có thể chạm tới cái đồ chơi con nít trong trí nhớ này hắn đã rất lâu rất lâu rồi không có đeo.

Tô Chính Cương cùng vợ nhìn nhau một cái, nghĩ con trai có lẽ thật sự bị dọa sợ, thế là liền vội vàng ôm lấy Tô Trạm vào trong nhà, quần gia ở bên cạnh cũng bắt đầu thu xếp mọi người một phen kinh tâm động phách, nên làm gì thì làm cái đó. Mà Tô Trạm vốn vẫn luôn không nói tiếng nào lại giùng giởng động đậy, nhìn nhìn xung quanh, bất ngờ mà hét lên: “Con mẹ nó, Tô Phiếm đâu! Lão tử không giết hắn không được!”

Sau khi Tô thiếu gia rơi xuống nước tỉnh lại cũng không khóc không nháo, không kêu cha, cũng không gọi mẹ, câu đầu tiên cư nhiên là hung dữ muốn giết chết anh trai của chính mình. Quả thực khiến cho mọi người đang bận rộn đều sửng sốt, đều dừng lại động tác đang làm.

Tô Chính Cương theo tầm mắt của mọi người, liếc mắt liền đem Tô Phiếm đang len lén quan sát ở phía sau cột đá lớn ngay cổng, cố gắng che giấu bóng dáng của chính y kéo ra. Gương mặt âm u, thấp giọng, từng chữ từng chữ như cắn răng nói: “Tô Phiếm, anh ra đây cho tôi.”

Suy cho cùng cũng chỉ là thân thể của con nít, lại hoạt động trong nước quá lâu, trải qua một hồi vừa hô vừa ầm ĩ lúc này, Tô Trạm cuối cùng thể lực chống đỡ hết nổi mà ngủ mê mết trong lòng Tô Chính Cương, mơ mơ màng màng nghĩ rằng, lần này, lão tử thật sự không làm quỷ cũng sẽ không buông tha cho người!

+++

Chung Ý Ánh lúc này mới 38 tuổi, không phải là một người bệnh suy yếu trong trí nhớ của Tô Trạm, rất là ôn nhu mỉm cười với con trai của mình, ôn nhu tựa như đoá hoa lung lay trong gió xuân. Bởi vì, lúc này, con trai của nàng đang mở to đôi mắt to đen lấy chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm vào nàng, dưới lông mi thật dài, là ánh mắt đen lấy sáng sửa.

Đứa con trai này của nàng lúc không gây sự, không nghịch ngợm, không phát cáu, đích thực là một đứa nhỏ khiến cho người ta yêu thích, “Còn nhớ năm đó con mới ba tuổi, cha của con tìm cho con một tiên sinh, tiên sinh nói trong mệnh của con mang theo thủy kiếp*, thủy kiếp một lần vào năm con 8 tuổi, liền sẽ thuận lợi mà lớn lên, vì thế, mới giúp con đặt tên là Tô Trạm. Xem ra, thật sự là cao nhân.”

* : /Thủy kiếp/. Thủy là nước. Kiếp là cướp. (Theo Mã đại loại ý là bị nước cướp đi sinh mạng í)

Chung Ý Ánh cố gắng nhớ lại thầy tướng số cười híp mắt đó, nhớ y lúc đó sờ sờ đầu của Tô Trạh, sau đó bình luận rằng: “Chết do nước mà sinh (ra) cũng do nước, tiểu thiếu gia gọi là Tô Trạh đi, tự là Tử Thâm, sẽ lớn lên thật tốt.”

Tô Trạh, tự là Tử Thâm, chết do nước mà sinh ra cũng do nước.

Hôm nay Tô Trạh đang nằm trên giường trẻ em đem lời tiên tri đã nghe qua cả trăm lần nghiền ngẫm vài lần, trong lòng nghĩ, thầy tướng số đó hẳn hoàn toàn không có bất kỳ ẩn tượng gì, quả nhiên là cao nhân, một kiếp này của chính mình, không phải chính là chết do nước mà sinh ra cũng do nước sao?

Lông mi của Tô Trạh giống như cây quạt nhỏ phủ lên, đen nhánh vừa dày vừa dài, hơi có chút động đậy, liền giống như con bướm vỗ cánh. Chung Ý Ánh ngồi ở đầu giường, thấy lông mi của con trai động đậy, lập tức vươn tay ra sờ sờ trán của con trai, không có phát sốt.

May mà, đã vào tháng ba, đã là mùa hè của Miến Điện, không cần lo lắng ao nước lạnh giá mà bị cảm lạnh. Mặc dù mới vừa rồi lúc hắn đang hôn mê, quân y đã đến xem qua tình hình, nhưng nàng vẫn không yên tâm. Đây là đứa con trai duy nhất của nàng và Tô Chính Cương, là đứa con trai mà nàng đã bất chấp các loại nguy cơ mà sinh nó ra vào lúc nàng 30 tuổi, nếu không phải còn có một Tô Phiếm, lại là con trai độc nhất của Tô tướng quân nổi danh ở miền Bắc Miến Điện, lấy cái tuổi 42 hiện tại của Tô Chính Cương mà nói, quả thật được xưng là già rồi mà còn có con.()

Chung Ý Ánh bàn tay thon dài xinh đẹp theo cái trán của con trai, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nhẹ nhàng như là sợ rằng dọa đến hắn mà hỏi: “A Trạh, tỉnh rồi phải không? Muốn uống nước không? Mẹ vẫn luôn giữ ấm cho con.”

Chỉ một câu nói này, lại có thể khiến cho Tô Trạh nằm ở trên giường rơi nước mắt.

Hắn đời trước đã uống qua rất nhiều loại rượu, rượu nho, rượu đế, rượu Vodka, một chai cũng hơn một vạn đều không cảm thấy; Các loại trà Trung Quốc đắt đỏ quý báu, cà phê nước ngoài, nước ép hoa quả nhiều loại, lại chỉ có một người nhớ, lúc hắn vẫn còn nhỏ, lúc hắn còn chưa biết uống rượu mua vui, thức uống mà hắn thích nhất là nước đun sôi để ấm.

Nhưng đời trước, hắn chưa bao giờ quý trọng.

Tô Trạh nhớ tới chính mình lúc đó lại một lần muốn ra ngoài tìm hoan mua vui, chộc cho người mẹ luôn ôn nhu nhã nhặn ngồi trên xe lăn không ngừng run rẩy. Lúc đó hắn chỉ cảm thấy, người mẹ này của chính mình sao thoáng một cái vừa bị bệnh vừa già, dài dòng khiến cho người khác sinh ra sự chán ghét.

“A Trạh, gần đây bên ngoài không yên ổn, con vẫn là đừng nên ra ngoài chơi, đợi trận này qua rồi hãy tính.”

Tô Trạh nhớ chính mình vô cùng không nhẫn nại mà đầu cũng không quay lại nói: “Mẹ, người sao lại càng già càng khiến người khác phiền, con ra ngoài chơi thì sao!” Hắn vẫn nhớ được Tô Phiếm một bộ dáng đứa con hiếu thảo, đứng ở đằng sau, vịn xe lăn của mẹ hắn, nhúu mày nói giúp vào: “Đúng vậy, em trai, em đừng đi ra ngoài khiến mẹ lo lắng!”

Tô Trạh ngược lại quay đầu lại, khuôn mặt lạnh lùng giọng điệu mỉa mai nói: “Anh út đi, ai là em trai của anh, bớt dặt vằng lên mặt mình đi.” Là người đều biết, đây là câu cửa miệng của Tô thiếu hắn, từ nhỏ đến lớn, hắn nói nhiều đến nỗi chẳng ngại phiền, Tô Phiếm nghe được cứ để thuận theo tự nhiên.

Thế nhưng không nghĩ đến, đây lại là vĩnh biệt. Đợi khi hắn trở về, trời đất cũng thay đổi từng người(). (Mã: Chỗ này khó hiểu quá!!!)

Hết chương 2.

3. Chương 3

Sao rồi, rơi xuống nước một lần, liền không nhận ra mẹ sao?” Chung Ý Ánh vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trạ, mỉm cười nói.

Tô Trạ chậm chạp hồi phục lại tinh thần, lại chậm rãi dùng sự ngây thơ đặc biệt của con nít, giọng nói trong trẻo mà kêu lên: “Mẹ!” Ngay sau đó, vươn đôi tay nhỏ bé ra, nhào vào lòng Chung Ý Ánh. Giống như là muốn hấp thu sức lực, một mực chui vào trong lòng mẹ. Hít một hơi thật sâu, tràn đầy mùi vị hoa lan trên người của mẹ như trong trí nhớ của h. Đồng thời, vì hành động rất giống một thằng nhóc con của chính mình mà phải nhỏ một phen.

Chung Ý Ánh trái lại rất ngạc nhiên, đồng thời vươn tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của con trai, khẽ mỉm cười nhẹ nhàng vỗ về lưng của h, cũng không nói lời nào. Đứa con trai này của nàng, từ khi biết đi biết chạy, biết đi chỗ này chỗ khác gây sự, liền rất ít khi gần gũi với nàng như vậy.

Bởi vì nguyên do là con trai độc nhất, Tô Trạ được Tô Chính Cương đội trên đầu, từ trên xuống dưới trong nhà, trong quân đội cũng chịu đến không có giới hạn, tính cách rất là ngang bướng, lại bởi vì bên cạnh không có con nít chơi với h, càng lộ ra sự cô độc. Tiểu thiếu gia của Tô gia vừa ngang bướng vừa cô độc vừa bá đạo. Vốn tưởng rằng, sau khi Tô Phiếm đến sẽ tốt hơn một chút, lại không nghĩ đến Tô Trạ cùng Tô Phiếm căn bản lại không chơi với nhau được.

Nghĩ đến Tô Phiếm, Chung Ý Ánh không khỏi lo lắng mà thở dài một hơi, đem con trai trong lòng mình kéo ra, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mảnh khảnh, mang theo sự nghiêm túc mà hỏi: “A Trạ, con không được nói dối với mẹ, con rơi xuống nước rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con bảo giết chết anh trai là như thế nào, nào có đứa em trai nào giống như con!”

Hừ! H. cư nhiên quên mất chuyện này, “xet” một cái, tràn đầy sự oán hận mà hoá thành lửa giận trong lòng, Tô Trạ vội vàng vàng bò dậy muốn xuống đất.

Chung Ý Ánh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai trở nên căng thẳng*, hiển nhiên là đè nén sự tức giận cực lớn, thân thể nhỏ bé, thở phì phò, vẻ mặt như muốn tìm người đến liều mạng. May mà Tô Trạ vẫn chỉ là một tiểu thiếu gia xinh xắn 8 tuổi, chính là sự tức giận cực lớn như vậy cũng không khiến cho sự dữ tợn trên mặt h có thể đoạ được mẹ của chính mình. Trong ánh mắt của Chung Ý Ánh thấy được, cùng lắm là đáng vẻ khó chịu của con nít khi bị cướp đồ chơi mà thôi.

* : /Bằng đắ lăo trực/:??? <- mã=“” không=“” hiểu=“” tra=“” google=“” không=“” ra.=“” thính=“” cao=“” nhân=“” chỉ=“”>

“Con phải kiểm Tô Phiếm tính số!” Tô Trạ đứng trên chần nói, dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn lắ một cái, nhảy xuống giường, ngay cả dép cũng không mang, chân trần nhanh như chớp chạy ra khỏi cửa.

Chung Ý Ánh liền vội vàng đứng dậy, gọi: “A Nghĩ, mau ôm tiểu thiếu gia lại, đừng để cho nó chạy loạn.”

Người làm đang canh giữ ở cuối hành lang nghe thấy lời phân phó của phu nhân, mắt thấy tiểu thiếu gia đang mặc đồ ngủ tức giận bưng bưng mà chạy về hướng của chính mình, liền vội vàng vươn tay ra muốn ôm h lại, Tô Trạ lại trừng ra một khuôn mặt lạnh lùng, giọng điệu âm u nói: “Tránh ra! Người nào, dám ôm bản đại gia!”

A Nghĩ thật sự bị khí thế của “đại gia” 8 tuổi này đoạ sợ, tay đã vươn ra cứng lại, trong lòng nghĩ, đây thật không hổ là con trai của Tô tướng quân.

Cái sưng sốt này, Tô Trạ liền thừa cơ quẹo đến cầu thang, vừa muốn nhấc chân xuống lầu, liền phát hiện thân thể lại bay lên không trung, bị mẹ ở phía sau vội chạy tới thoáng cái ôm lấy.

Chung Ý Ánh đỡ khóc đỡ cười ôm lấy đứa con trai bảo bối vừa này còn giả bộ làm ông cụ non, giả vờ cả giận nói: “Con đây là muốn làm cái gì? Con bình thường đi chơi mọi nơi, mẹ dặn bao nhiêu lần không thể đến cạnh bờ ao chơi, con chính là không nghe. Mẹ còn chưa phạt con đâu, con đây là lại muốn đi gây hoạ?”

Tô Trạ đối với cái thân thể mới 8 tuổi này tức giận bất bình, thật là, tại sao chính mình không trọng sinh lại lúc 18 tuổi, nếu không đã trực tiếp một súng nổ chết Tô Phiếm, vĩnh viễn trừ bỏ tai hoạ.

Đôi chân trắng nõn giùng giàng, một bên nói: “Mẹ, dẫn con đi tìm Tô Phiếm, con đi tìm Tô Phiếm! Buông con ra để con đi tìm Tô Phiếm!” Hắn chịu đựng mặt dày, đã bắt đầu thật sự giả làm con nít mà khóc lóc om sòm. Vừa nghĩ đến chính mình bị Tô Phiếm rõ như ban ngày mà cho chết chìm trong hồ, hắn thật sự là nuốt không trôi cái cục tức này.

May là Chung Ý Ánh cũng thật sự không có cách nào, đem Tô Trạ đưa cho A Nghĩa, để y ôm lại.

Một mặt thì lạnh lùng trách cứ nói: “Tô Trạ, mẹ dạy con không biết lớn nhỏ như vậy sao? A Phiếm là anh trai của con, phải kêu anh –” Chung Ý Ánh vừa định đón lấy dạy bảo con trai, lại bị nha đầu Tiểu Phân vội vàng vọt vào đại sảnh cắt đứt.

Chỉ thấy Tiểu Phân đứng dưới lầu, rõ ràng là chạy vào, đầu đầy mồ hôi gấp gấp hô to: “Phu nhân, ngài mau đi xem đi. Tướng quân đem đại thiếu gia treo ngược lên, nói muốn lấy roi ngựa đánh đại thiếu gia đó!”

Chung Ý Ánh trong lòng “lộp bộp” một cái, roi ngựa này là cái gì, làm con gái của quân nhân, hiện tại làm vợ của quân nhân, nàng thật sự là không thể rõ hơn!

Chung Ý Ánh lúc này đã hoàn toàn không có cách nào lại phân tâm ra để trông nom cho đứa con trai bảo bối đã vui vẻ luôn mồm phải tìm người ta tính sổ, vội vàng vàng để Tiểu Phân dẫn mình qua đó.

Tô Phiếm mặc dù không phải là đứa con do nàng sinh ra, nhưng hắn chỉ là một đứa con nít mới 10 tuổi, con nít thì sai lầm gì mà không có. Tô Chính Cương ra tay rất nặng, chuyện người đang sống mà đá chết cũng có. Ai không biết Tô tướng quân ở Tam Giác Vàng là người nham hiểm. Huống chi, mặc dù Tô Phiếm là con cả của y, nhưng thời gian qua Tô Chính Cương kiên cường cố chấp chưa bao giờ thương tiếc y.

Tô Trạ bị A Nghĩa vững vàng ôm trong lòng, không thể động đậy chút nào, nhưng trong lòng thật sự muốn vui sướng vô cùng, âm thầm nghĩ rằng, dùng roi ngựa đánh chết mới tốt. Hoàn toàn không nhớ chính mình đã là một người trưởng thành sống đến 28 tuổi rồi, quay đầu lại ra lệnh cho A Nghĩa, rất là oai phong không thôi mà nói: “Nhanh ôm bản thiếu gia đi!”

Mất thấy phu nhân muốn đi tìm đại thiếu gia, mà tiểu tử tông ở trong lòng của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng thúc giục, A Nghĩa cũng đành phải bất chấp khó khăn, ôm tiểu thiếu gia đi theo. Tô Trạ rũ xuống lông mi thật dài, mặt không chút thay đổi mà bị A Nghĩa ôm trong lòng, trong lòng lại chuyển mấy lần, thế nào mới có thể khiến cho người cha tướng quân của chính mình một trận roi da đánh chết Tô Phiếm đây?(Mã: Em thụ thật đáng sợ!!!)

Tô Trạch* được xây dựng ở một ở một khối đất bằng giữa sườn núi Mông Sơn, xuống núi dễ hơn lên núi, chính là dễ thủ khó công, năm đó Tô Chính Cương nhận đội ngũ, đứng vững chân ở vùng núi rừng rậm ở miền Bắc Miến Điện, thấy đảo Hải Nam bị chặt đứt, đội ngũ của chính mình đi qua Hải Nam chuyển đến Đài Loan đã không còn hy vọng. Mà quân đội chính phủ Miến Điện, quân đội Thái Lan, các loại thổ ty thổ phỉ, lại thêm đội du kích của Miến Cộng*, các thế lực chinh chiến ở vùng Tam Giác Vàng nhỏ nhỏ, không phải người hôm nay bị ta đánh chết, chính là hãn ngày mai phải đánh gục ta.

* : /Trạch/: nhà

* : /Miến Cộng/: Đảng cộng sản Miến Điện

Y là thổ phỉ xuất thân từ quân đội quốc gia đối nghịch giữa chừng, nghĩa lớn dân tộc là có, cùng với Chung tướng quân nắm đó một đường đánh giặc ngoại xâm Nhật Bản đến vùng núi nước ngoài có thể ăn thịt người, hướng phía Bắc về nước thì vô vọng, hướng phía Nam đi Đài Loan xa xa không hẹn, sau khi Chung tướng quân chết y dứt khoát nhận đội ngũ, ở đây dần xếp một chút, bọn họ đã là một đội cô nhi nước ngoài không có quốc tịch, nhưng mà bản thân Tô Chính Cương chính là một cô nhi không cha không mẹ, đối với những điều này hoàn toàn không để ý, sống tiếp mới là việc chính đáng.

Thế là, Tô Chính Cương căn cứ vào ý niệm này mang theo đội ngũ của y, ở vùng núi Mông Sơn ở Đạn Bang chiếm đỉnh núi, dần xếp một chút, thế lực dần dần mở rộng, cũng ở chỗ này xây dựng căn cứ địa của chính mình.

Trước tiểu lâu của Tô gia bởi vì sở thích của Tô phu nhân mà đào một ao hoa sen, lại đi tới phía trước một chút chính là một võ đài lớn, lúc nào cũng có vệ binh trông coi, Tô Chính Cương bình thường cùng các thuộc hạ bàn bạc sự vụ chính là ở trong nhà hội nghị ở cạnh võ đài này. Lúc này, trên võ đài đang vây

quanh một vòng các binh sĩ và sĩ quan quân đội, mà đứng ở chính giữa, chính là Tô Chính Cương trời cực nóng còn mang giày ủng quần lính đang đứng nghiêm.

Mà người đang bị treo trên giá sắt, chính là Tô Phiếm đang cúi thấp đầu, không nói một lời, đặc biệt im lặng.

“Chính Cương, anh đây là muốn làm cái gì? Còn không đem A Phiếm thả xuống.” Chung Ý Ánh liếc nhìn Tô Phiếm đang bị treo, vội vội vàng vàng mà bắt lấy cánh tay đang cầm roi ngựa của y nói.

Tô tướng quân oai phong ở vùng Tam Giác Vàng, không sợ trời không sợ đất, điều duy nhất mà y sợ chính là vợ của mình, nói chính xác hơn, người duy nhất có thể khiến cho Diêm Vương mặt đen này có chút lộ vẻ cảm động chỉ có vợ của y, con gái độc nhất của Chung tướng quân, người vợ kết thành vợ chồng của chính mình. Nhưng mà, Chung Ý Ánh vốn là con nhà trí thức, chỉ là sau này Chung tướng quân bỏ bút đi tòng quân, nhưng vẫn như cũ tuân theo nguyên tắc chuyện của đàn ông không cần phải can thiệp, rất ít khi đến nơi võ đài này.

Cho nên Tô Chính Cương vừa quay đầu lại, thấy vợ đang kéo tay của chính mình, sắc mặt âm trầm lập tức thả lỏng, dè dặt thanh âm nói: “Em sao lại đến đây, A Ánh a, nhanh về đi, đây đều là chuyện của đại nam nhân, bản, rất bản.”

Thấy Tô Trạ đang bị A Nghĩa ôm cũng theo phía sau, lại lập tức lấy ra uy nghiêm của người làm cha, nét mặt hung dữ nói: “Mới từ dưới nước vớt lên, con thằng nhóc con này sao lại chạy loạn rồi! Ngại bản thân mình sống 8 năm chán quá rồi phải không!” Nói xong, lại trưng ra một khuôn mặt tươi cười, dụ dỗ vợ mang con trai đi về.

Tô Trạ hoàn toàn miễn dịch với lời đe dọa với con nít này của cha mình, càng cảm thấy cho dù sống lại một đời vẫn là chịu không nổi vẻ mặt như vậy của cha đối với mẹ, ngấy muốn chết người.

Rất là khinh thường bĩu môi, rũ xuống mí mắt, thu lại tâm tình của chính mình, nhàn nhạt nói: “Cha, Tô Phiếm đem con đẩy xuống nước. Cả nhà từ trên xuống dưới, rõ ràng đều biết con không dính nước được.”

4. Chương 4

Chung tướng quân là ông ngoại mà Tô Trạ chưa bao giờ gặp mặt, chỉ nghe nói dừng mãnh thiện chiến cuối cùng chết dưới sự bao vây của Đảng Cộng Sản Miền Điện.

Chung tướng quân vẫn luôn đề bạt cha của hắn, thậm chí đem con đường sống cuối cùng lưu lại cho y, mà lúc trước Tô Chính Cương cưới Chung Ý Ánh – con gái một mà Chung tướng quân yêu thương nhất đời này, cũng chính là mẹ của chính mình, Chung Ý Ánh. Mặc dù những ngày đầu khổ cực, cũng không nỡ để nàng chịu một chút khổ cực, cho nên vẫn luôn không muốn có con cái.

Thời gian sau này ổn định một chút, bụng của Chung Ý Ánh lại vẫn không có tin tức gì. Thẳng đến khi Tô Chính Cương 34 tuổi mới có được đứa nhỏ, làm huyết mạch duy nhất của Chung tướng quân và Tô Chính Cương y, Tô Chính Cương thật sự là hận không thể đem con trai ngâm trong miệng, nâng niu trong lòng bàn tay. Ngay cả đặt tên cũng là thận chi hựu thận* mà suy nghĩ ba năm trời. Cuối cùng vào lúc sinh nhật năm ba tuổi của Tô Trạ, một ông lão lưu lạc đến đây đi ngang qua, khẳng định cuộc đời này của Tô Trạ nhất định gặp thủy kiếp, đồng thời lấy cái tên này.

* : /Thận chi hựu thận/: Đã thận trọng rồi lại thận trọng hơn.

Trong trí nhớ của Tô Trạ lúc còn nhỏ, đích thực là từ trên xuống dưới của Tô gia đều được dạy dỗ kỹ càng rằng phải hầu hạ tiểu thiếu gia cách xa nước. Hắn còn nghe người làm đã từng nói qua một câu chuyện, nói Tô tướng quân năm đó sờ sờ mái tóc ngắn ngắn, vỗ bàn một cái liền dự định đem ao hoa sen xinh đẹp đặc biệt đào ra mà lấp lại. Cuối cùng bị Tô phu nhân cảm thấy làm to chuyện không cần như thế mà ngăn lại.

Thế là, cho dù là Tô Phiêm năm bảy tuổi vừa trở lại Tô gia, cũng bị Tô Chính Cương chỉ vào mũi dận dò: “Lúc chơi với em trai, không cho phép đến ao hoa sen!” Cuối cùng nhắc chân liền muốn đi, lại như cũ không yên tâm mà quay đầu lại nói: “Thùng nước lớn một chút và ao cũng không được, nghe kỹ cho lão tử!”

Sau khi nghe xong lời nói này, Tô Chính Cương càng cảm thấy sự phán đoán của chính mình không sai, con trai vừa được vớt lên, không khóc không nháo mà vội vã tức giận muốn tìm Tô Phiêm báo thù, nếu không phải bị Tô Phiêm đẩy xuống, thì làm sao phải như thế! Huống chi, y thật sự cảm thấy Tô Phiêm mặc dù chỉ mới 10 tuổi, thoát nhìn hoà đồng giống đoàn bông vải, lại như thế nào cũng cảm thấy phía sau đoàn bông vải có thứ chính mình xem không hiểu. Tâm tư của đứa con nít 10 tuổi nặng như vậy, y thật sự là rất khó chịu.

Chung Ý Ánh vội vàng che miệng của Tô Trạ lại, trách cứ nói: “Có ai nói chuyện như con không, anh trai của con còn có thể hại con sao!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trạ bị mẹ che lại một nửa, cũng không cãi cò, trong lòng âm thầm cười lạnh nghĩ, sao lại không phải là hại con, thật muốn để cho mẹ nhìn xem, con trai của mẹ đã chết như thế nào!

Tô Phiêm treo ở trên giá nghe được câu nói này của Tô Trạ, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, dù sao chỉ mới có 10 tuổi, hấn cố gắng chịu đựng để nước mắt không rơi xuống, thanh âm run rẩy mà biện luận: “Cha, con thật sự không có đẩy em trai, là em trai hôm nay kiên quyết kéo con đến bên ao hái đài sen, con sợ em ấy xảy ra chuyện, đành phải đi theo –”

Bản thân Tô Chính Cương là một binh lính thô lỗ, Nam chinh Bắc phạt hằng năm càng làm cho khuôn mặt vốn dĩ nghiêm túc đoan chính của y phơi cho đen thui, nghiêm mặt lại thì chính là dáng vẻ của người nham hiểm, nhưng không nghĩ đến người nham hiểm nuôi hai tiểu tử trắng nõn sạch sẽ. Cùng là con trai của Tô Chính Cương, Tô Phiêm là tiểu thiếu gia hiểu lễ nghĩa anh tuấn khôi ngô, so với bình thường Tô Trạ ương bướng, theo những người làm thấy được Tô Phiêm ngược lại càng giống con trai của phu nhân dịu dàng.

Dứt lời, Tô Phiêm lo lắng mà men theo ánh mắt nhìn Tô Trạ, Tô Trạ bị A Nghĩa ôm trong lòng đón nhận ánh mắt của Tô Phiêm ửng đỏ ửng khuất cực kỳ, lại chỉ là rủ xuống lông mi vừa dày vừa đen nhánh, giống như nổi lên tính tình trẻ con mà phe phẩy cái vòng tay màu bạc trên tay của chính mình, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng vang của cái chuông. Tô Trạ mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lại đột nhiên nhìn Tô Phiêm cười một cái, rực rỡ ngậy thơ mang theo bản tính trẻ con, khuôn mặt xinh đẹp lại không khỏi khiến cho Tô Phiêm rung mình một cái, uy nghiêm đáng sợ.

Trông cậy vào khuôn mặt đen thui của cha và nụ cười như vậy hướng về chính mình của Tô Trạ là căn bản không có khả năng, toàn bộ những người làm và lính cần vụ vây quanh võ đài, nhưng mà ngại vì khí thế của Tô Chính Cương, càng không có ai thay tiểu thiếu gia nữa đường về nhà này mà ra mặt. Tô Phiêm biết rõ, cầu ai cũng không được, chỉ có mẹ cả còn có chút thương tiếc đối với chính mình. Mặc dù chính mình không phải là con ruột của nàng.

“Mẹ cả, con thật sự không đẩy em trai xuống ao, lúc đó con –” Tô Phiêm nước mắt chịu đựng cuối cùng cũng vỡ òa, từng hàng từng hàng nước mắt chảy xuống, cũng quật cường mà cắn răng để không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Chung Ý Ánh vội vàng kéo lại Tô Chính Cương đang đi về phía trước, vừa muốn mở miệng liền bị y ngăn lại, Tô Chính Cương khẩu khí cứng rắn nói: “Ý Ánh, hôm nay không nói đến việc A Trạ nếu như xảy ra chuyện gì, chính là hiện tại không có việc gì thì cũng phải để tên tiểu tử này lột một lớp da. Quy củ của Tô gia là anh lập, không cho phép mang A Trạ đến bên ao, đó là gia quy, ở trong quân đội thì là quân quy, Tô Chính Cương anh mang binh đã hơn 20 năm rồi, đó chính là nói sao làm vậy! Lí phó quan, kéo phu nhân lại cho tôi!”

“Vậy anh cũng không thể dùng roi ngựa thô như vậy mà đánh một đứa con nít a, Chính Cương, Tô Phiêm mới 10 tuổi, con nít có thể sai lầm bao nhiêu. Có chuyện gì anh hỏi cho rõ ràng rồi hãy phạt cũng còn kịp mà!” Chung Ý Ánh thấy Tô Phiêm chịu đựng cắn răng rơi nước mắt, lời biện luận mới nói được một nửa cũng nói không nên lời. Những người còn lại thấy dáng vẻ này của đại thiếu gia, cũng dần dần cảm thấy, đứa nhỏ này thật sự là uy khuất cực kỳ.

Tô Trạ hí mắt suy nghĩ suy nghĩ, hình như lúc tám tuổi, chính mình quả thực là đã từng rơi vào trong ao, cụ thể xảy ra chuyện như thế nào, hấn thật sự là nhớ không rõ lắm. Đã từng chết qua một lần, sống lại

một lần, chuyện đời trước đều cách hẳn rất xa, chỉ có chính mình chết như thế nào, ngược lại vẫn khắc cốt ghi tâm. Nhưng mà, nhớ mang máng, Tô Phiếm vẫn thật sự hung hăng ăn một trận roi da.

Hắn vốn cũng không phải là người lương thiện, đối với Tô Phiếm chưa bao giờ tồn tại lòng tốt gì, nhưng cũng chưa bao giờ tồn tại ý xấu gì. Theo hắn thấy, Tô Phiếm bất quá chỉ là một đứa con hoang mà Tô gia ở trên đường nhặt về, trùng hợp cùng họ với hắn, cùng một cha mà thôi. Hắn chẳng thêm đem tâm tư dùng để đối phó với cái loại mặt hàng này.

Nhưng hắn thua rồi, hơn nữa thua rất thảm. Quân đội, tiền tài, thế lực, toàn bộ không có. Cửa nát nhà tan, chính mình còn thành ma quỷ trong ao.

Lông mày thanh tú của Tô Trạm giãn ra, một bộ dáng vẻ tiểu thiếu gia điềm đạm nho nhã, nét mặt không có chút nào gợn sóng mà nhìn kẻ thù đoạt mệnh của mình năm nay chỉ mới 10 tuổi, âm thầm suy nghĩ, Tô Phiếm, tôi thua thì thua ở đời trước, rõ ràng không đem anh coi ra gì, tâm anh đủ ngoan(Mã: hung ác), đã tâm đủ lớn.

Nhưng đời này, xem anh làm sao mà sống.

Lúc này, Tô Chính Cương không chống cự nổi sự cầu xin hết lời của người vợ yêu dấu, không có cách nào, đành phải đổi thành roi nước nhỏ. Cánh tay cường tráng hữu lực giờ lên cao, roi thứ nhất mang theo một trận gió thổi vù vù, mang theo cát bụi dưới đất bay lên.

Một roi này đánh xuống, Tô Phiếm chỉ cảm thấy như đánh vào trong lòng chính mình, toàn thân run rẩy, nửa người dưới bắt đầu vừa đau vừa rát, lúc nhỏ có một lần đụng phải ngọn nến rút xuống trên tay của chính mình cũng không có đau như vậy. Y đương nhiên không thấy được lúc này trong bắp chân của chính mình lại thêm một vết roi đỏ như máu, trầy da thịt bong, trên da thịt trắng nõn đặc biệt dữ tợn.

Tô Trạm nhìn bóng lưng của cha đang vung vẩy roi da, cảm thán nghĩ, cha còn trẻ thật tốt, nghĩ đến lúc ông già rồi, ngay cả cái chén cũng cầm không nổi.

Tô Chính Cương dùng ngữ khí khi huấn luyện binh lính mà hét: “Nói, mày lần này có sai hay không! Có nên mang em trai đến bờ ao hay không! Có nên đẩy nó xuống nước hay không?”

Tô Phiếm nghẹn một hơi, bình thường gương mặt thoát nhìn thanh thanh tú tú, hoà hoà khí khí nay cau thành một đoàn, mồ hôi đã thấm ướt phần tóc mai trên mái tóc ngắn đen nhánh của y, run rẩy hàm răng trả lời: “Cha, con thật sự không có...”

Lời còn chưa dứt, roi thứ hai đã “ba” một tiếng mang theo tiếng gió rơi xuống trên người y, lực đạo đầy đủ, trực tiếp đánh lên thân thể của Tô Phiếm một cái, theo phản xạ mà đem chân không có chỗ bám mà co lên, vẫn cứng rắn không chịu hé răng.

Tô Chính Cương thấy Tô Phiếm cắn chặt răng một tiếng cũng không thốt ra, lại tức giận đứa nhỏ này bản chất cứng rắn như vậy, khó gặm vô cùng, càng cảm thấy quyền uy của chính mình giống như chịu một loại khiêu chiến, mang quân đã mười mấy năm, lại làm Tô tướng quân lâu như vậy, hiếm thấy còn có người khiêu chiến tính cách của ông như vậy.

Thế là, một bên hét có nhận sai hay không, một bên đem roi da giáng xuống chân Tô Phiếm. Chẳng được vài roi, trên bắp chân giống như đậu hủ non đã hẳn lên vài vết roi, thoát nhìn nhe nanh múa vuốt vô cùng dọa người, con nít đều không phải da mềm sao.

Tô Trạm ngóng nhìn, Tô Phiếm toàn thân ướt đầm đầy mồ hôi, run rẩy tan tác, lại một chút sự đồng tình cũng không có. Nhớ tới tình cảnh một đứa con nít như vậy, sau khi lớn lên, giống như mèo vờn chuột, hết lần này đến lần khác sai người đem chính mình quăng vào trong nước, hắn vẫn không có tấm lòng Bồ Tát đó.

Ánh nắng chiều tà chiếu xuống những tia nắng, chỉ còn lại một chút màu cam của mút hoa quả, đem từng tầng rừng rậm từ xa tới gần tầng tầng lớp lớp tô thành màu vàng kim ảm áp. Những rặng mây hồng hợp lại với nhau thành một mảnh, cuộn cuộn đuổi theo đường chân trời ở phía Tây, đây là hoàng hôn ở miền Bắc Miến Điện mà hắn vô cùng quen thuộc. (Mã: Đoạn này chém khí thế luôn)

Còn có điều gì tốt hơn so với việc còn sống còn thấy được bầu trời, thấy được rừng sâu núi thẳm như vậy đây?

Hơn nữa, trước mắt còn diễn vở kịch chính mình trước khi chết trong lòng sắp xếp một lần lại một lần. Một trận đòn thì tính là cái gì? Căn bản là không đủ. Tô Trạh nhớn khoé miệng mà suy tư.

Roi thứ 10 đang muốn hạ xuống, tay của Tô Chính Cương lại bị Chung Ý Ánh tránh thoát mà dùng cả hai tay gắt gao giữ lại, Chung Ý Ánh giọng điệu bình tĩnh mang theo sự lạnh nhạt nói với Tô Chính Cương: “Chín cái rồi, anh đánh thêm một cái nữa chính là mười cái. Cả A Trạh anh cũng phải đánh chứ, nếu không phải nó muốn đi, Tô Phiếm kéo lại cũng kéo không được nó, nếu đã như vậy, anh cũng phải đánh A Trạh mười cái. Nhưng mà A Trạh hôm nay mới té xuống nước, dạy con không nghiêm, nhà chúng ta lại là quân lệnh như núi, anh đánh em đi, em thay con nhận.” Dứt lời, một ánh mắt cũng không nhìn Tô Chính Cương.

Tô Chính Cương lau mồ hôi trên mặt, trong lòng thầm nghĩ không ổn rồi, cô vợ trẻ này giận rồi. Y trời sinh không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Chung Ý Ánh giận y. Lí phó quan bên cạnh vội vã tiến lên phía trước, “Tướng quân, chín roi này quá mức chịu đựng của đại thiếu gia rồi, đại thiếu chỉ mới 9 tuổi thôi, đây nếu như — truyền ra ngoài thì danh tiếng cũng không tốt, còn tưởng rằng, tướng quân không dung nạp đại thiếu đây.”

Tô Chính Cương biết sự uyển chuyển trong lời nói của Lí phó quan, đây không phải là sợ người khác nói y không dung nạp Tô Phiếm, lẽ gặt nói phu nhân không dung nạp đứa con trai lớn nhất bên ngoài. Tô Chính Cương y cũng không sợ người khác nói, ai mẹ nó khua môi múa mép, y đập chết cả nhà chúng nó. Thế nhưng Chung Ý Ánh từ trước đến nay chính là tiểu thư tri thư đạt lễ*, chịu không nổi cơn giận này. Tô Chính Cương suy nghĩ một chút, lại lần nữa khẳng định rằng, đúng, y cũng không thể chịu được cơn tức này.

* : /Tri thư đạt lễ/: Có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Tô Trạh nhìn Tô Phiếm bị đánh đến nổi hai chân máu chảy đầm đìa, đầu cúi thấp, thật sự là không nghĩ đến chính mình vậy mà sẽ rơi vào trong tay y. Bất quá, hôm nay trò đùa này nên kết thúc rồi, hấn ngán rồi, con đường sau này vẫn còn dài mà.

Xoay đầu nói với A Nghĩa đang ôm lấy chính mình: “A Nghĩa, thả ta xuống.” Tuy là thanh âm non nớt, trong giọng nói lại mang theo uy thế không cho nghi ngờ.

Tô Trạh chân vừa chạm đất, liền chạy đến bên cạnh cha mẹ của mình, ôm lấy bắp đùi của cha mà nói: “Cha, con đói bụng rồi. Nên ăn tối rồi.” Lại liếc nhìn Tô Phiếm, mang theo sự đồng tình nói: “Anh trai được giáo huấn rồi, anh ấy lần sau sẽ chú ý.” Lại nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với mẹ: “Mẹ, con mệt rồi, chúng ta trở về thôi.”

Tô Trạh vừa xuất hiện, sự căng thẳng của vợ chồng Tô thị liền buông lỏng một chút. Mắt thấy trên mặt Tô Trạh quả thực lộ ra thần sắc mệt mỏi, Chung Ý Ánh ra hiệu Tô Chính Cương ôm Tô Trạh trở về, “Anh và A Trạh về ăn cơm trước đi, em dẫn Tô Phiếm về.”

Dứt lời, chính mình dẫn theo Lí phó quan bắt đầu đem Tô Phiếm thả xuống, mắt thấy đứa con ngoan ngoan bị Tô Chính Cương đánh thành như vậy, Chung Ý Ánh khó chịu vô cùng, nàng không biết, chính mình lúc đầu khẳng khái muốn dẫn Tô Phiếm về, rốt cuộc là đúng hay là sai.

Tô Phiếm chỉ cảm thấy nửa người trên của chính mình bị treo đến nỗi mất đi độ ấm, hai tay treo lên cao, vừa mỏi vừa tê không thôi, cảm thấy chính mình được người khác nhẹ nhàng thả xuống. Miễn cưỡng mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ, lại là khuôn mặt đau lòng của Chung Ý Ánh. Chung Ý Ánh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Phiếm: “A Phiếm, đứa nhỏ ngoan, kiên trì một chút. Mẹ dẫn con về.”

Lại chỉ thấy đứa nhỏ bị đánh đến nổi mồ hôi hột và máu tươi đầm đìa, khuôn mặt thư giãn, thả lỏng mi tâm, cứng rắn nặn ra một nụ cười, như đang an ủi nói với Chung Ý Ánh: “Mẹ, đừng, đừng lo, con không, không sao.” Muốn không để cho người khác đau lòng cũng không được.

Thật con mẹ nó biết diễn trò, Tô Trạh liếc một cái anh trai 10 tuổi, nhanh chóng đưa ra đánh giá.

5. Chương 5

Một bữa cơm tối tẻ nhạt vô vị.

Tô Trạm đang bưng cái bát to hơn cả cái mặt của chính mình, lừa hai đũa cơm liền ngăn người. Đương nhiên, đây là vợ chồng Tô tướng quân thấy được, Tô Trạm thường ngày có thể giày vò trên dưới Tô gia đến nỗi mèo ché chó phốt lở giờ khắc này theo bọn họ thấy giống như mất đi linh hồn. Nhưng mà bác sĩ đã kiểm tra hẳn không có chuyện gì rồi, có lẽ là con nít gặp phải một trận khổ như vậy nên có chút mệt.

Tô Trạm đương nhiên không thể nói cho bọn họ mình đang nghĩ cái gì, hẳn đang hoạt động toàn bộ trí nhớ mà suy xét, từ trong tuyệt cảnh lúc tử vong mà đi ra, ông trời đối đãi hẳn không tệ, vậy mà lại trong thoáng chốc quay lại lúc 8 tuổi, mà kẻ thù giết hẳn lúc này mới 10 tuổi, không làm chút gì đó thật đúng là có lỗi với cái mạng thứ hai như một kỳ tích của chính bản thân mình.

Nhưng bây giờ hẳn mới 8 tuổi, mặc dù cha mẹ khoẻ mạnh và chính mình cũng được cưng chiều, rốt cuộc có thể làm những gì đây?

Tô Chính Cương nhìn con trai rốt cuộc cũng lần thứ ba lừa cơm đến mép miệng rơi trên đùi, “cách” đem đôi đũa vỗ trên bàn, nghiêm mặt hỏi: “A Trạm, con còn muốn ăn cơm hay không? Lương thực đầy đủ, con lãng phí như vậy sao?” Tô tướng quân là người đã trải qua những ngày tháng cực khổ, lúc Đông Bắc kháng Nhật ngay cả vỏ cây, rau dại cũng đã ăn qua, cho dù bây giờ y từ hai bàn tay trắng đến gia tài bạc triệu, vẫn không nhìn được có người lãng phí cơm tẻ thơm ngon như vậy.

Tô Trạm đầy đầu đều là đã tâm bình bình mà tưởng tượng như thế nào để báo thù cho hận thù sâu đậm của kiếp trước, nâng khuôn mặt kề cận với hạt gạo, đôi lông mày nhỏ nhướng lên, bất mãn nói: “Cha, con đây không phải là đang ăn sao!”

Tô Chính Cương đưa tay tới gắp hạt cơm dính trên mặt con trai. Động tác này lại dẫn đến Tô Trạm một hồi phiền muộn trong lòng, vết chai trên tay của cha quá con mẹ nó làm đau người ta rồi! Thế là, không chút nào che giấu sự giận dữ nói: “Tay của cha quá thô rồi, làm đau con!”

Tô Chính Cương nhìn nhìn khuôn mặt trắng nõn của con trai bị đỏ một bên, vừa nhìn nhìn bàn tay to của chính mình, vừa buông tay vừa mới lấy hạt cơm trên mặt, rất là ngượng ngùng cười một tiếng lại xoa xoa đầu của con trai: “Con trai a, nhìn khuôn mặt non nớt của con, sao có thể trách cha tay thô.” Tô tướng quân bên ngoài uy phong lẫm lẫm, đối với con trai của chính mình là một chút biện pháp cũng không có.

Chung Ý Ánh rõ ràng vẫn còn giận, đối với thái độ của hai cha con áp dụng biện pháp không đếm xỉa đến. Chồng khuôn mặt tươi cười đùa giỡn với con trai như vậy, vừa này lại là một trận roi da đánh đứa con trai khác đến nỗi bán sống bán chết. Nàng biết Tô Chính Cương người này tình cảm không tinh tế, tính tình rất thô, chỉ đối tốt với con trai của chính y. Nhưng y chưa bao giờ nhìn thẳng vào vấn đề Tô Phiếm là con trai lớn của y. Mà Chung Ý Ánh cũng không có cách nào kìm lại tâm tư của chính mình bức bách Tô Chính Cương – người quân nhân mang theo binh lính lại đi phiền não chuyện gièm pha như vậy, huống chi, con trai của nàng cũng còn nhỏ như vậy, nàng còn phải thay con trai dự tính.

Tô Trạm tức giận nhìn chằm chằm cha mình, ánh mắt vừa đen vừa sáng thế nhưng không có chút tức giận nào.

Hắn đang trầm mồi cảm xúc lẫn lộn, trong lòng run rẩy một lần nữa bưng cái chén Đại Hải bắt đầu ăn cơm, đã bao lâu rồi không ở cùng với cha mẹ như vậy?

Lúc còn nhỏ người cha tướng quân của mình cũng là như vậy, vừa có thời gian rảnh rỗi liền giở trò trêu chọc mình, lại mỗi lần đều không biết nặng nhẹ mà đánh đến nỗi mặt của mình sưng đau. Lại về sau, Tô Trạm cuối cùng cũng có sức lực học được cách chống lại, lại cũng theo sự lớn lên của mình mà cách cha mẹ càng ngày càng xa.

Tô Trạm biết mình đời trước sống có bao nhiêu bữa bãi, tức giận đến nỗi lão gia tử nhà mình nửa đêm gọi bác sĩ, đó là chuyện thường xảy ra. Hẳn âm thầm hạ quyết tâm, đời này, hẳn phải sống cho ra dáng con

người.

Buổi tối của Miến Điện phá lệ xanh thẳm, tựa như tơ lụa phủ kín cả bầu trời, điểm lên những ngôi sao nhỏ li ti, rực rỡ vô cùng. Cả một bầu trời thoát nhìn sâu thẳm mà cao vợi vợi, có một lực hấp dẫn thần bí khó lường. Tô Trạm nằm trên giường mắt nhìn chằm chằm cảnh đêm ngoài cửa sổ, lại không có chút tâm tình thưởng thức nào.

Hắn đang đợi, quyết định bí quá hoá liều.

Lúc ăn cơm tối xong, Tô Trạm đi tản bộ xung quanh trong căn phòng quen thuộc, thấy được người làm từ trong phòng của Tô Phiếm bưng chén đưa ra, dự đoán 3 đến 5 ngày, y vẫn thật sự không xuống giường được. Mà mẹ của mình sau khi hỏi thăm kỹ lưỡng người làm một phen mới quẹo vào. Tô Trạm đương nhiên nhớ kỹ, liền dựa vào dáng vẻ rất không muốn thấy con trai lớn của cha hắn, Tô Phiếm có thể yên bình mà sống tới lớn đương nhiên không thể thiếu công lao của người mẹ này của mình. Bất quá không thể oán trách mẹ, Tô Phiếm người này, quá giả tạo, bụng dạ quá sâu.

Tô Trạm nhìn chằm chằm cửa phòng của Tô Phiếm. Ánh mắt lạnh ngắt bị đôi lông mi thật dài che đi một nửa, hắn âm thầm suy nghĩ, bản thân mình ở đời này muốn sống cho ra dáng con người, vậy Tô Phiếm liền tuyệt đối không thể lưu lại. Đừng có kiểu chưa sống được ra dáng con người, mà người thì đã mất tiêu.

Đêm hè vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng của đồng hồ trong phòng đang “tích tắc tích tắc” mà chạy. Nương theo ánh sao, Tô Trạm liếc một cái đồng hồ lớn treo trên tường đối diện giường, rón rén mà xuống giường. Phòng của hắn là phòng xép, bên ngoài còn có một tiểu cô nương Miến Điện là người hầu của mình đang ngủ. Tô Trạm cũng không mở đèn, bình tĩnh mà theo trí nhớ mò đến tủ quần áo, mở ra ngăn kéo cuối cùng, thò tay vào tìm tôi, cư nhiên thật sự vẫn còn.

Đây là một con dao Tây Tạng rất có sức nặng, khảm nạm các loại châu báu. Tô Trạm nhắm mắt lại, tay nhẹ nhàng mò mò đường vân ở cán dao — Đây là quà tặng của một người bạn Ấn Độ của Tô tướng quân tặng cho hắn lúc 6 tuổi, bất quá, bị mẹ của hắn tịch thu ngay tại chỗ, lý do đương nhiên là sợ con dao xinh đẹp này đã thương mình. Chẳng qua mình ngay tức khắc liền lén lút bám theo mẹ trộm con dao nhỏ về. Bên cạnh chỉ có một vũ khí sắc bén như vậy, đừng nói súng, hắn ngay cả dao cắt hoa quả cũng không có.

Tô Trạm vừa nghĩ đến Tô Phiếm đang ngủ ở dưới lầu của mình, y mới 10 tuổi, y đang chậm rãi lớn lên, đợi y trưởng thành, y lại ung dung thản nhiên mà nắm giữ hết tất cả trong nhà, đặc biệt là quân đội mà cha khi còn sống đã lưu lại. Ngay cả một người thu lưu chính mình cũng không có, bởi vì Tô đại thiếu gia y buông lời, nếu như ai chứa chấp Tô Trạm, cả nhà tội liên quan*. Hắn bị đuổi đến ẩn núp ở rừng sâu núi thẳm, một đôi chân thiếu chút bị con đĩa cắn nát, lúc đói bụng treo cây hái quả dại, xuống sông mò cá giống như người Nhật ăn cá sống, mùi vị thịt sống đó, thiếu chút nữa là bị sặc chết, bởi vì không dám nhóm lửa, Tô Phiếm rất xảo quyệt, sẽ men theo khói dày đặc trong rừng cây mà đuổi bắt hắn.

: Tội liên đới, tội liên quan (một người phạm tội, cả nhà bị vạ lây)

Chẳng qua, hắn chỉ chống đỡ một tháng liền bị tóm được. Tô Trạm hồi tưởng lại, hận đến nghiến răng nghiến lợi lại không thể không có chút ý nghĩ người thua làm giặc, hắn đời trước ngoại trừ ăn nhậu chơi bời, những thứ khác cũng không học được. Sau khi bị tóm về nhà, trơ mắt nhìn người mẹ lớn tuổi bệnh tật gầy yếu thay mình cầu tình, lúc cầu Tô Phiếm tha mình một con đường sống, hắn hận chính bản thân mình, càng hận Tô Phiếm.

Người ta sống ở thế giới hoà bình còn biết trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, ở cái nơi Tam Giác Vàng có thể ăn thịt người này, hắn chắc chắn không nên dựa theo tiêu chuẩn của con em nhà giàu mà sống tiếp được.

Tô Trạm ở đời trước không phải là chưa từng giết người, nhưng lúc hắn 8 tuổi, không biết có phải bởi vì được bảo hộ quá mức hay không, thân thể xương cốt thì giống như là dinh dưỡng không đầy đủ, mới vừa nhìn còn không bằng con trai của Lí phó quan mới 6 tuổi cường tráng. Trong lòng hắn tính toán, hôm nay Tô Phiếm chẳng qua cũng chỉ mới 10 tuổi, rõ ràng chính là con của gái điếm, lại hết lần này tới lần khác toát ra khí chất của thư sinh, nhả nhận ân cần cái gì đó điều là nói xạo, theo như hắn thấy chính là nhu nhược vô cùng, bây giờ lại bị thương, không thể xuống giường được. Bản thân mình mặc dù thân thể chỉ

mới 8 tuổi, nhưng đã sống 28 năm rồi, ra tay nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, một đao nhắm ngay vị trí trái tim, thủ tiêu y là không thành vấn đề.

Sát ý này một khi nổi lên, liền giống như một đốm lửa nhỏ gặp được một cơn gió, thoáng cái liền như thiêu như đốt.

Tô Trạm đem đôi vòng tay bạc lúc nào cũng vang lên tiếng chuông “đình đình đang đang” trên tay tháo xuống, để ở đầu giường, nắm con dao Tây Tạng, rón rén đi ra khỏi phòng, xuống lầu hai.

Tô gia vào đêm hôm, đừng nói người làm trong nhà, ngay cả hai con chim sáo mà Tô tướng quân nuôi cũng đã ngủ rồi. Tô Trạm đứng ở lầu hai yên tĩnh, quẹo vào hướng phòng của Tô Phiếm, vặn mở cửa phòng. Không giống phòng xếp như phòng của hắn, có người trông coi. Tô Phiếm ngược lại là một mình ngủ trong một phòng lớn.

Mùa hè ở Miến Điện có thể nói là nóng chết người, chỉ có vào ban đêm mới mát mẻ một chút. Tô Trạm nường theo ánh sao chiếu rọi xuyên qua sân thượng chiếu vào trong phòng, thấy được người nọ nằm trên giường đang co lại hai chân nằm ngửa, cẳng chân nho nhỏ như cọng giá đang gác trên giường, đoán chừng là sợ đụng đến vết thương.

Hắn thật đúng là không nhớ lắm dáng vẻ lúc nhỏ của Tô Phiếm, chỉ cảm thấy cái người gọi là anh trai này một mực cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại, tận lực không xuất hiện trước mặt mình. Sau khi lớn lên, lại ngược lại dần dần thể hiện ra thành Tô đại thiếu mà mọi người khen ngợi.

Tô đại thiếu giống như cọng giá.

Hắn đứng trước cửa phòng rồi lại như xúc động khi về lại cố hương mà sửng sốt một chút, tay sau lưng nắm chặt cán dao. Hắn dời trước khinh thường y, lại cũng không có lòng hại y, chỉ xem như một con chó mà nhà mình nuôi. Thế nhưng lúc gần chết mới phát hiện, đây không phải là con chó, mà là con sói. Cho dù con sói này bây giờ còn chưa bày ra nanh vuốt.

Tô Trạm hít một hơi thật sâu, đi đến đầu giường của Tô Phiếm. Hắn quay lưng lại với ánh sao, vừa vặn đem về mặt bình tĩnh khi ngủ của Tô Phiếm che trong bóng tối. Cảm giác người này an an tĩnh tĩnh, thật có chút mùi vị ấm áp của mẹ mình, thảo nào vẫn có người khua môi múa mép nói rằng Tô đại thiếu càng giống con của Tô phu nhân.

Tô Trạm trong lòng cười nhạt, quả nhiên là người không thể xem bề ngoài.

Cho dù mình đem cái người gọi là Tô đại thiếu này bóp chết từ trong nôi, tương lai đỡ phải chịu cảnh người chết ta sống mà tranh giành mãi không dứt. Tay đang nắm con dao đã rục rịch muốn ra tay. Tô Trạm bị ngọn lửa báo thù thiêu đốt đến nóng vô cùng.

Đã là ôm lấy hậu quả xấu nhất, hắn đánh cược tính mệnh của hắn so với Tô Phiếm đáng giá hơn nhiều, mặc dù sáng mai thức dậy đại thiếu gia Tô gia không còn nữa, hắn tin chắc rằng mình cũng sẽ không sao.

Ngoài cửa sổ chỉ có tiếng ve và tiếng ếch kêu, những trận gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái. Tô Phiếm dường như là cực kỳ đau đớn mà nhúu chặt chân mày, lông mi run rung. Bỗng thấy y có động tĩnh, Tô Trạm tính muốn rút dao, bất thành linh, Tô Phiếm mở mắt ra.

Ánh mắt của con nít trong veo thuần khiết.

Tô Phiếm mang theo giọng mũi kinh ngạc hỏi: “Em trai, em sao ở chỗ này? Không ngủ sao?” Y muốn bò dậy, nhưng thuốc trên hai chân vẫn đau đến cực độ, căn bản không có cách nào dùng lực.

Tô Phiếm luôn thích gọi hắn là em trai, âm cuối lúc nào cũng rất nhẹ mang theo sự yêu thích mà chỉ có con nít mới có. Tô Trạm ngược lại không bị Tô Phiếm vừa tỉnh như vậy dọa đến, ngược lại bị một tiếng “em trai” này của y dọa cho nhảy dựng, giống như ảo giác cho rằng Tô Phiếm rất thích hắn.

Tô Trạm không trả lời, mím môi nghiêng thân, làm cho tia sáng rơi vào trên mặt Tô Phiếm, để cho mình càng nhìn rõ về mặt của y — Không có nụ cười ghê tởm mang theo ác ý và hắc hê ở bên hồ vào ngày hôm đó. Hắn thậm chí sinh ra ảo giác, chính mình sống lại một đời, vẫn còn là Tô Trạm ban đầu hay không. Mà khuôn mặt con nít trước mặt này không biết việc đời, rốt cuộc có phải là Tô Phiếm đã giết mình hay không?

Tô Phiếm thì xoa xoa mắt có chút mơ hồ nhìn em trai một thân đồ ngủ đứng ở đầu giường của mình, ánh mắt trong trẻo như ngôi sao trên bầu trời không nhiễm bụi trần.

Tô Trạm khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, lông mi dày và dài che phủ một nửa ánh mắt, lại bị bóng tối của đêm nay che đậy, càng khiến cho Tô Phiếm không hiểu được thần sắc của hắn. Ngược lại cảm thấy Tô Trạm tranh cãi âm ỉ lúc đầu bây giờ lại có chút không xác định khiến cho người khác nó nắm bắt.

Tô Phiếm thấy Tô Trạm không phát ra tiếng cũng không hoạt động, chỉ chấp hai tay sau lưng đứng ở đó, rõ ràng là mùa hè, bản thân mình lại không khỏi một trận lạnh lẽo. Thế là lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc: “Em trai, hôm nay là anh không đúng, anh không nên xô xô đẩy đẩy với em, anh thật sự không phải cố ý đem em đẩy xuống nước đâu, anh biết em sợ nước –”

Tô Trạm nhếch cái miệng nhỏ nhắn tinh tế mà nhìn Tô Phiếm chuẩn bị dài dòng lời thôi, âm thầm chán nản động tác của mình quá chậm, không phải là không muốn xuống tay, là bây giờ đã mất đi thời cơ, cái tên này, phỏng chừng chính mình một phát đao lập tức có thể đánh thức toàn bộ người từ trên xuống dưới của Tô gia. Không đắc thủ không nói, phỏng chừng Tô Phiếm cùng mình lúc đó phải tách rời ra, càng khó tìm cơ hội.

Tô Phiếm giải thích một phen, thấy Tô Trạm vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, đáy lòng bắt đầu hoảng sợ.

Tô Trạm nghe Tô Phiếm lải nhải một phen, đầu óc như muốn nổ tung, lại nghĩ đến tối nay không có cách nào đem Tô Phiếm giải quyết sạch sẽ lưu loát, tâm can đều muốn giận run lên, bất thành linh hồn mờ được mấy viên kẹo trong túi, không thể nhịn được nữa mà vứt xuống người Tô Phiếm: “Mẹ nó, ăn kẹo, chặn cái họng của anh lại.” Tô Phiếm sững sốt một lát, sau đó cầm lấy mấy viên kẹo nho nhỏ trên chần nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cong cong khoé mắt mỉm cười: “Em trai là cố ý đến thăm anh sao? Anh rất vui đó, nhưng mà tối như vậy rồi anh đánh răng rồi không thể ăn kẹo, sẽ bị sâu răng –” Tô Phiếm biết đứa em trai này của y đặt biệt thích kẹo, nhưng mà mẹ cả sợ hắn sâu răng, kẹo này đều là theo số lượng mỗi ngày cho, Tô Trạm mỗi ngày xem như bảo bối, còn vì thế thường thường trắng trợn cướp đoạt kẹo của y ăn.

Tô Trạm nhìn ánh mắt Tô Phiếm cong thành hình trăng lưỡi liềm, rất là không kiên nhẫn mà ngắt lời: “Dài dòng muốn chết, ai cố ý đến thăm anh, lão tử trở về ngủ!” Dứt lời liền quay đầu, xoay người chạy đi.

Hắn thật sự là, uất ức đến cực điểm. Con bà nó, con dao này không lấy ra được, ngược lại tổn thất mấy viên kẹo của hắn!

Trong tay của Tô Phiếm nắm thật chắc mấy viên kẹo, như mang theo độ ấm trên người Tô Trạm, mặt mũi thanh tú nhìn chăm chú vào phương hướng mà Tô Trạm rời đi, bất đắc dĩ mà thở dài rồi mỉm cười, tiếp tục nằm lại trên giường mà ngủ

6. Chương 6

Tô nhị thiếu uy khuất vô cùng nằm trên giường lật qua lật lại cả đêm không ngủ được.

Tô gia đã khôi phục lại sự yên bình như xưa, không chỉ là yên bình, theo như nhóm người làm thấy được, quả thực chính là tĩnh mịch. Mọi ngày Tô thiếu gia sau khi ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi một chút liền bắt đầu làm âm ỉ, đá chó trên mèo; Đến lúc ăn cơm trưa, thì yên ổn một lát, sau đó sẽ bị Tô phu nhân ép buộc đi ngủ trưa, đây là lúc an tĩnh nhất ở Tô gia ngoại trừ ban đêm, tiếng chim hót, hương hoa thật là yên bình.

Cho đến khi Tô nhị thiếu thức dậy, giống như một trận gió thổi đến, Tô gia lại không được an bình. Theo như người khác thấy, thân thể của Tô nhị thiếu vốn vẹn mông manh gầy yếu, đáng vẻ như búp bê trắng nõn, sao lại sẽ có lực phá hoại lớn như vậy có thể gây họa đến toàn bộ từ trên xuống dưới ở Tô gia. Cho nên, vào cái ngày Tô nhị thiếu cuối cùng cũng bị rơi vào trong ao đó, là chuyện không có gì hiếm lạ cả. Hắn sớm đã gấp ghé đi đến ao dọc nước rất lâu rồi.

Tô Trạm phát hiện hắh được sống lại, nhữnđ cái khác thì không nói, tĩnh tĩnh ngược lại không giống như lúc trước.

Hắh ngược lại không cảm thấy bản thân mình lúc còn nhỏ có bao nhiêu nghịch ngợm, chỉ là không muốn dừng lại thôi, vừa dừng lại một cái hắh liền cảm thấy kìm nén đến mức luống cuống, vừa kìm nén đến mức luống cuống liền khó chịu, vừa khó chịu hắh liền phải hành động. Sau này lớn lên, ngẫu nhiên sẽ nhớ về lúc nhỏ, sẽ cảm thấy bản thân mình thật sự hơi hiếu động. Mà bây giờ, hắh ngược lại bằng lòng an an tĩnh tĩnh mà ngắh người ở một bên, hí hí mắt mà suy xét nhữnđ chuyện trong lòng. Hơn nữa chịu không nổi sự ồn ào, nếu như hơi ồn một chút, Tô Trạm liền cảm thấy đau đầu.

May mà nữ chủ nhân của Tô phủ đam mê việc đọc sách, luyện chữ, vẽ tranh, lại bởi vì thân thể có hơi không tốt, bình thường đều ở trong thư phòng. Vừa lúc mấy ngày nay Tô Phiếm bị thương nằm trên giường, càng dành thời gian chăm sóc y, thấy Tô Trạm thành thành thật thật ngược lại rất vui mừng mà khen ngợi một phen. Mà Tô tướng quân lại mang đội ngũ được Chính phủ Miến Điện thuê, đi đánh Đảng Cộng Sản Miến Điện rồi. Tạm thời vẫn chưa trở lại.

Thế là, Tô Trạm vào lúc không có ai quản không chút kiêng kị nào mà bắt đầu ngắh người ở trong nhà. Trong đầu hắh thật sự chứa quá nhiều chuyện, nhưng lại không nói với ai, chỉ có thể tự mình an an tĩnh tĩnh mà cân nhắc giống như nhai kỹ nuốt chậm.

Tiểu nha đầu hầu hạ Tô Trạm thấy thiếu gia ngồi trong đống đồ chơi dưới sàn nhà trong phòng, trong tay cầm một chiếc xe hơi lại bắt đầu ngắh người, ngũ quan tinh tế thay đổi đủ các loại vẻ mặt.

Ít nhiều cũng có chút lo lắng, đáy lòng hoảng sợ hỏi: “Nhị thiếu gia, cậu — có muốn lấy đồ chơi mới hay không, hay là uống chút nước?” Đoạn thời gian trước nàng không để ý không chăm sóc tốt nhị thiếu gia bị quân gia hung hăng mà dạy dỗ một trận, khiến nàng nhớ lại liền rùng mình. Nhưng bây giờ nàng lại hoài nghi mình có phải trông chừng quá chặt chẽ rồi hay không, nhị thiếu gia chẳng lẽ bị mình chăm nom đến nổi có chuyện.

Tô Trạm lông mi nhướn lên một cái, trùng nha đầu có đôi mắt to đen trắng rõ ràng một cái, “Xem ta là đứa con nít ba tuổi sao, ta mới không chơi đồ chơi đâu!”

Dứt lời Tô Trạm lại cảm thấy ngốc trong phòng là chuyện rất buồn bực, nghĩ đến kẻ địch thâm thù của mình, liền vội vàng đứng lên dự định đi ra ngoài, xem chút nữa bị vấp một khối xếp gỗ mà ngã. Cúi đầu lại thấy trên tay của mình lôi cái xe hơi đồ chơi, lại nổi trận lôi đình đem xe hơi nhét vào tay của nha đầu, đầu cũng không quay lại nói: “Ta đến phòng Tô Phiếm xem thử, người đừng theo!”

Tô Trạm vừa suy nghĩ vừa xuống lầu, đợi sắp đến trước cửa phòng Tô Phiếm, lại cảm thấy mình bị điên rồi, đến xem cái loại tiểu nhân này làm gì. Thế nhưng trong lòng lại thật sự muốn biết kẻ thù của mình rốt cuộc như thế nào rồi. Cuối cùng vẫn là không nên được sự tò mò tính toán thăm dò một phen. Vừa tối gần, Tô Trạm liền phát hiện cửa phòng của Tô Phiếm không đóng, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện của mẹ mình và Tô Phiếm.

“Vết thương hôm nay còn đau hay không?” Tô Trạm dựng thẳng hai lỗ tai lên, nghe được thanh âm dịu dàng của mẹ, vẫn luôn là dễ nghe như thế.

“Mẹ cả, không đau, người xem, đều kết vảy hết rồi, rất nhanh sẽ tốt.” Một trận chói tai, Tô Trạm cảm thấy toàn thân mình từ trên xuống dưới muốn nổi hết cả da gà.

“Thế nhưng nghìn vạn lần đừng đụng đến vết thương, để nó tự rút ra biết không, nếu không sẽ để lại sẹo.” Chung Ý Ánh dặn dò nói.

“Con biết rồi, mẹ cả, con nhớ kỹ rồi.” Tô Phiếm vô cùng ngoan ngoãn mà trả lời.

“A Trạm chính là nghịch ngợm, A Phiếm, con là anh trai, đừng để trong lòng, sau này có chuyện gì trước tiên hãy nói với mẹ cả, mẹ cả sẽ quản giáo thật kỹ Tô Trạm.”

“Dạ, con cũng không đúng, con không nên đáp ứng em trai dẫn hắh đi chơi. Em trai rất tốt, em trai còn đến thăm con, đem kẹo cho con ăn.”

...

Tô Trạm vểnh hai cái tai thỏ lên nghe không nổi nữa, vừa nghĩ đến kẹo mà Tô Phiếm nói, hần liền nhớ đến hành động của mình tối hôm đó, quả thực có chút mùi ấu trĩ ngu xuẩn. Mặc dù không có tận mắt thấy được, nhưng chỉ bằng chính tai nghe được, hần cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng giả dối giả vờ ngoan hiền của Tô Phiếm, vừa nghĩ đến đây, Tô Trạm cảm thấy đau dạ dày. Nhất thời cảm thấy mình phạm sự ngu xuẩn, bỏ đi, đến xem hần làm cái gì.

Thế là vô cùng khinh thường mà bĩu môi một cái, rời đi.

Chưa đi được mấy bước, đứng ở chỗ quẹo lại nghe thấy người làm lại đang bàn tán.

“Chân của đại thiếu gia sắp đỡ rồi đi, tướng quân cũng sắp trở về rồi.”

“Chắc là vậy, tướng quân cũng thật đủ nhẫn tâm, đem đại thiếu gia đánh thành như vậy. May mà phu nhân coi như hảo tâm, mấy ngày nay vẫn luôn tự mình chăm sóc cho đại thiếu gia đó.”

“Đại thiếu gia lễ phép lại ngoan ngoãn, ta thấy phu nhân rất thích cậu ấy. Nhị thiếu gia –“

Tô Trạm nghe không nổi nữa, từ chỗ quẹo làm ra về ông cụ non bước ra, đúng lúc cản lại đường đi của hai người, sắc mặt không thay đổi mà nhẹ giọng hỏi: “Tôi như thế nào?”

Hai người bị dọa sợ đến nổi lập tức cầu xin tha thứ.

Tô Trạm phất tay một cái bảo hai cô nàng rút nhanh lên, trong lòng nghĩ, xem ra ngay cả cơm tối cũng có thể tiết kiệm rồi.

Hần lâm vào sự xoắn xuýt thật sâu.

Tô Trạm đầu tiên là kiểm điểm một chút ý tưởng và hành động của đêm hôm đó, cảm thấy mình thật sự là bị ngọn lửa báo thù nóng đến hồng đầu, cư nhiên làm ra cái loại hành động rút dây động rừng này. Mặc dù Tô Phiếm mới 10 tuổi, nhưng bản thân mình cũng mới 8 tuổi, nếu như bị y phát hiện, lấy lòng dạ và sự giả dối của Tô Phiếm, cũng có thể ung dung thản nhiên mà xử lý mình. Nghĩ đến điều này, hần lại cảm thấy mình không thể tưởng tượng nổi, Tô Phiếm bây giờ thật sự giống như bé gái nhu nhược, rất không có năng lực, rất không có sức mạnh, chính mình như vậy, quả thực chính là ý nghĩ viển vông.

Mà bây giờ mặc dù mới 8 tuổi, nhưng mà Tô gia ngoại trừ cha mẹ của hần ra thì hần là lớn nhất, hần vẫn là Tô nhị thiếu được cưng chiều vô cùng. Thân thể của hần còn chưa bị tửu sắc* phá hỏng, đầu óc của hần đã từng trải qua sinh tử kiếp, tỉnh táo hơn phân nửa.

* :/Tửu sắc/: rượu và gái đẹp

Còn có cái gì có thể so với được sống lại một lần nữa tốt hơn chứ. Tô Phiếm là gì, chỉ cần đời này sống mạnh mẽ hơn y, cơ hội ở đâu ra, tương lai còn dài mà, có hần Tô Phiếm còn dễ chịu hơn. Nghĩ thông suốt được điều này, Tô Trạm nhất thời cảm thấy trong lòng thanh thản nhẹ nhàng, trong khoảng thời gian ngắn toàn thân tràn đầy năng lượng, hần không thể lập tức lớn lên, trở thành Tô tướng quân anh dũng thứ hai.

Trong sự ngăn người suy nghĩ tới suy nghĩ lui của Tô Trạm cuộc sống cứ thế trôi qua 10 ngày nửa tháng.

Lúc này là giữa hè của vùng Tam Giác Vàng, may là Tô phủ tỉ mỉ chế tạo cũng không chống cự nổi mùa hè nóng bức của thời tiết á nhiệt đới này. Tiếng ve kêu trong những ngày hè ngoài cửa, một trận lại tiếp một trận ừn ừn kéo đến, giống như cái lưới. Đây là mùa hè Miến Điện năm 1973, so với lúc mình chết năm 1993 không có khác nhau, cùng là nóng rang vô cùng.

Quạt trần lớn trong phòng khách đang vù vù thổi gió, kéo theo hơi nóng tham gia náo nhiệt, gió thổi mang theo sự ẩm áp. Mặc dù có điều hoà, Tô phu nhân lại ra lệnh cấm mở, sợ Tô Trạm còn nhỏ, không chịu nổi khí lạnh của máy điều hoà. Tô Trạm lúc vừa mới nghe lời này còn rất coi nhẹ, hần sâu sắc cảm thấy mình lúc nhỏ gây yếu vô cùng, rất liên quan đến việc cha mẹ nuôi hần như nuôi con gái. Nhưng mà, một lần nữa làm người, hần rất hưởng thụ mẹ đối với mình quan tâm dài dòng lời thôi. Đối lại là lúc trước, hần chắc chắn sẽ khóc lóc om sòm ăn vạ để ép mẹ thoả mãn nguyện vọng của mình.

Tô Trạm bị hơi nóng quấy nhiễu đến nỗi ngủ không ngon, xoay người liên xuống lầu. Lúc này hần ngược lại cũng không thèm để ý, mồ hôi chảy đầy cả mặt, đang ngồi trên cái ghế bằng gỗ lim ở phòng khách vô cùng buồn chán mà chơi quả bóng cao su trong tay. Đôi tay nhỏ bé trắng nõn giống như phiến lá lung lay trong

gió, lúc có lúc không đem quả bóng thả xuống mặt đất để nó bắn ngược lên. Rồi sau đó nhìn quả bóng cao su trong tay trầm tư suy nghĩ, mình đúng là điên rồi, sống hơn 20 ngày, vậy mà thật sự đem chính mình làm con nít. Nhưng những ngày này thì thời tiết giống với hai mươi năm trước không thay đổi, đều là rất nhàm chán. Lẽ nào hẳn có thể giống như lúc trước, đập cần ga ra ngoài tìm đám hồ bằng cầu hữu đó dạy bảo việc vui hay sao?

Nghĩ đến đời trước xẻ đàn tan ghé, mình bị Tô Phiếm đoạt thể truy đuổi đến nỗi giữa Miến Điện to lớn bình an như vậy lại không có chỗ cho mình đặt chân, trong lòng cười lạnh, quả nhiên là hồ bằng cầu hữu, rượu thịt yến tiệc vừa rút, giao tình cũng không còn bao nhiêu. Từng người từng người lúc bình thường cúi đầu khom lưng đi theo mình, cung cung kính kính gọi Tô nhị thiếu, khi có chuyện, ai cũng không dám giúp mình một tay.

Tô Trạm mấy ngày nay kỳ thực hàng đêm đều không ngủ được, vừa nằm xuống, hẳn liền không có cách nào quên được cảnh tượng mà mình bị Tô Phiếm ép đến đường cùng, không kiêng nể theo người ta cầu con đường sống, thế nhưng chẳng có ai giúp hẳn, ngược lại bỏ đá xuống giếng cũng có; Thật vất vả mới có Mục Uy bằng lòng ra mặt giúp mình xuất ngoại chạy trốn đến Ấn Độ, nhưng không ngờ bị Tô Phiếm nghe tin mà đến một lưới bắt hết, mà chính mình trong lúc hoảng loạn trốn vào rừng sâu núi thẳm, làm khổ hơn một tháng, Tô nhị thiếu cho tới bây giờ đã từng quen với cuộc sống sung sướng, sờ sờ quả bóng nhỏ nghĩ đến đoạn thời gian đó đã từng sống không bằng chết. Nghĩ đến Mục Uy sau khi rượu thịt xuyên tràng còn lưu lại phần tình ý với chính mình, có lẽ cũng là lành ít dữ nhiều. Tô Trạm rất muốn chạy đến Mục gia để thăm y, nhưng hẳn hiện tại chính là một đứa con nít mới có 8 tuổi, đừng nói ngay cả mặt mũi của Mục Uy còn chưa thấy qua, chính là ra ngoài cũng là một dự định không khả thi.

Tô Trạm nhất thời cảm thấy rất là uất ức, quăng mạnh quả banh ra ngoài. Quả banh nhỏ đập vào trên đá cẩm thạch phát ra một tiếng “Bịch”, dọa cho người làm đang canh giữ bên cạnh lập tức từ ngủ gà ngủ gật mà tỉnh lại, mắt thấy tiểu thiếu gia mồ hôi chảy đầy mặt, lông mi đen nhánh thanh tú, ngược lại thật là đáng vẻ đẹp, lại là một mặt tức giận. Lại không dám tiến lên, đành phải ngoan ngoãn mà hỏi: “Tiểu thiếu gia, muốn đem trái banh nhặt về hay không?”

“Nhặt cái rắm.” Tô Trạm nhướn mày lên, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng phun ra ba chữ. Thế là, phòng khách Tô gia lớn như vậy lại rơi vào sự im ắng, như trước chỉ có tiếng quạt gió thổi vù vù và tiếng ve kêu ngoài cửa sổ.

Tô Phiếm rón rén nhặt lên trái banh nhỏ lăn đến chân cầu thang. Y cũng là bị nóng tính, vừa tỉnh lại thấy trong phòng mình dừng nói là người, một miếng nước cũng không có. Nhưng mà y đã sớm quen rồi, trên mặt nổi, mọi người đều biết y là đại thiếu gia, nhưng bởi vì là đã thiếu gia nhặt từ bên ngoài về, đừng nói người làm trong nhà, chính là cha ruột của mình cũng mặc kệ y. Chỉ đem y từ trên đường phố bên ngoài nhặt về, cho miếng cơm ăn, cho bộ quần áo mặc là nuôi rồi. Tô gia từ trên xuống dưới, duy nhất đối với mình tốt, có lẽ chỉ có mẹ. Đáng tiếc, nàng không phải là mẹ ruột của mình.

Tô Phiếm ôm trái banh nhỏ, đi đến bàn trà. Thấy em trai đang ngồi lệch trên ghế gỗ lim dường như đang ngủ, lông mi dài cực kỳ, đang ngoan ngoãn phủ xuống, đôi mắt rất đẹp giống như mẹ đang khép kín, cái miệng nhỏ mím lại, dường như bị hơi thở của ai, trên mặt rất khó chịu, nhưng mà vẫn như cũ dễ nhìn. Tô Phiếm ôm trái banh nhỏ quan sát một lát nghĩ, em trai vẫn là lúc không nhìn người, không nói chuyện càng đẹp mắt hơn một chút. Lúc nhìn hẳn, đôi mắt xinh đẹp đều là thần sắc khinh thường mình. Tô Phiếm mặc dù đã sớm quen rồi, nhưng mà, bị em trai của mình khinh thường y vẫn rất buồn.

Y đang do dự có nên bỏ trái banh xuống rồi sau đó tự mình đi tìm chút nước uống rồi tiếp tục lên lầu hay không, hay là gọi em trai dậy đừng ngủ ở đây, lông mi dài của em trai run run, mang theo ánh mắt khinh thường trước sau như một nhìn qua, thậm chí mơ hồ có chút thù hận.

Tô Trạm mơ mơ màng màng mở mắt liền thấy được Tô Phiếm đang đứng trước mặt mình, không nháy mắt mà nhìn mình chằm chằm. Không giống với mình, Tô Phiếm là nội song, trong mắt luôn mang theo ý cười, nhìn vào khiến cho người ta cảm thấy được đứa nhỏ này dễ thân cận, đáng yêu. Lúc này Tô Phiếm đang mặc một cái quần đùi màu xám, áo may ô nhỏ màu trắng, vết thương trên cái đùi nhỏ đang kết vảy, đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng mà bị da thịt trắng nõn tôn lên, vẫn là có chút nhìn thấy mà đau lòng. Thấy y vẻ mặt thần sắc tò mò, càng giống như một cục cưng ngoan ngoãn khiến người ta phải yêu mến.

Đương nhiên, Tô Trạm tự giác biết rõ diện mạo vốn có của y, trên người Tô Phiếm thật sự là mỗi một chỗ đều là đáng hận ghê tởm.

Thế là, Tô Trạm nhin không được xuất thủ một cái đánh rớt trái banh trên tay của Tô Phiếm, khinh miệt nói: “Lão tử kêu anh nhặt banh sao?”

Tô Phiếm ngược lại cũng không để ý mà nghĩ, bạn xem, quả nhiên, em trai lúc an tĩnh là dễ nhìn nhất.

“Em trai, anh thấy em chơi rất lâu, anh cho rằng em thích trái banh da này.” Tô Phiếm hai tay để sau lưng nói.

Tô Trạm một phát tiến lên, néo áo may ô nhỏ của y, hỏi: “Thứ tôi thích, thứ tôi muốn, anh liền tính toán cướp đi sao?”

Người bên cạnh vừa thấy, cho rằng tiểu thiếu gia đây là dự định ức hiếp đại thiếu gia, vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia thân thể mới tốt—”

“Thật nhiều lời thừa thãi.” Tô Trạm cảnh cáo nói, sau đó nhìn chăm chăm vẻ mặt ngây thơ không biết gì của Tô Phiếm, tiếp tục hỏi: “Trả lời tôi, phải hay không?”

“Em trai, đương nhiên không phải rồi, anh —” Tô Phiếm nghĩ, sớm biết như vậy mình nên uống nước xong liền lên lầu, thế nhưng thấy Tô Trạm y lại không tự giác muốn đến gần.

“Ai là em trai của anh! Bớt dặt vàng lên mặt mình đi, bắt quá chỉ là thứ thấp hèn mà gái điếm sinh ra thôi, thật xem mình—” Tô Trạm theo bản năng mà đem câu cửa miệng của mình ở kiếp trước nói ra. Thấy Tô Phiếm so với mình thì cao hơn một chút mặt biến sắc, bắt đầu bộc phát tái nhợt.

7. Chương 7

Sự tồn tại của Tô Phiếm tuyệt đối là ngoài ý muốn. Mười năm trước, Tô tướng quân làm một cuộc làm ăn lớn, tự mình bảo vệ đoàn ngựa thồ áp tải 10 tấn thuốc phiện từ trong núi sâu ở Miến Điện vận chuyển ra ngoài. Lúc đó, y chính là mang binh đi ra lúc thời kỳ giáp vụ*, đánh chiến nhiều năm, bên kia Đài Loan đã không còn cung, không cho đường lui. Chỉ có mình y mang theo một đám người rời đi, tha hương nơi xứ người ở chỗ này cắm rễ vào, những ngày khổ cực đó, cái gì cũng đều làm qua, cái gì cũng đã ăn qua. Về sau, dứt khoát làm đoàn ngựa thồ bảo hộ việc buôn bán của đội buôn, cũng dần dần làm ra được thành tựu.

* :/Thanh hoàng bất tiếp/: Thời kì giáp vụ; thời kì giáp hạt, tháng ba ngày tám (tháng ba ngày tám, thời kì giáp hạt, trái cây hạt lúa còn xanh, chưa chín vàng, dễ đối kém)

Lúc đó, y bị mời lưu lại Bạng Cốc vài ngày, có người hiểu chuyện tặng cô gái trẻ xinh đẹp cho y, nhìn thanh tú nhưng ngược lại có vài phần ý tứ kết thành vợ chồng. Bất quá Tô tướng quân thương yêu vợ có tiếng, nào ngờ tới buổi tối ngày lên đường vài bình rượu của Nước Nga lót bụng, liền đem người ta làm. Sáng sớm ngày hôm sau, y vô cùng hối hận lập tức liền mang đội ngũ của mình trở về.

Có thể là nhất thời không chú ý, tạo cho cuộc đời của Tô tướng quân có một vết nhơ lớn nhất.

Lúc Tô Phiếm 4 tuổi, cô gái đó mang Tô Phiếm một đường đến Miến Điện, hỏi thăm khắp nơi. Lúc đó Tô Trạm đã ra đời, Tô tướng quân đang chìm đắm trong niềm vui gia đình sum vầy cùng vợ con lại bất kể thế nào cũng không nghĩ đến cư nhiên còn xảy ra chuyện như vậy. Thế nhưng Tô Phiếm mặc dù trắng trắng nõn nõn, nhìn mặt mày lại rất giống với Tô Tướng quân, chỉ là khí chất khác hẳn.

Tô Chính Cương lại vừa giận vừa ân hận vừa sợ hãi, chỉ cho chút tiền rồi đuổi người đi. Lại không nghĩ đến cô nhi quả phụ, ở cái nơi ăn thịt người này căn bản không sống nổi, Tô Phiếm năm sáu tuổi bị mất mẹ, ở ngoài đường lưu lạc ba năm, Chung Ý Ánh lúc này mới biết được sự tồn tại của Tô Phiếm liền khăng khăng mang về nuôi. Hơn nữa trên dưới Tô gia nghiêm cấm bàn tán thân thể của đại thiếu gia. Thế là, sau ba năm, lúc Tô Phiếm lại một lần nữa nghe đến hai chữ gái điếm, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là ngu dốt, mờ mịt không biết làm sao, trong lòng trống rỗng lại đau như bị kim châm.

Tô Trạm thấy mặt y tái mét, trong khoảng thời gian này lại đang dưỡng thương cũng không thấy y mập lên, mặt trái xoan càng hiện ra rõ ràng. Trợn tròn mắt nhưng lại không có tiêu điểm mà nhìn mình. Hắn nắm lấy tay của Tô Phiếm buông lỏng xuống, đang nghĩ chính mình có phải đã nói sai cái gì hay không, thế nhưng ngẫm nghĩ lại thì mình cũng không nói sai cái gì a, cũng không phải là gái điếm nuôi sao, cho nên xấu xa đến cực điểm.

Trong lúc mình đang suy nghĩ lung tung trong lòng, Tô Phiếm lại nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm dịu dàng trong veo lại hơi chút run rẩy: “Anh không nhớ rõ lắm mẹ của anh. Anh từ nhỏ mỗi ngày đều trải qua rất gian khổ, rất nhiều người đem con bán đi, mẹ của anh cũng không chịu bán anh. Bà ấy cuối cùng bệnh chết, anh mới không có cách nào, một người lưu lạc ở ngoài đường. Thế nhưng anh nghĩ, bà ấy đã bệnh sắp chết rồi mà cũng không chịu bán anh để đổi tiền, ắt hẳn không phải là gái điếm. Em trai, em có thể đừng gọi bà ấy như vậy được hay không, bà ấy đã chết rồi.”

Tô Trạm thấy Tô Phiếm cố gắng bình tĩnh nói ra một đoạn như vậy, đầu tiên là cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì hắn nhớ Tô Phiếm lúc còn nhỏ nói chuyện lí nhí như con muỗi, có thể không nói chuyện thì không nói. Cũng không nghĩ tới, y còn có thể nói chuyện như vậy với mình, thế nào mà sống lại một đời, Tô Phiếm cái tên gia hỏa này ngược lại xem ra không giống như đời trước. Đời trước đừng nói là đưa ra yêu cầu với mình, thấy mình liền đi đường vòng. Lại thấy lúc hắn nói đến “gái điếm”, thân thể run lên, sao đó cúi thấp đầu cũng không nhìn mình nữa.

Hơn nữa, hắn còn thật sự không biết Tô Phiếm lúc còn nhỏ đã trải qua một đoạn lịch sử như thế này, đối với đời trước, trong hồi ức lúc Tô Phiếm đến đây, Tô Trạm rất mơ hồ, bởi vì anh trai này quá không có cảm giác tồn tại. Người trong nhà, từ Tô Tướng quân đến người giữ cửa đều vây quanh nhị thiếu gia, đại thiếu gia này có cũng được mà không có cũng không sao. Cho nên, càng không có ai nói với hắn cuộc sống trước kia của Tô Phiếm.

Nhìn thấy dáng vẻ này của y, Tô Trạm chỉ cảm thấy nơi nào đó ở trong lòng vô cùng ề ảm, vô cùng không được tự nhiên. Lại chưa bao giờ trải qua cảm giác như thế này, chỉ cảm thấy phiền não vô cùng, chạy đến trước mặt mình giả bộ đáng thương gì chứ! Lão tử lúc đáng thương nhất, chính là do anh tạo thành. Nhưng mà, nghĩ đến dáng vẻ lúc đó của Tô Phiếm, dù sao cũng chỉ là đứa con nít 10 tuổi, hắn lại chỉ có thể ghen ra một câu: “Tôi cũng không thích nói đâu!”

Tô Trạm không nghĩ đến, đời trước mình nói nhiều lời như vậy, mà Tô Phiếm lại là lần đầu tiên đưa ra lời kháng nghị — Lúc còn nhỏ, Tô Phiếm chỉ biết mím môi nghe hắn nói lời nói hạ thấp giá trị người khác như thế này, không nghĩ đến, cái tên này trong lòng vẫn là phản kháng, Tô Phiếm như vậy ngược lại là khiến cho Tô Trạm cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Chỉ bất quá kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, Tô Trạm không có nói gì nữa, trừng mắt nhìn anh trai của mình một cái, cảm lấy quả bóng đi khỏi.

Tô Phiếm nhìn em trai 8 tuổi này, người thì nhỏ nhỏ, lại giả vờ khí thế hung hăng đầu cũng không quay lại rời đi. Y biết đứa em trai này có lúc rất là ngang ngược vô lý, trên căn bản là khinh thường mình, nhưng mà em trai lớn lên dễ nhìn, đặc biệt là lúc tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn vằn vẹo, lông mi giương lên, rất giống búp bê xinh đẹp đầy sức sống, quả thực rất đáng yêu.

Tô Phiếm bơ vơ cô đơn rất lâu đều chỉ có một mình, đối với em trai, y thật lòng hy vọng em trai có thể đối xử tốt với y, gọi y là anh trai.

++++

Tô tướng quân đánh trận đại thắng trở về, mà sinh nhật 9 tuổi của Tô Trạm cũng gần đến. Tô Chính Cương cùng vợ cùng nhau tính toán, quyết định làm một bữa tiệc sinh nhật tưng bừng náo nhiệt cho Tô Trạm. Đương nhiên, Tô Chính Cương ngoại trừ dự định làm tiệc sinh nhật cho con trai ra, đương nhiên cũng có tính toán. Đợt này, Tô Chính Cương đem Đảng Cộng Sản Miến Điện đuổi đi, đến dựa vào địa phương phía Bắc mà đi, mà địa bàn trống rỗng, Chính phủ Miến Điện không rảnh chú ý, một đám sĩ quan cấp cao, thổ phỉ, thổ ty rục rịch ngóc đầu dậy. Mặc dù Tô Chính Cương biết rõ mình là chủ lực đánh chiến, thế nhưng lợi ích phân phối sau khi chiến đấu cũng không được bỏ qua.

Ở nơi đây chỉ có chiếm lấy càng nhiều địa bàn, mới có nghĩa là bạn có nhiều đội ngũ hơn, càng nhiều cơ hội để phát triển thực lực của bản thân. Nếu muốn không bị chiếm đoạt, chỉ có thể không ngừng lớn mạnh.

Tô Trạm nghe được tin tức này khi đang ăn cơm, hần lập tức nghĩ đến mình lúc còn nhỏ không hề trải qua sinh nhật rầm rộ sôi nổi như vậy. Lại nghĩ đến nếu như thật sự là làm tiệc sinh nhật cho mình lại mời đến một đồng người, như vậy Mục Uy khẳng định có thể đến!

Mục Uy đời trước duy nhất là người bạn cuối cùng vẫn bằng lòng vươn tay ra giúp đỡ, Tô Trạm từ sau khi sống lại, liền có khát vọng đi gặp y. Mặc dù, lúc đó mình vẫn như cũ là một đứa con nít sắp làm sinh nhật 9 tuổi.

Thế là, vừa nghe đến điều này, hất liền buột miệng thốt ra: “Vậy Mục Uy cũng sẽ đến sao?” Tô Chính Cương bị con trai hỏi như vậy liền sửng sốt, suy đi nghĩ lại hồi tưởng một chút: “A Trạm, Mục Uy là ai? Cha sao lại chưa từng nghe nói đến người này?”

“Con trai của Mục tướng quân.” Tô Trạm khó hiểu, người cha này sao lại ngay cả con trai của Mục Bách cũng không nhớ. Lúc hần chết, thế lực lớn nhất của vùng Tam Giác Vàng, một phía là đội ngũ các tướng lĩnh còn sót lại của Quốc dân đảng do Tô tướng quân lãnh đạo, mà một phía khác chính là thủ lĩnh của quân tự vệ Đạn Bang, Mục Bách – người địa phương Đạn Bang, ông cùng Tô gia và một thế lực khác phân làm ba. Tô Trạm đời trước đối với Mục tướng quân không có ấn tượng gì, thế nhưng lại có mối quan hệ rất tốt với con trai Mục Uy mà ông cực kỳ yêu thương.

Tô Chính Cương vô đầu bứt tai nghĩ không ra: “Chưa từng nghe nói qua Mục tướng quân nào cả, ngược lại có con trai của thổ ty, Mục Bách. Gần đây đúng là đang kêu gọi đội ngũ mua vũ khí bồi dưỡng bảo hộ thương đội. Hơn nữa, y có đoàn ngựa thổ của chính y.”

Tô Trạm lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, xem ra, lúc mình còn nhỏ, thế lực của Mục Bách này còn chưa bành trướng đến lớn như vậy. Hồi phục lại liền cúi đầu thấp an an tĩnh tĩnh mà ăn cơm.

Tô Phiếm đột nhiên mở miệng hỏi: “Em trai sắp đến sinh nhật rồi, là ba ngày sau phải không?”

“Đúng vậy, A Phiếm đến lúc đó phải giúp mẹ cả, đến ngày đó trong nhà sẽ rất bận rộn. Con phải trông chừng em trai.” Chung Ý Ánh gấp một đĩa đồ ăn cho Tô Phiếm, rất là từ ái mà nói. Đứa nhỏ này, trong mắt nàng, ngoan ngoãn khéo léo khiến người ta đau lòng.

Tô Phiếm rất là thận trọng mà gật gật đầu: “Con sẽ trông nom em trai thật tốt, sẽ không để em đi dọc nước.” Dứt lời còn len lén nhìn Tô Trạm một cái.

Tô Trạm thấy dáng vẻ của y ăn không nói có, mũi “hừ” một cái, mặc kệ y. Lại bị Chung Ý Ánh giáo huấn một trận.

Hần cảm thấy chính mình thật nên cách Tô Phiếm xa một chút, thật con mẹ nó mỗi lần dính đến y là không có chuyện gì tốt.

Tô gia từ trên xuống dưới chuẩn bị ba ngày, cuối cùng cũng đem tiệc sinh nhật của Tô Trạm bài trí ổn thoã. Tô Chính Cương vừa lúc đánh thắng trận trở về, bên phía Chính phủ Miến Điện đã bàn bạc xong, lại hung hăng đả kích Đảng Cộng Sản Miến Điện, trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng lừng lẫy hơn lúc trước rất nhiều. Lại bởi vì nữ chủ nhân của Tô gia khiêm tốn thành thói quen, khó có được trường hợp như vậy, thế là các nhân vật lớn nhỏ lần lượt xách theo lễ vật đến tiệc sinh nhật của Tô tiểu thiếu gia.

Tô Trạm bị Chung Ý Ánh lôi kéo cùng Tô Phiếm cùng nhau trang điểm một chút. Hai người đều mặc âu phục quần sóc, áo sơ mi trắng, lưng mang dây nịt, mang giày da màu đen, rất có phong thái của tiểu thiếu gia. Chung Ý Ánh kéo hai đứa nhỏ đến trước gương, mỉm cười nói: “Nhìn hai tiểu thiếu gia của nhà chúng ta xem, thật sự là thần sắc rạng rỡ. Để mẹ nhìn xem, trong lòng thật sự rất thích.”

Tô Phiếm bị nói đến rất là ngượng ngùng cười cười, mặc cỡ mà nhìn mẹ cả, lại nhìn Tô Trạm bị kéo chung, giống như hai con búp bê đồ chơi trong cái hộp âm nhạc miệng đối miệng hôn môi, đương nhiên em trai của mình giống tiểu búp bê nam sinh, thế là mang theo âm thanh của con nít trong veo thích thú nói: “Em trai xinh đẹp nhất.”

Tô Trạm kéo khuôn mặt nhỏ nhắn, xoay xoay đầu, cố gắng hết mức cách Tô Phiếm xa một chút, hẳn thật sự là chịu không nổi cách kẻ thù của mình gần như vậy.

“Được rồi, A Phiếm, hôm nay phải ra dáng anh trai, cẩn thận dắt theo em trai. Mẹ cả đi chào hỏi quan khách.” Chung Ý Anh đem tay của Tô Trạm đặt vào tay của Tô Phiếm: “A Trạm, hôm nay phải nghe lời của anh, nhớ chưa?”

Tô Phiếm nắm tay nhỏ bé của em trai, một trận ầm áp trong lòng.

Mà Tô Trạm, thấy mẹ đã đi xa, lập tức rút tay ra. Giẫm giẫm giẫm đi xuống lầu, hẳn hôm nay cũng không rảnh rồi mà cùng anh trai này của mình lãng phí thời gian. Tô Trạm trong lòng nghĩ, ta phải đi nhìn Mục Uy!

Tô gia bình thường rất là yên tĩnh hôm nay ngược lại náo nhiệt vô cùng. Sau khi Tô Trạm sống lại, lần đầu tiên thấy cảnh tượng người đông nghìn nghịt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại thật đúng là thoát khỏi trạng thái phân ly của trận trước, tìm được cảm giác sống lại với đời. Chỉ có điều khi thấy người càng lúc càng nhiều, người làm cũng bận rộn đi tới đi lui. Lại đột nhiên cảm thấy, bữa tiệc sinh nhật này thật sự quá ồn ào. Chỉ có Tô Phiếm vẫn một tác cũng không rời mà ở bên cạnh mình.

Tô Phiếm không chỉ dự định hôm nay phải trông nom em trai thật kỹ, y còn rất muốn cứ như vậy mà nắm tay em trai, dắt em trai ở bên cạnh mình. Cái quần sóc nhỏ, cái áo sơ mi nhỏ mà em trai mặc ngày hôm nay thật sự là đáng yêu vô cùng, lông mi dài, đôi mắt to, chớp chớp nháy nháy. Đương nhiên, y cảm thấy vẻ mặt lạnh lùng trên khuôn mặt của em trai hoàn toàn có thể bị xem nhẹ. Tô Phiếm biết em trai sẽ không để cho y nắm tay, thế là chỉ có thể từng bước từng bước dần sát hẳn.

Tô Trạm mạnh mẽ gật đầu lên nói: “Anh nếu như lại theo tôi, anh có tin tôi đem anh ném xuống ao hay không?”

Tô Phiếm bị hắn đột nhiên gật đầu lên dọa cho nhảy dựng. Không còn cách nào, đành phải đứng bên cạnh cầu thang, nhìn chằm chằm bóng dáng nho nhỏ của em trai. Tô Trạm bên này vừa quăng Tô Phiếm, lại bị cha của mình bắt lại. Sau đó, một đám người mang theo những lời ngon tiếng ngọt như ong vỡ tổ mà vây quanh mình.

“Tô nhị thiếu nhìn tướng mạo này thật sự là tài hoa xuất chúng a!”

“Nhân trung long phụng, nhân trung long phụng, Lão Tô a, đứa con trai này của anh chắc chắn hơn hẳn lão đại thô to ông rồi!”

“Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, Tô tướng quân, chúc mừng a chúc mừng!”

Tô Trạm bị cha của mình ôm trên tay, nhìn một đám người xung quanh nước miếng văng tung toé, chỉ nhìn bộ dạng con nít mới 9 tuổi này của mình còn có thể nhìn ra thành tựu như vậy sao? Đều là lời giả dối! Ngẫm lại mình ở đời trước sống bữa bãi 28 năm, hẳn nếu là cha của mình, thà rằng con trai vừa sinh ra liền trực tiếp bóp chết.

Mà những người trước mắt này, lúc mình lâm vào cảnh khó khăn, không một người nào đi ra cứu trợ. Nói là đem mình làm con cháu, làm đến nỗi so với ai cũng cự tuyệt. Ví dụ như Thái sư trưởng đang nhìn mình đầy từ ái này, không chỉ không giúp đỡ, ngược lại còn bỏ đá xuống giếng đem chỗ ẩn thân của mình khai cho Tô Phiếm, lại ví dụ như Phùng quân trưởng, lúc đầu hung hăng châm chọc một phen đem chính mình đuổi ra ngoài.

Chính mình đổi một đời, Tô Trạm giờ khắc này chắc chắn đã châm chọc khiêu khích một phen, sau đó phát tay áo rời đi.

Hắn đời trước sống tùy ý quen rồi, con trai trưởng của Tô tướng quân, ai dám nói hắn không lễ phép? Thế nhưng sống lại một đời, nếu như lại cứ như vậy mà đắc tội người khác như đời trước, vậy Tô Trạm cảm thấy mình không bằng trực tiếp chết ở trong ao luôn cho rồi.

8. Chương 8

Thế là, Tô Trạm rất kiên nhẫn mà mỉm cười, làm bộ em bé ngoan ngoãn tùy ý cho vài vị chú bác đánh giá. Mà cha của hắn – Tô tướng quân, mặc dù biết đều là những lời nịnh bợ bề ngoài, nhưng nghe được con trai yêu quý của mình được khen ngợi, vẫn là rất vui vẻ mà ha ha cười to, cuối cùng lại hất tay một cái: “Con nít thì nhà nào cũng như nhau, bây giờ vẫn chưa nhìn ra được gì cả!”

Cuối cùng cũng thoát khỏi đám người này, Tô Trạm vừa được xuống đất, liền bị Chung Ý Ánh dẫn qua, thế là hắn lại bị một trận đánh giá, nựng nựng mặt một phen. Các nữ quyền lần lượt bày tỏ Tô nhị thiếu thật sự là lớn lên quá đáng yêu.

Cả Tô gia không phải là náo nhiệt bình thường, theo như Tô Trạm thấy, quả thực chính là ồn ào sôi sục như nước sôi! Tô Trạm nhìn tình cảnh mọi người tề tụ, ăn uống linh đình rất náo nhiệt và phồn hoa, trong lòng lại tràn đầy sự tĩnh mịch. Hắn nhớ đến mình đời trước cũng là bị người ta vây quanh nịnh hót trong một mảnh náo nhiệt lúc còn là Tô nhị thiếu hai mươi mấy năm trước, cuối cùng vẫn là hai bàn tay trắng, ngay cả cha mẹ của mình cũng không gánh nổi.

Đợi đến khi từ trong các quý bà son phấn thoát ra được, Tô Trạm vừa quay đầu, thấy Tô Phiếm đang an an tĩnh tĩnh mà dựa vào bên cạnh cầu thang. Những người giúp việc bưng chén đĩa đi tới đi lui, các khách khứa giờ ly rượu tha thiết tâm sự, nói cười vui vẻ, sau tấm bình phong dần nhạc đang diễn tấu ca khúc cổ xưa không biết là bị mình quên lãng từ năm nào, rất có cảm giác đêm Thượng Hải những năm 30.

Mà Tô Phiếm thì chỉ có một người cứ đứng như vậy ở nơi đó. Thân thể gầy yếu giống như cọng giá, khuôn mặt đã lộ ra vẻ thanh tú, mơ hồ có khí chất và phong độ ở đời trước mà mình đã quen nhìn.

Y giống như cùng với nơi náo nhiệt này một chút quan hệ cũng không có, Tô Trạm nhướng đôi mày nhỏ lên, nghi ngờ mà nghĩ đến, Tô Phiếm dáng vẻ này thật khiến cho mình nhìn không quen. Đối thành đời trước, trong trường hợp này, tên tiểu tử này tất nhiên là sẽ cười híp mắt giống như hồ ly cùng các vị chú bác chào hỏi, quả thực hận không thể biết thành con gái mà dấn lên.

Tô Phiếm vốn là đứng xa xa nhìn chăm chú vào em trai, thấy Tô Trạm quay đầu quan sát mình, nhẹ nhàng hướng hắn mỉm cười, ánh mắt cong lên như trăng lưỡi liềm.

Hừ, y rốt cuộc đang làm gì, sao lại không đeo lên bộ mặt giả dối hồ ly mà mình vô cùng quen thuộc ở kiếp trước, ở đây làm ra vẻ hình tượng anh trai tốt gì chứ. Thấy Tô Phiếm nhìn mình cười xán lạn, Tô Trạm đen cả mặt, muốn đem cảm giác khác thường trong lòng đuổi ra ngoài, quay đầu xoay người đi.

“Ai nha nha, ai nha nha, Tô tướng quân, chiến thắng trở về, thật sự là đáng mừng a!” Tô Trạm vừa nghe được giọng nói lớn “ai nha nha” lập tức liền đi qua, vừa thấy đó là một người có đôi mắt to, da đen đen, không phải chính là Mục Bách mới hơn 20 tuổi sao!

Mục Bách là con trai của một thổ ty ở địa phương, chỉ có điều là y còn chưa kịp kế thừa vị trí thổ ty, người cha thổ ty của y đã bị người ta tiêu diệt, chỉ có điều Mục Bách là một người thông minh có đầu óc, có thủ đoạn, dựa vào sự mạnh mẽ và kiên cường đi được vài chuyến làm ăn, bán thuốc phiện kiếm tiền, so với thể lực thổ ty năm đó mơ hồ có xu thế vượt xa. Y lần này đến, đương nhiên không phải là đặc biệt tặng quà sinh nhật cho tiểu búp bê 9 tuổi, Mục Bách cùng vài người khác ở đây cũng giống như vậy, có mục đích của y.

Tô Chính Cương đối với Mục Bách hiện tại đương nhiên là chúm chím, nhưng người tới tức là khách, cho nên cũng theo lễ phép mà chào hỏi.

“Ai nha nha, ai nha nha, Tô tướng quân, tôi thật sự là rất ngưỡng mộ anh a, anh nhìn đứa con trai này của anh xem, thật sự là rất đáng yêu, xem ra rất thông minh đây!” Mục Bách đối với Tô Trạm đang đứng bên cạnh Tô Chính Cương cảm thán nói, hận không thể khoa chân múa tay vui sướng bày tỏ sự yêu thích của mình.

Tô Trạm không quên y, nhưng mà có chút tưởng niệm con trai của y, mặc dù hắn phát hiện Mục Bách nói chuyện thật sự là giống như người của vài thập niên trước cả ngày thích dùng “ai nha nha” làm câu cửa miệng, cảm thấy y rất ồn ào, nhưng hắn vẫn tao nhã lễ phép mà mỉm cười.

“Ai nha nha, anh xem anh xem, tiểu thiếu gia thật sự là đứa nhỏ ngoan, Tô tướng quân. Tôi cũng có một đứa con trai lớn xấp xỉ tiểu thiếu gia, cho nên vừa nhìn thấy tiểu thiếu gia, liền rất thân thiết.” Mục Bách vẻ mặt kích động nói.

Sau đó, Tô Trạm liền thấy được Mục Uy vô cùng trẻ, không, đâu chỉ là tuổi còn nhỏ, quả thực chính là một thiếu niên đang nỗ lực lớn lên. Mục Uy lớn lên vô cùng giống Mục Bách, cũng là làn da đen đen, đôi mắt to to, trời sinh tính tình hoạt bát, giống như con khỉ mà hướng nơi này nhảy qua.

Tô Trạm sống lại một đời, ngoại trừ việc thấy được cha mẹ có quan hệ máu mủ với mình gần gũi, rốt cuộc lần đầu tiên thấy được bạn tốt tri kỷ, sao có thể không kích động được. Nhưng hấn lập tức lại nhớ đến mình bây giờ vẫn chỉ là một đứa con nít, cùng với Mục Uy ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua. Người ta không chừng còn xem hấn như đứa con nít bị điên.

Vừa nghĩ đến hình tượng Tô nhị thiếu của mình, hấn lập tức thu lại vẻ mặt, giả vờ bình tĩnh cùng Mục Uy chào hỏi. Quả nhiên, cái tên Mục hầu tử tương lai không tìm không phổi này rất là tự nhiên mà sờ sờ đầu mình, hi hi ha ha mà cười nói: “Nha, cha, cha xem, Tô nhị thiếu giống như con gái! Giống như em trai nhỏ!”

Mục Bách ngay cả ai ai nha nha cũng không hừ hừ, trực tiếp nghiêm mặt nói: “Nói bậy bạ gì đó! Ở chỗ của Tô tướng quân cũng không ngoan ngoãn!” Tô Chính Cương trái lại rộng lượng mà vung tay lên, đứa con trai này của mình lớn lên giống Ý Ánh, quả thực là đứa nhỏ xinh đẹp, lúc nhỏ càng giống một bé gái hơn.

Sau đó, Tô Trạm liền thấy được Mục Thiên Chương – bé trai xấp xỉ tuổi với mình đang đứng đằng sau. Tô Trạm trong lòng nghĩ, thật là không giống như Mục Bách, nghiêm nhiên là dáng vẻ của các bé trai Trung Quốc trắng bóc.

Tô Trạm thấy tiểu tử này chỉ cao hơn mình một chút, lại có một loại cảm giác cao cao tại thượng, còn nhỏ tuổi mà đã mày kiếm mắt sáng, một đôi mắt quét tới mình, lấp lánh rực rỡ, vô cùng có kiểu cách, hoàn toàn không phải là dáng vẻ con nít như mình và Tô Phiếm.

Chỉ là nét mặt mang theo chút lạnh nhạt, nhưng trong nháy mắt y liền mỉm cười vô cùng lễ phép chào hỏi cha của Tô Trạm, “Xin chào Tô tướng quân, con thường nghe cha nói đến người, không nghĩ tới, người thật sự oai phong lẫm liệt như trong truyền thuyết.” Giọng điệu mang theo sự sùng bái không nhịn được, lại cảm thấy rất có tính trẻ con.

Tô Chính Cương thấy đứa nhỏ này sống vô cùng đoan chính lại có khí chất, lời nói lễ phép, có chút thích, thế là căn dặn Tô Trạm mang y đi vào gian phòng của trẻ em ở sát vách chơi.

Sau đó, liền cùng Mục Bách ân cần chu đáo chờ đợi đi qua một bên thương lượng công việc.

Đáng tiếc, Tô Trạm đợi đã lâu, không nghĩ đến Mục Uy cũng đi theo Mục Bách. Chỉ lưu lại một đứa con nít tuổi cũng xấp xỉ với mình.

Tô Trạm thấy tên tiểu tử này không hề chớp mắt mà nhìn mình chăm chăm, thế là cũng giống như vậy mà trừng lại. Trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, mình lúc trước căn bản là chưa từng thấy qua Mục Uy có một đứa em trai như vậy a, mặc dù con cái của Mục Bách rất nhiều, nhưng đều giống như Mục Uy – đều là con khỉ hoang, trong ấn tượng căn bản không có nhân vật có khuôn mặt như người này.

Tô Trạm mặc dù là một đứa con nít, nhưng mà trong thân thể lại là một người trưởng thành 28 tuổi, lại bởi vì trở lại trong hoàn cảnh cha mẹ cưng chiều, luôn luôn nói một không nói hai, rất có khí tràng. Thế nhưng đứa nhỏ trước mặt này theo hấn thấy mặc dù là nhìn chăm chăm hấn, nhưng căn bản không có cảm giác đem hấn đặt vào trong mắt.

Thấy hai người mặt đối mặt không nhúc nhích mà đứng đó, Tô Phiếm lập tức cảnh giác hấn lên, rất sợ đứa em trai này của mình lại muốn gây họa, nhưng thấy bé trai đối diện với hấn so với Tô Trạm thì lớn hơn một chút, y liền sợ em trai chịu thiệt, thế là đi qua, đánh vỡ cục diện bế tắc của hai người.

“Em trai, chúng ta đến phòng trẻ em đi, em xem, bên trong đều là các bạn nhỏ khác, chúng ta cùng đi vào đó chơi.” Tô Phiếm kéo tay của Tô Trạm nói.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, Tô Trạm lúc này mới phát hiện, chính mình thật sự là một đứa trẻ con 10 tuổi. Bị Tô Phiếm nói như vậy, lúc này mới hồi thần lại. Dùng giọng điệu người lớn nói: “Đứa nhỏ nhà Mục Bách a, tên gì, bao nhiêu tuổi?”

Nhưng hần hết lần này tới lần khác quên rằng, thanh âm của hần căn bản vẫn là giọng nói của con nít, trong trẻo và ngây thơ, thậm chí bởi vì hần giả vờ già dặn còn mang đến cảm giác cứ như một ông cụ non. Đứa nhỏ đối diện rõ ràng bị Tô Trạm giả vờ già dặn chọc cười, không chút nào che giấu mà mỉm cười, hả hê mà mím môi một cái, lại bình tĩnh mà liếc nhìn Tô Trạm một cái, đi lướt qua hần.

Thế là, Tô Trạm nhận thấy được mình bị một tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch khinh thường. Sau đó nơi nơi lưu lại cho Tô Trạm một cái ót rồi đi về phía phòng đồ chơi trẻ em, tìm một góc, vững vàng ngồi ở đó thuận tay cầm một quyển sách bắt đầu xem. Lòng hiếu kỳ của Tô Trạm rất lớn, đi theo vào trong, đương nhiên đằng sau không thể thiếu anh trai giống như cái đuôi nhỏ của hần.

Một đám con nít, bé trai, bé gái ồn ào náo nhiệt vui chơi trong phòng trẻ em thấy nhân vật chính của hôm nay đi vào, lại lơ mơ biết được từ thái độ của cha mẹ của mình, biết tiểu nhân vật chính này không dễ chọc, trong khoảng thời gian ngắn, dừng lại việc chơi đùa đều nhìn theo anh em Tô gia tiến vào. Tô Trạm rất là khinh thường nhìn lướt qua, những đứa bé này nếu mình còn sống thì có thể đều đáng tuổi con trai con gái của mình, phát tay một cái: “Cứ chơi đi, nhìn ta làm gì!”

Tô Phiếm kéo kéo góc áo của Tô Trạm: “Em trai, chúng ta cùng đi chơi đi!” Sau đó em trai 8 tuổi của y quay đầu: “Tôi mới không phải là con nít mà đi chơi.” Tô Phiếm trong lòng nghĩ, em cũng không giống như đám con nít đó.

Từ đầu đến cuối, bé trai không biết tên đó ngược lại vẫn luôn an an tĩnh tĩnh mà ngồi trong góc nhìn chăm chăm vào quyển sách trong tay, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng liếc qua đây. Tô Trạm đi qua, một phát rút lấy quyển sách trên tay y, theo như tính tình thiếu gia ngang ngược mười phần nói với người ta: “Bản thiếu gia hỏi người tên gì, đồ ranh con!”

Sau đó đồ ranh con trong miệng của Tô Trạm ngẩng đầu lên, thờ ơ nói: “Người cũng chỉ là đồ ranh con hôm nay mới tròn 9 tuổi thôi.” Rõ ràng là người đang ngồi, lại càng có khí thế hơn cái người đang đứng kia.

Tô Phiếm mặc dù rất đồng ý lời nói của tên gia hỏa này, nhưng mà, so với Tô Trạm tò mò với y, mà mình rõ ràng không thích cái tên gia hỏa này, y biết em trai của mình chỉ là cần quấy bậy bạ, nhưng đứa bé trước mắt xấp xỉ tuổi với y lại có một loại khí thế bẩm sinh, khiến cho y không thể không sinh ra chán ghét.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí căng thẳng lên, Tô Trạm đối với y thật sự tò mò, mình sống lại một đời đương nhiên không phải phong cách làm việc giống con nít.

Mặc dù theo như Tô Phiếm thấy vẫn là đứa em trai hung hăng cần quấy, ương ngạnh lúc đầu, chỉ có điều, đứa em trai này dường như sau khi rơi xuống nước đã thay đổi tính tình — không còn lấy việc trêu chọc y mỗi ngày làm niềm vui, cũng không còn làm cho trong nhà gà bay chó sủa, thậm chí cũng không dùng những lời nói khó nghe đến mắng y nữa. Mặc dù thái độ đối với mình vẫn chưa thể coi như bạn bè, cũng không thể nghe được hần kêu mình một tiếng anh trai, nhưng nói chung mỗi ngày có thể trải qua những ngày tháng yên ổn.

Sau đó, Tô Phiếm nghiêng đầu nghi ngờ mà chỉ vào quyển sách trên tay đứa bé đó nói: “Người sao lại lục ra quyển sách này? Quyển “Ba trăm câu thơ Đường” này là của ta! Trả lại cho ta!” Tô Phiếm thích yên tĩnh, tính tình càng là yêu sách như mạng, lúc một mình ngây người, y liền thích trốn trong phòng đồ chơi đọc sách, đặc biệt là sau khi Tô Trạm rơi xuống nước rồi tỉnh lại càng không thêm tiến vào cái “nơi mà con nít mới vào” này, rảnh rỗi y liền cầm sách trốn trong này. Những quyển sách đó đều của mẹ cả, Tô tướng quân là người thô kệch chỉ biết hành quân đánh giặc, ngược lại mẹ cả thấy y thích đọc sách, có thời gian sẽ dạy cho y một ít văn hoá cổ điển Trung Quốc, một lần cho y một quyển sách, xem xong rồi lại đổi.

Mà gần đây, y đang xem quyển “Ba trăm câu thơ Đường”.

Vừa thấy quyển sách yêu thích của mình bị đứa bé này móc ra được, Tô Phiếm gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ cả lên, đây là y mượn của mẹ cả, không thể nào làm hư được!

“Nhanh trả lại đây! Đây là sách của ta, trả lại cho ta!” Tô Phiếm giơ tay ra muốn đoạt lại, không nghĩ đến

người đó lại đem nó giấu sau lưng, ỷ vào mình sao với y cao hơn một chút, chắc khoẻ hơn một chút, cứ thế không trả.

Tô Trạm ngược lại khó có được một lần thấy được anh trai giống như hạt đậu của mình cũng có lúc nóng nảy, ấp ủ tâm tư đứng xem trò vui, không nói giúp cũng không nhúng tay vào. Thấy hai người nổi lên tranh chấp, những đứa bé khác càng tồn tại tâm tính xem náo nhiệt đều lần lượt dừng lại trò chơi trong tay, nhìn chằm chằm qua.

Mục Thiên Chương lúc này còn chưa phải là một con báo kim xưng bá một thời trong tương lai, cũng chỉ là một đứa con nít lớn hơn Tô Phiếm vài tháng mà thôi, mà hẳn mặc dù cũng là con của vợ bé của Mục Bách sinh ra, nhưng Mục Bách cực kỳ yêu thương mẹ ruột của Mục Thiên Chương, vì vậy mà yêu ai yêu cả đường đi, liên quan đến đứa con trai lớn lên như một khuôn với người vợ bé Trung Quốc này rất là yêu thương, cũng là loại người bá đạo được người cưng chiều.

Tô Phiếm chỉ thấy y tùy ý mà cầm quyển sách quơ qua quơ lại: “Mày nói là của mày thì chính là của mày sao? Có đánh dấu sao? Tao nghe nói, mày trước đây là đứa ăn xin ở đầu phố mà, một đứa ăn mày như mày sẽ có loại sách này sao? Mày cũng có biết chữ đâu?”

Có người đã từng nói rằng, con nít thật ra thì bản tính trời sinh là tà ác, trong tính tình của chúng nó mang theo hai thể kết hợp là ma quỷ và thiên sứ. Cho nên, vừa nghe được Mục Thiên Chương nói như vậy, thì những đứa con nít khác nhất thời cười phá lên. (Mã: Tội cho tiểu công của chúng ta quá đi)

“Ha ha! Đồ ăn xin, đó không phải là ăn mày sao?”

“Nó không phải là đại thiếu gia Tô gia sao? Sao lại là ăn mày?”

“Tao nghe mẹ tao nói, nó là được nhặt từ ngoài đường về đó, Tô tướng quân cũng không thích nó...”

Lúu ra lúu rú, toàn là thảo luận liên quan tới Tô Phiếm rốt cuộc có phải thật sự là ăn xin hay không.

Tô Phiếm sau khi nghe được lời nói của những đứa con nít đó mặt càng đỏ lên, nghe sự thảo luận của mọi người càng lúng túng đến nỗi sắc mặt tái mét. Y vẫn luôn biết thân thể của mình, nhưng ở Tô gia không có ai dám bàn tán, cho dù là Tô Trạm cũng chỉ là gây hấn trong lúc không có ai mới nói qua vài lần. Cho nên, mặc dù không được coi trọng, nhưng tóm lại không có ai dám làm càn.

Nhưng ở trong căn phòng này, là một đám thiếu gia, tiểu thư hoàn toàn không giống với y, bọn nó trời sinh chính là vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, chưa từng ăn đắng, chưa từng chịu khổ, đều chỉ là những đứa con nít trong hoàn cảnh ưu việt khiến chúng nó không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cho nên mới dám không chút kiêng kỵ như vậy mà nói cười.

Tô Phiếm chỉ cảm thấy vết thương đau nhất ở sâu tận trong đáy lòng của mình bị người ta xé mở vạch trần, bị người khác từng chút từng chút mà đâm, lúc này, y đương nhiên cũng không phải là Tô đại thiếu gọi gió gọi mưa đó của vùng Tam Giác Vàng ở Miền Điện sau này. Ngoại trừ nắm chặt tay thành quả nắm nhỏ, vừa tức, vừa vội, vừa khổ sở đến nỗi sắc mặt trắng bệch, lời nói phản kích lại y cũng không nói ra lời.

Tô Trạm cách xa y, hẳn thấy mắt của Tô Phiếm sâu giống như một cái hố vừa sâu vừa tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chỉ có điều thân thể nhỏ bé run lẩy bẩy giống như cộng cỏ lau run rẩy trong gió, gầy yếu vô lực. Không biết tại sao, Tô Trạm cảm thấy trong lòng buồn bực, dường như cảm thấy cái dáng vẻ này của Tô Phiếm hẳn chính là nhìn không quen, đương nhiên hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đau lòng cái tên này. Nghĩ đến đây thế nhưng là Tô gia hấn, cái tên phá hoại không rõ lai lịch này cư nhiên cũng dám ở trong này dương oai, mặc dù người bị sỉ nhục là Tô Phiếm — kẻ thù lớn nhất của đời mình, nhưng theo như người khác thấy Tô Phiếm chính là anh trai của Tô Trạm.

Cho nên Tô Trạm đầu óc nóng lên, làm một hành động mà chính mình không thể hiểu được — Hấn đem Tô Phiếm bảo hộ sau lưng mình, ngược đầu lạnh lùng nói với Mục Thiên Chương: “Đem sách trả lại cho y, sau đó, cắt cho tao.”

Đối diện với đứa con nít trong mắt mang theo ý cười có chút không rõ nhìn mình, mà Tô Trạm không biết là, Tô Phiếm được y bảo hộ sau lưng lại vô cùng ngạc nhiên, ngay cả sự khổ sở và khó chịu khi bị sỉ nhục trước mặt mọi người cũng quên mất luôn, chỉ sững sờ mà nhìn chằm chằm vào một đóm tóc nhỏ vì nghịch

ngợm mà vênh lên trên cái ót của em trai. (Mã: Đề nghị đồng chí Tô Phiếm tập trung vào vấn đề chính nha, bị sỉ nhục mà còn có tâm tình thưởng thức cái dúm tóc đó nữa à.)

Y có phải là đang nằm mơ hay không? Hay là hôm nay Tô Trạm uống lộn thuốc? Mặc dù chính mình rất thích đứa em trai này, nhưng mà Tô Trạm từ trước đến giờ chưa bao giờ cho y sắc mặt tốt cả, cũng chính là sau khi sự kiện rớt xuống nước, thái độ đối với mình lúc này mới coi là hoà hoãn một chút, nếu như đổi thành lúc trước, có khả năng là hắn sẽ liên hợp với người khác để đối phó với mình.

Tô Trạm lấy trạng thái của một người trưởng thành trong lòng để nói câu này, thế nhưng không biết sao khi bị một đứa con nít thấp hơn mình một cái đầu nhìn, đặc biệt là đứa nhỏ này còn lớn lên để nhìn như búp bê. Mục Thiên Chương và mấy đứa nhỏ khác muốn hợp nhau thân thiết nhưng mà giống như bé trai nhỏ không hiểu ý người, rõ ràng đối với Tô Phiếm rất là tò mò, lại cũng chỉ là quay đầu quan sát Tô Trạm xinh đẹp một cái: “Tao không trả, cũng không cút.”

Thế là cuộc chiến giữa những đứa bé trai cứ như vậy mà bùng nổ.

Đừng nhìn Tô Trạm bề ngoài nhả nhận xinh đẹp, tính cách vẫn như cũ là rất nóng nảy, đối với một đứa con nít bất quá cũng chỉ 10 tuổi mà thôi, càng không có nhẫn nại, vơ tay ra liền muốn nắm cổ áo của người ta đem sách cướp về. Thế nhưng hắn hoàn toàn không nhớ rằng mình lúc này cũng chỉ vừa tròn 9 tuổi mà thôi, Mục Thiên Chương là Mục Bách nuôi thả mà lớn lên, nhẹ nhàng đẩy một cái, liền đem Tô Trạm từ trên người mình đẩy ra, lảo đảo thiếu chút nữa là té ngã.

Tô Phiếm vội vàng đỡ em trai một cái, tức giận nói: “Mày sao có thể động tay!” Mà Tô Trạm lại kéo tay Tô Phiếm lại, tính cách hiếu thắng tranh mạnh nổi lên, cắn chặt răng liền bổ nhào về phía trước, nào ngờ đứa nhỏ kia nhẹ nhàng tránh một cái, cánh tay nhỏ, cái chân nhỏ của Tô Trạm nhào vào không khí, trực tiếp té như chó gặm bùn, tất cả những đứa nhỏ đều cười phá lên.

Cảm giác khi bị một đám tiểu tử thói vầy quanh cười nhạo thật sự không dễ chịu, Tô Trạm đã làm thì không ngừng, trực tiếp nắm một chân của Mục Thiên Chương, người sau đang hơi đắc ý bị Tô Trạm đánh lên thành công, thoáng cái cũng té xuống đất, hơn nữa, bị một Tô Trạm trở mình leo lên người y giờ liền nắm đầm nhỏ liền đánh.

“A, a! Đánh nhau, đánh nhau!”

“Tốt tốt tốt! Đánh đi, mau đánh!”

...Một đám con nít vô giúp vui e sợ thiên hạ bất loạn, ở một bên cổ vũ. Tô Phiếm vội đến nổi xoay quanh, nhưng thấy em trai của mình rõ ràng không phải là đối thủ của đứa nhỏ kia, chỉ lo em trai bởi vì thay mình ra mặt chịu thiệt, dứt khoát không khuyên can, dựa theo đứa nhỏ vừa này sỉ nhục mình mà trình diễn màn anh em cùng đánh.

Mục Thiên Chương mặc dù bị Tô Trạm áp, nhưng mà vốn là đối phó với một tiểu thiếu gia được nuông chiều từ bé, nhỏ hơn mình gần hai tuổi thì có chút dư dả, nhưng không nghĩ đến anh em hai người hợp lại đánh y, nói toạc ra là Mục thiếu gia nhất thời cũng không chống đỡ nổi.

Một đám hỗn loạn, Tô phu nhân lại kịp thời xuất hiện. Ngay từ lúc các tiểu thiếu gia đánh nhau, người làm ở ngoài cửa liền thấy được tình thế không đúng liền vội vàng đi bẩm báo phu nhân, ở trong cái nhà này, có thể trị được hai thiếu gia lớn nhỏ, trước mắt chỉ có một mình Tô phu nhân.

“Sao lại đánh nhau? Mau dừng tay cho mẹ! Nhanh, đem đại thiếu gia, tiểu thiếu gia kéo ra, còn ngó ra làm gì!” Chung Ý Ảnh rất là không nói nổi mà nhìn hai đứa con cùng với một bé trai khác đang ở dưới đất mà lẫn lộn thành một đoàn. Cuối cùng là được người làm vớt lên, hai bên đánh đến nổi khí thế ngất trời, Tô thiếu gia khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lết được người làm ngăn lại lúc này mới ngừng lại.

Tô Trạm thở hồng hộc mà nhìn Tô Phiếm mới vừa rồi cùng mình hợp lực tác chiến, thấy Tô Phiếm luôn luôn nho nhã lịch sự vậy mà có có một mặt dã man như vậy, trong lòng rất là buồn cười. Giấy dựa để cho người làm buông mình ra, lau lau mồ hôi, nhặt lấy quyển sách đó bị rớt ở một bên, vô vô, thối thối bìa sách, rất là tùy ý mà đưa đến trước mặt Tô Phiếm, bi bô cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ nói: “Nè, giữ cho kỹ!”

Sau đó, Mục Thiên Chương còn té trên đất vuột khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ngồi dậy, khí thế mạnh mẽ mới vừa rồi đã sớm không thấy đâu, thấy chủ tớ Tô gia vây quanh, giống như trở mặt, nháy mắt một cái: “Oa

oa oa — Các người ức hiếp ta — ô ô ô ô...”

Tô Trạm không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cái thằng nhóc này, vậy mà cũng khóc ầm lên!

9. Chương 9

Tô Trạm không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cái thằng nhóc này, vậy mà cũng khóc ầm lên!

Vừa nãy còn tuý tiện ngông cuồng tự cao tự đại, bây giờ vậy mà trở mặt mà khóc, y còn mặt mũi để khóc hả. Tô Trạm nhẹ giọng hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn một bộ tư thế “Các người ức hiếp ta, ta chính là không đứng lên đó” của y, sống chết mà nằm lặn lộn khóc lóc dưới đất. Sống lại một đời, thế nào mà đầu tiên gặp phải một đứa con nít cực phẩm như vậy chứ...

Mà Tô Phiếm bị người làm ôm lấy, trong tay đang nắm chặt quyển sách mà Tô Trạm đã thay mình giành lại, trong lòng nghĩ, khóc thì thật sự hơi quá, bất kể là có phải hay không bởi vì đứa bé này cố ý cầm lấy quyển sách làm khó dễ mình mới khiến cho Tô Trạm ra tay, tóm lại người nào khóc trước người đó liền hợp tình hợp lý, cái đạo lý này y vẫn hiểu được. Có điều, một ngày tốt đẹp thế này mình vậy mà không để ý em trai, còn cùng với em trai đánh nhau với người khác, Tô Phiếm chợt cảm thấy trong lòng không ổn.

Quả nhiên, Chung Ý Ánh giận dùm dùm đi tới, đầu tiên là tốt bụng đem đứa nhỏ đang nằm dưới đất đỡ lên, rút khăn tay của mình ra lau lau nước mắt rửa rửa trên mặt đứa nhỏ, may mà trong phòng trẻ em rất sạch sẽ, không có tro bụi lung tung, chỉ có đều trên mặt toàn là vết tích bị hai anh em Tô gia vừa túm vừa đánh vừa cào làm ra, vài đường đỏ đỏ trên làn da trắng nõn tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn càng đáng thương hơn. Thấy vậy Chung Ý Ánh thì vừa giận vừa đau lòng.

Sau đó, đứng lên xoay người nắm cánh tay nhỏ bé của Tô Trạm liền giơ cao lên liền vỗ vào cái mông nhỏ của hắn, Tô Phiếm vội vàng vàng nhảy ra lôi kéo góc áo của Tô phu nhân: “Mẹ cả, đừng đánh em trai, là con sai, em trai muốn giúp con đoạt lại quyển sách!” Dứt lời còn vội vã giơ cao quyển sách “Ba trăm câu thơ Đường” mà Tô Trạm đã giúp mình lấy lại.

Chung Ý Ánh ngược lại ngạc nhiên, Tô Trạm và Tô Phiếm ở cùng nhau có thể không cãi nhau thì đã tốt rồi, đứa con trai này của mình sao lại sẽ giúp Tô Phiếm ra mặt?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trạm cứng đờ, cái gì chứ, không phải là đoạt lại một quyển sách bại hoại sao! Về phần nhìn hắn như thế, Tô Trạm bĩu môi một cái, mình chỉ là bởi vì nhìn không quen có người ở trước mặt mình diều võ dương oai mà thôi. Lại vô cùng bất đắc dĩ mà nhìn sắc mặt của mẹ vừa giận vừa vội, nếu đổi lại là lúc trước hắn chắc chắn sẽ cãi lại ngay trước mặt mẹ, nhưng nghĩ đến đời trước chính là bởi vì lo lắng cho mình, mà mình căn bản không có nghĩ đến tâm trạng của nàng bị mình làm cho tức đến nổi vài lần bị bệnh, thân thể càng ngày càng không tốt.

Hơn nữa, người lớn như vậy bị đánh đòn trước mặt cũng thật sự là quá mất mặt rồi.

Thế là, Tô Trạm chưa bao giờ biết nhận lỗi là thứ gì, cố gắng hết sức điều chỉnh vẻ mặt của chính mình, thả lỏng mặt mày, mí mắt cũng hạ xuống, trông mong mà ôm lấy bắp đùi của mẹ, ai ai làm nũng nói: “Mẹ, con và Tô Phiếm chỉ là đùa giỡn thôi, chúng con không phải đánh nhau.”

Chung Ý Ánh chưa từng hưởng thụ qua con trai làm nũng bị cái bộ dạng này của đứa con trai nhỏ bé của mình làm cho trở tay không kịp, mà Tô Phiếm ở một bên cũng kéo góc áo của mình về mặt càng thêm vô tội nhìn mình, nói thay cho Tô Trạm: “Đúng vậy, em trai chỉ là muốn giúp con lấy lại quyển sách thôi.”

Chung Ý Ánh sờ sờ đầu của Tô Trạm, đem hắn từ bắp đùi mình kéo ra, lại đem Tô Phiếm cũng kéo đến trước mặt, hai anh em từ sáng sớm đã ăn mặc chỉnh tề ngay ngắn bây giờ thì quần áo sộc xếch. Một đứa thì vẻ mặt lo sợ bất an, một đứa thì rất không phục mà nghiêng đầu quay mặt sang chỗ khác. Nhưng mà thấy được hai đứa con xung khắc như nước với lửa hiếm khi cũng có lúc hợp lực với nhau, mặc dù cái hợp lực này là đánh nhau với người khác...

“Hai đứa con đó! Tối hôm nay lại tính tiếp, còn không xin lỗi người ta?” Dứt lời, Chung Ý Ánh đung đung bả vai của hai anh em đẩy hai đứa đến đứa nhỏ trước mặt đang rớt nước mắt, nhưng mà về mặt thì đã sớm khôi phục lại bình thường.

“Không cần, không cần, Tô phu nhân, là con không đúng, hôm nay là sinh nhật của Tô Trạ con không nên tranh giành với hã.” Đứa nhỏ đứng thẳng người, rất có lễ phép mà nói. Rõ ràng tên mặt còn lưu lại vết thương và nước mắt, lại tỏ ra nhu thuận, khiến có Chung Ý Ánh nhất thời sinh ra hảo cảm.

Mà Tô Trạ lại ngạc nhiên nhìn y, bây giờ hã càng có thể xác định, đứa nhỏ này vừa rồi tuyệt đối chính là diễn trò! Giọt nước mắt đó nói rơi là rơi, hã cuối cùng cũng thấy được đứa nhỏ so với Tô Phiêm của bây giờ còn hai mặt hơn, thật sự là không đơn giản! Tô Phiêm cũng nghĩ giống như hã, cũng rất là không biết nói gì, rõ ràng người bị ức hiếp là hai anh em nó mà, tại sao cái tên này lại khóc lớn tiếng, mà bây giờ còn giống như không có chuyện gì?

Thế là Chung Ý Ánh cúi người xuống sờ sờ đầu của y, rất là yêu thương nói: “Đây là tiểu thiếu gia của phủ nào, dạy bảo thật tốt. Con tên gì?”

“Thưa phu nhân, cha con là Mục Bách, con tên là Mục Thiên Chương.” Đứa nhỏ ngược đầu cao giọng trả lời.

Mục Thiên Chương.

Tô Trạ biểu thị, đời trước thật sự chưa từng nghe qua nhân vật này, nghĩ lại thì Mục Bách con cái rất nhiều, mình không quen biết cũng là chuyện bình thường.

Chung Ý Ánh lại mỉm cười sờ đầu y: “Thì ra là con trai của Lan muội muội. Thật sự là tên đẹp, Thiên Tứ Ngọc Chương. Cha mẹ con là hy vọng con làm quân tử như ngọc.”

Tô Trạ bĩu môi một cái, người này thật sự là lãng phí cái tên này, cả người chỗ nào cũng không quân tử, chính là một đứa con nít phá hoại khiến người ta thấy ghét. Đáng tiếc chính mình vậy mà sống lại vào năm 9 tuổi, nếu không thì có thể bắt cái tên tiểu tử này mà hung hăng đánh một trận vào mông nó! Người nào đó hoàn toàn quên mất, chính mình vừa rồi còn xem chút nữa bị vỗ mông...

Lúc này lại có một người phụ nữ đi vào, màu da trắng như tuyết, ngũ quan xinh đẹp làm người ta ngạc nhiên, giống như một đoá hoa mẫu đơn nở rộ, mà lại có khí chất ôn nhu như nước, mặc dù bước chân vội vã nhưng dáng đi lại thanh thoát nhẹ nhàng.

“Thiên Nhi, con đứa nhỏ này lại bướng bỉnh nữa? Ánh tỷ tỷ, thật sự là ngượng ngùng lại mang thêm phiền phức cho chị.” Lời nói bên miệng lại mang theo ý xin lỗi và trách cứ, lại còn vội vã dắt tay Mục Thiên Chương qua kiểm tra tình trạng của con trai. Thấy y chỉ là nghịch ngợm đánh nhau, trên mặt mặc dù có vết thương cũng không có gì quá đáng ngại, lúc này mới yên tâm được một chút.

Chung Ý Ánh lại mỉm cười nói: “Sao lại trách Thiên Nhi, là Tô Trạ không tốt, đem vị khách nhỏ của chúng nó đánh. Tô Trạ, qua đây, xin lỗi anh Chương của con đi.”

Đứa nhỏ nào đó hận không thể mà liếc Mục Thiên Chương đang đứng bên cạnh mẹ của y một cái — Kêu hã xin lỗi cái thằng nhóc này hã, thật sự là nằm mơ. Thế là chỉ xoay đầu đi, nhìn cũng không thèm nhìn một cái. Tô Phiêm cũng đứng ở kế bên, không biết là nên khuyên em trai nghe lời của mẹ cả, hay là chính mình ra mặt xin lỗi...

“Con trai chính là như vậy, cũng không cần phải dùng đến xin lỗi. Đây gọi là không đánh nhau thì không quen biết. Chương Nhi, mau dẫn em trai đi chơi đi.” Một câu nói khéo léo lại khiến cho Chung Ý Ánh vui lòng, Tô Trạ chỉ thấy mẹ của mình cũng mỉm cười nói: “Đúng vậy. Đứa con trai này của chị, sắp quản không được rồi.”

“Tô phu nhân, là con không tốt. Vừa rồi không nên cùng em Tô Trạ tranh giành.” Mục Thiên Chương rất là ngoan ngoãn nhận lỗi, dứt lời còn mỉm cười hữu nghị với Tô Trạ. Càng chọc cho Chung Ý Ánh cảm thấy đứa nhỏ này hiểu chuyện lại lễ phép, so ra thì, không biết tại sao mình lại sinh ra một đứa con trai tính tình giống như khí hoang vậy. Lại vẫn như cũ chỉ là vừa giận vừa không biết làm sao mà điểm điểm đầu của Tô Trạ, “Con đứa nhỏ này, đợi sinh nhật của con xong rồi mẹ tìm con tính sổ.”

“Ai là em trai của người!” Có một Tô Phiếm đã đủ làm cho hắn thấy phiền rồi, tên gia hỏa nào đó còn nhỏ mà tâm lớn cũng không muốn lại tới một anh trai phá hoại gì nữa đâu.

“Tiểu thiếu gia rất đáng yêu! Không giống Chương Nhi...” Người phụ nữ đó lại nói ra những lời nói dễ nghe trôi chảy mà khen ngợi.

Mà Tô Phiếm lại mím môi, ánh mắt trong veo nhìn chăm chăm, rất là ngưỡng mộ mà nhìn người phụ nữ xinh đẹp đó đang nắm tay Mục Thiên Chương một cách chặt chẽ, nhỏ dài trắng tinh giống như đoá hoa sen duyên dáng yêu kiều nở trong ao vào mùa hè, rõ ràng là bà ấy đối với Mục Thiên Chương cực kỳ yêu thương và quan tâm. Thẳng đến khi người phụ nữ đó dặt tay Mục Thiên Chương mỉm cười với Chung Ý Ánh rồi dặt y ra khỏi phòng.

Tô Trạm trong lòng lại nghĩ, hai mẹ con này là người từng trải nhiều kinh nghiệm. Ở đời trước căn bản chưa từng nghe nói đến, nhân phẩm và thủ đoạn như vậy, không hẳn là ở Mục gia không có tiếng tăm gì à? Quay đầu lại thấy Tô Phiếm không nói một lời mà con nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hai mẹ con đó, tưởng mạo thanh tú kiểu con nít lại cứ nhiem một tia u buồn.

Mặc dù hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng khi thấy Tô Phiếm như vậy, Tô Trạm vẫn là không khỏi cảm nhận được, cái người anh trai con riêng này của mình bây giờ tâm trạng rất buồn.

Nếu như đổi lại là đời trước, Tô Trạm tất nhiên là giễu cợt mà chế nhạo y như thế này: “Cũng muốn giống người ta có mẹ sao? Tôi khuyên anh vẫn là không nên mộng tưởng hảo huyền, mẹ của anh đã sớm chết rồi!” Thế nhưng nghĩ đến lúc này bị cái tên Mục Thiên Chương nào đó nói thành “đồ ăn xin”, vẻ mặt của Tô Phiếm trắng bệch khó chịu cực kỳ, Tô Trạm mím môi một cái, lại cũng chỉ ghen ra một câu: “Người đều đi rồi còn nhìn cái gì. Lần sau thì đánh lại!”

Tô Phiếm lúc này mới hồi phục tinh thần lại, mặc dù vẻ mặt của em trai vẫn như cũ là đáng vẻ nhướng lông mày vẻ mặt khinh thường mình không có tiền đồ, nhưng y lại cảm thấy được có chút không giống như lúc trước. Cho nên, y cũng mạnh dạn mà đi kéo tay Tô Trạm, “Sắp khai tiệc rồi, em trai, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Tô Trạm vầy vầy tay lại không hất ra, bàn tay nhỏ bé lại gắt gao nắm lấy tay của mình: “Đừng đụng tôi, đừng dặt!”

Tô Phiếm lại đột nhiên có được can đảm mà không buông ra: “Em là em trai của anh, anh phải trông nom em thật kỹ, lần sau sẽ không để ai ức hiếp em nữa.”

Nghĩ đến lúc này mẹ cả kêu Tô Trạm kêu cái tên Mục Thiên Chương đó là anh trai, trong lòng y lại không hiểu sao cảm thấy khó chịu — Tô Trạm chỉ có thể là em trai của một mình y mà thôi, y tuyệt đối không cho phép hắn gọi người khác là anh trai.

May mà, y biết được lấy tính tình của Tô Trạm không nói năng lỗ mắng đã không tệ rồi, căn bản không thể gọi người khác là anh trai. Thế là trong lòng càng cảm thấy vui sướng, gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mềm của em trai không buông. Y không có tay của mẹ để dặt, lại chỉ có một em trai duy nhất. Nghĩ như vậy, Tô Phiếm chỉ muốn nắm thật chặt tay em trai của mình.

Tô Trạm nhất thời không nói gì: “Vừa mới bị ức hiếp rõ ràng là anh đó được không!” Sau đó, hắn phát hiện sức lực của mình nhỏ hơn Tô Phiếm, người nào đó ăn gan hùm mật gấu cứ nhiên không sợ chết mà lôi kéo tay của mình không buông.

10. Chương 10

Hai người một đường quần quýt cuối cùng cũng đi tới bàn ăn, Tô Trạm lúc này mới đem tay của mình thoát ra khỏi tay của Tô Phiếm, mà người đằng sau đang cười híp mắt nhìn mình, ánh sáng trong mắt rực rỡ, là Tô Phiếm mà Tô Trạm chưa từng thấy qua — sáng sủa vui vẻ. Thế là hắn vốn muốn nói một câu cảnh cáo thật hung dữ cũng nói không ra lời, hừ một tiếng liếc Tô Phiếm một cái, càng không muốn để ý đến y.

Hôm nay Tô Trạm mới là nhân vật chính được chúc mừng, cho nên mặc dù buổi tiệc sinh nhật này sẽ mang đến một chút sắc thái chính trị khác, nhưng vẫn được Chung Ý Ánh nghĩ ra cách mới mà thiết kế một phân đoạn khác.

Ấn đến một nửa thì những tạp âm và những ca khúc mà Tô Trạm đã nghe qua hơn 20 năm bị dừng lại, lại đổi thành ca khúc “Chúc mừng sinh nhật”, giai điệu bị biến tấu đến vô cùng vui vẻ. Bong bóng, đồ chơi trẻ em, hoa tươi, búp bê ngẫu nhiên đem bố trí nơi này giống như một sân chơi, tất cả những đứa con nít đều bị dẫn đến sàn nhảy vừa hát vừa nhảy vừa múa, có rất ít bé nhỏ, lại vẫn như cũ hăng hái bồng bồng mà ngã trái ngã phải vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé. Vài người chinh chiến nửa cuộc đời đều bị sự vui vẻ của những đứa trẻ chọc cười, nhin không được cũng ha ha cười to.

Chung Ý Ánh một tay kéo Tô Trạm, một tay kéo Tô Phiếm, cũng là thấy những đứa trẻ ngây thơ đáng yêu ở hội trường trong lòng cũng vui vẻ theo, nói với hai anh em bọn họ: “Nhanh, đi chơi cùng các bạn đi.” Nàng chỉ nghĩ là muốn hai đứa nhỏ ở trong cái nhà này có thể hoạt bát một chút, đừng có suốt ngày buồn bực đọc sách, tính tình mỗi ngày càng lập dị ngang bướng đến nỗi không biết muốn cái gì.

Tô Phiếm bắt quá chỉ là một đứa con nít 10 tuổi, trong lòng lại già dặn trưởng thành sớm nhìn cảnh tượng này, cũng không nhẫn nại được muốn cùng chơi, “Em trai, anh dẫn em đi.”

Tô Phiếm lại nhìn nhìn một đám con nít ranh vui vẻ, vừa nghĩ đến mình cũng phải gia nhập vào trong đó, quả thực là đầu cũng phải lớn. Lại chỉ có thể nhẫn nại mà làm nũng với mẹ của mình: “Mẹ, con không đi, con không biết nhảy.” Hắn không phải thật sự là 9 tuổi được không!

Không nghĩ đến Tô tướng quân lại tự thân xuất mã, một phen ôm lấy con trai, nói: “Được rồi! tiểu thọ tinh của chúng ta, mau đi chơi đi!” Vài bước đã nhảy đến chính giữa sàn nhảy, đem Tô Trạm tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng buông xuống, nhất thời bị một đám con nít vây quanh. Mọi người cũng là một trận hoan hô.

Tô Phiếm vội vàng theo sát em trai, mà người sau tay chân cứng đờ bị một đám con nít vây quanh, quả thực là muốn không biết nói gì mà nhìn trời — Cha mẹ muốn tổ chức sinh nhật cho mình, còn không bằng kêu vài mỹ nữ đến đây! Cho dù hắn bây giờ mới 9 tuổi không dùng được, chính là nhìn cũng tốt hơn so với một đám con nít múa loạn xạ này!

Tô Trạm đứng ở chính giữa không nhúc nhích mà bủn môi, trong lòng muốn chết cho rồi... Thế là ra sức đẩy đám người ra, lảo đảo muốn đi ra ngoài, lại không nghĩ đến phát sinh một chuyện ngoài ý muốn. Sau đó, hắn phát thê, bây giờ người mà hắn muốn biến mất nhất không phải là Tô Phiếm, mà là Mục Thiên Chương!

Bởi vì, người sau cư nhiên cũng ở phía sau của Tô Trạm, đang vui vẻ dụ dằng muốn kéo hắn cùng chơi, kết quả không nghĩ đến bị những đứa trẻ đang chơi vui vẻ bên cạnh đụng phải, thoáng cái kéo theo Tô Trạm ngã xuống. Nhưng mà Mục Thiên Chương chết không tử tế lúc té ngã lại kéo lấy quần của Tô Trạm, liên lụy đến cả hai người cùng nhau ngã sấp xuống, hơn nữa rất không may là, quần đùi của Tô Trạm với cái quần nhỏ ở bên trong đều bị lộ xuống! Tô Phiếm muốn vươn tay kéo em trai lại mà đã không kịp —

Tô Trạm mặt bị Mục Thiên Chương đè phía dưới chỉ thấy được vài bước chân hỗn loạn ở trước mắt mình đi qua đi lại, nhảy tới nhảy lui, người lớn phát hiện chuyện ngoài ý muốn xảy ra cuối cùng cũng tắt nhạc, đem mấy đứa nhỏ lộn xộn kéo lên. Mà Mục Thiên Chương lúc này mới lắc lư từ trên người Tô Trạm bò dậy, trước mắt chính là — cái mông nhỏ nhắn trắng nõn.

Ngay lập tức toàn bộ hiện trường bộc phát ra từng trận tiếng cười — Tiểu nhân vật chính hôm nay đang lộ cái mông nhỏ tẻ trên mặt đất.

Chung Ý Ánh cũng là vừa buồn cười vừa lo lắng mà muốn đi qua kéo Tô Trạm lên, Tô Phiếm trong lòng nghĩ, lần này em trai của chính mình sẽ nổ tung...

Tô Trạm hít một hơi thật sâu, trở mình bò dậy kéo quần của mình lên, cũng không để ý tới việc muốn đỡ mình lên của mẹ và Tô Phiếm, mặt mày xanh mét, quần áo xốc xếch mà đi về phía Mục Thiên Chương, lông mi dài che phủ thành một bức rèm lại không giấu được vẻ lo lắng, sau đó, không ngờ được một quyền đập vào mặt của Mục Thiên Chương — Người sau máu mũi tuông như suối...

Thế là, đây là lần đầu tiên gặp mặt của ba người sẽ dây dưa cả một đời, Tô Trạ và Mục Thiên Chương đánh hai cái, một người bị lộ mông, một người thì mũi bị thương...

+++++

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu rọi, Chung Ý Ánh đang lôi kéo Trần Nghi Lan ăn điểm tâm sáng ở trong mái đình nhỏ trong vườn hoa, hương vị của cà phê và những cái bánh cookie nhỏ cùng với tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ của hai người thỉnh thoảng mang theo tiếng cười dần dần lan ra. Mà Mục Thiên Chương lại đang bưng một ly sữa tươi ngum có ngum không mà uống, vẻ mặt lại như cũ là chẳng chặc ngoan ngoãn, không chút nào không nhẫn nại ở bên cạnh mẹ nghe hai người mẹ nói chuyện phiếm, chỉ có điều trên sóng mũi dán một miếng băng dính màu trắng, lúc này khiến cho y lộ ra tính khí của con nít.

Chung Ý Ánh nhìn Mục Thiên Chương đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, tướng ngồi cực tốt, lại nhìn đến miếng băng dính trên mũi của y, đặt cái ly xuống, nói: “Tô Trạ đứa nhỏ này, thế mà đem mũi của Chương Nhi lưu lại vết sẹo phá tướng gì đó. Đều tại chị bình thường quá cưng chiều y rồi.”

Trần Nghi Lan lại mỉm cười nói: “Con trai mà đâu có chú trọng những cái này. Ngược lại chị cũng không cần phạt tiểu thiếu gia, con nít khó tránh khỏi có va chạm, Chương Nhi cũng vậy, kéo chỗ nào không kéo, lại đem quần của tiểu thiếu gia kéo xuống, đổi lại là em em cũng tức giận!”

Nói đến đây hai người đều không khỏi nghĩ đến tối tình cảnh tối hôm qua Tô Trạ bị lộ mông nằm trên mặt đất, lại nhìn nhau cười một cái, chuyện này thật sự quá buồn cười.

Hai người Chung Ý Ánh và Trần Nghi Lan vốn là trò chuyện hợp ý nhau, biết được Trần Nghi Lan cũng coi như là giống mình đến từ Tô Châu, chỉ có điều cha buôn bán bởi vì loạn lạc chiến tranh lúc này mới đưa gia đình dời đến Vân Nam. Mà không nghĩ đến một ngày ra ngoài bị Mục Bách trông thấy, rốt cuộc cầm súng lễ và súng đến cửa bàn bạc. Cho dù trong lòng bằng mọi giá không muốn, vì bảo vệ người nhà của mình, Trần Nghi Lan lại cũng chỉ có thể rưng rưng nước mắt đồng ý. Chỉ có điều Mục Bách trái lại cực kỳ yêu thương nàng, đối đãi với nàng và Mục Thiên Chương cũng rất tốt, lúc này mới dần dần ổn định lại.

Đã từng trải qua thời kì chiến tranh loạn lạc lênh đênh nghiêng ngả, sau khi an phận ở một góc, tha hương nơi đất khách quê người thoáng cái làm cho Chung Ý Ánh rất là vui mừng, càng lôi kéo Trần Nghi Lan nói những chuyện ở quê nhà với giọng điệu mềm mại. Nào ngờ đâu con trai của hai người lại là có vấn đề như vậy, đánh nhau thì thôi, đã vậy con trai của mình còn đánh vỡ mũi của Mục Thiên Chương, Chung Ý Ánh dứt khoát liền để hai mẹ con Trần Nghi Lan ở lại.

Mục Thiên Chương lại cười híp mắt mà nói: “Con thật sự không phải cố ý. Vừa không cẩn thận liền đem quần của Tô Trạ...”

Chung Ý Ánh nghĩ đến con trai tối hôm qua lúng túng xấu hổ, lại giận đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét cũng thấy buồn cười, lúc này người đang bị mình phạt quỳ trong thư phòng, hôm qua là sinh nhật của hắn mặc dù mình rất tức giận nhưng cũng không dạy bảo tốt, chỉ có điều ăn xong bữa sáng liền kêu người đem Tô Trạ xách vào thư phòng quỳ gối, quỳ xong còn phải đem Luận Ngữ viết ra 20 lần.

“Để Chương Nhi nghe hai người phụ nữ chúng ta cần nhẫn nó cũng chắc cảm thấy phiền, Chương Nhi, con đi xem thử, Tô Trạ bị phạt thế nào rồi? Nhẹ nhàng nói chuyện với em trai. Xem chút nữa khiến cho em trai Tô Trạ tức lên, cũng không phải là chuyện lớn gì, chị đừng phạt hắn. Tiểu thiếu gia còn nhỏ mà.” Trần Nghi Lan nói với con trai.

“Dạ.”

Mà lúc đó, Tô Trạ đang kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn quỳ gối trong thư phòng của Chung Ý Ánh, chỉ hận chính mình sáng hôm nay không dùng chén cơm đập vào khuôn mặt tươi cười của Mục Thiên Chương rồi đuổi y ra khỏi nhà.

Tô Phiếm đang nằm úp sấp trên bàn sao chép “Luận Ngữ”, Chung Ý Ánh giữ vững truyền thống giáo dục của Trung Quốc để Tô Trạ dùng bút lông chép cho mình, Tô Trạ viết chữ giống như là cua bò, rất là đau đầu, không nghĩ đến Tô Phiếm lại lén lút chuồn vào nói là muốn bồi mình. Sau đó, liền đem Luận Ngữ đã viết được vài chữ viết tiếp.

Vốn là hần cực kỳ không muốn, nhưng mà Tô Phiếm rất kiên trì, một bộ dáng nếu như người không để ta giúp người chép ta liền không đi. Còn mỉm cười nói với mình cái gì mà “Có anh trai ở đây, em không cần lo lắng, nhất định có thể chép xong.”

Dường như y đối xử với mình rất tốt, vậy làm gì mà cuối cùng còn muốn giết chết mình... Tô Trạ trong lòng chưa xót mà nghĩ, nếu thích chép thì cho y chép đi, sau đó hần lại đằng hoàng mà quỳ gối.

Tô Trạ ngừng đầu liền có thể thấy được Tô Phiếm đang cố gắng từng nét từng nét mà viết, mặc dù so với mình vẫn luôn không chăm chỉ luyện chữ mà nói, Tô Phiếm cầm bút lông quen thuộc hơn nhiều, nhưng dù sao vẫn chỉ là con nít, cánh tay cầm viết không bao lâu liền bắt đầu mỏi tay, thỉnh thoảng buông lỏng hai tay, lau mồ hôi trên trán.

Tô Trạ cau mày, tình cảnh hần và Tô Phiếm ở cùng nhau không phải là như vậy — Hần phạt quỳ, y thay hần phạt chép. Hần là hần bị phạt, người nào đó đáng lẽ ra phải là nhìn có chút hể hê mới đúng.

Đời trước, chính mình có thói quen chán ghét và không chú ý đến y, không nghĩ đến lại bị người anh trai từ nhỏ đã bị mình khinh thường này cắn ngược một cái, đợi đến khi thực lực của y đủ lớn để có thể đối phó với mình, đã không kịp nữa rồi.

Thế nhưng tối hôm qua Tô Trạ đột nhiên phát hiện, có lẽ đời trước cùng nhau sinh sống hai mươi mấy năm, cũng không phải là ngăn ngại vài tháng sau khi sống lại mới hiểu được Tô Phiếm nhiều hơn— Cái tên này lúc còn nhỏ không có trưởng thành kiêu ngạo như vậy, tóm lại là một bộ dáng vẻ thận trọng, dường như là người khác đều có thể ức hiếp y; Lúc y không xuất hiện trước mặt mình cũng không phải đáng ghét như vậy, mà Tô Phiếm luôn thức thời cầm một quyển sách nằm trong góc phòng đọc, dường như sợ rằng sẽ quấy nhiễu đến mình; Còn có, vốn là đối với những ý kiến bàn luận về thân thể đó, Tô Phiếm cũng không phải là không để ý, ví dụ như hôm qua Mục Thiên Chương thuận miệng nói một câu có thể khiến cho sắc mặt của y tái mét tay chân luống cuống đến như vậy...

Tô Trạ đời trước đối với thân thể của y vẫn luôn dừng lại ở ấn tượng đầu tiên là “con hoang của gái điếm”, cũng là sau lại mới mơ hồ có chút ấn tượng, anh trai gì đó này của mình ở ngoài đường lưu lạc ba năm mới được nhặt về, liền giống như Mục Thiên Chương nói, đích thực là tên ăn xin.

Tô Trạ thấy Tô Phiếm đã có thể cầm bút viết chữ, cầm sách mà đọc, mặt mũi trắng nõn, ngũ quan thanh tú, hoàn toàn là bộ dáng thiếu gia, tưởng tượng không ra dáng vẻ Tô Phiếm ở đầu đường ăn xin là dáng vẻ thế nào?

“Anh trước kia, thật sự là đã từng ở đầu đường xin ăn sao?” Tô Trạ nghiêng đầu đột nhiên hỏi, thanh âm thanh thúy ở trong một thư phòng lớn như vậy vô cùng rõ ràng.

Tô Phiếm tay cầm bút run lên, nét Mác cuối cùng trực tiếp méo xẹo, cả một chữ coi như là phế bỏ.

11. Chương 11

Tay cầm bút của Tô Phiếm run một cái, nét Mác cuối cùng trực tiếp méo xẹo, cả một chữ coi như là phế bỏ.

Y không biết vì sao Tô Trạ lại đột nhiên nhắc tới cái này, hai người lúc trước ở chung quan hệ mặc dù không tốt, nhưng người em trai này chưa từng hỏi y những chuyện trước khi trở về Tô phủ. Y đang sững sờ không biết nên trả lời như thế nào, lại cảm thấy trong lòng đau âm ỉ, không biết em trai lần này lại muốn chế nhạo y như thế nào đây?

Liếc thấy vẻ mặt y mờ mịt luống cuống, Tô Trạ lập tức hiểu rõ tâm tư của y, bắt quá chỉ bĩu môi một cái, hần trước kia dường như không có hứ đến nỗi tùy tiện nói vài câu với Tô Phiếm liền có thể dọa y đến tình cảnh này chứ, còn lộ ra vẻ mặt như vậy? Tiểu bá vương vô liêm sỉ nào đó biểu thị, chính mình lúc trước đích thật là lẩn lộn một chút, nhưng mà cũng không nghĩ đến sẽ khiến cho người ta rơi vào tình cảnh nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Giống như những người lớn nói, con trai nghịch ngợm là chuyện bình thường.

Người nào đó mất tự nhiên mà ho khan một cái: “Lại không phải muốn khi dễ anh, chỉ là tùy tiện hỏi thôi, không muốn nói thì thôi.”

Tô Phiếm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trạm như muốn giả vờ không để ý, nhất thời hiểu rõ, em trai đây là muốn tìm hiểu y?

Cho nên, lập tức đối với những chuyện đã qua lúc trước rất không muốn nhắc lại, Tô Phiếm suy nghĩ một chút vẫn là vừa chép vừa nói vài chuyện sơ sơ, “Cũng không tính là ăn xin. Lúc đó mẹ chết rồi, anh chỉ có một mình lại tìm không được cha. Lúc đó cha cho mẹ một số tiền bị người ta trộm đi, ngã bệnh lại tiêu hết một phần, cuối cùng anh ngay cả tiền mua quan tài cho mẹ cũng không có. Đợi mẹ được chôn cất rồi, anh cũng bị người ta đuổi đi, liền lưu lạc ở ngoài đường. Rất nhiều đứa trẻ giống như anh, mọi người đều không cha không mẹ không nhà, có người Trung Quốc, có người Thái, có người Miến Điện, có những đứa lai nhiều dòng máu...”

Tô Phiếm nhớ lại những ngày đó, phần lớn thời gian của mình đều vượt qua ở vùng biên giới Trung – Miến – Thái, những ngày lưu lạc đó đối với y mà nói có khổ có vui, khổ là có lúc ăn không no còn bị bệnh, lúc vui là những lúc y cùng với những đứa trẻ có thân thể giống như mình chơi đùa, mặc dù quần áo mặc trên người rách rách nát nát, chân trần chạy loạn khắp núi đồi cũng không có gì giống với những thiếu gia tiểu thư bước xuống từ xe hơi, quần áo gọn gàng chỉnh tề.

“Lên núi đã từng ăn qua quả dại, đánh nhau với những con động vật nhỏ, đúng rồi, có lúc còn xuống nước mò cá ăn nữa! Ở đó miếu nhiều, có lúc chúng ta liền núp ở trong ngôi miếu nhỏ ở ven đường, ở Chiang Mai đã từng có một lão hoà thượng người Thái muốn cạo đầu quy y cho anh, nói anh có tuệ căn*, có điều chưa ở được bao lâu, anh lại chạy ra ngoài...”

* : /tuệ căn/: chỉ linh ngộ được chân lý nhà Phật, chỉ sự thông minh.

Tô Phiếm thật ra là ở trong miếu bị những tiểu hoà thượng khác khi dễ hung ác, y liền nảy sinh kích thích muốn đi tìm cha ruột của mình. Lúc này mới trải qua trăm nghìn cay đắng đến được Miến Điện, đồng thời cũng rất may mắn mà dưới sự chỉ điểm của người khác gặp được Lí phó quan và Chung Ý Ánh ra ngoài mua đồ, lúc này mới được mang về nhà.

“Cho nên, anh rất cảm kích mẹ cả, nếu không phải mẹ, anh phỏng chừng chỉ có thể một mình lưu lạc đến Yangon*, đó là thủ phủ, nói không chừng có thể sống tiếp ở đó.” Thế cục ở đây rối loạn, Tô Phiếm cũng biết, không phải là nơi mà một đứa con nít như mình có thể sống được.

* :/Ngưỡng Quang/: I-an-gon; Yangon; Thủ đô của Miến Điện. Tên cũ là Rangoon, chính thức đổi thành Yangon từ năm 1989.

Lác đác mấy lời, Tô Phiếm đem những việc mình đã trải qua mấy năm đó hời hợt qua loa nói một lần. Tô Trạm từ trên mặt của y hoàn toàn không thấy được sắc mặt khó chịu và đau khổ, dường như những chuyện đã qua chỉ là một giấc mộng của đại thiếu gia Tô gia mà thôi.

Hắn hoàn toàn không biết, thì ra Tô Phiếm đã từng trải qua cực khổ như vậy.

Nghĩ đến mình lúc đầu bắt quả chỉ là bị y đưa vào đường cùng trốn vào rừng sâu núi thẳm hơn một tháng liền muốn sống không nổi, Tô Trạm không cách nào tưởng tượng được, một đứa nhỏ mới vài tuổi đã trải qua những chuyện đau khổ như vậy mà còn có thể sống tiếp?

Hắn bỗng nhiên có chút lý giải, sau khi Tô Phiếm trở về Tô gia, thái độ vẫn luôn ngấm ngấm chịu đựng.

Đối với chính mình ương ngạnh bướng bỉnh, Tô Phiếm chưa bao giờ phản kháng lại, mặc dù, có một lần phản kháng duy nhất và cũng là cuối cùng đó là trực tiếp giết chết mình — Đây có phải là giống như câu châm ngôn đó, cái này đều có thể nhịn lại còn gì không thể nhịn?*

* : /Thị khả nhẫn thực bất khả nhẫn/: cái này đều có thể nhịn lại còn gì không thể nhịn (cái này mình tham khảo bên tangthuvien)

Hắn ngược lại có chút bội phục Tô Phiếm, một người có thể nhẫn nại lâu như vậy, thật đúng là không phải ếch ngồi đáy giếng.

Cũng là con trai của Tô Chính Cương, những chuyện mà Tô Phiếm đã trải qua so với mình từ nhỏ đến lớn trải qua những ngày tháng tốt đẹp, Tô Trạh cũng quá mức kinh ngạc. Hắn vẫn luôn cho rằng, người cha tướng quân của mình mặc dù đối với hai mẹ con y không để ý, nhưng tốt xấu gì cũng phải cho chút tiền để người ta sống tiếp. Lại không ngờ rằng, Tô Phiếm đã trải qua những đau khổ, mình có nghĩ cũng nghĩ không ra.

Nhớ lại từ lúc 5 6 tuổi bắt đầu có thể đánh có thể nháo, Tô Trạh phát hiện mình chèn ép, khi để Tô Phiếm cho đến trước khi mình chết đi.

Lần đầu tiên, Tô Trạh thậm chí cảm thấy, nếu như chính mình nghe lời Tô Phiếm, vậy cũng không thể khiến cho Tô Trạh sống tiếp. Thế là, người nào đó tâm trạng phức tạp nghe buổi nói chuyện của Tô Phiếm trầm mặc im lặng, khó trách, hôm qua Mục Thiên Chương gọi y là đồ ăn xin, Tô Phiếm lại khó chịu lúng túng như vậy.

Tô Phiếm nói xong, ngẩng đầu nhìn em trai của mình, mà người sau đang khều khều lông mi dài, mắt to trong sáng đang nhìn mình, chỉ có điều thần sắc phức tạp, lông mi xinh xắn thậm chí có chút xoắn xuýt.

Đang cho rằng em trai có phải lại muốn giận mình hay không, lại không ngờ Tô Trạh đột nhiên vịn ghế đứng lên, xoa xoa đầu gối nhỏ của mình, đi về phía y.

Tô Trạh đưa tay ra rút cây bút lông trong tay Tô Phiếm, quét mắt thấy Tô Phiếm viết đến nỗi ngón tay út phồng hồng, không được tự nhiên mà nói: “Không cần anh chép, tôi tự chép. Đỡ phải bị mẹ lát nữa lại nói tôi ức hiếp anh!”

Tô Phiếm cắn răng chịu đựng mà nhéo nhéo đầu ngón tay của mình, lại vẫn mỉm cười nhìn gò má em trai đang nghiêm túc mà viết chữ, bởi vì những trải nghiệm đặc thù, từ nhỏ tâm tư của y đã miễn cảm lập tức nhận ra được, thái độ của em trai đối với mình không giống, về phần chỗ nào không giống, y cũng không nói được.

Tô Trạh hiện tại vẫn là dáng vẻ đơn bạc gầy yếu, mặc dù biết mình sau này tuyệt đối sẽ không lùn, nhưng mà người nào đó lớn chậm phát hiện ngay cả quỳ trên ghế nằm sấp trên bàn sách viết chữ cũng hết sức tốn công — Chân ngắn, tay ngắn, thật sự là đáng thương.

Thấy Tô Trạh rừ mi mắt, lông mi dài dài cong cong, dáng vẻ xinh đẹp, Tô Phiếm rất vui vẻ: “Em trai, em mệt thì nói một tiếng, anh giúp em viết!”

“Không cần.”

Một lát sau lại nghiêng đầu ở bên cạnh hỏi: “Em trai, em có khát hay không? Anh lấy nước ngọt cho em?”

“Không khát!”

Tô Phiếm thấy Tô Trạh nghiêm túc, không giống như lúc trước mẹ cả phạt chép, lại không cam lòng cứ như vậy mà ra khỏi cửa, y rất muốn ngồi cùng một chỗ với Tô Trạh, lại không chết tâm mà hỏi: “Vậy có đói hay không? Anh lấy bánh ngọt đến cho em.”

“Không đói! Tô Phiếm, anh phiền muốn chết!” Tô Trạh cuối cùng cũng nhịn không nổi mà giương mắt nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tô Phiếm, lúc còn nhỏ mình đối với y không tốt, Tô Phiếm vẫn rất dính lấy mình, cho đến khi năm 13 tuổi đó, Tô Trạh hung hăng mà mắng y một trận, cuối cùng thậm chí ôm một bụng ác ý cười lạnh nói với y: “Anh biết hay không, tôi ghét nhất chính là anh kêu tôi là em trai! Tôi một chút cũng không muốn làm em trai của anh, tôi căn bản sẽ không gọi anh là anh trai.”

Tô Phiếm lúc đó đã mơ hồ có dáng vẻ của Tô đại thiếu gia sau này, sau khi nghe những câu nói của mình, lại chậm rãi nhắm chặt mắt, lúc mở mắt ra lại là một mảnh trong sáng nhìn không thấu, chỉ có khoé miệng vẫn mỉm cười như cũ: “Được, được, được.” Ba chữ, nói đến nỗi Tô Trạh lúc đó đầu óc mơ hồ, không hiểu ra sao, lại hoàn toàn không đem lời nói của anh trai từ nhỏ đã xem thường đặt trong lòng.

Nghĩ đến, Tô Trạh biết, từ đó trở đi, tất cả kế hoạch báo thù đã mọc rễ trong lòng Tô Trạh, ẩn dấu lớn mạnh.

Không nghĩ đến mình bây giờ thái độ đối với y tốt một chút, Tô Phiếm này càng dính lấy mình.

Thấy em trai vẻ mặt không nhẫn nại, nhưng hoàn toàn không giống như lúc trước mở miệng ác ý đuổi mình đi, Tô Phiếm cảm thấy em trai hiếm khi có thể hoà bình mà ở cùng với mình, càng luyện tiếc rồi đi.

Chỉ có điều, y đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Em trai, em đợi anh, anh đi rồi trở về.” Dứt lời cũng không nhìn Tô Trạ, vội vàng vàng chạy ra khỏi thư phòng.

Tô Trạ lại đột nhiên cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, hẳn thật sự không biết nên đối diện với Tô Phiếm bây giờ như thế nào.

Rõ ràng là đời trước, mình bị y tự tay chìm chết trong nước, nhưng nghĩ đến những hành vi của mình đời trước, Tô Trạ cũng biết mình vô cùng khôn nạn. Hẳn có thể cảm nhận được, Tô Phiếm đã quen cái loại như mình ở đời trước, cái loại mang mưu tính và lòng dạ đến gần tiếp cận mình không giống, Tô Phiếm năm nay chỉ mới 10 tuổi mở miệng là gọi hẳn “em trai”, là thật sự muốn ở cùng một chỗ với mình. Hơn nữa không biết thế nào, nghĩ đến những việc đã trải qua của Tô Phiếm, lại có chút chua xót trong lòng.

Tô Trạ mấy ngày trước còn có thể hận y đến nỗi muốn giết chết y, bây giờ lại sinh ra vài tâm tư phức tạp khác, cái tên nóng nảy nào đó nắm chặt bút lông vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được — Tô Phiếm này, thật sự khiến cho mình hao tâm tổn sức!

Đang viết từng nét từng nét, Tô Phiếm lại ôm một cái bình thuỷ tinh vui vẻ mà chạy vào, đem cái bình đặt trước mặt hẳn. Tô Trạ không hiểu cho nên nhìn y, lại thấy Tô Phiếm mỉm cười nói với mình: “Sinh nhật vui vẻ em trai! Hôm qua muốn đưa cho em, sau đó em bị giữ trong phòng, không kịp đưa cho em.”

Tô Trạ nghi ngờ mà cầm cái bình lớn lên, lại phát hiện bên trong đều là đủ các loại kẹo sáng bóng lánh, đặt trong bình thuỷ tinh trong suốt trong rất đẹp mắt — Đây là những loại kẹo bình thường bọn họ ăn, chỉ có đều mẹ sợ bọn họ ăn đến sâu răng, mỗi ngày chỉ cho một lượng ít đến đáng thương.

Hai anh em bọn họ đều không đi ra, Tô Phiếm cũng không tiếc tiền mua những viên kẹo nhập khẩu này, hơn nữa ở Miền Bắc hỗn tạp này kẹo như vậy không phải dễ lấy được như vậy.

Điều duy nhất có thể chính là — Tô Trạ đặt bút xuống, đôi tay nhỏ bé vuốt bình thuỷ tinh, tâm trạng lại càng thêm nguỵ tạp trần.

“Anh góp lâu rồi đó, có điều, em phải giấu kỹ, ngàn vạn lần đừng để cho mẹ cả thấy.” Tô Phiếm cười híp mắt nói.

12. Chương 12

Hắn chợt nhớ tới, ở đời trước, Tô Phiếm dường như cũng cho hẳn một bình kẹo như vậy? Sau đó, hẳn còn tùy tay đánh vỡ? Những ký ức xưa cũ đó bỗng nhiên trở nên mơ hồ, Thấy Tô Phiếm trước mặt cười híp mắt khuôn mặt mong đợi mà nhìn mình, Tô Trạ cảm thấy hoảng hốt.

Hắn nhớ tới Tô Phiếm lúc đó, thấy bình thuỷ tinh và những viên kẹo bị mình tùy tay làm vỡ rơi lả tả đầy đất, im lặng không nói lời nào nhìn chăm chăm mình một hồi, sau đó cúi đầu khom lưng ngồi xổm xuống nhặt kẹo, còn không cẩn thận mà bị mảnh thuỷ tinh cửa vào ngón tay.

Chính mình lúc đó thì sao? Hình như căn bản linh hội không được ánh mắt đó, chỉ tùy hứng hừ một cái, “Ai cần đồ của anh!” liền chạy đi. Mà bây giờ nghĩ lại, Tô Trạ đột nhiên hiểu được hàm ý trong ánh mắt đó — Là trong lòng tràn đầy mong đợi rồi sau đó vô cùng thất vọng và khổ sở.

Tô Trạ im lặng một hồi, nhìn ánh mắt ôn nhu mang theo ý cười của Tô Phiếm, không giống như đời trước tùy tiện buông tay đem bình thuỷ tinh rớt xuống đất. Hẳn do dự một lát, lại vẫn là đưa tay đem cái bình kéo đến trước mặt mình, trong mắt là tâm tình phức tạp đến nỗi không cách nào hiểu rõ.

Tô Phiếm cho rằng hẳn không thích: “Không thích quà sinh nhật này sao? Vậy lần sau anh bù cho em.” Mặc dù đây là thứ mà y không dễ gì mà góp lại được.

Tô Phiếm nhìn những viên kẹo đầy một bình lớn như vậy, không phải hai ba tháng thì góp không đủ, anh em bọn họ đều thích ăn kẹo, lại không nghĩ đến Tô Phiếm có thể góp nhiều như vậy.

“Anh... Anh hẳn là ghét tôi, hận tôi mới đúng, anh không cần cố ý lấy lòng tôi.” Tô Trạh hít sâu một hơi, đột nhiên nói.

Tô Trạh kỳ thực là người vô cùng thẳng tính, tất cả hi vọng ỏ đều viết ra hết trên mặt, trong lòng càng có cái gì thì nói cái đó, là loại người không giấu được. Điều kiện đỏi ngộ và hoàn cảnh, sự thương yêu của trưởng bối, khiến hẳn đời trước căn bản không học được cái gì gọi là uyển chuyển và hàm súc, cùng với thu liễm sự sắc bén và lòng hăng hái của chính mình.

Mặc dù hẳn bây giờ biết, học được nhẫn nại hoàn toàn không phải là mình của đời trước cho nên hành vi hèn nhát, nhưng mà, nhìn Tô Phiếm cái dáng vẻ này, những lời trong lòng vẫn luôn muốn nói vẫn là nhin không được.

“Anh làm gì mà ghét em? Em là em trai của anh, mặc dù em lúc trước có hơi bướng bỉnh một chút.” Tô Phiếm lắc lắc đầu nói, hơn nữa y ở bên ngoài sống vài năm đó, con em nhà giàu so với Tô Trạh còn hư còn khiến cho người ta chán ghét đều gặp qua. “Lại nói”, Tô Phiếm dừng một chút, “Anh không phải muốn lấy lòng em, em là em trai của anh, anh là anh trai, đối với em tốt là chuyện nên làm mà.”

Trong đôi mắt trong veo của đứa nhỏ Tô Phiếm, là sự chân thành chạm vào lòng tay. Y mới mười tuổi, y còn chưa học được sự dối trá và ẩn dấu sau khi trưởng thành.

Tô Trạh loáng thoáng cảm thấy, đời trước mình có phải là đã bỏ lỡ cái gì hay không?

Lúc còn nhỏ Tô Phiếm nói chuyện với mình, mỉm cười với mình, muốn cùng mình đi chơi, hẳn đều tỏ ra khinh thường lạnh lùng bỏ đi, hoặc là trực tiếp châm chọc khiêu khích một phen. Lúc đó, trong nội tâm của hẳn xem thường, hoặc là nói không thềm nhìn người anh trai này – Thứ nhất, Tô Phiếm là đứa con riêng lai lịch không rõ ràng, thứ hai hẳn nghe người làm nói, đoạn thời gian Tô Phiếm vừa mới về Tô phủ, mẹ của mình rất là đau buồn khổ sở một trận, còn sinh bệnh rất nặng. Vì thế, hẳn càng cảm thấy Tô phiếm chính là yêu tinh hại người.

Cho nên, hẳn và Tô Phiếm từ nhỏ liền không thân thiết, sau đó hai người đều lớn lên, Tô Phiếm cũng không còn dáng vẻ mặt mày nghiêm túc mà tiếp cận mình như lúc nhỏ nữa. Hai người đều có bạn bè và phạm vi của riêng mình, đối với tài sản quân đội mà Tô tướng quân đã để lại, cũng có dự định riêng của từng người. Hai người trông đánh xuôi kèn thổi ngược, càng ngày càng xa cách.

Không chỉ là mẹ của mình, ngay cả người cha luôn thiên vị cưng chiều mình thấy được hình thức ở chung của hai anh em bọn họ cũng lắc đầu thở dài, thậm chí còn từng khuyên mình và Tô Phiếm ở chung với nhau thật tốt.

Tô Trạh đột nhiên trong lòng nảy sinh một ý nghĩ, hẳn không biết chính mình có thể thử một lần hay không, thử cùng Tô Phiếm trở thành anh em thân thiết chân chính. Ông trời để cho hẳn sống lại một lần, có phải là muốn đem tiếc nuối này bù lại hay không?

Nếu như hẳn và Tô Phiếm có thể thật sự sống chung như anh em bình thường, cha của mình ngày đó cũng sẽ không giận đến nổi hộc máu, mẹ cũng sẽ không bởi vì lo lắng cho mình và Tô Phiếm mà thân thể càng ngày càng suy yếu, về sau chỉ có thể trải qua ngày tháng trên chiếc xe lăn, mà chính mình và Tô Phiếm cũng không cần ỏ đến tình cảnh người chết ta sống...

Hẳn đột nhiên muốn đánh cược một lần, thay vì mỗi ngày sống trong cảnh chán ghét và thù hận Tô Phiếm trong đầu, tại sao không thể đổi một cách nghĩ khác và ở cùng với y thật tốt chứ? Nếu như lại dùng tâm tình và tâm trạng như vậy đối đãi y, Tô Trạh nghĩ đến, vậy chính mình bây giờ và đời trước cũng có gì khác nhau đâu, cuối cùng vẫn là người chết ta sống, có lẽ lần này là Tô Phiếm, hoặc có lẽ vẫn là mình.

Chỉ có điều tiền đặt cược này quá lớn, Tô Trạh đã từng chết qua một lần cảm thấy mình không thua nổi, vì tính toán ngày hôm nay, thật sự chỉ có thể nhìn từng bước đi từng bước, nhưng giống ngày vừa mới tỉnh lại đó trực tiếp giận đến nổi muốn giết chết Tô Phiếm, hẳn cũng không muốn làm nữa. Quá ngu xuẩn rồi.

Nhìn cái bình thủy tinh đủ mọi màu sắc đó, những viên kẹo xinh xắn trong suốt toả sáng, hẳn có thể cảm thấy được Tô Phiếm đối với mình thật tốt, ít nhất lúc này, cái người gọi là anh trai này, vẫn chỉ là một đứa

con nít 10 tuổi, con nít thôi mà, có thể có ý nghĩ gì khác chứ?

Nhìn vào đôi mắt trong veo của Tô Phiếm, Tô Trạm gật gật đầu, bất thành linh mở miệng nói: “Em rất thích, cảm ơn.”

Do dự cả nửa ngày, hần vẫn không có cách nào gọi Tô Phiếm là anh trai, ở đời trước căn bản là chưa từng gọi qua, bây giờ kêu hần gọi, người nào đó chỉ cảm thấy không được tự nhiên, rất không được tự nhiên, căn bản không có cách nào mở miệng. Sự ngăn cách lâu dài từ trước đến giờ hoàn toàn không dễ gì loại bỏ, ý nghĩ ở cùng Tô Phiếm thật tốt cũng chỉ là chợt loé lên, Tô Trạm căn bản không biết, lần đánh cược này, chính mình có thể thắng hay không?

Mặc dù là như vậy, Tô Phiếm vẫn rất vui, cười đến nỗi đôi mắt cong lên thành hình trăng khuyết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú đều là ý cười. Tô Trạm đột nhiên cảm thấy, Tô Phiếm cũng không có cảm giác cười nham hiểm như vậy như lúc trước, cũng không phải đáng về ủ rũ khiến người khác chán ghét. Sau đó, hần mở bình thủy tinh ra, vươn tay bốc một viên, đưa cho Tô Phiếm, “Anh ăn trước đi, tôi chép tiếp.”

Tô Phiếm vui vẻ mà tiếp nhận viên kẹo, y không biết em trai tại sao trước sau chuyển biến lớn như vậy, nhưng mà có thể cùng em trai hoà bình ở chung một chỗ vẫn luôn là nguyện vọng của y. Tô Phiếm lột một viên kẹo, đưa đến bên miệng của Tô Trạm, cười híp mắt nói: “Kẹo sữa cam mà em thích nhất nè.”

Tô Trạm rừ mắt nhìn viên kẹo trên ngón tay thon dài tinh tế của Tô Phiếm, do dự một lát vẫn là tiến tới, há miệng ngậm viên kẹo vào.

Tô Phiếm chỉ cảm thấy môi của em trai lành lạnh, hình dáng lại trong rất đẹp mắt, môi đỏ răng trắng, giống như là tiểu động vật mới sinh. Đầu lưỡi mang theo sự ẩm áp ẩm ướt xẹt qua đầu ngón tay của mình, đọng đến nỗi làm bàn tay và trong lòng y ngứa ngứa.

Tô Trạm ngậm viên kẹo, nghiêng một bên mặt như có điều suy nghĩ mà nhìn Tô Phiếm lại lấy ra một viên kẹo rồi ném vào miệng của y. Cửa sổ ở thư phòng đang mở, làn gió nhẹ thổi qua mang theo mùi vị thơm ngát của cây ăn quả và thực vật của rừng mưa nhiệt đới, làn gió thổi qua làm cho rèm cửa sổ tung bay phất phới, mang theo cả bức tranh Thủy Mặc treo trên tường theo làn gió mà phiêu động.

Tô Trạm cảm thấy viên kẹo ngọt ngấy từng chút từng chút thấm vào trong lòng, dường như, hơn một tháng này ở cùng Tô Phiếm chưa từng trải qua những giờ phút an nhàn yên tĩnh như vậy trong 28 năm ở đời trước. Hai người tựa như ước hẹn đều không nói chuyện, đều không muốn phá vỡ sự yên bình khó có được này.

Mục Thiên Chương đứng ở cửa sổ, nhìn hai anh em Tô Trạm.

Hai khuỷu tay tựa vào bàn, chống đầu nhìn em trai; Vóc dáng của Tô Trạm quá thấp đang quỳ trên cái ghế lớn bằng gỗ màu đỏ, lông mi dài giống như chống lại ánh mặt trời sáng rõ, lại che phủ đôi mắt sáng ngời lại lộ ra vẻ như ngạo mạn và sự bướng bỉnh không để ý tới. Một người rõ ràng là nhỏ bé như thế, lại hết lần này tới lần khác cố gắng duỗi thân thể nhỏ bé, muốn tiến gần tới bàn sách hơn, để dễ dàng viết chữ.

Bầu không khí ngược lại ẩm áp hoà thuận khó có được. Dường như, anh em Tô gia không hề bất hoà như lời đồn đãi?

Mục Thiên Chương lúc này vẫn chưa đem Tô Phiếm đặt trong mắt, y mặc dù không phải là con của vợ cả sinh, nhưng từ nhỏ đã được Mục Bách thương yêu, so với hoàn cảnh của Tô Phiếm tuyệt nhiên không giống.

Ngược lại, y rất có hứng thú với Tô Trạm.

Con nít lớn lên xinh đẹp không nói, lúc liếc mắt nhìn mình, nhìn qua kiêu ngạo vô cùng, lại khiến y hận không thể đi tới mà trêu đùa một phen. Nói chung, bé trai đối với món đồ và người mà mình yêu thích có tâm lý khiêu khích.

Chỉ có điều, Mục Thiên Chương vẫn là một đứa con nít, Tô Trạm lại là bề ngoài thì 9 tuổi, nhưng bên trong là gia hoả 28 tuổi, hoàn toàn không đem Tô Phiếm và những đứa con nít bên ngoài đặt trong mắt. Cho nên, đối với Mục Thiên Chương mang theo sự tiếp cận như một loại khiêu khích, trực tiếp coi thường.

“Em bị phạt chép sao? Sao rồi, chép xong chưa? Đây, chữ của em thật là xấu a, em trai Tô Trạm.” Mục Thiên Chương hai tay chấp sau lưng đi đến bên cạnh Tô Trạm nhìn một cái, như ông cụ non khắp nơi phê bình.

13. Chương 13

Tô Phiếm ở một bên lại cau mày cảnh giác nhìn Mục Thiên Chương, chỉ có điều y biết Mục Thiên Chương và mẹ của y là khách được mẹ cả giữ lại, mà hai anh em bọn họ hôm qua vừa đánh nhau với người ta, lại tranh chấp nữa thì không tốt.

Tô Trạm liếc Mục Thiên Chương một cái, quyết định không đếm xỉa tới, tiếp tục ngậm kẹo cầm bút lông viết chữ, chỉ có trong miệng phát ra tiếng lộc cộc ngậm kẹo không rõ.

“A? Nhiều kẹo thật, em trai Tô Trạm, đừng ăn nhiều kẹo như vậy, không tốt cho răng đâu.” Mục Thiên Chương chỉ vào bình kẹo nói.

Tô Trạm chỉ cảm thấy Mục Uy từ khi nào mà có đứa em trai lải nhải dài dòng khiến người ta chán ghét như vậy chứ! Còn mở miệng ra là em trai này, em trai nọ, sao ai cũng muốn làm anh trai của hắn vậy! Tô Phiếm lại đề nện sự không vui trong lòng, đem cái bình mà mình tặng cho Tô Trạm dờ đi một chút: “Đây là quà sinh nhật tao tặng cho em trai, không cho mày ăn đâu.”

Tô Trạm là em trai của một mình y, y không cho phép người khác đến cướp đi. Cho nên nghe được Mục Thiên Chương giống như vô cùng quen thuộc mà đứng bên cạnh Tô Trạm, cứ mở miệng là “em trai Tô Trạm”, kêu đến nỗi rất là thân thiết, Tô Phiếm cuối cùng cũng nhịn không được mà lên tiếng: “A Trạm không phải là em trai của mày, đừng kêu loạn.”

“Tao cũng không nghe hắn kêu mày là anh trai a, tao làm gì mà không thể nhận hắn là em trai?” Mục Thiên Chương bá đạo mà trả lời lại.

“Mày –!” Tô Phiếm có chút đuối lý mà không nói ra lời phản bác lại, A Trạm quả thực là chưa từng mở miệng gọi y một tiếng anh trai, mặc dù y rất trông chờ.

Nhưng mà Mục Thiên Chương tối hôm qua rõ ràng là ra tay trước, cuối cùng trong nháy mắt liền giở thủ đoạn khốc trước mặt mọi người, Tô Phiếm cảm thấy lấy cứng đối cứng với cái người này tuyệt đối là không có kết quả, mà Tô Trạm thì suy nghĩ — Hắn muốn cùng mẹ trải qua những ngày tháng yên ổn, cho nên kiềm chế tính nóng nảy, liền đem Mục Thiên Chương là con ruồi bên tai, mặc kệ y vẽ x trước mặt hắn, nếu không mẹ của mình lại nổi giận nữa.

Thấy Tô Trạm không để ý đến mình, Mục Thiên Chương cũng không nháo nữa, chỉ vây quanh Tô Trạm xem hắn viết chữ. Mà Tô Phiếm thấy em trai cũng không có ý muốn đuổi Mục Thiên Chương đi, đành phải nghiêm mặt giống như con chó nhỏ bảo vệ thức ăn mà đứng bên cạnh Tô Trạm, một bên nhìn em trai, một bên nhìn Mục Thiên Chương. Hai người một trái một phải giống như thần bảo hộ mà canh giữ bên cạnh Tô Trạm.

Chỉ có điều Tô Trạm viết thì cứ viết, lại phát hiện chỗ tốt của viết bằng bút lông — Một nét một vạch, từ tốn nghiêm chỉnh, khiến hắn mấy ngày nay tâm trạng có chút nóng nảy và phức tạp cũng dần dần bình tĩnh lại. Ngay cả hai tiểu quỷ dính người bên cạnh cũng không để ý tới, chỉ một lòng chìm đắm trong thú vui sao chép Luận Ngữ. Chỉ có điều hắn chép đến một câu, dờ trước hắn đối với những thứ này căn bản không có nghiên cứu, chính là ngay cả đi học cũng loạn thất bát tao, chuyển trường khắp nơi, không để gì mới tốt nghiệp được ở một trường đại học ở Thái Lan. Chỉ có điều thấy được câu này, Tô Trạm nhíu mày, dừng bút.

Mục Thiên Chương thấy Tô Trạm dừng lại, ánh mắt chuyển đến vài câu trong đó, nhỏ giọng thì thầm —
Tư Mã Ngưu vấn quân tử. Tử viết: “Quân tử bất ưu, bất cụ.”

Viết: “Bất ưu bất cụ, tư vị chi quân tử hĩ hồ?”

Tử viết: “Nội tình, bất cứu, phù hà ưu hà cụ?***

***Dịch nghĩa:

Tư Mã Ngưu hỏi về người quân tử. Đức Khổng Tử nói: “Người quân tử không lo buồn, không sợ hãi.”

Lại hỏi: “Không lo buồn, không sợ hãi, như thế gọi là quân tử được chăng?”

Đức Khổng Tử nói: “Tự xét trong lòng mà không có điều đau đớn, thì sao phải lo buồn, sao phải sợ hãi.”

** (Đoạn dịch nghĩa ở trên Mã lấy trên mạng, trang nào quên mất tiêu rồi, hehe)

Tô Phiếm thấy em trai dừng lại thì cho rằng hắn đọc không hiểu, lập tức giải thích: “Đây là Tư Mã Ngưu hỏi Khổng Tử, như thế nào mới có thể gọi là quân tử. Khổng Tử liền nói: “Làm một quân tử, từ trong lòng mà nói, không có ưu sầu, không có sợ hãi.” Tư Mã Ngưu nói: “Một người không có ưu sầu, không có sợ hãi, thì có thể nói là hắn đã đạt đến cảnh giới “quân tử” sao?” Khổng Tử nói: “Do mình xét lại mình, đối với tất cả những hành vi của bản thân mình không thẹn với lương tâm, có cái gì phải ưu sầu, có cái gì phải sợ hãi?” Em trai, em hiểu không? Nếu không hiểu, anh trai giảng lại một lần nữa cho em?”

Tô Phiếm bởi vì có thể thay Tô Trạ giải thích nghi ngờ mà bản thân cảm thấy đã thắng được Mục Thiên Chương khẽ liếc y một cái, ân cần mà hỏi Tô Trạ.

Tô Trạ đời trước cộng thêm đời này đều không nghĩ trở thành quân tử mà người mẹ tiểu thư khuê các của y muốn bồi dưỡng trở thành quân tử, nhưng hắn cảm thấy câu nói này rất hay — Bất ưu bất cự (Mã: Không ưu sầu, không sợ hãi).

Cuộc sống nội tâm yên tĩnh như vậy có phải là so với đời trước hai anh em phí hết tâm tư người tranh ta đoạt, đấu đá tranh đoạt tương tàn tốt hơn nhiều phải không?

Sau đó, hắn liền phát hiện, không chỉ là Tô Phiếm dính lấy mình không tha, chính là cái tên Mục Thiên Chương này cũng cười híp mắt mà ở bên cạnh mình. Lúc ăn cơm trưa, hai người thậm chí còn tự nhiên mà gấp thức ăn cho mình, người nào đó luôn khuyên nhủ bản thân mình nhẫn nại, nhẫn nại, phải nhẫn nại trực tiếp bị nhét đầy thức ăn. Ngược lại mẹ của mình và mẹ của Mục Thiên Chương nói nói cười cười, cứ luôn miệng khen con của đối phương giỏi, kỳ thực một người chỉ là vì cùng Tô Phiếm tranh hơn thua, một người còn lại, hận không thể đem thức ăn quăng vào mặt Mục Thiên Chương.

Bạn xem, bất kể là lúc nào, thế giới của người lớn luôn là như vậy.

Mặc dù Tô Trạ khuôn mặt nhỏ nhắn không vui, hắn phát hiện, mình bây giờ chính là quãng không được hai cái đứa theo đuôi này. Tô Phiếm là anh trai của hắn, hơn nữa, trước mắt cho đến bây giờ hắn còn dự định thay đổi sách lược, thử xem có thể hoà bình ở cùng với y hay không, đương nhiên là không có cách nào xụ mặt đuổi người ta ra ngoài. Còn Mục Thiên Chương là khách, mẹ của y và mẹ mình xem nhau như chị em, còn đặc biệt giữ người ta ở lại nhà. Mấy ngày nay vừa ở không, hoặc là lôi kéo mẹ của Mục Thiên Chương đi uống trà nói chuyện phiếm, hoặc là thân thiết mà cùng nhau ra ngoài mua sắm.

Tóm lại, Tô Trạ rất có thể hiểu được việc mẹ của mình tha hương nơi xứ người có thể gặp được một người đồng hương nói giọng điệu Ngô Nùng mềm mại giống với nàng như là cảm thấy an ủi, cho nên đối với Mục Thiên Chương, hắn cũng nhịn.

Cho nên, lúc này, Tô Phiếm đang ôm quyển sách “Ba trăm câu thơ Đường” mà mình đã giúp y lấy lại từ tay Mục Thiên Chương, cuộn mình ở sofa rất là an nhàn mà lật từng trang từng trang, mà Mục Thiên Chương thì đứng ở trước ngăn tủ của mình thưởng thức một bộ đồ chơi quân lính Mỹ, dựa theo tỷ lệ định chế ra binh lính, cường chế, xe tăng..., quả nhiên luôn có thể hấp dẫn lực chú ý của những bé trai. Mà bản thân Tô Trạ thì hết sức chuyên chú nằm trên mặt đất chơi ghép tranh — Hắn nhớ lúc còn nhỏ ngoại trừ yêu thích các loại đồ chơi dành cho con trai ra, đối với cái món đồ chơi ghép tranh này cũng vô cùng yêu thích.

Bộ tranh ghép này rất lớn, đã từng là đồ chơi mà hắn yêu thích, chỉ có điều ghép vài năm cũng ghép không xong, đợi hắn sau này lớn lên, liền dần dần đem bộ tranh ghép này quên mất. Đây là sau ngày sinh nhật đó, mẹ tặng quà cho hắn. Mặc dù bởi vì tối ngày hôm đó mình đánh vỡ mũi của Mục Thiên Chương, khiến cho mẹ cực kỳ tức giận, giận đến nỗi muốn đánh mông hắn.

Nhưng mà ngày đó lúc từ trong tay mẹ nhận được một cái hộp lớn, Tô Trạ vuốt vái hộp còn mới tinh chưa được mở ra lại mừng mừng tủi tủi — Hắn nhớ đời trước lúc thấy được cái bộ tranh ghép này, là ở trong phòng chứa đồ của thư phòng móc ra, phủ đầy tro bụi, hoa văn cũng dần phai màu, nội dung của tranh ghép cũng chỉ hoàn thành một nửa. Hắn lúc đó chỉ nhìn một cái, liền phân phó người làm đem món đồ chơi này vứt bỏ, chính mình lúc đó thậm chí quên mất, đây là quà sinh nhật của mẹ tặng cho hắn lúc hắn 9 tuổi.

Không nghĩ đến bức tranh ghép này lại một lần nữa quay về trong tay mình, bàn tay nhỏ bé của Tô Trạh nhẹ nhàng vuốt ve hình vẽ bên trên cái hộp — Hai bé trai dựa cùng một chỗ chơi đùa, bên cạnh là đồng cỏ xanh mướt, những bông hoa tươi thắm, một bé thì đang đuổi theo con bướm không chú ý dưới chân sắp té ngã, còn một bé thì ở phía sau vội vàng đưa tay ra đỡ. Cũng giống như trong ấn tượng, mẹ vươn tay ra sờ sờ đầu của mình, hàm chứa ý cười kỳ vọng nói với hân: “Mẹ hy vọng con và anh trai cũng có thể ở chung như vậy.”

Tô Trạh từ lúc nhận được bức tranh ghép này một lần nữa, liền như ma quỷ mà muốn ghép xong nó. Tô tướng quân sau khi biết được cũng nói một câu: “Nhị thiếu gia này của nhà chúng ta, những lúc ghép tranh cũng có thể an tĩnh một chút, giống như em bé ngoan ngoan.” Mà Chung Ý Ánh thì thở phào nhẹ nhõm, Tô Trạh không giống Tô Phiếm thích đọc sách, nhưng tốt xấu gì cũng có thể có một món đồ chơi khiến cho hân dăng hoàng mà ngốc ở trong phòng, nếu không thì, nếu như lại gây ra chuyện chơi té vào ao như hôm đó, nàng không biết trái tim của mình có thể chịu nổi hay không — Đứa nhỏ này, so với Tô Phiếm thì khiến nàng nhọc lòng quá nhiều. Tô Phiếm càng là thỉnh thoảng sẽ chạy đến nói muốn giúp đỡ nàng, lại bị trực tiếp cự tuyệt.

Không ai biết Tô Trạh liều mạng mà ghép bức tranh đó, là muốn hoàn thành tiếc nuối của đời trước. Hân có rất nhiều rất nhiều tiếc nuối, đang từng bước từng bước mà muốn đem những sự tiếc nuối đó hoàn thành từng việc từng việc. Ghép tranh, chỉ là một sự bắt đầu. Chỉ có điều bức tranh này thật sự quá mức phức tạp, cũng quá lớn, cho dù lấy tâm trí đã trưởng thành của Tô Trạh cũng là khá tốn tinh thần và thể lực, ghép ba ngày rồi, cũng chỉ là đem một vài mảnh ghép xung quanh ghép lại thành một cái khung.

Tô Phiếm đọc sách một lát, thấy em trai còn nằm sấp trên sàn nhà nhũ mây cầm một mảnh ghép trong tay, hàm răng trắng trắng cắn chặt môi dưới, đang nghiêm túc suy nghĩ xem phải đem miếng ghép đó đặt ở chỗ nào. Mục Thiên Chương chơi đã bộ búp bê mà Tô Trạh cất giữ, dứt khoát xếp bằng ngồi dưới đất xem Tô Trạh ghép tranh, chỉ có điều y cũng biết thói quen của Tô Trạh, hoàn toàn không giống như lúc trước mà cố ý đi chọc hân, dường như cũng chỉ là an tĩnh bên cạnh đợi hân xếp xong.

Mục Thiên Chương nhìn chằm chằm cái mũi thẳng đứng thanh tú của Tô Trạh, dường như tất cả sự chăm chú đều dồn vào trên chóp mũi, lông mi dày và rậm như lông vũ cùng nhau rũ xuống, lọc qua ánh mắt chăm chú của Tô Trạh, khiến cho người ta nhất thời có chút nhìn không thấu. Chỉ cần là lúc hân ghép tranh, Tô Trạh có thể chơi cả một tiếng đồng hồ cũng không nói lời nào. Mục Thiên Chương đột nhiên mở miệng hỏi: “Em trai Tô Trạh, tại sao, nhất định phải... liều mạng mà ghép xong bức tranh này?” Không biết tại sao, Mục Thiên Chương nhạy cảm cảm thấy Tô Trạh không chỉ là chơi ghép tranh mà thôi, hân nghiêm túc như vậy, chuyên chú như vậy, thậm chí chuyên chú đến nỗi khiến cho Mục Thiên Chương cảm thấy chính mình giống như là ngày đầu tiên quen biết Tô Trạh. Tô Trạh ngạo mạn, kiêu ngạo, phách lối đó, mới là Tô Trạh mà y quen.

Tô Trạh lại lấy làm kinh hãi, mấy ngày gần ngủ ở chung, hân biết tuổi tâm lý của Mục Thiên Chương lại không phải như lứa tuổi 11 đó. Hân không ngốc, hân có thể nhìn ra mẹ của Mục Thiên Chương không phải là nhân vật đơn giản, có thể ở trong đại gia tộc của Mục Bách sống mà được yêu thương như vậy không chỉ là bởi vì nàng lớn lên xinh đẹp đơn giản như vậy mà thôi.

Mà Mục Thiên Chương càng thông minh, thông minh đến nỗi giống như hoạt bát, trong sáng — Người cha tướng quân và mẹ của mình, Tô gia từ trên xuống dưới thậm chí vài con chó săn gác cổng cũng đối với Mục Thiên Chương lắc đầu vẫy đuôi. Đương nhiên, ngoại trừ mình và Tô Phiếm. Tô Phiếm luôn thân thiện và tốt bụng với mọi người ngược lại rất không hợp với Mục Thiên Chương, không biết có phải là bởi vì nguyên do lần đầu tiên gặp mặt Mục Thiên Chương liền mắng Tô Phiếm hay không. Hai người thậm chí có thể bởi vì mình có muốn kêu đối phương là anh trai hay không mà có thể tranh chấp cả nửa ngày.

Tô Trạh ngược lại từ chối cho ý kiến, tùy ý hai đứa con nít, một người thì thông minh lanh lợi biết bao, một người sau khi trưởng thành, có thủ đoạn có mách khéo biết bao, bây giờ trong mắt chính mình, nhiều lắm cũng chỉ là hai đứa con nít hỉ mũi chưa sạch, tranh giành tình nhân cái loại chuyện này hân chắc là sẽ không hiểu.

Chỉ có điều không nghĩ tới Mục Thiên Chương sẽ thông suốt, nhạy cảm như vậy, thấy khéo miệng của y vểnh lên, mỉm cười nhìn mình, Tô Trạh nhũ mây giọng điệu thật là hời hợt: “Đây là quà của mẹ tặng, tôi chỉ muốn mau chóng ghép xong.”

Mục Thiên Chương chẳng ư hử gì cả mà mỉm cười: “Nếu như thật sự không được, anh giúp em xếp.”

“Không cần.”

Mục Thiên Chương nghiêng nghiêng đầu, tựa như là suy tư một chút, lúc này mới chậm rãi nói: “Rồi sẽ có một ngày em sẽ cần.”

14. Chương 14

Người mà Tô Trạm đời trước tiếp xúc, nói chung đều là giống như hấn ỷ vào thế lực trong nhà, chỉ biết ăn trôi chác tắng, cho nên, lần đầu gặp phải thần đồng giống như tiểu hồ ly như vậy có chút không kiên nhẫn, lại chỉ có thể hừ hừ mà trừng mắt liếc y một cái, tiếp tục ghép tranh của mình. Chỉ có điều, động tác này của hấn trong mắt Mục Thiên Chương mà nói, lại là biểu hiện đứa nhỏ không đấu lại hấn. Hơn nữa, ánh mắt của đứa nhỏ này vừa sâu vừa sáng đen bóng, giống như trời quang không có lấy một tia âm u, lông mi dài và dày giống như những áng mây trên bầu trời, vô cùng dần tới người ta yêu thích. Cho nên, nhìn không được, y chính là muốn đi trêu chọc Tô Trạm.

Tô Phiếm vẫn luôn chú ý đến hành động của em trai và Mục Thiên Chương lại không vui, mỗi lần thấy Mục Thiên Chương dựa gần em trai, Tô Phiếm liền như con chó nhỏ mà bảo vệ đồ ăn, lập tức liền xù lông, cảnh cáo mà nhìn chăm chăm hai người họ — Mỗi quan hệ của y và em trai dường như từng ngày từng ngày tốt lên, hai người có lúc thậm chí có thể ở cùng nhau an an tĩnh tĩnh mà hạ một bàn cờ, mặc dù Tô Trạm đánh cờ rất không xong.

Nhưng Tô Phiếm vẫn nguyện ý lén lút nhường hấn, lúc thấy Tô Trạm thắng mà mỉm cười tự đắc, y liền vui vẻ. Cho nên, không dễ gì mới hoà bình với em trai, nhưng mà ở giữa lại chen vào một Mục Thiên Chương, điều này khiến y rất là đau đầu. Hơn nữa, Mục Thiên Chương dường như luôn muốn Tô Trạm kêu y là anh trai. Cái gì chứ, ban đầu, A Trạm chỉ là em trai của một mình Tô Phiếm y mà thôi!

Thế là thấy đầu của hai người ghé vào nhau đang nói cái gì đó, Tô Phiếm cảnh giác mà đem quyền sách thu lại, nhảy xuống sofa đi đến bên cạnh Tô Trạm, ngồi xổm xuống nghiêng đầu về phía mặt của Tô Trạm nói: “Em trai, chúng ta ra ngoài chơi đi, ở trong phòng ngột ngạt quá rồi! Hôm nay không nắng lắm, chúng ta đi leo núi đi!” Tô Phiếm nhớ, ngoại trừ khu vực của Tô gia, bên đó là một nơi mà Tô Trạm bình thường thích đến nhất.

Tô Trạm suy nghĩ một chút, liếc nhìn bức tranh ghép lộn xộn, gật đầu nói: “Được.” Mục Thiên Chương nhìn Tô Phiếm một cái: “Nếu như em trai Tô Trạm đi, anh cũng cùng đi.”

Núi là núi, thật ra chỉ là một cái sườn núi nhỏ phía sau phủ của Tô tướng quân, thỉnh thoảng cũng có những người dân miền núi ở gần đó đến đây để chặt củi về nhóm lửa, chỉ có điều muốn trèo qua sườn núi để tiến vào ranh giới của Tô phủ thì không thể. Chung Ý Ánh bởi vì lo lắng đem con trai nhốt trong nhà hoài sẽ sinh bệnh, cũng bởi vì sườn núi đó ngược lại không như những rừng rậm khác ở Miền Bắc Miền Điện tràn đầy độc trùng và thú dữ, cũng liền cho phép Tô Phiếm và Tô Trạm bình thường có thể đến đó chơi, huống chỉ có Tô tướng quân trông coi, ngược lại cũng không sợ sẽ nảy sinh vấn đề gì.

Chỉ có điều ở miền núi Miền Điện, ánh mặt trời ở nơi đó thật sự là mãnh liệt, phần lớn thời gian, so với nóng ra một thân mồ hôi mà leo đến sườn núi lẫn qua lộn lại, Tô Trạm bây giờ ngược lại nguyện ý ngồi ở trong nhà, cũng không biết chính mình đời trước rốt cuộc là đầu óc bị quăng đi chỗ nào, mà rất thích đi qua đó leo núi.

Nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn có rất nhiều niềm vui thú, ví dụ như có thể trèo cây hái quả dã, không biết như thế nào, chính là hương vị ngọt ngào hơn với những trái cây mà trong nhà cố ý mua.

Cho nên, đợi ba người bọn họ lúc từ từ leo đến đỉnh núi, Mục Thiên Chương ngược lại lộ ra một mặt huyết thống Miền Điện, vốn là đáng về tiểu thiếu gia có tri thức hiểu lễ nghĩa trong nháy mắt thoát ra, cầm lấy tảng đá dễ dàng mà đập bể vài quả lựu rơi xuống. Y đưa cho Tô Trạm một trái, lại cố ý lạnh nhạt Tô Phiếm.

Mà người sau lại hiện ra một trong những bản lĩnh sống bên ngoài — dài dòng lời thôi mà nói chuyện với Tô Trạh, trái này có thể ăn, vị như thế nào, trái nào không thể ăn, ăn vào sẽ bị tiêu chảy...

Gió mát cuốn theo hương thơm của cây cỏ và trái cây trên núi, thời tiết trời trong nắng ấm một chút cũng không phơi nắng mọi người, trong miệng Tô Trạh ngậm một cọng cỏ dại, cùng hai người kia đi đi dừng dừng mà chơi đùa. Hẳn thậm chí cảm thấy có chút mờ ảo, có phải là một đời kia sống 28 năm bị Tô Phiếm chìm chết trong hồ, chỉ bất quá là một giấc mộng của mình hay không?

Hắn nghĩ đến mặt hồ nước ở phía bên kia của đỉnh núi này, chỉ có điều bây giờ bị cây cối cản trở, chính mình căn bản không thấy được. Không biết như thế nào, hẳn muốn xem một chút, nhìn một chút cái hồ nước đã chìm chết mình. Thế là, đi đến bên cạnh một cây đại thụ, Tô Trạh đem cọng cỏ dại trong miệng phun ra, hít một hơi thật sâu liền chuẩn bị bò lên. Tô Phiếm thấy được bị dọa cho nhảy dựng, cái cây này cũng quá cao rồi!

Hơn nữa lúc trước em trai vừa rơi xuống nước, hôm nay nếu như lại từ trên cây rớt xuống, thật là không thể tưởng tượng nổi. Thế là Tô Phiếm kéo góc áo của Tô Trạh khuyên bảo: “Em trai, hay là đừng trèo lên cây, chúng ta chơi ở bên này một chút thôi, anh bắt để mèn cho em!”

Tô Trạh không nói gì nhìn Tô Phiếm rụt tay lại: “Tôi đã sớm không chơi mấy cái trò chơi con nít đó rồi!” Tô Phiếm cũng rất là bất đắc dĩ, em trai này của y, từ sau khi được vớt lên từ trong ao, đối với tất cả những món đồ chơi lật vật đều là thái độ này — Toàn bộ đều là con nít mới chơi, ta đây mới không thèm chơi! Đường như hẳn trong một đêm đã trở thành người lớn rồi! Mà Tô Phiếm cũng không có cách nào, chỉ có thể thuận theo hắn.

Mục Thiên Chương ngược lại không để ý, hăng hái bừng bừng mà nói với Tô Trạh: “Anh cùng em trèo lên, cho em xem thứ tốt!”

Dứt lời, Tô Trạh từ từ mà ôm lấy cái cây bắt đầu trèo lên, mà Mục Thiên Chương theo sát phía sau, hai đứa con nít liền giống như hai con khỉ mà trèo lên. Tô Phiếm trực giác cảm thấy nếu như mẹ biết, chắc chắn muốn niệm một phen, nhưng thấy em trai và cái tên gia hỏa mình không yên tâm nhất ngốc cùng một chỗ, mà người sau ngồi ngồi trên thân cây mà mang theo hàm ý lấy le nhìn mình. Tô Phiếm cắn chặt răng, cũng trèo lên theo, hơn nữa, y và Mục Thiên Chương một trái một phải đem em trai kẹp chính giữa. Y phải bảo vệ em trai thật tốt.

Mục Thiên Chương vén lên áo sơ mi, chỉ thấy ngang hông có một món đồ chơi, rõ ràng là một cây ná nhỏ dùng cây Hồng Sam chế thành, gân bò màu vàng nhạt, cây Hồng Sam hoa văn rõ ràng, hiển nhiên là thứ tốt. Mục Thiên Chương ngồi trên thân cây, nhắm ngay con chim nhỏ đang kêu chút chút chút đậu trên cành cây cách đó không xa, ngừng thở, một hòn đá nhỏ liền bắn ra ngoài, “Chít chít—” một tiếng, liền có con chim từ trên cành rớt xuống. Lần này làm được sạch sẽ lưu loát hữu lực.

“Đợi chút có thể đi nướng chim ăn.” Mục Thiên Chương rõ ràng rất hài lòng đối với sự chính xác của bản thân.

Toàn là những trò chơi mà mình đã từng chơi, một đứa giả con nít bĩu môi tỏ vẻ khinh thường. Tô Phiếm lại rất không phục lắm, cái món đồ chơi cây ná này cũng coi như là “đồ tốt” còn về phần cho em trai xem? Cái gì mà nướng chim, lúc lưu lạc ở bên ngoài, chính là xuống nước bắt cá bắt cua mình đều đã từng chơi, đã từng ăn qua. Trên cây quần đầy dây leo, nở ra hoa dại không biết tên. Tô Phiếm tùy tay hái vài nhánh có nở hoa, cẩn thận tỉ mỉ mà đem vài cái lá không cần thiết, vài nhánh mới lớn bẻ xuống, động tác linh hoạt thông thạo, ngón tay thon dài trắng nõn điểm giữa những bông hoa màu hồng, những cái lá cây màu xanh quần vòng quanh, giống như con rắn nhanh nhẹn.

Mục Thiên Chương và Tô Trạh đều thấy ngạc nhiên, một đứa con nít vẫn mới 10 tuổi đầu, một người đời trước cộng thêm mới 9 tuổi đời này đều trải qua cuộc sống cầm y ngọc thực, hai người chưa từng thấy những thứ sơn dã này. Kết quả chỉ thấy trong chốc lát, những cành cây nở hoa đó ở trong những ngón tay linh hoạt của Tô Phiếm liền trở thành một giỏ hoa nhỏ màu xanh, mà những bông hoa đó cư nhiên vô cùng kỳ diệu được bện bên trong giỏ hoa, vây quanh chen chúc cùng nhau.

Là một giỏ hoa nhỏ rất là ra hình ra dạng.

Mục Thiên Chương và Tô Trạm đều ngạc nhiên nhìn giỏ hoa nhỏ mà Tô Phiếm ôm trong tay. Tô Phiếm luôn trầm mặc nội liêm thấy sắc mặt của hai người, cũng có chút đắc ý, lại mỉm cười mà đem cái giỏ cho Tô Trạm, “Cây ná nhỏ anh cũng biết, giỏ hoa anh cũng biết bện, mấy cái này là gì chứ. Tất cả những món đồ chơi của con nít chơi này anh đều biết.”

Tô Trạm sững sờ mà nhận lấy giỏ hoa nhỏ mộc mạc đến dễ thương. Mục Thiên Chương thấy danh tiếng của mình bị hạ thấp, rất không can tâm, nhưng y cũng không thể không thừa nhận, tay nghề này quả thật rất tinh tế đáng yêu: “Cậu làm sao biết cái này?”

Ánh mắt của Tô Phiếm lại trong nháy mắt ảm đạm xuống, rừ mí mắt buồn bực nói: “Mẹ dạy, bện đẹp có thể cầm đi bán lấy tiền.”

Tô Trạm nhẹ nhàng nắm lấy giỏ hoa nhỏ trong tay, trong lòng không biết là mùi vị gì. Mặc dù Tô Phiếm trở lại Tô gia đã ba năm rồi, thấy dáng vẻ của Tô Phiếm ban này rất thành thạo, không biết y đã bện bao nhiêu cái giỏ hoa rồi, mới có thể đến bây giờ vẫn còn nhớ?

Ngay cả Mục Thiên Chương nghe được câu này, cũng không biết như thế nào mà im lặng lại.

Tô Trạm cũng không nói gì nữa, đem cái giỏ hoa nhỏ nhẹ nhàng phác hoạ trên đầu ngón tay của mình, ngửa đầu mà nhìn xuống núi, nước sông từ trong rừng sâu ở chỗ không xa chảy ra, sóng động mát rượi, giống như các cô nương Miến Điện đang hát bài hát sơn ca không biết tên dưới chân núi.

Nước sông trong hồ nước róc rách chảy qua giống như một khối khảm nạm vào núi rừng xanh biếc, trong thôn xóm với những ngôi nhà bằng trúc ở dưới núi còn chưa bị dỡ xuống, thôn dân cũng chưa bị đuổi đi. Bên hồ có những cô gái trong thôn xóm miền núi đang giặt quần áo, những đứa con nít trần truồng cũng chơi đùa bên hồ, tiếng cười, tiếng ca khiến cho núi rừng nguyên thủy vốn đã quá mức yên tĩnh thêm vài phần náo nhiệt.

Hoàn toàn không âm u khủng bố như lúc mình chìm vào cái chết.

Tô Trạm nhìn mặt hồ vẫn tĩnh lặng trong veo như xưa, bỗng dưng rùng mình một cái — Càng thêm xác định, hẳn không thể chết, hẳn không thể dẫm vào vết xe đổ của đời trước một lần nữa. Mà điều duy nhất có thể thực hiện mục tiêu này chính là hẳn không thể sống một cuộc sống dần dần không biết trời không biết đất như đời trước nữa, chỉ học được làm thế nào để trở thành một nhị thiếu gia của Tô gia ăn trôi chắc táng.

Mà Tô Phiếm...

Hắn vẫn không có cách nào xác định được, nếu như buông xuống tất cả khúc mắc tính toán làm anh em tốt với Tô Phiếm, tất cả kết cục có thể viết lại một lần nữa hay không. Nhưng có thể khẳng định một điều rằng, Tô Trạm hiểu rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ của Tô Phiếm sợ hãi mà hy vọng mình đừng gọi mẹ của y là “gái điếm”. Tô Phiếm cả ngày trốn trong góc phòng chuyên chú mà đọc sách, ngay cả một Mục Thiên Chương chỉ đến Tô gia làm khách cũng có thể ép y thuận miệng mà đùa giỡn Tô Phiếm — Cúi đầu nhìn giỏ hoa trong tay, hẳn biết, mình đã từng phụ lòng y rất nhiều.

Tô Phiếm thấy Tô Trạm khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vẻ mặt mờ mịt nhìn chằm chằm vào hồ nước dưới núi, cho rằng em trai của mình lại muốn đánh chủ ý xấu nghịch ngợm cái gì.

Lúc này ngược lại hy vọng cây ná nhỏ của Mục Thiên Chương có thể hấp dẫn sự chú ý của Tô Trạm. Thế là đưa tay đụng đụng người Tô Trạm, “Em trai, em muốn chơi cây ná hay không, nếu như em thích, anh cũng làm cho em một cái!”

Mục Thiên Chương vốn là muốn trêu chọc Tô Trạm vui vẻ, càng đem cây ná trực tiếp đưa cho Tô Trạm nói: “Cho em mượn chơi nè. Em phải nhắm vào ngay giữa, xem, bên đó có con chim, đem nó bắn rớt.” Lần này, đừng nói là Mục Thiên Chương, ngay cả Tô Phiếm luôn thành thành thật thật làm một tiểu thiếu gia có tri thức hiểu lễ nghĩa cũng rục rịch mạnh động. Chơi ná, bắn chim, cái loại chuyện này, đối với đứa bé trai 10 tuổi mà nói, vẫn rất có sức hấp dẫn.

Thấy Mục Thiên Chương hơi tự đắc mà muốn dạy mình, còn Tô Phiếm cũng là một mặt chờ mong, Tô Trạm bất đắc dĩ tỏ vẻ, bây giờ nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì. Lúc này, chính mình vẫn chỉ là một đứa con nít lặn lội cùng một đám con nít 9 tuổi đi trèo cây, chơi cung, bắn chim mà thôi!

Cái đồ này đời trước mình còn van xin Tô tướng quân gặt mẹ của mình ngược lại cũng làm một cái chơi, hần nhớ lúc bắt đầu cũng là lén lén lút lút chạy đến phía sau núi này chơi. Chỉ có điều về sau có một lần, hần và Tô Phiếm nổi lên một lần tranh chấp, tức giận ngút trời mà trực tiếp lấy cây ná kẹp một cục đá nhỏ mà bắn vào trán của Tô Phiếm, kết quả có thể tưởng tượng được, cây ná bị mẹ tịch thu, còn bị giáo huấn một trận.

Thấy con chim mới vừa bị Mục Thiên Chương bắn rớt nằm dưới đất, trên bộ lông màu trắng đều là máu, thoát nhìn vô cùng giật mình. Tô Trạm đột nhiên nghĩ, lần đó Tô Phiếm bị mình bắn vỡ trán, cũng là máu chảy không ngừng. Chắc hần cũng sẽ rất đau, đáng cười hơn là chính mình sau đó lại chỉ nghĩ y làm hại mình bị tịch thu cây ná, rất là bực bội một khoảng thời gian.

Vì vậy lần này, Tô Trạm không muốn ngỗ ngược ý tứ của Tô Phiếm, ngược lại cũng nhất thời hứng khởi, nhận lấy cây ná và một cục đá nhỏ, ngược lại vô cùng thành thạo mà giương cung ngắm chuẩn, ra hình ra dạng mà bắn ra ngoài. Không nghĩ đến, con chim đó lại lanh lợi mà vùng đôi cánh nhỏ “A lô, a lô...”* mà kêu bay về phía trong rừng cây rậm rạp. Mà bên kia cư nhiên cũng dẫn tới chim kêu, chỉ có điều lại có chút giống như tiếng chó sủa, “Gâu gâu, gâu gâu...” dường như đang đáp lại tiếng kêu của con chim đó. (Mà: Không biết chim gì mà kêu a lô a lô nữa)

“Các tiểu thiếu gia! Con chim đó không thể bắn!” Dưới cây lại có một ông lão cầm một con dao chặt củi đang đứng, trên lưng đang đeo một bó củi chụm lửa.

15. Chương 15

Mục Thiên Chương không quá để ý mà nói: “Con chim này sao lại không thể bắn? Bản thiếu gia thích bắn con chim nào thì bắn con chim đó.”

“Con chim đó thật là có chuyện xưa, tiểu thiếu gia muốn bắn chim có thể bắn con khác.” Ông lão trên đầu buộc một cái khăn màu trắng thớ dài lắc đầu nói: “Bắn con chim này sẽ có báo ứng.”

Nếu như là lúc trước, Tô Trạm chắc chắn là đối với lời nói này sẽ cười nhạo không thôi, nhưng mà bị Tô Phiếm dìm chết trong hồ, lại có thể sống lại, hơn nữa sau khi phát sinh chuyện sống lại vào lúc 8 tuổi, Tô Trạm lại không thể không tin. Miền Điện là nơi cực kỳ tín ngưỡng* Phật giáo, người ở nơi đây nghèo đến nỗi cơm hạt gạo trắng cũng không có ăn, lại vẫn có thể lấy ra một chút lương thực, cung ứng cho một vài chùa miếu. Miền Điện giống với Thái Lan, là quốc gia hưng thịnh đèn nhang Phật giáo.

* :/Tín ngưỡng/: Tin tưởng và ngưỡng mộ.

Thiện ác báo ứng, chung quy cũng có đầu đuôi.

Tô Trạm lần này là tin tưởng. Thế nhưng không biết, lời mà cao nhân đó nói, chết trong nước mà sinh ra cũng trong nước, đối với mình mà nói đến tột cùng là thiện báo hay là ác báo.

Tô Trạm rất có hứng thú đến báo ứng và câu chuyện xưa trong lời nói của ông lão, ngược lại còn đột nhiên gọi ông lại: “Ông ơi, ông đợi một chút, kể cho con nghe, con muốn nghe chuyện xưa!” Dứt lời, không để ý tới Tô Phiếm và Mục Thiên Chương nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc, Tô nhị thiếu gia giống như con khỉ, ôm lấy thân cây, từ từ mà tuột xuống.

Mục Thiên Chương và Tô Phiếm hai mặt nhìn nhau liếc nhau một cái, ngược lại cảm thấy nhìn nhau liền thấy ghét, cũng theo Tô Trạm mà tuột xuống.

Ông lão đang ở dưới một cái cây khác mà thu dọn đồng củi mà ông chặt được, thấy Tô Trạm đi đến, con nít trắng trắng nõn nõn so với mấy đứa con nít đen thùi lùi ở mấy thôn xóm miền núi gần đây rất khác nhau. Nhưng cũng biết thân phận của những đứa bé này không đơn giản, thấp thoáng đã nghe người ta nói qua, con trai của Tô tướng quân có lúc sẽ chơi đùa ở chỗ này, thế là cũng liền cung cung kính kính nói chuyện với Tô Trạm.

“Đây là truyền thuyết rất lâu rất lâu trước kia, đã từng có một cặp anh em ở trong núi đi lạc. Anh trai thì, cũng không trở lại nữa, nhưng em trai không tin, liền mang theo con chó nhỏ mà mình nuôi đi vào trong núi tìm anh trai.”

“Người em trai đó tìm được anh trai của y không?” Tô Trạm rất hứng thú mà ngồi chồm hổm ở bên cạnh, ngược cái đầu nhỏ lên hỏi.

“Anh trai đã không thể tìm được, em trai và con chó của y lại không có từ bỏ, vẫn luôn tìm a tìm. Sau đó, em trai và con chó nhỏ dần dần biến thành chim, vẫn như cũ lưu lạc trong rừng, nỗ lực tìm kiếm. Đây chính là chim A Lô (). Những người ở nơi này như chúng ta, đều không gọi là A Lô, đều gọi là chim A Lô, điều xấu sẽ hạ xuống trên người con.” Ông lão lau mồ hôi trên mặt nói.

Tô Trạm nghe đến say sưa, lập tức suy tư một chút, nhưng mà hẳn thật sự nghĩ không ra đời trước lúc mình chơi đùa giở trò lưu manh ở đây, có phải là hẳn đã dùng cây ná nhỏ của mình bắn chim A Lô. Nếu là có, có phải là bởi vì mình đã giết chết chim A Lô đi tìm anh trai, cho nên bị anh trai của mình giết chết? Đây chính là điều xấu.

Hắn ngược lại bị chính mình dọa đến vì có cái suy nghĩ không có chút căn cứ nào, cười một cái tự giễu.

Mục Thiên Chương lại có loại ý nghĩ coi thường tất cả, “Chuyện xưa này, dùng để lừa đứa con nít ba tuổi còn được. Người thì sao lại có thể biến thành chim chứ? Lại nói, hai anh em đó cảm tình tốt bao nhiêu mới có thể khiến co em trai đến chết cũng muốn tìm anh trai.”

Tô Phiếm lại chép miệng một cái, được rồi, y rất hâm mộ người anh trai đó, em trai của y đối với y thật tốt! Cho dù là chuyện xưa, bạn xem, trên thế giới này vẫn còn tồn tại tình cảm anh em sâu đậm. Không biết, mình và Tô Trạm có thể tốt đẹp giống như hai anh em trong câu chuyện chim A Lô này hay không?

Trong rừng núi cây cối cao lớn rậm rạp, tiếng kêu của chim A Lô giống như kẻ xướng người họa mà vang dội, tiếng kêu giống như theo bầu trời vừa cao vừa xa mà vang vọng rất xa. Không hiểu sao, nghe xong câu chuyện xưa của ông lão, mặc dù là mấy đứa nhỏ đều không để ý lắm, vẫn cảm thấy tiếng kêu của chim A Lô khiến cho mảnh rừng rậm này của Miến Điện mang theo vài phần đau buồn.

Tô Trạm nghe lời nói của Mục Thiên Chương lại cười một cái, hỏi y: “Nếu như có một ngày, Mục Uy thất lạc, cậu sẽ đi tìm y sao?”

Mục Thiên Chương lộ ra một tia cười giảo hoạt, trước tiên là nhẹ nhàng liếc Tô Phiếm đang đứng bên cạnh Tô Trạm, hỏi ngược lại: “Nếu như Tô Phiếm có một ngày bị thất lạc, em sẽ đi tìm y sao?” Quả nhiên, nghe Mục Thiên Chương hỏi như vậy, Tô Phiếm lập tức vẻ mặt căng thẳng mà xoay đầu nhìn Tô Trạm.

Tô Trạm ngược lại có chút muốn cười, Nếu như là đổi lại đời trước, đáp án của mình có lẽ là — Thất lạc thì thất lạc luôn đi, có thể quay lại thì quay lại, còn tìm cái mông! Nếu như đổi lại là vài ngày trước, đáp án của chính mình có lẽ sẽ là — Lạc đi đâu, lạc luôn cho gia đi, đừng khiến y trở lại, không đúng, bổ thêm một sủng cho lão tử.

Tô Trạm không nhìn Tô Phiếm, từng chữ từng chữ mà chậm rãi trả lời: “Đúng, tôi sẽ đi tìm, ai bảo y là anh trai của tôi cơ chứ.” Sau đó, bỏ lại một người thì kinh ngạc một người thì kinh hãi tự nhiên đi trở về.

Tiếng kêu của chim A Lô vẫn còn vang vọng trong rừng cây rậm rạp, một tiếng “A lô, a lô”, một tiếng “gâu gâu, gâu gâu” như đang đáp lại, xa xăm kéo dài, dường như người em trai đó mang theo con chó nhỏ của mình vẫn đang tìm kiếm, vẫn luôn tìm...

Chỉ có điều không nghĩ tới ở trên núi chơi một hồi trở về Tô phủ, ba đứa nhỏ da dẻ trắng nõn đều bị cắn thành một cái bánh bao, khiến cho Chung Ý Ánh và mẹ của Mục Thiên Chương lúc nhìn thấy ba đứa nhỏ của bọn họ da dẻ vừa đỏ vừa sưng lo lắng cả nửa ngày. Lúc ăn cơm tối, ba đứa nhỏ và hai người mẹ, thì cùng nhau nói đến câu chuyện xưa về chim A Lô. Chung Ý Ánh ngược lại đối với câu chuyện này cảm thấy rất buồn, lúc nghe Tô Phiếm nói Tô Trạm nếu là người em trai này cũng sẽ đi tìm y, nàng càng vui mừng một phen. Nghĩ đến con trai mới lớn thêm một tuổi, nhưng cũng coi như là bắt đầu hiểu chuyện rồi. Lại một lần nữa nói với hai đứa con trai của mình, cẩn thận mà dạy bảo đạo lý tình nghĩa anh em.

Chỉ có điều, lần này, Tô Trạm ngược lại không có chán ghét mà ngắt lời của mẹ mình, an an tĩnh tĩnh ở bên cạnh mà nghe.

Mà Trần Nghi Lan cũng không nói một lời mà chỉ mỉm cười nghe theo, nhìn ba mẹ con Tô gia, một tay của nàng vẫn luôn nắm thật chặt Mục Thiên Chương.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Mục Thiên Chương kéo tay mẹ của mình nói ngày hôm nay vào trong núi chơi nghe được câu chuyện về chim A Lô, cho dù y có là đứa nhỏ thông minh giáo hoạt nhưng vẫn có thói quen mà hỏi mẹ của y: “Chuyện xưa về chim A Lô là có thật hả mẹ? Bắn chim A Lô thì sẽ có điều xấu sao?”

Trần Nghi Lan kéo bàn tay nhỏ bé của con trai, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của con trai, dịu dàng trả lời: “Mẹ không biết chuyện xưa về chim A Lô rốt cuộc là thật hay giả. Nhưng mà Chương Nhi, con phải nhớ rằng, mẹ chỉ có một mình con là con trai, con không có anh chị em nào khác, sẽ không có điều xấu gì đổ xuống.”

Mục Thiên Chương như hiểu như không mà gật gật đầu.

Trần Nghi Lan mỉm cười, sờ sờ đầu của con trai, nàng nếu như là Tô phu nhân, mà Chương Nhi nếu ở vị trí của Tô Trạ, nàng cũng có thể giống như Tô Phu nhân tâm địa thiện lương nhắc nhở con trai phải yêu thương anh em. Chỉ đáng tiếc là, Chương Nhi của nàng, không thể tin câu chuyện xưa về Chim A Lô.

Còn Tô Trạ trở về phòng nằm trên giường, trong đầu hồi tưởng lại câu chuyện của ông lão đồn củi đan xen thanh âm của chim A Lô, dường như vẫn luôn quanh quẩn trong đầu. Hắn nghiêng đầu, nhờ ánh trăng lại thấy được cái giỏ hoa nhỏ mà Tô Phiếm đã tự bện cho mình đang lẳng lẳng mà nằm trên tủ đầu giường, cùng với những món đồ chơi loạn thất bát tao có dáng vẻ rất là không ăn khớp với nhau, trong một đồng đồ chơi được xem như là đặc giá thời bấy giờ, nó chẳng qua chỉ là một cái giỏ bằng cỏ được mang ra từ trong rừng rậm.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng càng tăng thêm vài phần đáng vẻ cô đơn. Giống như Tô Phiếm vậy.

Tô Trạ nhìn một lát, vén chăn lên đứng dậy, lấy cái giỏ nhỏ lạch bạch lạch bạch mà chạy đến tủ trưng bày đồ chơi của hắn, đem cái giỏ hoa trịnh trọng mà đặt ở bên cạnh cái hộp tranh ghép. Lặng lẽ nhìn bức tranh ghép và cái giỏ hoa một lát, đóng lại cửa tủ, lại lạch bạch lạch bạch mà chạy về giường trùm chăn ngủ.

Tô Trạ lại không biết, câu nói thuận miệng nói trước mặt Mục Thiên Chương lại có thể khiến cho Tô Phiếm trước khi ngủ đã kích động không thôi. Một đứa nhỏ từ lúc sinh ra đã theo mẹ phiêu bạt không nhà, ở bên ngoài đã từng chịu đói, bị người ta cười nhạo đánh mắng, sau khi mẹ sinh bệnh mà chết Tô Phiếm vẫn luôn lẻ loi một mình, đối với em trai từng chút từng chút lấy lòng đã nghĩ nắm thật chặt. Giống như là người đi một mình trong tuyết rơi mùa đông, trong tuyết trắng đầy trời vô tình gặp được một gian nhà gỗ có thể che gió che mưa.

Chỉ đáng tiếc là Tô Trạ năm đó không biết, đồng thời đem sự lấy lòng hết lần này đến lần khác của Tô Phiếm đều vứt bỏ như vứt đi đôi giày cũ, cho đến khi trái tim Tô Phiếm dần lạnh lẽo, cuối cùng lạnh nhạt, cứng rắn như sắt thép.

Tô Phiếm lúc đó vẫn chỉ là đứa nhỏ bởi vì Tô Trạ đã nói trước mặt Mục Thiên Chương một câu “Ai kêu y là anh trai của tôi” mà vui vẻ dùng chăn trùm kín đầu âm thầm vui sướng. Trước khi chìm vào giấc ngủ, Tô Phiếm trong lòng nghĩ rằng, y cũng rất muốn nói với Tô Trạ, nếu như em trai bị lạc ở trong núi, y cũng sẽ mang theo con chó nhỏ mà đi tìm, cho dù là biến thành chim A Lô cũng không sao cả.

16. Chương 16

Từ đó về sau, Tô Trạ phát hiện, Tô Phiếm quả thực là hận không thể biến thành cận vệ của mình, thời khắc khắc đều muốn ở bên cạnh mình.

Đầu tiên là sáng sớm, mấy ngày qua tâm tình rất tốt, không có giống như những ngày vừa mới được sống lại, vui lấp vào sự tức giận và hận thù cực độ, Tô Trạ ngủ thẳng một giấc.

Không nghĩ đến lúc mình còn nằm trong chăn, liền có hai tên gia hỏa lén lút chuồn vào.

Kỳ thật vốn là Tô Phiếm gần đây tự ép buộc mình dậy sớm đến thư phòng luyện chữ, nghĩ đến em trai còn chưa dậy liền cùng mẹ cả nói mình muốn đi gọi em trai rời giường. Chung Ý Ánh thấy mối quan hệ của hai anh em dường như là hoà dịu thì đương nhiên là đồng ý. Không nghĩ đến còn chưa vào phòng Tô Trạ, Mục Thiên Chương cũng cười híp mắt mà ở đằng sau y cùng nhau tiến vào.

Lông mi của em trai Tô Trạ thật dài a, không biết có thể đặt đồ lên trên hay không.” Mục Thiên Chương tiến gần một chút, mở to hai mắt mà quan sát vẻ mặt ngủ say của Tô Trạ, lông mi thật dài như lông vũ, đen nhánh, giống như thực vật tươi tốt cố gắng sinh trưởng trong rừng núi ở Miến Điện vào mùa hè.

Mục Thiên Chương nhớ đến ngày đó lần đầu tiên gặp Tô Trạ, hẳn chính là hơi ngứa đầu, lông mi dài dài cong cong nhướng nhướng, rõ ràng chính là một đứa con nít búng ra sữa lại cứ khăng khăng giả vờ làm ông cụ non, đôi mắt đen nhánh vừa to vừa sáng, được lông mi lọc đi một ít hào quang, quả thực giống như là ánh sao sáng rực được khảm trên bầu trời. Nhưng mà, y ngược lại thích nhất dáng vẻ lúc Tô Trạ tức giận, thoát nhìn nhả nhận xinh đẹp không nghĩ đến lúc phát cáu, thật sự giống như búp bê xinh đẹp đã sinh động lại còn có sức sống.

Thế là, mấy ngày nay, y chính là vui vẻ cùng Tô Trạ, thỉnh thoảng sẽ trêu chọc hấn một chút, thỉnh thoảng rước lấy sự tức giận của hấn. Chỉ có điều, con nít vẫn là một bộ dáng vẻ ta là người lớn, không cùng người so đo, dáng vẻ đáng yêu càng khiến cho Mục Thiên Chương ngứa ngáy trong lòng.

Đưa tay muốn đụng đụng lông mi của Tô Trạ, Tô Phiếm đối đầu với y lại nghiêm mặt đẩy tay Mục Thiên Chương ra, trong lòng không vui lại vẫn như cũ mà bình tĩnh hoà nhã nói với Mục Thiên Chương: “Không được đụng vào em trai của tao.”

Mục Thiên Chương thu tay lại, nhếch khoé miệng nói: “Hấn là em trai của mày thì sao? Tao cũng có thể làm anh trai của hấn, tao còn có thể cưới hấn làm vợ nữa đó!” (Mã: Uuuuu, dữ vậy, mới vậy lớn hà.)

Cho nên nói thượng bất chính hạ tắc loạn*, Mục Bách là người có sở thích đặc biệt, đó chính là nam nữ đều ăn, đặc biệt thích con trai xinh đẹp. Mục Thiên Chương khi đó cho rằng chỉ cần là người mình thích, đều có thể cưới về làm vợ.

* : /Thượng bất chính hạ tắc loạn/: Người lớn không làm gương, người trẻ cũng sẽ hư hỏng theo; Nhà dột từ nóc dột xuống.

Tô Phiếm vẫn luôn nhả nhận lễ độ sững sốt một chút, sau đó thì trừng y một cái, “Em trai là con trai, mày sao có thể cưới làm vợ!”

Mục Thiên Chương vênh váo cười một cái: “Mày hiểu cái gì? Con trai cũng có thể làm vợ! A cha của tao có vài người đó. Nếu như lấy A Trạ làm vợ, tao liền có thể luôn luôn cùng hấn chơi, không chơi cùng với mày.”

Tô Phiếm rõ ràng bị cái thông tin này làm cho khiếp sợ, “Vậy mày không được phép lấy em trai tao!”

“Tao có thể lấy Tô Trạ, mày không thể. Mày là anh ruột của hấn.” Đứa nhỏ nào đó càng thêm đắc ý mà nói.

Tô Phiếm trong lòng âm thầm cuống lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên màu đỏ, theo y thấy, Mục Thiên Chương chính là người đã đến cướp em trai của y, cho dù y dự định làm anh trai của Tô Trạ hay là dự định đem Tô Trạ cưới về làm vợ. Không khỏi lên giọng, cả giận nói: “Tao mới không cho đó!”

“Tao quản mày cho hay không cho.” Mục Thiên Chương cũng lên giọng giống như Tô Phiếm, lạnh lùng mà phản bác lại. Hai người từ ngày đầu tiên gặp mặt liền nhìn nhau không thuận mắt lần này càng thêm đối chọi gay gắt, đều không nhường bước.

Người nào đó lần này xem như là ngủ say sưa cuối cùng cũng bị đánh thức, vừa mở mắt ra, Tô Trạ liền thấy Tô Phiếm và Mục Thiên Chương nằm úp sấp trên giường, bầu không khí giường cung bật kiếm, có gì đó sai sai.

“Em xem anh trai này của em, mày đem em trai Tô Trạ đánh thức rồi.” Mục Thiên Chương đánh đòn phủ đầu mà trách móc nói.

Tô Phiêm thấy Tô Trạm tỉnh rồi rất là vui, mặc kệ Mục Thiên Chương: “Em trai, mẹ cả kêu anh đi gọi em rời giường, chúng ta đi ăn sáng trước đi rồi đi chơi ha! Nếu không thức dậy, cha và mẹ cả liền giận đó!” Tô Trạm đang mơ mơ màng màng mà dụi mắt của mình, cũng không biết có phải là hôm qua leo cây chơi mệt quá hay không, ngủ một giấc này làm cho thân thể muốn rũ rời, lại cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Tô Trạm vừa mới tỉnh dậy ánh mắt mông lung, một đôi mắt đen nhánh trong suốt, giống như là mặt hồ nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng hồng hồng, giống như điểm thêm vài nét phấn hồng trên món đồ sứ trắng, đôi mắt đen trắng rõ ràng như viên đá quý màu đen. Tóm lại, theo như Tô Phiêm và Mục Thiên Chương thấy, Tô Trạm sáng sớm thức dậy còn chưa lên tiếng, sẽ không trừng mắt, nhíu mày quả thực chính là như một con búp bê của một nhãn hiệu nổi tiếng.

“Em trai Tô Trạm, em muốn mặc cái gì? Anh đi lấy quần áo cho em. Muốn mặc áo sơ mi không?” Mục Thiên Chương tựa hồ có chút hiểu được tại sao những chị gái, em gái kia của mình vô cùng thích chơi một món đồ chơi gọi là búp bê Barbie đó, những món đồ chơi phí tiền đó thỉnh thoảng còn phải khiến cho người ta đến cửa hàng nhập khẩu ở Yangon mà đặt hàng, không chỉ như vậy, còn phải chuẩn bị cho các búp bê rất nhiều rất nhiều quần áo nhỏ, giày nhỏ và các thứ linh tinh khác.

Đối với Tô Trạm, y cũng rất có một loại ý nghĩ đem Tô Trạm làm thành búp bê đồ chơi. Chỉ có điều, đây có thể so với những món đồ chơi mua về còn xinh đẹp hơn biết bao nhiêu!

Tô Phiêm vừa nghe Mục Thiên Chương nói như vậy, nhất thời nghĩ đến y vừa mới nói muốn đem Tô Trạm cưới về nhà làm vợ. Bạn xem, đây là chưa cưới nhé, đã tính toán kế hoạch nịnh hót em trai của mình rồi! Tô Phiêm càng cảm thấy Mục Thiên Chương quá xấu xa, quá xảo quyệt rồi! (Mã: Tui chết cười với cái đoạn này, anh Phiêm cứ như gã con gái ra ngoài vậyJ)

Thế là cũng không cam lòng yếu thế mà nói: “Tao mới là anh trai của hần, khỏi cần mày quan tâm! Em trai, em muốn đánh răng trước hay không, anh kêu người mang nước vào, rửa mặt xong rồi hãy thay quần áo.” Dứt lời lớn tiếng gọi a hoàn hầu hạ bên cạnh Tô Trạm: “A Đào, rót ly nước ấm cho nhị thiếu gia.”

Tiểu a hoàn đã sớm quen thuộc giờ giấc sinh hoạt thường ngày cũng như ăn uống của Tô Trạm, đã chuẩn bị sẵn nước ấm đưa vào, lại bị Tô Phiêm chặn lại tiếp lấy xem ra là dự định tự mình ury em trai.

Tô Trạm đầu tiên là bị chính mình lúc thức dậy khiến cho mơ hồ một lát, cuối cùng cũng trở lại bình thường, phát hiện anh trai của mình lắc lư mà cầm một ly nước, mà Mục Thiên Chương đã tiến vào trong tủ quần áo móc ra quần áo, trong phòng một mảnh lộn xộn.

Xoa xoa cái trán, giữa đôi lông mày của Tô Trạm xoắn xuýt, ai có thể nói cho hần biết, tại sao mới sáng sớm thức dậy liền có hai người tranh giành làm anh trai của hần muốn cướp cơ hội chăm sóc hần. Hơn nữa, còn không kịp kháng nghị, Mục Thiên Chương liền ôm một đống quần áo nhào tới muốn lột đồ ngủ của mình, mà Tô Phiêm vội vàng vàng muốn hần uống nước... Hai tiểu thiếu gia đều muốn chăm sóc người khác lần này đụng vào nhau, Tô Trạm xui xẻo bị hất một thân toàn nước, cùng với, bị Mục Thiên Chương lột quần...

Thế là đợi đến lúc Chung Ý Ánh đi vào, chính là thấy được một cảnh tượng lộn xộn, mà con trai của nàng đang ngồi trên cái chần bị ướt, mặt mày sáng sủa, nhưng vẻ mặt lại âm u đến nỗi có thể nhỏ nước.

Tô Phiêm và Mục Thiên Chương vây quanh bên cạnh Tô Trạm nhìn Chung Ý Ánh lau khuôn mặt nhỏ nhắn và bàn tay nhỏ nhắn, mỉm cười nói với hai đứa nhỏ: “A Phiêm và Chương Nhi đều nhớ A Trạm a, là chuyện tốt. Nhưng mà chuyện này các con làm không được, lần sau có thể đừng giành làm.”

Sau đó lại cẩn thận tỉ mỉ mà cài nút áo sơ mi cho Tô Trạm, mặc dù người nào đó kháng nghị rằng mình hoàn toàn có thể tự làm được, nhưng mà nhìn đến tình hình của Tô Phiêm và Mục Thiên Chương, Chung Ý Ánh biểu thị hoàn toàn không thể tin tưởng.

Tô Trạm cúi đầu, liền có thể thấy được những ngón tay tinh tế trắng nõn của mẹ đang cài từng nút áo cho mình, bàn tay đó đẹp đến nỗi như là Ngọc Dương Chi thượng đẳng. Ngày trước, chính mình tuyệt đối không có cái loại tâm tư lằng lằng mà chờ đợi mẹ sẽ mặc quần áo cho mình này, nhưng Tô Trạm lúc này lại rất hưởng thụ.

Hần vẫn luôn cho rằng, được sống lại một lần nữa, chuyện quan trọng nhất của mình là đánh bại Tô Phiêm.

Nhưng đoạn thời gian này trở lại đây, hẳn phát hiện, có thể lên như điều gặp gió xung bá vùng Tam Giác Vàng thì như thế nào? Có thể ở cùng với người nhà của mình, nhìn cha và mẹ khoẻ mạnh sống lâu trăm tuổi, cũng có thể rất vui vẻ. Chẳng hạn như giống như bây giờ, hưởng thụ mẹ cẩn thận từng li từng tí mà chăm sóc cho mình.

Bên cạnh còn có hai đứa con nít ranh bất luận thế nào cũng đợi mình cùng đi chơi, mặc dù đối với chính mình kỳ thực đã sớm thành người trưởng thành mà nói, đều là những trò chơi ấu trĩ của con nít mà thôi, nhưng so với những ngày cùng với những đứa bạn bè không tốt ở đời trước xa hoa đồi trụy, vây quanh rượu ngon, gái đẹp, thuốc phiện và bài bạc, đã tốt hơn rất nhiều rồi.

“Xong rồi, xong rồi, A Trạm không giận các anh trai nha. Mau đi ăn cơm thôi, ăn cơm xong, cha của con muốn dẫn các con đi bắn súng.” Chung Ý Ánh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trạm nói.

Vừa nghe đến điều này, Mục Thiên Chương và Tô Phiếm đều ánh mắt sáng rực, nhảy nhót không thôi. Con trai đối với súng ống xe tăng những món đồ này đương nhiên rất có hứng thú, Tô Phiếm lúc trước chưa từng chạm qua, đã sớm mong đợi một ngày nào đó có thể sờ một chút cái loại vũ khí uy phong lẫm lẫm này; Mà Mục Thiên Chương đã sớm được tiếp xúc qua, nhưng y nghe nói thuật bắn súng của Tô tướng quân rất giỏi, được xưng là tay súng thiện xạ, càng muốn học hỏi một ít.

Tô Trạm đời trước ngoại trừ ăn chơi trác táng, đừng nói là học hành, chính là học tập bản lĩnh Tô tướng quân cầm súng mang binh đánh giặc cũng lười nhác, bây giờ nghĩ lại, Tô Trạm rất có cảm giác chính mình lúc trước có phải là đầu óc bị hỏng hay không.

Vừa nghĩ đến nếu như ăn cơm xong hoặc là dẫn Tô Phiếm và Mục Thiên Chương chạy loạn khắp nơi, hoặc là ngồi ở trong phòng chơi ghép hình, Tô Trạm nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất vô vị, thế là gật gật đầu, hơi có chút hưng phấn mà nói: “Dạ, cùng cha đi bắn súng!”

Tô Trạm không nhanh không chậm trong ánh mắt thúc giục của Mục Thiên Chương và Tô Phiếm ăn xong phần ăn sáng của mình, hẳn phát hiện hai người đều có thể nhịn, rõ ràng là đợi không kịp. Một người, hai người, đều chỉ mỉm cười bình tĩnh như hoàng đế mà nhìn mình. Đợi Tô Trạm cuối cùng cũng lau lau miệng biểu thị có thể xuất phát, vẻ mặt của hai người mới xuất hiện một tia buông lỏng.

Lí phó quan đã sớm chờ bên cạnh một tay dắt đại thiếu gia, một tay dắt nhị thiếu gia, mà Mục Thiên Chương bị cô đơn, liền nhân cơ hội dắt tay Tô Trạm, nhìn đến Tô Phiếm đỏ cả mắt, lại cũng chỉ là mím môi trông Mục Thiên Chương một cái. Mà người sau nắm thật chặt tay của mình không buông, hơi có chút đắc ý mà cười nhìn Tô Phiếm.

Tô Trạm trong lòng nghĩ, từ lúc 7 tuổi đã thấy một câu châm ngôn vẫn có chút đạo lý nhất định. Tô Phiếm là người có thể đè nén và kiềm chế tâm tư ham muốn của mình, cho nên, đợi lúc đó mình phát giác được y có hành động khác thường thì đã không kịp. Tô Phiếm trên mặt nổi không phục mà thuận theo, thậm chí có thể cười tiếp nhận mình sỉ nhục bây giờ nghĩ lại tâm tư cường đại đến nỗi làm cho người ta kinh hãi run sợ.

Mà Mục Thiên Chương thông minh xảo quyệt, nhưng mà hoàn cảnh ưu việt lại khiến cho y không tự giác mà mang theo một chút bá đạo và tùy hứng. Nhưng y có một người mẹ không đơn giản, có thể đem Mục Thiên Chương dạy bảo rất tốt, có thể được sự yêu thương của Mục Bách đương nhiên không thành vấn đề. Tô Trạm có chút buồn bực mà nghĩ, mình và bọn họ cũng xem nhau, dường như, vẫn chỉ là một tiểu quý đáng ghét thích ở trong nhà và trường học gây sự phá phách? Sự chênh lệch này, còn thật sự không nhỏ chút nào*.

Được rồi, ngoại trừ cố gắng làm cho cha và mẹ có thể khoẻ mạnh bình an không cần đáng về tiêu tụy vì lo lắng cho mình như đời trước mà sống, Tô Trạm biết, mình cũng nên thay đổi mạnh hơn, bất kể là bao nhiêu, hẳn cũng phải học vài thứ.

Đợi đến thao trường, Tô Trạm bọn họ liền thấy được Tô tướng quân đang ngồi trên lưng ngựa, chỉ có điều ở đây không có con ngựa cao to của Trung Quốc, là một loại ngựa thấp có thể đi lại ở khu vực núi và rừng mưa nhiệt đới ở Miến Điện, nhưng mà Tô tướng quân vẫn như cũ mặc quân trang cưỡi ngựa tản ra một loại khí thế “ta là người thích hợp nhất”. Liên tiếp 5 phát, toàn bộ đều trúng hồng tâm.

17. Chương 17

Lúc Tô Trạm còn nhỏ, hình tượng Tô tướng quân một thân quân trang cầm báng súng vẫn luôn rất uy nghiêm. Thấy Lí phó quan dẫn con trai và Mục Thiên Chương đến, Tô tướng quân làm một tư thế tiêu sái xuống ngựa, đem súng bỏ lại vào trong hộp súng, động tác sạch sẽ lưu loát mạnh mẽ, đừng nói là Tô Trạm và Tô Phiếm, ngay cả Mục Thiên Chương vẫn luôn kiêu ngạo cũng mang một vẻ mặt sùng bái.

Tô Chính Cương tính tình hào sảng, hăng giọng cười to mà ôm lấy Tô Trạm một phen, dùng cằm dưới của mình mà cạ cạ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai: “Đến, cha dạy Trạm Nhi bắn súng, để con trai của cha cũng làm một tay súng thiện xạ!” Tô Trạm rất không biết nói gì mà vội vàng xoay đầu — Bởi vì thật sự bị râu trên cằm của cha hấn cạ đến sinh đau được không!

Tô Phiếm đứng sau lưng cha của mình lại có chút hâm mộ nhìn Tô tướng quân ôm con trai nhỏ của ông hôn thắm thiết, cho dù em trai bởi vì những cọng râu của ông làm một mặt tức giận mà quay đầu đi né tránh, nhưng mà Tô tướng quân vẫn hào hứng vui vẻ, ôm lấy con trai nhỏ bé của ông không buông tay.

Lúc Tô Trạm đối với y không tốt, y cũng có can đảm và tính nhẫn nại đối với em trai, bởi vì em trai nhỏ hơn y, nhường hấn một chút cũng chẳng sao cả. Theo như Tô Phiếm thấy, Tô Trạm chính là một đứa bé bị chiều hư, nhưng mà bản tính không xấu. Vui vẻ thì vui vẻ, tức giận thì tức giận, dễ dàng cấu kính, chính là tính nết của một đứa nhỏ.

Nhưng Tô tướng quân thì không giống.

Trong mắt Tô Phiếm, cha của mình là một tướng quân, quyền thế anh dũng, là quân nhân có thể mang binh lên chiến trường, đây vốn là chuyện khiến cho y rất tự hào, tôn kính, sùng bái, đồng thời càng nhiều hơn là sự kính nể. Cha con bản tính trời sinh, y rất khát khao có thể thân cận với cha, nhưng y không dám.

Tô Phiếm nhạy cảm thông minh ngày đầu tiên trở về Tô gia liền biết rằng, người cha tướng quân của y hoàn toàn không hề thích y, cũng đúng, nếu như thích y sẽ để ý y, vào lần đầu tiên cũng là lần duy nhất mẹ dẫn y đến tìm cha, chính y đáng lý ra phải được giữ lại, mà không phải là cho một số tiền rồi đuổi đi.

Tô Chính Cương là người như thế nào? Xuất thân là thổ phỉ của vùng núi Sát Cáp Nhĩ, từ Đông Bắc một đường mang binh đánh ra, theo như chuyện xưa của Chung tướng quân Nam chinh Bắc chiến, tìm được đường sống trong chỗ chết vô số lần, lúc đi qua biên giới giữa Trung Quốc – Miến Điện, trên người treo theo con đĩa từ vùng đầm lầy bò ra ngoài mà không thay đổi sắc mặt, lòng dạ đủ cứng.

Hôm nay ngoại trừ nuôi quân đội và vợ con, chẳng có gì để trong lòng, đối với Tô Phiếm ngoài ý muốn như vậy, Tô tướng quân vốn là tâm tư không cần thận đối với Tô Phiếm thì cảm thấy có thể nuôi lớn là được rồi. Càng đừng nhắc đến tính cách của Tô Phiếm nội liêm lặng lẽ, không đòi hỏi Tô tướng quân tùy tiện mà yêu thích. Mặc dù Tô Trạm bướng bỉnh một chút, tính cách cũng xấu một chút, nhưng y cảm thấy con trai thì chính là như vậy, lại không phải nuôi con gái, điềm đạm nho nhã như thế để làm gì!

Mục Thiên Chương đứng bên cạnh nhìn tình cảnh ở chung của ba cha con Tô gia, lập tức liền hiểu rõ, quả nhiên là như tin đồn bên ngoài lưu truyền, Tô tướng quân thái độ đối đãi với hai đứa con trai rõ ràng không giống nhau, thích nhất vẫn là đứa con trai do vợ cả sinh ra.

Tô Trạm vừa nghiêng đầu, tựa vào bờ vai của Tô tướng quân liền thấy được Tô Phiếm không nói một lời đứng sau lưng cha của mình, không hoạt bát như lúc hai người ở chung trong đoạn thời gian này, ngược lại lộ ra chút trầm lặng, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào túi súng trên thắt lưng của cha, thấy mình nhìn y, vẻ mặt có chút không được tự nhiên mà mỉm cười.

Vẫn chỉ là một đứa con nít, muốn thân cận với cha của mình, Tô Trạm trong lòng lặng lẽ nghĩ đến, Tô Phiếm lúc này vẫn còn tồn tại tâm tư muốn thân cận cùng cha mình, nhưng không đến vài năm nữa, Tô Phiếm lại hoàn toàn chết tâm — Hẳn nhớ đến ở đời trước, Tô Phiếm quy quy củ củ mà thay cha làm việc, nhưng hoàn toàn chính là một bộ dáng vẻ cấp dưới đối với cấp trên, mà thái độ của cha đối với Tô Phiếm và đối với Lí phó quan bọn họ cũng không có gì khác nhau.

Thế là khoảng cách của hai cha con đã xa nay càng thêm xa, hiện tại nhớ đến, ngoại trừ chính mình trời sinh bất hảo, Tô Trạh cảm thấy lúc mình còn nhỏ, Tô tướng quân cũng không có khái niệm tôn ti trên dưới với y, mặc dù y không thích Tô Phiếm, không thương yêu chiều chuộng đứa con trai lớn này, cũng phải dạy y ý thức là anh trai này cho Tô Phiếm. Mà ngược lại, chính mình đời trước là y vào cha thiên vị gay gắt, càng không đem Tô Phiếm để trong mắt — Lúc hần khi dễ Tô Phiếm, Tô Chính Cương chỉ là hơi hợh cho qua, ngay cả nói nặng lời cũng không có còn sợ cái gì chứ!

Hiềm khích của ba cha con, anh em càng ngày càng lớn, cho đến khi về sau rơi vào tình trạng vực sâu vạn trượng không có cách nào vãn hồi.

Tô Trạh nhớ tới về sau, Tô gia xem như là rơi vào tình cảnh cửa nát nhà tan, trong lòng một trận hoang vắng — Hần phải khiến cho mối quan hệ cha con của Tô Phiếm và cha mình hoà hoãn lại, mà không phải là giẫm lên vết xe đổ. Hai anh em bọn họ nháo đến tình trạng người chết ta sống, Tô Trạh cảm thấy, thái độ và sự bất công của cha cũng là một nguyên nhân.

Tô Chính Cương ôm lấy Tô Trạh gọi một tiểu binh mang một khẩu súng lại đây. Sau đó, một tay cầm súng, thả Tô Trạh xuống, gọi hai đứa tiểu binh khác chuẩn bị để cho mấy đứa nhỏ nhìn y dạy Tô Trạh bắn súng.

Mục Thiên Chương đối với những thứ vũ khí như súng ống này rất hứng thú vừa liếc mắt liền nhìn ra, đây là một cây súng cạc-bin M1 mà quân Mỹ đã dùng trong Thế Chiến Thứ hai, chỉ có điều khẩu súng này đối với quân Mỹ mà nói coi như là sản phẩm loại bỏ, nhưng mà ở trong này được xem như là vũ khí rất sắc bén. Ngay cả người cha thổ ty của mình trong tay cũng không có vài khẩu, mà mình còn nhỏ, căn bản không cầm được cho nên chỉ có thể nhìn, ngay cả sờ cũng không có cơ hội.

Tô tướng quân đang chuẩn bị đỡ con trai mình cầm lấy súng, lại không nghĩ đến Tô Trạh kéo kéo góc áo của ông, ngẩng đầu nói: “Cha, cha dạy Tô Phiếm trước đi. Tô Phiếm là anh trai, để anh đến trước.” Tô Chính Cương sờ sờ mái tóc đã cạo đến gần như sát da đầu của mình, nghi ngờ mà “ừ—” một tiếng, một phen vỗ vào bờ vai nhỏ của Tô Trạh, nói: “Con tiểu tử này rốt cuộc đã giác ngộ hay là chuyển tính rồi, còn biết A Phiếm là anh trai của con?”

Tô Chính Cương lúc này, ngoại trừ cảm thấy con trai lớn nhả nhận, an tĩnh quá mức cho phép, hoàn toàn không giống con trai của mình, ngoại trừ không quá thích, ngược lại cũng không tới nỗi về sau rơi vào tình cảnh cầm thù tận xương tận tủy với y — Ông cảm thấy mình mặc dù không thể cho Tô Phiếm tất cả, nhưng luôn có thể đảm bảo cho y một đời an nhàn, Tô Phiếm cũng không nên sinh tâm tư khác muốn cướp lấy những thứ vốn dĩ thuộc về Tô Trạh.

Tô Phiếm đột nhiên kinh ngạc mà nhìn Tô Trạh, em trai lúc trước vẫn luôn cảm thấy mình là đến đoạt cha của hần, mỗi lần chỉ cần cha nói chuyện với mình, hoặc là có hơi thân cận một chút, Tô Trạh liền có thể chạy ra phá đám, quậy đến khi Tô tướng quân đầu óc quay cuồng, cuối cùng cũng chỉ là bất đắc dĩ ôm lấy Tô Trạh đi, chính mình luôn luôn bị bỏ lại một bên.

Mà Tô Trạh bây giờ vậy mà chủ động đem cơ hội nhường cho mình, Tô Phiếm biết mối quan hệ của em trai và mình gần đây càng ngày càng tốt, mặc dù so sánh với các anh em khác, cái cảm giác thân mật thắm thiết là không có, nhưng tóm lại hai người có thể an tĩnh mà ngồi cùng một chỗ, y đọc sách, Tô Trạh ghép tranh. Lúc nhàm chán, cùng chạy ra ngoài chơi đùa, mặc dù ở giữa luôn dư ra một Mục Thiên Chương chướng mắt.

Nhưng giống như tình cảnh như thế này, Tô Phiếm ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, về mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn em trai, lại nhìn cha mình khuôn mặt tràn đầy ý cười mà niết niết khuôn mặt của Tô Trạh. Thấy ông hoàn toàn không gọi mình đến, cũng không dám tùy tiện tiến tới.

Tô Trạh né đôi tay lớn của cha, một phen bắt lấy Tô Phiếm đang ở bên cạnh có chút không biết làm thế nào, đem y đẩy đến trước mặt Tô tướng quân, nói với ông: “Cho Tô Phiếm chơi trước đi, con và Thiên Chương ở bên cạnh nhìn.”

Mục Thiên Chương nhướng mày liếc nhìn Tô Trạh đem vị trí của mình nhường lại, rồi đứng bên cạnh mình, chuyện tình hôm nay ngược lại khiến cho y có chút sờ không được đầu mối.

Lần sinh nhật này của Tô Trạh, vốn dĩ cha của y chỉ dự định dẫn anh cả là Mục Uy đến thôi, nhưng mà mẹ y gần đây rất yên tĩnh không tranh không đoạt lại đột nhiên đề nghị dẫn hai mẹ con bọn họ theo. Trước

khi đi chỉ cần dặn mình một câu: “Tô tướng quân trong nhà có hai thiếu gia, cũng xem xem tuổi của con, các con có thể chơi cùng một chỗ. Chơi cùng nhị thiếu gia, làm bạn bè, cũng rất tốt.” Ý liền hiểu rõ, ý tứ của mẹ là muốn mình chơi với Tô nhị thiếu gia, xem ra Tô tướng quân và cha của mình không giống là yêu thích nhất con lớn, càng nuông chiều con trai nhỏ hơn.

Y cho rằng Tô Trạch chỉ là cái gì cũng không hiểu, là tiểu thiếu gia bị nuông chiều mà sinh hư, xem ra, cũng hoàn toàn không như vậy, ngược lại khiến cho y có chút nhìn không rõ, nghĩ không thông.

Chỉ có điều, Mục Thiên Chương ngược lại nhìn ra được, Tô Trạch chính là tiểu gia hỏa nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hũ, hơn nữa bởi vì gia cảnh tốt, Tô tướng quân và phu nhân của ông lại cưng chiều, ngược lại có chút cảm giác bị chiều hư. Chỉ có điều, mặc dù là như vậy, hẳn đối với Tô Phiếm ngược lại cũng phá không được chỗ nào. Ví dụ như lần đầu tiên gặp mặt, mình đối với Tô Phiếm – người không phải là rất được yêu thương mà đùa một chút, tiểu gia hỏa là trực tiếp chạy đi giúp anh trai của hắn đem sách đoạt lại. Lại ví dụ như lần này, hắn cố ý đem cơ hội nhường cho Tô Phiếm, để cho Tô Phiếm và Tô tướng quân càng gần gũi hơn.

Tô tướng quân ngược lại không có vấn đề gì, dạy ai mà không phải là dạy, hơn nữa ba đứa con trai nhỏ mới có bấy lớn, học không được cái gì, chỉ là vợ mình sợ mấy đứa nhỏ nháo đến hỏng, để mình dẫn ra ngoài chơi mà thôi.

Tô Phiếm lại không giống như vậy, bởi vì phải dạy mình bắn súng, thân thể của cha dựa vào gần, nắm lấy tay của mình giúp mình đem súng cầm ngang, Tô Phiếm cảm thấy chính mình căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đều là mồ hôi. Tay của cha rất lớn, rất rộng, cũng rất nóng, trong lòng bàn tay có vài vết chai thật dày, cọ sát trên tay mình cảm thấy rõ ràng như vậy, Tô Phiếm một chút cũng không cảm thấy đau.

Chỉ là Tô tướng quân cúi người xuống, lúc xít lại gần Tô Phiếm dạy y ngắm chính xác, râu ria thỉnh thoảng cọ cọ khuôn mặt của y, Tô Phiếm trong lòng trầm mặc nghĩ rằng, lẽ nào em trai không thích bị cha ôm sát mặt như vậy, râu ria như những cây kim nhỏ, cứng đến nỗi cạo y có chút đau. Nhưng y vẫn cảm thấy vui vẻ, dựa vào bên cạnh cha, học một cách nghiêm túc và chăm chỉ.

“Đến, A Phiếm, nhìn ở đây, đúng, chính là như vậy, tốt. Có thể rồi, bóp cò –” Tô tướng quân dạy đến hăng say, mặc dù phần lớn trọng lượng của khẩu súng đều là ông gánh vác, Tô Phiếm chẳng qua cũng chỉ là làm mỗi động tác bóp cò mà thôi. Nhưng nhìn đứa con lớn không hoảng không sợ này hoàn toàn không hề bị xung lực lúc bắn ra làm cho giật mình, ngược lại vững vàng đứng bên cạnh ông, ngược lại so với những binh lính lúc mới cầm súng xem ra tốt hơn rất nhiều. Chỉ có điều đứa con này còn nhỏ lực đạo nhỏ, vẫn chưa thể ổn định, “Pằng–” một phát bắn ra, trúng vào vòng 8 điểm.

Tiểu binh lính bên kia vừa báo số vòng, tiếng vỗ tay và những lời khen ngợi xung quanh tự nhiên là liên tục không ngừng. Mà Tô Phiếm cũng chỉ là dựa vào người ông, ngại ngừng mà ngẩng đầu mỉm cười với ông. Cũng không kiêu ngạo hí hửng cũng không đắc ý đến nỗi cao hứng bồng bồng, mà Tô Trạch khuôn mặt trắng nõn ba phần tương tự cũng lộ ra ý cười mang theo vài phần tính khí trẻ con, ổn trọng mà lại khéo léo. Tiểu Tô Phiếm vốn lớn lên thanh thanh tú tú, cùng Tô Trạch xinh xắn khiến cho người ta vừa nhìn liền ngạc nhiên và hâm mộ, là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, càng khiến cho người ta cảm thấy cũng giống như đứa nhỏ của thế gia dòng dõi Nho học, rất có vài phần phong thái của vợ, chẳng trách lại có người lời ra tiếng vào nói đại thiếu gia càng giống như con ruột của vợ sinh ra. Điều này làm cho Tô tướng quân gần đây không để ý đến con trai lớn của mình sinh ra vài phần tâm tư khác, có lẽ dạy bảo thật tốt, Tô Phiếm cũng có thể là một nho tướng* có phong độ và tư thái hơn người giống như Chung tướng quân.

* :/Nho Tướng/: Vị tướng có phong độ.

Lại nhìn qua bên cạnh một lần nữa, mặc dù ánh mắt nhìn bọn họ chuyển đổi, nhưng rõ ràng tâm tư không ở đây, Mục Thiên Chương nháo nhào chơi cùng Tô Trạch, Tô Chính Cương không khỏi tiếc nuối mà nghĩ rằng, đứa con thứ hai này thật sự là cũng không giống mình, cũng không giống Ý Ảnh, còn không bằng Tô Phiếm giống ông ngoại của y, đụng tới cứ như là con khỉ.

Chỉ có điều Tô Chính Cương cũng đã quên mất, dù sao cũng là con ruột của ông, Tô Trạch có một chút ngược lại học đủ hơn ông, tính cách thẳng thắn, thích một người, ghét một người, có thể hiện ra rõ ràng trên mặt hắn. Thích bạn một chút, sẽ chậm chậm mà thử tiếp nhận toàn bộ của bạn; Mà ghét bạn một chút, thì nhìn chỗ nào cũng không thuận mắt.

Nghe tiếng khen ngợi xung quanh, trong lòng Tô Chính Cương rất vui vẻ, giống như ôm lấy Tô Trạ mà đem con trai lớn ôm lấy: “Tốt! Tô Phiếm nhà chúng ta rất lợi hại, lần đầu tiên chơi bắn súng đã bắn được vòng 8 điểm, so với cha con năm đó lợi hại hơn! Sau này, cũng sẽ làm một tay súng thiện xạ.”

Thân thể của Tô Phiếm hơi nhẹ, còn chưa kịp phản ứng liền phát hiện mình vậy mà được Tô Chính Cương ôm lấy.

Y cũng không phải là không được cha ôm qua, nhớ đến lúc còn nhỏ, Tô tướng quân tâm trạng tốt, lúc nhàn rỗi cũng có thể ôm y một cái. Chỉ có thể theo sự càng ngày càng lớn lên của Tô Trạ, và việc mình ở cùng với hắn càng ngày càng không tốt, cha rõ ràng thiên vị Tô Trạ chỉ bởi vì mình là anh trai, cảm thấy chính mình có thể làm được mọi chuyện nhường cho Tô Trạ, càng dưới sự tố cáo của em trai đã tức giận vài lần, ôm ấp này liền nhường lại.

Đặc biệt là lúc trước khi Tô Trạ rơi xuống nước, chính mình sau khi bị một trận đòn, Tô Phiếm càng có thể cảm thấy cha lạnh nhạt với mình — Theo như cha thấy, chính mình chính là người muốn hại chết em trai, mặc cho Tô Phiếm có giải thích như thế nào đi nữa cũng chẳng có tác dụng. Sau đó, y cũng từ bỏ việc giải thích, hai cha con rõ ràng càng thêm xa cách.

Ôm lấy cổ của Tô tướng quân thật chắc, sự ấm áp trong lòng Tô Phiếm từng chút từng chút dâng lên, quay đầu lại thấy Tô Trạ đang nhìn chăm chăm mình, không biết tại sao, mặc dù trên mặt em trai bởi vì Mục Thiên Chương ở bên cạnh quấy rầy, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy sự không vui, Tô Phiếm vẫn có thể cảm thấy được — Lần này, Tô Trạ hoàn toàn không bởi vì cha và mình thân cận mà không vui. Nghĩ đến đây, cái cảm của Tô Phiếm dựa vào trên vai của Tô tướng quân, rất là thoải mái mà mỉm cười với Tô Trạ.

18. Chương 18

Tô Trạ nhận được một nụ cười sáng lạn của anh trai rất không tự nhiên mà nghiêng đầu qua chỗ khác, miệng thì cầu nhàu: “Có đáng giá vui vẻ như vậy sao! Chú ý tiền đồ của mình chút đi!” Sau đó nhếch nhếch cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng giả bộ đáng vẻ hung thần ác sát mà dùng giọng điệu ngầy thơ cảnh cáo Mục Thiên Chương: “Anh còn nhéo lỗ tai của tôi nữa, còn bóp tay của tôi nữa, tôi liền đập anh đó!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì tức giận mà hiện ra sinh động cực kỳ, giống như bức tranh ngoại quốc màu sắc tươi đẹp rõ ràng, xinh đẹp cực kỳ. Mục Thiên Chương ý vào mình so với Tô Trạ cũng tính là cao hơn, rõ ràng thấy được anh trai và cha ở chung rất tốt, rõ ràng là đáng vẻ vui mừng, quay đầu lại khó chịu không được tự nhiên, đáng yêu đến nỗi hận không thể ôm đứa bé này cắn một phát.

Đương nhiên, Tô Trạ miệng lưỡi bén nhọn vẫn khiến cho y có chút kiêng dè, nhưng vẫn là lấy lui làm tiến trực tiếp ôm chầm Tô Trạ giày vò cái đầu nho nhỏ của hắn, mái tóc vốn là bị Tô phu nhân cắt tỉa theo kiểu 3 – 7 gọn gàng thanh tú trong nháy mắt bị biến thành ổ chim.

Tô Trạ luôn luôn chú trọng đến dáng vẻ của mình lập tức khó chịu, nắm tay thành quả đầm nhỏ liền chuẩn bị bóp Mục Thiên Chương một phát. Chỉ có điều, lần trước Mục Thiên Chương bị Tô Trạ đánh một đầm chỉ là nhất thời sơ suất, đã sớm hiểu tính cách tặc mao của đứa nhỏ này, y sớm có phòng bị, hai tay tiếp lấy quả đầm nhỏ của Tô Trạ tiếp tục bắt lấy mà chơi đùa.

Tô Trạ giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không còn cách nào, ai kêu Mục Thiên Chương lớn hơn hắn hai tuổi, hơn nữa, mình không giống với Tô Phiếm, rõ ràng là đáng vẻ ăn được uống được, đứa nhỏ của Tô gia đều là đáng vẻ dinh dưỡng không đầy đủ. Ngược lại Mục Thiên Chương thoát nhìn giống như con nít lớn 13, 14 tuổi.

Tô Phiếm thấy em trai lại cùng Mục Thiên Chương đốp chát nhau, mặc dù biết Mục Thiên Chương kỳ thực rất thích Tô Trạ, chính là muốn bắt hắn chơi cùng y, nhưng y luôn luôn cảnh giác vẫn là nhúc nhích để cho Tô tướng quân thả mình xuống, sắp qua, ba đứa nhỏ trong nháy mắt xúm lại lại thành một đoàn, vui đùa ầm ĩ cùng nhau.

Cũng không quản trên thao trường đều là bụi bặm tung bay. Tô tướng quân vừa không để ý tới, ba đứa con trai nhất thời liền thành ba đứa nhỏ đầy bùn đất.

Đợi đến phiên dạy Mục Thiên Chương và Tô Trạ cầm súng, tướng quân đại nhân cẩn rằng chịu đựng mang về mặt ghét bỏ: “Con nhìn mấy đứa con đi, cùng mấy đứa nhỏ ở bên ngoài Miến Điện hoàn toàn không khác gì! Chỗ nào còn có dáng vẻ thiếu gia như vậy, đợi lát nữa trở về lại bị mẹ của các con cần nhân!”

Tô Phiếm hôm nay vô cùng vui vẻ, được cha ôm còn được tán thưởng, quả thực khiến cho y cảm thấy có loại cảm giác cười mây lướt gió, càng biết phần lớn là được sự giúp đỡ của em trai, đối với Tô Trạ càng giống như là bảo vệ bảo bối, không cho phép Mục Thiên Chương đụng một cái.

Hết lần này tới lần khác, Mục Thiên Chương chính là thích trêu chọc Tô Trạ, giữa đôi lông mày của Tô Trạ đã muốn nhăn thành một nhúm, phát hiện sự đe dọa và sức lực nhỏ bé của mình hoàn toàn không có hiệu quả, Mục Thiên Chương thì cười híp mắt như một con hồ ly, cứ cọ cọ trên người mình. Còn Tô Phiếm thì lại che chở cho mình, đập lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Thiên Chương, tóm lại, ba đứa nhỏ một đoàn hồng bét, cũng không quản những cái khác, trực tiếp nằm dưới mặt đất trên thao trường rồi lăn thành một đoàn.

Tô tướng quân thấy mấy đứa nhỏ chơi đến vui vẻ, ngay cả sự hứng thú đối với bắn súng cũng không thấy đâu nữa, mặc kệ lát nữa phải nghe vợ oán trách và cần nhân, vui tươi hơn hử mà nhìn ba đứa nhỏ như mấy con khỉ lăn lộn dưới đất, ngược lại so với bộ dáng nghiêm trang ngồi trong nhà, ăn mặc sạch sẽ làm tiểu thiếu gia thì tốt hơn nhiều! Vốn là như thế mà, ông xuất thân chính là con nhà quê chân đất. Tô Trạ chơi đến hứng thú sôi sục, hoàn toàn quên mất chính mình không phải là đứa con nít mới trải qua sinh nhật lần thứ 9 mà là một người đã 28 tuổi rồi, dưới sự giúp sức của anh trai nhà mình, xoay người cười lên người Mục Thiên Chương, thở hồng hộc đặc ý dào dạt nói: “Xem đại thiếu ta đây không đánh chết người không được! Ai kêu người lại bóp mặt của ta!”

Ánh mặt trời ở Miến Điện lúc này giống như một cái bánh mật đường, vừa ấm áp vừa nóng hừng hực, sạch sẽ đẹp đẽ vô cùng, Mục Thiên Chương bị Tô Trạ áp nằm dưới thân hần, ánh mặt trời đối diện đều chiếu vào khuôn mặt của Tô Trạ, làn da đỏ thật sự trong suốt, trên làn da trắng điểm lên một chút đỏ, thậm chí có thể thấy được những sợi lông măng tinh tế trên khuôn mặt của hần.

Tô Trạ rất là mạnh mẽ mà hoạt động một cái, thân thể, đã bị phơi nắng một trận, hương sữa trên người đứa nhỏ hoà lẫn với quần áo sạch sẽ nhẹ nhàng khoáng khoái, cái mùi vị đó tiến vào mũi của Mục Thiên Chương. Tô Trạ nghênh ngang kêu ngạo, cái mũi nhỏ đều có thể vênh lên tận trời, hơi hơi hí mắt chống đỡ ánh nắng sáng chói, con người bị lông mi dài dài che chắn khiến cho hần nhìn không quá rõ ràng, liền giống như ánh mắt của nai con mơ mơ màng màng trong đêm tối.

Mục Thiên Chương cũng không quản hai anh em Tô gia càn quấy trên người mình, Tô Trạ lúc này làm cho Mục Thiên Chương nằm ngửa trên mặt đất cảm thấy xung quanh đều yên tĩnh lại, y chỉ thấy được bầu trời xanh thẳm trong veo, những đám mây trôi nhẹ nhàng như những bông vải, cùng với khuôn mặt của Tô Trạ có hơi hắt lên, thần sắc xinh đẹp đến sống động vô cùng.

Đó là một màn mà y cả đời này cũng không thể quên được.

Đợi đến lúc gần ăn cơm trưa, Tô tướng quân ra lệnh một tiếng đem ba con khỉ hoang đã còn đang treo trên bánh xe của bàn đu dây dẫn về chủ trạch. Thế là, lúc Chung Ý Ánh và Trần Nghi Lan thấy ba đứa con quần áo lộn xộn, kiểu tóc hoàn toàn không có, cả người đều là đất cát trên thao trường, hoàn toàn không tin đây là những tiểu thiếu gia sáng sớm trước khi ra khỏi cửa gọn gàng sạch sẽ, ngược lại thật sự giống như đứa nhỏ trong gia đình ở thôn xóm miền núi Miến Điện.

Tô Trạ chơi đến vui vẻ, tâm trạng rất tốt, cũng không quản mẹ của mình và mẹ của Mục Thiên Chương kinh ngạc lại phải cố hết sức giữ vẻ mặt bình tĩnh để giữ hình tượng, nóng hừng hực mà kêu to: “Mẹ, con nóng muốn chết rồi, không đúng là chết khát rồi, khát nước khát nước, muốn uống nước có ga!”

Tô Phiếm vừa thấy liền trộm nhìn vẻ mặt của mẹ cả, mặc dù y hôm nay cũng chơi đến vô cùng sáng khoái, nhưng mà lúc này vẫn vô cùng biết điều mà lộ ra một tia sắc mặt bất an. Mà Mục Thiên Chương thì không sao cả, mẹ của y ngược lại là loại hình phụ nhân của tướng quân, tuy là con gái của gia đình thương nhân,

tiểu thiếu gia lại dựa theo tiêu chuẩn của nhà dòng dõi Nho học đến yêu cầu mình, chỉ có điều Mục Bách là thổ ty Miến Điện, trong nhà cũng không có nhiều phép tắc như vậy.

Chung Ý Ánh dở khóc dở cười nhìn con trai nhỏ, vốn nghĩ là phát một cái vào mông nó, nhưng mà nằng phát hiện cư nhiên cũng không xuống tay được — khắp nơi đều là bụi bặm.

Trần Nghi Lan che khăn tay mà cười “hì hì”, khuyên nhủ nói: “Vừa thấy thế này, ngược lại thì giống con trai của Tô tướng quân rồi. Chị cũng không cần giận làm gì, con trai mà, cũng không thể đòi hỏi bọn nó giống như tiểu thư khuê phòng được, gọn gàng sạch sẽ, điềm đạm nho nhã. Huống chi, đây là Miến Điện, có thể có dáng vẻ như thế rất không tệ rồi.” Hai người các nằng đều là đến từ Giang Nam non sông nước biếc, đừng nói là Chung Ý Ánh, mà ngay cả Trần Nghi Lan mới tới nơi này cũng không có cách nào tưởng tượng được, còn có nơi có phong tục và giáo hoá như vậy, lạc hậu như thời nguyên thủy.

Mục Thiên Chương lau lau bụi đất dính trên mặt, ngược lại rộng lượng mà cất cao giọng nói: “Dì Chung, ở đây Thiên Chương là lớn nhất, nhưng mà không trông coi kỹ lưỡng hai em trai. Nếu như muốn phạt thì cứ phạt con đi.” Y so với Tô Phiếm lớn hơn vài tháng tuổi. Nói xong còn xoay đầu hướng về Tô Trạ đang đứng bên cạnh mình nháy mắt mấy cái.

Tô Trạ bêu môi một cái, trong lòng nghĩ, có người thừa nhận lỗi lầm như vậy sao! Nhận mà cũng giống như là không nhận. Tô Phiếm cũng liên tục gật đầu: “Mẹ cả, con cũng không trông coi kỹ em trai, phạt chúng con là được rồi, đừng phạt A Trạ.”

Thấy hai đứa nhỏ đều đang tranh nhau đem lỗi lầm kéo về mình, mà tiểu tử nhà mình còn giống như là không có chuyện gì ngửa đầu nhìn trời, Chung Ý Ánh thật sự là vừa tức vừa buồn cười. Dù sao đi nữa cũng chỉ là mấy đứa con trai ham chơi, đem bản thân thành con khỉ dính đầy bùn đất trở về. Mặc dù điều này đối với Chung Ý Ánh từ nhỏ đã sinh ra và lớn lên ở thế gia dòng dõi Nho học, từ nhỏ xung quanh đều tiếp xúc với những thiếu gia tiểu thư nhà nề nếp lễ độ, chỉ có điều vừa nghĩ đến vốn là tưởng rằng sẽ gả cho một người có ăn học nho nhã lễ độ, học thức uyên bác, lại không nghĩ đến lại gả cho Tô Chính Cương. Chung Ý Ánh vẫn có chút ý tứ cam chịu số phận, tính ngang bướng này của Tô Trạ ngược lại là học theo chồng của nằng.

Nhưng mà, nằng càng vui vẻ là, mấy ngày nay Tô Trạ và Tô Phiếm ở chung càng ngày càng tốt, thấy hai đứa có thể chơi cùng nhau, giữa hai anh em càng ngày càng đoàn kết, những chuyện khác cũng không tính toán nữa. Chỉ bất đắc dĩ mà quay đầu nói với Trần Nghi Lan: “Em xem, lúc này liền biết sinh con gái thì tốt biết bao nhiêu. Trong nhà sẽ không có mấy con khỉ bùn đất này!”

“Mấy con khỉ này cũng là bảo bối của chị.” Trần Nghi Lan mỉm cười nhẹ nhàng nói, vừa dặt bàn tay nhỏ bé của con khỉ nhà mình, “Em a, trước tiên cũng phải đem con khỉ hoang dã nhà em đi tắm rửa sạch sẽ đã, nhìn một thân bụi bặm thế này, em gái em cũng nhìn không được.”

Chung Ý Ánh liền chỉ chỉ hai cái trán của hai đứa con nói: “Trở về phải nói chuyện với cha các con, đây là làm cha kiểu gì thế, con nhỏ sạch sẽ để cho y dẫn ra ngoài, vừa về mẹ liền nhận không ra nữa rồi!”

Tô Trạ động tác khoa trương sờ đầu của mình, nhe răng mỉm cười: “Mẹ, mẹ đừng cần nhần với cha, nếu không cha lại phải đi theo phía sau mẹ lắc đầu vẫy đuôi mà kêu vợ ơ!” Tô Phiếm cũng cười rộ lên.

Chung Ý Ánh rất là chịu không thấu con trai nhỏ bé quái gở ranh ma, mặt liền đỏ lên, gọi người làm đến nói: “Còn không mau đem đại thiếu gia, nhị thiếu gia đi tắm rửa, cẩn thận một chút, không chà sạch sẽ không cho phép ngồi vào bàn ăn cơm.”

Tô Phiếm suy nghĩ một chút, khéo léo nói với mẹ: “Mẹ cả, con muốn cùng tắm chung với em trai, con sẽ giúp kiểm tra!” Tô Trạ vừa nghe như thế, chân mày liền cau lại, Tô Phiếm này, sao lại đến đâu cũng đeo theo mình a!

Cho dù em trai theo thói quen mà lộ ra một khuôn mặt không hờn, không kiên nhẫn, Tô Phiếm vẫn mỉm cười sáng lạn, dặt tay của hắn, một bộ dạng anh nhất định phải cùng tắm với em trai mới được.

Thấy hai anh em cảm tình tốt, Chung Ý Ánh mỉm cười đồng ý nói: “Được, chính là không được ham chơi nữa, mau tắm xong rồi chuẩn bị ăn trưa.”

Mục Thiên Chương nhất thời không kịp phản ứng, nhưng mà y cũng không giống Tô Trạm khóc lóc um sùm ăn vạ, mà là trực tiếp trưng cầu sự đồng ý của người người quan trọng, cũng ngẩng đầu mà hỏi Chung Ý Ánh: “Dì Chung, con cũng muốn tắm rửa cùng Tô Phiếm được không ạ?” Dứt lời, còn rất tự nhiên mà lộ ra thần sắc ngưỡng mộ, trông mong nhìn hai anh em Tô gia. (Mã: Moá... sắc mùi 3p kìa bà con!!!)

Tô Trạm lại trực tiếp đau đầu, hai cái thằng này muốn làm con sâu theo mông mình bao lâu đây!

Chung Ý Ánh biết Trần Nghi Lan và Mục Thiên Chương ở nhà Mục Bách xem như là được yêu thương nhất, nhưng thâm thiệp của Mục Bách con cái rất nhiều, Mục Thiên Chương xem như là ngoại tộc lai giữa Trung Quốc và Miến Điện, Trần Nghi Lan lại chỉ sinh một đứa con là y, những anh chị em kia có cũng chẳng khác gì không có. Là người đã làm mẹ, thấy Mục Thiên Chương lớn giống con trai nhà mình cũng cảm thấy trong lòng mềm mại. Ngược lại mỉm cười nói với Trần Nghi Lan: “Mấy đứa nhỏ bình thường bạn chơi chung cũng ít, khó có được mấy ngày nay có thể chơi cùng một chỗ, để tụi nó đi cùng đi. Chị thấy Chương Nhi là một đứa nhỏ rất nghe lời, hiểu chuyện, ngược lại so với Tô Phiếm còn chừng chạc hơn vài phần.”

“Chị đây là khen trật rồi, Chương Nhi cũng tính khí không bình tĩnh...”

Hai anh em Tô gia khó có được cũng có lúc tinh thần ý nghĩ nhất trí — Đó là mẹ không thấy được Mục Thiên Chương giở trò xấu!

Mục Thiên Chương thỉnh cầu thành công, một bên thì nhếch khoé miệng cười đến có vài phần đắc ý, thuận tay mà dặt một tay còn lại của Tô Trạm, giọng điệu trái lại rất bình tĩnh: “Đi thôi em trai Tô Trạm, anh dẫn em đi tắm.”

Tô Phiếm liếc cái tay trên tay nhỏ bé của em trai nhà mình, trong lòng âm thầm tính toán, như thế nào mới có thể khiến cho hai mẹ con Mục Thiên Chương sớm đi về đây? Ở đây làm khách cũng đủ lâu rồi...

Tô Trạm bị hai người một trái một phải tranh nhau hơn thua mà nắm chắc tay không buông, không nói gì, trong lòng thì lại nghĩ, những ngày làm vua con nít, rốt cuộc là đến khi nào đây...

19. Chương 19

Bên trong Tô trạch có phòng được sửa lại thành phòng hồ bơi bên trong, thậm chí còn có nơi có suối nước nóng. Chỉ có điều cái bể tắm đó nước quá sâu, từ sau khi Tô Trạm té xuống nước, đối với Trường Giang, Hoàng Hà, hồ nước, Hải Hà, dòng suối, ao hồ... tất cả những thứ có liên quan đến nước, vợ chồng Tô thị đều càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, cho nên cố ý lấy ra một căn phòng, đào một cái hồ nhỏ, dẫn nước ấm vào, chuyên môn dùng để trẻ con trong nhà tắm, nhiều nhất chỉ có thể đến thắt lưng của Tô Trạm, ngồi xuống, cũng chỉ không qua được cái cổ của tiểu Tô Trạm. Mà Chung Ý Ánh vẫn không quá yên tâm, cùng Trần Nghi Lan tiến vào căn phòng đó nhìn mấy đứa nhỏ tắm rửa.

Tô Trạm lại mặc kệ!

Bị Tô Phiếm và Mục Thiên Chương nhìn dáng vẻ không mặc quần áo của mình cũng không sao cả, mọi người đều là con trai, uhm, mặc dù bây giờ đều là con trai, nhưng mà cũng không có gì quá lớn lao, mọi người có mình cũng có, mình không có, người ta cũng không có. Nhưng mà mẹ của mình và Mục Thiên Chương đi vào cùng, chuyện này là sao vậy a!

Tô Trạm đời trước có rất nhiều dấu vết tội ác, nếu như nói ưu điểm duy nhất đó kỳ thực vẫn có — Chuyện nam nữ hết sức dè dặt, sinh hoạt cá nhân ngược lại rất sạch sẽ. Hắn cảm thấy con gái quá yếu đuối, cảm thấy mình vừa dùng lực một chút đều sẽ bóp nát. Bạn đối xử với nàng tốt bao nhiêu, Tô Trạm từ nhỏ đến lớn được cưng chiều, căn bản cũng không biết nên làm thế nào để đối xử tốt với người ta; Bạn đối với nàng xấu xa, hắn cảm thấy chính mình một đại nam nhân đi khi dễ một nữ nhân yếu đuối, thật sự là mất mặt. Hơn nữa, Tô Trạm có chút cũng theo Tô tướng quân, không cẩn thận đối với con gái lại là tính khí nóng nảy không chịu nổi, nói chuyện với con gái nhiều hơn vài câu liền không tự giác mà bắt đầu đỏ mặt, dứt khoát liền tiếp cận.

Thế là, Tô Trạm trước khi chết, 28 tuổi còn chưa từng đứng đắn nói chuyện yêu đương, ngoại trừ vài nhân duyên mong manh ngắn ngủi. Người khác lúc đi chơi cùng con gái, hẳn thì lại đang chơi bài bạc, uống rượu. Cho nên, dưới cái nhìn soi mói của hai người phụ nữ tắm rửa, Tô nhị thiếu ngay tại trận mặc kệ!

Tô Phiếm và Mục Thiên Chương từ sớm đã cởi sạch trơn tùy ý cho người làm giúp bọn họ tắm rửa từ đầu đến chân, cũng sắp sạch sẽ rồi, liền không thể chờ đợi được nữa mà nhảy vào trong bể tắm. Nhưng mà, khiến cho Tô Trạm cảm thấy kỳ quái lại chính là, trên chân của Mục Thiên Chương lại luôn mang vớ.

Mà thấy hai người ở trong ao quấy nước thì Tô Trạm gắt gao bám vào chân của mẹ của mình, mặc quần sớoc và áo thun ba lỗ, như thế nào cũng không chịu cởi ra! Chung Ý Ánh trước tiên là dùng giọng điệu ôn hoà dỗ một trận, ngay cả Trần Nghi Lan – Mẹ của Mục Thiên Chương cũng ngồi xổm xuống muốn khuyên Tô Trạm, mà người sau cứng đầu cứng cổ lắc lắc cái đầu nhỏ chính là không chịu buông tay. Chung Ý Ánh tính tình dễ chịu cũng không chịu nổi, cũng không biết cái tính cách cổ quái này của con trai mình lại từ chỗ nào không vừa ý.

“Rốt cuộc là như thế nào? Con xem, A Phiếm và Chương Nhi đều sắp tắm xong rồi, con còn chưa tắm rửa, đợi cha con về rồi không kịp ăn cơm trưa đó.” Tô phụ nhân giọng điệu mang theo một chút trách cứ mà nói.

Tô Trạm mím môi uýnh đến nỗi có thể buộc đầu con lừa*, nhưng chính là không chịu buông tay. Hẳn làm sao có thể nói ra đây? Lẽ nào phải nói với mẹ rằng, bởi vì hai người đều là phụ nữ, có hai người ở đây con tắm không được? Nhưng lời nói này lại không nói ra được, ba đứa con trai bây giờ đều là mấy đứa con nít lông cừu chẳng có, thấy mẹ của mình và Mục Thiên Chương đều không đem bọn họ xem là giống đực!

* : Ai biết chỗ này edit thế nào, chỉ dùm Mã với!

Tô Phiếm ở một bên nghiêng đầu cả người ướt sũng mà kêu Tô Trạm: “Em trai, chúng ta tắm xong rồi, em mau xuống đây đi!” Mục Thiên Chương vốn là cả đầu đều chìm xuống nước, ộc ộc một tiếng cũng ngoi lên mặt nước, lau nước trên mặt một cái, nhìn Tô Trạm lại bắt đầu vẻ mặt không được tự nhiên, đột nhiên như hiểu ra được điều gì đó, thế là di chuyển đến mép hồ, trong mắt thoáng qua ý cười ranh mãnh: “Dì Chung, mẹ, hai người ra ngoài đi. Hai người ở đây, A Trạm mới không chịu tắm đó!”

Chung Ý Ánh nghe Mục Thiên Chương nói lại kinh ngạc mà hỏi Tô Trạm: “Trạm Nhi con đây là đang xấu hổ sao? Con tiểu quỷ này mới bao nhiêu tuổi a, còn phân biệt nam nữ!” Nói đến về sau lại nhin không được mà mỉm cười, ngay cả Trần Nghi Lan đứng ở bên cạnh cũng mỉm cười theo, không nghĩ đến đứa nhỏ này bình thường chẳng ngại ngùng gì, lại cũng biết ngượng ngùng. Tô Phiếm thì càng che miệng mỉm cười.

Thế là, Tô Trạm ôm lấy chân của mẹ nổi trận lôi đình, nhưng vẫn không còn cách nào khác mà kiềm chế không đỏ mặt: “Con muốn tự mình tắm, hai người đều đi ra ngoài đi, đừng xem, đừng xem!” Nói rồi còn thật sự vươn tay đẩy mẹ hắn đi ra ngoài cửa.

Chung Ý Ánh không lay chuyển được hắn, nhẹ nhàng điểm lên ót hắn một cái, còn dặn dò Tô Phiếm, Mục Thiên Chương đừng quậy cùng Tô Trạm trong nước, sau khi dặn dò người làm trông coi Tô Trạm kỹ lưỡng, lúc này mới cùng Trần Nghi Lan đi ra ngoài.

Cuối cùng toàn bộ còn lại đều là nam.

Tô Trạm thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cảm giác không được tự nhiên đã bay hết, cái áo may ô và quần lót ướt sũng dính vào người thoáng cái bị hắn lột xuống, lộ ra cánh tay nhỏ, cẳng chân nhỏ trắng trắng mềm mềm, quả thực là giống như được làm từ bánh trôi. Mục Thiên Chương nhìn chăm chăm thân thể nhỏ bé của Tô Trạm lộ ra, cảm thán một câu: “Thật trắng, thật dễ nhìn.” Tô Phiếm lại không vui nổi, đi tới trước mặt Mục Thiên Chương che khuất tầm mắt của y, nói với Tô Trạm: “Em trai, mau xuống tắm đi!”

Tô Trạm không trả lời Tô Phiếm, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào suối nước nóng, nhìn một lát lại đi đến bên cạnh để cho người làm tắm rửa sạch sẽ tỉ mỉ cho mình một lần, mặc cho Tô Phiếm và Mục Thiên Chương kêu như thế nào hắn cũng không xuống. Thấy Tô Trạm không xuống, Tô Phiếm vốn muốn cùng em trai tắm rửa cũng cảm thấy vô vị, dứt khoát ra khỏi suối nước nóng cũng không lạnh, thế là trèo lên, lạch cạch lạch cạch chạy đến bên cạnh Tô Trạm, để cho người làm lui qua một bên, “A Trạm, anh trai giúp em gội đầu!” Tô Trạm ngồi trên cái ghế nhỏ mặc cho Tô Phiếm bắt đầu thoa xà phòng ra, tay của Tô Phiếm nhỏ nhỏ, mềm mềm, lực đạo cũng không đủ, nhưng mà lại ấm áp mềm mại, giống như là sợ đụng hư mình vậy, ngược lại cũng thoải mái. Thẳng đến khi chính mình cảm thấy buồn ngủ, đang nửa mở nửa nhắm mắt

mà hưởng thụ sự phục vụ của Tô Phiếm, bỗng trên người bị ướt một trận, lại là Mục Thiên Chương cũng đi lên, trong tay đang cầm cái gáo múc nước: “Em trai Tô Trạ, anh cũng giúp em tắm rửa!”

Tô Trạ ngược lại tỏ vẻ tỉnh táo ngồi thẳng dậy, làm như chuyện đương nhiên mà chuẩn bị hưởng thụ sự phục vụ của hai người — Trục tiếp đem Tô Phiếm và Mục Thiên Chương tưởng tượng thành công nhân tắm rửa. Uhm, hai đứa nhỏ này nếu như đi làm công ở nhà tắm, vẫn là có thể lẫn lộn kiếm ăn, đại thiếu gia chín tuổi nào đó trong lòng nghĩ như vậy. (Mã: Tui bó tay với ẻm rồi!)

Mục Thiên Chương chỉ cảm thấy cả người Tô Trạ mềm mềm nộn nộn, quả thực là trơn không nắm tay, giống như là tơ lụa trắng như tuyết thượng hạng. Màu da của Tô Trạ giống như màu da của Chung Ý Ánh, không giống với Tô Phiếm trắng nõn thanh tú, mà là một loại trắng ngà như ngà voi, tôn lên khuôn mặt lấm tấm nước lại hiện ra trắng đen rõ ràng, hai loại màu sắc đơn giản, lại làm cho người ta có một loại cảm giác tươi đẹp. Mục Thiên Chương chỉ cảm thấy Tô Trạ thoát nhìn giống như một con búp bê trắng như tuyết, nhưng trái lại trong lòng ngứa ngáy, rất muốn cắn một phát trên cánh tay nhỏ nhỏ mềm mềm trong veo của Tô Trạ. Chỉ có điều, hần giống Tô Phiếm, hai người đều là thân thể gầy teo yếu ớt, còn không chắc khỏe bằng mình.

Tô Trạ đang híp mắt giống như mèo con lười biếng hưởng thụ chủ nhân vuốt ve, cảm thấy Tô Phiếm dấm bộp da đầu thật không tệ, Mục Thiên Chương thì, rửa cũng đủ tỉ mỉ, rất là hài lòng. Mà Mục Thiên Chương tắm rửa sạch sẽ nửa người trên của Tô Trạ, ánh mắt lại di chuyển xuống dưới, trộm nhìn vật nhỏ màu hồng nhạt giữa hai chân của bé trai lại nổi lên tâm tư chơi đùa.

Sau đó, người nào đó đang hưởng thụ sự phục vụ bất thành linh bị Mục Thiên Chương nắm lấy chỗ yếu, mạnh mẽ mở mắt ra, sắc mặt đỏ lên cả giận nói với Mục Thiên Chương: “Mục Thiên Chương, tên khốn nạn! Buông ra, ở đây không cần anh rửa!” Mặc dù thân thể của hần vẫn chỉ là búp bê 9 tuổi, nhưng mà thân là con trai, thứ quan trọng nhất bị người ta nắm lấy cũng là chuyện khiến cho người ta khó mà chịu được.

Mục Thiên Chương lại cười hì hì mà nhéo cái chỗ mềm mềm như con sâu nhỏ đó không buông tay, “Mẹ anh nói, chỗ này là chỗ quan trọng nhất của con trai, nên phải tắm rửa sạch sẽ a.

Đến, anh trai em giúp em rửa.”

Tô Trạ kiềm nén đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đáng tiếc Mục Thiên Chương sức lực lớn hơn hần, hần lại không dám trực tiếp nhúc nhích thân thể, cứng ngắc mà đem tiểu kê kê từ trong tay y lôi ra ngoài, nâng tay đẩy Mục Thiên Chương ra.

Đây là đùa giỡn lưu manh ngay trước mặt hần phải không! Nói như thế nào thì nội tâm của Tô Trạ cũng là một người nam nhân trưởng thành, bị một đứa con nít 10 tuổi túm tiểu kê kê của mình thật sự là quá mất mặt rồi!

May mà Tô Phiếm bảo hộ em trai nóng lòng, để cái gáo múc nước xuống giúp em trai đẩy Mục Thiên Chương ra, người sau lúc này mới buông tay. Tô Trạ vừa cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện, tiểu kê kê đáng thương của mình không hề tức giận mà nằm giữa hai chân, vốn là da thịt rất non nớt, bị Mục Thiên Chương nhéo vài cái, ngược lại giống như tiểu kê kho tàu, thấy được Tô Trạ hận không thể cúi đầu thối thối tiểu kê kê của mình.

“ĐCM! Nếu như không thể dùng được, bản thiếu gia sẽ đem đồ của anh phét luôn!” Tô Trạ cắn răng nghiêng lợi mà hưởng Mục Thiên Chương cười đến ranh mãnh nói. Tô Phiếm vẫn chỉ là một đứa con nít cái gì cũng không hiểu, cúi đầu liếc nhìn, chính là hơi đỏ một chút, chắc hần là không có bị kéo đứt đâu, thở phào nhẹ nhõm ung dung nói: “Em trai, chắc hần vẫn có thể dùng được mà, không tin em đến nhà vệ sinh đi tè thử xem.” Theo như Tô Phiếm thấy, tác dụng của cái chỗ đó chính là quyết định ở chỗ đi tè.

Tô Trạ nghe lời giải đáp của Tô Phiếm, trong lòng quả nhiên vẫn chỉ là đứa con nít miệng còn hơi sữa, tác dụng của cái chỗ này rất lớn đó! Nhưng cũng chỉ có thể đỏ mặt không biết trả lời như thế nào, đơn giản hung dữ trừng mắt nhìn Mục Thiên Chương mà hừ hừ. Chỉ có điều mặt mày của hần dễ nhìn, trừng lên chỉ làm cho Mục Thiên Chương cảm thấy đáng ghét tức giận của Tô Trạ càng thêm đáng yêu.

Mục Thiên Chương ngược lại hiểu chuyện, thần bí hề hề mỉm cười: “Có thể dùng hay không, còn chưa biết đâu, haha.”

Tô Trạm lỗ mũi tức giận mà hừ một tiếng, liếc Mục Thiên Chương tràn như nhộng một cái, cái chỗ đó mặc dù còn chưa trở mã, không biết có phải là bởi vì nguyên nhân tuổi tác vẫn lớn hơn một chút hay không, mà lại so với mình và Tô Phiếm còn lớn hơn một chút, tương lai tiền đồ sáng lạn. Mang theo giọng điệu của con nít trong trẻo mà cảnh cáo rằng: “Thì sẽ đem của anh phế đi! Tránh khỏi sau này gây tai họa!”

Tô Trạm sau khi đoạt lại bảo bối của mình cuối cùng cũng an tâm, hân đối với bí mật của Mục Thiên Chương đã để ý từ rất lâu — Đó chính là, Mục Thiên Chương bất kể lúc nào cũng phải mang một đôi vớ màu trắng và thật dày, thời tiết ở Miến Điện rất nóng, ngoại trừ trường hợp chính thức, thì ngay cả Chung Ý Ảnh luôn nói phép tắc, trọng gia giáo cũng đồng ý để cho hai anh em họ mang giày xăng đan, mà không phải là trang phục vớ trắng giày da đen.

Lúc trước có mấy lần bọn họ chơi trong phòng trẻ em và trong phòng của Tô Trạm, Mục Thiên Chương cũng không cởi vớ ra, khí trời nóng nực, hân nhìn còn thấy nóng thay Mục Thiên Chương. Nhưng mà, Tô Trạm cho rằng đó chỉ là do Mục Thiên Chương thích mà thôi. Cũng giống như có vài đứa con nít thích ăn thịt không thích ăn rau vậy.

Nhưng thấy Mục Thiên Chương tắm rửa xong rồi, vớ vừa dày vừa ướt sũng mà vẫn còn dính vào chân không chịu cởi ra, Tô Trạm lần này thấy kì lạ, chỉ vào chân Mục Thiên Chương nói: “Mục Thiên Chương, anh làm gì mà mang vớ cả ngày vậy? Cởi ra đi!”

Mục Thiên Chương vốn dĩ còn cùng hai anh em Tô gia cười hì hì chơi đùa, thần sắc lại bỗng chốc thay đổi, vẻ mặt hiện lên vẻ lo lắng. Y buông tay Tô Trạm ra, đứng dậy lạnh nhạt nói: “Không có, chính là thích mang thôi. Chúng ta đi ra ngoài đi, phải ăn cơm nữa.”

Tô Phiếm và Tô Trạm ngược lại cùng nhau không nghe theo và không buông tha. Tô đại thiếu gia thậm chí còn nhớ đến câu chuyện quần chân mà mẹ cả đã kể cho y nghe, “A, Mục Thiên Chương, chân của anh có phải là cũng bị quần lại không! Cho nên cả ngày đều mang vớ, không dám cho chúng ta xem.”

“Tô Phiếm, nói bậy bạ gì đó, con gái mới quần chân!” Tô Trạm rất hứng thú mà trừng mắt nhìn vào đôi vớ của Mục Thiên Chương nói.

Mục Thiên Chương lại bỗng nhiên mỉm cười: “Hai người thật sự muốn xem?”

“Đúng, muốn xem.” Người nào đó và anh trai của mình đều là một dáng vẻ tràn đầy lòng hiếu kỳ mà gật đầu, trong lòng nghĩ, tiểu kê kê của lão tử cũng bị người nhéo cả nửa ngày rồi, nhìn chân của người thì tính là cái gì chứ.

Vẻ mặt của Mục Thiên Chương đã khôi phục lại như bình thường, khoe miệng cười không đứng đắn, y cởi vớ trên chân phải xuống, vứt qua một bên. Tô Trạm và Tô Phiếm tập trung nhìn chăm chăm, ngược lại muốn “xuyết” y một chút — Chân trắng nõn béo béo, đầu ngón chân rất dài, có một loại cảm giác không giầu được mà muốn cố gắng sinh trưởng.

Tô Trạm bĩu môi một cái, trong lòng nghĩ, đứa nhỏ này cố tỏ ra vẻ huyền bí làm cái gì chứ, “Lại không phải chân của thiên kim đại gia, anh giấu —”

Lời Tô Trạm còn chưa dứt, đã nghe thấy một tiếng kinh ngạc của Tô Phiếm—

Chỉ thấy mắt cá chân trái của Mục Thiên Chương bị bóng đến nổi da dẻ hồng bết, có chỗ bị bóng lại có chỗ không bị bóng đan xen nhau, màu sắc trắng, hồng, đen làm cho chân trái của y quả thật khiến cho người ta nhìn không nổi, mang theo một sự khủng bố dữ tợn. Mà đầu ngón chân vốn là nên giống chân phải, trắng nõn đáng yêu, đều bị xoắn xuyết, giống như là người lùn chưa trưởng thành, mà ngón chân út chỉ còn lại một chút.

Thảo nào, y cả ngày đều mang vớ không cởi ra.

Thấy Tô Phiếm và Tô Trạm đều bị chân của mình dọa đến, Mục Thiên Chương ngược lại đối với phản ứng của bọn họ không quá để ý, ai thấy được chân trái của y phỏng chừng đều là cái dáng vẻ này, anh em Tô gia xem như là sức chịu đựng tốt rồi.

“Sao lại bóng thành như vậy?” Tô Phiếm mặc dù không thích Mục Thiên Chương đoạt em trai của mình, nhưng mà thấy chân y như vậy, y cũng rất không thể tiếp thu, đây ắt hẳn là rất đau đi?

Mục Thiên Chương chỉ mỉm cười, cả người đều trần như nhộng, cơ thể trắng nõn thon dài, so với chân trái dữ tợn tạo thành sự đối lập hoàn toàn.

“Lúc mình một tuổi, anh cả còn chưa hiểu chuyện lắm, cùng mình chơi đùa, muốn đem mình ném vào trong nồi nấu thuốc phiện. Chỉ có điều, may mà chỉ ném một chân vào.” Mục Thiên Chương hơi hột mà kể, một bên mang vớ vào.

Tô Trạm trong lòng nghĩ, Mục Thiên Chương và Trần Nghi Lan nếu không phải thành tinh mà nói, có lẽ cũng sống không tới bây giờ.

20. Chương 20

Trong khoảng thời gian ngắn, ba đứa nhỏ đều có chút im lặng, may mà người làm thúc giục bọn họ mau chóng tắm xong, mặc quần áo vào, tướng quân đã trở về, chuẩn bị ăn cơm. Ba người lúc này mới qua loa mà tắm xong, để cho người làm mặc quần áo cho mình.

Chỉ có điều, trước khi đi ra ngoài, Tô Phiếm quay đầu lại nhìn hồ nước, nghi ngờ mà hỏi Tô Trạm đã mặc xong áo sơ mi cùng quần sóc chỉnh tề: “Em trai, em hôm nay sao không xuống hồ tắm? Anh nhớ là, lúc trước em thích tắm trong này lắm mà.” Hơn nữa, nếu như Tô Trạm đang tắm, mình tuyệt đối không thể cùng cùng ở trong này, cho nên vốn là thời gian tắm rửa của hai anh em bọn họ đều khác nhau. Mà mỗi lần đều là Tô Phiếm cô đơn lẻ loi tắm một mình, nguyện vọng của Tô Phiếm là muốn tắm cùng em trai trong cái hồ này, vui đùa một chút, cùng nhau chiến đấu dưới nước, nguyện vọng này y đã mong đợi từ rất lâu, không nghĩ đến, Tô Trạm đáp ứng cùng tắm với mình, lại như thế nào cũng không chịu xuống hồ.

Tô Trạm không nói gì cả, lại nhìn Tô Phiếm một cái thật sâu. Hắn có thể nói cái gì đây?

Chẳng lẽ hắn phải nói với Tô Phiếm, đời trước mình bị y chìm chết trong nước, cái loại cảm giác đau đớn khi bị người khác lần lượt nhấn xuống, mặc cho nước hồ lạnh lẽo tiến vào đường hô hấp dẫn đến ngạt thở. Nhưng mà cảm giác đau khổ nhất là cảm giác không khí trong lòng ngực bị bức ra ngoài cơ thể, ý niệm sinh tồn bộc phát một cách mãnh liệt, cơ hội sống lại càng ngày càng xa vời, cái cảm giác đó tuyệt vọng biết đường nào?

Tô Trạm nhìn suối nước nóng kia vốn cũng không sâu, đáy lòng lại rét run từng trận từng trận. Hắn thật vất vả khắc chế dục vọng báo thù và dự định ở chung với Tô Phiếm thật tốt, không đi vào con đường cũ nữa. Nhưng đối với ký ức và cảm giác liên quan đến nước thật sự khiến cho hắn ấn tượng sâu sắc, sâu sắc đến nỗi bây giờ Tô Trạm sợ nước, càng sợ vừa đụng đến nước, chính mình khắc chế không được sự kích thích chìm chết Tô Phiếm.

Chỉ có điều, đối với những gì mà Mục Thiên Chương trải qua lúc nhỏ, Tô Trạm nghĩ lại thời thơ ấu ở đời trước của mình còn hạnh phúc hơn nhiều.

Sau đó, hắn đã hạ quyết tâm, đời này, hắn phải đem Tô Phiếm làm anh trai.

++++

Tô Trạm đau đầu mà ngồi trên sà nhà nhìn hai người Tô Phiếm và Mục Thiên Chương tranh đoạt cái điều khiển từ xa của máy bay điều khiển kiểu mới — Đây là món quà mà hôm sinh nhật đó không biết ai đã tặng, nhưng mà vừa thấy liền biết không phải đồ bình thường, mặc dù đối với việc mình sống đến thập niên chính mười mà nói, cái món đồ chơi này không mới mẻ gì, nhưng bây giờ là thời đại nào chứ, cái loại đồ chơi này đối với hai đứa con nít mới 10 tuổi, chưa từng thấy quen với cuộc sống ở vùng Tam Giác Vàng lạc hậu, thật sự là quá đủ sức dụ dỗ!

Tô Phiếm bây giờ ở trước mặt Tô Trạm đã hoàn toàn không còn là đáng dấp rụt rè sợ hãi lúc trước, ngoại trừ em trai vẫn không thích nói chuyện lắm, không được tự nhiên mà không gọi anh trai, tính khí còn hay nổi trận lôi đình ra, cùng với em trai nhà người ta hoàn toàn không có gì khác nhau.

Hai người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đọc sách trong thư phòng, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau đi lên núi lẫn lộn, lúc mệt rồi thì thậm chí sẽ mím môi rất không tình nguyện mà để cho mình công hẩn. Đường nhiên, nếu như trong khoảng thời gian đó đừng có thêm một người là Mục Thiên Chương.

Mặc dù Mục Thiên Chương vừa đến nhà y liền cùng Tô Trạ đánh nhau, nhưng mà Tô Phiếm vẫn có thể cảm giác được, Tô Trạ rất thích Mục Thiên Chương, ví dụ như có nhiều lúc, đề nghị của Mục Thiên Chương luôn có thể nhận được sự đồng ý của em trai, thật giống như xế chiều ngày hôm qua bọn họ ở trong nhà ngâ ngốc, Mục Thiên Chương vừa ném cây bút qua một bên, con người đảo một vòng, liền nói với Tô Trạ: “Chúng ta đi nướng khoai lang đi!” Tô Trạ gật gật đầu liền cùng y chạy đi, chính mình đương nhiên cũng phải chạy theo. Đúng như dự đoán, ba người ăn đến mặt mày, tay chân đen thui, lúc trở về, mẹ cả còn vừa bực mình vừa buồn cười mà giáo huấn bọn họ một trận.

Tô Trạ ngược lại không để ý, hẩn cảm thấy Mục Thiên Chương, đứa nhỏ này rất thú vị — Thông minh quỷ quyệt, đối với món đồ y vừa nhìn trúng là tìm mọi cách để đoạt tới tay. Điều này, hẩn rất tán thưởng Mục Thiên Chương, hẩn cảm thấy nam tử hẩn đại trượng phu thì phải nên là như thế này, ví dụ như mình sau này nếu như có con trai, Tô Trạ cảm thấy, phải đem nó dưỡng thành giống như Mục Thiên Chương vậy. Lại nói, có Mục Thiên Chương cùng nhau leo cây, móc ổ chim, bắt sâu, nướng khoai lang... Mẹ của mình ngại vì sự tham gia của hẩn, ngược lại cũng không có ý kiến gì với mình và Tô Phiếm, bắt quá cũng chỉ giáo huấn một trận mà thôi.

Hơn nữa, liếc thấy chân của Mục Thiên Chương vẫn mang vớ trắng như cũ, trong lòng Tô Trạ nghĩ, hẩn đời trước căn bản chưa từng nghe qua Mục Thiên Chương, cũng không biết có phải là bởi vì y còn chưa lớn đã bị anh cả của y thật sự ném vào nấu thuốc phiện hay không? Chính mình là em trai của Tô Phiếm, mà Mục Thiên Chương là em trai của Mục Uy, nghĩ như thế, Tô Trạ càng đối với Mục Thiên Chương rất có một loại cảm giác “người khôn khéo quý người khôn khéo”, hai người đều bị anh trai sát hại.(Mã: Nghĩa là đồng cảnh ngộ í)

Vừa nghĩ đến Mục Thiên Chương bây giờ đang sinh long hoạt hổ trước mặt mình cười nói vui vẻ, có lẽ không thể sống đến lớn, Tô Trạ cũng cảm thấy một trận thổn thức.

Mà con người đều có vận mệnh, phú quý do trời. Chính mình cũng là không chăm sóc tốt, Tô Trạ nghĩ không ra có cái gì nên nói với Mục Thiên Chương.

Chỉ có điều, thấy Tô Phiếm vẽ mặt quật cường không buông tay và Mục Thiên Chương vẽ mặt cao ngạo, độc tài, Tô Trạ ngược lại là nghĩ không ra, Tô Phiếm đối với ai cũng đều ôn hoà sao lại cùng Mục Thiên Chương ở chung không được đây? Hai người làm cái gì cũng tranh đoạt, mặc dù không dám đánh nhau ngoài sáng, nhưng mà những hành động nhỏ lén lút cũng rất nhiều, chỉ còn thiếu không trực tiếp động tay đánh nhau thôi.

Tô Trạ không nói gì liếc mắt, lựa lời mà nói với hai người: “Không phải chỉ là một cái máy bay nhỏ thôi sao! Đến mức này sao, chú ý tiền đồ của hai người một chút!”

Mặc dù hẩn rất muốn giống như người lớn mà giáo huấn hai đứa con nít tranh đoạt đồ chơi không ngớt, nhưng hoàn toàn quên mất sự thật chính mình cũng là một đứa con nít mà thôi, lần này, Tô Phiếm và Mục Thiên Chương ngược lại đều buông tay, đồng thời nhào qua Tô Trạ, gia hoả nào đó trực tiếp bị hung hăng đè xuống đất — Bị Tô Phiếm và Mục Thiên Chương cù lét một trận. Tô Trạ trời sinh sợ nhột nhất, không ngừng than khổ mà bị hai người ép, đến mức nước mắt đều sắp chảy ra.

Ba đứa nhỏ trong nháy mắt lại lẫn thành một đoàn. Rốt cuộc cũng thử hồng học mà dừng chiến, Tô Trạ phát hiện mình thật vất vả làm xong một phần nhỏ của tranh ghép vậy mà lại bị làm rối loạn, nhất thời nổi giận ngất trời: “Hai người vương bát đần này, tranh ghép của tôi!” Tiểu búp bê giọng điệu trong trẻo lúc chỉ trích người ta là vương bát đần, rất có tư vị làm nũng.

Tô Phiếm lập tức ngồi xổm bên cạnh Tô Trạ, sờ sờ bả vai nhỏ của hẩn mà an ủi: “Em trai đừng giận, anh trai giúp em ghép lại nha!” Mục Thiên Chương suy nghĩ một chút, lại đem cây ná bảo bối của mình đem cống hiến ra ngoài, “Anh trai này đem cái này tặng cho em, coi như bồi thường được không! Không phải là ghép tranh thôi sao! Chú ý tiền đồ của em một chút!” Đứa nhỏ nào đó vẫn là canh cánh trong lòng việc Tô Trạ nói y không có tiền đồ.

Tô Trạm xụ mặt, mí mắt nhướng một cái, rất là vô tình mà liếc Mục Thiên Chương, và cây ná trong tay y, động tác mang theo chút không tình nguyện, “Vậy tôi liền bắt đắ dĩ mà nhận lấy.” Được rồi, Tô Trạm sẽ không thừa nhận, hẳn đã để ý cây ná này của Mục Thiên Chương rất lâu rồi.

Mục Thiên Chương thì mỉm cười nhìn chằm chằm Tô Trạm, đoạn thời gian này được dưỡng có chút tròn trịa, khuôn mặt bánh bao phúng phính, so với khuôn mặt anh tuần lúc ban đầu đều là sự vui vẻ. Tay trái của y vói vào trong túi, nhẹ nhàng lục lợi xuống phía dưới mới lần qua lần lại cầm món đồ trong túi của mình — Một mảnh tranh ghép. Không biết vì sao, y chính là không muốn nói cho Tô Trạm lúc này, y hy vọng có một ngày, Tô Trạm sau khi ghép xong tất cả mảnh ghép rồi, chính là phát hiện còn thiếu một mảnh. Đợi đến lúc hẳn tìm khắp nơi cũng không ra, chính mình lại từ trên trời giáng xuống mà trả lại cho hẳn, cái loại cảm giác đó nhất định rất tốt.

Bởi vì, y ngày mai phải trở về nhà rồi.

Sau khi chơi đùa một trận, Tô Trạm thở hồng hộc lại không có hứng thú ghép tranh, kêu tiểu nha đầu để nàng đem tranh ghép của mình cẩn thận tỉ mỉ dọn dẹp, đặt vào trong cái tủ để bảo bối của hẳn. Tô Phiếm đứng sau lưng liếc một cái, thấy cái giỏ hoa bằng cỏ của mình vậy mà cũng được Tô Trạm đặt vào trong tủ, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Thấy Tô Trạm thưởng thức cây ná của mình, Mục Thiên Chương ngoài dự liệu mà nói một câu: “Ngày mai anh phải về rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Tô Trạm cảm thấy mình vẫn có chút không nỡ, được rồi, hiếm khi có Mục Thiên Chương, mang theo hẳn vào Tô Phiếm đi chơi một cách vui vẻ, ngược lại khiến cho mình rất thích ứng với cuộc sống của con nít, thậm chí có lúc hy vọng rằng có thể vẫn luôn lưu lại ở thời thơ ấu, không cần lớn lên, đời trước Tô Trạm sống một cách ngây ngô dại dột, nghĩ đến những ngày đó đều là chút sự vui vẻ rỗng tuếch, cùng với, sự đau khổ anh em tương tàn với Tô Phiếm.

Mục Thiên Chương mặc dù có chút bá đạo, xảo quyệt, nhưng vẫn là đứa con nít rất được người yêu thích, mà Tô Phiếm bây giờ càng thêm trong trẻo ôn hoà, ba người cùng ăn cùng chơi hơn nửa tháng, khiến cho Tô Trạm cảm thấy, những ngày vui vẻ đơn thuần như thế này, có bao nhiêu quý giá. Thời gian là con nít luôn trôi qua rất nhanh, hơn nữa, nó qua rồi thì không trở lại được. Đối với sự đau khổ sau khi đã nếm qua sự trưởng thành, Tô Trạm rất là lưu luyến.

“Thật sự a?” Tô Phiếm vừa nghe ngược lại có chút vui vẻ, lần này thì tốt rồi, Mục Thiên Chương cuối cùng cũng phải trở về, tóm lại không có ai tranh giành em trai với y nữa.

Mục Thiên Chương liếc Tô Phiếm một cái, không thêm để ý y: “Đúng vậy, đi ra ngoài hơn nửa tháng rồi. A Cha nói nhớ anh và mẹ, cho nên, ngày mai phái người đến đón anh và mẹ về.”

Kỳ thực, Mục Thiên Chương sẽ không nói với bọn họ rằng, ra cửa đã quá lâu, mẹ của y sợ rằng trong nhà xảy ra chuyện, mà mình còn nhỏ, nếu như có cái gì ngoài ý muốn, căn bản ứng phó không kịp. Anh cả Mục Uy của y, là một người Miến Điện thuần chủng, đã man thô lỗ rất là xem thường hai mẹ con bọn họ. Chỉ có điều, Mục Bách vẫn rất thích đứa con lớn này của ông.

“Anh thật sự rất ngưỡng mộ em.” Mục Thiên Chương bỗng nhiên nói với Tô Trạm. Một câu không đầu không đuôi làm cho Tô Trạm sững sốt, lại thấy Mục Thiên Chương nói tiếp, “Em có một anh trai tốt, Tô Phiếm đối với em rất tốt.”

Tô Trạm bỗng dừng nhớ đến Mục Uy, người bạn ở đời trước này, hẳn hoàn toàn giống như Mục Bách thứ hai, thoát nhìn ngây thơ ôn hoà, lại là chủ nhân thủ đoạn độc ác, nhưng mà, cũng ăn chơi trác táng giống như mình, nhắc tới ngược lại vẫn không thông minh như cha của y. Hẳn nhớ mang máng, Mục Bách là cái thứ háo sắc thành thói, thấy được cô gái xinh đẹp liền bắt về, theo thể lực càng ngày càng lớn, phụ nữ cũng càng ngày càng nhiều, con cái cũng thế. Hẳn đã từng thấy qua Mục Bách vài lần, đều phân không rõ những con trai con gái đó của y, chỉ cùng Mục Uy qua lại thân thiết.

Cho nên, trong ấn tượng ở đời trước của hẳn, hẳn không nhớ, có một người là Mục Thiên Chương này.

Tô Trạm trong lòng giật giật, nhìn khuôn mặt mỉm cười thanh tú của Mục Thiên Chương, nhớ đến cái tên gia hoả này nếu như lớn lên nếu so với Mục Uy – Con khỉ Miến Điện kia thì dễ nhìn hơn nhiều, nếu như cứ

chết non như vậy, thì rất đáng tiếc.

“Anh phải cẩn thận một chút.” Lông mi của Tô Trạm nhướng một cái, khuôn miệng dễ nhìn động một cái, đột nhiên bật ra một câu như thế.

21. Chương 21

“Anh phải cẩn thận một chút.” Lông mi của Tô Trạm nhướng một cái, khuôn miệng dễ nhìn động một cái, đột nhiên bật ra một câu như thế.

Ánh mắt của Mục Thiên Chương rực rỡ hẳn lên, y cho rằng, Tô Trạm chỉ là một bình hoa có tiếng mà không có miếng.

“Ừ, anh sau này còn muốn làm đại tướng quân mà.” Mục Thiên Chương thu lại nụ cười, trên mặt nhìn không ra biểu tình mà nói.

Tô Trạm đối với lời nói hùng hồn của một đứa con nít không cho là đúng, bĩu môi một cái nghiêng đầu sang chỗ khác.

Đoạn đối thoại không giải thích được của hai người khiến cho Tô Trạm không hiểu ra sao, y có chút hiểu rõ cái gì đó, lại như không hiểu. Nhưng mà, may mà Mục Thiên Chương cuối cùng cũng phải trở về, tóm lại, y có thể một mình mà chiếm hữu em trai rồi.

Bởi vì Mục Thiên Chương và Trần Nghi Lan hôm sau phải đi rồi, Tô gia thậm chí còn bày một bàn tiệc phong phú xem như là tiễn bọn họ. Chỉ có điều, nhiều hơn một nữ quyến, không thuận tiện lắm, cũng không có đàn ông cùng ông nhậu nhẹt, Tô Chính Cương mạnh mẽ vang dội mà thủ tiêu hai bát cơm lớn liền trở về phòng, dành ra không gian để cho vợ mình cùng với bạn tốt mới quen của con mình nói chuyện.

“Chuyến đi này, cũng không biết lúc nào gặp lại, nếu như có thời gian rảnh, em nhớ phải đến đây bồi chị đó. Em xem, Chương Nhi và A Phiếm, A Trạm khoản thời gian này chơi với nhau cũng rất tốt, con nít ở cùng nhau rất náo nhiệt, cũng không có cô đơn như vậy.” Chung Ý Ánh thay Trần Nghi Lan gấp một đĩa đồ ăn, giọng điệu mang theo sự tiếc nuối mà nói.

“Là em đã làm phiền chị mấy ngày nay rồi, còn chưa cảm ơn chị đã chiêu đãi em. Chương Nhi đứa nhỏ này luôn bướng bỉnh, chỉ có điều trở về nhà ngược lại thật sự là một đứa ngoan. Thấy nó có thể chơi cùng với đại thiếu, nhị thiếu như vậy, trong lòng em cũng rất vui vẻ.” Giọng điệu của Trần Nghi Lan cũng khó tránh khỏi có chút thương cảm. Tuy nói là nàng cố ý cùng Tô gia qua lại thân thiết, vì con trai của mình mà tăng thêm lợi thế. Nhưng ở cái nơi đất khách quê người này, nàng có chút ngược lại giống như Chung Ý Ánh, có thể gặp được đồng hương – cái loại người tài quý mến người tài này, lại là sự thật.

Ba đứa nhỏ ngược lại là được dạy bảo ngồi ngay ngắn chỉnh tề mà ăn cơm, tướng ăn cũng phải là nhã nhặn, mặc dù lúc ăn cơm Tô Trạm thích ăn hai miếng liền phát bệnh ngáy ngốc một chút, khiến cho Chung Ý Ánh không hài lòng lắm, nhưng điều này so với việc thổ dân Miến Điện dùng lá cây đựng cơm, dùng tay cào cơm lại nho nhã hơn nhiều.

Tô Trạm không quá thích mẹ của Mục Thiên Chương, nhưng thấy mẹ của mình qua lại thân thiết với nàng, mỗi ngày Mục Thiên Chương cùng chơi với hắn và Tô Phiếm, mà Trần Nghi Lan liền cùng mẹ của mình tán gẫu nói chuyện phiếm, thi từ ca phú, tình cảm nam nữ, ngôi sao Mục Dã*, đều có thể trò chuyện một thời gian dài, rảnh rồi cũng sẽ ra ngoài dạo chơi, hai người tốt giống như chị em gái. Ngược lại khiến cho hắn cũng không có ý kiến gì để phản đối cả.

* : /Mục dã tinh thần/: Ai biết cụm này dịch sao chỉ Mã với nha!

Đoán trước mẹ của mình một mình sống ở nơi rừng sâu núi thẳm thế này, mà người cha tướng quân của mình cũng không giống như những tướng quân khác nuôi vợ hai vợ ba trong nhà, mẹ của hắn ngay cả lòng

dạ tranh thủ tình cảm cũng không có, đương nhiên cũng không có những em chị em gái bồi nòng mỗi ngày nói vài câu.

Buồn chán cô đơn cũng khó tránh khỏi. Tô Trạ trong lòng nghĩ như thế, chẳng trách đối với Trần Nghi Lan nhiệt tình như vậy.

Nguyên nhân hẳn không thích Trần Nghi Lan rất đơn giản — Người phụ nữ này rất lợi hại. Mà theo như Tô Trạ thấy, phụ nữ đã xinh đẹp còn lợi hại đều rất đáng sợ, bề ngoài của nàng có thể lấy làm vũ khí, nếu như tư duy lại hạng nhất, người phụ nữ này xem như là thành tinh. Thảo nào nàng có thể sinh ra một tiểu thần đồng như Mục Thiên Chương vậy. (Mà: Thành tinh nghe cứ như là thành yêu tinh không bằng.)

Hắn đời trước không có nhiều cảm giác đối với con gái, sống đến 28 năm trong lòng vẫn nghĩ còn sớm, cũng không nghiêm chỉnh cưới vợ sống qua ngày, hẳn nhớ mang máng Tô Phiếm trái lại thì có vợ, cũng chưa nói tới cái gì mà cưới hỏi dâng hoàn, cũng không có con, chỉ là bầu bạn. Tô Trạ đã từng thấy qua vài lần, chỉ nhớ người phụ nữ kia dịu dàng như nước vô cùng, ngay cả rót rượu cho Tô Phiếm cũng cúi đầu, khiến cho người ta nhìn không rõ mặt mũi. Chính mình nhìn nhiều hơn một cái, liền đỏ mặt ngay lập tức.

Về phần nhìn con gái này, Tô Trạ ngược lại rất tán thành Tô Phiếm, phụ nữ mà, liền nên giống như mẹ của hắn, xinh đẹp thuần khiết, giống như đoá hoa sen mà nàng thích. Trần Nghi Lan giống như hoa hồng đỏ có gai lại đẹp nữa, quá nguy hiểm.

Chỉ có điều tính cách của hắn là yêu ghét rõ ràng, mặc dù không thích Trần Nghi Lan, nhưng lại thích Mục Thiên Chương. Vừa nghĩ đến đứa nhỏ này chống đỡ đến lúc chết rồi thì tháng sau mới đến sinh nhật 11 tuổi, e rằng lần từ biệt này, sẽ không còn được gặp lại. Theo như Tô Trạ nghĩ, e rằng đời trước mình không nghe nói đến Mục Thiên Chương, rất có thể y chính là đứa nhỏ xui xẻo bị anh trai của mình hoặc là anh em khác đâm sau lưng.

Chính mình cũng là em trai xui xẻo bị anh trai mình giết chết, càng thêm vài phần đồng tình với Mục Thiên Chương. Thế là Tô Trạ – đứa nhỏ xui xẻo mang theo vài phần thương xót gấp một cái đùi gà ném qua trong bát của Mục Thiên Chương, bởi vì từ trước đến giờ chưa làm như thế này bao giờ, Tô Trạ vẫn cảm thấy vô cùng không được tự nhiên.

“Cho anh đấy, ăn cho no chút.” Suy nghĩ một hồi, hắn liền quăng ra một câu như vậy.

Mục Thiên Chương lại mỉm cười mà gấp lấy.

“Xem xem, Lan muội, chị liền nghĩ Chương Nhi là một đứa nhỏ tốt. A Trạ nhà chúng ta bị chiều hư rồi, còn chưa từng gấp đồ ăn cho ai đâu. Bây giờ cũng biết quan tâm người khác rồi, nguy rồi.” Chung Ý Ảnh nhìn thấy hành động của Tô Trạ, rất là vui mừng mà cười nói.

Sự thay đổi của Tô Trạ nàng đều thấy trong mắt, đặc biệt là quan hệ với Tô Phiếm, giống như là tuyết rơi vào mùa xuân, chậm rãi hoà tan làm cho tiết trời ấm lại. Nói chung nàng cảm thấy, trong nhà nhiều hơn một đứa nhỏ, hơn nữa chỉ là một người ngoài làm khách. Giữa những đứa nhỏ khó tránh khỏi tranh đấu, mà Tô Phiếm lúc nào cũng bảo vệ hắn, phỏng chừng là có thể khiến cho Tô Trạ biết được chỗ tốt của anh em.

Tô Phiếm lại không làm được.

Cũng không biết là bởi vì duyên cớ Mục Thiên Chương sắp đi hay sao mà Tô Phiếm phát hiện Tô Trạ bắt đầu từ buổi chiều cư nhiên đối xử với Mục Thiên Chương càng tốt hơn — Ví dụ như hắn đem máy bay nhỏ đóng gói thật tốt, để cho Mục Thiên Chương mang về. Tô Trạ quen làm tiểu thiếu gia vậy mà còn gấp đồ ăn cho Mục Thiên Chương.

Chỉ có điều Tô Phiếm từ lâu đã học được một chuyện — Y không phải là Tô Trạ, không phải muốn cái gì thì có thể đạt được cái đó. Cho nên, y biết phải ẩn nhẫn yêu cầu của mình. Chỉ có điều, y bây giờ vẫn chưa học được cách ẩn dấu dục vọng. Thế là Tô Trạ vừa xoay đầu liền thấy được anh trai của mình đang liếc mắt trừng cái đùi gà trong tay Mục Thiên Chương kia.

Rồi sau đó Tô Trạ phát hiện mình bây giờ càng ngày càng mềm lòng, Tô Phiếm rõ ràng là muốn lại cực lực khắc chế ánh mắt của mình khiến cho hắn không chịu được. Con nít y chính là không nói cũng không

biết ra hiệu ngầm, chỉ dùng ánh mắt trong veo vô tội đó trừng a trừng, nhìn a nhìn, khiến cho hắn rất khó chịu, trong lòng giống như có con kiến bò qua.

Thế là, Tô Trạm âm thầm thở dài trong lòng, cũng thuận tay mà gấp một cái đùi gà ném vào trong bát của Tô Phiếm, “A Phiếm, anh cũng ăn đi.” Mấy ngày nay Tô Trạm đã sửa miệng từ lâu, mặc dù không thể kêu ra hai chữ “anh trai”, nhưng cũng không còn kêu cả tên lẫn họ của Tô Phiếm nữa, mà đổi lại thành A Phiếm. Dù vậy, vẫn khiến cho Tô Phiếm cảm thấy vui vẻ, kêu như vậy, rõ ràng mối quan hệ của hai người đã thân thiết hơn một chút.

Hơn nữa, thanh âm của em trai trong trẻo giòn tan, mềm mại, rất có tinh thần phấn chấn, lúc kêu “A Phiếm”, ngây thơ lại mạnh mẽ, giống như ngọc thạch làm ra đồ sứ, nói năng có khí phách.

Nghe được một tiếng “A Phiếm” này, Tô Phiếm khoe môi đang mím cuối cùng cũng hơi hơi vểnh lên, “Cám ơn em trai, em cũng ăn đi.” Tô Phiếm đáp lễ bằng một miếng cá kho mà Tô Trạm thích nhất. Nhìn nụ cười trên môi Tô Phiếm, Tô Trạm bất đắc dĩ mà nghĩ, đứa nhỏ này không được tự nhiên, cuối cùng cũng thoải mái được tâm nguyện.

Tô Phiếm mắt liếc cái đùi gà của Mục Thiên Chương, lại len lén ước lượng với cái của mình — Đường như lớn hơn so với cái của Mục Thiên Chương, thế là càng thêm hài lòng.

Mà Chung Ý Ánh nhìn dáng vẻ hai anh em cung kính, càng thêm vui mừng mà ăn thêm nửa chén cơm. Một bữa cơm, ba đứa nhỏ, hai người lớn, xem như là ăn uống hoà thuận vui vẻ.

++++

Ngày hôm sau, người ở Tô gia đều thức dậy rất sớm, chuẩn bị tiễn hai mẹ con Trần Nghi Lan. Ánh mắt trời đang dần hé lộ, từ rừng rậm ở miền Bắc Miến Điện đầy thần bí mà mọc lên, màu sắc vàng óng ánh đem rừng rậm vốn dĩ từ xanh biến thành đen nhuộm vàng, xem ra ngược lại không có sự âm u đáng sợ vào ban đêm, mang theo chút cảm giác trong lành.

Tô phu nhân và Trần Nghi Lan đang ở trên lầu lưu luyến nói lời tạm biệt, Tô Trạm và Tô Phiếm cùng Mục Thiên Chương thì ngồi cạnh nhau, đợi xe của Mục gia đến, Tô Trạm vẫn như cũ bị hai người kẹp chính giữa, mà Mục Thiên Chương trong lòng đang ôm máy bay nhỏ mà hôm qua Tô Trạm đã tặng cho y. Tư thế của ba đứa nhỏ trái lại đặc biệt nhất trí, mỗi người dùng tay nhỏ bé mà nâng đầu, nhìn ánh mặt trời đang dần dần mọc lên.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ toả ra màu sắc sáng lạn, khiến cho Tô Trạm rất có một loại cảm giá thật sự đang sống.

Mục Thiên Chương quay đầu thấy ánh sáng mặt trời lộng lẫy chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tô Trạm, lông mi dài dài cong cong giống như bị mạ một lớp vàng hồng, trái lại giống như tơ vàng, quần lông tấm mắt của y.

Núi xa có chim bay qua, bốn bề có cây cối thơm mát dày đặc, Tô gia vừa mới ngủ say tỉnh dậy, giống như khuôn mặt của người trước mắt này yên tĩnh xinh đẹp. Y lại không khỏi nhìn đến sưng sốt, chỉ cảm thấy hương sữa trên người Tô Trạm mang theo hương hơ của xà phòng, khiến cho nhịp tim của y ngược lại bộc phát rõ ràng mà từ tốn.

Tô Phiếm nhìn ánh sáng mặt trời đó giống như tất cả đứa nhỏ đối với sự to lớn mà cảm thán.

“Cũng không biết bên kia núi là cái gì? Lớn lên, cha mẹ liền có thể cho chúng ta ra ngoài nhìn đi, nghe nói Yangon phồn hoa giống như Băng Cốc, còn chưa từng đi qua.”

Tô Trạm ngược lại mỉm cười, trong lòng động một chút, nghiêng đầu mà nói với anh trai của mình: “A Phiếm, anh lớn lên rồi, muốn làm đại tướng quân hả?” Tô Trạm cảm thấy tâm tình bây giờ rất là yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi mình có thể mỉm cười mà nói chuyện này với Tô Phiếm. Bởi vì sau khi bọn họ lớn lên, Tô Phiếm đoạt quyền của hắn, kế thừa vị trí của Tô tướng quân, thành một Tô tướng quân khác. Sau đó, giết chết mình.

“Tướng quân?” Tô Phiếm kinh ngạc mà chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú tràn đầy sự không thể tin, “Anh chưa từng nghĩ đến việc làm tướng quân. Anh muốn đi học, giống như mẹ cả nói, đi Mỹ học

đại học.”

Tô Phiếm thích sách vở mà không thích súng.

Cái nguyện vọng này Tô Trạm tuyệt đối chưa từng tưởng tượng ra, nhưng mà ánh mắt Tô Phiếm viết rằng con nít hồn nhiên lại ngây thơ — Y đã đang dài dòng lời thôi mà nói đến Mỹ học đại học, đều là y có lúc quần quít lấy mẹ cả nói cho y biết. Chung Ý Ảnh là lưu học sinh ở Mỹ về, đã từng học ở Pennsylvania tự mình vượt qua bốn năm, cho đến khi về lại quê hương rơi vào tay giặc, Chung tướng quân bỏ bút đi tòng quân nàg mới trở về.

“Nghe mẹ cả nói, thư viện ở đại học đó vô cùng vô cùng lớn. Những quyển sách đó đều có lịch sử hơn trăm năm, chỉ có vài bản đơn lẻ, nơi khác đều không thấy được...” Tô Phiếm nói đến sách vở thì rất là kích động, sự tao nhã bình thường đều biến sạch trơn, khoa tay múa chân mà vẽ một vòng tròn lớn, giống như y đã từng thấy qua thư viện kia vậy.

Tô Trạm hăng hái mà nhìn Tô Phiếm tâm tâm niệm niệm miêu tả trường đại học trong lòng mình. Hắn biết Tô Phiếm có lúc còn học một chút tiếng Anh, e là để lớn lên thật sự có thể đi Mỹ học đại học mà chuẩn bị.

Hắn cảm thán thể sự khó liệu, Tô Phiếm hướng về tri thức muốn vào đại học, sau này sẽ cầm súng mà ra trận, bán thuốc phiện, là trùm ma túy lớn khiến cho chính phủ Miến Điện và Thái Lan đau đầu không thôi.

Hắn nhớ Tô Phiếm đã từng có dự định học lên đại học, nhưng theo mối quan hệ với mình chuyển biến xấu, cái dự định này cũng không thể thực hiện được.

Nếu như, lúc đầu, bọn họ chính là một đôi anh em tốt, mà chính mình hoàn toàn giúp đỡ Tô Phiếm lên đại học, có phải là rất nhiều chuyện sẽ thay đổi hay không? Kết cục của đời trước sẽ được viết lại?

“A Phiếm, anh sau này nếu như muốn đi Mỹ học đại học liền đi đi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ anh.” Tô Trạm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kích động của Tô Phiếm, đột nhiên thần sắc nghiêm túc mà nói.

“Được, anh nhất định sẽ đi.” Tô Phiếm thần sắc nghiêm nghị nói, bất quá y không có hỏi em trai có đi theo cùng hay không, bởi vì y biết Tô Trạm là người cầm tới sách liền đau đầu, để cho em trai học tiếng Anh đi Mỹ học đại học, phỏng chừng so với giết y còn khó chịu hơn.

Mục Thiên Chương lông mày nhướn lên, bỗng nhiên quay đầu nói với Tô Trạm: “Em tin?”

“Tôi tin—” Đứa nhỏ mang theo giọng điệu lưỡi biếng ngây thơ nói. Lông mi dài vốn đang rủ xuống nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt kiên định.

Hắn vốn dĩ đã lỡ mất một lần, lần này, hắn tin.

22. Chương 22

“Vậy em dự định sau này sẽ làm gì?” Mục Thiên Chương tiếp lời hỏi Tô Trạm.

Dự định làm gì hả? Chính Tô Trạm cũng không biết, chỉ lắc lắc đầu: “Chưa nghĩ tới.” Hắn nếu như thật sự là một đứa con nít chạy nhảy lung tung thì ngược lại có thể nói ra vô số nguyện vọng, nhưng Tô Trạm đã từng sống qua một lần, chết qua một lần, hắn biết, cái thế giới này hoàn toàn không phải là bạn muốn nó tròn, thì nó chính là tròn.

Sở khó cầu người, theo tâm nguyện mà thôi.(, : Ai biết dịch sao chỉ Mã với!!!)

Mà nay, hắn chỉ muốn sống thật tốt như bao người, bất kể là tiếp tục vui trong ổ độc Tam Giác Vàng ở Miến Điện này, hay là vượt qua ngọn núi này, đi ra thế giới bên ngoài.

“Vậy em đợi làm vợ của anh đi, anh lớn lên sẽ cưới em.” Mục Thiên Chương vẽ mặt vênh váo mà nói.

Bất quá, nhất thời liền đưa tới cái nhìn xem thường của Tô Trạm và sự giận dữ của Tô Phiếm.

“Mày nếu như thật sự dám cưới em trai tao, lão, lão tử cũng không đi Mỹ học nữa, tao, tao sẽ cầm súng bắn mày!” Tô Phiếm vốn là cho rằng Mục Thiên Chương lần đầu tiên nói chỉ là đùa giỡn mà thôi, không nghĩ đến cái tên gia hỏa này vậy mà năm lần bảy lượt mà nhắc tới, đã sắp đi rồi, vậy mà còn nói đến chuyện cái gì để em trai đợi y cưới về làm vợ chứ.

Quân tử có điều có thể nhịn được, có điều không thể nhịn được. Tô Phiếm không thể nhịn được nữa cuối cùng cũng kích thích trong lòng, thừa hưởng một mặt lỗ mũi di truyền của Tô Chính Cương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngay cả lão tử cũng nói ra khỏi miệng. Chỉ có điều y dưới sự dạy bảo của Chung Ý Ánh làm một tiểu thiếu gia có tri thức hiểu lễ nghĩa, một từ “lão tử” nói đến lấp ba lấp bắp, rất không thuận miệng.

Chọc cho Mục Thiên Chương và Tô Trạ ha ha cười to, hai đứa con nít cười đến uốn éo thành một đoàn. Mà bởi vì Tô Phiếm vừa nói lời thô tục cả mặt đỏ bừng, ngược lại thản nhiên mà đứng bên đó, gật gật đầu xì xào thì thầm nói: “Anh nói thật ...”

Ba đứa nhỏ vui đùa trong chốc lát, Chung Ý Ánh liền kéo tay Trần Nghi Lan ra, người làm đi theo phía sau mang hành lý. Hai người sớm đã lưu luyến chia tay, Tô Trạ nhìn mẹ của mình và mẹ của Mục Thiên Chương hai mắt đều đỏ đỏ, trong lòng phỏng chừng là nói cả đồng lời từ biệt.

Theo Tô Trạ thấy, tình hữu nghị của phụ nữ khiến hần không thể hiểu rõ. Chỉ có điều ở cùng nhau một chỗ mười mấy ngày, trò chuyện vài ngày, đi dạo phố vài lần mà thôi, liền có thể thâm thiết đến nỗi dường như là muốn sinh lý tử biệt.

Trái lại điều khiến hần nghĩ không ra là, Mục gia vậy mà chính Mục Bách tự mình đến đây đón vợ con về, chỉ có điều thay đổi ý nghĩ, ông ta bây giờ vẫn chỉ là một thổ ty nhỏ, không phải là Mục tướng quân hô mưa gọi gió của tương lai. Nói chuyện với cha mình còn mang theo một chút khúm núm, hơi có ý tứ nịnh hót, một tiếng “ai nha nha, Tô tướng quân...” gọi đến vừa thân thiết vừa sùng bái. Ai có thể tưởng tượng được ông ngày sau chứ?

Xe của Mục gia đang vào núi và đang ở cổng chính khám xét một lần, lúc này mới có thể lái đến trước chủ trạch. Những người lớn chào hỏi nói lời từ biệt chưa nói được bao nhiêu, Mục Bách ngược lại ưỡn mặt nhắc tới chuyện cùng Tô tướng quân luyện binh — Ông muốn mời người huấn luyện binh của mình, gần đây ông mới được một nhóm vũ khí, binh lính người Miến Điện dưới tay đều là nhóm cận bã quê mùa, hoàn toàn không dùng được, lại nói, một chút kỷ luật nhà binh cũng không có, rất không ra thể thống gì.

Tô Trạ trong lòng nghĩ, quả nhiên, mục đích lớn nhất của việc đón vợ con là ở chỗ này. Mà mục đích của Trần Nghi Lan phí hết tâm tư để kết giao cùng mẹ con Tô gia cũng đã đạt được — Nàng có thể cùng phu nhân tướng quân của Tô gia trở thành bạn bè, địa vị trong nhà Mục Bách thì tất nhiên sẽ nước lên thì thuyền lên, khó trách Mục Bách tự mình đến đây đón mẹ con bọn họ.

Chỉ có điều cha của mình ngược lại cũng không phải hồ đồ, đánh cái thái cực đem lời nói quanh co, nhưng thấy vợ của mình và Trần Nghi Lan bộ dáng rưng rưng từ biệt, ngược lại cũng không nói gì quá đáng.

Mục Thiên Chương ôm máy bay nhỏ của Tô Trạ tặng cho mình ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, rất là khéo léo cùng vợ chồng Tô thị nói tạm biệt, cảm ơn sự chiêu đãi của bọn họ, thậm chí còn thái độ vô cùng ôn hoà cáo biệt với Tô Phiếm. Mặc dù vừa nãy bọn họ ở ngoài cửa, Mục Thiên Chương bị Tô Phiếm hung hăng mà cảnh cáo rồi. Tô Trạ một lần nữa bội phục bản lĩnh làm bộ làm tịch của đứa nhỏ này.

Chỉ có điều đến phiên Tô Trạ, Mục thiếu gia đem máy bay nhỏ đưa cho người khác, thỉnh linh đem Tô Trạ ôm vào trong lòng, đứa nhỏ đáng vẻ vẫn chưa tính là cao, lại không nghĩ đến ôm vào ngược lại khiến cho Tô Trạ lùn hơn người ta một cái đầu, cảm thấy rất thoải mái, rất ấm áp. Tô nhị thiếu cũng đại nhân không nhớ tiểu nhân mà không đo, tuy ý cho y ôm.

Vừa nghĩ đến con người nhỏ bé sinh động nhiệt tình này cũng không biết khi nào thì tắt, may mà Tô Trạ không tìm không phổi nhưng mà cùng người ta chơi đùa mười mấy ngày nãy sinh ra chút cảm tình cũng nãy sinh sự thương tiếc và khổ sở.

“Anh phải sống tiếp.” Tô Trạ đột nhiên nhón chân lên đến gần tai của Mục Thiên Chương nói nhỏ. Hần cảm thấy Mục Thiên chương nếu như chết rồi, kết cục đời trước của mình cũng không có gì khác. Đại khái

đã chết một lần, nhìn thấy sinh mệnh của Mục Thiên Chương vừa mới bắt đầu cũng cảm giác sự thương xót sâu sắc.

Mà thân thể của Tiểu Mục cứng lại rất nhanh hồi phục lại bình thường, y cũng cúi thấp đầu xuống, ánh mắt đuổi theo lông mi dày đặc của Tô Trạh che đi hơn phân nửa tầm nhìn, mặc dù vẫn là cười đến rất không đứng đắn, hơi hợt nói: “Chết không được, anh còn lớn để cưới em a, đợi nhé!”

Tô Trạh không nói gì mà tức giận, giơ chân ra chính là một đạp, không nghĩ đến Mục Thiên Chương lại nhẹ nhàng khéo léo mà nhảy ra, theo sự thúc giục của Mục Bách mà lên xe, quay đầu lại hướng Tô Trạh mỉm cười phát tay: “Đợi nhé, lần sau lại đến thăm hai người!”

Khuôn mặt của y đã dần dần lộ ra sự khôi ngô tuấn tú cao nhất, không giống bộ dáng con nít non nớt của mình và Tô Phiếm. Trong con người hẹp dài mang theo chút sâu sắc là thuộc về sự tự tin và giao hoạt của Mục Thiên Chương. Tô Trạh nhìn chiếc xe đã lái đi trong lòng nghĩ, đứa nhỏ này nếu như thật sự chết, ngược lại cũng đáng tiếc.

Tô Phiếm lại không vui vẻ gì mà bĩu môi một cái: “Tao và em trai mới không đợi mày đâu.”

Tô Trạh hí mắt mà nhìn theo chiếc xe chỉ còn một điểm nhỏ trong lòng nghĩ, vậy thì cứ đợi xem thử sao.

Chỉ có điều, ai cũng không nghĩ tới, lần từ biệt này, lần gặp lại lần nữa đã là 10 năm sau.

+++

Theo thời gian trôi qua, thậm chí có lúc còn ngại Mục Thiên Chương và Tô Phiếm hai người âm ỉ chính mình, đợi mẹ con Mục Thiên Chương vừa đi, Tô Trạh ngược lại cảm thấy có chút vắng vẻ. Cả Tô gia rất lớn, người lại không nhiều, Tô tướng quân mỗi ngày đều có công việc trong quân đội của ông. Phần lớn thời gian là không có rảnh để ở cùng vợ và con trai, có lúc ngay cả cơm cũng không ăn ở nhà.

Ngay cả Tô Phiếm ngẫu nhiên cũng sẽ nhắc tới, không có Mục Thiên Chương sao lại cảm thấy trong nhà có chút vắng vẻ.

Tô Trạh lúc này đang cùng Tô Phiếm ở chỗ đất trống trước cổng của Tô gia chơi đá cầu, chỉ có điều thiếu đi một người thứ ba cướp cầu với bọn họ, hai người chỉ có thể truyền qua truyền lại trái cầu — Hẳn kỳ thực càng nguyện ý ngồi trong phòng mình mà chơi ghép tranh, nhưng mà Tô Phiếm nói mẹ sợ hai người bọn họ buồn chán, nếu như rảnh thì ra ngoài đi chơi, như vậy mới càng giống con nít.

Hai đứa con nít lại không thể thi đá cầu, chỉ có thể cứ như vậy mà người tới ta đi mà giết thời gian. Tô Phiếm chơi đến vô cùng vui vẻ, khuôn mặt tuấn tú đã bị mồ hôi ướt sũng, hơn nữa vừa kích động đem cầu đá đến hơi cao, bang bang bang mà bay đến một bên khác.

Tô Trạh ý bảo người làm không cần động, chính mình chạy qua nhặt cầu. Chỉ có điều Tô Trạh lấy được trái cầu vừa ngẩng đầu lên liền thấy mẹ của mình trong tay đang cầm một cái ly sứ màu trắng, choàng một cái khăn lụa mỏng màu trắng mộc mạc đứng ở cửa sổ của thư phòng, dường như đang nhìn về nơi xa xăm. Chỉ là ánh mắt dịu dàng, dịu dàng đến nỗi khiến cho Tô Trạh không hiểu sao lại có cảm giác có chút bị thương.

Tô Trạh thoáng chốc, bỗng nhiên có thể hiểu được cái sự cô đơn sâu tận xương tủy này của mẹ.

Tô Trạh biết mẹ của hắn hoàn toàn không chú ý đến hắn, bởi vì vô cùng chìm đắm, thậm chí không để ý đến hắn đang ở dưới lầu.

Gió nhẹ thổi qua khăn voan mỏng của Chung Ý Ánh, cũng thổi đi sự phiền muộn của nàng, Chung Ý Ánh để ly trà trong tay xuống, giơ tay cúi đầu vuốt vuốt tóc, trên mái tóc đen nhánh lộ ra lỗ tai trắng nõn nhỏ nhắn, đeo một hạt ngọc trai tinh xảo.

Cái cúi đầu này ngược lại khiến cho Chung Ý Ánh chú ý đến con trai của mình, chỉ thấy Tô Trạh trong lòng đang ôm một trái cầu nhỏ, cái đầu nhỏ đang ngược lên nhìn mình chăm chăm. Rõ ràng vẫn chỉ là một đứa con nít mới 9 tuổi, lông mi cong cong vênh vênh lộ ra sự ngây thơ, nhưng ánh mắt kín đáo lại giống như là có thể nhìn hiểu được tâm tư của người khác.

Chung Ý Ánh ngược lại rất nhanh điều chỉnh tâm trạng của mình, mỉm cười với Tô Trạ nói: “Đứng ngốc ở đó làm gì? Tiếp tục chơi đá cầu với Tô Phiếm đi. Nhưng mà phải cẩn thận một chút, đừng đập vỡ cái gì, nếu như cảm thấy quá nóng, liền nhanh chóng trở về.”

Tô Trạ không hề trả lời, chỉ là nặng nề mà gật gật đầu, sau đó ôm lấy trái cầu của mình chạy đi.

Chính mình đời trước, lúc còn nhỏ cũng là vô tâm vô phế mà bướng bỉnh khắp nơi, mẹ rất muốn kéo hẳn đi viết vài chữ, đọc vài quyển sách, mỗi khi mình bị nàng bắt được cứ cằn nhằn đến phiền, cũng sẽ ở trong thư phòng làm bộ làm tịch mà ngồi ở bàn giấy tô tô viết viết lung tung, chữ như gà bới, hoặc là thành thật mà đem sách đắp lên đầu ngủ mất tiêu.

Trong trí nhớ ở đời trước của Tô Trạ, mẹ của mình luôn là người thích ngốc trong thư phòng, pha trà lật sách, hoặc là vẽ tranh luyện chữ, không giống như các bà lớn ở cửa sĩ quan quốc dân đảng khác sau khi yên ổn thế cục xong, tâm tư cũng sẽ lung lay đi Yangon hoặc là Chiang Mai – Băng Cốc. Đặc biệt là vùng đất sản xuất nhiều ngọc thạch phi thủy Miến Điện này, càng là như ong vỡ tổ mà chuyển đến trong nhà, hận không thể toàn thân cao thấp ngay cả quần áo cũng đều là làm từ phi thủy.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn mới phát hiện, mẹ của hẳn một mình là có bao nhiêu tịch mịch. Không dễ gì mới sinh được một đứa con trai, con trai còn là một con quý phá phách khiến người ta đau đầu và không thân thiết với nàng. Chết một lần rồi được sống lại, hẳn có phải là nên gần gũi với mẹ hơn hay không?

Tô Phiếm thấy hẳn trở lại, vội vàng chạy đến hỏi hẳn: “Em trai, sao lại lâu như vậy? Anh còn cho rằng em không chơi nữa.”

Tô Trạ quay đầu lại nhìn y: “Là không muốn chơi. Tôi chuẩn bị đến thư phòng tìm mẹ.” Con nít vẻ mặt rất nghiêm túc, dường như hẳn muốn đi xử lý vài chuyện quan trọng.

Tô Phiếm đầu tiên là rất ngạc nhiên, lúc trước muốn Tô Trạ đến thư phòng, quả thực là giống như nửa cái mạng của hẳn. Lại do dự một chút: “Vậy anh có thể đi cùng em hay không?” Em trai lúc trước ghét nhất là y cùng cha mẹ thân cận, sợ mình sẽ đoạt đi bọn họ.

Chỉ là không nghĩ đến Tô Trạ lại gật gật đầu, vậy mà ngay cả suy nghĩ cũng không suy nghĩ mà đồng ý, điều này khiến cho nội tâm của Tô Phiếm một trận nhảy nhót. Tô Trạ nghĩ rằng, chính mình lúc trước chỉ cố ham chơi, vẫn không bằng Tô Phiếm hiểu được ý của mẹ. Thế là hai đứa nhỏ vừa đi vừa thì thầm nói chuyện phiếm —

“Anh nói xem mẹ cả ngày đều ngốc trong thư phòng là xem sách gì?” Tô Trạ nhíu mày hỏi.

“Mẹ cả xem nhiều sách lắm, có lúc thậm chí sẽ xem sách tiếng Anh. Còn vẽ tranh nữa, mẹ cả vẽ tranh rất đẹp.”

“Anh nói xem mẹ tại sao mỗi ngày đều ngốc trong thư phòng đọc sách?”

“Người ta nói, trong sách tự có bảo vật, trong sách tự có màu sắc như ngọc. Mẹ cả tìm màu sắc như ngọc là không thể, có lẽ là bảo vật chăng?” Tô Phiếm lắc đầu ảo não mà nói.

Tô Trạ rất là không biết nói gì mà nhìn anh trai của mình — Quả nhiên chỉ là con nít, hỏi cũng chỉ vô ích...

Cửa thư phòng ngược lại không khoá, trên dưới Tô gia ngược lại đều biết thói quen của Tô phu nhân, lúc ở thư phòng nếu như không có chuyện gì lớn thì không có ai đến làm phiền. Hai đứa nhỏ nhẹ nhàng rón ra rón rén mà đẩy cửa, ngó dáo dác mà chui vào.

23. Chương 23

Tô Trạ liền thấy được mẹ của mình đang vẽ tranh ở bên cạnh bàn đọc sách lớn, xem ra ắt hẳn là đang vẽ tranh Trung Quốc, lộ ra khoe môi hồng hồng hơi hơi nhếch lên, sườn mặt yên tĩnh dịu dàng, giống như

là mỹ nữ cổ trang bước ra từ trong tranh Trung Quốc. Trái lại không còn vẻ ưu sầu như lúc nãy đứng bên cạnh cửa sổ.

Chung Ý Ánh vừa ngẩng đầu liền thấy được cái đầu của hai đứa nhỏ chen chen chúc chúc ở cạnh cửa mà thò đầu vào, đáng vẻ béo béo trắng nõn đều là tinh linh đáng yêu, trong lòng ầm ập mỉm cười nói: “Trạm Nhi, Phiếm Nhi, không phải là ở dưới sân đá cầu sao? Sao lại đột nhiên chạy đến thư phòng, có phải là có chuyện gì hay không?”

Tô Trạm một phát chạy đến bên cạnh mẹ của mình, một phát ôm lấy chân của mẹ nói: “Mẹ, mẹ đang vẽ tranh sao? Vẽ cái gì thế ạ?” Tô Phiếm đã vịn vào cạnh bàn mà nhìn tranh trên bàn.

Chỉ thấy thác nước núi xanh, ngói xanh tường xám, sông ngòi chảy ngang qua, sắp xếp theo từng bậc mà lên, là một ngôi chùa phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã. Cây cỏ đã tàn lụi, trên mái hiên những hàng ngói hình lục giác chồng lên nhau hình như có phủ thêm một tầng tuyết trắng thật mỏng.

Bức tranh mặc dù vẽ truyền thần như thật, lại lộ ra một cổ tiêu điều và lạnh lẽo. Hoàn toàn không phải là vẽ bầu không khí nóng hằm hập mà Miến Điện nên có. Mà bên mép bức tranh đang viết hai câu thơ nhỏ, Tô Trạm trốn trong lòng mẹ cũng vịn vào bàn, nhìn chăm chú vào bức tranh —

“Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự, dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.”* Tô Trạm đọc thầm từng chữ từng chữ, giọng trẻ con non nớt giống như trong ánh nắng ban mai trong trẻo trong mùa đông, trong Hàn Sơn Tự truyền đến tiếng chuông kéo dài xa xa, từng cái từng cái gõ vào lòng Chung Ý Ánh.

* , : Thuyền ai đậu bến Cô Tô, nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn Sơn.

Tô Trạm đọc xong, liền nghe tiếng của mẹ đang vang lên trên đỉnh đầu của mình, lại lộ ra sự cô đơn và tịch mịch vô cùng — “Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự, dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.”

Tô Phiếm lại biết bài thơ này, nghiêng đầu mà hỏi Chung Ý Ánh: “Mẹ cả, đây là Hàn Sơn Tự ở thành Tô Châu phải không ạ? Bài thơ này là Trương Kế ở thời Đường viết.”

Sau đó âm thanh trẻ con thanh thúy non nớt mang theo một chút sự hàm súc mà tiếp một câu: “Mẹ cả, mẹ đang nhớ nhà phải không?”

Tô Trạm ngược mắt lên nhìn Tô Phiếm, trong lòng lại khẽ động một cái, y chưa từng gặp gỡ ông ngoại là người Tô Châu, mà mẹ của mình cũng là lớn lên ở Tô Châu mà sau này mới đi ra ngoài đi học. Nhưng vừa trở về, đất nước và quê hương của nàng, đã luân hãm vào trong súng đạn và lửa, giết người cướp đoạt. Tô Trạm chính mình được sinh ra và lớn lên ở Miến Điện, hẳn đời trước đến lúc chết, cũng chưa từng đi qua Trung Quốc, càng đừng nhắc đến ông ngoại và quê hương Tô Châu của mẹ.

Mà Tô Chính Cương là trẻ mồ côi không cha không mẹ, là Chung tướng quân dẫn ông từ Sát Cáp Nhĩ mà ra, mà lúc Tô Chính Cương vừa mới tòng quân mục đích chỉ có một — Có cơm ăn, có thể sống tiếp, ở Đông Bắc, ở Trùng Khánh, đến Vân Nam, đi Miến Điện, tóm lại, có thể sống tiếp, ở chỗ nào cũng như nhau cả thôi. Ngay cả lúc đầu quân đội quốc gia lui binh đến Đài Loan, lộ tuyến từ Vân Nam chuyển đến Hải Nam đi Đài Loan bị chặn đứt, ông cũng không giống tướng quân của quân đội quốc gia khác cảm thấy mình hoàn toàn bị vứt bỏ, dường như ông trời cũng sắp xuống.

Buồn cười là chính mình chưa bao giờ nghĩ tới, mẹ và người cha tướng quân của mình không giống nhau. Cho đến khi mình chết ở trong hồ ở đời trước, cũng chưa từng nghĩ tới vì cái gì mà mẹ phần lớn thời gian đều thích thi từ ca phú của Giang Nam. Lúc nào cũng thích cùng những vị khách đến từ Trung Quốc uống trà nói chuyện phiếm, luôn là khi có thời gian rảnh, đều sẽ giống như ngày hôm nay đứng ở cửa sổ, nhìn xa xăm về phương Bắc.

Những dãy núi xa xa tầng tầng lớp lớp, xuyên qua rừng rậm xanh ươm tươi tốt, chính là biên giới quốc gia, là đất nước của mẹ, quê hương của mẹ.

Chung Ý Ánh ngạc nhiên vì sự thông minh nhạy bén của Tô Phiếm, nhìn khuôn mặt của đứa con lớn thanh tú nho nhã, chỉ cảm thấy nếu như Tô Phiếm lúc này sinh ra và lớn lên ở miền nam, ắt hẳn sẽ là một bé trai lịch sự nho nhã biết bao nhiêu, mà không phải là ở cái nơi hoang vu dã man này, tha hương nơi xứ người tràn đầy chiến tranh và những cây thuốc phiện.

Nàng mỉm cười lại không trả lời, chỉ vẫy tay gọi Tô Phiếm để y cũng đứng trong lòng mình, chen vào bên cạnh Tô Trạh, Chung Ý Ánh ôm hai đứa con chỉ vào bức tranh nói: “Đây là Hàn Sơn Tự, nó ở quê hương của mẹ, A Phiếm nói rất đúng, ở Tô Châu. Ở đó có cây cầu nhỏ nước chảy qua, khu trồng cây cảnh vô cùng khéo léo, là —” Chung Ý Ánh dừng lại một chút, Tô Trạh ngẩng đầu nhìn mẹ, chỉ thấy trên khuôn mặt của mẹ lộ ra thần sắc mênh mông mờ mịt mà nhìn xa xăm, “Là, một nơi rất đẹp.”

“Giao thừa mỗi năm, ông ngoại bà ngoại liền dẫn mẹ đến Hàn Sơn Tự thắp hương bái Phật nghe tiếng chuông. Vào buổi tối, thanh âm đó sẽ truyền rất xa rất xa. Bên cạnh chính là sông Đại Vận, những chiếc thuyền di chuyển trên sông, đều sẽ nghe thấy. Cho nên, mới là nửa đêm tiếng chuông vang đến khách thuyền...”

Tô Trạh và Tô Phiếm hai mặt nhìn nhau, bởi vì Chung Ý Ánh chỉ là ôm bọn họ nói chuyện tâm sự, dường như đang nói một câu chuyện trong mơ.

Tô Trạh nhìn Hàn Sơn Tự dưới nét bút của mẹ, nghe nàng rủ rỉ kể về những nơi đó, tựa như những ánh trăng sáng bạc trong đêm khuya, thanh âm xa xăm kéo dài xuyên thấu qua bóng đêm truyền đến rất xa rất xa.

Tô Trạh ngẩng đầu vươn tay chạm vào khuôn mặt của Chung Ý Ánh, hẩn nghiêm túc một cách kỳ lạ mà nói với mẹ của mình: “Mẹ, đợi con lớn lên, con dẫn mẹ về Trung Quốc nha, chúng ta đi Tô Châu.”

Tô Phiếm ở bên cạnh cũng gật đầu phụ hoạ, vươn tay vuốt ve cánh tay của Chung Ý Ánh nói: “Đúng, đến lúc đó, đợi qua vài năm nữa, cha, con, còn có em trai, cả nhà chúng ta cùng nhau đi nghe tiếng chuông ở Hàn Sơn Tự.”

Chung Ý Ánh cầm lấy tay của hai đứa nhỏ đặt vào trong lòng mình, thân thiết mà đụng đụng cái trán của bọn họ, mỉm cười nói: “Không thể trở về cũng không sao cả. Mẹ có hai đứa con trai đã rất vui rồi, so với việc nghe tiếng chuông ở Hàn Sơn Tự còn vui hơn. Chỉ cần hai anh em các con sống tốt, mẹ ở đâu cũng không sao cả.”

Đây là lần đầu tiên, Tô Trạh có một nguyện vọng phải cố gắng phấn đấu — Trở về Trung Quốc, trở về Tô Châu. Giống như Tô Phiếm nói, qua vài năm nữa, qua vài mùa đông, cả nhà đi nghe tiếng chuông chùa ở Hàn Sơn Tự.

Bởi vì cho dù giờ phút này, Tô Phiếm và mẹ của mình cũng không biết, cái chuyện này sẽ có nhiều khó khăn. Bọn họ, và tất cả hàng ngàn hàng vạn những quân nhân Quốc dân Đảng ở lại vùng Tam Giác Vàng, đều là những cô nhi ngoại quốc bị Đài Loan và Đại Lục vứt bỏ.

Ông ngoại của Tô Trạh lúc trước khi chết, bọn họ và vài sư trưởng trông coi bên cạnh radio ba ngày ba đêm mới tốt, không dễ gì mà trông mong đợi mệnh lệnh của lãnh đạo Đài Loan. Một tờ bức điện, lác đác mấy lời lại đem vận mệnh cả đời của tất cả mọi người thay đổi — Bộ phận của người tự tìm cách thoát ra.

Từ đó về sau, bọn họ bị chính phủ ba nước Trung Quốc, Miến Điện, Thái Lan giáp công bao vây, phía Bắc có quốc gia có gia đình của họ lại không có đường để về, phải tha hương nơi xứ người bị người xưa đuổi. Bất đắc dĩ, bộ đội không có cách nào để sinh tồn lúc này mới làm đàn ngựa thồ buôn lậu thuốc phiện, bọn họ có vũ khí phải nuôi binh bởi vì bọn họ muốn tranh giành địa bàn để có nơi dừng chân; Bọn họ phải kiếm tiền, phải sống bởi vì muốn đi đổi lương thực.

Mà Tô Trạh biết, cho đến khi trước lúc hẩn chết, rất nhiều người, vẫn là cô nhi ngoại quốc không có quốc tịch.

Trở về Trung Quốc, cái nguyện vọng này, nói thì dễ làm mới khó?

+++

Ngày hôm sau, Tô Chính Chương trong lúc rảnh rỗi, đang dẫn Tô Trạh và Tô Phiếm cưỡi ngựa chơi, hai đứa nhỏ cùng cưỡi một con ngựa. Theo mối quan hệ càng ngày càng tốt đẹp của Tô Trạh và Tô Phiếm, phu nhân Tô tướng quân thấy ở trong mắt, vui ở trong lòng, tâm tình cũng càng ngày càng tốt, ngay cả tâm tình của Tô tướng quân cũng rất tốt.

Mặc dù ông không phải là rất xem trọng Tô Phiếm, nhưng thấy con trai nhỏ và con trai lớn có thể không âm ỉ, không cãi nhau, ở chung hoà thuận, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hai đứa nhỏ, Tô Chính

Cương liền cảm thấy nhiệm vụ trên vai mình còn rất nặng — Ông phải đem hai đứa con trai nuôi lớn thành người, để cho bọn nó tiếp tục ở trong quân đội, đem quân đội ở đây lưu thủ tiếp tục dần tốt. Tô Chính Cương hận không thể hoá thân thành người cha 24 giờ dính thân dạy con hai đứa con trai cách cầm dây cương, dạy cho bọn nó những chuyện cần chú ý và những chuyện quan trọng lúc cưỡi ngựa.

Tô Phiếm tương đối lớn, cho nên ở ở sau lưng Tô Trạ, bàn tay theo chỉ dẫn của cha cũng nắm lấy dây cương, chỉ có điều không dám dùng sức lớn. Cúi đầu chính là đỉnh đầu của em trai, dưới ánh mặt trời lộ ra sự lộng lẫy mềm mại, thậm chí còn có thể nghe được mùi hương sữa trên người hắn. Dán vào cái lưng nhỏ nhỏ mềm mại của em trai, Tô Phiếm chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy sự mãn nguyện.

Tô Trạ lại càng thêm thích ý.

Ánh sáng mặt trời vừa vặn, phơi mình ấm áp dễ chịu, ngựa lùn là đặc sản của Miến Điện dưới sự lôi kéo từng bước từng bước tản bộ giống như cái nôi. Có sự che chở của cha và anh trai, hẳn hoàn toàn có thể nhắm mắt ngủ trên lưng ngựa, đơn giản liền dựa vào người Tô Phiếm híp mắt nghỉ ngơi, thần nhiên vênh váo híp mắt, để lòng mi che bớt ánh sáng mặt trời, một nửa ánh sáng một nửa sương mù mà nghe giảng giải của cha và âm thanh bước chân của con ngựa nhỏ “lộc cộc lộc cộc”, thích ý đến nỗi hẳn cũng không nhận được mà muốn huyết sáo một cái.

Một binh lính lại như dưới chân có lửa vô cùng lo lắng mà chạy đến, trước tiên là chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn với Tô Chính Cương, sau đó vội vã đến bên tai Tô tướng quân nói nhỏ vài câu.

“Cái gì? Toàn quân bị tấn công?” Tô Chính Cương bỗng nhiên cao giọng mà hỏi người binh lính đó. Bởi vì quá mức chấn động, giọng nói lớn của Tô tướng quân phát huy đến cực hạn, cổ họng hô khẩu lệnh hơn 20 năm không phải là cực tốt, hơn nữa vừa khéo là hướng về bên tai của con ngựa, trực tiếp đem con ngựa vốn là đang thần nhiên vênh váo đi một bước vẩy đuôi một cái giật mình.

Kèm theo đó là Tô Phiếm đang cẩn thận học tập một bên cũng không quên bảo vệ em trai và Tô Trạ thiếu chút nữa là trực tiếp dựa vào người anh trai ngủ, thiếu chút nữa là từ trên lưng ngựa ngã xuống, may mà Lí phó quan vẫn luôn ở bên cạnh và Tô tướng quân phản ứng nhạy bén liền vội vàng kéo dây cương, đủ lực để đem con ngựa trấn định lại.

Đứa nhỏ nào đó bị dọa đến nỗi sắc mặt có chút xanh mét nhưng vẫn không quên cúi đầu kiểm tra sắc mặt của em trai, cố gắng bình tĩnh mà an ủi nói: “Em trai có bị dọa sợ hay không? Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, anh trai ở đây, anh sẽ bảo vệ em!”

Tô Trạ bị người nào đó trong đoạn thời gian này đến hoá thân thành đệ khổng làm cho đỡ khóc đỡ cười, anh trai 24 tiếng đồng hồ hận không thể đem Tô Trạ hẳn buộc trên dây lưng xách đi thật sự là rất khiến cho người ta khó mà tiếp thu nổi đi.

Tô Trạ thật sự không biết nói gì với Tô Phiếm tự nhận là giống như thần hộ mệnh của mình, nói thầm rằng: “Tôi mới không bị dọa sợ! Nhưng mà Tô Phiếm, sắc mặt của anh rất không tốt đó, chẳng lẽ giống như con ngựa nhỏ này bị giật mình rồi!”

Tô Phiếm rất ngượng ngùng, nhưng cũng chỉ có thể mím chặt môi, bình tĩnh mà nói với em trai: “Anh chỉ là mới vừa rồi quá lo lắng cho em mà thôi.”

Chuyện ngoài ý muốn thiếu chút nữa là từ trên lưng ngựa hoảng sợ té xuống khiến cho Tô Chính Cương nhận được thông tin tức đầu mẻ trán dọa đến nỗi đem hai đứa con trai một trái một phải mà ôm xuống, dặn dò người làm đem con ngựa nhỏ dắt về chuồng ngựa, ôm hai đứa con trai liền trở về phủ trạch.

Lí phó quan đi theo bên cạnh, vừa đi nhanh vừa hỏi: “Tướng quân, có phải là chuyện hàng đó xảy ra vấn đề hay không?”

Tô Chính Cương lúc này sắc mặt rất khó coi, lông mày đen dày nhíu chặt, khuôn mặt mỉm cười đối với con trai cũng bị tháo xuống, cả người nhìn qua nghiêm khắc vô cùng, mặc dù không nói lời nào lại càng khiến cho người khác cảm thấy sợ sệt.

“Để Thái sư trưởng, Lưu sư trưởng, còn có những đội trưởng của thuộc hạ của bọn họ, tóm lại những người loạn thất bát tao gì đó đều qua đây cho lão tử! Thuận tiện để cho y đem tin tức truyền đến cho Trần tướng quân và Phùng tướng quân, hãy nói rằng đội ngũ của bọn họ bị Lào đánh rồi! Thôi thôi thôi, cũng không

cần đầu, phỏng chừng lão Phùng cmn đã sớm biết rồi, thủ hạ của y làm chuyện tốt! Bất quá cái tên vương bát đản đó của Lào lại dám đánh người của chúng ta, mụ nội nó!”

Tô tướng quân tức giận cực kỳ, ngay cả phu nhân của mình ngăn dận vạ dò rằng trước mặt hai đứa con trai phải nhã nhặn một chút cũng quên sạch sành sanh.

Tô tướng quân ôm hai đứa một thân quân trang như cũ bước đi mạnh mẽ uy vũ, Tô Trạ và Tô Phiếm mỗi người một bên vòng tay ôm cổ Tô tướng quân, nghi ngờ mà liếc mắt nhìn nhau.

Tô Phiếm trong lòng nghĩ rằng, chẳng lẽ là sẽ phải đánh nhau sao?

Cuộc sống của bọn họ ở nơi này nhìn thì yên bình, cũng không có cảm giác giống như Chung Ý Ánh, như lục bình không có rễ khắc sâu như vậy phiêu bạt tha hương nơi xứ người, nhưng mà mưa dầm thấm đất, Tô Phiếm cũng biết ở đây vốn là không phải quốc gia của bọn họ, người Miến Điện, người Thái, thậm chí là Trung Quốc cũng chưa từng đi qua, đều nghĩ mọi cách xua đuổi bọn họ. Mà vốn là Đài Loan thuộc về bọn họ lại không thể quay về.

24. Chương 24

Lúc Tô Trạ nghe được người cha tướng quân của mình chửi như tát nước cái tên vương bát đản của Lào, mơ mơ màng màng mà nhớ lại, sẽ không phải là chuyện đó chứ?

Quả nhiên, lúc ăn cơm trưa, Tô tướng quân lo lắng ảo não đến nỗi ngoài miệng đều bị nổi bong bóng (aka lở miệng), hoàn toàn không có thời gian và không có ăn cơm cùng bọn họ, chỉ đem Tô Trạ và Tô Phiếm đưa về chủ trạch, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Chung Ý Ánh một tay dắt Tô Trạ một tay dắt Tô Phiếm như đã đoán trước được xảy ra chuyện lớn gì, những ngày tháng yên bình căn bản còn chưa được bao lâu, thế là sắc mặt nghiêm trọng lại làm như bình tĩnh mà kéo lại người chồng đang xoay người muốn đi: “Có phải là phải chuẩn bị hay không?”

Tô Phiếm vẫn là một đứa con nít chưa hiểu chuyện, chính mình đã không phải là thiếu gia công tử năm đó không biết việc đời, Tô Trạ trong lòng đau xót, ý của mẹ hắn là vì đánh nhau và chạy trốn mà chuẩn bị, chỉ có điều là chữ.(?) Cha mẹ không biết đã phải trải qua bao nhiêu sự rối ren rồi.

Tô Chính Cương vỗ vỗ bàn tay của vợ: “Yên tâm, ở Lào, hắn là không liên lụy được tới đây. Em không cần lo lắng, chỉ cần chăm sóc tốt cho mình và hai đứa con trai là được rồi.” Dứt lời nựng nựng khuôn mặt của Tô Trạ, hơi do dự khom lưng cúi đầu vỗ vỗ bả vai nhỏ bé của Tô Phiếm mà nói: “Cha không ở đây, con chính là nam tử hán lớn nhất ở trong nhà, nhớ lấy, phải cùng mẹ chăm sóc tốt cho em trai!”

Tô Phiếm nhận được sự dặn dò của cha rất là kiên định mà gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú tràn đầy sự kiên nghị. Tô Trạ bĩu môi một cái, trong lòng nghĩ, lão tử mới là nam tử hán có thể coi nhà được hay không!

Chỉ có điều, lúc này Tô Trạ lại sâu sắc mà linh hội được, người một nhà đoàn tụ cùng nhau, trong những ngày tháng yên bình và hoà thuận vui vẻ; Lúc nguy cơ, lại có thể chắc chắn mà dựa vào nhau, thậm chí có một loại cảm giác cho dù có chết cả nhà cũng sẽ chết cùng nhau, nội tâm kiên cường và ấm áp, không sợ hãi điều gì.

Mà Chung Ý Ánh khó có được trong lúc ăn cơm kêu người làm mở radio, bên trong đang phát ra tin tức liên quan đến chuyện này.

Quân đội đang áp tải thuốc phiện bị tư lệnh bộ binh của Lào hạ lệnh dùng máy bay oanh tạc!

Tô Phiếm thấy Chung Ý Ánh chốc lát lại quay đầu cau mày nói: “Mẹ cả, nếu quốc gia của chúng ta không cho quân đội của chúng ta đi bán thuốc phiện, tại sao quân đội của chúng ta còn phải đi bán làm chi, đây không phải là đòi đánh hay sao?”

Chung Ý Ánh không phải là không biết chuyện mà Tô Phiếm nói, nhưng chuyện hôm nay đi đến một bước này, hoàn toàn không phải là chuyện mà mọi người có thể kiểm soát được.

“A Phiếm là trẻ ngoan, con biết thì tốt. Nhưng các con còn nhỏ, rất nhiều đạo lý phải đợi đến khi các con lớn lên mới có thể hiểu rõ ràng được.” Nàng làm sao mà không muốn rời khỏi nơi này chứ, làm sao mà không muốn để cho những người chiến sĩ đã từng đi theo cha nàng vào sinh ra tử không còn vì miếng cơm nũa, vì một nơi an thân mà cầm lấy súng bôn ba khắp nơi.

Tô Trạm nhìn vẻ mặt của mẹ đau thương lại biết được một chút.

Lãnh đạo Đài Loan đã trực tiếp vứt bỏ những cô quân bị ép xa rời quê hương lánh nạn đến Miến Điện, hẳn biết đoạn lịch sử này, nếu nói là ông ngoại của hắn đã sớm qua đời thậm chí là cùng chuyện này cũng không có liên quan. Tô Trạm từ nhỏ đến lớn đối với ông ngoại chưa từng gặp mặt rất là kính trọng và khâm phục. Chung tướng quân một lòng tận lực tận trung cho đất nước, bỏ bút đi tông quân, tuyến đường chiến tranh trải rộng một nửa Trung Quốc, lúc đó ông vốn là có thể lựa chọn theo chính phủ Nam Kinh thoát đi đến Trùng Khánh, nhưng mà lựa chọn của Chung tướng quân lại là dứt khoát kiên quyết tiếp tục mang binh đánh chiến, phát thề phải đem giặc ngoại xâm Nhật Bản đuổi ra khỏi Trung Quốc.

Lúc đó Nhật Bản vì làm thông tuyến đường giao thông Đại Lục, liền thực hiện thông đạo đường bộ từ Mãn Mông đến Đông Nam Á, trợ giúp cho chiến trường Nam Thái Bình Dương, hoàn thành bố cục chiến lược của trục tâm quốc, và chặt đứt tuyến viện trợ của xã hội quốc tế thông qua quốc lộ Điền* – Miến hướng tới Trung Quốc, ở khu vực Vân Quý của Trung Quốc và Miến Điện phát sinh ra thế tiến công mạnh mẽ. Để phối hợp với bố cục của chiến trường Đông Á của thế chiến thứ II, và chặt đứt tuyến giao thông đại lục tàn ác này, ông ngoại của Tô Trạm và hàng ngàn hàng vạn binh lính khác đã hành quân đến chiến trường Vân Quý, bọn họ chính là quân viễn chinh như thời buổi này nói.

* : /Điền/: Tên gọi khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Chỉ có điều, lần này đi, bao gồm cả Chung tướng quân và rất nhiều người đã chôn xương nơi đất khách.

Thế chiến thứ II kết thúc, sau đó lại đến nội chiến, binh bại của Tưởng Giới Thạch đã viễn chinh đến Đài Loan, mà những người lưu lại ở chiến trường Vân Nam không thể không vượt qua sóng lớn bị đánh đến rừng rậm ở miền Bắc Miến Điện. Tô Trạm biết ông ngoại của mình cả đời vì đất nước, cuối cùng lại bị một câu “Bộ phận của ông tự tìm lối thoát” tức giận đến ảm ức trong lòng.

Tổ quốc không thể quay về, Đài Loan không muốn bọn họ, chính phủ Miến Điện xua đuổi quốc dân đảng tàn quân, đánh một trận vô cùng quyết liệt, mà ông ngoại của hắn cuối cùng cũng chết trên chiến trường. Tàn quân lúc này mới yên ổn tạm thời ở miền Bắc Miến Điện, đây là quốc gia nghèo rất mỏng tờ, địa phương hoang vu, duy trì cuộc sống của cả tàn quân hoàn toàn không dễ chút nào.

Mà sau khi thấy được cô quân vậy mà thất bại thảm hại dưới sức lực của quân đội chính quy của Miến Điện, vốn là cho rằng cô quân không thành được kết quả, phản công đại lục không hiện thực, Tưởng Giới Thạch không muốn lại tổn sức lực của quân đội nữa lại hồi tâm chuyển ý phái ra nhân lực và vật lực giúp đỡ thành lập và duy trì tàn quân, thậm chí còn xây dựng sân bay quân sự ở Mạnh Tát – Miến Điện dùng cho vận chuyển binh lính và các loại vũ khí đạn dược.

Tô Trạm ở đời trước đã từng có một lần cùng với người cha tướng quân của mình đến sân bay đó một lần, bây giờ nhớ lại lại thay ông ngoại của mình và những người lính bị ép phải chôn xương nơi đất khách, còn có hàng ngàn hàng vạn binh lính sống sót lại chết cũng không thể trở về, thậm chí vì những đồng bào phải kiếm sống mà không thể không buôn bán thuốc phiện bị người khinh bỉ, cảm thấy tức giận và nặng nề.

Tô Trạm thậm chí có lúc bị thương mà nghĩ rằng, nếu như ông ngoại của hắn ngay thẳng chính trực, tràn đầy nhiệt huyết còn sống, thấy được binh lính của mình đi bán thuốc phiện, không biết có phải là sẽ nước mắt giàn giụa hay không?

Hắn bây giờ có thể hiểu được tâm trạng của cha mẹ rồi — Những người này vào sinh ra tử, trải qua chiến trường của thế chiến thứ hai, lại bị ép cầm súng bắn đồng bào, cuối cùng rơi vào tình cảnh diệt vong ở nước khác, sống đâu đường xá chợ. Hắn có thể lúc mẹ nhớ nhà, an ủi mẹ một ngày nào đó có thể dẫn nàng về Trung Quốc, trở về Tô Châu, nhưng lúc này lại cái gì cũng không thể nói nên lời.

Hắn biết chuyện phát sinh 20 năm sau, nhưng mà liên quan đến vận mệnh của nhiều người như vậy. Bọn họ sẽ luôn là người coi như không có quốc tịch mà phiêu bạt trên đất của nước ngoài.

Ngoại trừ trong lầu chỉ huy của Tô gia có nhiều các tướng lĩnh cao cấp đi qua đi lại, Tô Trạ và Tô Phiếm ngược lại không cảm giác được những ngày này và những ngày trước có cái gì không giống nhau, trong phủ trạch của Tô gia vẫn duy trì cuộc sống bình tĩnh an tường, Tô Trạ và Tô Phiếm giống như đã hẹn trước, vừa có thời gian rảnh rỗi sẽ nghĩ đến việc đến ở cùng với mẹ, bất kể là ở bên cạnh mẹ tự mình đọc sách hay là nghe mẹ giải thích một câu thơ, một thành ngữ hoặc là một câu chuyện.

Tô Trạ lúc này ngược lại có chút khâm phục mẹ của mình, thoát nhìn thì như một người yếu đuối dẫu dàng, lúc này lại còn bình tĩnh như vậy, trên dưới Tô gia thấy được trình tự cuộc sống của đương gia chủ mẫu không loạn chút nào, một chút lời đồn đãi liên quan đến việc quân đội Lào muốn phái máy bay đến ném bom và sự khủng bố dày đặc chưa tới vài ngày trái lại cũng lắng xuống.

Thế nhưng Tô Trạ vẫn cực kỳ quan tâm đến sự phát triển của tình hình, có chút thời gian rảnh liền chuẩn bị chui vào toà nhà chỉ huy quân sự, hắn và Tô Phiếm hai đứa nhỏ chen chen chút chút mà đi đến trước toà nhà chỉ huy quân sự, không cẩn thận mà đụng phải một sĩ quan bước nhanh từ bên trong chạy ra ngoài, thậm chí còn đem một món đồ người ta cất trong túi đụng rớt ra.

Sĩ quan là người có mặt mũi nghiêm chỉnh, lông mày rậm, mắt to, anh tuấn hữu thần, trong mắt là sự kiên cường chính trực mà người quân nhân đặc biệt có. Y thân hình cao lớn, đỡ Tô Trạ và Tô Phiếm dậy, mỉm cười nói: “Đại thiếu gia và nhị thiếu gia đây là muốn đi đâu? Chạy chậm một chút, mặt đất ở đây đều là cát, té xuống là phải bị rách da nghiêm trọng.” Sau đó mới khom lưng nhặt món đồ bị Tô Trạ đụng rớt lên.

Tô Trạ tập trung nhìn kỹ, cứ nhiên chưa thấy qua đồ vật trong tay y là cái gì, chỉ thấy một cây gậy nhỏ nhỏ, trên đầu hai mảnh trúc bị gọt đến mức độ hoàn mỹ. Sự cẩn thận và thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của người này khiến cho Tô Trạ rất có thiện cảm, “Chú tên là gì? Cha của con bọn họ bây giờ đang làm gì vậy? Mẹ có chuyện kêu con nói với cha, chúng con muốn vào trong tìm ông.”

Lời nói tùy ý, Tô Trạ bị đồ vật nhỏ kia hấp dẫn lực chú ý vẫn nhìn không được cứ nhìn qua hướng tay của ông, hơn nữa âm thầm khinh bỉ chính mình, sao lại có cảm giác càng sống càng thụt lùi về...

“Báo cáo nhị thiếu, tôi tên là Nghiêm Ninh Viễn. Tô tướng quân đang họp với những người Thái sư trưởng. Các cậu lên phòng hội nghị ở lầu hai tìm tướng quân là được. Nhưng mà, tôi nghĩ lúc này, có lẽ là không cho hai cậu vào được.” Nghiêm Ninh Viễn ở đây lấy một người vợ Miến Điện, con trai và con gái của y so với Tô Trạ và Tô Phiếm trước mặt cũng không xê xích bao nhiêu, cho nên thấy được con nít, cho dù là con trai của Tô tướng quân, y vẫn là sinh lòng yêu thích. Thấy Tô Trạ xinh xắn dường như che giấu ánh mắt mà nhìn về món đồ chơi mình mới vừa làm, trong lòng y động một cái, khom lưng đem đồ vật nhỏ giơ ra trước mặt Tô Trạ và Tô Phiếm.

“Đây là chuồn chuồn tre, nhị thiếu cậu xem, chỉ cần như vậy, tay chà một cái –” Nghiêm Ninh Viễn nhìn ánh mắt của Tô Trạ mang theo sự tò mò, dưới ánh mắt trông mong của hai anh em Tô Trạ và Tô Phiếm, nhanh chóng chà một cái, hai tay buông lỏng, chuồn chuồn này vậy mà lại có thể bay lên trời, hai mảnh trúc kia nhìn xem quả thực tựa như là đôi cánh của chuồn chuồn, khó trách lại gọi là chuồn chuồn tre.

Nghiêm Ninh Viễn đem chuồn chuồn tre rớt xuống ở chỗ gần đó nhặt lên, tặng cho Tô Trạ vẫn nhìn chăm chăm mình nói: “Nhị thiếu cầm lấy.” Ngược lại nói với Tô Phiếm: “Chỉ làm có một cái, đại thiếu đừng để ý, lần sau tôi lại làm một cái đưa qua cho cậu. Cậu là anh trai, trước tiên để em trai chơi trước, được không?”

Nghiêm Ninh Viễn đối với hai đứa nhỏ vừa yêu thích lại vừa mang theo một chút chua xót, mặc dù là con trai của tướng quân lớn lên ở nơi xứ người, ngay cả đồ chơi chuồn chuồn tre bình thường nhất của trẻ em Trung Quốc đều chưa từng thấy qua.

Tô Phiếm gật gật đầu, y cũng rất có hảo cảm đối với Nghiêm Ninh Viễn — Mặc dù y đem chuồn chuồn tre cho Tô Trạ, nhưng mà y hoàn toàn không giống như những người khác bởi vì Tô Trạ là con trai trưởng, được cha mẹ cưng chiều nhiều hơn mà nịnh hót Tô Trạ rồi hạ thấp mình, chỉ là thật sự đã đem mình làm anh trai của Tô Trạ.

Người lớn có lúc không hiểu, thật ra có lúc, tâm của con nít ngược lại càng nhạy cảm hơn, càng thuần khiết hơn, đối với sự phân biệt những điều thiện chí và những điều ác ý càng nhạy bén hơn. Bởi vì trong lòng bọn họ càng thêm thuần khiết, cho nên có lúc, khi gây cho trẻ con càng nhiều tiêu cực, bọn nó chịu ảnh hưởng càng lớn.

Tô Phiếm rộng lượng khoát khoát tay: “Không sao đâu ạ, cho dù là chú cho con, con cũng sẽ cho A Trạ, ai kêu hần là em trai của con làm chi.” Tô Trạ bĩu môi, “Tôi mới không thích mấy cái đồ chơi của con nít này đâu, A Phiếm, anh nếu như thích tôi liền cho anh!” Không phải là chuồn chuồn tre thôi sao, Tô Trạ thể hiện mình cũng không phải là người tùy hứng vô tri của đời trước, ngay lập tức liền đem chuồn chuồn tre cho Tô Phiếm.

Tô Phiếm kéo kéo tay của Tô Trạ, xít lại gần tai của em trai mà nói nhỏ: “Mẹ cả nói, vô công bất thụ lộc, chúng ta không thể tùy tiện nhận đồ của người khác.” Tiếp theo lại đem chuồn chuồn tre trả lại cho Nghiêm Ninh Viễn: “Chúng con không thể tùy tiện nhận đồ của người khác.”

Nghiêm Ninh Viễn ngược lại mỉm cười một cái, không nghĩ đến Tô đại thiếu và Tô nhị thiếu hoàn toàn không giống như bộ dạng bất hoà trong truyền thuyết, hai đứa nhỏ tính cách khác hẳn nhau, nhưng đều khiến cho người ta sinh lòng yêu thích. Thế là ông cũng đánh bạo sờ sờ đầu của Tô Trạ, đem chuồn chuồn tre cho hần: “Cầm lấy chơi đi, đây vốn là đồ chơi làm cho con trai của chú, nó cũng xấp xỉ tuổi con. Không sao đâu, chú lại làm thêm một cái là được. Không phải là muốn đi tìm tướng quân sao, mau đi xem đi!”

Tô Trạ vẫn là gơ tay ra nhận lấy, hần cũng không phải là muốn chơi cái loại đồ chơi của con nít này, hần chỉ là thấy vẻ mặt của Tô Phiếm rất muốn chơi, rất là không được tự nhiên...

Nhìn xem chút tiền đồ này của anh trai mình này! Đứa nhỏ nào đó lông mày nhướn lên, trong lòng tràn đầy không quan tâm mà nghĩ đến, lại lập tức đưa cho Tô Phiếm: “A Phiếm, anh cầm đi. Anh bảo quản.”

“Vậy chú đi trước đây, tạm biệt!” Nghiêm Ninh Viễn mỉm cười mà tạm biệt, đi được vài bước thấy hai anh em Tô Trạ đang lồi con chuồn chuồn tre đó của mình mà nhìn mình. Hai đứa nhỏ đều là đáng dấp khéo léo đáng yêu, chỉ có điều Tô Phiếm tuấn tú nho nhã, Tô Trạ tinh tế xinh xắn, đáng yêu khiến cho Nghiêm Ninh Viễn thân ở nơi Miền Bắc Miền Điện hắc ám hỗn loạn có cảm giác cuộc sống có thêm hy vọng, tất cả đều đang tiếp tục — Con trai của Tô tướng quân, con trai của mình, còn có những sinh mạng đang tồn tại đáng yêu thế này, khiến cho bọn họ đem hết toàn sức lực đánh cược tính mạng mà trở nên cố gắng hơn.

Thế là Tô Trạ và Tô Phiếm còn nhìn cho đến khi Nghiêm Ninh Viễn thậm chí cúi xuống nón lính vẫy vẫy hai người bọn họ, dưới ánh mặt trời khí chất quân nhân của ông phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn. Tô Phiếm nhớ đến em trai đây là muốn đem chuồn chuồn tre cho mình chơi, thế là trong lòng y động một cái hô to với Nghiêm Ninh Viễn: “Nghiêm thúc thúc, đợi đến lúc chú làm chuồn chuồn tre cho con trai của chú, lại làm thêm một cái cho con nha!”

Nghiêm Ninh Viễn nghiêm chỉnh mà đội lại cái nón lính của mình, vẫy tay mỉm cười với hai người Tô Trạ: “Được, đợi lần này trở về, nhưng mà, phỏng chừng còn phải đợi sau hai tuần nữa.”

Đợi Nghiêm Ninh Viễn đi xa rồi lên xe, Tô Trạ lúc này mới buồn so như bị mất sổ gạo mà tiếp tục kế hoạch của mình tiến vào lầu chỉ huy quân sự. Nhưng mà cái kế hoạch quyết đoán này lại bị tiểu binh dưới lầu phá hư hết, phạm vi tới của bọn họ còn chưa có đến được cửa chính của tầng lầu nữa!

Quốc quân ở Miền Điện, dường như tất cả hành động mệnh lệnh đều là từ trong khu lầu chỉ huy này ra đời, đã như vậy, thì mình liền canh giữ ở cửa, chỉ đợi cha vừa xuất hiện, trực tiếp hỏi ông, tuyên bố cái gì mệnh lệnh cái gì cũng không đến mức hậu tri hậu giác*, nếu như xảy ra chuyện gì, còn có đường mà bù lại.

* : /Hậu tri hậu giác/: Mọi người đều biết, chỉ còn mình mình không biết, sau này mới phát hiện.

Chỉ có điều người nào đó còn không kịp chờ hứng thú ngẩng cao một lòng muốn vì quân sự hành động bố trí chỉ huy làm ra cống hiến nói bóng nói gió mà nghe được một thông tin, chính mình và Tô Phiếm ngược lại là trước tiên bị người ta lập tức báo cho Tô phu nhân biết được, những người làm sau khi nhận được mệnh lệnh từng người từng người ôm về. Tô Phiếm rất là không biết nói gì mà nhìn mình, nhún nhún vai, bạn xem tôi liền biết là tình trạng này...

Tô Trạ bị người ôm không tình nguyện mà về chủ trạch, trong lòng nghĩ rằng, quả nhiên, sống lại làm

một đứa nhỏ 9 tuổi, ngoại trừ mỗi ngày ăn ăn, ngủ ngủ, chơi đùa và dẫn theo mấy đứa nhỏ là một chuyện không làm được a!

25. Chương 25

Những ngày yên bình như vậy lại trôi qua vài ngày, chín giờ rưỡi tối ngày hôm đó, Chung Ý Ánh đầu tiên là kêu người dẫn Tô Phiếm về phòng, lại tự mình hồng Tô Trạ về phòng đi ngủ.

Thời tiết càng ngày càng nóng lên, cho đến buổi tối mới mát mẻ được một chút, Tô Trạ ngủ không được, mặc quần sóc nhỏ và áo lót nhỏ đi qua đi lại trong phòng. Không bao lâu lại nghe thấy cửa phòng mình bị ai đó nhẹ nhàng gõ hai cái, sau đó, Tô Phiếm mặc quần sóc nhỏ, áo lót nhỏ giống như hần từ ngoài thò đầu vào, còn rón ra rón rén mà kéo cửa lại.

Tô Trạ liền hiểu rõ, quả nhiên, tiểu tử thú đang cầm bài tú lơ khơ và con chuồn chuồn tre đó trong tay. Cũng không biết cái món đồ chơi đó có cái gì thú vị, Tô Trạ sau khi chơi vài lần, thói hư tật xấu có mới nói cũ lại tái phát, ngược lại không đoạt đồ chơi trong tay Tô Phiếm nữa.

Trên khuôn mặt ôn hoà của Tô Phiếm lộ ra sự cố chấp và kiên trì, đi thẳng tới trước mặt Tô Trạ ngồi xuống như mây người bán hàng rong lôi bài tú lơ khơ ra, kiên định nói: “Biết ngay là em chưa ngủ mà, đến đây!”

Tô Trạ rất là không biết nói gì, hần bây giờ có cảm nghĩ, một trong những nhân tố Tô Phiếm làm người thành công – Vô cùng kiên trì, không ngừng cố chấp. Hần cúi đầu nhìn những quân bài tú lơ khơ trước mặt, bất đắc dĩ mà nói: “Tô Phiếm, ba ván cuối cùng, tôi không cùng anh chơi nữa, hơn nữa, nếu như lại thua, trong tháng này, không đấu nữa!”

Tô Phiếm nắm chặt tay thành quả đấm nhỏ: “Lần này, anh nhất định sẽ khiến em gọi anh là anh trai. Nhất định.”

Tô Trạ quả thực có xúc động muốn đem đầu của Tô Phiếm đập ra rồi lắp ráp lại một lần nữa. Bởi vì cái tên tiểu tử thú này cứ khẳng khẳng không ngừng muốn hần kêu y là anh trai, ngay cả kêu A Phiếm cũng không được.

Tô Trạ vừa mới bắt đầu mang theo một chút ý tứ trêu chọc con nít không chịu trực tiếp gọi Tô Phiếm là anh trai, sao có thể bởi vì tuổi lớn hơn hần thì có thể làm anh trai chứ, liền dỗ Tô Phiếm thi đấu cùng hần, thắng liền kêu y là anh trai, đấu cái gì sao?

Độc sách? Vẽ tranh? Hay là đấu đá cầu? Tô Phiếm nghĩ một hồi, cảm thấy em trai này nếu như cùng y so nghịch ngợm phá phách ngược lại vẫn có thể thắng được, những thứ khác, thật sự mọi mặt không như nguyện ý, khó trách lúc cha và mẹ cả nghĩ đến Tô Trạ tương lai có thể làm cái gì đều có chút lo âu.

Tô Phiếm tự cảm thấy có thể tiếp nhận tất cả những khiêu chiến của Tô Trạ, lúc đó rất tự tin mà mỉm cười nói: “Vậy thì em đến quyết định đi, em nói đấu cái gì, thì đấu cái đó.”

Ừ, đời trước Tô Trạ không học vẫn không nghề nghiệp, ngược lại có một tài năng — Đánh bài. Tô Trạ trời sinh đối với mặt trược, bài tú lơ khơ,... đều có cảm giác và tìm tòi học hỏi, quyết định dạy Tô Phiếm đánh bài, hơn nữa là loại đơn giản nhất. Ba ván hai thắng, thắng liền kêu y là anh trai, thua thì sao, Tô Trạ ngược lại cũng không làm khó dễ Tô Phiếm, chỉ để y tiếp tục thay mình đem chữ mà mỗi ngày đều luyện viết hết, đương nhiên, nét chữ phải bắt chước giống một chút.

Thế là, Tô Phiếm thua liên tục ba ngày. (Mã: Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ. ahihi^^)

Chiến sự tối hôm nay có thể tưởng tượng được, Tô Phiếm lại thua đến rối tinh rối mù. Thân thể Tô Trạ suy cho cùng chỉ là một đứa con nít 9 tuổi, chơi một đêm, đến 11 giờ ngược lại cũng đã buồn ngủ, Tô Phiếm cũng vậy, thế là hai đứa con nít đơn giản xúm lại, ôm thành một đoàn ngủ ở trên giường.

Hai đứa nhỏ trên giường chen chen chúc chúc mà cùng nhau ngủ, thân thể trắng nõn mặc quần sóc, áo lót giống như là hai con cá nhỏ màu trắng bạc. Tô Trạm ngủ cực kỳ không thành thật, cánh tay nhỏ, cẳng chân nhỏ đều quăn trên người Tô Phiếm, người sau lại một chút cũng không chú ý, nhưng trái lại càng thêm nằm sát vào bên cạnh Tô Trạm, một tay còn như là che chở em trai mà đặt trên lưng Tô Trạm.

Buổi tối hôm nay vốn nên điềm tĩnh bình yên giống như dáng vẻ lúc ngủ của hai anh em Tô gia.

Lúc rạng sáng, tiếng còi báo động trong doanh địa thê lương đến nỗi dường như muốn xé tan màn đêm đã bị đổi thành phiên hiệu vì cứu quốc quân mà vang lên, thị trấn nhỏ và núi rừng đang ngủ say đều bị tiếng cảnh báo ba dài một ngắn làm giật mình tỉnh giấc. Tô Trạm và Tô Phiếm vốn đang dựa vào nhau mà ngủ say dường như cũng cùng lúc tỉnh dậy, bên tai đang vang lên tiếng còi báo động, hai người dù sao cũng là con trai của quân nhân, Tô Phiếm một phát bắt lấy tay của Tô Trạm, nhảy bèn mà nói: “Là phòng thủ trên không báo động!”

Tô Trạm trong lòng trầm xuống, không ngờ tới chiến tranh lại đến đột nhiên như vậy, sau những ngày tháng yên bình, trong đêm đen vốn nên là an ổn ngủ ngon. Hắn và Tô Phiếm vội vàng vén chăn nhảy xuống giường, còn chưa kịp mặc quần áo vào, Lí phó quan và hai binh lính đã mở cửa tiến vào, thấy Tô Trạm và Tô Phiếm hai đứa nhỏ rõ ràng sắc mặt vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng đã sớm tỉnh táo.

“Đại thiếu, nhị thiếu, trong nhà không thể ở, chúng ta trước tiên rút đến hầm trú ẩn. Mau, hai người ôm đại thiếu nhị thiếu, cùng phu nhân tỵ hợp đi!” Lí phó quan nhớ đến Tô tướng quân lúc này đã mặc vào quân trang phối với súng, sớm đã theo quân đội lao ra chiến trường, ánh mắt kiên định như tường thành, ông muốn dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ hai đứa nhỏ này.

Còn không đợi Tô Trạm và Tô Phiếm phản ứng lại, hai binh lính đã ôm lấy hai đứa theo Lí phó quan bước nhanh ra cửa. Còn chưa xuống cầu thang, đã thấy được Chung Ý Ảnh đã thay xong quần áo đang chạy đến hướng của hai đứa con trai, thấy được Tô Trạm và Tô Phiếm, trước tiên là ổn định tâm trạng và hô hấp của mình, đưa tay sờ sờ cánh tay nhỏ của hai đứa con trai, “Không sao, chúng ta đến hầm trú ẩn đợi đến trời sáng, mặt trời lên liền không sao cả.”

Tô Trạm chỉ biết lúc này mẹ mặc dù hơi run run nhưng mà thanh âm vẫn còn ấm áp giúp cho người khác cảm thấy yên tâm, nhưng rõ ràng tay của mẹ lạnh ngắt.

Hắn đã sống 28 năm, là người trưởng thành đã chết qua một lần, lúc này mặc dù lo lắng không yên, nhưng tóm lại vẫn không tính là một đứa con nít tâm trí không hoàn toàn, ngược lại sự dũng cảm và trấn định mà Tô Phiếm thể hiện ra, khiến hắn lần đầu tiên không thể không khâm phục người anh trai nhỏ này của mình.

Tô gia từ trên xuống dưới hai mươi mấy người, dưới sự dẫn dắt của Lí phó quan và Tô phu nhân, từng bước từng bước băng qua bóng đêm, tiến vào hầm trú ẩn phía sau núi. Lúc Tô Trạm bị người ôm đi ra, chỉ thấy một bên núi, ánh lửa ngút trời, dường như lúc mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều đốt cả khu rừng rậm. Ở xa xa, bọn họ thậm chí có thể nghe được thanh âm của viên đạn và đạn pháo, địa phương giao chiến đã từ Lào và chỗ giáp với Miến Điện đốt tới nơi này.

Nơi mà bọn họ ở, nằm ở chỗ giao giữa Miến Điện, Thái Lan vào Lào, cách tỉnh Vân Nam, Trung Quốc cũng không xa.

Tô Trạm đời trước trải qua an nhàn, chưa bao giờ cách lửa đạn gần như vậy, chiến hoả tập kích lần đầu tiên, cũng là đời trước căn bản không có phát sinh.

Lẽ nào sống lại một lần, bởi vì tất cả những chuyện liên quan đến chính mình đều tiến vào quỹ đạo không giống sao?

Tô Phiếm cũng bị người ôm theo đội ngũ mà đi, y tuổi tác còn nhỏ đương nhiên sẽ sợ hãi, chỉ có điều y nghĩ đến còn có một em trai so với y còn nhỏ hơn, y không thể sợ.

Tô Phiếm quay đầu thấy Tô Trạm ngũ quan xinh đẹp tinh tế bị bóng đêm che phủ, không thấy được rõ ràng lắm. Nhưng đôi mắt mình quen thuộc đó lại sâu thẳm thấu triệt, ngay cả bóng đêm cũng không ngăn được ánh sáng từ đôi mắt đó, giống như là dạ minh châu mình đã từng thấy qua trong sách. Chỉ có điều, trong hai viên minh châu này, tràn ngập sự lo lắng và ưu tư.

Thấy Tô Trạ̣m cụ̃ng không giống như đũa nhỏ trong gia đình quân nhân khác sợ hãi khóc thút thít, nhưng y vẫn vươn tay ra, nắm lấy tay của Tô Trạ̣m. Tô Trạ̣m thấy Tô Phiệ́m vươn tay nho nhỏ ra, theo bản năng hậ̃n thuận theo mà nắm lấy. Tô Trạ̣m ngược mắt nhìn về phía Tô Phiệ́m, hậ̃n thậm chí còn nghe được anh trai của hậ̃n nói với hậ̃n: “Đừng sợ, anh trai sẽ ở bên cạnh em.”

Ngữ khí kiên định dụ̃ng cảm như vậy, dường như y đã là một chiến binh cường đại.

Tâm trạng của Tô Trạ̣m ổn định, không có rối rắm phức tạp như vừa nãy nữa, giọng điệu khinh thường nói: “Anh nếu như sợ hãi khóc nhè, tôi có thể cho anh mượn vòng tay của tôi an ủi một chút.”

Xung quanh đều là tiếng bước chân, tiếng đạn pháo, tiếng quát tháo của đàn ông, tiếng kinh ngạc hoảng sợ của đàn bà, tiếng khóc của con nít...

“Anh là con trai của Tô Chính Cương, anh mới sẽ không khóc nhè đâu!” Thanh âm của Tô Phiệ́m trong thanh âm bốn bề nghe như suýt bị che giấu, lại trong trẻo như vậy.

Tô Trạ̣m im lặng lặp lại trong lòng một lần, đúng vậy, mình là con trai của Tô Chính Cương, chết một lần, đời này phải làm một nam tử hán.

Một nhóm người cuối cùng cũng đến hầm trú ẩn, hầm trú ẩn này là lúc ông ngoại của Tô Trạ̣m còn sống liên lo trước tính sau mà đào ra, kết hợp địa hình và huyết động thiên nhiên vốn đã có, bí mật bền chắc lại an toàn. Đã có một nhóm người đến trước bọn họ, đều là những người Tô Trạ̣m biết, gia quyến nhà binh và những quân nhân tàn tật không có cách nào lên được chiến trường hoặc là những binh lính lần trước xuất chiến chưa lành. Thấy những người Tô Trạ̣m đến, mọi người ngược lại đều đứng dậy, tới tấp hỏi thăm Chung Ý Ánh, trong miệng kêu Tô phu nhân.

Chung Ý Ánh lại để cho mọi người ngồi xuống, lại ngắn gọn ôn hoà nói vài câu để ổn định lòng người, nàng chỉ nói, chúng ta phải tin tưởng những nam nhân lên chiến trường đó, bọn họ vì để cho chúng ta an tâm ở trong này đợi bọn họ trở về. Trong nhất thời, bầu không khí cứng ngắc ngưng trọng ngược lại như phá đi một tầng băng.

Các phụ nữ an ủi con của mình, lưu lại những người đàn ông phù hợp trong lời nói của Tô phu nhân: “Phu nhân, chúng ta không sợ, có Tô tướng quân ở đây, chúng ta còn sợ cái gì chứ!” “Người chết qua nhiều lần, cái mạng này của chúng ta đều là lưu lại bảo vệ con cái, phụ nữ của chúng ta!” “Bọn họ lên chiến trường, chúng ta bảo vệ hậu phương!”

Tô Trạ̣m chỉ cảm thấy mẹ nắm chặt tay mình, ngón tay mới vừa rồi run nhẹ lại không còn run rẩy nữa, nắm tay của mình cũng dần dần ấm áp lên. Mà Tô Trạ̣m đã sống hai đời, chưa từng trải qua chiến tranh, lại cũng chưa từng bình tĩnh như bây giờ.

Chung Ý Ánh dặt tay của Tô Trạ̣m và Tô Phiệ́m, đến lượt bọn họ đã sớm sắp xếp vị trí nghỉ ngơi tốt rồi, những người làm đều bắt đầu bố trí dần xếp. Hầm trú ẩn rất lớn, hang động tự nhiên và nhân tạo điều khắc một hang động hợp với một hang động, nhưng đã sớm có điện, bóng đèn màu da cam không sáng lắm, lại soi sáng từng tình cảnh ở trong hầm trú ẩn.

Người trong hầm trú ẩn cũng đều an tĩnh lại, Tô Trạ̣m có thể nghe được tiếng phụ nữ nhẹ nhàng đỡ giành những đứa nhỏ đi ngủ bằng một bài ca dao xa lạ, còn có người đang cúi đầu thì thầm, thậm chí có người lại tiếp tục xuân thu đại mộng lúc này, vang lên tiếng ngáy vang dội.

Lí phó quan sau khi sắp xếp cho mẹ con Chung Ý Ánh xong, nói với Chung Ý Ánh: “Phu nhân, tướng quân đem ngài và đại thiếu, nhị thiếu giao cho tôi, tôi nhất định sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của tướng quân. Chỉ là Kiến Bình phải đi ra ngoài xem xem, đi một chút liền trở lại, hầm trú ẩn và bên ngoài đều có đội bảo vệ của tướng quân, thị trấn nhỏ dưới núi đều có lực lượng phòng thủ của chúng ta, cho nên, chắc hẳn là an toàn.”

Chung Ý Ánh chỉ mỉm cười: “Tôi tin Chính Cương, thời kỳ đặc thù, Kiến Bình cậu đi đi, mẹ con chúng tôi còn có nhiều người như vậy chăm sóc, không cần lúc nào cũng theo chúng tôi.”

“Dạ, phu nhân!” Lí phó quan nghiêm chỉnh mà kính chào theo nghi thức quân đội với Chung Ý Ánh. Sau đó, ngồi xổm người xuống, đầu tiên là mỉm cười với Tô Phiệ́m, giống như người bề trên vỗ vỗ bả vai của

Tô Phiêm: “Tướng quân nói, Tô đại thiếu là nam tử hán lớn nhất trong nhà, phải bảo vệ em trai và mẹ cả thật tốt.”

Khoẻ miệng Tô Phiêm mím thật chặt, ánh sáng trong con ngươi chớp động, kiên định mà trả lời: “Con nhất định có thể làm được.”

Y nhớ, lần trước cha đã nói với y một lần. Lần này, một lần nữa từ trong miệng Lí phó quan đạt được khẳng định, nhiệt huyết sôi trào và sự dũng cảm trong lòng Tô Phiêm trước nay chưa từng có, y thậm chí cảm thấy mình thoáng một cái liền trưởng thành thành một người lớn, sau lưng còn có mẹ và em trai, cần y bảo vệ.

Thật lâu sau đó, y mới biết được, cái loại cảm giác này, gọi là trách nhiệm.

26. Chương 26

Lí phó quan gật đầu mỉm cười, đứng dậy. Tô Trạh thỉnh linh bị ông ôm lấy, bay lên trời, nâng giữa không trung, chỉ nghe thấy Lí phó quan nói với hắn: “Nhị thiếu, tướng quân kêu tôi ôm cậu như thế này, ông ấy đi gấp, không đến kịp để ôm cậu. Tướng quân còn nói, A Trạh là đứa nhỏ giỏi, chỉ là, cậu phải bắt đầu trưởng thành, ở cùng với anh trai thật tốt, làm một đôi anh em tốt.”

Tô Trạh cái mũi chua xót, lại cố gắng nhịn xuống. Cha của hắn đây là đang làm di ngôn sao! Hắn không cần di ngôn như vậy, mặc dù hắn biết, mỗi lần lên chiến trường đều sẽ có người không quay lại nữa. Nhưng Tô Trạh chưa từng nghĩ đến, cha của hắn, Tô tướng quân đỉnh thiên lập địa sẽ không trở về.

Tô Trạh cũng đột nhiên rõ ràng, thật ra thì cha cái gì cũng biết.

Lời ông nói với Tô Phiêm, là để cho Tô Phiêm gánh vác trách nhiệm, lời nói với mình lại là muốn mình trưởng thành hơn. Cho dù là đời trước, cha có phải cũng biết, Tô Phiêm mới là người có tài năng có thể đảm đương được? Nhưng hắn lại kiên trì, để mình quản lý Tô gia. Biết rõ mình không tài giỏi, nhưng vẫn nguyện ý để mình thừa kế tất cả. Tô Trạh phát hiện, chính mình đời trước bất lực vô dụng bao nhiêu, cha của hắn thì yêu thương mình bấy nhiêu, bởi vì ông chưa từng vứt bỏ mình.

Vừa nhớ đến đời trước, người cha tướng quân của mình vững vàng và có nghị lực cứng như sắt thép, cuối cùng không phải là chết trên chiến trường, mà là bị hai anh em mình và Tô Phiêm tranh chấp tức giận đến nổi trúng gió phải nằm trên giường kéo dài hơi tàn, đáng vẻ dần dần già đi, Tô Trạh chưa từng hối hận giống như bây giờ, chính mình đời trước hối hận, hoang đường hồ đồ vô cùng.

Nhưng may mà, may mà hắn có thể sống lại một lần nữa.

“Dạ.” Tô Trạh trong lòng cuộn trào mãnh liệt ào ào, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hoá thành một chữ như vậy.

Sau khi Lí phó quan đi rồi, trong hẻm trú ẩn dần dần an tĩnh lại, trên dưới Tô gia tha thiết dựa vào nhau nghỉ ngơi, Tô Trạh và Tô Phiêm bị Chung Ý Ánh ôm dựa vào lòng mẹ, ấm áp mềm mại thêm hương vị quen thuộc như có như không trên người nàng, tinh thần căng thẳng của hai người cuối cùng cũng ngủ được một chút.

Chung Ý Ánh ôm hai đứa con trai trong lòng, che chở chặt chẽ cho Tô Trạh và Tô Phiêm. Nàng nhìn hai đứa con ngủ say, trong lòng chua xót và mềm mại. Nàng bây giờ, không có hối hận, thậm chí cảm thấy may mắn vì mình đem Tô Phiêm giữ lại. Không có cha mẹ, hai anh em này cùng nhau sống nương tựa lẫn nhau. Nếu như chỉ có Tô Trạh, vậy thì hắn chỉ có một mình đối mặt với chiến trường tàn khốc này, mà Tô Phiêm cũng sẽ ở cái đất nước của chiến trường này không chịu nổi, lang thang đây đó. Mà bây giờ, cho dù là chết, hai anh em cũng có thể ở cùng nhau.

Tiếng lửa đạn trong sự lo sợ bất an của mọi người không hề vang lên trên bầu trời của bọn họ. Đợi đến khi Tô Trạh từ trong lòng A Nghĩa tỉnh lại, mọi người thậm chí đơn giản mà ăn qua buổi sáng. Mà hắn vẫn như cũ mà ngủ thẳng một giấc. Tô Phiêm thậm chí còn mang theo mấy đứa con nít con nhà sĩ quan

cao cấp, chơi đùa cùng nhau trên khoảng đất trống. Mà Tô Phiếm bị một con nít vây quanh lộ ra dáng vẻ phong độ và kiên nhẫn cực kỳ.

Tô Trạm đứng ở một bên nhìn anh trai nhà mình cả khuôn mặt đều tươi cười, không yên lòng mà cắn một ngụm bánh nướng lớn, cái răng sữa vốn là đang lung lay bỗng chốc bị cắn trúng, đau đến nỗi hấn “A-” lên một tiếng.

Tô Phiếm vội vàng đi qua, chỉ thấy trên tay của Tô Trạm đang cầm một miếng bánh nướng, một tay khác thì bụm nửa bên mặt, đang hít hà hít hà. Y đem miếng bánh trong tay Tô Trạm nhận lấy, trấn an em trai nói: “Bánh nướng này thật sự là hơi cứng, em trai em đang thay răng, anh bẻ ra cho em.” Nói rồi bàn tay nho nhỏ liền bắt đầu bẻ bánh nướng trong tay.

“Anh trai, em cũng muốn ăn bánh nướng, em cũng muốn, muốn bánh nướng.”

Tô Trạm đang đợi Tô Phiếm bẻ bánh nướng cho mình nghiêng đầu, chỉ thấy một tiểu đậu đình() khoảng chừng sáu, bảy tuổi, ôm lấy thắt lưng của Tô Phiếm núp sau lưng Tô Phiếm lộ ra một cái đầu tóc xù xù, đôi mắt to tròn ngập nước, cái miệng lại giống như góc cạnh, da dẻ trắng nõn, môi hồng răng trắng, vậy mà là một thằng nhóc tương đối dễ nhìn!

Tô Trạm nổi lên tâm tư trên đùa, hung tợn mà trừng mắt nhìn tiểu đậu đình, đem ánh mắt trừng về phía sau lưng Tô Phiếm, không nghĩ đến tiểu đậu đình đầu quả dưa hầu đó rụt trở về, lại vẫn không buông tha mà nắm lấy góc áo ngay thắt lưng của Tô Phiếm, trong miệng lẩm bẩm: “Anh trai Tô Phiếm, Tiểu Gia muốn ăn bánh nướng, muốn bánh nướng.”

Tô Phiếm kéo tiểu đậu đình ra, nửa ôm nửa kéo đến trước mặt mình, mặt mày cong cong mỉm cười nói với Tô Trạm: “Em trai, em nhìn xem, Tiểu Gia có phải rất đáng yêu hay không?” Thấy tiểu đậu đình vẫn luôn nhìn miếng bánh nướng mà mình đã bẻ xong trong tay, Tô Phiếm rất tự nhiên mà đem một miếng bánh nướng nhỏ đút cho tiểu đậu đình ăn, mà tiểu đậu đình cũng ngoan ngoãn há cái miệng hồng hào đem miếng bánh một ngụm nuốt vào.

“Ăn ngon hay không a?” Tô Phiếm sờ sờ đầu của tiểu đậu đình, cảm thấy y có vài phần giống với Tô Trạm lúc nhỏ, nhưng mà Tô Trạm nhu thuận hơn nhiều.

“Ăn ngon.” Tiểu đậu đình gật gật đầu, nhu thuận non nớt trả lời Tô Phiếm.

“Đó là buổi sáng của tôi.” Tô Trạm nhe răng trợn mắt mà hù dọa thằng bé, dọa cho tiểu gia hoảng rụt trở về.

“A Trạm đừng hung dữ như vậy. Thằng bé tên là Nghiêm Tông Gia, là con trai của Nghiêm thúc thúc! Chính là Nghiêm thúc thúc đã tặng chuồn chuồn tre cho chúng ta đó.” Tô Phiếm giải thích nói.

Tô Trạm bụm nửa bên mặt không muốn nói chuyện cùng Tô Phiếm, lại vì mặt mũi của Nghiêm Ninh Viễn cũng không hù dọa tiểu đậu đình nữa, mặc dù, nhìn thấy tiểu đậu đình đó kề cận với Tô Phiếm mà Tô Phiếm cũng cười đến dịu dàng như vậy, trong lòng có chút gì đó bất bình... Mà Tô đại thiếu gia thì từ từ từ từ mà bẻ bánh nướng đút cho hai tiểu gia hoả ăn...(Mã: Ghen mà còn ngạo kiêu!)

Mấy đứa nhỏ đối với những từ như chiến tranh, trục xuất, thuốc phiện không hề có bất kỳ khái niệm nào. Trong đại đa số bọn họ đều là ra đời sau khi tàn quân thất bại thảm hại trước quân đội chính quy Miến Điện, lại vẫn đang bình yên an ổn mà trưởng thành trên mảnh đất của xứ người này. Đối với việc trốn vào hầm trú ẩn, bọn họ cũng chỉ coi là vui chơi, so với những người lớn mày chau mặt ủ lo lắng mà nói, ngược lại tâm trạng càng thả lỏng hơn.

Tô Trạm đương nhiên không cho mình là con nít, càng không thể gia nhập vào đội ngũ chơi đùa của bọn nhóc. Hấn chỉ an tĩnh mà ngồi bên cạnh tay nâng hai má nhìn Tô Phiếm dẫn theo một đám con nít đi bắt chim.

Quân đội của Tô tướng quân, ngay cả tàn quân quốc dân lưu lại trong núi rừng Miền Bắc Miến Điện, mọi người đều cảm thấy tàn quân mà thôi, không nên trò trống gì. Lại không nghĩ đến một đoàn người không có quốc tịch có thể ở trên cái đất tha hương nơi xứ người này thâm nhập ăn sâu vào gốc rễ, quân đội chính phủ, cất cứ vũ trang* và các thổ ty của Miến Điện, Lào, Thái Lan ai đến đánh đều đuổi không đi, ương ngạnh ngoan cố vô cùng.

* : /Cắt cứ/: Trong một quốc gia, người có vũ lực chiếm cứ bộ phận khu vực, hình thành cục diện phân chia đối kháng.

Tô Trạm thấy mấy đứa con nít chơi đùa nào nhiệt, ngược lại hiểu rõ nguyên nhân Tô tướng quân bách chiến bách thắng, mọi việc thuận lợi — Nhóm phụ nữ trẻ em này, là người nhà của bọn họ, là gốc rễ của bọn họ, bọn họ nhất định phải bảo vệ, cho dù là phải đi vào mưa bom bão đạn, dùng sinh mệnh đi chém giết. Cho nên, hẳn tin rằng, người cha tướng quân của hẳn nhất định sẽ dẫn mọi người đánh thắng trở về.

Tô Phiếm còn chưa kịp bẻ miếng bánh nướng thứ hai cho em trai bảo bối của mình ăn, nguy cơ cảnh báo liền giải trừ.

Tô Trạm dự đoán rằng chiến tranh trong này đánh nữa cũng bất quá chỉ có như vậy, trang bị, nhân viên, thực lực của quân đội Miến Điện mặc dù yếu, nhưng dù sao thì mạnh hơn những cô quân tha hương nơi xứ người như bọn họ. Nhưng Miến Điện là quốc gia tín ngưỡng Phật giáo, quân đội Miến Điện có một nhược điểm trí mạng: Nhân dân trong nước không thượng võ, lại tín ngưỡng Phật giáo, quân đội rất nhiều năm đều khó mà gặp phải một lần chiến tranh, bọn họ sợ chiến sĩ bị bắt làm tù binh, bị sát hại, mỗi lần cùng lắm là đánh những trận nhỏ, chưa bao giờ đem hết toàn lực tính toán đem toàn quân một lần tiêu diệt hết. Lúc này mới khiến cho các đạo nhân mã không hề nghe được hiệu lệnh từ chính phủ Miến Điện, hoàn cảnh mà Tam Giác Vàng sẽ có sau này, với bối cảnh thời đại lịch sử như vậy và chính phủ Miến Điện không phải là không có liên quan.(Mã: Đoạn này khó hiểu mọi người nhĩ.)

Chiến tranh lại tiếp tục vài ngày, ngoại trừ một trận kích động vào mỗi ngày lúc trở lại báo cáo kết quả chiến đấu sẽ dẫn đến sự sốt ruột và trông mong của mọi người, tất cả hồi phục lại đáng vẻ mà Tô Trạm quen thuộc, cuộc sống yên bình và ngay ngắn chỉnh tề.

Tô Trạm trong lòng nghĩ cuộc sống của đứa con nít 9 tuổi vẫn rất hạnh phúc, mặc dù người cha tướng quân của mình đang ở bên ngoài đánh chiến, nhưng mà theo như báo cáo thắng lợi trở về càng lúc càng nhiều, dự đoán rằng đại quân chiến thắng trở về cũng là chuyện sớm muộn. Cha mẹ hiền lành, anh trai yêu thương, quả nhiên làm một đứa con nít thật tốt a. Mỗi ngày hẳn đều ở cùng với Tô Phiếm, ngay cả cùng nhau đi ngủ cũng cảm thấy được mẹ ngậm cho phép.

Tô Trạm ở giữa đã từng kháng nghị với mẹ một lần, mà nhận được là câu trả lời của Tô Phiếm đang cười híp mắt: “Em trai, em buổi tối sợ tối, vẫn là anh cùng với em ngủ thì tốt hơn. Anh buổi tối còn có thể kể chuyện cho em nghe nè. Đúng rồi, mẹ cả, em trai thích ôm người ngủ, mỗi lần con để hẳn ôm, hẳn đều có thể ngủ rất an ổn.” Tô Phiếm nhớ đến mỗi sáng thức dậy, cánh tay nhỏ bé, cẳng chân nho nhỏ trắng nõn của Tô Trạm đều quần lung tung trên người mình, ngủ đến ngay cả lông mi cũng an ổn không chút run rẩy, trong lòng liền rất tự đắc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trạm đen thui, là ai buổi tối ôm mình không thả lỏng, nói là muốn dỗ người ta ngủ a!

Mà từ sau cái ngày ở chung trong hầm trú ẩn không đến một ngày, tiểu đệu đình Nghiêm Tông Gia nhà Nghiêm Ninh Viễn quả thực là si mê Tô Phiếm, sống chết ôm lấy anh trai Tô Phiếm đã không buông tay thì thôi, ngày hôm sau về đến nhà, lại lập tức kêu mẹ của mình dẫn y đến tìm anh trai Tô Phiếm. Vợ của Nghiêm Ninh Viễn thấy con trai nhỏ làm nũng khóc lóc om sòm đủ loại thủ đoạn đều dùng chính là muốn tìm đại thiếu gia của nhà Tô tướng quân chơi cùng, vô cùng bất đắc dĩ. Lại cảm thấy cái ngày đó có gặp qua Tô phu nhân, ngược lại là người cực kỳ tốt, đối với Nghiêm Tông Gia cũng rất yêu thương, liền dẫn tiểu đệu đình đến Tô gia tìm Tô Phiếm.

Chung Ý Ánh thích con nít, càng đồng ý để tiểu đệu đình ở đây chơi cùng Tô Phiếm và Tô Trạm. Nghiêm Tông Gia sau đó còn trừng to mắt, còn chảy cả nước mũi, cuối cùng cũng hài lòng mà bắt lấy góc áo của Tô Phiếm không chịu buông tay. Ngại vì mệnh lệnh của mẹ, Tô Trạm đành phải miễn cưỡng mà đồng ý.

Chỉ có điều, Tô Trạm rất kiên quyết mà cảm thấy, tiểu đệu đình này là đến cướp đoạt anh trai với hẳn, tuyệt đối không đơn giản là đến chơi. Trẻ con nhà ai cứ hễ mở miệng ra là kêu anh trai của nhà người ta là anh trai! Thế là hẳn trong cuộc sống mỗi ngày nhiều hơn một hoạt động là cố ý trêu đùa con nít, giống như lúc đầu Mục Thiên Chương trêu đùa hẳn vậy, Tô Trạm hứng thú ác liệt cảm thấy nếu là Mục Thiên Chương cũng ở đây, khẳng định cũng sẽ cùng hẳn mà trêu chọc con nít.

Chỉ có Tô Phiêm bị kẹp ở giữa mà dở khóc dở cười, trấn an Nghiêm Tông Gia xong rất dễ liền bị Tô Trạm khi dễ cho khóc lóc om sòm, cũng phải chú ý bảo bối nhà mình, rất là bận rộn. Nhưng mà, Tô Trạm nếu như biết nghiêm Ninh Viễn sẽ không trở về, hẳn chắc là sẽ không bởi vì cảm thấy Nghiêm Tông Gia mềm mại rất đáng yêu mà cố ý đi trêu chọc y đâu.

27. Chương 27

Tô tướng quân và quân đội đánh trận đại thắng, chính phủ Miến Điện đứng ra hoà giải, khiến cho Lào và quân tình nguyện quốc dân dừng chiến đàm phán. Ngày nghênh đón quân đội chiến thắng trở về, các binh lính thủ trong doanh địa và gia quyến của quân nhân đều sôi trào, có người còn treo một sâu pháo lớn bên ngoài để đốt.

Những người xung quanh đều đang reo hò, phụ nữ trẻ em và những người chồng, người cha của mình còn sống trở về ôm lấy nhau. Tô Trạm thấy cha trong xe tải lớn, quần áo vừa bẩn vừa nhếch nhếch không chịu nổi, khuôn mặt vừa đen vừa vàng rõ ràng là bên trong chiến trường đã ngoại sinh tồn tác chiến một khoảng thời gian, nhảy ra ngoài, tha thiết ôm lấy mẹ, sau đó vui tươi hơn hớn hờ mà ôm lấy mình và Tô Phiêm, dùng râu mép tùm lùm tùm la mà cọ vài lần.

Tô Trạm biết, những người này có thể đi trong mưa bom bão đạn mà chịu gió tanh mưa máu, lại hy vọng chiến hoả đừng ảnh hưởng đến người nhà của họ, đây không chỉ là nguyện vọng của người cha tướng quân của mình, cũng là nguyện vọng của tất cả những người lính — Tổ quốc không thể trở về, nhưng gia đình vẫn còn.

Lúc quốc gia đã trở thành tình trạng bao la mờ mịt, nhà đối với những người lính vào sinh ra tử mà nói có vẻ càng quan trọng hơn. Nhưng mà có vài gia đình vui mừng thì lại có vài gia đình bị thương. Một chiếc xe khác bên cạnh đang vây quanh gia quyến để nhận tro cốt và di vật, và giống như kiếp sau sống lại, niềm vui cùng với người nhà gặp lại, vẻ mặt tươi cười không giống nhau, những giọt lệ âm thầm dần dần tràn ngập sự bi thương.

Điều mà Tô Chính Cương có thể làm chỉ là phân phó Lí phó quan: “Đều an táng thật tốt, trợ cấp những người nhà phát cho đúng chỗ, bố trí ổn thoả cho những cô nhi quả phụ!” Ông đã biết cái tình cảnh này quá nhiều, từ trước cảm thấy mất đi một sinh mạng, chết thì chết rồi, chết trên chiến trường, đó vẫn là cái chết có ý nghĩa. Từ sự bi thương lúc ban đầu đến sự bình tĩnh như bây giờ, cũng không phải là ông mất cảm giác, mà là đã trải qua quá nhiều. Nhưng vì thân phận người cha và người chồng, khiến cho ông vẫn không thể không sinh lòng thương xót.

Tô Trạm và Tô Phiêm ở trong đội ngũ vừa nhìn liền nhận ra tiểu đệu đình, chị gái và mẹ của y.

Thấy được bọn họ, tiểu đệu đình không nói một lời mà nhìn Tô Phiêm và Tô Trạm, trên khuôn mặt của đứa nhỏ không có nước mắt, không giống như chị và mẹ của mình khóc đến đau thương như vậy. Hắn chỉ thấy chợt hiện ra chút ưu buồn trong đôi mắt của y, sững sờ mà nói với Tô Phiêm: “Anh trai Tô Phiêm, bọn họ nói cha em không còn nữa, có phải là cha sẽ không bao giờ trở về nữa hay không? Hôm qua không phải còn đã hẹn rằng sẽ kêu cha làm một cây súng gỗ nhỏ cho chúng ta sao?”

Tô Trạm và Tô Phiêm bốn mắt nhìn nhau, lại không biết nói cái gì.

Lúc bạn vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của cái chết, người quan trọng nhất đã rời xa bạn, đây có phải là chuyện đáng buồn nhất thế gian hay không?

Tô Trạm bỗng nhiên có chút hối hận sự gây sự hung ác mà mình đã làm những ngày trước, hẳn thậm chí vì trò đùa của chính mình đối với sự tình nghịch bướng bỉnh của tiểu đệu đình cảm thấy vô cùng hối hận và áy náy.

Tô Phiêm đi qua nắm lấy tay của tiểu đệu đình, do dự cả nửa ngày: “Cha không về được, còn có anh trai ở đây, Tiểu Gia anh trai sẽ bảo vệ em.”

Tô Chính Cương an ủi xong hai mẹ con từ trong túi xách trong tay của Lí phó quan móc ra hai món đồ chơi, vài người tập trung nhìn vào lại là hai con chuồn chuồn tre. Sau đó một phát ôm lấy tiểu đậu đình, đem một trong hai con chuồn chuồn đó tặng cho Nghiêm Tông Gia. “Nghiêm Tông Gia phải không, con phải cố gắng trưởng thành! Cha của con là anh hùng, không nên phụ lòng sự iu thương của cha đối với con!”

Tiểu đậu đình đâu có hiểu được những lời nói của Tô tướng quân, y chỉ biết cha sẽ không trở về, vậy còn muốn chuồn chuồn tre làm gì chứ! Nhất thời một phát ném đi chuồn chuồn tre cuối cùng cũng khóc oà, trong miệng hô: “Con muốn cha, muốn cha.” Lần này mới vừa khóc, càng khiến cho mẹ và chị gái ở bên cạnh cũng theo đó mà khóc càng thương tâm hơn. Tô tướng quân chân tay luống cuống mà ôm lấy tiểu đậu đình, cũng không đành lòng, đứa bé nhỏ như vậy, đâu có hiểu được cái gì!

Tô Trạch chạy qua nhặt lấy con chuồn chuồn tre đó, cùng với con mà Nghiêm Ninh Viễn tặng cho hẳn không có gì khác nhau, chỉ là trên mặt dính một ít vết máu. Hẳn đem chuồn chuồn tre nhét vào trong tay của tiểu đậu đình đang thút thút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của tiểu đậu đình, cùng với Nghiêm Ninh Viễn mới gặp qua một lần giống năm sáu phần, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Mà Tô Phiếm cũng cầm lấy một con chuồn chuồn tre khác, đó là quà mà Nghiêm Ninh Viễn uỷ thác cha mang trở về. Nghiêm thúc thúc không có không nhớ đối với cam kết của mình, chú đã nói muốn làm một con chuồn chuồn nữa cho mình. Chỉ là trên con chuồn chuồn tre này lại mang theo vết máu.

++++

Chiến tranh đến đây thì chấm dứt, tất cả lại trở về như những ngày trước khi chiến tranh, chỉ là có vài người cũng không còn thấy nữa, thời gian đã từng có cũng không trở lại nữa. Tô Trạch ngược lại tự giác đối xử với tiểu đậu đình cơ hồ là mỗi ngày đều đến nhà chơi càng tốt hơn, thậm chí còn cho phép y đụng vào bộ đồ chơi chiến binh mà mình cất giấu rất kỹ, món đồ chơi này hẳn ngoại trừ đã cho Mục Thiên Chương rất có cảm tình chơi qua, ngay cả Tô Phiếm cũng không thể đụng vào được.

Tô Phiếm là đứa nhỏ không có mẹ, y biết rõ tầm quan trọng của việc thiếu một trong hai, cha hoặc mẹ, y thấy tiểu đậu đình liền nhớ đến Nghiêm thúc thúc, nhớ đến Nghiêm thúc thúc liền cảm thấy mình phải đối xử với tiểu đậu đình tốt hơn. Y không dám cũng không bỏ được cái đồ chơi chuồn chuồn tre có dính máu đó, chỉ tìm một cái hộp nhỏ đem nó cất kỹ.

Y biết Tô Trạch kỳ thực không phải là một đứa nhỏ xấu, chỉ có điều là một đứa nhỏ bị chiều thành hư, nói chung là đứa nhỏ bị người lớn chiều sinh hư lúc nào cũng có chút tính khí không tốt.

Lào liên hợp với Miến Điện, chính phủ Thái Lan liên tục đưa ra kháng nghị với Liên Hiệp Quốc, gây nên áp lực dư luận, yêu cầu lãnh đạo Đài Loan thu hồi tàn quân. Về chuyện rút cuộc có trở về Đài Loan hay không lại dẫn đến lời đồn trong tàn quân. Nhưng mà bọn họ là bên thắng lợi, chính phủ Miến Điện bây giờ càng không dám động đến bọn họ, thậm chí có chút đành chịu, ngầm cho phép cái loại hành động cầm rế trên địa bàn của họ.

Đài Loan bên đó càng không muốn di chuyển tàn quân, ở đây là đại bản doanh do Vân Nam phản công mà Đại Lục đã dày công chế tạo. Coi như là, có cha hẳn, Phùng tướng quân, Trần tướng quân, hạ hạt 3 chiến khu, 3 quân đoàn, 20 tiểu đoàn, tổng cộng quân số đạt đến 35000 người. Mà trong đó thực lực mạnh nhất xem như là Tô quân của cha hẳn. Tô Chính Cương không tổ thái độ, người khác cũng đang trông ngóng. Ngược lại Miến Điện, Thái Lan bọn họ chỉ biết kháng nghị, lấy Tô Chính Cương là một binh lính xuất thân từ tội phạm mà nói — Thích chỗ nào kháng nghị thì kháng nghị đi! Lão tử mới lười quản, có bản lĩnh thì lại đánh chiến một lần nữa a!

Chỉ có điều còn chưa đợi Tô Trạch chuẩn bị đối phó thì lại sắp đến khai giảng, cuộc sống lại cho hẳn một sự lựa chọn.

Vốn là hai người bọn họ đều phải tiếp tục học ở trường học ở trấn trên, bộ đội tàn quân ở đây đóng trại, đồng dạng cũng tiến hành kiến thiết cơ bản, trường học, bệnh viện, vân vân phương tiện cơ bản đầy đủ mọi thứ, trường học ở đây thậm chí còn là miễn phí dạy học.

Phùng gia vì ba đứa con trai nhà bọn họ đi Mỹ du học mời vài gia đình có quan hệ thân thiết tụ họp một chút, vợ chồng Tô thị cũng rục rịch. Lão tam của Phùng gia học ở trường học quốc tế ở Yangon.

Rất nhiều các tướng lĩnh cao cấp của tàn quân Quốc dân đảng đều có sản nghiệp đặt mua ở Yangon, có vài nhà thì trực tiếp đem con cái của mình đưa đến Yangon đi học, giống như hần và Tô Phiếm vậy cứ ngốc bên cạnh cha mẹ cũng xem như là số ít. Đầu tiên, hai người cha mẹ Tô gia cảm thấy hai đứa con trai của mình đều còn nhỏ, đặc biệt là Tô Trạm được nuông chiều từ bé. Thứ hai là, chính Tô Trạm không muốn đi.

Tô Trạm nghĩ đến đời trước kết quả của việc Chung Ý Ánh và Tô tướng quân hợp lại muốn đưa Tô Trạm và Tô Phiếm đến Yangon đi học là, chơi xấu khóc lóc om sòm nằm dưới đất giận dỗi lẩn qua lẩn lại sống chết không chịu đi. Vốn là đã làm xong thủ tục nhập học liền cứ như vậy mà chết ỉu.

Đương nhiên, đời trước, hần căn bản không biết, Tô Phiếm vốn là rất trông đợi vào việc có thể đi ra ngoài học tập, hần ngay cả vẻ mặt thất vọng của Tô Phiếm lúc đó cũng không nhớ nổi. Lúc trước, hần căn bản sẽ không đứng ở góc độ của Tô Phiếm mà suy nghĩ các loại vấn đề, nhưng bây giờ thì không giống nữa.

Ngày hôm sau tiễn lão tam của Phùng gia, Tô gia mở một buổi họp nhỏ, đại ý chính là nói muốn đưa hần và Tô Phiếm đến Yangon học, chỉ là muốn trưng cầu ý kiến của bọn họ một chút, hơn nữa là muốn cả hai đứa cùng đi, một đứa không đi thì cả hai đều không đi.

Lúc Tô Phiếm đang nghe mẹ miêu tả đến thời tiểu học đó đôi mắt loé sáng tràn đầy sự mong đợi, theo như Tô Trạm thấy quả thực là hai mắt phát sáng, nhìn tiền đồ của anh trai nhà mình xem!

Tô Trạm chỉ nhú mày một cái, không biết mình lần này nên đi hay là không đi đây?

Tô Phiếm đương nhiên là muốn đi, nhưng vừa nghĩ đến Tô Trạm không thích học, y ngay cả mấy ngày nay sắp khai giảng tiểu học ở trấn trên đều là dáng vẻ mặt ủ mày chau, trong lòng nghĩ, em trai chắc là không muốn. Có thể đi ra ngoài học so với việc bồi bên cạnh em trai... Tiểu Tô Phiếm trong nội tâm cân nhắc một chút, y biểu thị rất không muốn rời xa Tô Trạm, “Mình muốn đi, nhưng mà nếu như em trai muốn đi, mình sẽ đi. Nếu như em trai không đi, mình cũng không đi.”

Đi Yangon học a... Lòng mày của Tô Trạm nhú nhú râu rử, ra ngoài đi học thì có nghĩa là phải rời xa cha mẹ, ở đây cách Yangon cũng không gần, từ khi mình được sống lại, Tô Trạm cảm thấy điều may mắn nhất không phải là có thể sống để đi báo thù, mà là có thể sống bên cạnh người nhà của mình, cha mẹ tuổi còn trẻ còn khoẻ mạnh, hần còn có rất nhiều thời gian để bù đắp sự thiếu sót của đời trước.

Thế nhưng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Phiếm rõ ràng viết lên sự chờ đợi im lặng mà nhìn mình, Tô Trạm lại cảm thấy nếu như không đi không phải chính là đem tâm nguyện của Tô Phiếm bóp chết hay sao. Đứa nhỏ này rất thích ra ngoài đi học...

Tô Trạm đau đầu thở dài một hơi biểu thị để cho hần suy nghĩ một chút. Nghe thấy em trai không hề từ chối một lời nào, Tô Phiếm liền thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối hai đứa nhỏ theo thường lệ ngủ cùng nhau, hai người đều bị cả nhà thương lượng đề nghị đưa bọn họ đến Yangon đi học làm xáo trộn có chút ngủ không được. Trong phòng không mở đèn, nhưng ánh trăng sáng ngoài cửa sổ rất sáng, ánh trăng giống như bức màn sa màu trắng nhạt phủ khắp cả gian phòng.

Tô Phiếm đưa lưng về phía cửa sổ, nhìn xương bả vai nho nhỏ của Tô Trạm trước mặt mình, y nhẹ nhàng vỗ lưng Tô Trạm.

Người nào đó liền xoay lại, mặt đối mặt với Tô Phiếm, cái miệng nhỏ nhắn bĩu môi, rất là bực bội nói: “A Phiếm, anh lại ầm ĩ tôi đi ngủ, liền đá anh xuống giường đó!” Chỉ có điều, Tô Trạm biết lời đe dọa và cảnh cáo của mình bây giờ đều không có hiệu quả với Tô Phiếm. Quả nhiên, thằng nhóc đó híp mắt cười cười: “A Trạm, rõ ràng là em ngủ không được mà, ai đưa lưng về phía anh xoay qua xoay lại.”

Tô Trạm hướng về phía cửa sổ, mà lưng hướng về phía Tô Phiếm nên mặt mày đều bị vùi vào trong bóng tối, chỉ còn lại một đôi mắt dịu dàng bình thản mà nhìn mình. Ánh mắt của y kỳ thực đều giống Tô tướng quân, vừa to vừa sáng. Chỉ là Tô Chính Cương làm tướng quân, ánh mắt cương quyết và sắc bén hơn.

“A Phiếm, anh có phải là rất muốn đi học không?” Tô Trạm muốn nghe tâm ý của Tô Phiếm một lần nữa.

Khoé miệng Tô Phiếm vênh lên, ánh trăng chiếu rọi xuống con người của Tô Trạm vừa đen vừa to, lông mi dài dài nhẹ nhàng run một cái, dường như trong đôi mắt đó tràn đầy ánh sao. Y rất muốn dựa vào gần em trai như vậy, em trai của y dễ nhìn giống như là người từ trên mặt trăng xuống vậy.

Tô Phiếm không có trả lời Tô Trạm, ngược lại ông nói gà bà nói vịt mà nói: “A Trạm, em đừng động nha, để anh sờ đôi mắt của em một chút.” Y có thể thấy được trong mắt Tô Trạm lúc này phản chiếu khuôn mặt của mình, giống như trong lòng của Tô Trạm giờ phút này có mình mới sẽ hỏi cái vấn đề này. Điều này khiến cho Tô Phiếm cảm thấy ấm áp và yên tâm.

Mặc dù không biết anh trai nhỏ này của mình muốn làm cái gì, nhưng mà Tô Trạm thấy được ngũ quan thanh tú trong sáng của Tô Phiếm vùi lấp trong bóng tối, biểu tình bình thản như vậy, bình thản đến nỗi khiến cho người ta có chút xúc động. Thế là cũng mặc cho y dựa vào gần, giờ tay đụng vào.

Bàn tay nhỏ của Tô Phiếm xoa nhẹ mi mắt của em trai, cảm nhận được lông mi dài và dày trong lòng bàn tay của mình nhẹ nhàng run run, giống như là một con chim non mềm mại cọ cọ chính mình, quá chú tâm ý lại vào mình. Giống như y hy vọng trong tim của Tô Trạm có thể đều là y.

Tô Phiếm thì thảo nói: “Như vậy là đủ rồi, như vậy là đủ rồi.”

Tô Trạm không nói gì muốn đánh rớt tay của Tô Phiếm, lại cảm thấy rất phá hỏng bầu không khí như vậy, chỉ có thể nhịn xuống mà hỏi: “Cái gì đủ rồi?”

Tô Phiếm cười đem tay đang che của em trai cầm lấy: “Tô Trạm ở đâu, anh liền ở đó. Cho nên, nếu như em không muốn ra ngoài học, anh cũng sẽ không đi. Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, chúng ta ngủ thôi.” Nói rồi, tay của Tô Phiếm theo thói quen mà đặt lên tấm lưng nhỏ gầy của Tô Trạm, nhẹ nhàng vỗ từng cái từng cái.

Tô Trạm đã sớm quen với lực độ và tiết tấu như vậy, trong chốc lát liền quần quýt lấy tay chân Tô Phiếm, lẳng lặng mà ngủ. Tô Phiếm nhìn dung nhan lúc ngủ an tĩnh của em trai trong lòng nghĩ, em trai vẫn giống như lúc trước, lúc ngủ là đẹp nhất, là đáng yêu nhất, giống như là một con búp bê xinh đẹp nằm trong tay của mình.

Cho đến khi bọn họ tách ra vài năm, Tô Phiếm mới biết được, cái loại cảm giác này gọi là động tâm.

28. Chương 28

Ngày hôm sau lúc ăn cơm, Tô Trạm lơ đãng tuyên bố mình cũng muốn đi học ở Yangon, Tô Phiếm vui đến nỗi hận không thể ôm em trai mà cắn một cái, mà tướng quân phu nhân cuối cùng cũng cảm thấy đem hai con trai bồi dưỡng thành người có ăn học có tri thức hiếu lễ nghĩa, cái hy vọng này lại thấy được chút ánh sáng, thế giới này rất lớn, Tô Trạm và Tô Phiếm nên đi nhìn thử.

Tô tướng quân nghĩ đến vô cùng xa: “Hãy nhớ lấy, nếu như sau này ra nước ngoài đừng mang thằng tây con đầm về cho lão tử là được, cha của con không biết nói tiếng Anh đâu, đến lúc đó câu thông không được thì thảm luôn! Lại nói, cháu trai sinh ra cũng là đứa con lai, không nhìn ra được ... của Tô gia chúng ta.”

Tô Phiếm bị lời nói của cha làm cho cười to haha một trận. Chung Ý Ánh cũng che miệng không nhịn được mỉm cười.

Tô Trạm lại bĩu môi, đối với việc cha mẹ đã bắt đầu tưởng tượng cuộc sống sau này của mình và Tô Phiếm rất là không biết nói gì, không phải là đến Yangon học tiểu học thôi sao, sao lại đến cả cháu trai cũng chạy ra được rồi!

Mà Tô Trạm không hề biết rằng, cái lựa chọn này hoàn toàn ngược lại so với đời trước, cũng khiến cho vận mệnh đời này của hắn và Tô Phiếm từ đây thay đổi.

Tô gia từ trên xuống dưới mấy ngày nay vô cùng bận rộn, bởi vì vợ chồng Tô tướng quân muốn dẫn hai tiểu thiếu gia đến Yangon học, đang giúp bọn họ chuẩn bị hành lý đi ra ngoài. Tô tướng quân đối với sự cẩn thận tỉ mỉ và thận trọng của vợ mình rất là nhìn không quen, hai đứa đều là con trai mặc cái gì đều phải theo thói quen dưỡng thành thì còn thể thống gì nữa! Bên này đang nói, bên kia lại đã sớm dặn dò quản gia ở Yangon hỏi thăm mọi thứ, ngay cả đồng phục của trường học ông đều biết.

Tô Phiếm luôn luôn ôn hoà bình tĩnh cũng hưng phấn không thôi, sẽ kéo theo tiểu đậu đình cả nửa buổi. Ngày mai chính là ngày bọn họ xuất phát, tiểu đậu đình Nghiêm Tông Gia đã quen khi có thời gian rảnh liền chạy đến tìm Tô Phiếm chơi đùa cảm thấy rất buồn, vẫn cứ chấp nhứt hỏi Tô Phiếm: “Anh trai, anh có thời gian liền trở về, đúng không?”

Tô Phiếm biết tiểu đậu đình rất thích mình, rất là hiểu được tâm tình của tiểu đậu đình 7 tuổi, đành phải an ủi y: “Sẽ trở về mà, anh trai còn mang theo quà từ Yangon về, Tiểu Gia, em ở nhà phải ngoan ngoan nghe lời nha!”

“Dạ được, anh trai. Yangon có phải là rất lớn, rất đẹp hay không?” Tiểu đậu đình vừa nghe nói đến quà thì lực chú ý liền bị dời đi. Tô Phiếm nhú mày suy tư một chút: “Chắc hẳn là như vậy rồi, anh cũng chưa từng đến đó, chỉ nghe người lớn nhắc tới mà thôi.”

“So với Mạnh Quả còn lớn hơn sao?”

“Cũng không phải, hẳn là lớn bằng 5 lần Mạnh Quả đi.”

Tô Trạ ở bên cạnh rất là không biết nói gì mà nghe hai đứa con nít nói chuyện, quả nhiên là thế giới của con nít a, đến Yangon mà thôi, còn kích động hưng phấn như vậy, thật không thể tưởng tượng được đáng về Tô đại thiếu của đời trước... Nhưng mà, lúc còn là một đứa con nít thì tương đối dễ thương hơn.

Cho dù Tô Trạ muốn ngày cuối cùng trước khi rời xa gia đình để đi học kéo dài hơn nữa, cái ngày mà rời xa gia đình đi học vẫn đến.

Bọn họ dậy từ sớm, đi cũng sớm, nhưng mà không nghĩ tới trước khi rời đi, tiểu đậu đình Nghiêm Tông Gia đã được mẹ của y ôm đợi trước cửa của chủ trạch, bàn tay nhỏ bé vẫn luôn dụi dụi đôi mắt còn mang theo vẻ buồn ngủ đến tiền bọn họ.

Khoảng cách từ Mạnh Quả đến Yangon vừa phức tạp lại khá dài, bọn họ nhất thiết phải ngồi taxi đến một thành phố tương đối lớn bên cạnh Mạnh Quả, ở chỗ đó mới có xe lửa. Tô Phiếm ngồi giữa cha và mẹ, Tô Trạ hơi nhỏ thì được ngồi trên đùi của Tô tướng quân, xe hơi ở tình hình giao thông của miền Bắc Miến Điện không được tốt lắm, chạy trên quốc lộ, giống như là một chiếc nôi đem hai đứa nhỏ đưa vào giấc ngủ.

Đợi đến trong thành phố, lại đón tiếp xe lửa, phía trên in hình lá cờ Miến Điện, cũ nát chậm chạp giống như trong trí nhớ của Tô Trạ, loảng xoảng loảng xoảng mà chậm chậm chạy đi. Bọn họ ở toa thứ 5, bên trong ngược lại rộng rãi.

Tô Trạ nhìn Tô Phiếm đang ghé vào cửa sổ trên xe tò mò mà nhìn phong cảnh ở ngoài cửa đang lùi dần về phía sau, trong lòng có hơi đặc ý, con nít lần đầu tiên ngồi xe lửa đó, đại thiếu ta ngay cả máy bay cũng ngồi rồi, mới sẽ không ngạc nhiên như vậy đâu. Tô Trạ từ chối lời mời ngồi cùng buồng với Tô Phiếm tỉ mỉ quan sát, để cho binh lính trông chừng Tô Phiếm đi qua buồng bên cạnh, Tô Trạ lúc này mới xoay người đến bên cạnh cha mẹ, Tô tướng quân một phát ôm hẳn ngồi lên đùi: “Thế nào, A Trạ, tại sao không đi chơi cùng Tô Phiếm a?”

Tô Trạ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, đem mặt dán vào ngực của cha, không hiểu sao hẳn cảm thấy có chút ưu thương, nhưng cái sự ưu thương này lại không biết vì sao mà tới! Có lẽ là bởi vì chưa bao giờ nghĩ tới được sống lại một lần nữa, hẳn sẽ vào lúc còn nhỏ như vậy rời xa cha mẹ đi ra ngoài đi học, hoặc là bởi vì cái ôm của cha thật sự thoải mái và ấm áp, tuyệt đối không phải là đáng về già yếu gầy gò mà trước khi chết hẳn đã thấy, nằm trên giường ngay cả sức lực để xoay người cũng không có...

Hẳn không đợi kịp lớn lên, giống như cái chuyện ra ngoài đi học đều là sự rèn luyện trong quá trình trưởng thành, nhưng mà nghĩ đến đợi khi mình lớn lên, cha mẹ chỉ có thể dần dần già đi, Tô Trạ lại không muốn lớn lên, ngược lại hy vọng thời gian sẽ mãi mãi dừng lại ở thời khắc này — Chuyến xe lửa này dừng có ngừng, hẳn không muốn lại phải rời xa cha mẹ nữa.

Bốn người Tô gia cứ như vậy, sau khi đổi một chuyến xe lửa, lúc này mới đến được thủ đô Yangon của Miến Điện. Phong cảnh so với vùng núi miền Bắc Miến Điện hoàn toàn không giống nhau, nó so với thị trấn nhỏ Mạnh Quả ở cái vùng núi đó càng phần hoa hơn, người cũng nhiều hơn, đường phố càng rộng rãi hơn, hai bên đường phố là những cửa hàng rực rỡ muôn màu, những biển hiệu quảng cáo đủ mọi màu sắc, đứa nhỏ

Tô Phiếm thấy được mà trợn mắt hốc mồm, mà linh hồn của cái tên con nít đã trưởng thành kia thì lại hung hăng cười nhạo anh trai của mình một phen.

Người của Tô gia ở lại Yangon xử lý sản nghiệp là một người Trung Quốc tiêu biểu, tên là Chu Phong Niên, hơn nữa còn là một thầy đồ có tướng mạo như là bước ra từ trong sách, dường như trong phút chốc liền có thể cầm lấy sách mà đọc một cách gật gù đắc ý. Chỉ có điều một đôi mắt nhỏ thật khôn khéo, quả thực giống như là loé lên ánh sáng, tràn đầy sự nịnh hót.

Thông thường phần đông làm quản gia đều có khả năng và khôn khéo, nhưng mà sẽ không quá hào phóng, hơn nữa có thể tính toán, Chu Phong Niên cũng là loại người như vậy, rất biết cách tuý người mà đối đãi.

Trước khi cả gia đình Tô tướng quân còn chưa tới, y đã thăm dò xong, hai tiểu thiếu gia đến tuổi đi học đó là không giống nhau — Tô đại thiếu nghe nói là hạt châu bị bỏ sót ngoài biển lớn của Tô tướng quân, người mẹ ruột không danh cũng không phận, nói đến chỉ có thể xem như là con riêng, mà Tô nhị thiếu thì không giống như vậy, mẹ của y là người vợ kết tóc với Tô tướng quân, hơn nữa cực kỳ yêu thương, Tô nhị thiếu là con vợ lớn, không chừng chính là chủ tử của ông trong tương lai.

Tô Trạm đời trước, là vào năm 12 tuổi mới đến Yangon, cũng là ở cái toà nhà này, đối với tất cả ở đây không hề xa lạ, so với cái nhà ở Mạnh Quả thì thật là quý khí, đẹp đẽ hơn nhiều. Tô tướng quân và những tuý tùng cùng với những nhân viên bên Yangon lên lầu đi vào thư phòng, không biết thương lượng chuyện gì, phu nhân tướng quân thì lại dẫn những người làm đem hành lý mang theo đi thu xếp ổn thoả.

Thế là Tô Phiếm và Tô Trạm chỉ có thể ngây ngốc ngồi trong phòng khách. Tô Phiếm ngồi ngay ngắn ở trên ghế salon bằng da thật, tất cả mọi thứ trong căn nhà này đều thể hiện rõ sự xa hoa phú quý, khiến cho y không dám chạy loạn khắp nơi, đành phải ngồi trên sô pha cẩn thận tỉ mỉ mà quan sát xung quanh. Mà Tô Trạm thì lại thoải mái lẩn qua lẩn lại trên sô pha, cả cả trên đệm dựa, an nhàn mà nằm xuống, theo như Tô Phiếm thấy rất giống như một con mèo lười đang nằm phơi nắng, xinh đẹp, chính là thoáng nhìn qua thì tính tình không quá tốt.

Nhưng mà giống như là con mèo nhỏ móng vuốt quá sắc bén vẫn có người muốn ôm lên sờ một cái, Tô Trạm thoạt nhìn tính tình không tốt lắm, nhưng mà thân phận Tô nhị thiếu còn đặt ở đó, vẫn là có người muốn đến nịnh bợ.

Chu Phong Niên thấy hai tiểu thiếu gia không nói tiếng nào mà ngồi trên sô pha, trong lòng suy nghĩ một chút, tiến lên hỏi thăm bọn họ, chỉ là lúc đối mặt với Tô Trạm, giọng điệu của Chu Phong Niên theo bản năng mà càng cung kính hơn một chút.

“Nhị thiếu muốn uống nước ngọt hay không? Hoặc là nước trái cây, tôi chuẩn bị rất nhiều. Muốn một chai hay không?” Chu Phong Niên nghĩ con nít đơn giản đều thích uống những thứ này.

Nào nghĩ tới Tô nhị thiếu thoạt nhìn xinh đẹp tinh xảo, nhưng mà tính tình rất là khó nắm lấy, chỉ lười biếng mà nhìn ông, xoay người lẩn đến một bên khác nói: “Không uống.”

“Đều là những loại đặc biệt mua trong cửa hàng nhập khẩu...” Chu Phong Niên còn muốn nói cái gì, lại bị ánh mắt không vui của Tô Trạm cắt đứt. Tô Phiếm ngồi đối diện, mỉm cười mà nói: “Em trai chỉ thích uống nước suối.”

“Đại thiếu nói đúng.” Chu Phong Niên hời hợt mà nói một câu, lại chưa từ bỏ ý định lại hỏi tiếp Tô Trạm: “Vậy nhị thiếu có đói bụng hay không? Tôi kêu người đầu cửa hàng bánh bao mua vài cái bánh bao bánh ngọt mới ra lò về, đều còn nóng hôi hổi.”

Tô Trạm lông mi dài nhướng một cái, vô cùng ngạo mạn mà liếc Chu Phong Niên một cái, chỉ cảm thấy tâm tư của ông thật sự quá tiểu nhân. “Tôi cũng không đói. Lại nói, chú Chu...” Tô Trạm kéo dài thanh âm nói: “Chú một lòng hầu hạ nhị thiếu tôi đây, sao lại không hỏi đến đại thiếu đói hay không uống, đói hay không đói?”

Chu Phong Niên thế nhưng cũng không nghĩ đến tiểu thiếu gia khéo léo tinh quái sẽ nói ra lời như thế này, thoáng cái chọc thủng tiểu tâm tư của chính mình, nhất thời cảm thấy có chút lúng túng, hơn nữa, rốt cuộc là bảo vệ đại thiếu gia hay là trào phúng đại thiếu gia đây?

Tô Phiêm lại mỉm cười mà nhìn em trai của mình một cái, y đã sớm quen với tính cách của Tô Trạ, đương nhiên biết Tô Trạ đây là thay mình bất bình, chỉ có điều con nít đáng về không được tự nhiên làm sao cũng sửa không được. Thấy Chu Phong Niên lúng túng đứng nghiêm một bên, ngược lại ôn hoà mà nói: “Em trai, chú Chu mặc dù chỉ là quản gia, nhưng cũng coi như là trưởng bối của chúng ta, sao có thể nói như thế với người lớn chứ? Lại nói, chú Chu đoán chừng là thấy em nhỏ hơn anh, vốn là nên chăm sóc em nhiều hơn nên mới luôn hỏi em. Cái chuyện nhất bên trọng, nhất bên khinh...” Tiểu Tô Phiêm dừng lại một chút: “Chúng ta là hai anh em, chú Chu hoàn toàn là không làm được.”

Tô Trạ lại lẩn qua lẩn lại, mặt hướng về phía anh trai của mình, trong lòng nghĩ, nghe lời nói này, trôi chảy cần thận, đại thiếu tôi lúc đầu sao lại cảm thấy Tô Phiêm là hủ nút không biết lên tiếng, mặc cho người xoay tới xoay lui chứ!

Tô Phiêm nhú mày, nhìn Tô Trạ lẩn qua lẩn lại trên sô pha rất là lo lắng: “Em trai, cần thận một chút, canh chừng lẩn xuống đất đó, đừng lẩn nữa.” Nghĩ đến mới vừa rồi đáng về Tô Trạ mở miệng thẳng thắn bảo vệ mình, Tô Phiêm cảm thấy, mình sẽ rất thích hẳn, vẫn luôn rất thích hẳn.

“A Phiêm, anh sao lại còn dài dòng hơn cả mẹ nữa?” Tô Trạ cảm thấy, có một người mẹ quản mình đã rất khiến người ta đau đầu rồi, Tô Phiêm từ lúc xác định muốn cùng mình đi ra ngoài đi học, càng cảm thấy càng muốn chăm sóc thật tốt cho em trai này, càng là khắp nơi học cách làm người lớn.

“Không dài dòng em liền lẩn xuống ngã sắp mặt rồi...”

“Ai cần anh quản!”

Chu Phong Niên nghe hai anh em này tranh cãi với nhau, kỳ thực chỉ là đấu võ mồm thân thiết, lần này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Chu Phong Niên vốn muốn ra oai bắt chẹt trái hồng mềm thuận tiện nịnh hót Tô nhị thiếu gia không thành, ngược lại còn bị đâm một đao.

“Là chú Chu sơ sót rồi, đại thiếu nhị thiếu, tôi đi kêu người chuẩn bị một ít bánh ngọt nước trà.” Chu Phong Niên lúng túng mà mỉm cười nói.

Trong con người màu đen của Tô Phiêm loé lên ánh sáng, nhẹ nhàng liếc Chu Phong Niên một cái, nhàn nhạt trả lời: “Đi đi.”

Chu Phong Niên nắm tay áo nghĩ thầm, cái dáng điệu này, chỗ nào là con riêng nhặt ngoài đường chứ! Đại thiếu gia của Tô gia quả nhiên là không tầm thường.

Tô Trạ không hề biết rằng, Tô Phiêm như vậy là lúc trước chính y cũng hoàn toàn không nghĩ ra, nhưng bây giờ thì không giống, y có quan hệ với cha dần dần tốt hơn, cho đến mẹ cũng rất tốt với y, còn có em trai bảo bối bắt đầu thân thiết với y, bảo vệ y, lưng của Tô đại thiếu gia từ trước đến giờ chưa từng thẳng như bây giờ, bởi vì cái mà y có không chỉ là thân phận, còn có sự lo lắng mà người nhà cho y.

29. Chương 29

Rạng sáng ngày thứ hai sau khi Tô Trạ và Tô Phiêm đến Yangon liền đi tham quan ngôi chùa nổi tiếng ở Yangon – Chùa Vàng, đây là một tháp Phật giáo nổi tiếng thế giới, bên ngoài được phủ một lớp vàng thật, vì thế mới có tên gọi là Chùa Vàng. Sáng sớm lúc ánh bình minh vừa lên, ánh nắng ban mai từng tia từng tia chiếu xuống thân tháp, những tia sáng hợp lại với nhau làm cho toà tháp toả sáng lấp lánh, giống như hào quang của Đức Phật hiện thế, đây chính là ánh nắng ban mai của Chùa Vàng nổi tiếng thế giới.

Thế là, để chiêm ngưỡng ánh nắng ban mai trên Chùa Vàng này, hai đứa nhỏ Tô Trạ và Tô Phiêm bị ép rời giường từ lúc trước khi mặt trời mọc, chỉ có điều hai người mơ mơ hồ hồ được Tô tướng quân tự mình ôm đến Chùa Vàng, trên đường xóc nảy cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ của hai đứa nhỏ.

Miền Điện là quốc gia có ý thức tôn giáo rất cao, đầu đường cuối ngõ, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể thấy được những tăng lữ khoác áo cà sa, tay cầm dù đen, đoàn người Tô gia đi vào Chùa Vàng gặp

thoảng qua nhóm tăng lữ lớn lớn nhỏ nhỏ. Tất cả mọi người ở ngoài chùa cởi giày ra, lúc này mới có thể vào thăm viếng. Cuối cùng cũng đuổi kịp thời khắc ánh nắng ban mai chiếu lên Chùa Vàng, vợ chồng Tô gia lúc này mới không thể không đánh thức hai đứa con trai đang ngủ say sưa.

Lúc Tô Phiếm thức dậy, lúc này mới phát hiện mình được cha ôm lấy, mà trên một tay khác đang ôm chính là em trai của mình. Tất cả mọi người đều đang nhìn lên ánh mặt trời phía trên, ánh nắng ban mai vàng vàng đỏ đỏ đang chậm rãi toả lên tháp Chùa Vàng đầy trang nghiêm và thiêng liêng, màu vàng trên thân tháp được chiếu sáng, càng thêm đoan trang thiêng liêng. Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hiện tượng kết hợp giữa thiên nhiên và nhân văn này thu hút.

Mà ánh mắt của Tô Phiếm sau khi ngẩng nhìn ánh nắng ban mai trên Chùa Vàng nổi tiếng thế giới, lại bị em trai của mình thu hút. Khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng trắng nõn của Tô Trạ được ánh nắng ban mai nhu hoà chiếu sáng, lông mi dài dài giống như được mạ một lớp phấn vàng, dưới lông mi dày đen thẫm là con ngươi sáng rực đen nhánh giống như là một viên ngọc đen bóng mượt mà. Bởi vì cũng vừa mới tỉnh dậy, ánh mắt còn mang theo chút mơ hồ, cũng đầy thành kính an tĩnh mà nhìn lên Chùa Vàng.

Cả người giống như là tiểu kim đồng trong sách vậy. Tô Phiếm thấy được hận không thể đem tiểu kim đồng rút nhỏ rồi giấu vào trong túi. Y cảm thấy giờ khắc này ánh nắng ban mai đẹp nhất trên thế giới cũng không bằng hào quang trong đôi mắt của em trai mình. Dịu dàng như vậy, bình tĩnh như vậy, là Tô Trạ mà y chưa từng thấy qua.

Cho đến khi rất lâu rất lâu sau này, Tô Phiếm vẫn còn nhớ Tô Trạ của ngày hôm đó, rất muốn cùng với hắn một lần nữa đến xem ánh ban mai ở Chùa Vàng.

Mà so với Tô Phiếm thì cách nghĩ trong lòng của Tô Trạ đơn giản hơn nhiều, hắn quay đầu nhìn dáng vẻ phát sáng của Chùa Vàng — Uhm, thật đẹp. Lại nhìn một lần nữa — Quá chói mắt rồi, bản thiếu gia đây buồn ngủ gần chết. Sau đó lại dựa lên bả vai của cha mà ngủ tiếp.(Mã: =)))))

Cho nên, rất nhiều năm sau, hai anh em nhớ lại chuyến đi đến Chùa Vàng này, Tô Trạ không hề có ấn tượng gì nhiều. Hắn chỉ nhớ hoa tươi, người đông. Miến Điện tôn sùng Phật, nhưng mà hoàn toàn không giống hình thức đốt nhang của Trung Quốc, ở đây các thiện nam tín nữ tin Phật Giáo, lúc làm lễ bái Phật không phải đốt nhang, mà là hiến dâng hoa tượng. Cho nên, đợi đến lúc Tô Trạ ngủ đủ rồi tỉnh lại, Tô Chính Cương và vợ của ông đã một người ôm Tô Trạ, một người dắt Tô Phiếm đến bên tháp.

Chu Phong Niên mời đến một người dân bản xứ Miến Điện đang giới thiệu tập tục bên này của Miến Điện cho Tô Chính Cương.

“Tướng quân, người Miến Điện tin rằng ngày mà con người sinh ra sẽ quyết định chòm sao của nó, có tổng cộng tám chòm sao, lần lượt đại biểu cho bảy ngày trong tuần và buổi sáng và buổi trưa của thứ tư, mà chòm sao lại có 8 loại động vật, có đại bàng, hổ, sư tử,... Tướng quân có thể dâng hoa tươi cho chòm sao của đại công tử và nhị công tử để cầu phúc.”

Tô Chính Cương là người không tin Phật không tin quỷ, nhưng đến địa bàn của người ta, Chung Ý Ánh cảm thấy nhập gia tùy tục là một câu nói rất có đạo lý, liền để Tô Trạ xuống, cùng Tô Phiếm dâng hoa cho tượng Phật của chòm sao của mình.

Nếu như là lúc trước, Tô Trạ chắc chắn cũng không tin Phật, nhưng làm một người đã chết một lần lại có thể sống lại một lần nữa, Tô Trạ cảm thấy chính mình thật sự rất cần thiết mà một lần nữa xem lại quỹ thân phật pháp ở trên cõi đời này, hắn cũng theo Tô Phiếm mượn hoa hiến Phật. Hắn thấy Tô Phiếm còn hai tay tạo thành chữ thập, nhắm mắt lại, thành kính mà quỳ trước tượng Phật cầu nguyện, thế là tò mò mà hỏi Tô Phiếm: “A Phiếm, anh cầu nguyện cái gì vậy?”

Tô Phiếm chỉ mỉm cười nhìn em trai, lắc đầu nói: “Anh cũng không biết.” Tô Phiếm chỉ cảm thấy chính mình bây giờ còn không có nguyện vọng, bây giờ trước tiên báo cho Phật Tổ, đợi đến lúc có nguyện vọng y sẽ đến cầu nguyện.

Tô Trạ rất là không biết nói gì nhìn chăm chăm vào anh trai nhỏ nhà mình, anh trai mình thật sự là một đứa con nít, chính mình không biết nguyện vọng gì mà còn hướng Phật Tổ cầu nguyện cái gì chứ!

Sau khi cả nhà Tô Trạ đến Miến Điện, mặc dù cực kỳ điều thấp, ngay cả binh lính mang theo cũng đổi

thành y phục hàng ngày, nhưng mà vẫn dẫn đến sự chú ý của phía chính phủ Miến Điện, chỉ có điều Tô Chính Cương đều lấy lý do là “Người nào đó của Tô gia dẫn trẻ em đến Yangon học mà thôi, những công việc khác chớ nói, sẽ ảnh hưởng đến sự học hành của con nít.” làm lý do cự tuyệt tất cả lời mời và bái phỏng, ngược lại có một vài tướng lãnh cao cấp của Quốc Dân Đảng lúc đầu sau khi chiến bại chưa kịp đến Đài Loan, ở Hương Cảng, Thái Lan, Miến Điện định cư cùng nhau tụ tập.

Thời gian Tô Chính Cương có thể ở lại Yangon không nhiều, ít nhất sau khi Tô Trạ và Tô Phiếm bắt đầu cuộc sống đi học vài ngày, bọn họ liền lên đường trở về Mạnh Quả. Cho nên, ngày thứ ba sau khi đi tham quan xong Chùa Vàng Miến Điện, Tô Trạ và Tô Phiếm liền bị cha dẫn đến trường tiểu học.

Trường học là một ngôi trường bắt nguồn từ lịch sử giáo hội và văn hoá Anh Quốc, kiến trúc đỏ trắng xen kẽ, thậm chí còn có một giáo đường thoát nhìn đã rất lâu năm, bên ngoài bờ đầy những dây Thường Xuân, cả ngôi trường thoát nhìn khiêm tốn, ngăn nắp sạch sẽ, lại có lịch sử lâu đời.

Điều này khiến cho nhóm người Tô tướng quân và Tô phu nhân đang vây quanh tham quan trường học đều gật đầu biểu thị hài lòng. Cha mẹ luôn luôn cảm thấy con cái của mình là tốt nhất, cho dù Tô Phiếm có lúc im lìm không lên tiếng, Tô Trạ có lúc nghịch ngợm khiến cho người khác đau đầu, nhưng Tô Chính Cương và Chung Ý Ánh nhất trí cảm thấy hai đứa con trai lớn lên đều dễ nhìn và thông minh, trường học như vậy mới có thể xứng với con nhà mình.

Ký túc xá của học sinh được che giấu đằng sau đám cây cối xanh um tươi tốt, phía trước rừng cây nhỏ lại là một cái hồ nhân tạo được đào vô cùng tinh mỹ. Chung Ý Ánh còn kéo tay của Tô Trạ lại không quên dặn dò một câu: “A Trạ, ghi nhớ lời dạy bảo của mẹ, nhớ ngàn vạn lần đừng đến gần hồ.”

Trường học đặc biệt dành ra gian phòng hai người một phòng để cho hai anh em Tô Trạ và Tô Phiếm ở. Ký túc xá âm áp, gọn gàng sạch sẽ, rất có hơi thở trẻ em, khiến cho vợ chồng Tô tướng quân và Tô Phiếm rất hài lòng, Tô Trạ thì lại một mặt không được tự nhiên mà đứng ở bên cạnh trong lòng tràn đầy sự nhớ nhà.

Mặc dù cũng không phải rất tình nguyện, Tô Trạ và Tô Phiếm nhận lấy đồng phục từ trong tay thầy phụ trách — Một bộ áo sơ mi quần tây theo kiểu Anh Quốc, cuộc sống mới của bọn họ từ đây bắt đầu.

Tô Trạ cho rằng hấn và Tô Phiếm đem nơi này vượt qua tiểu học và trung học, hoặc là cũng có thể giống như con trai của vị Phùng tướng quân kia, lại từ nơi này mà xuất ngoại du học. Uhm, không đúng, chính mình không thích đi học, có lẽ Tô Phiếm sẽ hoàn thành giấc mộng của y. Buổi tối lúc hai người nằm trên giường nhỏ trong ký túc xá, trong đầu Tô Trạ thậm chí mở ra sức tưởng tượng như thần, nghĩ đến Tô Phiếm sau này sẽ trở thành một học giả hoặc là giáo sư nổi tiếng thế giới hay không... Thật sự là hoàn toàn không giống như người cha xuất thân từ thổ phỉ của mình, quả thực chính là giống như con ruột của mẹ vậy.

Người nào đó thậm chí còn tâm huyết dâng trào mà hỏi giáo sư hoặc học giả nổi tiếng trong tương lai của nhà mình: “A Phiếm, anh sau này nếu như đi du học, anh dự định học cái gì? Quân sự? Chính trị?” Hấn cảm thấy người anh trai của nhà mình vô cùng thích hợp để học hai chuyên ngành này.

Tô Phiếm cũng đắn đo nhú mày suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nghiêm túc nói: “Anh mới không thích chiến tranh đâu, làm quan cũng không thích. Anh suy nghĩ một chút, anh thích lịch sử, em biết không, Lý Thế Dân – hoàng đế của Trung Quốc đã từng nói một câu, lấy sử làm gương có thể biết được hưng thịnh hay suy tàn, anh nghĩ...”

Tô Trạ chưa nghe xong tiểu giáo sư của nhà mình dài dòng lời thôi một đồng lời liền ngủ thiếp đi, chỉ có điều trước khi ngủ trong lòng hấn nghĩ rằng, hoàn toàn nhìn không ra Tô Phiếm về sau đoạt quyền nắm trong tay quân đội vậy mà thích thứ văn vẻ nho nhã thế này...

Vốn là ngày thứ hai sau khi Tô Trạ và Tô Phiếm nhập học, Tô Chính Cương và Chung Ý Ánh liền phải trở về, nhưng vừa nghĩ đến hai đứa con còn nhỏ như vậy, hai người cha mẹ của Tô gia lại mềm lòng luyến tiếc, dứt khoát đem hành trình trở về lùi lại ba ngày, ở lại quen sát một chút.

Ngày mà Tô Trạ và Tô Phiếm nhập học liền dẫn tới sự quan tâm nhiều mặt — Con trai của Tô tướng quân nổi tiếng cả nước. Thế là vừa mới sáng sớm đợi bọn họ thay xong đồng phục theo phong cách nước

Anh, mang giày da màu đen sáng bóng, cùng xuất hiện trong nhà ăn của trường tiểu học, đã sớm dẫn đến sự chú ý của một đám người đợi vậy xem.

Hai người ở trong đám người vậy xem bình tĩnh mà ăn cơm, Tô Phiếm nghĩ đến tính tình của Tô Trạ sẽ tạc mao, vẫn có chút lo lắng Tô Trạ sẽ phát giận hay không, không nghĩ đến tiểu gia hoá luôn không hợp ý liền tạc mao vậy mà trấn tĩnh tinh thần cùng y ăn xong bữa sáng, ngược lại khiến cho Tô Phiếm thở phào nhẹ nhõm, xem ra em trai của y cũng không phải là không thể thích ứng.

Tô Trạ chỉ cảm thấy cái trường này vẫn rất tốt, thầy giáo rất dịu dàng, mặc dù khẩu âm tiếng Trung kỳ muốn chết; Mấy đứa nhỏ không quen biết vậy quanh hần và Tô Phiếm, ngay cả lúc tan học chào hỏi đều là bạn đẩy tôi, tôi đẩy bạn, không có ai dám đến gần. Chỉ có một điểm không tốt, đó chính là, tại sao môn học nào cũng dùng tiếng Anh!

Tô Trạ đời trước mỗi ngày trải qua đều rất tiêu điều tự tại, học hành cái nội dung này dường như là một phần có cũng được mà không có cũng chẳng sao trong cuộc sống của hần. Đặc biệt là tiếng Anh, hần một người Trung Quốc chính gốc, học cái gì tiếng Anh chứ! Mặc dù có lúc nghe mẹ nói tiếng Anh, ngữ âm, ngữ điệu rất là hay và êm tai, nhưng hứng thú của Tô nhị thiếu cũng dừng lại ở đây mà thôi. Ngược lại Tô Phiếm vẫn luôn cùng Chung Ý Ánh cách quãng mà học tiếng Anh, Tô Phiếm lại thông minh hiểu học, từ đơn tiếng Anh nhìn vài lần liền có thể nhớ được. Thế là tiết đầu tiên của lớp số học, người nào đó hoàn toàn là dựa vào ưu thế nội dung số học của tiểu học rất đơn giản mà lừa dối qua cửa.

Con nít chính là con nít, vốn là quen thuộc rất nhanh, sau khi nửa ngày qua đi liền có bạn học cùng lớp đến nói vài câu với bọn họ. Đặc biệt là Tô Phiếm, nhìn qua thì giống như là tiểu thân sĩ có lễ phép, có giáo dưỡ, lớn lên lại rất dễ nhìn, trong thoáng chốc liền giành được sự yêu thích của rất nhiều bạn học. Đa phần con nít đều là đời sau của người Trung Quốc, cũng đều sẽ nói tiếng Trung, mọi người rất nhanh quen thuộc lẫn nhau. Chỉ có điều, không nghĩ đến Tô Trạ nhỏ tuổi nhất lớp, lớn lên rất là dễ thương, nhưng mà tính tình một chút cũng không đáng yêu, tất cả mọi người đều lớn hơn Tô Trạ, vì thế đều xem Tô Trạ như là em trai nhỏ, kết quả không nghĩ đến đứa bé này sao lại trêu đùa mà không có chút phản ứng gì.

Tô Phiếm đành phải hơi ngượng ngùng mà mỉm cười, giải thích với các bạn học của mình: “Em trai mình còn nhỏ, lần đầu tiên xa nhà đi học, hần có chút không thích ứng được.”

Tô Trạ lông mi nhướng lên, vô cùng không biết nói gì mà nghĩ đến, bạn để cho một đại nam nhân hơn 28 tuổi cùng một đám khỉ con 12 tuổi làm anh trai, chị gái, đặt trên người bạn, bạn có nguyện ý hay không a.

Tô Phiếm trước khi nhập học có làm bài thi đầu vào, cho nên vốn là phải học ở lớp 4, y trực tiếp nhảy lên lớp 5. Mà đến phiên Tô Trạ, Chung Ý Ánh ngược lại trực tiếp nói với giáo viên không cần làm bài thi đầu vào, liền học lớp 3. Người nào đó rất là cảm phần bất bình mà khóc lóc om sòm ăn vạ phải cùng một lớp với Tô Phiếm. Không còn cách nào khác, ai kêu hần bây giờ chỉ mới có 9 tuổi đầu, nếu muốn tranh thủ quyền lợi của mình chỉ có thể dựa vào một chiêu này. Chung Ý Ánh bị hần làm ầm ĩ cũng không còn cách nào khác đành phải để Tô Trạ cũng làm bài thi đầu vào, không nghĩ đến đứa con trai nhỏ này cũng rất thông minh lanh lợi, mặc dù tiếng Anh nát đến rồi tinh rồi mù, nhưng mà số học đều tính vừa nhanh vừa chuẩn. Thế là, gia hoá giả danh con nít nào đó thuận lợi học cùng một lớp với anh trai.

Tô Trạ cảm thấy ngày đầu tiên học tiểu học của mình vẫn rất là thuận lợi, ngoại trừ vài con em của các sĩ quan Miến Điện nhìn chằm chằm vào bọn họ như muốn đánh nhau. Buổi trưa chỉ có một tiết học, học xong tiết này Tô Phiếm có thể cùng các bạn học khác đi tham gia những hoạt động mà y cảm thấy hứng thú. Người nào đó bởi vì tiếng Anh quá kém bị lưu lại một mình học bổ túc, mà Tô Phiếm lại từ chối lời mời của các bạn học, nói tiếng Anh của mình không tốt cũng muốn học nhiều một chút.

Tô Trạ biết Tô Phiếm chỉ là muốn lưu lại cùng mình, hần đời trước chỉ cảm thấy lòng tốt của Tô Phiếm cứ yên lặng như vậy mà làm cho mình — Đối trá, giả mù sa mưa. Nhưng mà, hần bây giờ mới biết Tô Phiếm quả thực là thật lòng thật dạ mà muốn đối xử tốt với mình, vì thế thấy được Tô Phiếm một lần nữa ngồi vào chỗ ngồi, hần không hề giống như lúc trước mà sẽ châm chọc khiêu khích y, mà là chớp mắt một cái, rất là nghiêm túc mà đề nghị rằng: “A Phiếm, anh đi chơi với bọn họ đi. Tôi một mình ở lại cũng được.”

Đối với đứa nhỏ vừa mới thay đổi một hoàn cảnh mới mà nói, Tô Trạ đương nhiên biết y có bao nhiêu muốn cùng các bạn nhỏ đi chơi.

“Không cần đâu, anh cũng đúng lúc học một chút, như vậy...” Tô Phiếm cho hắn một lời giải thích, Tô Trạ cũng không nói gì nữa, gặt đầu, liền cùng Tô Phiếm đợi đến giờ tiếng Anh.

Hai tiểu gia hoả ngục một chỗ trong giờ tiếng Anh một mỗi muốn ngủ.

Mà một bên khác, vợ chồng Tô tướng quân lặng lẽ ở lại chưa đi đang nghe Chu Phong Niên sau một ngày “dò hỏi quân tình” ở trong trường, báo cáo tình hình của hai đứa nhỏ một ngày này, ngay cả con trai buổi sáng ăn mấy cái trứng, uống bao nhiêu sữa cũng không bỏ qua.

Buổi tối Tô Trạ thu dọn chỉnh tề tắm rửa sạch sẽ lên giường đang dùng khăn lông lau tóc của mình bắt đầu phát ngốc, nói thật ra là Tô nhị thiếu đang nhớ nhà. Trước khi tắm rửa, rất nhiều lần chỉ cần mẹ rảnh, đều là nàng cầm khăn lông nhẹ nhàng giúp mình lau khô tóc, hắn nhớ nhung cảm giác nằm trong lòng mẹ để mẹ lau tóc.

Tô Trạ nhìn bóng lưng của học sinh tốt Tô Phiếm đang nằm sắp trên bàn học làm bài tập, người nào đó tự động đem bài tập của mình ép cho Tô Phiếm, còn nói một cách mỹ miều rằng: “Đây là giúp anh tăng cường trí nhớ.”

“A Phiếm, anh nói cha và mẹ bây giờ đang làm gì?” Người nào đó thờ ơ hỏi.

Tô Phiếm ngẩng đầu thấy Tô Trạ đã tắm rửa sạch sẽ, ngồi trên giường của hắn, cả người đều ướt nhẹp, mở to đôi mắt sáng lóng lánh giống như bị nước rửa qua, chỉ cảm thấy em trai giống như là một con chó nhỏ bị nước làm cho ướt lông. Tô Phiếm buông bút trong tay xuống, đi qua cầm lấy khăn lông trong tay Tô Trạ: “Đến, anh giúp em lau. Anh cảm thấy, cha có lẽ đang ở trong lầu chỉ huy, mẹ đoán chừng đã trở về phòng rồi, mẹ thường đi ngủ rất sớm...”

Khó mà thấy được em trai lúc nào cũng nghiêm mặt rất thích giả làm người lớn cũng có thể lộ ra vẻ mặt nhớ nhà của một đứa con nít, Tô Phiếm cảm thấy, đây mới là vẻ mặt mà một đứa con nít nên có, động viên nói: “Anh cảm thấy cha và mẹ nhất định cũng đang nhớ chúng ta.”

Tô Trạ chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Tô Phiếm lau tóc cho mình rất thoải mái, chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng coi như là trả lời, mí mắt đã không chịu nổi mà hạ thấp xuống. Tô Phiếm chỉ cảm thấy em trai an an tĩnh tĩnh mà ghé vào trên người mình như vậy giống như là một con vật nhỏ mềm mại, khiến cho y nhin không được mà muốn hôn hôn hắn, ôm ôm hắn.

30. Chương 30

Ngày thứ ba vốn nên là ngày vợ chồng Tô Chính Cương lên đường, chỉ là không nghĩ đến, ngày hôm nay thật sự xảy ra chuyện lớn.

Lúc đó Tô Trạ và Tô Phiếm đang đi học, Tô Trạ đã sớm nằm sắp trên bàn học ngủ cả nửa tiết, lúc đang ngủ thật ngon, lại bị sự ồn ào ầm ĩ xen kẻ các loại ngôn ngữ tiếng Anh, tiếng Đan Ban, tiếng Trung làm tỉnh giấc.

Giáo viên và chủ nhiệm lớp chạy tới để giữ gìn trật tự trong lớp, những học sinh đặc biệt là những cậu con trai nghịch ngợm dự định chạy ra khỏi lớp. Tô Trạ vừa tỉnh dậy và Tô Phiếm bốn mắt nhìn nhau, cũng gạt mọi người ra mà chạy ra ngoài. Chỉ thấy trên sân cỏ của trường đã xuất hiện những nhân viên bên ngoài còn cầm theo gậy gộc.

Chu Nhất Ninh và Đồng Kỳ Khiếu vài người cũng chen đến bên cạnh Tô Trạ và Tô Phiếm, Tô Trạ hỏi Chu Nhất Ninh: “Như thế này là sao?” Chu Nhất Ninh là một bé trai khoẻ mạnh khá khinh, vội vội vàng vàng nói vài câu lại không quá rõ ràng: “Bọn họ hôm nay vừa đến trường trung học Hoa Kiều, không hiểu nổi, họ nói là không cho chúng ta học tiếng Trung nữa.”

Tô Trạ lúc này mới nhớ ra, năm 1967, Miến Điện quả thật là phát sinh sự kiện loại bỏ tiếng Trung rất nghiêm trọng.

Trong trường học đã loạn thành một đồng, Tô Trạm không biết cha mẹ ở lại Yangon bảo vệ bọn họ đã nhận được tin tức này hay chưa. Nhưng đã có phụ huynh lái xe tiến vào sân trường, gọi tên con cái của mình, cục diện vô cùng hỗn loạn. Những ngày qua không khí yên bình hài hoà trong sân trường bị phá vỡ, tiếng thét chói tai, tiếng kêu cứu còn có tiếng khóc của những đứa con nít loạn thành một mớ. Vài người giáo viên và bảo vệ trong trường hoàn toàn không chống lại được những tên côn đồ làm loạn. Thậm chí vài cô giáo tiếng Trung đều bị những tên côn đồ tóm lấy.

Tô Trạm và Tô Phiếm đã theo nhóm người hỗn loạn không dứt chen đến cái sân trước hành lang, khắp nơi đều rất hỗn loạn.

Tô Trạm chỉ cảm thấy mình và Tô Phiếm dắt tay nhau, căng thẳng đến nỗi toát mồ hôi, hẳn hiện giờ thế nhưng không phải là một người trưởng thành 28 tuổi, mà là một đứa học sinh bị người đánh một gậy liền có thể vỡ đầu. Dưới tình hình hỗn loạn như vậy, ai cũng không thể bảo đảm được an toàn của chính mình, huống chi hẳn và Tô Phiếm là hai đứa con nít. Mà Tô Phiếm cũng không biết đâu mà lần, mặc dù y thông minh lanh lợi biết bao, gặp được tình cảnh như vậy, cũng căng thẳng đến nỗi đôi tay nhỏ bé phát run, lại nắm chặt tay mình nói: “A Trạm, em nắm chặt tay anh, đừng chạy mất. Chúng ta trước tiên tìm một chỗ vắng vẻ trốn đi, đợi Chu Phong Niên đến đây.”

“Được, chúng ta nghĩ cách trước tiên xuống lầu đã.” Tô Trạm trả lời, cả hành lang và toà lầu đều bị chen lấn đến nỗi con kiến chui không lọt.

Những tên côn đồ đã bắt đầu ở trong phòng học trước toà nhà dạy học tuy tiện mà đập phá đồ đạc, Tô Trạm suy nghĩ một chút, ép buộc chính mình phải bình tĩnh mà nói với Tô Phiếm: “Chúng ta không đi cầu thang, chúng ta thuận theo đường ống nước mà trèo xuống, trước tiên xuống dưới đã rồi nói.” Bọn họ thế nhưng không giống với những tiểu thiếu gia được nuôi trong thành phố Yangon, từ nhỏ ở trong núi rừng miền Bắc Miến Điện hoang dã quen rồi. Tô Phiếm suy nghĩ một chút, “Được, chúng ta đi vòng ra phía sau rồi trèo xuống.”

Hai anh em nói đi liền đi, sau đó còn chưa đi vòng qua một bên khác, chỉ thấy một người đàn ông tướng mạo hoàn toàn là người Đông Nam Á đang ngồi chễm chệ nhả nhai mà hỏi Chu Nhất Ninh, trên người mặc áo sơ mi màu trắng thường thấy ở đàn ông Miến Điện, phía dưới lại mặc một chiếc quần quân đội màu xanh kỳ lạ, sau lưng cũng theo vài người ăn mặc giống như y. Tô Trạm cảm thấy đám người này vô cùng kỳ lạ, Tô Phiếm giống như đã ước hẹn với hẳn, hai người đồng thời dừng bước. Chỉ thấy Chu Nhất Ninh quay đầu, thấy được Tô Trạm và Tô Phiếm, lập tức trả lời: “Chú, các người không phải đang tìm A Trạm và A Phiếm sao, chú xem, bọn họ ở đó kia! A Trạm, A Phiếm, mấy chú này đang tìm hai người!”

Tô Trạm tim đập như trống, bởi vì dựa theo tính tình của cha mình tuyệt đối sẽ không tìm những con khỉ Miến Điện này đến bảo vệ bọn họ. Tô Phiếm kéo Tô Trạm chậm rãi lùi về phía sau, bất thành lời nói với em trai: “A Trạm, chúng ta chạy mau!” Y nhận ra, đây là quân lính của Đảng Cộng Sản Miến Điện.

Mà Tô Trạm cũng thấy được thứ nổi lên trong túi quần bọn họ, đó là súng.

Chu Nhất Ninh còn hướng bọn họ dùng sức vẫy tay, Tô Trạm và Tô Phiếm dần dần lùi về phía sau, sau đó chen vào đám đông mà chạy. Mà những người đàn ông đó thấy động tác của Tô Trạm và Tô Phiếm cũng bước nhanh đuổi theo. Phòng học của Tô Trạm và Tô Phiếm ở lầu 5, Tô Trạm chỉ cảm thấy chính mình từ trước đến giờ chưa bao giờ liều mạng mà chạy xuống cầu thang như vậy, hẳn chỉ có thể nghe được nhịp tim của mình đập bang bang.

Người rất nhiều và rất đông, những đứa trẻ và giáo viên muốn xuống lầu, những phụ huynh thì muốn lên lầu. Tô Phiếm không ngốc, y vẫn luôn nắm lấy tay của Tô Trạm lại chen vào chỗ đông nhất. Bọn họ nhỏ con, ngược lại lúc ở trong sự chen chúc này rất có lợi. Những người đàn ông đó lại bởi vì thân hình cao lớn hơn những đứa con nít này, ngược lại không như Tô Phiếm và Tô Trạm bọn họ chui qua chui lại tương đối nhanh.

“A Trạm đừng sợ, chúng ta xuống lầu 2, lập tức liền có thể chạy. Em phải nắm tay của anh, ngàn vạn lần đừng buông tay!” Âm thanh của Tô Phiếm nghe có chút run rẩy. Tô Trạm cũng đã sớm nghĩ ra, đó là người của Đảng Cộng Sản Miến Điện. Mà trước sinh nhật của mình, cha của hẳn vừa mới đánh chiến với quân cộng sản Miến Điện, giúp quân chính phủ Miến Điện đoạt địa bàn của bọn họ.

Hai đứa nhỏ cuối cùng cũng chen ra được toà phòng học, Tô Trạm quay đầu liếc nhìn mấy người đàn ông đó còn đang ở hành lang lầu ba, bọn họ chỉ tay về phía mình, nói với Tô Phiếm: “A Phiếm, chúng ta ra khỏi trường, đi trên đường cái, bọn họ liền không dễ tìm đâu.”

Nào ngờ tới mấy người đó đảo mắt liền xuống tới lầu hai, hơn nữa bọn họ không còn chen chúc trong đám người xuống cầu thang nữa, bởi vì độ cao của mỗi tầng lầu độ không phải rất cao, người đàn ông dẫn đầu vung tay lên, vài người lần lượt từ lầu hai nhảy xuống. Tô Trạm và Tô Phiếm chưa chạy được bao xa nhóm người đó đã nhảy xuống đất, hơn nữa trong nháy mắt liền đuổi theo bọn họ.

Hai đứa con nít làm sao có thể chạy khỏi được những người đàn ông xuất thân từ quân đội, mắt thấy sắp đuổi đến. Tô Trạm và Tô Phiếm hai đứa đã vừa chạy vừa bị dọa cho mặt mũi tái mét, Tô Trạm liếc thấy người sau lưng sắp đuổi kịp, nói với Tô Phiếm: “Chúng ta chạy vào rừng cây nhỏ.”

Rừng cây nhỏ phía trước là một bụi cây rậm rạp cao hơn nửa người, xuyên qua rừng cây nhỏ chính là hồ nhân tạo mới đào, từ hồ nhân tạo đi vòng qua chính là cổng lớn của trường học. Tô Phiếm thấy hồ nhân tạo bị rừng cây nhỏ che giấu, vẻ mặt vô cùng căng thẳng suy nghĩ chuyển tới chuyển lui, vội vàng chui vào rừng cây, “Được rồi, chúng ta đi bên này.”

Hai đứa nhỏ đối với nơi này đã rất quen thuộc, bọn họ thường xuyên đi con đường tắt này về ký túc xá, mặc dù điều này trong quy tắc của trường không được cho phép. Tô Trạm và Tô Phiếm hai người đều chạy ra một thân mồ hôi lạnh, hai đứa nhỏ đều là bộ dạng căng thẳng lại cố ép bản thân bình tĩnh. Tô Trạm nhìn Tô Phiếm vẫn luôn chạy bên cạnh mình lại có chút sinh lòng bội phục, hẳn là một đứa giả con nít, Tô Phiếm là một đứa con nít chân chính, nhưng mà mỗi một bước, mỗi một suy nghĩ mặc dù không thể nói có bao nhiêu chính xác, ít nhất có thể gặp nguy không loạn, không giống những đứa con nít khác, vừa gặp loại tình hình này đã khóc đến kinh thiên động địa.

Tô Phiếm trước tiên là chui ra khỏi rừng cây, Tô Trạm cũng chui ra ngoài, lúc này những người đó vẫn luôn quanh quẩn bên bụi cây cuối cùng cũng phát hiện bọn họ, mắt thấy bóng lưng hai đứa nhỏ lại chạy đến trong rừng cây, bị cây cối rậm rạp xanh tươi che giấu trong thoáng chốc không thấy đâu, lập tức liền chui vào rừng cây đuổi theo.

Tô Phiếm kéo Tô Trạm chạy ra ngoài, chuẩn bị dọc theo hồ nhân tạo vòng theo hướng ký túc xá. Nào ngờ khi đến bên hồ nhân tạo, Tô Phiếm lại đột nhiên đẩy Tô Trạm xuống.

Tô Trạm lặn xuống nước, cái loại cảm giác bị nước bao phủ giống như là hàng ngàn hàng vạn con kiến bò trong lòng hắn, hắn giận không thể giương mắt lên mà nhìn Tô Phiếm ở bên hồ, chỉ cảm thấy giờ khắc này lại như trở lại lúc trước khi hắn sắp chết.

Nhưng mà Tô Phiếm lại ngồi xổm xuống, vùng trán bị mồ hôi thấm ướt nhẹp làm bớt đi vài phần thanh tú, nhiều hơn vài phần sắc bén, ngũ quan tuấn tú không còn sự dịu dàng như mọi ngày. Tô Trạm nắm lấy phiến đá nhỏ xây dựng bên hồ, muốn đi lên lại bị Tô Phiếm một phen bắt được, hắn chỉ thấy Tô Phiếm nằm rạp trên mặt đất duỗi thân về phía mình dạn dò, thanh âm thiếu niên trong trẻo mang theo vài phần nghiêm khắc: “A Trạm, anh biết em sợ nước, nhưng em biết bơi. Em trốn ở phía sau phiến đá này, ngàn vạn lần đừng đi ra, anh chạy, bọn họ liền đuổi theo anh.”

Tô Trạm lập tức hiểu được ý nghĩ của Tô Phiếm, y đây là dự định dùng kế điệu hổ ly sơn, nhưng mà mỗi nhử là chính y! Hồ nhân tạo lớn như vậy ngoại trừ cái đình phía đối diện, ở đây chỉ có một phiến đá nhỏ thấp bé chật hẹp từ hồ nhân tạo chĩa ra, chỉ đủ giấu một đứa con nít vài tuổi. Nếu như phí tâm để ý, còn rất dễ bị phát hiện. Mà nếu như Tô Phiếm tiếp tục chạy về phía trước, khẳng định là có thể hấp dẫn sự chú ý của những người đó.

“Anh tới địa ngục đi Tô Phiếm! Tôi không phải là kẻ nhát gan, chúng ta cùng chạy!” Tô Trạm nói rồi liền bám vào phiến đá nhỏ mà đi lên, nào ngờ được Tô Phiếm lại dùng sức đè hắn xuống. Giống như trước khi mình sắp chết, muốn từ trong nước đi lên, lại bị Tô Phiếm hết lần này đến lần khác trêu đùa nhấn xuống nước.

Cái tình cảnh này tương tự như vậy, nhưng mà tâm tình đã hoàn toàn không như trước.

Tô Trạm đã không kịp nữa, hắn chỉ nhớ Tô Phiếm linh hoạt đứng dậy, con người trong veo sáng ngời nhìn chăm chú vào mình, xoay người liền chạy hướng về phía ký túc xá, hắn nghĩ cách muốn ra khỏi hồ nước, lập

tức phải từ bỏ vì thấy bóng lưng của những người đuổi theo trong rừng cây nhỏ, quay người trốn vào phía sau phiến đá. Quả nhiên, mấy người đó nhìn xung quanh một chút, liền thấy bóng lưng của Tô Phiếm đang chạy ở một hướng khác, nhắc chân liền đuổi theo.

Tô Trạm là người đã sống 2 đời, nhưng mà hắn mãi mãi cũng không thể quên được hai cảnh tượng, một là lúc trước khi mình chết, Tô Phiếm vì giày vò mình, đáng về mỉm cười mà kéo lên rồi nhấn xuống nước. Hai là ngày loại bỏ tiếng Hoa ở Miến Điện hôm nay, cả cơ thể của hắn ngâm trong hồ nước lạnh băng, chỉ lộ ra cái đầu trốn phía sau phiến đá nhỏ, trơ mắt nhìn Tô Phiếm bị người ta đuổi theo, bị người ta một phát che miệng từ đằng sau ôm lấy, liễu mạng giây dựa tay chân đá lung tung, bị người ta dùng bao bố trùm lại mang đi.

Rõ ràng là lúc nóng bức nhất của Miến Điện, Tô Trạm lại cảm thấy cơ thể ngâm trong nước của chính mình càng ngày càng lạnh, hắn chưa từng tới Bắc Cực, trong lòng nghĩ, cái lạnh ở đó chắc cũng không hơn gì cái này.

Tô Trạm không biết chính mình ở trong nước bao lâu, hắn vẫn luôn trốn sau phiến đá nhỏ, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, tiếng thét chói tai và tiếng khóc lóc càng lúc càng nhỏ, chỉ nghe thấy các phụ huynh dọc đường kêu tên của con mình. Ánh chiều tà màu đỏ như máu nhuộm đỏ nửa bên núi và cả ngôi trường. Vốn là địa phương tốt lành, yên tĩnh, bình yên nhìn qua cư nhiên có chút sự kinh khủng sống sót sau tai nạn.

Trên đường cũng có vài vị phụ huynh, học sinh, giáo viên đi qua, nhưng mà hắn không dám đi ra, chỉ nhắc nhở bản thân nhất định phải bình tĩnh, tối thiểu phải đợi đến trời tối, hắn phải thừa dịp trời tối mò ra ngoài. Hắn không thể bị bắt, cũng không thể chết, hắn chết rồi thì rất có lỗi với sự hy sinh của Tô Phiếm. Tô Trạm trốn phía sau phiến đá nhỏ suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến mình đời trước và Tô Phiếm tranh giành, đối lập nhau, nghĩ đến mình còn nhỏ ở đời trước, Tô Phiếm mang theo sự lấy lòng thích thú mà thân cận với mình, lại bị chính mình hung hăng từ chối, nghĩ đến Tô Phiếm rất thích lúc gọi mình là em trai, giọng nói có hơi cao, lại sinh động như vậy. Những ký ức đó là sự thật vẫn luôn ở đó, chỉ là mình không muốn thừa nhận, không thêm tiếp nhận.

Hắn nhớ, mình luôn lấy sự ác ý lớn nhất mà đối đãi với lòng tốt lớn nhất của Tô Phiếm. Hắn thậm chí nhớ lại lần mình bắt Tô Phiếm không được gọi mình là em trai nữa, liền tiếp ba chữ “được, được, được”. Tô Phiếm rõ ràng là mỉm cười, nhưng thần tình trong mắt là sự bị thương nội liêm.

Hắn chỉ muốn sống, chỉ muốn cứu Tô Phiếm ra, sau đó nói với y một câu: “Cám ơn anh trai.” Tô Trạm biết, hắn và Tô Phiếm ở đời trước ân oán rất lớn, theo như mới vừa rồi Tô Phiếm đem mình đè xuống nước, đứng dậy liền chạy đi, trong nháy mắt đã sớm tan thành mây khói.

Lúc ánh mặt trời ban chiều chỉ còn lại một góc, Tô Trạm đầu tiên là nghe được những tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, nghe ra thì có rất nhiều người, trái tim hắn sắp lộn ra ngoài, lại bỗng nhiên nghe được tiếng kêu quen thuộc...

“A Trạm, A Phiếm, các con ở chỗ nào...”

“Đại thiếu, nhị thiếu, các cậu có ở đây không...”

“Đại thiếu, nhị thiếu, tướng quân đến tìm các cậu...”

Tô Trạm chỉ cảm thấy chính mình đang làm mơ phải không, sao lại nghe được tiếng của cha và những tùy tùng của ông, nhưng mà hắn cẩn thận tập trung lắng nghe lần nữa, lại nghe được trong những thanh âm của một nhóm người lớn xen lẫn thanh âm mềm yếu lo lắng ... “Phiếm Nhi, Trạm Nhi, cha mẹ đến tìm các con...”

Đó là tiếng của mẹ! Tô Trạm bỗng nhiên trợn to mắt, ngo ngoáy muốn bò lên từ phiến đá nhỏ, không nghĩ đến ở dưới nước quá lâu, tay chân đã tê rần, không để ý liền giẫm phải rong trơn trượt, trượt một cái té lộn mèo, ồm một phát rơi vào trong nước.

Lúc này một tiểu binh lính chú ý được động tĩnh, chỉ thấy mặt nước bên cạnh phiến đá nhỏ lộ ra một cái đầu màu đen, tay chân giãy giụa trong nước, vội vàng hô tên tướng quân Tô Chính Cương.

Mà Tô Chính Cương tập trung nhìn vào, hai mắt trừng to, đó không phải là con trai nhỏ của mình sao! Tô tướng quân lập tức nhảy xuống nước, nước trong hồ không sâu, chỉ đến ngực ông, nhưng đối với một đứa con nít mà nói đã đủ sâu. Hắn một phát vớt Tô Trạm lên, quả nhiên là cả người đều là nước, sắc mặt tái mét, Tô Chính Cương ôm con vào lòng, chỉ cảm thấy dường như lại trở về ngày mà Tô Trạm rơi xuống nước.

Chung Ý Ánh vừa thấy nước liền kinh hồn bạt vía, nhưng thấy Tô Trạm cứ nhiên lại được vớt từ trong nước lên, càng bị dọa cho không nói thành lời, sau đó lại lấy tốc độ trước nay chưa từng có mà chạy đến bên hồ.

Chỉ thấy Tô Trạm phun ra vài ngụm nước, còn không đợi hai vợ chồng hỏi thăm, hắn liền lấy hết sức bình sinh cuối cùng, giãy dụa trong lòng Tô tướng quân, nắm thật chắc cánh tay của cha: “Nhanh lên, nhanh lên, cứu, cứu A Phiếm, y bị người ta, người ta bắt đi rồi.”

31. Chương 31

Lúc Tô Trạm tỉnh lại phát hiện mình đã ở trong nhà ở Yangon, chỉ là bên cạnh trống trơn, lần này tỉnh lại, không có người nào đó ở bên cạnh mình. Hắn phỏng đoán rằng mình chỉ là vừa sợ hãi vừa phẫn nộ ở trong nước quá lâu, cho nên bây giờ đứng dậy chỉ là có chút mệt mỏi. Nghĩ đến Tô Phiếm, Tô Trạm vén chăn xuống giường.

Nhà ở bên này tốt hơn ở Mạnh Quả, lớn hơn Mạnh Quả, mà bây giờ cả một tầng, ngay cả bóng người cũng không thấy ai, sự xa hoa và đẹp đẽ của nó thể hiện rõ ràng cả căn nhà trống rỗng. Tô Trạm đi ra khỏi phòng, thoáng suy nghĩ một chút, ngược lại đi về hướng thư phòng của cha.

“Bạch –” Tô Chính Cương vỗ bàn bỗng nhiên đứng dậy, đè nén sự phẫn nộ nói: “Nói với Đảng Cộng Sản Miến Điện, chúng nó nếu như động vào một sợi lông của con trai tôi, đừng nói đến đem địa bàn trả cho chúng nó, lão tử phải đem chúng nó đuổi đến núi ở biên giới Trung Quốc – Miến Điện! Muốn uy hiếp tôi cũng không phải dễ đâu!”

“Dạ, tướng quân, vậy, vậy tôi liền cứ thế này mà trở về?” Triệu phó quan bên này nói.

Chung Ý Ánh cau mày kéo kéo áo của Tô Chính Cương biểu thị ông ngồi xuống: “Chính Cương, anh như vậy là muốn hại chết A Phiếm sao?” Ngược lại nói với Triệu phó quan: “Anh trước tiên hỏi âm với bọn họ, mọi việc đều có thể thương lượng, nhưng mà tuyệt đối phải bảo đảm sự an toàn của đại thiếu gia. Nhưng mà, giống như lời của tướng quân nói, nếu như A Phiếm hề thiếu đi một cọng lông măng nào, chúng ta tuyệt đối không chịu để yên.”

Chung Ý Ánh nét mặt thanh tú xinh đẹp, tính tình dịu dàng, từ trước đến nay nói chuyện đều là ôn nhu nhỏ nhẹ, lúc này chỉ vài câu nói, nói năng lại rất có khí phách mang theo sự nghiêm nghị, nghe được khiến cho Triệu phó quan và một nhóm sĩ quan cao cấp theo bọn họ đến Yangon trong lòng đều cảm thấy run lên. Lúc Tô Trạm đẩy cửa tiến vào, thấy được chính là cảnh tượng như vậy, thấy hắn tỉnh lại, Chung Ý Ánh vội vàng nắm lấy tay của Tô Trạm, từ trên xuống dưới kiểm tra một lượt, lúc này mới hoàn toàn yên tâm, nhưng mà thấy được con trai nhỏ thì liền nghĩ đến con trai lớn đang rơi vào trong tay địch, trong lòng lại càng thêm đau lòng.

Tô Chính Cương đi qua một phen ôm lấy con trai nhỏ, nói rằng: “A Trạm, chúng ta lúc tìm con, con đang ở dưới nước, sao lại chỉ có một mình con?”

Tô Trạm lúc này được ôm vào lòng cha, chỉ cảm thấy cảm giác vô cùng an toàn trước nay chưa từng có, nhưng hắn biết, sự bình yên lúc này của hắn là dựa vào Tô Phiếm mà đổi lại.

“A Phiếm để con trốn dưới nước, y một mình dẫn mấy người kia chạy đi, nhưng mà chưa chạy được bao xa liền bị bắt lấy.” Nghĩ đến một màn Tô Phiếm bị người ta bịt miệng ôm đi, Tô Trạm chỉ cảm thấy giống như có một bàn tay nắm thật chắc trái tim của mình.

Mọi người chỉ biết Tô Phiếm và Tô Trạch chạy riêng lẻ, mà Tô Phiếm vừa bị bắt, Tô Trạch cũng tránh được một kiếp, không nghĩ đến bên trong lại có nguyên do như vậy.

Thấy con trai mí mắt híp lại, nét mặt buồn bực không vui, rất nhiều lời Chung Ý Ánh đã nói rất nhiều lần với Tô Trạch, nhưng lần này lại nói nữa, nàng biết Tô Trạch sẽ hiểu được, hai đứa con của Tô gia, dường như đều trưởng thành trong mùa hè này.

Nàng chỉ im lặng mà nhìn con trai của mình: “A Trạch, con phải nhớ lấy, đời này là A Phiếm đã cứu con. Sau này cho dù làm cái gì, con cũng phải nhớ y là anh trai của con, các con phải ở cùng nhau thật tốt, mãi mãi là hai anh em tốt.”

Hắn vốn là muốn nhớ kỹ một đời này, đời trước là Tô Phiếm giết hắn, nhưng hắn bây giờ lại muốn nhớ rằng, là Tô Phiếm liều mạng mà cứu hắn.

Giữa hắn và Tô Phiếm, một báo một trả, rõ ràng.

Hắn nhớ đến ngày đó lúc mình vừa được sống lại, cầm con dao muốn đem Tô Phiếm làm thịt có bao nhiêu ấu trĩ tùy hứng vô tri. Nhưng bây giờ Tô Phiếm thật sự nguy hiểm tính mạng, hắn lại hoảng hốt lo lắng đến mức khó mà kìm chế được — Đó là anh trai của hắn, ngoại trừ cha mẹ trước mặt ra, trên thế giới này hiện nay y là người duy nhất cùng hắn có quan hệ huyết thống, người có thể buông tha tính mạng của mình để đổi lại sự an toàn cho hắn.

Hắn được sống lại lần nữa trên cái thế giới này, một lần nữa làm Tô Trạch mà sống tiếp, Tô Trạch phát hiện, mỗi một bước mà hắn đi đều không giống với lúc trước. Cái thế giới này cũng không phải là cái thế giới lúc 9 tuổi ở đời trước — Ví dụ như nhiều thêm một Mục Thiên Chương, ví dụ như Nghiêm thúc thúc đời trước chưa bao giờ gặp mặt, ngay cả quen biết con trai của ông là Nghiêm Tông Gia; Hắn bởi vì sự can thiệp thật thà của Tô Phiếm mà lựa chọn ra ngoài đi học, lại đúng lúc gặp được công cuộc tẩy chay tiếng Hoa của Miến Điện, Tô Phiếm bị bắt...

Tô Trạch cảm thấy, tất cả ở đây đều rất quen thuộc, nhưng cũng đồng thời xa lạ, hắn không biết mỗi một bước đi của mình có phải là sẽ giống như bây giờ mang theo phản ứng dây chuyền không ngờ tới hay không?

Đời này, hắn muốn nghiêm túc mà sống, lại mới biết sống được nghiêm túc kỳ thực không hề dễ dàng. Tô Trạch thậm chí nghĩ lại mà sợ, lần ngoài ý muốn này sẽ đoạt mạng của Tô Phiếm hay không, giống như thế giới này ngoài ý muốn nhiều hơn một Mục Thiên Chương, cũng sẽ không ngoài ý muốn thiếu đi một Tô Phiếm phải không?

Tô Trạch từ trước đến giờ chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy, đối diện với thế giới quen thuộc nhưng đi mỗi bước đều không biết.

“Cha.” Tô Trạch vòng tay qua cổ của Tô Chính Cương dựa đầu vào vai của ông, đem mặt vùi vào cổ của cha, hắn thở dài nói: “Có phải là nếu như con không đồng ý đến Yangon học, thì A Phiếm sẽ không xảy ra chuyện hay không?”

Có lẽ hắn nên giống như năm đó khóc lóc om sòm ăn vạ mà cự tuyệt đến Yangon học, hắn dựa vào cái gì, liền cảm thấy đời trước mình sống hơn 28 năm liền có thể nhẹ nhàng mà lựa chọn không giống như trước, cho rằng tất cả con đường đều sẽ theo như lộ tuyến đã tưởng tượng sao?

Chung Ý Ánh thở dài, ở bên cạnh sờ đầu Tô Trạch: “Đứa nhỏ ngốc, con sao lại có thể nghĩ như vậy? Nếu nói như vậy, đầu sỏ gây nên là ta và cha con, là chúng ta muốn các con đến đây đi học.”

Tô Chính Cương ôm thân thể nhỏ bé mềm mại của con trai, vươn tay ra xoa xoa, lại vô cùng kiên định nói rằng: “Con trai con yên tâm, chúng ta sẽ cứu A Phiếm trở về, con còn con nít, đừng nghĩ nhiều, được rồi, để mẹ dắt con đi ngủ đi.”

Tô Chính Cương đối với con trai lớn thường không lên tiếng của mình không thể không nhìn với cặp mắt khác xưa. Ông biết mọi người đều cảm thấy Tô Phiếm xuất thân không tốt lắm, nhưng ông không ghét bỏ xuất thân của Tô Phiếm, chỉ là cảm thấy sự xuất hiện của Tô Phiếm hoàn toàn là ngoài ý muốn, hơn nữa mặt mũi của cô gái lúc đó cũng hoàn toàn không nhớ rõ, lúc dẫn Tô Phiếm xuất hiện, ông chỉ cảm thấy chính mình có một loại cảm giác bị tính kế.

Hơn nữa tính cách của Tô Phiếm cũng không phải là loại thẳng thắn nhanh nhẹn mà ông thích, thậm chí có lúc ông cảm thấy đứa nhỏ này âm u quá, cả ngày im lặng không nói chuyện, rất không khiến cho người khác yêu thích. Mặc dù Tô Trạ tính tình không tốt, thích âm ỉ, nhưng thấy được chính là loại người hoạt bát thông minh, hơn nữa ông ngoại của Tô Trạ đối với ông có ân, mẹ của Tô Trạ là người mà cuộc đời này ông yêu nhất, Tô Trạ là đứa con mà ông và vợ đã chờ đợi từ rất lâu, Tô Chính Cương không thiên vị cưng chiều đứa con nhỏ cũng khó.

Nhưng không nghĩ đến cho đến khi Tô Phiếm khiến mình không phải là rất có thể coi trọng đang ở thời khắc nguy cấp nhất, có thể để cho em trai trốn tốt, mình thì dẫn người xấu đi. Điều này khiến cho Tô Chính Cương cảm thấy, mặc dù y không phải là con trai của mình, coi như là người khác, cũng khiến cho ông kính nể. Ông cảm thấy sai lầm lớn nhất của mình là nhìn lầm Tô Phiếm.

Tô Trạ gật gật đầu, hần tin tưởng người cha tướng quân của mình, hần cũng tin tưởng, anh trai thông minh lanh lợi đó của mình sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Chung Ý Ánh dứt cho hần một chút cháo liền để cho hần đi ngủ. Bởi vì cảm thấy con nít bị hoảng sợ, nàng còn đặc biệt kêu người bỏ vào một chút thuốc an thần vào trong cháo lại không gây hại đến cơ thể, nhưng mà Tô Trạ sau khi buồn ngủ vẫn không quá an ổn. Hần mơ một giấc mơ dài, trong mơ mình chỉ cảm thấy trái tim đau nhói dưới nước, lại mất đi sức lực. Mà Tô Phiếm trên bờ vốn là vẫn luôn mỉm cười vênh vào bình tĩnh, sau khi mình không còn động tĩnh, sắc mặt tái nhợt dọa người, thậm chí là tay run run kêu người khác vớt hần lên từ trong nước. Hần bị người ta vớt lên, có người thử hô hấp của mình. Mà Tô Phiếm trước tiên là không thể tin sững sốt cả nửa ngày, sau đó mỉm cười ôm lấy thi thể của mình, chỉ có điều nụ cười đó thê lương đến quỷ dị, y còn ôm mình nói liên miên cái gì đó, chỉ có điều trong mơ hần không thể nghe được.

Nhưng mà tràng cảnh vừa chuyển, hai người bọn họ đều trở thành con nít chạy a chạy trong sân trường, Tô Phiếm đè hần xuống nước trốn, chính y cũng không quay đầu lại mà tiếp tục chạy, cứ thế mà chạy, lại bị màn đêm to lớn nuốt chửng.

Vậy mà so với Tô Trạ thất hồn lạc phác khó chịu tự trách đến nỗi liên tục mơ thấy ác mộng, tình trạng của Tô Phiếm đương nhiên sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Tô Phiếm bị người ta bắt nhét vào trong bao tải, trực tiếp liền thả vào trong xe Jeep lái đi. Ở trên xe những người đó đem hần moi ra từ trong bao tải, nhưng mà để phòng ngừa y hét lên, trong miệng vẫn như cũ nhét vào miếng vải. Tô Phiếm không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì y đã sớm liếc thấy trong tay bọn họ đều có súng.

Xe chạy chưa bao lâu, y liền bị trùm một miếng vải đen, nghĩ đến những người đó cũng vì phòng ngừa y nhìn loạn khắp nơi. Tô Phiếm không thấy được phong cảnh bên đường, chỉ cảm thấy mình chắc là trước tiên ra khỏi phố xá náo nhiệt, sau đó đi hướng về vùng ngoại ô. Y vẫn luôn thầm đếm trong lòng, đường xe chắc là một tiếng đến nửa tiếng, Tô Phiếm rất sợ hãi cũng rất căng thẳng, trong lúc đếm còn đếm sai nhiều lần, nhưng mà ước chừng theo dự tính, vẫn là ở trong phạm vi Yangon.

Đợi đến lúc y bị người ta ôm từ trong xe ra, đi một đoạn đường, lúc này mới dừng lại, sau đó bị lấy xuống miếng vải trùm đầu, Tô Phiếm dùng tay che đôi mắt, lúc này mới thích ứng được ánh sáng trong phòng, đây là một toà nhà bằng tre mà người Miến Điện thường ở.

Người đàn ông Miến Điện cầm đầu đi qua nhìn y một phen, cầm lấy sợi dây thừng buộc chặt tay chân y, lúc này mới dùng giọng Miến Điện kêu hai người khác chuẩn bị cơm tối, còn kêu người khác đặc biệt chú ý y, sau đó đi vào căn phòng đó.

Tô Phiếm ở bên ngoài vài năm, tiếng Miến Điện, tiếng Thái Lan đều biết nói cũng nghe được.

Thấy thủ lĩnh đi vào, vài người đàn ông nhàm chán vây quanh Tô Phiếm nhỏ giọng thảo luận, Tô Phiếm bị vây ngồi trong góc, chỉ rừ mí mắt, xem ra là bị dọa sợ rồi. Y không nói một lời mà chỉ ngồi ở một bên, trong lòng lại nghĩ rằng, không biết A Trạ có bị bắt hay không? Nếu như bị bắt tại sao không giam cùng một chỗ với mình, hay là bọn họ hai người đều bị tách ra mà giam?

Một đôi ủng ngắn màu đen xuất hiện trước mặt Tô Phiếm, còn không đợi y phản ứng, Tô Phiếm liền cảm thấy có người nắm lấy tóc của y ép y ngẩng đầu lên, một người đàn ông mặt mũi điển hình của người Miến

Điện, cười gằn nhìn Tô Phiếm, chỉ chỉ Tô Phiếm rồi dùng tiếng Miến Điện nói rằng: “Tụi bây nói tên tiểu tử này thật sự trị giá một tiểu Mạnh Bổng sao?”

“Nghe nói những người Trung Quốc rất xem trọng con trai, lại nói con trai của Tô tướng quân đó cũng không nhiều, chỉ có hai đứa, đây hẳn là có giá trị đi.” Một người đàn ông hít một hơi thuốc lá nói.

“Đáng tiếc, để một đứa khác chạy được rồi, nếu không chúng ta bây giờ chính là muốn mười cái tiểu Mạnh Bổng cũng không thành vấn đề!” Người đàn ông Miến Điện ngồi ở bên cạnh người đàn ông đó tiếc hận nói.

Tô Phiếm nghe được trong lòng run rẩy, bọn họ nói A Trạ chạy rồi! Điều đó có nghĩa là A Trạ không sao, hẳn không bị bắt. Tô Phiếm lúc này bị người đàn ông đó bức tức gượng gạo mà ngẩng đầu lên, động tác lỗ mãng làm cho da đầu y đau đớn, dù sao cũng là con nít, lúc này lại vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, nhưng sau khi biết được Tô Trạ được bình an không có chuyện gì, vẫn là có chút vui mừng. Nếu như em trai tình tình nóng nảy của mình lạc đến nơi này, y thật không biết phải làm sao để bảo vệ được em trai. Lại nói em trai không giống y, từ nhỏ chưa từng ăn qua đau khổ. Tô Phiếm vẫn là thấy may mắn, bị bắt là mình, mà không phải là Tô Trạ.

Tô Phiếm sau khi hơi an tâm, trong lòng dâng lên niềm hy vọng vô hạn, xem ra những người đó bắt mình là muốn uy hiếp cha, đã như vậy, vậy thì tạm thời y sẽ không bị giết chết, y nhất định phải chống được cho đến khi cha đến cứu y. Tô Phiếm mím môi quét qua bọn họ một lượt, ánh mắt bình tĩnh, quay mặt đi không nhìn bọn họ nữa.

“Ác ác, tụi bây xem, đây chính là con trai cả của cậu tướng quân đó.” Người đó dùng tiếng Miến Điện nói với những đồng bạn của y.

Ước chừng cảm thấy nhàm chán, người Miến Điện này biết nói tiếng Trung vậy mà có chút hứng thú dùng tiếng Trung hỏi Tô Phiếm, chỉ có điều, lời của y thực sự là nói tầm lum tầm la, Tô Phiếm hao tâm tổn trí phán đoán, còn phải cẩn thận tỉ mỉ đem vấn đề và đáp án của mình lọc qua một lần, cái gì có thể trả lời cái gì có thể nói, y ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Thấy từ trong miệng của Tô Phiếm hoàn toàn không đào ra được thứ gì hữu dụng, vài người đàn ông liền phiền muộn, càng không để ý tới y. Lại đổi cách khác trêu chọc y, kêu y học tiếng chó sủa. Tô Phiếm rũ mắt suy nghĩ một hồi, y biết mình nếu muốn bây giờ dễ chịu một chút, tốt nhất là phải ngoan ngoãn kêu vài tiếng, nhưng mà đây không phải nói y là con trai của chó sao?

“Tôi không làm.” Tô Phiếm thản nhiên mà từ chối.

“Tên tiểu tử này là người thông minh! Mày kêu hay không!”

Tô Phiếm cự tuyệt không nói nhiều, biết mình phải nhịn xuống, nhưng mà cái loại thái độ thanh cao đó lại chọc giận đám người Miến Điện đã từng bị Tô Chính Cương đánh bại này, trên chiến trường bọn họ bị Tô Chính Cương đánh đến nổi tè ra quần. Không dễ gì mới bắt được con trai của Tô Chính Cương, cảm giác một đứa con nít lớn lên lại làm ra vẻ mình là người nho nhã lại không đem bọn họ đặt vào trong mắt, điều này khiến cho một đám người đều nổi cáu.

Kết quả của việc nổi cáu là Tô Phiếm bị một cái tát, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong nháy mắt trở nên đỏ bừng. Tô Phiếm chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong rung động, trên mặt nóng rất đau đớn. Y biết bọn họ bắt quá chỉ là mang tiếng giận chó đánh mèo lên người mình, hận không thể biến cái tát này đánh lên mặt cha của mình. Chỉ có thể nhịn xuống đau đớn và hoảng sợ đem nước mắt kìm nén lại.

Chỉ có điều người đàn ông lúc này đi vào trong phòng đi ra thấy một màn này, ngược lại lớn tiếng dùng tiếng Miến Điện đem mấy người đó trách cứ một phen, đại ý chính là đem Tô Phiếm đánh hỏng rồi, trong tay lấy cái lợi thế gì mà dám phán.

Tô Phiếm cuộn mình ở trong góc, trên mặt đau đớn không thôi, trong lòng kinh khủng, lại có thể khẳng định một lần nữa, y không chết được.

Tô Phiếm mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm uống nước đi ngủ, chịu đựng ngôn ngữ và sự bạo lực ngẫu nhiên giãy vờ ra, chuyện duy nhất có thể làm chính là đợi. Mà Tô Trạ mặc dù bình yên vô sự ngồi ở trong phủ Tô tướng quân ở Yangon, đồng dạng cũng là tinh thần bị giày vò, chuyện hẳn có thể làm là chờ đợi.

Mỗi ngày vừa tỉnh lại liền vội vàng ăn sáng, mở tới thư phòng của cha, mấy ngày gần đây bọn họ thương lượng chuyện của Tô Phiếm ở trong thư phòng. Vừa mới bắt đầu Tô Chính Cương không cho hắn vào, hắn gấp đến độ thật sự muốn cắn cha một cái, không cho hắn vào, để hắn ở trong phòng mình đợi, còn không bằng để hắn cũng bị mấy tên quân Cộng Sản Miến Điện hèn hạ đó bắt đi cho rồi.

Chung Ý Ánh mấy ngày nay tinh thần không yên, Tô Trạm ăn cơm không ngon, ngủ cũng không yên, khoe miệng và trong miệng con trai nhỏ đều là nổi mẩn ngứa, khiến cho Tô Chính Cương đáp ứng yêu cầu của Tô Trạm. Tô Trạm người nhỏ nhỏ mỗi lần đều ngồi trong lòng Tô Chính Cương, hắn chỉ nghe thôi, không nói một lời im lặng mà nghe, ngược lại khiến cho Tô Chính Cương trong lòng buồn lòng, cũng liền đáp ứng.

Tô Trạm lúc này mới biết, chuyện đã không đơn giản như mình tưởng tượng, thế lực dính dáng phía sau tuyệt đối đã vượt qua tứ phương — Cộng Sản Miến Điện không có cấu kết tạm thời cùng chính phủ, đâu ra lá gan lớn như vậy mà hành động ngay trong thành phố Yangon? Lãnh đạo Đài Loan đáp ứng ra mặt đàm phán, lại chậm chạp không đề cập tới vấn đề chính, cả ngày đánh thái cực, vì một đứa con trai của tướng quân mất đi địa bàn ở rừng núi miền Bắc Miến Điện, e là không phải là điều mà lãnh đạo có thể thấy được.

Tô Trạm thấy râu của cha càng ngày càng dày, mẹ bởi vì mỗi đêm ngủ không ngon, quần thâm nơi đáy mắt càng ngày càng đậm, trong lòng thở dài, đây thật sự là nguyên nhân và kết quả tuần hoàn báo ứng — Hắn đã từng có bao nhiêu ghét Tô Phiếm tồn tại bên cạnh mình, bây giờ thì có bao nhiêu hy vọng y có thể trở về. Hắn đã từng có bao nhiêu căm ghét anh trai này, bây giờ thì nhớ y biết bao — Hắn nhớ đến những ngày tháng bọn họ cùng nhau ở Mạnh Quả cùng Mục Thiên Chương không buồn không lo, nhớ đến sinh hoạt của mấy ngày vừa mới đến Yangon học tiểu học, trong thời gian đó hắn thậm chí còn năn nỉ cha mẹ để cho hắn về trường một chuyến, hắn đem túi sách nhỏ, quần áo nhỏ còn có sách mà Tô Phiếm yêu thích nhất, còn có bài tập mà Tô Phiếm mới làm có một nửa đều mang về. Tô Trạm cảm thấy, những thứ này Tô Phiếm đều muốn dùng, đợi y trở về, A Phiếm sẽ tiếp tục xem những quyển sách này.

Hết chương 31.

32. Chương 32

Tô Phiếm dùng móng tay vẽ bảy nét thẳng trên tường, Tô Trạm ở nhà xé bảy tờ lịch, Tô tướng quân lúc này mới đạt được thỏa thuận với quân Cộng Sản Miến Điện — Tiểu Mạnh Bổng không có nhượng mà nhượng ra một địa phương khác, đồng thời, chính phủ của Miến Điện, Thái Lan, Lào tạo áp lực với Liên Hiệp Quốc yêu cầu lãnh đạo Đài Loan thu hồi nhân số của quân đội, cũng giảm mạnh đến một phần tư so với ban đầu.

Sáng sớm ngày thứ tám, lúc Tô Trạm thức dậy, đội quân đi đón Tô Phiếm đã sớm xuất phát. Bởi vì mừng rỡ và kích động, còn trách cứ bị mọi người bỏ lại — Cha của hắn đã sớm đáp ứng ngày hôm nay phải dẫn theo hắn cùng đi đón Tô Phiếm về. Người nào đó miễn cưỡng chấp nhận lừa gạt, lúc này mới chịu mang giày vào lên bàn ngồi ăn sáng, chỉ có điều tốc độ và sức ăn quá lớn, khiến cho mấy người phục vụ vị tiểu thiếu gia này cuối cùng cũng mở rộng lòng, nhị thiếu cuối cùng cũng không ăn như mèo hửi nữa, đừng nói trước khi đại thiếu trở về, bọn họ đã đem nhị thiếu đói chết rồi.

Chung Ý Ánh nhìn con trai nhỏ đang vui đùa ăn sáng, nghĩ đến Tô Phiếm cuối cùng cũng bình an vô sự trở về, tảng đá lớn đè nặng trong lòng mấy ngày nay rốt cuộc cũng bỏ xuống được — Nàng biết trong lòng Tô Trạm không dễ chịu gì, nàng chẳng phải cũng như vậy sao? Đã không nhớ rõ lần trước thời gian đi ngủ là khi nào, tối hôm qua mười hai giờ mới lên giường, hơn một giờ nhận được thông tin, thoáng yên tâm một chút, lúc này mới mơ mơ hồ hồ mà ngủ, nhưng hơn bốn giờ lại thức giấc. Tô Phiếm mặc dù không phải là con do nàng sinh ra, nhưng lại là đứa nhỏ nàng chính tay mình nhặt về từ ngoài phố, chớp mắt một cái cũng nuôi đến lớn như vậy rồi, lớn lên giỏi như vậy.

Tất cả những người vợ của tướng lĩnh, sĩ quan của Quốc Dân Đảng miền Bắc Miến Điện thậm chí ngay cả Trần Nghi Lan cũng không hiểu, còn có người thậm chí bàn tán sau lưng rằng nàng ngốc — Một đứa con của người phụ nữ thân phận không rõ, Tô tướng quân đã ném rồi, cô còn nhặt lại làm chi? Điều này không

phải rõ ràng là mang thêm ám ức cho mình, mang thêm phiền não cho con trai ruột của mình sao? Chung Ý Ánh không phải là thánh nhân, nhưng nếu như không có mẹ của Tô Phiếm, nàng và Tô Chính Cương có thể nói là một cặp vợ chồng điển hình cả cuộc đời, thương yêu lẫn nhau, chồng một lòng yêu thương chân thành và sẵn sàng, con trai có muộn đáng yêu thông minh, ngoại trừ không thể quay về quốc gia – nơi mình sinh ra, cuộc sống của nàng quả thực chính là hoàn mỹ.

Nhưng mà người có lỗi là người lớn, không phải con nít. Chung Ý Ánh từ đầu đến cuối không thể quên được lúc vô tình gặp được Tô Phiếm nhỏ bé trên phố, rõ ràng con nít Miến Điện ở miền Bắc đều là chân trần quần áo lộn xộn ở trên phố chạy loạn. Nhưng mà đồng dạng là chân trần, Tô Phiếm lại gây trở ngại thoát nhìn hoàn toàn không giống với những đứa nhỏ khác — Bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn, giống như là hạt châu bị phủ một lớp bụi, bàn chân trần nhỏ nhắn thoát nhìn khiến cho người ta đau lòng. Ý còn cạo đầu trọc lóc, đôi mắt vô cùng to và sáng sủa, sự lo sợ bất an giống như một con chó nhỏ bị người ta vứt bỏ.

Tô Phiếm từ phố đối diện xông tới, trước khi bọn họ sắp lên xe, đứa nhỏ thông minh trí nhớ tốt này, nói chung vẫn nhớ được Lí phó quan, một phen ôm lấy chân của Lí phó quan, nàng nhớ câu đầu tiên mà Tô Phiếm nói là — Ngài có phải là Lí phó quan không? Mẹ con chết rồi, con muốn gặp người cha tướng quân, con muốn ở cùng cha, nếu không con cũng sẽ chết.

Chỉ vì câu nói này, nàng liền biết, nàng không thể bỏ lại Tô Phiếm. Chung Ý Ánh từ nhỏ đã tiếp xúc nền giáo dục kiểu Trung Quốc, lớn lên mới ra nước ngoài du học, tiếp nhận nền giáo dục Phương Tây. Đối với phương thức đàn ông Trung Quốc một vợ nhiều thiếp hoàn toàn không có cách nào tán đồng, đối với sự phản bội của chồng cũng vừa kinh hãi vừa phẫn nộ lại vừa đau lòng, nhưng mà đối với Tô Phiếm so với Tô Trạ không lớn hơn được bao nhiêu, nàng không thể nhẫn tâm được.

Chung Ý Ánh kìm nén sự đau xót mà mang Tô Phiếm về nhà, không quan tâm sự phản đối của người cha ruột của đứa nhỏ này, nàng biết Tô Chính Cương là người kiên cường bất khuất, thay một cách nói khác chính là lòng dạ độc ác, nàng không quản nữa, không ai sẽ quản. Nàng nhớ mình lần đầu tiên tắm rửa cho Tô Phiếm sau khi về nhà, đứa nhỏ lang thang khắp nơi trên người vết thương đủ kiểu cũng không biết sao lại như thế này; Bộ quần áo đầu tiên nàng mặc cho Tô Phiếm sau khi về nhà, đứa nhỏ đó nghĩ là chưa từng mặc qua quần áo gọn gàng sạch sẽ như vậy, cẩn thận tỉ mỉ mà lo sợ làm dơ.

Nàng không nghĩ tới Tô Phiếm vậy mà không có tên, lúc đó con trai của mình đã được đặt tên một cách trịnh trọng là “Tô Trạ, tự Tử Thâm”. Chung Ý Ánh tự mình đặt tên cho ý: “Tô Phiếm, tự Tử Uyên”, nàng hy vọng rằng sẽ khiến cho người vừa nghe đến cái tên này, liền biết bọn họ là hai anh em tốt. Phiếm một chữ lấy từ “Phiếm Châu*”, Chung Ý Ánh muốn Tô Phiếm đời này không phải chịu khổ nữa, giống như sự an nhàn của việc chèo thuyền du ngoạn trên sông vậy.

* : /Phiếm Châu/: Chèo thuyền du ngoạn.

Thế mà nàng vẫn không bảo vệ được toàn diện cho đứa con này, thậm chí là bởi vì con trai của chính mình, hãm hại y rơi vào gian khổ.

++++

Lúc Tô Trạ đến bệnh viện, vừa xuống xe không quan tâm đến những người lớn đi theo phía sau, mà chạy thẳng vào trong bệnh viện, trong bệnh viện đã sớm có đội cận vệ của Tô gia mà hần quen thuộc ở đó, chỉ có điều lo lắng quá nên quên mất, chính mình căn bản không biết Tô Phiếm ở phòng bệnh nào. Chu Phong Niên theo sau đuổi tới, thở hồng hộc kêu mấy binh lính trong đội cận vệ trông coi Tô Trạ: “Tiểu tổ tông của tôi ơi, ôi chào, nhị thiếu gia, cậu chạy nhanh như vậy làm gì, trong bệnh viện này ngư long hỗn tạp, cậu nếu như lại lạc nữa thì biết làm sao?”

Tô Trạ bĩu môi một cái, lại ngượng ngùng nói mình không biết đi như thế nào, đành phải lạnh mặt mà ra lệnh: “Tôi muốn đi thăm A Phiếm, chú sao mà nói nhiều lời thừa như vậy chứ, mau dẫn tôi đi.” Chung Ý Ánh dẫn theo mọi người cũng từ phía sau đuổi kịp, người nào đó lo lắng không yên, lúc này mới an phận lại.

Tô Chính Cương đã bao phòng bệnh cao cấp ở tầng cao nhất của khu nội trú trong bệnh viện này, phòng bệnh của Tô Phiếm là phòng ở trong cùng, hần cũng không kịp đợi bị dắt tay đi qua, bỏ tay mẹ ra trực tiếp

chạy về phía trước như viên pháo nhỏ. Chung Ý Ánh thấy tầng lầu này đều là người của mình, ngược lại cũng không hạn chế Tô Trạm nữa, để đứa nhỏ của mình tự đi. Nghĩ đến lần biến cố này, Tô Trạm thật sự đã trưởng thành, hẳn cùng Tô Phiếm cũng có thể trở thành anh em ruột thịt chân chính.

Lúc Tô Trạm chạy đến cửa phòng bệnh, trước tiên là thấy bóng lưng to lớn của cha, đang ngồi trên ghế trước giường bệnh, bởi vì bóng lưng quá lớn thậm chí còn che luôn cả Tô Phiếm.

Chỉ nghe thấy cha của hắn lời nói ôn nhu trước nay chưa từng có nói: “Chỗ nào đau nhất định phải nói, trước tiên ăn chút cháo thanh đạm đi, đợi con về nhà rồi, lại kêu mẹ của con nấu đồ ăn ngon cho con.”

“Cha, con không có chuyện gì đâu, A Trạm đâu ạ?” Thanh âm non nớt của Tô Phiếm nghe ra vẫn không có tinh thần gì, đang được một cô y tá dứt ăn.

Tô Trạm bám vào khung cửa, lại đột nhiên nổi lên sự nhát gan, không biết phải làm sao để xuất hiện.

“Em trai con không sao, yên tâm, bọn họ đang đến đây, A Trạm rất tốt. Tô Phiếm, lần này con làm rất tốt, cứu...” Có lẽ là chưa từng khích lệ qua con nít, Tô Trạm cảm thấy lời nói của cha mình sao lại nghe giống như là khen ngợi binh lính trong đội ngũ của ông vậy, cứng nhắc.

Chung Ý Ánh đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy Tô Trạm đang đưa đầu lo sợ bất an nhìn vào trong một cái, cổ ý cất cao giọng nói: “A Trạm, sao lại ở đây, vào đi a, vào thăm anh trai đi.”

Lão Tô ở trong phòng lúc này mới quay đầu lại, còn Tô Phiếm thì đẩy cái muỗng đang dứt tới bên miệng mình ra, đuổi đầu lướt qua vai của cha, lúc này mới thấy được Tô Trạm đáng núp ngoài cửa, tiểu gia hoá vẫn là lông mi thật dài nhướng nhướng, con người đen lánh trong suốt giống như là viên ngọc màu đen, vốn là giống như trôi trong nước, cực kỳ xinh đẹp, mười ngày không thấy lại có chút âm đạm. Cả người như gầy đi một vòng, sắc mặt vốn hồng hào cũng lộ ra có chút trắng bệch, lo sợ bất an mà nhìn mình.

Tô Phiếm lại không biết, chính mình trong mắt Tô Trạm cũng thật là không vào đâu — Anh trai nhỏ của hắn mặc quần áo của bệnh nhân cả người lộ ra vẻ vắng vẻ, trên mặt còn có vài vết xanh tím, ngũ quan tuần tú như ngọc lộ ra có chút linh hoạt kỳ ảo. Lông mày rất đậm, giống như đã bị nhuộm mực, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết.

“A Trạm, em mau vào đây a, anh về rồi!” Tô Phiếm một lần nữa trở về bên cạnh cha, một lần nữa thấy được em trai rõ ràng rất là hào hứng, hướng Tô Trạm vẫy vẫy tay.

Tô Trạm lại ngũ vị tạp trần mà bám vào khung cửa, Chung Ý Ánh lôi kéo hắn vào trong phòng, cũng không biết con trai nhỏ lúc đầu lo lắng đến nỗi thượng hoả sinh bệnh thấy Tô Phiếm lại bắt đầu ngăn ra là như thế nào. Nàng đem Tô Phiếm quan sát kỹ lưỡng một phen, vuốt ve khuôn mặt của con trai nhỏ, lại kêu người đi kêu bác sĩ lại đây để mình hỏi vài vấn đề, lúc này mới nhẹ nhàng ôm Tô Phiếm cái gì cũng không nói chỉ sờ sờ đầu của y.

Tô Phiếm được mẹ cả ôm, cảm thấy từ trong thâm tâm cảm thấy được sự an tâm, mẹ cả cái gì cũng không nói với y, y lại rõ ràng hiểu được tâm ý của mẹ: “Mẹ cả, để mẹ lo lắng rồi, con không sao đâu.”

Chung Ý Ánh kìm nén sự vui mừng và chua xót trong lòng, ôn nhu an ủi: “Đứa nhỏ ngốc, thật sự là đứa nhỏ ngốc.” Ngẩng đầu thấy con trai nhỏ vẫn còn đứng đó ngăn ra liền nói: “A Trạm, còn không mau đến xem anh trai của con.” Tô Chính Cương đi qua ôm lấy con trai nhỏ, tâm tình đảo qua vẻ lo lắng lúc trước, mỉm cười nói: “Nhìn A Trạm đây là vui đến ngốc sao, mau đi xem, A Phiếm trở về rồi phải không! Xem con còn mỗi ngày nháo không ăn cơm, không đi ngủ nữa hay không!”

Tô Trạm để cha thả mình xuống, lúc này mới chậm chậm di chuyển đến trước giường của Tô Phiếm, người sau đang dựa vào trong lòng mẹ, khoé miệng mang theo ý cười, mặt mày sáng sủa, giống như là ánh trăng, “A Trạm, anh không sao rồi. Nhưng mà sao em lại gầy thế này a?”

Tô Trạm đang nhìn đứa nhỏ chân chính bị gầy một vòng lớn, trong lòng có rất nhiều lời, đến bên miệng lại chỉ có hai chữ — Anh trai.

Tô Phiếm giống như là bị sét đánh, nghe được hai chữ này từ chính miệng Tô Trạm, không phải là vui vẻ, cũng không phải là kinh ngạc, mà là không hiểu vì sao trong lòng chưa xót — Y dường như đã đợi hai chữ này rất lâu rất lâu rồi, lâu đến nỗi dường như từ đời trước đã đợi.

Mà vợ chồng Tô Chính Cương mừng rỡ hai mặt nhìn nhau, con trai nhỏ cuối cùng cũng chịu mở miệng gọi Tô Phiếm là anh trai rồi, từ lúc Tô Phiếm về nhà, bất kể hai người dụ dỗ, la mắng thế nào, tóm lại các loại thủ đoạn đều đã dùng, Tô Trạ tiểu gia hoá lại rất cố chấp, sao cũng không chịu gọi Tô Phiếm là anh trai. Càng về sau, Tô Chính Cương đã không còn nhẫn nại, “Thích kêu hay không, tiểu tử này thật sự là không có biện pháp quản rồi.” Ngay cả Chung Ý Ánh cũng tùy theo con trai.

Tô Trạ thấy nụ cười bỗng nhiên biến mất trên khuôn mặt của Tô Phiếm, cho rằng Tô Phiếm đây là vui đến ngốc, nghe không hiểu. Điều này đối với hắn mà nói là chuyện không dễ dàng gì, đời trước cộng thêm đời này bây giờ tổng cộng đã sống 37 năm, Tô Trạ cảm thấy mình chết cũng không làm chuyện này, chính là mở miệng kêu Tô Phiếm là “anh trai”. Nhưng mà, hắn phát hiện chuyện này giống như phá thân, sau khi kêu tiếng thứ nhất, tiếng thứ hai càng dễ dàng hơn. Thế là khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, mỉm cười gọi Tô Phiếm một lần nữa: “Anh trai!”

Tô Phiếm lúc này mới từ đáy lòng dần dần phục hồi tinh thần từ trong sự chua xót và thương tâm, thấy em trai giương khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên nhìn mình, đôi con ngươi sáng sủa giống như là được tưới lên một lần nước. Chung Ý Ánh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai lớn, mỉm cười nói: “A Trạ gọi con là anh trai đó, mau trả lời a.” Sau đó biểu thị Tô Chính Cương cũng ôm con trai lên giường.

Trùng hợp lúc đó bác sĩ khám cho Tô Phiếm đã đến, Chung Ý Ánh kéo Tô Chính Cương ra ngoài nói chuyện, trong phòng chỉ còn lại Tô Trạ và Tô Phiếm và y tá dứt cơm cho Tô Phiếm. Tô Phiếm còn chưa từ trong sự khiếp sợ hồi thần lại, vẫn như cũ mở to đôi mắt sáng sủa nhìn em trai của mình. Thấy được Tô Trạ đầu tiên là không quá dễ chịu, sau lại bởi vì ánh mắt sáng quắc của tiểu tử thối nào đó thật sự là vô cùng hùng hực, Tô Trạ cũng không không chế được mà cái cổ nhỏ nhắn đỏ lên. Không nghĩ đến Tô Phiếm một phen ôm lấy hắn, Tô Trạ lại không thể không chế được, mặt đỏ lên.

Người nào đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cũng ôm lại Tô Phiếm, hai người đều là những đứa con nít không mập, hai bên đều cảm thấy đối phương gầy đến trơ xương, thật sự có chút cần tay, lại không nỡ buông ra.

Tô Phiếm ôm lấy em trai của mình, hít một hơi thật sâu, trong mũi tràn đầy mùi vị trên thân thể Tô Trạ, buồn bực nói: “A Trạ, em không sao là tốt rồi.” Người nào đó mặc dù cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng mà cũng không muốn phá vỡ bầu không khí, cũng ôm lấy Tô Phiếm nói: “Anh trai, cảm ơn anh.”

Câu này, hắn nói vô cùng thật tâm.

Sau đó, hắn chỉ cảm thấy mình bị anh trai ôm chặt hơn. Tô Trạ vội vàng biểu thị y tá đem cháo đến phía hắn, nhận lấy công việc của người ta, chuẩn bị dứt cháo cho con nít.

Hắn múc một muỗng cháo, rất ra dáng mà đặt gần miệng thối thối, dứt cho Tô Phiếm nói: “Anh trai, ăn cháo.” Tô Phiếm liếc mắt mà nhìn chằm chằm em trai, kết quả cháo rơi vào người. Tô Trạ vội vàng muốn lấy khăn lau, kết quả tay chân luống cuống lại đem cháo đổ xuống giường, y tá một bên muốn giúp đỡ cũng không kịp.

Ánh sáng trên khuôn mặt của Tô Phiếm như nứt ra, nụ cười dịu dàng, cũng không quản bát cháo ướt át dính sền sệt, kéo tay nhỏ bé của Tô Trạ, vui vẻ nói: “Em trai, em gọi lại lần nữa đi.”

“Anh trai, anh trước tiên đứng dậy đi, cháo trên người anh đều dính trên áo em rồi.” Tô Trạ biểu thị rất là không biết nói gì.

“Nhưng mà, em trước tiên gọi mười lần cho anh nghe.”

“Không muốn.”

“Được rồi, vậy thì 8 lần.”

“Không muốn!”

...

Tô Phiếm tủi thân mà mím môi, “Vậy thì ba lần đi.” Y bắt lấy tay của Tô Trạ không chịu buông. Nhưng người sau hơi có chút bệnh sạch sẽ quả thực là muốn nhường lông mày tức giận.

Cho nên đợi đến lúc Tô Chính Cương và vợ đi vào, thấy được chính là con trai nhỏ vẻ mặt vui vẻ kéo khuôn mặt nhỏ bé của con trai nhỏ, ôm như ôm bảo bối không buông, ép hẳn gọi mình là anh trai.

Chung Ý Ánh vừa bực mình vừa buồn cười kêu Tô Chính Cương vội vàng ôm hai đứa con trai lên, mới vừa rồi bác sĩ đã nói với họ tình hình sức khỏe của Tô Phiếm, ngoại trừ trên thân thể có vài vết thương ngoài da ra, không hề có trở ngại gì lớn, chỉ là mấy ngày qua ăn uống không được tốt, có lẽ là bị người ta bắt cóc tống tiền có cho ăn không để bị đói cũng không tệ, nào có thể giống như ở nhà mà dốc lòng chăm sóc. Lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Tô Phiếm vô cùng vui vẻ, chỉ cảm thấy mấy ngày trốn trong núi sâu, nhà tre, mấy buổi tối ngủ không được, đau đớn lúc bị đánh, kinh hoàng lúc bị đe dọa hết thấy đều không đáng giá nhắc tới. Y đợi hai chữ anh trai này rất lâu rồi.

33. Chương 33

Cả gia đình ở trong bệnh viện đến trưa thì xuất viện, chỉ có điều phía trước và phía sau đều có bốn chiếc xe hộ tống, oai phong lẫm liệt không để người khác tới gần, khiến cho Tô Phiếm và Tô Trạ đều có sự kiêu hãnh khi làm con trai của tướng quân, Tô Trạ trong lòng nghĩ rằng, hẳn quả nhiên vẫn chỉ có thể coi là một đứa con nít mới 9 tuổi, chỉ có ở bên cạnh người nhà mới cảm thấy hết sức an toàn.

Buổi tối người một nhà vây quần bên nhau, ăn một bữa cơm đoàn viên, xem như là thay Tô Phiếm đuổi đi những xui xẻo, cơm nước là do Chung Ý Ánh đích thân xuống bếp, khẩu vị của người Miến Điện thích ăn cà ri chua, mà hiện tại hai đứa nhỏ của nhà bọn họ đều lấy thanh đạm làm chủ. Cả gia đình ăn uống hoà thuận vui vẻ ấm áp. Trong lúc Tô Phiếm ngồi bên cạnh Tô Trạ, có thể nói là vui vẻ nhất, càng không ngừng trêu đùa tìm cơ hội kêu Tô Trạ kêu mình là anh trai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trạ xoay một cái, cảm thấy rất là không biết nói gì, hẳn vừa mới này đã gọi vài trăm lần rồi được hay không: “Không kêu đâu, em đã kêu đến chán rồi!” Tô Phiếm trong lòng nghĩ y vẫn chưa nghe chán, nhưng mà nghĩ đến em trai kêu nhiều lần như vậy, miệng vẫn còn vết thương đó, nếu mở miệng nhiều hơn nữa thì sẽ rất đau, đành phải tiếc nuối mà từ bỏ.

Mà cuối cùng người nào đó chịu không nổi đặt đĩa xuống, không thể nhịn được nữa mà nói: “Cha mẹ hai người mau sinh thêm một đứa đi! A Phiếm thích người khác gọi y là anh trai như vậy, mau mau sinh một đứa nữa để nó kêu y là anh trai!”

Thấy con trai nhỏ không biết làm sao, cha mẹ Tô gia không thể dè nén sự vui vẻ. Còn Tô Phiếm cong cong đuôi mắt, mặt mày sáng sủa: “Em sai rồi em trai, anh chỉ thích em kêu anh là anh trai thôi.”

Y đã từng học qua một từ, gọi là ngày sau còn dài, sau ngày mỗi ngày ở cùng với em trai, muốn nghe mấy lần thì nghe bấy nhiêu lần; Thế nhưng lúc này Tô Phiếm còn nhỏ, y còn chưa lĩnh hội được một từ khác — Thế sự trên người.

Tô Trạ thấy Tô Phiếm cười híp cả mắt, mẹ ngồi bên cạnh bọn họ nghe hai anh em nói chuyện, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cái bình treo trên tường, người cha tướng quân của hắn đang ở bên ngoài đang nói chuyện với cấp dưới của ông. Tất cả mọi người đều ở đây, thật tốt, thật tốt.

Buổi tối, hai người ôm nhau ngủ, Tô Trạ vươn tay chạm vào một chỗ có máu ứ đọng trên mặt của Tô Phiếm, nhỏ giọng hỏi: “A Phiếm, bọn họ đánh anh sao? Có phải rất đau hay không?” Tô Phiếm kéo tay của y xuống, trong mắt Tô Trạ là sự khổ sở không che giấu được, “Không đau. Em sao lại gọi anh là A Phiếm rồi, mà không kêu là anh trai?” Người nào đó bĩu môi, con nít xấu lừa gạt ai a, “Thì không kêu. Còn có làm sao mà có thể không đau! A Phiếm, anh lúc đó cũng không sợ sao?” (Mã: Bà con thấy gì không? Ôm nhau ngủ cơ đấy?! Sặc mùi gian tình! Haha)

Tô Phiếm nằm ngang, nhìn bóng mờ của đèn treo trên trần nhà, lẩm bẩm nói rằng: “Lúc đó rất đau, cũng rất sợ hãi, nhưng không biết vì sao bây giờ nghĩ lại, dường như cũng không đau như vậy, không sợ hãi như

vậy.”

Tô Trạm thở dài một cái, uống phở hần sống hơn 20 năm, cũng đoán không ra tâm tư của con nít, vẫn là đứa nhỏ này ở bên cạnh hần quả thật là người thông minh, để người khác đoán không ra. Tiểu đại nhân không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ ngực của Tô Phiếm, an ủi rằng: “Không sao, anh cũng đã trở về rồi. Chúng ta cùng nhau về nhà đi.”

Bởi vì xảy ra chuyện như vậy, cùng với sự kiện tẩy chay tiếng Hoa bên trong thành phố Yangon, hai vợ chồng Tô Chính Cương và Chung Ý Ảnh chỉ cảm thấy đưa hai đứa con trai đến địa phương cách xa bọn họ đi học quả thật là một chuyện quá đáng sợ, chỉ sợ nếu có một lần nữa trái tim của bọn họ cũng chịu không nổi, dứt khoát tiến hành làm hồ sơ nghỉ học, chuẩn bị về Mạnh Quả. Mà thời gian Tô Trạm và Tô Phiếm học tập ở Yangon ngắn ngủi, cứ như vậy mà kết thúc.

Tô Phiếm nhẹ nhàng “uhm” một tiếng, quay người lại ôm lấy thân thể nhỏ bé của Tô Trạm, cũng vỗ vỗ lưng của em trai. Y không biết vì sao bây giờ nghĩ đến không sợ hãi, cũng không đau như vậy nữa, chỉ biết, nếu như xảy ra một lần nữa, y cũng sẽ lựa chọn để cho Tô Trạm trốn dưới phiến đá. Chắc chắn năm sau, y mới lĩnh hội được, không phải mình không sợ đau, cũng không sợ hãi, mà là nếu như bị bắt bị đánh là Tô Trạm, y sẽ càng sợ, càng đau hơn.

Trên thế giới này chỉ có một mình Tô Trạm, là em trai độc nhất vô nhị của y.

Thế mà, sau tất cả mọi chuyện, lúc bọn họ chuẩn bị khởi hành về Yangon lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn khác. Tô Phiếm ngày thứ hai trở về, Tô Phủ lại có người đến bái phỏng, phô trương trận thế đều tương đối lớn. Tô Phiếm và Tô Trạm núp ở trên lầu hai mà nhìn xuống phòng khách, Tô Trạm chỉ cảm thấy người này vô cùng quen thuộc, nhưng vẫn nghĩ không ra là ai.

Tô Trạm đứng thẳng hai lỗ tai lên mà cố gắng nghe, chỉ nghe thấy người đó dứt quãng mà nói với cha của mình: “Tô tướng quân, Tướng Công* vì tàn quân miền Bắc Miến Điện làm...” Mà Tô Chính Cương lại gọi người đó là — Liễu tướng quân.

* : /Tướng Công/: Là chỉ Tướng Giới Thạch.

Trong đầu loé lên một ý nghĩ, Tô Trạm lập tức nhớ ra được người này là ai rồi, ông là bộ trưởng vệ sĩ bên cạnh Tướng Giới Thạch – Trung tướng Liễu Nguyên Lâm! Cũng là người lãnh đạo do Tướng Giới Thạch phái ra để khống chế tàn quân miền Bắc Miến Điện. Trên mặt nổi ba quân khu đều có sĩ quan cấp cao phụ trách, nhưng mà người kiểm soát lớn nhất của ba sĩ quan cấp cao này là trưởng thị vệ tâm phúc của Tướng Giới Thạch.

Thấy hai người nói chuyện được vài câu liền muốn đi lên lầu, lúc này người này đến bái phỏng tuyệt đối không phải là chuyện bình thường. Tô Trạm suy nghĩ một chút, đẩy đẩy Tô Phiếm nói: “A Phiếm, anh trước tiên đi đến thư phòng của mẹ đẻ em, em đi xem thử bọn họ nói cái gì!” Lấy mấy từ “anh trai” đến dụ dỗ Tô Phiếm đến thư phòng, Tô Trạm lúc này mới khom lưng đi đến phòng hội nghị, hần lén lút kéo ra một khe hở, nhìn thấy vị Liễu Nguyên Lâm kia đang ngồi, mà hai tay của cha đang chống lên bàn sắc mặt không được tốt lắm, “Tướng Công đây là không tín nhiệm tôi! Tô Chính Cương tôi mang binh nhiều năm nói một không hai, lẽ nào còn muốn đem con trai của tôi khẩu trừ ra làm con tin sao!”

“Tô tướng quân, lời cũng không thể nói như vậy, anh phải thông cảm cho sự khó xử của Tướng Công. Cái gọi là đem mệnh lệnh quân đội bên ngoài có chút không thích hợp, lão nhân gia ông ấy cũng không dễ gì. Lại nói, chỉ là đem quý công tử đến Đài Loan mà thôi, hai vị tiểu công tử của nhà anh còn nhỏ, vừa lúc có thể ở Đài Loan nhận được sự giáo dục tốt đẹp dù sao so với vùng núi hoang vu dã man này cũng tốt hơn. Tướng Công thế nhưng vì chi đội ngũ này của miền Bắc Miến Điện đã hao tổn không ít tâm tư, anh suy nghĩ một chút lương bổng và lương thực của quân đội, vũ khí, cái nào mà không tốn tiền? Lào, Miến Điện, Thái Lan – Mấy con khỉ này đã nhịn đủ rồi muốn đem chi đội ngũ này của chúng ta đuổi ra ngoài. Liền nói lần này, nếu không phải là Đài Loan ở phía sau chu toàn, tiểu công tử cũng không thể bình yên vô sự mà cứu ra.”

Tô Trạm nghe đến đây trong lòng lộp bộp một cái — Nghe ý tứ của vị Liễu Nguyên Lâm này, đây là dự định khiến cho cha đem con trai đưa đến Đài Loan, khiến cho cha hần có chút kiêng kỵ? Quả thật giống như phong cách làm người của Tướng Giới Thạch, đa nghi.

“Những tướng quân khác đều có bạn bè thân thiết ở Đài Loan, đó là gốc rễ vẫn đang ở đó. Tôi nói chính là Lão Tô anh a, một đại gia đình đều đang ở Miến Điện, điều này nếu đổi lại là tôi tôi cũng không yên tâm. Lại nói, anh có hai đứa con trai, một đứa tự mình nuôi, một đứa chính phủ thay anh nuôi, điều này không phải rất tốt sao. Chỉ cần anh tận hiến cho chính phủ quốc dân, Tướng Công sẽ không bạc đãi anh, không bạc đãi con trai của anh, càng sẽ không bạc đãi đội quân ở Miến Điện. Quân lương của tháng trước, anh nói thêm 100.000 USD thì 100.000 USD, đây điều là vàng thật bạc trắng a. Lại hoặc là...” Liễu Nguyên Lân đem tàn thuốc ấn trong đồ gạt tàn thuốc, kéo dài thanh âm nói: “Cũng không thể khiến cho anh giải ngũ về quê mà đi phải không.”

“Anh...” Tô Chính Cương tức đến nổi muốn học máu, đây đâu chỉ là lấy con trai của ông, đây cũng chính là lấy đội ngũ của ông ra uy hiếp ông! Lãnh đạo Đài Loan bây giờ sao có thể thoả cái nói đem người bỏ chạy thì đem người bỏ chạy, đội ngũ mấy vạn người khổ cực vất vả mang ra ngoài, chỗ nào có thể dễ dàng thu xếp như vậy chứ! Huống chi bao nhiêu người đang ở bên này lấy vợ sinh con, an cư lập nghiệp, quả thật chính là một nửa người Miến Điện rồi.

Liễu Nguyên Lân đứng lên, vỗ vỗ bả vai của Tô Chính Cương nói: “Lão Tô a, tôi là người thẳng thắn. Tướng Công hoàn toàn có thể đổi tâm phúc người nhà thân tín của ông ấy đến đây không phải sao, nhưng mà lão nhân gia ông ta vẫn nguyện ý trọng dụng anh. Ngẫm lại cái đội ngũ lớn này, chính là khiến cho tiểu thiếu gia nhà anh đến Đài Loan sinh hoạt vài năm, coi như đi du học nước ngoài thôi...”

Tô Trạ đã hoàn toàn hiểu rõ, đây đích xác là muốn đem hán hoặc là Tô Phiếm đến Đài Loan làm con tin để khống chế cha, thậm chí là nắm trong tay của quân đội, bọn họ bây giờ vẫn được xem như là tàn quân của Quốc Dân Đảng, thậm chí quân lương, vũ khí đều là do lãnh đạo Đài Loan mua từ Mỹ vận chuyển đến đây.

Nơi này là vùng Tam Giác Vàng hậu thế ác danh rõ rệt, trên thế giới có hơn 90% thuốc phiện được sản xuất từ chỗ này, vào đời trước, vũ trang của quân đội ở đây tiến hành biện pháp lấy quân buôn lậu thuốc phiện, lấy chất độc nuôi quân, bao gồm lúc bọn họ khó khăn, thỉnh thoảng cũng sẽ thông qua việc phụ trách vận chuyển thuốc phiện mà kiếm quân phí, sinh hoạt phí, ví dụ như đoạn thời gian trước lần bị Lào phục kích chính là Phùng tướng quân quản lý.

Nhưng mà bọn họ bây giờ, đa số vẫn là muốn dựa vào sự ủng hộ và hậu thuẫn của chính phủ Dân Quốc.

Quả nhiên là sóng gió dập dồn, việc này chưa xong việc khác lại đến, Tô Trạ nghe đến đây, cau mày lặng lẽ đem cửa phòng khép lại, lại lén lút mà chạy lên lầu ba.

Lúc hán đẩy cửa ra, thấy được tình cảnh như thế này — Tô Phiếm đang ngồi trên cửa sổ lớn như thế, dựa lưng vào bệ cửa sổ, tay cầm một quyển sách cúi đầu nghiêm túc đọc sách. Ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua kính thủy tinh mờ ảo chiếu vào, dường như vì y mà chiếu lên một tầng ánh sáng trong suốt, sườn mặt thanh tú được phát hoạ một cách diễm tinh xinh đẹp. Mà vài ngày trước, y bị bắt cóc, vì mình mà sống chết không rõ.

Tô Phiếm chú ý đến động tĩnh liền quay đầu lại thấy là Tô Trạ, nở một nụ cười thật tươi, lắc lắc quyển sách trong tay, nói với Tô Trạ: “A Trạ, mau đến đây, anh kể chuyện cho em nghe. Chuyện xưa dân gian của Miến Điện này rất thú vị đó.”

Những lời Tô Trạ vừa mới nghe được và suy nghĩ hỗn loạn trên đường đều thu lại, kêu một tiếng “anh trai” liền chạy về phía Tô Phiếm. Hán biết, đem con trai gửi thế chấp ở Đài Loan so với việc bảo vệ tốt đội ngũ này ở Miến Điện, đối với người cha coi quân đội như sinh mệnh của mình mà nói, lựa chọn tốt hơn là cái gì. Nếu như là lúc trước, có lẽ là đưa mười Tô Phiếm đi đều không thành vấn đề, nhưng mà bây giờ thì không giống như vậy nữa.

Tô Trạ chạy đến bên bệ cửa sổ, Tô Phiếm thấy sắc mặt của hán có chút ngẩn ra cũng không biết đang suy nghĩ cái gì: “Sao vậy A Trạ, thân thể không khoẻ sao?”

Tô Trạ im lặng lắc đầu, bây giờ hán nói chuyện này với Tô Phiếm cũng không có tác dụng gì. Tô Phiếm đem hai chân thon dài vốn giã ra trên bệ cửa sổ co lại, chừa ra một nửa bệ cửa sổ, vỗ vỗ nói: “Em trai lên đây, ở đây rất thoải mái, còn có thể nhìn được tháp Phật lớn ở chùa Đại Kim nữa.”

Tô Trạm nương theo cái ghế bên cạnh Tô Phiếm, cánh tay nhỏ, cẳng chân nhỏ mà bò lên bệ cửa sổ, nhìn qua cửa kính, quả nhiên có thể thấy được chùa Đại Kim trong thành phố Yangon, tháp Phật kim quang lấp lánh sừng sững trong thành phố ồn ào náo nhiệt.

“A Phiếm, anh thích Yangon sao? Hay là Mạnh Quả, hoặc là Chiang Rai*?” Tô Phiếm tuy nói là ra đời ở Thái Lan, ở đó sinh sống vài năm, Tô Trạm suy nghĩ cả nửa ngày không biết nên nói cái gì, vừa mở miệng liền đột nhiên hỏi Tô Phiếm như thế.

* : /Thanh Lai/: Chiang Rai – một thành phố của Thái Lan.

Chỉ có điều suy nghĩ lại một chút, Tô Phiếm chỉ bắt quả là một đứa con nít chừng 10 tuổi, thích nơi nào, không thích nơi nào phỏng chừng cũng chưa có khái niệm gì. Nghĩ đến đời trước, y dường như rất thích Vân Nam, đã từng mạo hiểm đi vài lần. Nhưng mà y đối với Đài Loan hẳn là không có nhận thức gì.

Đường nhìn của Tô Phiếm rơi vào đôi lông mi thật dài của em trai, không biết tiểu gia hoả này trong đầu lại đang nghĩ cái gì, cũng đành phải trả lời: “Ồ đầu cũng như nhau thôi. Chỉ cần có thể cùng cha mẹ còn có em trai ở cùng nhau, anh liền thích. Lại nói, qua hai ngày nữa, chúng ta liền trở về Mạnh Quả rồi, chỗ đó rất tốt a. Không biết Tiểu Gia như thế nào rồi...” Tô Phiếm dài dòng lời thôi mà nói tất cả mọi thứ ở Mạnh Quả mà hai anh em bọn họ rất quen thuộc, nhớ đến lúc bị trói ở trong phòng, lúc đó tâm tâm niệm niệm mà nghĩ rằng, nếu như có thể an toàn ở trong nhà thì tốt biết mấy a!

Tô Trạm nhìn anh trai nhỏ nhà mình gật gật đầu, ý nghĩ duy nhất trong lòng là, Tô Phiếm vẫn chỉ là một đứa con nít, y nên ở lại bên cạnh cha mẹ.

Buổi tối lúc ăn cơm, Tô Trạm quan sát cha mẹ nửa ngày, hai người không hề nhắc đến chuyện này, chỉ có điều yên lặng như vậy ba ngày, Tô Chính Cương và Chung Ý Ánh một chữ cũng không đề cập tới với hai anh em bọn họ, nhưng mà Tô Trạm vẫn có thể từ thái độ trầm mặc của cha và đôi chân mày của mẹ hơi hơi nhíu lại biết được rằng chuyện này không hề bỏ qua. Bởi vì đã đến lúc bọn họ phải lên đường trở về rồi, lại không có ý tứ gì gọi là phải chuẩn bị rời khỏi Yangon cả, ngược lại giống như dừng lại ở bên này, mà Liễu Nguyên Lâm và những người Trung Quốc khác mà Tô Trạm căn bản chưa từng thấy qua đến càng ngày càng thường xuyên, hẳn đoán rằng đó có lẽ là những quan viên của Quốc Dân Đảng đến để thuyết phục cha.

Ngay cả Tô Phiếm cũng bắt đầu nghi ngờ rằng sao lại vẫn chưa trở về, bọn họ đều biết, quân đội ở miền Bắc Miến Điện không thể rần rập suốt cả ngày, mà Tô Trạm suy tư vài ngày, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

34. Chương 34

Mỗi một bước sau khi được sống lại đều đi theo con đường không giống như đời trước, Tô Trạm không biết sự lựa chọn này sẽ mang đến hậu quả như thế nào, nhưng hẳn biết, lần này không thể khiến cho Tô Phiếm hy sinh nữa.

Lúc Tô Trạm chạy đến phòng hội nghị, thấy được chính là tình cảnh như thế này — Cha của hắn một mình cúi đầu, hút thuốc đi qua đi lại trong phòng. Trong ấn tượng của hắn, người cha Tô tướng quân của hắn là một anh hùng nói một không hai, hào khí ngất trời.

Từ Đông Bắc đi ra, theo ông ngoại của hắn một đường hướng phía Nam, đã từng đánh với giặc ngoại xâm Nhật Bản, đánh với Quốc Dân Đảng, cho đến trước khi chết đều nghĩ đến Quốc Dân Đảng. Mà hắn đời trước, đoạn thời gian cuối cùng của cha lại là khó khăn nằm vượt qua ở trên giường, ông bị trúng gió, nửa người không thể hoạt động, ăn uống đều giải quyết ở trên giường. Một người quân nhân vĩ đại to lớn thành một ông lão gầy nhom — Bị sự không có tiền đồ và sự vô liêm sỉ của mình làm cho tức giận, bị sự tình hai anh em Tô Phiếm và mình bất hoà tranh đoạt, đối lập nhau mà làm cho buồn lòng.

Hắn đời trước nợ rất nhiều người, có Tô Phiếm, có mẹ, còn có cả cha nữa.

Tô Trạm gõ lên cửa vài cái, cha của hắn lúc này mới chú ý đến hắn. Tô Chính Cương mỉm cười với hắn, vẫy vẫy tay, “Sao lúc này lại chạy đến đây? Không phải nên cùng mẹ và anh trai con ở trong thư phòng luyện chữ sao?”

Tô Trạm chạy đến bên cạnh cha, vươn tay ôm lấy chân mặc quần lính cao ngất thẳng tắp, cảm thấy cha như một cây tùng, cái ví von này thật sự là rất thích hợp. Khó có được thấy con trai nhỏ vóc dáng nhỏ bé ỷ lại vào mình thế này, Tô Chính Cương vui tươi hơn hở mà ôm Tô Trạm vào lòng, thân mật mà cạ cạ cái trán của mình với cái trán của Tô Trạm, hỏi: “Nhị thiếu gia của nhà chúng ta đây là làm sao đây? Cha sao lại thấy được con không vui lắm?” Ánh mắt của con trai đen láy sáng sủa, giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm của vùng núi rừng miền Bắc Miến Điện, nhìn đến nỗi Tô Chính Cương một trận mềm mại.

Hai cha con đầu đối đầu, Tô Trạm vươn tay bắt lấy cái lỗ tai của cha. “Cha, để con đến Đài Loan đi.”

Tô Chính Cương sửng sốt, ngược lại không biết trả lời con trai nhỏ như thế nào.

Tô Trạm đem lời nói mình đã suy nghĩ thật lâu nói ra, “Để con đến Đài Loan đi. Không đưa con qua đó, cha sẽ có lỗi với quân đội của cha, còn có một nhóm người phải nuôi dưỡng; Đưa anh trai qua, cha sẽ có lỗi với anh ấy, con cũng cảm thấy có lỗi với anh ấy; Đưa con qua đi, con đã lớn rồi, là một nam tử hán, con không sợ đâu.”

Ông vẫn luôn nghĩ rằng con trai nhỏ của mình là một tiểu gia hoả bị chiều hư, cũng chỉ là sau khi rơi xuống nước gần nửa năm nay mới dần dần hiểu chuyện một chút. Đôi lúc nói chuyện với vợ, A Ánh thân là mẹ ruột của Tô Trạm cũng thừa nhận rằng, về phương diện tố chất, Tô Trạm không bằng Tô Phiếm. Chỉ có điều, Tô Chính Cương không nghĩ nhiều như vậy, ông chỉ cảm thấy Tô Trạm bản tính rất hiền lành, thích cái gì, không thích cái gì, vui, buồn, giận hoàn toàn đều thể hiện ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn, là một đứa nhỏ lòng dạ thẳng thắn. Tô Phiếm thì không giống như vậy, ông vốn dĩ rất không thích điểm này của Tô Phiếm, cảm thấy đứa nhỏ này tuy còn nhỏ nhưng tâm tư lại nhiều.

Thế mà lần này, hai đứa con trai đều khiến cho ông kinh ngạc không thôi — Ông không nghĩ đến Tô Phiếm sẽ vì cứu Tô Trạm mà mạo hiểm chính mình. Tô Trạm sẽ vì Tô Phiếm mà chủ động yêu cầu đi Đài Loan. Ông không biết rằng, có lúc tâm tư của con nít tinh vi như vậy, bọn họ cũng không phải là không có suy nghĩ của chính mình.

Tô Chính Cương thở dài một hơi, đem Tô Trạm đặt vào trong lòng mình: “Ta muốn đưa con đi, vậy chính là có lỗi với ông ngoại con, có lỗi với mẹ của con.”

Tô Trạm cảm thấy ông ngoại đó của chính mình chưa từng gặp mặt qua, nhưng mà Tô Phiếm cứu mình một lần, đó chỉ có thể có lỗi với ông ngoại chưa từng gặp mặt đó, còn mẹ, Tô Phiếm sẽ thay mình hiếu thuận mẹ thật tốt. Tên gia hoả này đời trước mặt dù giết mình, nhưng mà đối với mẹ ngược lại vẫn luôn không xấu.

“Ông ngoại nếu như ở đây, ông cũng sẽ để con đi.” Tô Trạm suy nghĩ một chút, buồn bực nói như thế.

Thấy cha không trả lời, Tô Trạm tiếp tục gia tăng thêm mã lực, hắn ôm lấy đầu của cha: “Con là con trai của Tô Chính Cương, chỉ là đến Đài Loan ở mà thôi, có cái gì đáng sợ đâu! Hơn nữa, ở bên đó có trường học tốt, con nói không chừng có thể lên đại học, mẹ luôn hy vọng con và Tô Phiếm có thể học lên đại học. Lại nói, chính sách đều là thay đổi trong nháy mắt, nói không chừng không bao lâu là con có thể trở về rồi. Lại không phải là không thể trở về, nghỉ đông và nghỉ hè luôn có thể trở về.”

Cuối cùng, Tô Trạm thở dài: “Chính là ngàn vạn lần đừng để Tô Phiếm đi, y lúc trước lưu lạc đầu đường xó chợ. Không bao giờ để y rời xa cha mẹ nữa.”

Tô Chính Cương ôm lấy con trai chầm chậm đi qua đi lại, suy tư nửa ngày chỉ nói: “Cha biết rồi, nhưng mà vẫn phải thương lượng với mẹ con một chút.”

Tô Trạm không biết kết quả thương lượng của cha và mẹ như thế nào, hắn chỉ biết, lần này hắn lựa chọn một con đường khác hoàn toàn không giống như con đường cũ. Con đường phía trước chưa biết, nói không sợ hãi và không lo lắng đó chính là giả, chỉ có điều ý niệm trong đầu là không thể để Tô Phiếm đi, đã cắm rễ thật sâu trong lòng hắn. Hắn nợ y, cuối cùng cũng đến ngày phải trả.

Hắn cũng không biết rằng, chuyện mình “chủ động xin đi đánh giặc” cùng cha, khiến cho cha mẹ mất ngủ cả đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau lúc ăn sáng xong, hai anh em chuẩn bị cùng nhau đi đọc sách, Tô Trạm liền bị đơn độc một mình kêu đến trong phòng, Tô Phiếm nghi ngờ mà nhìn hẩn. Tô Trạm chỉ kêu y trước tiên đi xem ti vi, chính mình chốc nữa sẽ đi qua.

Mấy ngày liên tiếp vì Tô Phiếm và chuyện này, Chung Ý Ánh đã rất lâu rồi không có nghỉ ngơi tốt, không dễ gì mới an tâm hai ngày, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện này. Rất nhiều lúc trong vấn đề dạy dỗ Tô Trạm và Tô Phiếm quả thực là lực bất tòng tâm, may mà Tô phiếm thông minh hiểu chuyện, nếu như nghịch ngợm phá phách giống như con trai nhỏ nữa, Chung Ý Ánh không biết mình có phải là một đến sinh bệnh hay không. Mà bây giờ, nàng vì sự hiểu chuyện của Tô Trạm mà vui mừng, cũng vì sự hiểu chuyện của Tô Trạm mà đau lòng.

Tô Trạm gõ cửa một cái, thấy được chính là mẹ của hẩn đang đỡ đầu dựa vào ghế, dưới hàng lông mi tinh xảo là bóng râm dày đặc. Chung Ý Ánh ngẩng đầu liền thấy Tô Trạm đứng ở cửa: “Trạm Nhi, đến đây.” Nàng nhìn Tô Trạm nhỏ bé từng bước từng bước đi về phía nàng, chợt giật mình cảm thấy con trai thoáng chốc đã lớn rất nhiều. Ngày hôm qua dường như vẫn còn trước mắt, Tô Trạm vừa sinh ra giống như một con mèo con nằm ở trong lòng của mình, người chồng cao lớn thô kệch của mình ngay cả ôm cũng không dám dùng lực, sợ rằng sẽ đem con trai ôm đến đau.

“Mẹ.” Tô Trạm nhìn mẹ của mình mấy ngày nay tiêu tụy không chịu nổi rất là đau lòng, “Con biết mẹ muốn nói với con điều gì, con đã nói với cha rồi, để con đến Đài Loan đi.” Tô Trạm là người không biết ăn nói, đời trước càng không có nói mấy lời thân mật với cha mẹ, giống như là chỉ sống trong thế giới của mình, trước mắt là một mảnh hỗn loạn. Hôm nay đã nhìn thấu, đã nhìn nhiều rồi, cũng đã suy nghĩ nhiều rồi, lời nói lại dường như ít đi.

Có lúc rất nhiều lời, chỉ có thể để ở trong lòng, bạn không thể hiện ra được, miêu tả cũng không ra, lại vẫn như cũ có thể khiến cho người khác cảm nhận được sức mạnh thần kỳ.

Tô Trạm ngồi xổm xuống, nằm úp sấp trên đùi của mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng, ngoan ngoãn dán vào người mẹ.

Chung Ý Ánh trước đây cảm thấy Tô Trạm giống như chỉ là một con mèo hoang nhỏ giương nanh múa vuốt, nhưng bây giờ con mèo hoang đó đã thuận mao, thu lại móng vuốt, lại ngoan ngoãn khiến cho người ta đau lòng. Tô Trạm của nàng, dường như trong một đêm đã trưởng thành, nhưng mà lại lớn quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho nàng đau lòng.

Chung Ý Ánh vuốt ve lỗ tai non nớt nhỏ của con trai, thờ dãi một hơi nói: “Tô Trạm trưởng thành rồi.”

“Đúng ạ, mẹ, con trưởng thành rồi, cho nên con có thể đến Đài Loan, con sẽ chăm sóc mình thật tốt.” Đời này hẩn được sống lại một lần nữa, Tô Trạm mới biết đời trước bản thân mình có bao nhiêu ấu trĩ, hoang đường, hẩn sống lại một cuộc sống mới, lấy đáng về này mà sống, thật sự là chân chính trưởng thành.

Tô Trạm chỉ cảm thấy nước mắt nóng hổi rơi trên tai của mình, nóng đến nỗi cả người hẩn đều phát run. Thế nhưng lần này hẩn không có đường nào mà lựa chọn, Tô Phiếm mới là một đứa nhỏ chân chính, chính mình nếu như lúc này lùi bước, vậy thì thật là sống uống phí cả một đời, huống chi, hẩn cũng không muốn Tô Phiếm lại vì mình mà hy sinh nữa.

“Ừ, Trạm Nhi của chúng ta sẽ chăm sóc thật tốt cho mình, sẽ chăm sóc thật tốt...” Chung Ý Ánh vuốt ve mái tóc mềm mại của con trai nhỏ, trong lòng giống như là vô lực thoát khỏi một ao đầm lầy.

Tô Trạm biết, mẹ của hẩn đây là đồng ý rồi, trong lòng nhẹ nhõm, ngẩng đầu vươn bàn tay nhỏ bé của mình lau đi nước mắt trên mặt mẹ: “Trước khi con đi, đừng nói cho A Phiếm biết.”

Chung Ý Ánh sờ đầu Tô Trạm, “Tại sao vậy?” Tiểu gia hỏa ranh ma nào đó thờ dãi một hơi: “Y sẽ đau lòng.”

Tô gia cũng không còn mấy người loạn thất bát tao đến bái phỏng nữa, ngược lại giống như thoáng cái vắng vẻ hẳn, nhưng mà bầu không khí trong nhà lại dường như nóng hầm hập. Người một nhà cùng nhau làm những chuyện chưa làm được lúc trước ở vùng núi miền Bắc Miền Điện — Cùng nhau đi chơi ở ngoại thành, cùng nhau đi leo núi, cùng nhau đến khách sạn lớn ăn cơm. Thế nhưng điều khiến Tô Trạm và Tô Phiếm vui vẻ là cả nhà bọn họ còn cùng nhau bao một mẻ sủi cảo. Tô tướng quân mang binh đều là người lành

nghe, không nghĩ đến việc nhào bột cán sủi cảo cũng rất tuyệt, mẹ của hắn thì ở bên cạnh làm nhân bánh. Mà hắn và Tô Phiếm quả thực liền nặn bột thành hình người, chơi vui đến nỗi lông mày đều dính đầy bột.

Tô Phiếm cảm thấy, đây là những ngày tháng mà mình vui vẻ nhất từ lúc sinh ra cho tới bây giờ. Nếu như nói lúc trước trải qua gian khổ là để đổi lại cuộc sống bây giờ, Tô Phiếm ngay cả một tia oán hận trong tận sâu dưới đáy lòng cũng không có.

Thế nhưng, người nhạy cảm như y, vẫn nhận ra được có chút không bình thường.

Đừng nói y từ nhỏ đã thích tự mình chơi đùa, ngay cả cha mẹ cũng không quá thích em trai kề cận mình, bây giờ cả ngày kéo y một lát thì đi tìm cha, một lát lại chạy đến chỗ của mẹ. Mà có một lần, Tô Phiếm từ trong phòng đi ra, thấy được lại là cha ôm lấy em trai đi tới đi lui. Trên mặt Tô Trạ không thể hiện ra nét mặt, chỉ ngoan ngoãn dựa vào trên vai của cha, ngẫu nhiên có thể thoáng nhìn qua lông mày nhíu chặt của mẹ, còn có vẻ mặt ưu buồn.

Tô Phiếm luôn cảm thấy tất cả quá hoàn hảo, nhưng tốt quá lại rất dễ vỡ. Con nít tâm trạng bất an vào buổi tối một ngày nào đó còn bắt lấy em trai hỏi một trận. Điều này khiến cho Tô Trạ trong lòng vô cùng kinh ngạc không thôi, lại còn nhướn mày trả lời anh trai của mình: “A Phiếm, anh thật sự là thần kinh nhạy cảm! Chúng ta không phải là muốn về nhà sao, có thể có chuyện gì chứ?”

Tô Trạ trong lòng nghĩ rằng, người anh trai này của mình giống như Mục Thiên Chương, quả nhiên điều không khiến người ta bất lo! Hắn không muốn nói với Tô Phiếm, có thể vui vẻ được mấy ngày thì cứ vui vẻ mấy ngày đi, dù sao cũng phải đi, tại sao còn phải khiến cho Tô Phiếm không vui chứ?

+++

Ngày mai là ngày lên đường đã được định sẵn, Tô Trạ và Tô Phiếm đã sớm ăn cơm xong, tắm rửa xong liền trở về phòng, dự định đem đồ đạc của mình thu dọn một chút, đơn giản chỉ là vài thứ mua ở Yangon mấy ngày nay, đặc biệt thuộc về vật phẩm riêng tư, đại khái một chút hành lý, Chung Ý Ánh đã sớm kêu người thu xếp xong rồi. Tô Trạ mang theo bên người chỉ có cái giỏ hoa nhỏ mà Tô Phiếm tự bện cho mình ngày đó, nhưng mà đã sớm thành hoa khô, còn có bộ tranh ghép lớn kia.

Tô Trạ nhìn Tô Phiếm ở bên cạnh lăm bắm xử lý mấy cuốn sách bảo bối của y, lại lăm bắm muốn đem đồ chơi xe hơi tặng cho Nghiêm Tông Gia, giống như mà một ông cụ non nói lăm nhảm, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Bọn họ ngày mai cùng nhau khởi hành, chỉ là mình sẽ lên máy bay đi Đài Loan, mà Tô Phiếm phải cùng cha mẹ trở về Mạnh Quả. Đây là đêm cuối cùng hai anh em bọn họ ở cùng nhau trước khi hắn có thể trở về Miến Điện.

Nhưng mà, Tô Trạ không nghĩ đến rằng Tô Phiếm cuối cùng cũng biết được thông tin mình đến Đài Loan, phản ứng lại kịch liệt như vậy.

Buổi sáng, bốn người Tô gia cùng nhau ăn bữa sáng, rõ ràng là nên vui sướng khi được trở về nhà, trên khuôn mặt mỗi người đều không có nụ cười. Tô Phiếm nhạy cảm nhận ra rằng bầu không khí không đúng, ngay cả cha gần đây luôn vui cười cũng một dáng vẻ mặt mày buồn rầu. mà mẹ thì lại luôn nắm lấy tay của Tô Trạ không buông. Lúc những người làm mang hành lý ra cửa, chỉ thấy phía trước chủ tịch Tô gia có hai chiếc xe đang đợi. Thấy bọn họ vừa đi ra, Tô Phiếm chỉ thấy một người đàn ông đã từng đến nhà mình vài lần, nét mặt tươi cười nghênh đón, cha mình thì không hứng thú lắm mà bắt tay với người ta.

Người đến quan sát mình và Tô Trạ, sau đó mỉm cười nói: “Quả thật là hổ phụ không sinh khuyển tử. Lão Tô à, tôi nói anh có hai đứa con trai nuôi dưỡng thật tốt, nhìn dáng dấp nhỏ này, tuần tú lịch sự, ngày sau trưởng thành ắt sẽ trở thành trụ cột của Quốc Dân Đảng. Cũng không biết, vị nào là Tô Trạ đây?”

“Là con, con chào Liễu thúc thúc.” Tô Phiếm chỉ thấy em trai bị mẹ dắt tay đứng dậy đi ra, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng về người đến trả lời một cách lạnh nhạt.

Người đó lại vô cùng nhiệt tình, đối với em trai là vừa khen vừa sờ. Chỉ có điều, ngoại trừ biểu tình của y muôn màu muôn vẻ, những người ngoài cuộc khác ngược lại như xem trò vui, trên mặt không có biểu tình gì.

Chung Ý Ánh tiến lên vài bước, nói với Liễu Nguyên Lâm: “Liễu trung tướng, làm phiền anh rồi, chăm sóc tốt cho Tô Trạ̣m. Con nít còn nhỏ, chúng tôi làm cha mẹ, đều không yên lòng.”

Tô Phiếm hiện giờ càng không hiểu ra sau, sao lại nghe như muốn để người đàn ông này đến chăm sóc A Trạ̣m vậy?

“Chị dâu không cần dận dò, tôi cũng sẽ làm như thế. Năm đó ở Sát Cáp Nhĩ nhận được sự giúp đỡ của Chung tướng quân, Liễu Nguyên Lâm tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.”

Tô Chính Cương là một người đàn ông cao lớn thô kệch, không muốn nói lời dư thừa, chỉ ôm lấy Tô Trạ̣m, dùng sức mà ôm thật chặt con trai nhỏ. Tô Trạ̣m cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đều bị cha ôm cho nát bét.

Thấy Tô Phiếm chỉ là nghi hoặc không hiểu mà nhìn hấn và cha, sau đó liền nghe thấy cha nói với mình rằng: “Tạm biệt anh trai con đi, lại nói, từ sau khi A Phiếm trở về, hai anh em cái con vừa mới bắt đầu mặc dù quan hệ vẫn không quá tốt, nhưng mà chưa từng chia cách.”

Đôi mắt trong veo sáng sủa của Tô Phiếm nhất thời chứa đầy sự không thể tưởng tượng nổi: “Tạm biệt? Cái gì tạm biệt!”

Tô Trạ̣m để cha thả mình xuống, sau đó giống như hạ quyết tâm mà nói với Tô Phiếm: “Anh trai, em phải đến Đài Loan. Anh thay em ở bên cạnh cha mẹ. Yên tâm, em sẽ trở về.”

Hấn vốn dĩ ghét nhất người anh trai này, mà hôm nay, nếm được mùi vị tình cảm anh em sâu đậm, trong lòng Tô Trạ̣m cũng luyến tiếc. Trong lòng hấn đã không còn oán hận Tô Phiếm nữa, nếu không phải Tô Phiếm giết chết mình, hấn cũng sẽ không được sống lại một lần nữa. Sống như một con người như bây giờ, tình thân, tình bạn của một người chân chính nên có hấn đều cảm nhận được.

Chỉ cần hai anh em bọn họ có thể cứ mãi như vậy, vậy thì kết cục cả cha mẹ ở đời trước cũng sẽ được sửa đổi, hấn còn muốn trưởng thành, dẫn mẹ đi Trung Quốc, trở về Tô Châu, đợi đến lễ mừng năm mới, hấn có thể công mẹ lên Hàn Sơn Tự nghe tiếng chuông chùa. Tô Phiếm cũng sẽ không làm một kẻ xấu đoạt quyền, giết em trai, như thế đã viên mãn lắm rồi.

Nhưng mà khoé mắt của Tô Phiếm đã phiếm hồng, y nắm chắc bả vai nhỏ bé của em trai, trong mắt giống như là ngôi sao bị nghiền nát khiến cho người ta chói mắt: “A Trạ̣m, em lừa anh, em phải cùng anh trở về. Em tại sao lại một mình đi Đài Loan?”

Sau đó Tô Trạ̣m chỉ thấy anh trai nhỏ của mình xoay người nắm lấy góc áo của mẹ, cầu khẩn nói: “Mẹ cả, nếu như em trai không thể trở về nhà, con cũng sẽ không trở về. Con muốn cùng em ấy đi Đài Loan!”

Chung Ý Ánh chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, Tô Phiếm y cái gì cũng không biết, đành phải cúi người xuống, ôm lấy thân thể nhỏ bé của Tô Phiếm, cố nén nước mắt, đến bên tai của Tô Phiếm nói: “A Phiếm là đứa trẻ ngoan. Trạ̣m Nhi đến Đài Loan, chúng ta thì có thể trở về Mạnh Quả. A Trạ̣m nếu như không đi, thì chính là con đi.”

Tô Phiếm uốn éo cả người, nhìn Tô Trạ̣m một cái, y rốt cuộc cũng hiểu được tại sao cả nhà bọn họ lại ở lại Yangon nhiều ngày như vậy. Tô Phiếm là một đứa nhỏ thông minh nhạy bén, thấy thái độ của hai nhóm người ngày hôm nay, nghĩ tới lời mà mẹ mới nói càng hiểu rõ vài phần — Đây là để em trai đến Đài Loan làm con tin sao. Tô Phiếm cố gắng bình tĩnh nói: “Cha, mẹ cả, các người đừng để em trai đi, con đi.”

Tô Trạ̣m đã sớm biết Tô Phiếm sẽ như vậy, cho nên mới kêu cha mẹ trước tiên đừng nói với y, nhưng mà tất cả thủ tục và vé máy bay đều đã chuẩn bị xong, lâm thời đối người đã không kịp nữa rồi. Đời trước là hai anh em bọn họ chém giết lẫn nhau, lần này là hai anh em bọn họ tình thâm, nói không cảm động là giả, nhưng mà hấn không thể để Tô Phiếm làm vật hy sinh, chỉ lắc đầu nói: “Anh trai, là em tự yêu cầu đi.”

Chỉ câu nói này, Tô Phiếm càng hiểu rõ, đã không còn đường quay trở lại nữa.

Tô Phiếm trong lòng vốn tràn đầy mong đợi với hành trình cả nhà trở về, tâm trạng như từ vách núi té xuống vực sâu. Y dù sao vẫn là con nít, vẫn không nhận được mà bắt đầu rơi nước mắt. Tô Trạ̣m thấy được vô cùng đau lòng, đưa tay giúp y lau nước mắt, bấu môi rất là vô tình mà nói: “Anh trai, anh khóc cái gì a! Em cũng không phải là đi không trở lại, có cơ hội em sẽ về Miến Điện mà!”

Tô Trạm chỉ coi Tô Phiếm bây giờ là tiểu quỷ đau lòng khổ sở, mà vô luận là Tô Phiếm của đời trước vô cùng cường thế hay là Tô Phiếm của bây giờ chỉ là một đứa con nít 10 tuổi điềm đạm, hắn cũng chưa từng thấy qua nước mắt của y. Một đứa con nít vẫn cứ chỉ rơi nước mắt, không lên tiếng, nước mắt lăn dài trên hai gò má khiến cho Tô Trạm cũng bắt đầu khó chịu trong lòng. Thế nào mà cứ như là việc hắn đi Đài Loan giống như tội ác tày trời thế này, người nào đó nhịn không được bắt đầu không bình tĩnh, mắt đỏ lên, làm nhảm mà an ủi, lại khiến cho cha mẹ ở bên cạnh càng thêm chua xót.

Đợi lúc Liễu Nguyên Lâm dắt tay hắn, Tô Trạm quay đầu nhìn Tô Phiếm vẫn còn đứng ở bên cạnh tay chân luống cuống rơi nước mắt, chỉ cảm thấy từ trước đến giờ hắn chưa từng khổ sở như vậy, ngay cả trước khi chết cũng không khổ sở như vậy. Tô Trạm suy nghĩ một chút vẫn gọi một tiếng “anh trai”, chỉ là muốn nói lời tạm biệt chưa nói xong, Tô Phiếm lại không thèm nhìn hắn một cái, lau lau nước mắt trên mặt, đi thẳng về phía chiếc xe mà y và cha mẹ phải ngồi.

Tô Trạm trong lòng nghĩ rằng, tiểu gia hỏa đây là tức giận rồi, nhưng cũng không trì hoãn, cuối cùng ôm lấy cha mẹ, lúc này mới theo Liễu Nguyên Lâm đi lên một chiếc xe khác. Hắn ngồi trong xe vẫy tay với cha mẹ, nhìn cha mẹ đứng sóng vai bên nhau, nước mắt cuối cùng cũng nhịn không được mà rơi xuống. Hắn đời trước không tim không phổi, từ lúc hiểu chuyện, cũng chưa từng khóc bao giờ. Lần này, là lần đầu tiên khóc ở cả hai đời làm người trong trí nhớ.

Mà Tô Phiếm, cứ dựa vào cửa sổ xe như vậy, nhìn chiếc xe chở em trai càng ngày càng xa, tuyệt tình mà đi. Mặc dù sự khó chịu và phần nộ cứ cuộn cuộn đan xen trong lòng y, Tô Phiếm vẫn lặng lẽ mà không ngừng an ủi chính mình, em trai rất nhanh có thể trở về.

Chỉ có điều, lần từ biệt này lại là 10 năm, nếu như lúc đầu y biết, ít nhất sẽ ôm một cái ôm tạm biệt Tô Trạm.

35. Chương 35: Phiên Ngoại – Cầu Không Được

Tô Trạm bị nhốt trong tầng hầm ngầm bên dưới Tô trạch, hắn chạy trốn trong rừng núi miền Bắc Miền Điện hơn một tháng, từ một Tô nhị thiếu gia thân phận tốt đẹp trở thành một người hoang dã, nhưng mà cuối cùng vẫn bị Tô Phiếm bắt, hoặc là xác thực mà nói đã bám gót theo thủ hạ bên cạnh mình mà đuổi kịp. Tô tướng quân để lại người cho hắn, toàn bộ đều làm phản dưới các loại thủ đoạn của Tô Phiếm và cuối cùng thành người của Tô Phiếm.

Tô Trạm bị xiềng xích khoá tay chân lại, không nói một lời ngồi trong góc phòng, ngoại trừ một đôi mắt thấp thoáng dưới hàng lông mi dài vẫn xinh đẹp như cũ khiến cho người ta kinh ngạc, một chút cũng không nhìn ra thân phận. Triệu Cẩm Trình là một phó quan nhỏ của hắn, cha y là một trong những sĩ quan phụ tá bên cạnh Tô tướng quân, đến lúc y lớn cũng theo nhị thiếu gia của Tô tướng quân. Nhưng mà, Tô đại thiếu lấy tính mạng của cả nhà y từ lớn đến nhỏ ra uy hiếp y, y không thể không thay đại thiếu làm việc.

Triệu Cẩm Trình bưng một cái chậu nước trên tay, đắp một cái khăn trắng tiến vào, liếc thấy đồ ăn thức uống bên cạnh Tô Trạm cũng chưa được động đến, bởi vì trong lòng tồn tại sự áy náy đối với nhị thiếu, có chút tận tình khuyên bảo mà ngồi xổm trước mặt Tô Trạm, khuyên giải: “Nhị thiếu, đã một ngày một đêm rồi, cậu nên ăn chút gì đi, nói thế nào thì đại thiếu và cậu cũng là anh em ruột thịt, sẽ không làm gì cậu đâu.”

Tô Trạm trầm mặc, trên mặt không hề có một tia gợn sóng, một đôi mắt sáng sủa như nước, nhìn Triệu Cẩm Trình làm gian tế bên cạnh mình ba năm, khịt mũi khinh thường, cười gằn nói: “Chuyện lúc trước của tôi và y, khi nào đến phiên kẻ phản bội như cậu nói, Triệu Cẩm Trình, cậu có tư cách gì chứ!” Ánh mắt của Tô nhị thiếu quả thực sắc sảo, lời nói của Tô nhị thiếu cũng quả thực sắc bén, như trực tiếp đâm vào tim của Triệu Cẩm Trình. Nhưng mà y không thể không xúc lên tinh thần mà khuyên nhị thiếu này mau ăn cơm, dọn dẹp một chút, bởi vì đây là đại thiếu gia đã dặn dò.

Chỉ có điều kết quả cuối cùng là, Triệu Cẩm Trình bị hất một chậu nước, người xung quanh cũng bị dính một thân cháo loãng và thức ăn, toàn bộ đều là đáng về chặt vật không thể tả.

Cho đến khi Tô Phiếm mặc một cái áo sơ mi trắng tiến vào, thấy được chính là tình cảnh này. Tô Phiếm ung dung nhàn hạ mà đứng ở cửa dưới sự bảo vệ của hai ba người, chuỗi tràng hạt làm từ lá cây Đàn Hương quanh năm luôn đeo trên tay bị y tùy ý đùa bỡn, dưới ánh sáng hiện lên màu đỏ sậm sáng bóng.

Tô Trạm sau khi bị bắt thì đây là lần đầu tiên thấy được Tô Phiếm hiện thân, trong lòng phần nộ và hận ý vô cùng nhưng lại rất bình tĩnh, chỉ khinh bỉ mà liếc Tô Phiếm đẹp trai tuần tú một cái, ngược lại giống như là nhìn những con chó lang thang trên đường không hơn không kém. Dường như toàn thân dơ bẩn áo quần rách rưới, hình tượng loạn thất bát tao không phải hắn mà chính là Tô Phiếm.

Tầng hầm ngầm chỉ mở một cái cửa sổ nhỏ dùng để thoáng khí, ánh mặt trời từ cái cửa sổ nhỏ đó chiếu xuống mặt đất. Tô Phiếm thấy được ánh mắt khinh bỉ mình của Tô Trạm chỉ mỉm cười một cái, sau đó xuyên qua những tia sáng đi đến trước mặt Tô Trạm.

“Không ăn sao được? Cha thường nói, con người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn, đói đến hoảng.” Tô Phiếm ngồi xổm xuống, ngón tay với những khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng cầm lấy những mảnh vụn của chén dĩa bị Tô Trạm ném vỡ, ngẩng đầu nói với Tô Trạm: “Lại nói, A Trạm, lãng phí lương thực là không đúng, phải biết rằng, từ nhỏ anh đã lưu lạc ngoài đường, cướp đoạt một cái màn thần với con chó.”

Tô Trạm khinh miệt mà hừ lạnh một tiếng: “Thảo nào, còn là một loại hàng lang tâm cầu phế.”

Tô Phiếm đã quen với những châm chọc khiêu khích và cách nói năng lỗ mãng của Tô Trạm rồi, em trai của y lớn lên cũng coi như là rất dễ nhìn, nhưng từ nhỏ đến lớn sắc mặt đối với mình, bao gồm cả lời nói với mình vẫn luôn không dễ coi chút nào, rất chướng tai. Y đã nghe 20 năm rồi, trong lòng cũng dần lạnh nhạt, dường như đã lạnh như đá cứng. Y không thấy Tô Trạm không nghe Tô Trạm nói chuyện còn tốt, nhưng thấy được Tô Trạm, y lại cảm thấy trái tim của chính mình bị lung lay, bên trong vẫn lộ ra một chút độ ấm như vậy.

Tóc của Tô Trạm dài thành ổ chim, trên mặt đều là những dấu đỏ dấu đen, quần áo trên người đã sớm không nhìn ra màu sắc ban đầu, một đôi chân trần đầy vết thương hoàn toàn nhìn không ra đã từng trắng noãn như ngọc.

Ánh mắt của Tô Phiếm nhìn đến lông mi thật dài đang rủ xuống của em trai, y đương nhiên biết em trai của mình không phải là người khiến cho người ta yêu thích, nhưng quỷ mới biết một người như vậy sao lại thành tử huyệt của chính mình.

“Anh không tính toán với em.” Tô Phiếm đem tầm mắt đặt trên vết thương đã kết vảy trên mu bàn chân của Tô Trạm, nghĩ đến Tô Trạm không phải là thứ tốt, chính mình cũng không phải — Bởi vì y vẫn sẽ vì cái tiểu vương bát đản toàn thân đầy vết thương này mà đau lòng.

“Triệu Cẩm Trình, đem một thùng nước mới đến đây, thuận tiện dọn dơ xuống dưới lại chuẩn bị một phần cơm mới cho nhị thiếu gia.” Tô Phiếm nghĩ đến người em trai này trước sau như một là người có hơi sạch sẽ quá mức, một chút dơ bẩn cũng khiến cho hắn nhứt nháy khó chịu; Lại bởi vì từ nhỏ đã được nuông chiều, lớn lên luôn rất kén ăn, cũng không biết một tháng này trốn ở trong núi làm con khỉ đã ăn những cái gì.

“Lão tử không cần anh giả nhân giả nghĩa, làm cho ai xem chứ? Muốn giết thì giết đi!” Tô Trạm quay đầu lạnh nhạt nói.

Tô Phiếm cười tự giễu một cái, bỗng nhiên thu lại tầm mắt, trong mắt loé lên một tia ác ý: “Tô Trạm, em quá ngây thơ rồi, em cho rằng anh bắt em về thì sẽ trực tiếp giết em sao? Vậy thật sự quá dễ dàng cho em rồi, nếu không có em, anh từ nhỏ đến lớn phải trải qua những ngày tháng như vậy sao? Em yên tâm, anh sẽ từ từ mà giày vò em, cho đến khi em quỷ xuống cầu xin anh tha thứ mới thôi.”

Dứt lời cũng không thèm quan ánh mắt của người nào đó hận đến nỗi muốn đem mình lột da rút xương, Tô Phiếm kiêu người dè Tô Trạm xuống, tự mình lau sạch những vết sơn đen trên mặt hắn, nếu không phải sợ em trai lại dờ dợ trò bịp bợm chạy trốn vô ảnh vô tung, Tô Phiếm hận không thể đem người dè vào trong hồ tắm cho sạch sẽ. Tô Trạm bị người giữ chặt thân thể ngồi yên trên giường, mặc cho Tô Phiếm cầm một cái khăn lông trắng ẩm áp giày vò trên mặt mình, quả thực là muốn đem cái khăn lông này tưởng tượng thành tay của Tô Phiếm mà cắn ngậm vạn lần.

Đợi khuôn mặt của Tô Trạm trắng nõn sáng bóng cuối cùng cũng được lau sạch, Tô Phiếm hài lòng mà gạt

đầu. Cuối cùng Tô Phiếm nắm lấy mắt cá chân của Tô Trạm ngâm vào trong nước, chỉ có điều một đôi chân dơ bẩn lại tràn đầy vết thương, thật sự khiến cho Tô Phiếm không biết làm thế nào, thở dài nói: “Vẫn là đừng chạy trốn, chạy một lần đều là toàn thân đầy vết thương.”

Tô Trạm cảm thấy đáng vẽ của Tô Phiếm mang theo chút sự dễ tiện, ví dụ như bây giờ đoạt quyền thành công rồi không đi diều võ dương oai, mà lại hết lần này đến lần khác Tô đại thiếu gia của hắn đến đây giúp hắn rửa mặt rửa chân, hắn chỉ thờ ơ lạnh nhạt mà nhìn, một bên chịu đựng Tô Phiếm đụng chạm khiến cho hắn rợn cả tóc gáy và sự đau đớn của vết thương bị dính nước, một bên nghĩ xem làm sao phản kích Tô Phiếm một lần nữa.

Cuối cùng cũng đem mặt, tay, chân của Tô Trạm rửa sạch sẽ, Tô Trạm lại thừa dịp lúc Tô Phiếm không để ý đột nhiên chân đá nước trong thùng một cái, làm nước rửa chân bắn ra ngoài dội lên người Tô Phiếm. Triệu Cẩm Thành trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nhị thiếu bối vì hắt nước rửa chân lên người đại thiếu mà có chút đắc ý cảm thấy thật sự đau đầu, y nghĩ nhị thiếu xưa đâu bằng nay thật sự là nên ngoan ngoãn nghe theo mới phải. Đại thiếu lại vừa cho ăn vừa dọn dẹp cho hắn, tóm lại sẽ không làm gì hắn. Nhưng mà nhị thiếu phản kháng làm nhục đại thiếu gia mọi phương diện thật sự là quá không sáng suốt.

Tô Phiếm giơ tay lên lau nước bắn trên mặt, chỉ nghĩ đến từ nhỏ đến lớn thật sự một đáng vẽ – Y lúc nào cũng lòng tràn đầy vui vẻ mà đem một chậu nước sạch đưa cho Tô Trạm, Tô Trạm lại có thể làm bắn chậu nước rồi sau đó hắt trở lại. Nhưng mà, y tâm tâm niệm niệm vạch kế hoạch bao nhiêu năm, cũng không phải Tô Trạm cố ý khiêu khích liền có thể dễ dàng mà xóa bỏ ý niệm của y.

“A Trạm, anh khuyên em nên ngoan ngoãn đi, chọc giận anh đối với em không có chỗ nào tốt. Anh sẽ không để cho em chết, nhưng mà có thể sẽ khiến cho em đau.” Rửa sạch tay trong chậu nước sạch, nhận lấy khăn lông sạch sẽ của Triệu Cẩm Thành đưa qua, lau khô tay của mình. Thấy Tô Trạm chỉ rửa mặt lạnh mặt ngồi trên giường, một đôi chân đã được rửa sạch sẽ về diện mạo ban đầu, trái lại càng tôn lên những vết thương lộ ra da thịt vô cùng dữ tợn.

Tô Trạm bị Tô Phiếm chọc phá tâm tư, cũng không lên tiếng, hắn chỉ nghĩ Tô Phiếm cho vui vẻ, không chết không sống như vậy thật sự rất khó chịu. Lại cho cơm ăn, lại giúp hắn rửa mặt rửa chân..., hắn không cần cũng không tiếp nhận. Từ trước đến giờ, hắn và Tô Phiếm không phải là người cùng một đường.

Tô Phiếm chỉ cảm thấy, Tô Trạm cũng muốn đem mình ép điên rồi. Nhìn đáng vẽ của hắn bị thương bị cầm tù, Tô Phiếm vừa đau lòng, vừa khuấy khoả, đau lòng là vì em trai mà mình tâm tâm niệm niệm cả người đầy thương tích không biết ở bên ngoài đã chịu bao nhiêu đau khổ, khuấy khoả là, cho dù là chết, hắn cũng phải chết ở bên cạnh mình. Hơn nữa, bây giờ Tô Trạm vui vẻ mà ngốc ở bên cạnh mình, lúc này rửa chân còn có thể dùng sức mà hắt nước lên người mình.

Cơm nước một lần nữa chuẩn bị tốt đã bưng vào, Tô Phiếm ra hiệu người đem cơm đến bên cạnh Tô Trạm. Tô Trạm chỉ nâng mắt lạnh lùng mà liếc Tô Phiếm một cái, lập tức không nhúc nhích nữa, dường như chính mình ở trong rừng núi đối một bữa, no một bữa, trở về lại đối cả một ngày một đêm đã đánh mất công năng ăn uống.

“Sao nào? A Trạm đã lớn thế này rồi, lẽ nào còn muốn anh trai dứt em?” Tô Phiếm mỉm cười ngồi xuống bên cạnh hắn, giả hoả tay chân đều giam xiềng xích bây giờ bị mình gọt móng nhọn, nhổ răng nhọn, không thể dương nanh múa vuốt, y có thể yên lòng mà ngồi bên cạnh em trai. Nhìn em trai bị mình bắt về lại thanh lý sạch sẽ rất có một loại chuẩn bị bắt đầu nhốt nuôi. Kế hoạch y tâm tâm niệm niệm nhiều năm, bây giờ cha mẹ đã vừa già vừa bệnh đều đưa đến Yangon dưỡng lão, ở đây là thiên hạ của y, y có tiền có quyền lại có địa bàn, còn có em trai mà y muốn nhất.

Thế mà em trai này trước sau như một đều cứng đầu như vậy, y khi còn nhỏ về nhà thấy được ánh mắt đầu tiên của Tô Trạm chính là thích người em trai này. Tô Trạm lúc đó đáng yêu biết bao a, lông mi dài dài, đôi mắt to to, phần điều ngọc trác đến nổi ngay cả búp bê mua trong cửa hàng cũng không sánh bằng. Lúc hắn giận sẽ bĩu môi, nhướn lông mày, lúc hắn vui vẻ sẽ nhăn chớp mũi lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, mỉm cười không chút sầu lo... Y nhớ mình lúc đó hận không thể đem em trai thật sự biến thành một con búp bê đồ chơi để mỗi ngày ôm trên tay đặt ở trong phòng giấu trên giường.

Nhưng mà em trai không thích y. Từ nhỏ đến lớn không thích, vẫn luôn coi thường, khinh thị và khinh bỉ, dường như mình giống như là một bụi cỏ dại mọc ở trước cửa lớn Tô gia vậy.

Tô Phiếm đã từng thử rất nhiều cách để cố gắng thân thiết hơn, em trai mà y thích không chỉ không chút động lòng, trái lại tệ hại hơn là đem ý tốt của y giẫm đạp dưới chân. Nhưng y vẫn thích, lúc còn nhỏ đơn thuần thích em trai, lớn lên rồi, y cảm thấy ai cũng không so được với Tô Trạ, đáng vẻ xinh đẹp sống động, quả thực giống như một đạo phong cảnh sáng nhất trong sinh mệnh của y.

Càng cầu không được thì càng muốn có được.

“Lão tử chính là chết đói, cũng không ăn một muỗng cơm của anh.” Tô Trạ nhin không được mà mắg trả lại.

Tô Phiếm một chút cũng không để ở trong lòng, bởi vì y sao có thể khiến cho em trai mà mình yêu thương đang sống rành rành thế này mà chết đói chứ? Nhưng mà y lại thật sự bị thái độ mềm cứng không ăn của Tô Trạ làm cho giận, “Triệu Cẩm Trình, các người đề nghị thiếu xuống cho ta, nếu nghị thiếu không động tay, vậy thì ta trực tiếp rút.”

Tô Phiếm đứng ở một bên nhìn mấy người đang đề Tô Trạ đang liều mạng giãy dụa, bắt đầu rút cháo nóng sênh sênh vào miệng hần. Cháo là cháo ngon, bên trong thêm rất nhiều gia vị, nấu đến thơm phức, lại cũng nóng hổi. Hoàn toàn không nghĩ đến Tô Phiếm lúc này mắt lạnh nhìn Tô Trạ ở trên giường giống như một con rắn không ngừng giãy dụa.

Tô Trạ chỉ cảm thấy cháo rút vào trong miệng mình giống như một ngọn lửa từ trong khoang miệng đốt tới thực quản, nhưng mà miệng của hần bị người nắm lấy, tay chân bị người ấn hoàn toàn không có cách nào làm ra phản kháng, chỉ có thể ở một bên cố gắng hết sức nôn ra một bên kêu. Chịu đựng đau nhứt trong lòng chỉ nghĩ đến, Tô Phiếm giẫy vò mình như vậy còn không bằng trực tiếp cho một đao.

Triệu Cẩm Trình bất thành linh bị Tô Trạ phun ra một ngụm cháo, không chút nghĩ ngợi nói: “Ồi chào, cháo này nóng chết người rồi!”

Tô Phiếm lúc này mới phát hiện miệng của Tô Trạ bị nóng đỏ một vòng, vội vàng đi tới cúi người xuống quan sát: “Mở miệng ra cho anh xem xem, bên trong có phải đã nổi mưng nước rồi hay không?” Tô Trạ lúc này bị người bên cạnh mở ra, nhưng mà trong lòng cười lạnh, hần nhìn Tô Phiếm trên mặt mang theo thần sắc lo lắng chỉ cảm thấy người này vô cùng đáng sợ — Một bộ mặt giả dối làm anh trai tốt có thể vừa mang chính là hai mươi năm, sau đó đoạt quyền và vị trí của y, đuổi đến nỗi mình không có chỗ để trốn, bắt trở về lại cho quan hệ vừa cho giẫy vò mà treo mình lên.

Tô Trạ bị nóng đầy miệng đau đến không còn cảm giác, liếc nhìn sắc mặt của Tô Phiếm cũng là chết lặng lãnh đạm, bất thành linh đem một ngụm cháo cuối cùng đang ngậm trong miệng phun lên mặt Tô Phiếm: “Anh có thể rút.”

Tô Phiếm ngay cả ý nghĩ giơ tay lau mặt cũng không có, đứng thẳng người dậy ở bên cạnh giường nhìn em trai của mình, rất có một loại bất đắc dĩ có lòng mà không có sức — Đánh không được, mắg không được, càng giết không được. Y mãi mãi cũng sẽ không tiếp nhận tâm ý của mình.

Y nghĩ đến lời Phật dạy đời người có 8 cái khổ: Sinh, lão, bệnh, tử, cầu không được, oán hận, thích xa cách, ngũ âm thành. Đối với Tô Phiếm mà nói, cầu không được là đau khổ nhất.

Nếu đã như vậy, vậy anh liền nhốt em lại, em sống, anh cũng sống, em chết, anh cũng chết. Cho dù là chết, cũng phải chết ở bên cạnh anh, Tô Phiếm lạnh lùng mà nghĩ như thế.

++++++

Tô Trạ tuyệt thực kháng nghị ba ngày, Tô Phiếm lại là người đầu tiên không chịu được, bởi vì Triệu Cẩm Trình chạy đến bẩm báo với y — Nghị thiếu đói đến ngất đi rồi. Tô Phiếm đến tầng hầm ngầm nhìn em trai giống như một con khỉ hoang dã chỉ còn lại một bộ xương khô, đành phải kêu bác sĩ đến truyền dinh dưỡng cho hần trước, sau cùng lại thừa dịp Tô Trạ hôn mê bất tỉnh, tự mình dứt hần uống nước.

Tô Trạ được một chút ẩm ướt, lập tức lại khôi phục sức lực để giãy dụa, trước tiên là đem kim tiêm trên tay mình không chút do dự nào mà nhổ ra hết làm cả tay hần đầy máu, thậm chí còn dự định dùng mảnh vỡ của cái ly thủy tinh cắt cổ tay.

Tô Phiếm với mọi người không dễ gì mới áp xuống được việc tìm đến cái chết của em trai, nhìn Tô Trạ tay đầy máu cuối cùng cũng nổi giận đùng đùng — Một lòng tâm ý của y không thể nào bỏ không được, đối tượng của cái tâm ý này còn năm lần bảy lượt mà khiêu khích mình. Mạng của Tô Trạ cũng không phải là do hần quyết định được, đó thuộc về Tô Phiếm y, nhưng hần dám dùng mệnh của mình đến uy hiếp y.

Tô Phiếm không dễ gì đem mảnh vỡ thủy tinh vừa này không cẩn thận ghim vào lòng bàn tay của mình rút ra, nói với Tô Trạ giống như một con vật nhỏ gom toàn bộ sức lực muốn phản kháng: “Nếu em đã muốn chết như vậy, vậy thì đi chết đi, Lý Thành Phong, Triệu Cẩm Trình, các người mang người đem nhị thiếu gia trói đến trên mặt hồ cho ta.”

Tô Phiếm cảm thấy, Tô Trạ chưa chết qua lần nào, khiến cho hần cảm nhận được cảm giác sắp chết, vậy thì hần sẽ không đi tìm cái chết nữa. Y muốn khiến cho Tô Trạ chết thử một lần, mới biết được chỗ tốt của việc còn sống.

...

Tô Trạ cầu là chết nhanh, nhưng không nghĩ đến Tô Phiếm lại lấy cái phương pháp thế này mà đối phó với hần.

Nước trong hồ từng chút từng chút thấm vào người, hần có thể cảm nhận được dòng nước lạnh lẽo giống như con rắn khiến cho người ta rợn cả tóc gáy trượt vào tai mắt mũi miệng của mình, duy trì không khí để hô hấp từng chút từng chút bị tống ra ngoài cơ thể. Hần vừa mới bắt đầu hốt hoảng cuống cuống, hô hấp dồn dập. Vì hít thở không khí, không ngừng giãy dụa, nhưng mà tiến vào lại là nước. Nước hồ không ngừng tiến vào yết hầu và dạ dày, lúc hít thở không khí thì bị sặc, tiến vào cũng là nước. Phổi dường như đều bị nước chiếm đầy, đau đớn không thôi.

Nhưng mà người đứng ở bên bờ lại là vẻ mặt bình tĩnh, mỗi khi mình sắp hít thở không thông mà chết, liền sai người đem hần kéo ngược lên.

Tô Phiếm nhìn Tô Trạ như mỹ nhân ngư ướt sũng, khoe miệng mang theo ý cười nói: “Sao nào? A Trạ, em còn muốn chết hay không? Chỉ cần em chịu ăn cơm, anh liền thả em ra.”

“Mẹ nó, lão tử chết cũng sẽ không ăn cơm của anh!” Tô Trạ cắn chặt răng, hít từng ngụm từng ngụm không khí, liều mạng nói.

Xem ra, còn chưa đủ.

Tô Phiếm không để ý đến hần nữa, kêu người đem Tô Trạ ấn vào trong nước. Sau đó lại kêu người đem Tô Trạ sắp hít thở không thông mà chết vớt lên, tiếp tục hỏi: “Em trai, cái mùi vị này dễ chịu hay không?”

Nhận được một câu trả lời lại là: “Anh là cái đồ dê tiện con của gái điếm! Tôi con mẹ nó làm quỷ cũng không buông tha cho anh!”

Tô Phiếm cảm thấy, cái bộ xương cứng này của Tô Trạ còn chưa có mềm. Lại vung tay lên kêu người tiếp tục nhấn hần vào trong nước.

Tô Trạ tiếp tục giãy dụa dưới nước, sống chết muốn bắt lấy cái gì đó, sau đó xung quanh đều là nước, ngón tay cứng ngắc bắt hệt, chỉ cảm thấy mình bị nước lấp đầu bụng, dạ dày mấy ngày nay rỗng tếch, bây giờ toàn bộ đều là nước. Trái tim đau đớn, thân thể dưới nước bỗng nhiên không nhúc nhích được, nhưng mà cảm giác rất thoải mái, hoàn toàn không đau đớn khó chịu như lúc mới bắt đầu, ý thức của hần rất thanh tỉnh, lại đột nhiên muốn yên bình mà ngủ say như thế này. Thân thể giống như chiếc lá khô rơi vào trong nước, dường như muốn nước chảy bèo trôi...

Trên mặt nước dần dần không còn động tĩnh, chỉ có những gợn sóng nhỏ nhỏ từng vòng từng vòng bập bênh.

Trong lòng Tô Phiếm nghĩ, lần này thế nhưng không cúi đầu không được, Triệu Cẩm Trình ghé vào sát bờ nước, thấy trên mặt hồ không có động tĩnh, lấp tức hốt hoảng quay đầu nói với Tô Phiếm: “Đại, đại thiếu, nhị thiếu, nhị thiếu dường như không có động tĩnh.”

Không có động tĩnh? Tô Phiếm vốn là tư thái bình tĩnh ung dung hoàn toàn sụp đổ tan vỡ, vọt tới bên hồ kêu người đem Tô Trạ vớt lên. Tô Trạ bị trói đang nhỏ nước từ đầu đến chân, sắc mặt tái mét, mặt mày

ướt sũng, lông mi dài dài giống như cánh chim bị nước làm cho ướt nhẹp dính vào nhau. Cả người giống như đang ngủ say, là đáng vẽ mà Tô Phiếm thích nhất, đáng vẽ lúc Tô Trạm ngủ say.

Tay của Tô Phiếm siết thật chắc, nhìn đáng vẽ Tô Trạm yên tĩnh ngủ say, ra lệnh cho Triệu Cẩm Trình: “Đem nhị thiếu thả xuống, đưa hắn đến trong phòng của ta.”

Nhưng mà Tô Trạm yên tĩnh đến quỷ dị, khiến cho trong lòng Triệu Cẩm Trình sợ hãi không thôi. Lý Thành Phong dừng cảm mà thận trọng lại nhẹ nhàng đi vài bước đến trước mặt Tô Trạm bị trói chặt, tay run run đưa đến lỗ mũi của Tô Trạm — Một mảnh lạnh băng ướt át, đã không còn hơi thở.

“Đại thiếu, đại thiếu gia, nhị thiếu chết rồi!” Lý Thành Phong run rẩy thu hồi tay, quay đầu nói với Tô Phiếm. Lại không ngờ đến Tô Phiếm sắc mặt tái mét so với nhị thiếu đã không còn hơi thở cũng không kém bao nhiêu, mặt lạnh vọt tới, giơ tay cho mình một cái tát, lạnh lùng nói: “Chết hay không chết, chỉ có ta mới có thể nói!”

Tô Phiếm kêu người đem Tô Trạm lại đây, sau đó rất là dịu dàng vỗ vỗ khuôn mặt của Tô Trạm: “Được rồi, Tô Trạm, anh không giày vò em nữa, em thích ăn thì ăn, không ăn thì thôi. Ngày sau còn dài, anh còn nhiều cách để em phải cúi đầu.”

Tô Trạm nằm trên mặt đất lại không nhúc nhích. Triệu Cẩm Trình vừa kinh ngạc vừa sợ hãi mà bò qua, cũng giơ tay thử hơi thở của nhị thiếu, thậm chí còn không chết tâm mà bắt lấy cổ tay của Tô Trạm thử mạch đập, cả người cứng ngắc — “Nhị thiếu, nhị thiếu không còn...”

Tô Phiếm đầu tiên là không thể tin sững sốt cả nửa ngày, sau đó một chân đá văng Triệu Cẩm Trình tự mình ôm Tô Trạm vào trong lòng, thân thể của em trai mặc dù vừa lạnh vừa ướt, nhưng mà thân thể vẫn còn mềm mại. Ngủ quan tình xảo đẹp để dính đầy nước, lông mi thật dài dường như bất cứ lúc nào cũng sắp lay động: “Các người ai lại dám nói A Trạm chết rồi, ta sẽ cho người đó chết trước.”

Tô Phiếm lại cảm thấy lồng ngực mình bị người đào ra một cái lỗ, rõ ràng đang là mùa hè, cơn gió lạnh lẽo như chỉ hướng vào cái lỗ đó mà vét, vét đến nỗi làm cho y sinh đau, đến nỗi không cảm giác được chút nào.

“A Trạm, anh mang em về nhà, anh không ép em. Em muốn như thế nào thì như thế đó, em chỉ cần ở bên cạnh anh là đủ rồi. Anh không ép em, không ép em...” Tô Phiếm dài dòng lời thôi mà ôm lấy Tô Trạm đi về phía Tô gia.

Triệu Cẩm Trình và Lý Thành Phong còn có một đám người theo sau y đều kinh ngạc ngơ ngác nhìn nhau, lại cũng không có cách nào chỉ có thể đuổi theo bước chân của đại thiếu.

Tô Phiếm ôm lấy Tô Trạm ướt sũng về nhà, đưa hắn vào phòng của mình, sau đó ung dung gọi điện cho bác sĩ gia đình của Tô gia. Mọi người canh giữ ở đại sảnh trong chốc lát liền thấy được bác sĩ Lâm người đầy mồ hôi vội vàng chạy đến, “Sao nhị thiếu lại bệnh? Sinh bệnh gì, đại thiếu gấp như vậy!”

Triệu Cẩm Trình dẫn bác sĩ Lâm tựa như một cơn gió không có phương hướng thần thờ đi đến phòng của Tô nhị thiếu. Chỉ thấy đại thiếu đã đổi một bộ quần áo sạch sẽ cho nhị thiếu gia rồi, đang cầm khăn lông nhẹ nhàng lau tóc cho nhị thiếu vẫn ngủ say như cũ, khoẻ miệng mang theo một tia ý cười: “Bác sĩ Lâm, ông đến đây. A Trạm té xuống nước, ông mau khám thử xem.”

Bác sĩ Lâm không cần kiểm tra, chỉ nhìn một cái liền biết, người nằm trên giường đã chết rồi.

Nhưng mà dưới ánh mắt kiên trì đến nỗi có chút điên dại của Tô Phiếm, ông vẫn kiểm tra triệt để một lần cho Tô Trạm: “Đại thiếu, đại thiếu, nhị thiếu từ khi sinh ra sức khoẻ đã yếu, trái tim vốn dĩ không tốt, hắn, hắn còn đói mấy ngày như vậy...”

...

Lý Thành Phong và Triệu Cẩm Trình đứng ngoài chủ trách của Tô gia hút thuốc, bác sĩ Lâm đã trở về từ lâu, cả Tô gia ngoại trừ phòng khách và phòng của nhị thiếu còn sáng đèn, đại thiếu giống như điên dại mà ngốc ở trong phòng của nhị thiếu nói là muốn hút thuốc cho em trai.

“Tôi thấy đại thiếu đây là muốn điên rồi, lúc vớt nhị thiếu lên đã chết rồi.” Lý Thành Phong hung hăng mà hít một hơi thuốc nói.

Triệu Cẩm Trình không biết làm sao chỉ có thể chết lặng mà nhìn cửa sổ còn sáng đèn một cái, trong lòng nghĩ, Tô tướng quân bại liệt trên giường, phu nhân bệnh đến nổi sức lực đi lại cũng không có, hôm nay nhị thiếu đã chết, đại thiếu lập tức giống như bị điên, Tô gia có thể xem như cửa nát nhà tan rồi.

Mà Tô Phiếm một bên lại khăng khăng nắm lấy tay của Tô Trạ, mờ mịt chỉ cảm thấy em trai của mình đang ngủ, cũng tốt, cũng tốt, bất kể là chết hay sống, hẳn đều phải ở bên cạnh mình.

“A Trạ, anh trai bồi em ngủ.” Tô Phiếm nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trầm tĩnh của Tô Trạ, lúc còn nhỏ mỗi lần thấy được dáng vẻ lúc ngủ của Tô Trạ, Tô Phiếm đều sẽ cảm thấy trong lòng mềm nhũn, rất muốn có cơ hội cùng em trai ngủ, thấy dáng vẻ lúc ngủ của hẳn rất đẹp. Dứt lời, y xoay người lên giường, nằm bên cạnh Tô Trạ, tỉ mỉ phủ chăn lên tay chân của Tô Trạ, dán sát vào khuôn mặt lạnh băng của Tô Trạ, ôm hẳn an tâm ngủ.

Trong ba năm nay, Tô Chính Cương và vợ lần lượt bệnh rồi chết, mà bên cạnh lại không có lấy một người thân, lão Tô oai phong của vùng Tam Giác Vàng.

36. Chương 36

Tô Phiếm mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu xám, đứng bên cửa sổ đón lấy ánh sáng chiếu vào, cả người lộ ra thân cao thon dài, giống như cây Tùng Bách trong núi.

Ngón tay thon dài sạch sẽ của y đang nắm một góc của tờ nhật báo tiếng Hoa của Miến Điện sáng sớm hôm nay — Ngày 5 tháng 4 năm 1975, “Ủy ban Trung Ương Quốc Dân Đảng xót xa tuyên bố: Tổng tài của Ủy ban Trung Ương Quốc Dân Đảng của Trung Quốc – Tưởng Giới Thạch tiên sinh, bởi vì bệnh tim bất ngờ tái phát, vào ngày 5 tháng 4 năm 1975, trải qua việc cấp cứu không có hiệu quả, bất hạnh băng hà. Hưởng thọ 89 tuổi...”

Tô Phiếm liếc nhìn tựa đề lớn một cái, nội dung bên trong càng không thèm nhìn, vẻ mặt có thể nói là không chút nào gợn sóng, chỉ có khóe miệng nhếch lên một tia ý cười, lại có cảm giác như có như không. Đường như đối với giới người Hoa toàn cầu này, đặc biệt là bộ đội tàn quân Quốc Dân Đảng ở vùng Tam Giác Vàng mà nói, cái thông tin nặng ký này hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Lúc này có người gõ cửa, Tô Phiếm thuận tay đem tờ báo ném một cái, tờ báo đó liền nhẹ nhàng rơi trên bàn, “Tiến vào.”

Người đến ngược lại mặc một bộ đồng phục màu vàng đất phẳng phiu sạch sẽ, dưới vành nón là mày kiếm mắt sáng đặc trưng của người Trung Quốc, làm cho người ta có cảm giác là một nghiêm chỉnh đoàn chính.

“Đại thiếu, trong thành điện thoại tối, nói là tướng quân kêu ngài mau chóng trở về, chủ tịch Quốc hội Tưởng đi...” Lúc này bọn họ đang ở trong sơn trại bên ngoài trấn nhỏ, hơn 10 năm nay, sự phát triển của Miến Điện cũng rất lớn, thị trấn nhỏ lúc đầu bọn họ chiếm cứ đã trở thành một thành phố không lớn không nhỏ.

Tô Phiếm khoát tay một cái biểu thị y không cần nói nữa, “Được rồi, Tông Gia, cậu đi trả lời điện thoại cho tướng quân, nói ta... Có lẽ khoảng chạng vạng là có thể về, nói với tướng quân kêu mẹ cả cũng chuẩn bị cơm cho ta, vừa lúc có thể kịp giờ cơm tối.”

“Vâng, đại thiếu.” Nghiêm Tông Gia đáp, cuối cùng thấy Tô đại thiếu chỉ là ngồi lại trên ghế, cầm lên một cái khuôn hình được đặt trên bàn, đôi mắt rủ xuống hiện lên sự dửng dưng nhìn chăm chú vào bức ảnh, vẫn là nhìn không được mở miệng nói: “Đúng rồi, cô gái mà Mục gia tặng cho ngài...”

Tô Phiếm nâng mắt, vùng xung quanh lông mày cau lại như đang nhớ lại điều gì, sau đó ôn hoà hỏi ngược lại: “Cô gái nào?”

Nghiêm Tông Gia lấy nắm tay che miệng ho khan một tiếng: “Chính là tối hôm qua ngài và Mục Uy nói chuyện ở phường Đại Kim, ngài nhìn cô gái bên cạnh y nhiều lần, Mục Uy cư nhiên lại đưa cô gái đó qua

đây. Ngài xem, muốn xử lý thế nào?” Phường Đại Kim được xem là một dây sòng bạc lớn nhất, nhưng mà cũng không phải chỉ là sòng bạc đơn giản như vậy, quả thực có thể coi là phục vụ một hàng dài từ ăn uống, chơi gái đến đánh bạc, đương nhiên cũng không thể thiếu chốn tiêu tiền nổi danh nhất của vùng Tam Giác Vàng, cũng bởi vì phục vụ hoàn hảo không thiếu sót gì này ngược lại dẫn đến rất nhiều người đến để đàm luận nói chuyện làm ăn.

Tầm mắt của Tô Phiếm chỉ dừng lại trên mặt Nghiêm Tông Gia một chút, lại tiếp tục chuyển đến tấm hình trong khung, về mặt khôi phục lại sự dịu dàng, ngũ quan tuần tú trong sáng bởi vì một tầng dịu dàng này càng thêm dịu dàng giống như một khối hoà điền ngọc() thượng hạng.

Người trong bức ảnh trắng nõn như tuyết, lông mày và mắt lại đen nhánh như mực, cho dù là ảnh trắng đen cũng có thể khiến cho người ta liếc mắt một cái liền kinh diễm, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa sự mộc mạc và linh khí của hai màu trắng đen. Chỉ là áo sơ mi màu trắng ngắn tay đơn giản, lại khiến cho người ta cảm thấy thật kinh ngạc, lại sinh lòng say mê. Đương nhiên về mặt của thiếu niên trong bức ảnh lại không được tự nhiên lắm, khoé môi mím thật chặt, nhưng mà lông mày thật dài hơi nhướng ngược lại khiến cho người ta cảm thấy khuôn mặt mang theo ý cười.

“Cậu muốn thì cho cậu, không muốn thì đưa cho tiểu binh bên dưới.” Tô Phiếm đem khung ảnh cẩn thận đặt lại trên bàn, y nhìn cô gái đó nhiều hơn một cái chỉ là ngọn đèn mờ tối càng cho rằng lông mi đặc biệt dài là hàng thật, nào ngờ tối lần thứ hai nhìn lại liền nhìn ra đó chỉ là lông mi giả.

Một cô gái trong miệng y, đơn giản nhẹ nhàng giống như không hề có giá trị gì.

Nghiêm Tông Gia trong lòng lại buông lỏng một cái, như được đại xá, lại cũng chỉ là cẩn thận mà đáp lại một cái, sao đó cáo từ Tô Phiếm đi ra ngoài. Chỉ có điều lúc cửa nhẹ nhàng đóng lại, Nghiêm Tông Gia quay đầu lại nhìn cánh cửa đã đóng, chính mình càng ngày càng không hiểu được đại thiếu đã cùng mình lớn lên từ nhỏ này rồi, dường như trong lòng y ngoại trừ Tô tướng quân và Tô phu nhân ra, còn có quân đội và sinh ý, không có cái gì có thể đủ để y đặt trong lòng.

Người người đều biết Tô đại thiếu là là một thanh niên tài giỏi đẹp trai, tướng mạo tuần tú, phong cách lịch sự, tấm lòng nhân từ, đối với quân đội và thành trấn cũng là quản lý có bài bản, lại không đánh bạc, không chơi gái, một giọt rượu cũng không uống, cách xa thuốc phiện, có thể nói là người không màng danh lợi. Nghiêm Tông Gia lắc lắc đầu, người trong sạch không ham danh lợi này, có lúc trên thực tế càng là người lãnh đạm thiếu tình người.

Tầm mắt của Tô Phiếm một lần nữa rơi trên tờ báo đó, lại rời mắt tiếp tục tỉ mỉ xem bức ảnh em trai 17 tuổi gửi về, từ một đứa con nít nay đã lớn thành một cậu thiếu niên nhanh nhẹn, ngôi trường phía sau lưng làm nền tôn lên khí chất học sinh của Tô Trạ, chỉ có điều đã hai năm trôi qua, tiểu tử thúi này lại không được tự nhiên không chịu gửi thêm một bức ảnh nào nữa.

Thân phận của y không thể xuất ngoại, mà Tô Trạ vẫn luôn ở Đài Loan nắm trong tay các phương diện, ngay cả lúc đầu từ Đài Loan xin đi Mỹ du học cũng phí không ít sức lực. Cùng với sự hình thành và phát triển của vùng Tam Giác Vàng ở Miến Điện, thế lực của cái địa bàn này càng thay đổi trong nháy mắt, khiến cho bên phía Đài Loan không dám thả lỏng. Chỉ có điều — Tướng Giới Thạch vừa chết, thực lực của Quốc Dân Đảng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, Tô Trạ trở về chỉ bất quá là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Tô Phiếm vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve người trong bức ảnh, ngón tay với những khớp xương rõ ràng lướt qua khuôn mặt của Tô Trạ, trong lòng một mảnh dịu dàng. Y và cha mẹ đã 10 năm không thấy em trai rồi.

Tối hôm nay lại gọi điện thoại cho tiểu tử đó sao? Không biết hẳn có chê mình dài dòng hay không? Người nào đó trong lòng ầm ập mà nhớ đến em trai. Nhưng mà cái tâm trạng này khiến cho đại thiếu của Tô gia cả người buông lỏng, cũng không duy trì bao lâu, cửa phòng làm việc của mình lại bị đẩy ra.

“Tôi nói Tô đại thiếu, ngày nay đã thay đổi rồi, anh sao lại còn có tâm tư trốn trong nhà tre trên núi?” Người đến là một thanh niên vóc người cao to, mặt mũi anh tuấn, đôi mắt sáng sủa, lông mày thanh tú, ngũ quan ẩn giấu chỗ tiếp xúc với quang cảnh trong phòng, lập thể và cường tráng, là một nhân vật vô cùng anh tuấn. Theo sau người đó đi ra từ chỗ tối, dung mạo hiện ra sự sắc bén như ưng, ngược lại khiến cho người ta không khỏi cảm thấy bí hiểm khó dò lại sinh lòng kính nể.

Nghiêm Tông Gia có chút lúng túng theo phía sau, nói với Tô Phiếm: “Đại thiếu, tôi cảm không được Mục Thiên Chương...”

Tô Phiếm cũng đứng dậy, rộng lượng lắc đầu nói với Nghiêm Tông Gia: “Cậu nếu như có thể cảm được, y đã không phải là Mục Thiên Chương rồi, không sao, Tông Gia cậu đi xuống trước đi.” Sau đó thần nhiên tự đắc mà nói: “Cũng chỉ có Mục Thiên Chương cậu dám can đảm đập cửa mà vô. Lại nói, thay đổi là ngày của Đài Loan, cũng không phải là ngày ở đây.”

Mục Thiên Chương một bên khoé miệng nhếch lên, như cười như không mà nhìn lướt qua mặt bàn của Tô Phiếm đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ thấy trên bàn có một tờ báo một ly trà nóng toả khí, cùng với, bức ảnh của Tô Trạm ngàn năm không đổi. Người không biết chân tướng sẽ cho rằng Tô đại thiếu gia đây là đem vật phẩm quý trọng cất giấu rất tốt, nào biết rằng, đồ mà y quý giá nhất thật sự là tùy tiện bày trên bàn đầu.

Mục Thiên Chương cũng không tiếp lời, chỉ là đi qua, rũ mắt xuống, cầm lấy bức ảnh đó, trêu đùa nói: “Lần đó bởi vì tôi cầm lấy tấm hình này của A Trạm, Tô đại thiếu cư nhiên móc súng chỉ vào đầu tôi, kêu tôi lấy ra, thật sự là khiến người ta lạnh tâm.”

Tô Phiếm không giải thích mà đem bức ảnh từ trong tay của Mục Thiên Chương đoạt lấy, một lần nữa đặt trở về vị trí riêng biệt vừa ngẩng đầu liền có thể thấy được, mỉm cười nói: “A Trạm, tiểu tử đó rất không thích chụp hình, tôi lại không phải không biết, hẳn ra ngoài lâu thế này ngoại trừ vài tấm hình thời kỳ trẻ con khi vừa mới đến Đài Loan vài năm, sau khi đến Mỹ cũng chỉ gửi về hai lần. Lần đầu tiên mẹ tôi giữ lấy, lần thứ hai này tôi mới tranh được, liền cứ như vậy bị cậu lén giấu đi...” Y dừng lại một chút: “Người tâm lạnh phải là người anh trai tôi đây này.”

Ý cười ở khoé miệng của Mục Thiên Chương càng sâu, tựa như cảm thán mà nói: “Quả thật là anh em tình thâm, khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.”

Tô Phiếm không để ý đến lời nói bóng gió của Mục Thiên Chương, hai người bọn họ lúc còn nhỏ không hợp nhau, lúc đó mối quan hệ của Mục Thiên Chương và A Trạm mới là tốt nhất. Chỉ có điều thế sự khó liệu, sau khi Tô Trạm đi rồi, y và Mục Thiên Chương ngược lại tốt lên, thẳng cho đến hiện tại. Ý đồ của Mục Thiên Chương y vừa đoán liền biết, mà cách nghĩ của mình người ta cũng rất hiểu rõ.

Tô Phiếm nhướng mày cười một tiếng, một đôi mắt sáng chói: “Ai kêu mẹ cậu lúc đầu không sinh thêm một đứa nữa?”

Ý cười của Mục Thiên Chương bỗng nhiên thu lại, sau đó tìm cái ghế ngồi xuống, chuyển đề tài nói: “Không nói chuyện ngoài lề nữa, tôi nói chuyện đơn hàng đó...”

Đề tài vừa bị nói ra, trên mặt của Tô Phiếm cũng mang theo sự nghiêm túc, hai người nói không nhiều, trái lại lúc im lặng thì nhiều hơn, chỉ có điều lời tuy không nhiều nhưng tỉ mỉ, dăm ba câu liền đem chuyện trao đổi hoàn thành xong. Một người khí chất ung dung không màng danh lợi, một người bá đạo mang theo sự thờ ơ, ngược lại giống như uống trà chiều, mà không phải... trắng trợn, táo bạo mà tìm cách đoạt thuốc phiện.

“Đoàn ngựa thồ lần này xem như là đặc ý nhất dưới thuộc hạ của anh cả của tôi, đây nếu như là toàn quân bị diệt, thực lực của Mục Uy phải chịu thiệt hại nghiêm trọng một lần.” Mục Thiên Chương bày ra kế hoạch cướp đoạt trắng trợn lần này lâu rồi, chuẩn bị một lần ra tay đem thành công hung hăng nắm trong tay.

Tô Phiếm giơ ly lên nhấp một ngụm trà, rũ mi mắt nói: “Đội ngũ Hắc Báo chúng ta thành lập đã lâu, lần này xem như là lần đầu tiên chính thức ra trận, lúc trước chỉ bất quá là chút phạm vi nhỏ, người khác luôn xem chúng ta là đạo tặc lén lút.”

Một đội buôn dưới tay Mục Uy sắp vận chuyển một đợt hàng thuốc phiện đến giao dịch ở biên cảnh Thái – Miến, Mục Thiên Chương và Tô Phiếm trước đó đã nhắm vào đợt hàng này. Mục Thiên Chương có tình báo, Tô Phiếm có súng có người, bọn họ dự định lợi dụng một đội vũ trang và người Miến Điện âm thầm bồi dưỡng nhân tài cướp đoạt đợt hàng này.

Mười năm nay Mục Bách thực hiện hoàn toàn kế hoạch lấy độc nuôi quân, lấy chính sách quân buôn lậu thuốc phiện, thế lực và thực lực đều bành trướng cực kỳ lớn, một trận uy hiếp được tàn quân của Quốc Dân

Đảng, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Tô Phiếm không thể không ra tay. Mà những ngày mà Mục Bách vượt qua cực kỳ thuận lợi, liền đem một phần công việc chuyển giao cho con trai lớn được yêu thương nhất, một phần chuyển giao cho Mục Thiên Chương.

Tô Phiếm và Mục Thiên Chương hai người liền liên thủ, Mục Thiên Chương ở trên có anh cả đè ép y không có cách nào xuất đầu, Tô Phiếm cũng muốn mở rộng thực lực của mình, nhằm vào kinh doanh súng ống đạn dược nhưng mà tiền vốn không đủ, một người thì mượn binh sĩ buôn lậu của y để mở rộng thực lực, một người thì ngầm giao dịch súng ống đạn dược. Cho dù là ai cũng nhìn không ra, Tô đại thiếu tuấn tú trang nhã kỳ thực là một trong những thương nhân súng ống đạn dược lớn nhất của vùng Tam Giác Vàng. Trong tay Tô Phiếm có súng có người, trong tay Mục Thiên Chương có thuốc phiện có thể hoán đổi thành đô la, nói dễ nghe một chút là hai người lấy thừa bù thiếu, nói khó nghe một chút thì là hai người chính là cấu kết với nhau làm việc xấu.

Cũng bởi vì lúc đầu bọn họ bị người ở trên ép, Tô Trạm liền có thể bị người bắt làm con tin đưa đi Đài Loan, mà những người này Tô Phiếm càng biết rằng, muốn bất cứ lúc nào không bị người khác kiểm chế, bị hại bởi người khác, chỉ có thể là thực lực của bạn mạnh hơn so với y. Y muốn ổn định thế lực ở vùng Tam Giác Vàng của Tô gia, khiến cho cho mẹ có thể ổn định muôn đời. Trong tay y có súng, mới có thể bảo vệ được em trai.

...

Bất tri bất giác thái dương bắt đầu nghiêng, Tô Phiếm nhìn mặt trời chiều bên ngoài cửa sổ một cái, uống một ngụm trà cuối cùng, chậm rãi mở miệng nói: “Được rồi, cậu dặn dò thuộc hạ làm việc cẩn thận một chút, nếu như khiến cho Mục Uy nhận ra được cậu lúc không có ai thì đào góc tường của y, ngay cả tôi cũng sẽ bị cậu liên lụy.”

Mục Thiên Chương vênh vác cười một cái: “Nếu như tôi là cái loại người sẽ khiến cho cậu bị liên lụy, e rằng Tô đại thiếu cũng sẽ không hợp tác cùng tôi.” Sau đó y lại như nhớ tới điều gì đó, nói với Tô Phiếm: “Đúng rồi, trưa ngày mai mẹ tôi sẽ đến tìm dì Chung, muốn tôi truyền lời.”

Mẹ của Mục Thiên Chương – Trần Nghi Lan trái lại vẫn luôn có quan hệ rất tốt với Chung Ý Ánh, cộng thêm con cái của hai nhà qua lại, càng thân thiết hơn.

“Mẹ của tôi ngược lại thường cảm thấy muôn phần đáng tiếc, hai đứa con nhà cậu đều là con trai, nếu không đã sớm kêu tôi lấy một người rồi.” Mục Thiên Chương cũng đứng dậy mỉm cười với Tô Phiếm cùng nhau đi ra ngoài.

Tô Phiếm lại nhớ đến việc lúc còn nhỏ Mục Thiên Chương lời thề son sắt nói muốn cưới Tô Trạm làm vợ, “Tô Trạm nếu như là con gái, tôi tuyệt đối sẽ không để cho em gái của tôi gả cho cậu đâu.” Mục Thiên Chương là người như thế nào, y lại hiểu rất rõ ràng.

“Tôi nếu như là con gái, tôi thà nhảy xuống sông cũng sẽ không gả cho cậu đâu.” Mục Thiên Chương không khách khí chút nào mà đáp trả: “Chỉ có điều...” Y nghiêng người xuống đến gần Tô Phiếm hơi trêu ghẹo mà nói: “Bây giờ hai chúng ta trái lại có thể suy nghĩ một chút, đều là một bụng ý nghĩ xấu xa, phỏng chừng rất xứng đôi.”

Tô Phiếm bất đắc dĩ mà liếc nhìn người bạn hợp tác chơi đùa từ thời thơ ấu một cái, lách người lùi về sau mấy bước.

“Đáng tiếc a, giống như lúc còn nhỏ tôi vẫn tương đối thích A Trạm nhiều hơn một chút.” Mục Thiên Chương tự nhiên lắc đầu nói.

Tô Phiếm cúi đầu sửa lại ống tay áo của mình một chút, hời hợt mà nói rằng: “Cậu nếu như dám có tâm tư gì đối với A Trạm, cậu có thể thử.”

Mục Thiên Chương không thèm để ý chút nào mà mỉm cười: “Có cậu người anh trai yêu em trai như vậy ở đây, tôi nào dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Tô Phiếm y cực kỳ chán ghét một điểm của Mục Thiên Chương chính là, cái tên gia hoả này luôn không chút kiêng kỵ nào mà đâm võ tâm tư của mình. Thế là Tô Phiếm luôn luôn ôn nhu nho nhã cũng công phá,

sắc mặt lạnh lùng mà nhìn Mục Thiên Chương: “Không cùng cậu ba hoa nói nhiều nữa, tôi về đây.” Dứt lời liền xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Mục Thiên Chương ngược lại cảm thấy điểm này của Tô Phiếm không thay đổi gì so với lúc nhỏ — Nhắc đến Tô Trạ, y liền biến thành người khác. Y quay người đi về phía bàn làm việc, cầm lấy bức ảnh trắng đen đó, trong lòng nghĩ rằng, quả thật là người thì điều có điểm yếu.

37. Chương 37

Trong tay Tô Trạ đang cầm một nửa cái bánh sandwich xúc xích cúi đầu nhìn tờ báo trong tay đi về phía ký túc xá — Tưởng Giới Thạch vậy mà chết rồi? Nói không chấn động là giả, lúc đầu hấn đến Đài Loan ngược lại vẫn luôn chưa từng gặp qua nhân vật làm mưa làm gió đem gia đình bọn họ làm cho cha con cách biệt. Chỉ có vào lần gặp gỡ các quan viên cấp cao của Quốc Dân Đản, xa xa thấy được ông ấy một lần ở trên sân phơi của đại trạch Tưởng gia.

Bất kể nói như thế nào, Tô Trạ đối với cái chuyện ông ấy đưa mình đến Đài Loan vẫn ôm hận. Chỉ là hoàn cảnh tạo ra con người, những năm như thể trôi qua, cuộc sống của một người trải qua không có ai để dựa vào chỉ có thể dựa vào chính mình, Tô Trạ biết cái mùi vị tinh thần sa sút ôm hận là không có tác dụng bao nhiêu.

Đã tới thì an tâm ở lại, nghĩ biện pháp sống tốt mới là chuyện đúng đắn. Hơn nữa, ngoại trừ không cho hấn quay về Miến Điện, không cho hấn chạy loạn khắp nơi, ngoài cuộc sống chỉ có thể ăn nhờ ở đậu ra, ngược lại cũng không có cảnh tượng hồngбет như lúc đầu hấn đã tưởng tượng.

Lông mi của Tô Trạ vẫn luôn dài một cách đặc biệt, vừa dày vừa đen nhánh vây chặt cùng nhau, che phủ hơn phân nửa ánh mắt, da trắng như tuyết, môi hồng nhuận, thoáng nhìn rất có vị đạo mỹ nhân lạnh lùng. Trên đường có bạn học mà hấn quen biết chào hỏi nhau, Tô Trạ cũng liền đứng lúc mà mỉm cười đáp lại, so với các loại không thích ứng khi mới đến Mỹ đã tốt hơn rất nhiều rồi, còn có vài bạn học có thể nói chuyện, hỏi hấn sao bây giờ mới ăn cơm.

Chỉ có điều hôm nay không phải là hấn không muốn ăn cơm bình thường, thật sự là thời gian không còn kịp rồi, buổi sáng vốn chỉ có hai tiết lên lớp, không nghĩ tới luận văn ngắn lần trước mình tùy tiện viết vẫn bị giáo sư chộp được, hơn nữa kêu trợ giảng giữ hấn lại, sửa đổi đề tài hoài một lần. Tô Trạ cảm thấy chính mình có lẽ đời trước đến lúc chết cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy — Giống như tất cả những sinh viên Mỹ bình thường, lưng đeo ba lô, quần jean, áo sơ mi mà ngồi trong ngôi trường danh giá thế giới này, đồng thời chuyên ngành học là nghiên cứu văn hoá Đông Á.

Hấn trước sau cộng lại được coi như là người đã sống sắp 50 năm rồi, nhưng mà một lần nữa đến một đất nước xa lạ, tiến hành chuyên nghiệp hoá việc học tập đối với hấn mà nói vẫn có chút khó khăn. Đặc biệt là tiếng Anh, Tô Trạ cảm thấy tiếng Anh quả thật có cừu hận với hấn — Lúc hấn ở Đài Loan đã từng nhảy ba cấp, học trung học và cao đẳng, trải qua cũng rất là thuận lợi, chính là tiếng Anh này từ đầu đến cuối không quá lưu loát. Nhưng mà lúc đầu chính phủ Đài Loan để hấn lựa chọn, hấn muốn học lên đại học và tự chọn chuyên ngành, ý của hấn lại ngoại dự đoán của mọi người tỏ rõ muốn xuất ngoại du học.

Trước khi xuất ngoại hấn đã từng hỏi ý kiến của gia đình, thị trấn nhỏ của miền Bắc Miến Điện lúc đó vẫn chưa có điện thoại, Tô Trạ đến Đài Loan liền làm một chuyện mà đời trước hấn chưa bao giờ làm qua — Viết thư.

Hấn đến bây giờ đều mang theo những bức thư đó bên cạnh mình, mỗi lần đều là một sấp dày — Chữ mà cha của hấn biết không nhiều, nhưng mà thật sự là một lần nữa học một chút, cụt tay gãy chân, mỗi lần cũng có thể viết cho hấn một đoạn. Mẹ hấn là một tài nữ xuất thân từ thế gia nhà dòng dõi Nho học, những lời mà mẹ viết càng không cần phải nói, Tô Trạ mỗi lần đọc thư, từ trong những văn tự nhỏ nhặt khiến cho hấn cảm nhận được sự ấm áp của mẹ. Từ lúc mới bắt đầu đau lòng lo lắng không yên, rồi sau đó càng ngày càng bình thản, mỗi lần thư đến, đều là ba người lăm nhăm những chuyện thường ngày, đặc biệt là Tô

Phiếm, trong ngày thường cả người giống như là hũ nút, không nghĩ đến lúc viết thư nói nhiều như vậy. Tô Trạm mỗi lần cầm thư của Tô Phiếm, đều có một loại cảm giác đang đọc tập thư gia đình.

Chỉ là ai cũng không biết, rất nhiều lúc, những bức thư vượt qua thiên sơn vạn thủy, sự ám áp đến từ những bức thư do chính người nhà của mình viết, giúp hấn trải qua những năm tháng cô đơn lạnh lẽo này.

Tô Trạm đã sớm không phải là một gia hoả không hiểu biết, không tìm không phổi của đời trước nữa, mỗi lần hồi âm hấn đều đem cuộc sống ở Đài Loan tỉ mỉ nói một lần, cho tới bây giờ chỉ nói chuyện tốt — Hấn cảm thấy cái cảm giác này có chút yếu đuối, nhưng mà biết cha mẹ và Tô Phiếm thấy được những thứ này sẽ cảm thấy yên tâm, hấn cũng cảm thấy tình cảm yếu đuối này có thể nhận được.

Đương nhiên, nội dung trong bức thư nghìn dặm xa xôi lúc đến được Miền Điện đã sớm bị người ta kiểm duyệt một lần. Cha và mẹ đối với việc hấn có thể sẽ xuất ngoại du học, cái tình huống này tuyệt đối là ngạc nhiên nhưng phần lớn là vui mừng, theo như bọn họ thấy được, chính mình có thể ỷ vào thân phận đặc thù ở Đài Loan vào một trường đại học nào đó học xong đã rất tốt rồi. Chỉ có điều ngạc nhiên thì ngạc nhiên, cha mẹ vẫn biểu đạt sự kỳ vọng đối với hấn, đặc biệt là Tô Phiếm.

Tô Trạm có lúc nghe tiếng Anh của giáo sư nói quá nhanh, hoặc là lúc đọc sách những chữ cái rậm rạp chẳng chịt như con kiến, cũng sẽ tức giận mà nghĩ rằng — Rõ ràng là nguyện vọng của Tô Phiếm, mình làm gì mà vội vàng thay y thực hiện chứ?

Mấy năm nay vùng Tam Giác Vàng nghiêm nhiên trở thành một trong những vùng hỗn loạn nhất, thần bí nhất trên thế giới — Chiến hoả và thuốc phiện đan xen lẫn nhau, tiếng xấu truyền xa. Chính phủ Đài Loan dưới áp lực của dư luận quốc tế lần lượt rút lui vài nhóm người đi, Tô gia cũng còn xem như là an phận, bởi vì theo như hấn thấy cũng không có nghiêm ngặt như vậy.

Hấn vốn dĩ là có cơ hội gặp mặt người nhà một lần, nhưng mà không ai ngờ được cũng không nghĩ tới rằng Trần tướng quân mang theo người của mình đầu hàng vào Đảng Cộng Sản của chính phủ miền Bắc, trở về Trung Quốc. Điều này khiến cho lãnh đạo Đài Loan cực kỳ nóng lòng cũng càng thêm cảnh giác, bởi vì trì hoãn lại, lần trì hoãn này, nghiêm nhiên đến lúc xuất ngoại. Mà vừa xuất ngoại, xét theo bối cảnh và thân phận của gia đình Tô Trạm hết sức đặc thù, bất luận Tô Chính Cương có thật sự chế tạo ra thuốc phiện hay không, con trai của Tô tướng quân của vùng Tam Giác Vàng vẫn tiến vào sự giám sát của chính phủ Mỹ, đừng nói là xuất ngoại, chính là trở về Đài Loan cũng là tầng tầng kiểm soát.

Tô Trạm dứt khoát liền ở lại Mỹ, ngay cả nghỉ đông và nghỉ hè cũng ở lại trong trường, chỉ đợi đến lúc mình tốt nghiệp rồi, lại tìm đường trở về.

Mấy năm nay cuộc sống ở Đài Loan đã sớm ma sát góc cạnh thuộc về Tô gia nhị thiếu gia, Tô Trạm cảm thấy chính mình lúc trước chính là một con nhím, nhưng mà những cái gai che chở mình đều là thân phận của gia đình cho — Cha của hấn là tướng quân nói một không hai của miền Bắc Miền Điện, hấn nhận được sự cưng chiều của cha mẹ, người anh trai duy nhất càng thêm nhường nhịn hấn. Thế là những cái gai này được trang bị thêm, trở thành một nhị thiếu gia của Tô gia được nuông chiều từ bé không biết trời cao đất dày.

Nhưng mà sau khi đến Đài Loan, hấn nghiêm nhiên trở thành một con nhím bị lột sạch gai — Quả cầu thịt trụi lủi, bất kỳ ai cũng có thể ăn hiếp hấn một chút.

Cha của hấn xuất thân là lính thổ phỉ, ở Đài Loan không có thân thích, gia tộc của mẹ là gia tộc lớn, chỉ đáng tiếc đàn ông ít ỏi, lại bởi vì tư tưởng vô cùng trung thành báo quốc, người của cả gia tộc, ngoại trừ mẹ của hấn lưu lạc đến Miền Điện, không phải chết trên chiến trường kháng Nhật, chính là chết trong cuộc nội chiến, cho đến khi cao tăng của Quốc Dân Đảng rút lui đến Đài Loan, ngoại trừ một người huyết thống cách thật xa, hai đời đều chưa từng gặp qua cô dì chú bác, cuộc sống ở Đài Loan của hấn có thể dùng bốn từ để tổng kết — Không chỗ nương tựa.

Chính phủ của Quốc Dân Đảng sắp xếp cho một đứa con nít như hấn ngược lại rất đơn giản — Trực tiếp tìm một gia đình của quan viên chính phủ, để cho người ta nuôi dưỡng hấn, chính phủ bỏ tiền trợ cấp.

Quan viên đủ tư cách nuôi hấn chương mất số tiền trợ cấp đó, hơn nữa hấn lại là hàng vương tay chân.

Hấn vốn là ở trong nhà Liễu Nguyên Lân, bởi vì Liễu trung tướng ở miền Bắc Miền Điện cùng với cha mình

có một đoạn giao tình, lại có một tầng giao tình với ông ngoại, cho nên vốn là ở trong nhà của Liễu Nguyên Lân coi như là có thể, vợ cả của Liễu Nguyên Lân là người hiền lành, đối với hắn cũng xem như chu toàn. Nếu như xem nhẹ mấy đứa con trai khốn khiếp vừa vào cửa liền ăn hiếp mình của Liễu Nguyên Lân.

Hắn ở Liễu gia hơn hai năm, không nghĩ đến Liễu Nguyên Lân thất sủng, bị giáng chức, sau đó lại chuyển đến trong nhà của một quan viên bộ tài chính khác, Tô Trạm lúc đó đã lớn hơn một chút, cũng không còn là một nhân vật bé nhỏ mặc cho người khi dễ nữa, ít nhất có sức lực còn có tay. Chỉ đáng tiếc vợ của quan viên bộ tài chính này là người chanh chua, chua ngoa, rất hà khắc và nghiêm khắc trừng phạt đối với hắn, Tô Trạm đã trải nghiệm cảnh bị phạt một ngày không ăn cơm, cũng thử qua lúc sốt đến mơ hồ cũng không có ai quản. Rồi sau đó, hắn lại bị gián tiếp chuyển vào nhà.

Mỗi lần chuyển nhà, Tô Trạm luôn lạnh lùng mà nhìn những người thay mình thu dọn hành lý, ngoại trừ một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày và sách vở, dường như không có bất kỳ thứ gì thuộc về chính mình. Hắn cảm thấy mình trong mười năm này, đã trải qua rất giống như một con ốc sên, mang theo một đồng đồ như thế lê lét khắp nơi, thế nhưng chính là không về nhà được.

Ở nơi này, hắn cũng không có nhà. Đi rồi cũng không có người luyến tiếc hắn, đến rồi cũng không có ai hoan nghênh hắn. Người người đều chỉ xem đứa nhỏ này là một đứa không nên thu nhận, phí hết tâm tư nuôi dưỡng cũng không có ai khen thưởng, nuôi hư ngược lại sợ gặp thiệt thòi. (Mã: Tội em mỹ nhân thụ của chúng ta quá xá bà con à!)

Tô Trạm đã ném hết lòng người ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi, cùng với sự đau khổ khi ăn nhờ ở đậu. Nghĩ lại chính mình đời trước, đã trải qua biết bao phong quang sống trong hạnh phúc, nhưng quả thực cũng là sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng, nhìn một chút hắn đã đem những ngày tháng của đời trước thành cái dạng gì.

Lúc Tô Trạm bị sốt đến sắp dần độ, người nhà đó cuối cùng cũng nóng nảy, lúc này mới đưa hắn vào bệnh viện, viêm phổi cộng sốt cao nhưng cuối cùng cũng nhặt lại được cái mạng nhỏ này, người nhà đó ngược lại sợ hắn đi tố cáo, rốt cuộc cũng cẩn thận đối đãi với hắn một chút. Những người đó nào biết rằng, hắn sẽ không báo cáo tin tức xấu về nhà đã ở, mặc dù là chính phủ kêu viết, hắn cũng sẽ không viết.

Luôn luôn chỉ nhắc đến chuyện tốt, luôn luôn chỉ nói những chuyện để cho cha mẹ và Tô Phiếm an tâm vui vẻ.

Tô Trạm học được cách kiềm chế, học được cách tỏ ra yếu kém, cũng học được làm thế nào để sống được tốt hơn trong những kẻ hở, trong ánh mắt khác thường của người khác và ánh mắt khinh thường khiến cho người ta khó chịu sống một cách tự tại.

Tính cách của hắn bắt đầu thay đổi, trở nên trầm lặng nội liễm và êm dịu, sẽ đối với các quan viên có thể mang đến những điều tốt cho hắn mỉm cười hoà hợp. Thế là hắn cũng hiểu rõ năm đó Tô Phiếm tại sao lại biến thành như vậy — Không có cách nào, phải sống tiếp thật tốt.

Giống như hắn đã từng thấy được một câu trong quyển Mạc Bạc Tang, cuộc sống không thể nào tốt đẹp giống như bạn tưởng tượng, nhưng cũng sẽ không hồng hét như bạn đã tưởng. Tôi cảm thấy sự yếu đuối và kiên cường của con người đều vượt qua sự tưởng tượng của chính mình. Có lúc, tôi có thể yếu ớt đến nỗi một câu nói đã lệ rơi đầy mặt, có lúc, cũng phát hiện bản thân mình cắn chặt răng mà đi một con đường thật dài.

Tô nhị thiếu cảm thấy mình ở Đài Loan đại biểu cho việc người cha Tô tướng quân của hắn và Chung lão tướng quân đã mất, lại cảm thấy nam tử hán đại trượng phu đổ máu chứ không đổ lệ, ngoại trừ ngẫu nhiên nhớ nhà nhớ đến nỗi mất ngủ ra, hắn hoàn toàn không có bởi vì một câu nói liền yếu ớt đến nỗi lệ rơi đầy mặt. Nhưng mà quay đầu lại những năm này, Tô Trạm ngược lại cảm thấy chính mình thật sự là cắn răng đi một con đường thật dài.

Bây giờ Tướng Giới Thạch vừa chết, con đường này đoán chừng là sẽ càng đi càng rộng.

Hắn mười năm này, bồi thường lại mười năm của Tô Phiếm ở đời trước.

++++++

Tô Trạm chân vừa mới bước vào ký túc xá, bạn cùng phòng Jack trong tay đang cầm điện thoại hấp tấp gọi hấn: “Trạm, điện thoại của anh trai cậu, đợi cậu nửa ngày rồi, mau đến nghe máy!” Tô Trạm nhướn mày một cái, trong lòng nghĩ, hôm nay không phải là ngày mà trong nhà gọi điện đến? Từ Miến Điện gọi đến Mỹ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tô Trạm ngoại trừ ở ký túc xá và phòng học, ngẫu nhiên cũng phải tham gia một vài hoạt động khác, hầu như cũng không muốn ra khỏi cửa, hơn nữa sau khi lấy được thời gian biểu của việc học hành, làm việc và nghỉ ngơi của hấn, Tô Phiếm rất chính xác mà tính toán ra thời gian có thể gọi điện cho Tô Trạm. Đương nhiên, nếu như sợ mình quấy rầy cuộc sống học tập của em trai, y rất muốn chỉ cần vừa có thời gian liền gọi điện cho hấn. Không thấy được mặt của em trai, e là nghe được tiếng cũng tốt.

Cho nên đối với em trai khi còn bé làm ầm ĩ phá phách khiến cho Tô Phiếm hoài nghi người em trai này có chứng táo bón, có thể mỗi ngày ngoan ngoãn đi học, về ký túc xá, đến thư viện, Tô Phiếm cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Nhưng về sau nghĩ lại, mặc dù thư của Tô Trạm gửi về luôn nhắc đến mình trải qua tốt bao nhiêu, thế nhưng đứa nhỏ còn nhỏ tuổi ở bên ngoài, không nơi nương tựa, ăn nhờ ở đậu có thể trải qua tốt đẹp bao nhiêu chứ, Tô Phiếm sau này nghĩ lại cũng hiểu rõ.

Là người luôn sẽ thay đổi, giống như Tô Trạm, giống như chính bản thân y.

“A Phiếm, sao lại đột nhiên gọi điện thoại cho em, không phải là trong nhà xảy ra chuyện gì chứ?” Vùng Tam Giác Vàng là loạn thế trong thời đại thái bình sau hai cuộc chiến, chỗ đó hỗn loạn bất kham, tiếng xấu rõ ràng, điều mà Tô Trạm sợ nhất chính là người nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thanh âm của Tô Trạm đã sớm biến đổi, thanh âm trẻ con trong trẻo non nớt lúc còn nhỏ đã đổi thành thanh tuyến trong trẻo rõ ràng, chỉ có điều bị tính hiệu điện thoại không tốt làm đứt quãng, ngược lại mang theo chút từ tính, khiến cho Tô Phiếm nghe ra lại cảm thấy giống như thanh âm của đàn Hạc phát ra từ bên kia núi xa xôi. Mỗi lần nghe được thanh âm của Tô Phiếm đều có thể khiến cho y tâm tình trong nhảy mắt tốt lên.

“Em đứa nhỏ này tại sao đến cả anh trai cũng không kêu? Trong nhà có thể xảy ra chuyện gì, có anh ở đây, em cứ yên tâm học hành đi. Đúng rồi, hôm nay sao lại về ký túc xá trễ như vậy?” Tô Phiếm giống như lơ đãng mà hỏi, mặc dù lúc chờ đợi Tô Trạm, y đã cùng bạn cùng phòng kia của Tô Trạm tính tình thẳng thắn đơn thuần, nói bóng nói gió rằng Tô Trạm có phải bởi vì có bạn gái rồi hay không cho nên ra ngoài hẹn hò rồi. Đợi nghe được giọng nói đinh đặc của bạn cùng phòng của Tô Trạm nói rằng: “Oh, không, sao có thể như thế! Tôi cũng rất muốn biết sẽ có một cô gái nào đó thông minh và xinh đẹp cùng tồn tại đem Trạm của chúng ta bắt lại, nhưng mà, anh cũng hiểu mà, điều này không thể nào. Trạm mặc dù rất được hoan nghênh, nhưng mà hấn nói chỉ thích con gái Trung Quốc, tuần trước mới đã thương trái tim của một cô gái Ireland tóc vàng mắt xanh. Thật sự là quá đáng tiếc, người ta rất đẹp a...”

Jack là một chàng trai cao to của Mỹ, vừa nhắc đến liền dài dòng lời thôi, đương nhiên, trước khi Tô Trạm và y ở cùng nhau, Tô Phiếm đã sớm đem người ta điều tra rõ ràng, đối với Jack loại người vừa nhắc tới là không dứt được cũng vô cùng thích thú — Y có thể nói ra những điều trong cuộc sống của Tô Trạm, nghe được sự lải nhải của Jack, Tô Phiếm mỉm cười mà yên tâm — Xem ra em trai của mình đã cố gắng học hành, về phần tình cảm lại vẫn như cũ là đáng vẽ không thông.

38. Chương 38

Hình tượng của Tô Trạm ở trước mặt người ngoài luôn là một mỹ nam Đông Phương nội liễm, trầm tĩnh, mang theo sự mê muội, bất kỳ ai cũng đều nhìn không ra, tên gia hỏa này lúc còn nhỏ là một chủ nhân có thể đem Tô gia từ trên xuống dưới chính đến gà chó không yên, nhưng bây giờ chỉ có ở trước mặt Tô Phiếm, hấn mới có thể khôi phục lại một chút bản tính lúc trước, “Tô Phiếm, anh đã bao nhiêu tuổi rồi, còn kêu em mãi gọi anh là anh trai nữa, đã bao nhiêu năm rồi, anh cũng không nghe chán hả!” Gia hỏa nào đó bĩu môi, dứt khoát gọi cả tên lẫn họ của anh trai mình, “Lần trước có bài tập chưa đạt tiêu chuẩn, bị giữ lại một mình chỉ đạo.”

Tô Phiếm đối với việc người nào đó vẫn luôn “trong mắt không có anh trai” đã tập mãi thành thói quen, khẽ cười một cái, “Ở giữa đã thiếu mấy năm lận, nào có thể nghe chán được chứ.”

Năm đó Tô Trạm vừa mới có thể thật tâm thật lòng mà gọi y là anh trai, y thoả mãn cho rằng hai anh em bọn họ có thể trở về nhà ở Mạnh Quả, có thể tiếp nhận hưởng thụ sự yêu quý của cha mẹ, cùng nhau đi học, cùng nhau đi chơi, cùng nhau trưởng thành, lại không ngờ tới thế sự trêu người. Y biết cho dù cha mẹ yêu thương y như thế nào, Tô Trạm dù sao cũng không giống như vậy, hơn nữa, y lại lớn tuổi hơn Tô Trạm. Coi như là cha mẹ không nói, y cũng cảm thấy nên là mình đi, mà không phải là Tô Trạm nhỏ hơn mình.

Nào đâu nghĩ đến rằng Tô Trạm chủ động yêu cầu tự mình đi, Tô Phiếm vẫn luôn biết rằng, em trai đây là thay y đi.

Nghe được Tô Phiếm nói như vậy, người nào đó rất là không biết nói gì mà nghĩ rằng, anh trai này sẽ không phải là bởi vì ở giữa ít nghe được vài năm, cho nên bây giờ mỗi lần đều ép hấn kêu vài lần đi, đây há chỉ là vài năm, phỏng chừng ngay cả đời trước cũng bỏ sung vào, chỉ có điều Tô Trạm đã sớm biết nên làm thế nào để đối phó với tình trạng như thế này, “Anh...” Tô Trạm cố ý kéo dài âm thanh: “Em hôm nay cổ họng có chút không thoải mái, không thể nói chuyện nhiều.” Tô Trạm làm bộ làm tịch nói.

Tô Phiếm trước tiên là bị một tiếng “anh” của hấn gọi đến nỗi trong lòng run lên (Mà: không biết vì một tiếng “anh” này mà anh công của chúng ta có cương lên không ha, ôi, Mả thật là đen tốiJ), mà sau đó lại nghe được Tô Trạm nói cổ họng không thoải mái, càng có chút căng thẳng, “Sao lại không thoải mái, không phải là bị cảm chứ? Buổi tối đừng để mệt quá, đi ngủ sớm một chút, đừng thức khuya. Thi không tốt cũng không sao cả, tuy tiện học một chút, có thể tốt nghiệp là được rồi...” Người anh trai nào đó rất có thiên phú làm một bà già.

Tô Trạm bất đắc dĩ mà nghĩ rằng, may mà chính mình đời trước đã chết qua một lần, giác ngộ một lần, hiểu được cái người anh trai yêu thương em trai này, hấn còn có thể lớn lên thành một Tô Trạm ăn chơi trác táng lần thứ hai là do đời trước được cha mẹ thương yêu, đời này là sự thương yêu của Tô Phiếm.

Tô Phiếm nói cả nửa ngày, thấy người nào đó ở đầu dây bên kia của điện thoại không có phản ứng, chỉ có tiếng huyền não của luồng điện và tiếng hít thở nhẹ nhàng, nghĩ rằng người nào đó đang lẳng lặng nghe mình nói chuyện, không nhận được cảm thấy trong lòng một mảnh ấm áp, “Anh có phải là có chút dài dòng hay không?”

Tô Trạm không tự giác mà khoé miệng cong lên, cười nhạo nói: “Đúng, quá dài dòng, lần trước mẹ nói chuyện với em, lời mẹ nói còn không nhiều bằng anh! Anh còn ra vẻ người lớn như vậy hoài, cẩn thận không tìm được vợ.”

“Không tìm được thì thôi, hai anh em chúng ta cùng trải qua một đời.” Tô Phiếm không để ý lắm mà nói.

Người nào đó càu nhàu nói: “Anh muốn ở độc thân, nhưng em không muốn đâu. Đúng rồi, cha mẹ hấn là ngủ rồi đi, tối như vậy còn gọi điện thoại cho em.”

“Đã sớm đi ngủ rồi. Đúng rồi, Tưởng Giới Thạch chết rồi, em biết rồi đi.” Tô Phiếm nói.

“Uhm, thấy trên báo hôm nay rồi.”

“A Trạm, qua không lâu nữa em có thể trở về rồi, năm nay em có thể nghỉ hè ở nhà rồi.” Thanh âm của Tô Phiếm có hơi cao, mang theo một tia chờ mong và tự tin. Y có năng lực, ở thời khắc đặc thù này cố gắng chu toàn, tranh thủ kêu Tô Trạm năm nay trở về. Y biết hấn mỗi năm đều ở lại Mỹ, bất luận là Tết âm lịch hay là Trung thu đoàn viên nào nhiệt của người Trung Quốc, hay là lễ giáng sinh mà người nước ngoài vô cùng yêu thích, Tô Trạm đều chỉ có một người cô đơn buồn tẻ. Hấn thật sự là không có chỗ để đi, có nhà mà không thể trở về.

“Được.” Sự chờ đợi để trở về nhà đã đợi rất lâu rất lâu rồi, Tô Trạm ngược lại đã không còn kích động như lúc ban đầu nữa.

“Đúng rồi, tiền còn đủ tiêu không? Nếu không đủ nhớ...” Tô Phiếm nhớ đến liền vội vàng dặn dò.

Lần này Tô Trạm triệt để tạc mao, người anh trai của hấn thật sự không phải là bà già đầu thai sao, hoặc là sống lại chuyển thế? Tháng trước vừa mới gửi điện đồ trắng bóng, quả thực đủ cho sinh hoạt phí một

năm của một gia đình bình thường ở Mỹ đó được không!

Hơn nữa hẳn cần bản không có chỗ để tiêu một số tiền lớn như vậy, ăn mặc đi lại đều đầy đủ, muốn thoải mái thế nào thì thoải mái thế đó. Hẳn đời trước đã quen cuộc sống ngập trong vàng son, một bình rượu có thể uống cạn tiền của một đời người của người Miến Điện cũng không kiếm được, bây giờ nghĩ lại, ngoại trừ hai chữ rỗng tuếch có thể hình dung ra, không có bất kỳ cảm giác gì.

“A Phiêm, anh đây là sợ người khác không biết em có tiền rồi bắt cóc em, cho nên liều mạng cho em tiền phải không, anh còn gửi tiền nữa, em không cần đi học nữa, mỗi ngày chuyên tâm tiêu tiền là được.” Tô Trạ nói.

Tô Phiêm ở đầu dây bên kia mỉm cười: “Chỉ gặp qua người khác xin tiền tiêu, ngược lại chưa từng gặp qua cho tiền cầu người tiêu, em tiểu tử thôi này. Được rồi được rồi, cổ họng không thoải mái thì đi nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều còn phải đi học không phải sao? Phải nhớ chăm sóc bản thân, chờ một chút, còn vài tháng nữa, anh trai em có thể để em về nhà rồi.”

Trong lời nói của Tô Phiêm bộc lộ sự yêu thương làm cho Tô Trạ rất hưởng thụ, thế là Tô nhị thiếu tâm trạng rất tốt quyết đoán rộng rãi một lần, “Uhm, anh trai, anh cũng vậy, chăm sóc tốt cho cha mẹ.”

Một tiếng “anh trai” kêu đến nổi trong veo êm tai, giống như những viên châu lớn nhỏ rơi trong khay đựng, đing đang vang dội khiến cho trong lòng Tô Phiêm lộn xộn. Y chợt nhắm chặt mắt, chậm chậm hít thở, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Được, anh cúp máy đây, đợi em trở về.”

Mà ở đầu bên kia đại dương, Tô Phiêm sau khi đặt điện thoại xuống, lại chậm rãi nhắm mắt lại. Sắc mặt của y có chút phiêm hồng, áo sơ mi mở rộng cổ, xương quai xanh đỏ một mảnh, hơi thở có chút không ổn định, có chút nóng, trong đầu y quanh quẩn một tiếng anh trai trong trẻo mà lúc này Tô Trạ đã gọi.

Y nhớ đến cảnh tượng lúc còn nhỏ, lần đó đem em trai đặt dưới thân quan sát hẳn, khuôn mặt của con nít trắng như tuyết, miệng nhỏ đỏ thắm, lông mi thật dài giống như được chỉnh sửa tỉ mỉ — Suy nghĩ một chút, đứa con nít dưới thân đó đã lớn rồi, vóc người thon dài gầy gò, trắng nõn thanh tú, biểu tình mím môi như trong bức ảnh, lông mi dài dài khiêu lên mang theo ý cười...

Sự nhung nhớ và dục vọng giống như thủy triều đập vào mặt, khiến cho Tô Phiêm luôn trấn tĩnh tự kiềm chế không có cách nào hạ thủ ghênh đòn. Tô Phiêm nhắm mắt trầm mặc một hồi, khuôn mặt sáng sủa tràn đầy sự tịch mịch cùng với ánh đèn sáng tắt không ổn định.

Tô Phiêm không biết lúc nào, sự yêu thích và nhớ nhung đối với em trai đã biến thành một loại cảm giác thật dài thật lâu không có cách nào bình phục. Mỗi một màn giữa hai người bọn họ lúc còn nhỏ, dáng vẻ Tô Trạ không hiểu chuyện châm chọc khiêu khích, hiên ngang lẫm liệt mà giúp mình đoạt lại quyển sách từ trong tay Mục Thiên Chương, ba ngày ở Yangon ngăn ngủi nhưng lại khó quên, màn cuối cùng khi Tô Trạ rời xa mình và cha mẹ đến Đài Loan... Từng chút từng chút y đều nhớ một cách rõ ràng, giống như một sợi dây tơ tằm màu đỏ, theo thời gian màu sắc thắm vào càng sâu, quấn quanh càng loạn, cuối cùng đem mình hãm sâu vào.

Đồng thời, y cảm thấy mình tựa như nên là trời sinh như vậy, lúc còn nhỏ không biết tình yêu như thế nào, y đối với em trai là tình cảm anh em thuần túy chân thành tha thiết; Lúc biết có một loại tình cảm có thể khiến cho hai người đầu bạc đến già, sinh cùng giường, chết cùng mộ, y cảm thấy người này chỉ có thể là Tô Trạ.

Tô Phiêm y không thích con gái, cũng không thích con trai, chính xác mà nói, y không thích bất cứ người nào, ngoại trừ Tô Trạ. Y chỉ muốn Tô Trạ, em trai của y. Y ở vùng Tam Giác Vàng cũng coi là quyền thế ngập trời, tài phú kinh người, nhất ngôn cửu đỉnh nói một là một, lại cảm thấy đời này có lẽ sẽ ném những đau khổ chỉ cầu mà không có được.

Tô Phiêm cầm lấy quyển “42 Chương Kinh” ở trên bàn, tùy tay lật một trang, bên trên có một câu nói lọt vào tầm mắt của y, lại vào không được lòng y — Con người từ ái dục sinh ưu(buồn), từ ưu sinh bố(sợ hãi), nếu như rời xa yêu, nào ưu nào bố?

Rất nhiều đạo lý y đều hiểu, lại hông có cách nào làm được không yêu, cho dù người đó là em trai của mình. Cầu mà không được thì như thế nào. Y nguyện ý thử một chút.

+++++

Cứ như vậy trôi qua hai tháng, Tô Trạm cuối cùng cùng sống dở chết dở từ trong kỳ thi cuối kỳ thuận lợi sống lại, liền vội vàng về ký túc xá mà thu dọn hành lý. Jack đối với lần này cảm thấy vô cùng ngạc nhiên — Trạm, cậu đây là dự định đi du lịch ở đâu sao? Sao lại không nói với tớ?

Tô Trạm không nói gì mà nhìn người bạn cùng phòng của mình đang vô cùng ngạc nhiên một cái, “Tớ nào có chỗ để đi, tớ chỉ là —” Tô Trạm dừng một chút, thanh âm mang theo sự dè dặt, vuốt lông mày của mình nói: “Tớ chỉ là muốn về nhà.”

Jack nhún vai, sắc mặt nghiêm túc mà nói: “Oh, cậu ngàn vạn lần đừng nói với tớ, cậu là dự định lên Apollo trở về mặt trăng nha!” Y và Tô Trạm làm bạn cùng phòng đã ba năm rồi, từ trước đến giờ chưa từng thấy qua cậu con trai xinh đẹp đến từ Phương Đông này trở về nhà. Tô Trạm dường như mãi mãi đều có một người, độc lai độc vãng, tự mình tồn tại.

Anh tuấn, giàu có, trầm lặng, có một âm thanh giống như thơ cổ của Trung Quốc làm mê hoặc lòng người, mặt mày yên tĩnh như tranh sơn thủy của Trung Quốc, trải qua sự bất quá hết lần này đến lần khác của Jack, trong học viện xem như là một nhân vật phong vân tự động điệu thấp lại không thể làm gì.

Mà chuyện Tô Trạm ba năm nay không về nhà, càng khiến cho người ta cảm thấy thần bí không thôi, giống như văn tự Trung Quốc khiến cho người ta khó hiểu.

“Đúng rồi, Trạm, cậu muốn trở về Đài Loan sao?” Jack thuận miệng hỏi, y không thích gọi tên tiếng Anh của Tô Trạm lắm, ngược lại đối với tên tiếng Trung rất có cảm tình, cảm thấy lúc gọi rất dễ nghe, hơn nữa lại hỏi thăm ý nghĩa của cái tên này — Sau khi hiểu rõ thông suốt, càng khen không dứt miệng.

Tô Trạm ngược mắt nhìn y một cái, ánh mắt mang theo độ ấm phát ra từ hàng lông mi thật dày giống như vẻ mặt của tất cả mọi người khi nhắc đến quê hương của mình, “Miền Điện.”

Miệng của Jack há to thành một vòng cực lớn.

Trong điện thoại trước khi đi của Tô Trạm đã nhiều lần dặn dò cha mẹ ngàn vạn lần đừng đi đón hấn, ở trong nhà đợi là được rồi. Lúc Tô Phiếm biểu thị mình muốn đi Băng Cốc, Tô Trạm càng lấy lý do “Nếu như anh dám đến, vậy thì đừng nghĩ em sẽ gọi anh một tiếng anh trai nữa” để uy hiếp người nào đó.

Hắn biết bây giờ ở Tô gia từ trên xuống dưới dần dần do Tô Phiếm đến xử lý, cha của mình càng có cảm giác lui về sau hậu trường, chỉ là uy danh vẫn còn đó, giống như cây cọc rất có lực ảnh hưởng. Vô luận là Tô Phiếm hay là Tô tướng quân, tốt nhất là vẫn trong thế lực của Tô gia bọn họ, nơi đó là địa phương chính phủ Miền Điện quản không được, các loại cát cứ hỗn loạn thế lực của trùm buôn thuốc phiện, thế lực của dân tộc độc lập. Hôm nay mày chiếm lấy tao, ngày mai là mày nuốt chửng tao, nguy cơ ngầm bố trí.

Hắn chỉ đồng ý Tô Phiếm phái người đến Yangon đón hấn, từ Mỹ đến Băng Cốc, từ Băng Cốc đến Yangon rất an toàn, ngoại trừ từ thủ đô Miền Điện vào vùng Tam Giác Vàng, vượt qua những con đường gấp ghe trong rừng mưa nhiệt đới, tốt nhất là có người đến đón.

May là như vậy, Chung Ý Ánh vẫn vô cùng không yên tâm mà dặn dò bên tai Tô Trạm thật lâu, nàng vẫn yêu thương gọi Tô Trạm như lúc còn nhỏ: “Trạm Nhi, nếu không kêu Lý Thành Phong và Nghiêm Tông Gia đến Băng Cốc đón con đi! Con còn nhớ không? Lý Thành Phong là con trai của Lý phó quan, Nghiêm Tông Gia chính là con trai của Nghiêm Ninh Viên, con lúc còn nhỏ vẫn thường hay giận qua giận lại với nó đó, sợ rằng nó đoạt anh trai của con...”

Tô Trạm đối với sự yêu thương vô bờ bến đối với con trai mười năm không về của mẹ hiểu rất rõ, nhưng mà hấn độc lai độc vãng một mình đã quen rồi, cũng không thích giống như đời trước đến đâu cũng có người vây quanh, giống như quốc vương trong “Bộ đồ mới của quốc vương” vậy. Khuyên can mãi lúc này mới xoá bỏ được chủ ý của mẹ muốn phái một đoàn người đến Băng Cốc đón mình.

Máy bay đang trong lộ trình băng qua những đám mây, Tô Trạm trên máy bay ngốc hơn 10 tiếng đồng hồ, lúc này mới đến được Băng Cốc. Lúc vừa lên máy bay trong lòng đè nén sự hưng phấn không thôi, hấn ở trên máy bay ngủ một giấc, ngược lại bình tĩnh hơn nhiều.

Máy bay cất cánh ra khỏi Mỹ, Thái Lan giống như trái cây xứ nóng đã bị hắt giẫm dưới chân, sự ảm áp và oi bức trong không khí đập vào mặt.

Tô Trạm kéo vali nhỏ nhỏ của mình, cái vali này từ nhà mang theo tới, theo hấn từ Yangon đến Đài Loan, lúc ở Đài Loan chuyển đến chuyển đi, hấn mất rất nhiều đồ, duy chỉ có cái vali này là không mất. Ở trong đó có chứa bức tranh ghép, vốn là còn có giỏ hoa mà Tô Phiếm đã bện cho hấn, chỉ là lúc mang đi giỏ hoa đã trở thành hoa khô, không bao lâu, hoa khô đó cũng thành bột phấn, bị gió thổi một cái phân tán đến nơi nào rồi cũng không biết. Bây giờ, Tô Trạm và vali cùng hấn lại trở về.

Hấn trong một đám người Thái Lan đen đen, gầy ốm, xen lẫn vài người nước ngoài da trắng, tiếng Thái bô bô, quang quác đời trước hấn rất quen thuộc, cùng với tiếng Anh quen thuộc ngẫu nhiên vài câu truyền đến bên cạnh, khiến cho Tô Trạm đối với hoàn cảnh ồn ào có chút không kiên nhẫn, hàng lông mi đen nhánh như được bút mực tô vẽ hơi nhú lại.

Nhưng mà, một chút không kiên nhẫn liên tục xuất hiện trong lòng Tô Trạm và sự bức bối theo nhóm người trước mắt dần dần đến gần bị một người xua đuổi không còn một mống.

Người đó mặt mũi anh tuấn sâu sắc, sâu sắc đến nỗi dường như ngũ quan bao phủ trong bóng tối mỏng manh, lại càng thêm đối lập và anh khí bức người. Đôi mắt của y sáng sủa như ánh sáng mặt trời, một bên khoé miệng chứa ý cười, dường như theo thói quen vênh lên, mang theo ý vị mấy phần ảm áp và thân thiết.

Tô Trạm đầu tiên là sửng sốt một chút, lông mi dày rậm bởi vì không xác định được và ngạc nhiên mà khiêu lên, lộ ra một đôi con ngươi sáng sủa, giống như là trắng sáng bị mây vây quanh trong đêm tối.

“Mục — Thiên — Chương?” Tô Trạm vô cùng không xác định mà kéo dài âm thanh

39. Chương 39

Người đến mỉm cười, rõ ràng rất hài lòng đối với cái phản ứng này của đối phương, lông mi của tên gia hỏa này vẫn thật dài khiến cho y muốn nhéo một cái. Cả người giống như dùng bạch ngọc điêu trác ra, trắng nõn trơn bóng, cũng mang theo vài phần màu sắc trang nhã của ngọc, rất xứng với một từ “chi lan ngọc thụ”*. Người người điều biết trong thế hệ thứ hai của quân phiệt quyền quý của vùng Tam Giác Vàng, Tô đại thiếu và Chương thiếu y đều là những người nhân tài tiêu biểu, cân sức ngang tài, khó phân cao thấp. Là bởi vì không có người nào thấy được phong thái của Tô nhị thiếu này.

* : /Chi lan ngọc thụ/: Người con ưu tú; Người có tài đức; Người có triển vọng.

Tiểu ý ở khoé miệng của Mục Thiên Chương càng sâu, ngũ quan anh tuấn góc cạnh rất có một loại cảm giác lấp lánh rực rỡ, “Sao thế? Tô nhị thiếu du học ăn uống đồ nước ngoài, ngược lại quên mất thanh mai trúc mã lúc nhỏ rồi hay sao? Thật khiến người ta trong lòng nguội lạnh.” Nói đến câu cuối cùng, thậm chí còn hơi thở dài mà lắc lắc đầu.

Mười năm không gặp, Tô Trạm vừa nhìn thấy Mục Thiên Chương liền ngạc nhiên không thôi, năm đó cái tên tiểu tử thối kia cười giống như là một con hồ ly xảo quyệt, bây giờ nghiêm nhiên đã trở thành một thanh niên cao lớn anh tuấn. Tô Trạm rất muốn cùng y nói mấy lời như tương phùng, nhưng mà suy đi nghĩ lại cả nửa ngày, hấn chỉ văng ra được một câu: “Anh vậy mà chưa chết à!” Kỳ thực, ý của người nào đó muốn biểu đạt sự vui sướng đối với việc Mục Thiên Chương còn sống, nhưng mà gắng gượng bị hấn chuyển thành sự thất vọng khi thấy Mục Thiên Chương còn sống.

“Em cái tên tiểu tử thối này sao lại vẫn còn cái dáng vẻ không được người yêu thích như hồi còn nhỏ vậy? Hả?” Mục Thiên Chương lại mỉm cười mà nói. Y và Tô Phiếm đều thay đổi, chỉ có Tô Trạm không thay đổi gì cả, vẫn là một chủ nhân nghĩ gì thì nói đó, thật sự rất thẳng thắn, thậm chí còn bởi vì ngốc vài năm trong trường đại học ở Mỹ, vô tình nhiễm hơi thở học sinh. Đáng tiếc, đây là vùng Tam Giác Vàng rất không hợp thời.

Người người đều biết Tô Trạ và Tô Phiếm lúc còn nhỏ lớn lên rất giống nhau, đoán chừng là bởi vì đều là những đứa con nít béo mập da dẻ trắng nõn. Nhưng mà, lúc đó Mục Thiên Chương liền cảm thấy hai người rất không giống, cho đến hiện tại Tô Phiếm lớn lên thanh tú dịu dàng, lúc mặc quân phục phẳng phiu rất có phong thái của một vị tướng có phong độ. Ngược lại Tô Trạ càng giống Chung Ý Ánh, chỉ có điều cứ một mực đem phong thái xinh đẹp tuyệt trần động lòng người của phụ nữ chuyển đến trên người của hấn thành một nam nhân xinh đẹp — Mặt mày đường nét rõ ràng, lông mi dày và đen như lông vũ, đôi môi đỏ thắm, da trắng như tuyết, chỉ là trên mặt mang theo vài phần lạnh lùng, hoàn toàn ngăn lại sự nữ tính.

Tô Trạ vừa khiêu mi một cái, trong lòng nghĩ, lão tử năm đó nếu như không chết, anh đáng tuổi con của tôi đó! Cách Miến Điện càng gần, Tô Trạ trong lòng lại phát ra cảm giác năm đó làm đại gia ông lớn. “Nói ai là tiểu tử thôi hử, tôi lớn rồi.” Tô Trạ liếc Mục Thiên Chương một cái, không thèm đếm xỉa tới vừa đi vừa nói.

Mục Thiên Chương bị cái liếc mắt này làm cho trong lòng ngứa ngáy, vẫn là mỉm cười đuổi theo.

Người nào đó hậu tri hậu giác lúc này mới quay đầu lại hỏi Mục Thiên Chương: “Anh sao lại đến Băng Cốc?”

“Uhm, anh muốn ra ngoài giải sầu một chút, đi đi liền đến Băng Cốc.” Mục Thiên Chương tùy ý nói.

Từ gốc độ của Tô Trạ thấy rằng, vẻ mặt của tên gia hỏa này rõ ràng có một loại tùy ý như lừa con nít. Nghe được đáp án khiến cho người ta muốn học máu, lần này kết thúc Mục Thiên Chương thật sự không chết, tên gia hỏa này vẫn có một loại bản lĩnh có thể đủ thờ ơ mà tức chết người ta. Năm đó giống như một con hồ ly nhỏ xảo quyệt, bây giờ càng giống hơn, chỉ có điều cái đuôi của con hồ ly này càng lớn.

Nghe được đáp án không đáng tin cậy như vậy, Tô Trạ khoé miệng giật một cái: “Anh đừng nói với tôi, anh đặc biệt đến đây đón tôi nha?”

“Sao lại không thể chứ? Lúc còn nhỏ anh không phải đã từng nói sẽ cưới em làm vợ sao, đến, cô vợ trẻ, anh đón em về nhà ha?” Ý cười trong mắt Mục Thiên Chương càng sâu. Tô Trạ cảm thấy da mặt của Mục Thiên Chương thật sự là đủ dày, dày đến nỗi hấn có thể đem hình tượng của mỹ nam tử Trung Quốc anh tuấn lạnh lùng ở trong trường phá hỏng hết.

“Anh làm tôi nhớ đến một câu nói.” Tô Trạ nói.

“Câu gì?”

“Tai họa lưu lại ngàn năm.”

Hấn lúc đầu nên biết rằng, Mục Thiên Chương cái người như hồ ly này quả nhiên chết không được, may mà mình mấy năm nay đều thường xuyên hỏi tình hình Mục Thiên Chương từ chỗ Tô Phiếm.

Lúc mới đầu khiến cho Tô Phiếm rất hoài nghi không thôi, cảm thấy em trai mình có hơi quan tâm người ta quá đà. Nhưng mà, mặc dù số lần hỏi nhiều, nhưng mà Tô Trạ nói chuyện lại có hơi không dễ nghe — Mục Thiên Chương đó, y vẫn còn sống hử? Đối với mệnh đề của Tô Trạ rốt cuộc là muốn Mục Thiên Chương còn sống hay là chết, thật sự khiến cho Tô Phiếm phỏng đoán rất lâu.

“Vậy thì tai họa tôi đây mời em ăn cơm trưa đi, Tô nhị thiếu, chừa cho tôi mặt mũi được không?”

Tô Trạ mặc dù đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần một mình mình trở về Miến Điện, nhưng mà ở sân bay Băng Cốc gặp được người bạn mười năm chưa gặp này vẫn rất vui, hơn nữa, hấn nhìn dáng vẻ của Mục Thiên Chương, dường như đích thật là đến đón mình? Y giống như là từ trên trời giáng xuống xuất hiện trước mặt mình, khiến cho ký ức cuộc sống khi vừa mới được sống lại đập vào mặt — Cho đến hiện tại mà nói, Tô Trạ cảm thấy những ngày tháng đó ngược lại là thời gian mà chính mình cảm thấy vui vẻ nhất trong cả hai đời.

Tô Trạ bị Mục Thiên Chương dẫn đến một nhà hàng gần sân bay, lúc này đã gần 12 giờ trưa rồi, bọn họ ăn cơm xong liền lên máy bay. Bọn họ ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ sát đất, ánh dương quang rực rỡ xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp những cây dừa, cây cọ, cây tùng, cây chuối tây bên ngoài nhà hàng, những tia sáng màu xanh mông manh chiếu vào bên trong, khiến cho Tô Trạ trong hoàn cảnh ướt át, oi bức của

Băng Cốc ngoài ý muốn cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Mục Thiên Chương quay lưng về phía ánh sáng, nụ cười dường như được hàng cây xanh biếc phía sau lưng che giấu.

Tô Trạm mỉm cười nhìn Mục Thiên Chương, vừa đi vừa nói: “Lúc còn nhỏ lần đầu tiên thấy anh, rõ ràng chính là dáng vẻ cao ngạo tự tại, mẹ tôi vừa đến, anh chuyển một cái liền khóc đến vô cùng thảm thương, thật sự khiến cho người ta xem thế là đủ rồi.”

Tô Trạm vẫn như cũ có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với cảnh tượng gào khóc như trở mặt lúc còn nhỏ của Mục Thiên Chương.

Mục Thiên Chương xoay đầu nhìn Tô Trạm so với mình còn thấp hơn nửa cái đầu, khoe miệng thể hiện sự sắc sảo rõ ràng cong lên một chút, dọc theo độ cong của khoe miệng lan ra hai lúm đồng điệu nhợt nhạt. Con nít lúc còn nhỏ đồng điệu không rõ ràng như vậy, lớn lên tự nhiên rõ ràng hơn.

Hắn liếc nhìn hai cái đồng điệu nho nhỏ đó cũng nở nụ cười: “Con nít biết khóc là sẽ có sữa uống. Lại nói, anh khóc lớn tiếng như vậy, sự đồng tình sẽ nhiều hơn một chút.”

Tô Trạm nghe lời nói của Mục Thiên Chương liền nhớ đến lúc nhỏ, lông mi thật dài thật dày theo nụ cười mà vẩy lại, trên miệng lại nhếch lên như cũ: “Anh xem anh, từ lúc còn nhỏ đã xảo quyết như vậy rồi, năm đó tôi nhìn anh cũng không phải người tốt gì. Bây giờ nghĩ lại, thật sự là một chút cũng không thay đổi.”

Mục Thiên Chương suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Chính là không biết cái mộng của em trai Tô Trạm có phải là vẫn trắng nõn như lúc còn nhỏ hay không đây.”

Tô Trạm đen mặt, từ trong hàng lông mi dày đậm bắn ra một ánh mắt không chút độ ấm — Mục Thiên Chương vẫn có chút bản lĩnh không đổi, đó chính là bản lĩnh tức chết người ta...

Mục Thiên Chương thấy mặt Tô Trạm cúi xuống, y biết lúc đầu Tô Trạm là chủ động đề nghị đi Đài Loan, hẳn nếu không đi thì tám chín phần mười là Tô Phiếm đi. Ngoại trừ bởi vì không muốn anh trai của chính mình chịu khổ ra, Mục Thiên Chương làm sao cũng nghĩ không ra lý do mà Tô Trạm chủ động đề nghị đi Đài Loan.

Điều này khiến cho y trước tiên là chấn động sau lại rất hâm mộ, y hâm mộ hai anh em Tô Trạm và Tô Phiếm có thể đối xử với nhau thật tốt. Sau khi hâm mộ đủ kị xong, lúc trước nghe nói nhị thiếu gia của Tô tướng quân là loại người được nuông chiều từ bé, ngang ngược làm mưa làm gió, Mục Thiên Chương lại biết rằng, Tô Trạm chỉ bất quá là nhận được sự thương yêu quá nhiều, tính tình không tốt một chút cũng là đương nhiên, tâm tư nhỏ có chút chơi đùa, ngược lại càng đơn thuần lương thiện hơn so với bất kỳ người nào. Trong lòng nghĩ, chính mình nếu như có một em trai như vậy, cũng sẽ giống như Tô Phiếm yêu thương từ tận đáy lòng.

Giống như lúc còn nhỏ lời nói mặc dù không chút khách khí nào, nhưng đầu vô mồm mang theo sự trêu đùa, khiến cho một chút xa lạ của cả hai người mười năm không gặp biến mất sạch sành sanh.

Nhưng mà Tô Trạm không biết rằng, y đang cùng Mục Thiên Chương ăn cơm, trò chuyện vui vẻ, Tô Phiếm lại đang xụ mặt ở Tô gia ở Yangon đi qua đi lại. Y mặc một cái áo sơ mi trắng sáng, trên cổ tay mang chuỗi hạt châu làm từ lá cây Đàn Hương, theo sự chuyển động mà khẽ đong đưa, dưới ánh sáng hiện lên sự lộng lẫy của màu đỏ sẫm.

Nghiêm Tông Gia đang đứng sừng ở một bên như cột cờ, ánh mắt nhìn mũi, dường như cũng nhập định. Y vốn đã khuyên đại thiếu không cần cố ý đến Yangon, bây giờ là thời kỳ đặc thù thế cục hỗn loạn, quân của bọn họ vừa mới cùng chính phủ đàm luận một lần, còn thuận tiện đánh quân độc lập của Đạn Bang một trận, từ trên xuống dưới ở đâu đều cần đại thiếu. Thậm chí tướng quân và phu nhân cũng đã từng khuyên qua, nhưng mà đại thiếu giống như là quyết tâm rồi, căn bản không nghe, thật sự muốn chạy đến Yangon để đón nhị thiếu về nhà. Y thậm chí biết rằng đại thiếu còn từng có ý niệm tự mình chạy đến Băng Cốc để đón người, nhưng mà cuối cùng bởi vì thân phận bất tiện trắc trở trập trùng liền thôi.

Mặt mày của Tô Phiếm vẫn im lặng như cũ, khuôn mặt tuấn tú trong sáng không hề gợn sóng, đôi con ngươi dịu dàng khiến cho người ta cảm thấy y rất thân thiết. Chỉ có điều Nghiêm Tông Gia theo y đã nhiều năm rồi thấy khoe miệng Tô Phiếm hơi hơi mím môi, liền biết lúc này tâm trạng của đại thiếu hoàn toàn không bình tĩnh như nét mặt của y, ít nhất là lo lắng. Bởi vì, người đến sân bay Băng Cốc đem nhị thiếu vứt bỏ.

Tô đại thiếu luôn luôn bình tĩnh ung dung, rất khó mất đi phong độ lúc nghe được cái thông tin này, trực tiếp thình lình đem điện thoại trong phòng làm việc đập xuống đất, mà sau đó lúc này mới kêu mình dẫn dò xuống, tìm được nhị thiếu rồi trở về nhận gậy, nếu tìm không được, vậy thì trực tiếp chết ở bên ngoài để nhận lỗi.

Lúc Tô Phiếm nói lời này ngữ khí mặc dù bình tĩnh, nhưng mà con người đen nhánh vốn trong suốt đường như đốt hai ngọn lửa. Nghiêm Tông Gia rũ mắt suy nghĩ, có thể khiến cho đại thiếu để ý như vậy, có lẽ ngoại trừ nhị thiếu cũng sẽ không có người thứ hai.

Tô Phiếm thông thả bước chân chậm chậm đi qua đi lại, lúc này mới khiến cho tâm tình bình tĩnh lại, ngoại trừ người thân cận Tô gia, không có nhiều người biết được thông tin Tô Trạ trở về, nhưng mà bên phía lãnh đạo Đài Loan lại biết, cho nên y hoàn toàn không thể bảo đảm thể lực ở các phương diện đều ngoan ngoãn thành thật không đánh chủ ý lên người Tô Trạ. Mặc dù y chuẩn bị đầy đủ, sau khi nghe được thông tin không đón được Tô Trạ, trái tim vẫn là hung hăng bị quất một cái.

Tiếng chuông điện thoại khó nghe đột nhiên vang lên phá vỡ sự yên lặng trong phòng làm việc.

Nghiêm Tông Gia trong ánh mắt nhìn chăm chú không dời của Tô Phiếm tiếp nhận điện thoại: “Uhm, uhm, được, ừ...” Không nói đến hai câu y liền gác máy, sau đó mang theo nụ cười đem thông tin nói với Tô Phiếm: “Đại thiếu, nhị thiếu tìm được rồi! Bây giờ hẩn cậu ấy đã lên máy bay chuyển Băng Cốc đến Miến Điện rồi, phỏng chừng một tiếng nữa là có thể đến nơi.” Băng Cốc cách Miến Điện cũng không xa.

Tô Phiếm đem chuỗi tràng hạt đeo lên tay mình, mở miệng hỏi: “Vậy trước đó Tô Trạ đi đâu?” Trong khoảng thời gian này lại thiếu nửa tiếng, Tô Phiếm nghĩ không được Tô Trạ không quen ai ở Băng Cốc có thể đi đâu.

“Nói là Mục thiếu gia đến sớm hơn bọn họ một bước, đón nhị thiếu gia rồi, bọn họ hai người đến nhà hàng ăn cơm.”

Mục thiếu gia này ngoại trừ Mục Thiên Chương tuyệt đối không có người thứ hai.

Tô Phiếm cũng không có tức giận như Nghiêm Tông Gia đã dự liệu, chỉ ngoại trừ sự tức giận khi nhận được điện thoại lần đầu tiên ra, vẫn duy trì được phong độ tao nhã lịch sự. Hình như cảm thấy có chút ngoài ý muốn Tô Phiếm chỉ hơi nhướng mày, nói với Nghiêm Tông Gia: “Chuẩn bị xe, đến sân bay.”

Nói là đi chuẩn bị xe, Nghiêm Tông Gia đã sớm linh hoạt chuẩn bị tất cả mọi thứ đầu vào đấy. Tô Phiếm theo y xuống lầu, xông tới trước mặt là lão quản gia Chu Phong Niên, ông lúc trước thay Tô tướng quân quản lý sản nghiệp ở Yangon của Tô gia, cho đến bây giờ các thiếu gia của Tô gia đều đã lớn, ông lại thay con trai của Tô tướng quân xử lý sản nghiệp, từ một quản gia lẫn lộn thành lão quản gia.

Chỉ có điều nhìn thì mặc dù phong thái khí phách cao ngất, trên mặt Tô đại thiếu gia luôn lộ vẻ ôn hoà và mỉm cười, Chu Phong Niên không biết làm thế nào mà trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, đoán chừng Tô Gia nên là nhị thiếu con trai trưởng làm chủ, không ngờ đến bị đưa đến Đài Loan làm con tin lại là nhị thiếu gia. Lúc đầu Tô đại thiếu không chút tiếng tăm đó ngược lại xuất đầu, bởi vì ông lúc Tô đại thiếu còn nhỏ đã từng tồn tại chút tâm tư nhỏ, Chu Phong Niên ở trước mặt Tô Phiếm luôn lộ ra sự cẩn thận: “Đại thiếu muốn dẫn dò chuẩn bị cơm tối...”

Chu Phong Niên còn chưa nói xong, liền bị một cái vung tay nhẹ nhàng của Tô Phiếm cắt ngang, y đi qua Chu Phong Niên đầu cũng không quay lại, vừa đi vừa nói: “Không cần đâu, ta kêu Tông Gia đặt nhà hàng rồi, bữa sáng ngày mai thì phải chuẩn bị tốt, Tông Gia, cậu nhớ đem tờ giấy tôi đã viết đưa cho Chu thúc, đều là sổ thích của A Trạ.”

Chu Phong Niên khom lưng nhìn bóng lưng của Tô Phiếm được mọi người vây quanh đi ra cửa khúm núm đáp lời, trong lòng nghĩ, thật sự là thế sự khó lường, thế sự khó lường a, mười năm trước cư nhiên đã nhận sai chủ.

Tô Phiếm ngồi trên xe, nghĩ rằng cái bộ dạng vừa nãy của Chu Phong Niên ngược lại cảm thấy có chút mắc cười, tiểu tâm tư nịnh hót đó của ông ấy mình sao lại không biết? Mỗi lần thấy bộ dáng đó của mình dường như một giây kế tiếp liền muốn bị khai trừ. Tô Phiếm lại rất muốn nói cho ông ấy biết, trừ phi ông ấy phạm vào sai lầm mà mình không có cách nào tha thứ được, Tô đại thiếu y sẽ không khai trừ ông ấy.

Bởi vì có một lần Tô Phiếm đến Yangon, thấy được Chu Phong Niên, đều có thể nhớ đến y và Tô Trạm lần đầu đến Yangon, bởi vì Chu Phong Niên chỉ ân cần mà chăm sóc em trai được yêu thương chiều chuộng nhất mà lạnh nhạt mình, thế nhưng em trai lại thay mình ra mặt khiến cho Chu Phong Niên cảm nín. Mỗi một chi tiết nhỏ Tô Phiếm đều nhớ rất rõ ràng, đợi gặp lại được Chu Phong Niên, cái cảm giác đó liền càng thêm rõ ràng — Người nay y đã chứng kiến qua đoạn thời gian mình và Tô Trạm ở cùng nhau.

Chỉ cần điểm này, Tô Phiếm cảm thấy Chu Phong Niên không cần phải nơm nớp lo sợ.

Nghiêm Tông Gia nhìn người đến người đi trong sân bay, thấy Tô Phiếm im lặng đứng ở cửa ra, cũng không biết nghỉ ngơi hay là suy tư. Đành phải tiến lên nói: “Đại thiếu, máy bay của Miến Điện này, trễ giờ còn không biết trễ đến khi nào? Nếu không ngại trước tiên qua bên đó ngồi một chút, tôi kêu người coi cho, phát thanh vừa vang lên chúng ta liền đi qua.”

Mặc dù nhìn qua chỉ có y và đại thiếu ở đây, nhưng mà người mang đến đã sớm sắp xếp bốn phía xong xuôi, cẩn thận một chút cũng không sao cả. Tô Phiếm nghiêng người nhìn Nghiêm Tông Gia một cái, mỉm cười nói: “Không cần, tôi đứng ở đây đợi một chút, không có chuyện gì đâu, cậu nếu như cảm thấy mệt, có thể qua đó ngồi trước.”

Tô Phiếm ngẩng đầu nhìn về phía bãi đậu máy bay bên ngoài cửa sổ, trong lòng luôn có một cảm giác, Tô Trạm hẳn đang đến đây.

Không đợi bao lâu, phát thanh với ba ngôn ngữ vang lên, máy bay của hãng hàng không Miến Điện cho tới bây giờ trễ giờ ít khi đúng giờ cuối cùng cũng đến rồi. Tô Phiếm vừa mới nhắm mắt lại liền bỗng nhiên mở mắt ra.

Trong hành lang thật dài vốn yên tĩnh bắt đầu xuất hiện tiếng bước chân và tiếng người huyên náo, người xuống máy bay đang đi ra, màu da, thần sắc đều khác nhau.

Tô Phiếm hiệp mắt, bóng dáng mà y ngày nhớ đêm mong đó cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của y.

40. Chương 40

Tô Phiếm híp mắt một cái, bóng dáng ngày nhớ đêm mong đó cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của y.

Tô Trạm mặc áo sơ mi ca rô, quần jean xanh thẫm, trên người đang đeo một cái ba lô, nhìn qua ngược lại giống như sinh viên nước ngoài đến Miến Điện du lịch. Màu da vẫn giống như khi còn nhỏ, trắng nõn như vậy, mặt mày tươi sáng xinh đẹp giống như hoa đào mới nở trong mùa xuân khiến cho người ta đã gặp qua là không quên được, chỉ là đầu tóc có vẻ hơi dài, có chút lộn xộn. Hắn đang nghiêng đầu, không hề chớp mắt mà nghe người ở bên cạnh đang nói gì đó, dường như nghe được chuyện gì hứng thú, đôi môi góc cạnh dễ nhìn hơi nhếch lên, hiện ra một lúm đồng điệu nho nhỏ. Hàng lông mi vẫn dài và rậm như trước kia rủ xuống, lại che giấu hơn phân nửa ý cười, có chút thần bí.

Là một chàng trai xinh đẹp đến loá mắt.

Tô Phiếm theo bước chân của người đó càng đi càng gần, chỉ cảm thấy tình cảm mãnh liệt nhất ở chỗ sâu trong đáy lòng cùng với hình bóng khiến mình bận lòng nhất cùng nhau dâng lên. Nhưng mà, y chỉ có thể trầm mặc mà đợi ở cửa ra, giống như tình cảm mà y phải đè nén.

Mục Thiên Chương dường như lại nói cái gì đó, Tô Trạm lại bĩu môi khinh thường giống như lúc còn nhỏ, xoay đầu, vừa xoay đầu lại, lại phát hiện ra Tô Phiếm.

Hai người cách nhau không đến mười mét, Tô Phiếm thậm chí có thể thấy được hàng lông mi dài dài của em trai vì ngạc nhiên và vui mừng mà nhướng lên, ánh sáng chói chang từ trong mắt của Tô Trạm toát ra, cũng thuận theo mà dừng bước chân.

Tô Trạm thấy người kia cách vài bước chân, mặc áo sơ mi đơn giản lại rất có cảm giác oai phong凛冽. Tô Phiếm trưởng thành tướng mạo giống như đúc trong ấn tượng của đời trước của hắn — Tuần tú dịu dàng, giống như công tử như ngọc trong sách nói. Khuôn mặt sạch sẽ tuần tú trước tiên là hiện lên một tia ý cười, giống như gió xuân lướt nhẹ qua cây liễu, mà sau đó chút ý cười đó nhộn nhạo lan toả khắp khuôn mặt anh tuần sáng sủa. Khiến cho Tô Trạm không khỏi cảm thấy, nụ cười này, là từ sâu trong đáy lòng nảy mầm ra.

Mười năm không gặp, thoáng như biến đổi lớn trong cuộc đời, sự biến đổi theo thời gian chôn vùi năm tháng, nhưng mà có chút tình cảm thể nào cũng không thay đổi được.

Đây là người thân đầu tiên mà mình gặp lại sau quãng thời gian xa cách gia đình mười năm, ngay cả Tô Trạm vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo buồn tẻ đều có thể cảm nhận được gợn sóng cuộn trào mãnh liệt từ trong tim. Hắn thấy Tô Phiếm, nhớ đến Tô Phiếm những năm nay kiên trì viết thư cho mình, từng chữ từng câu đều hiện ra trước mắt, cảm động và tình thân ấm áp đan xen lẫn nhau, khiến cho hắn thoáng chốc không thể nào thích ứng được, mất đi phản ứng.

Mục Thiên Chương nhìn Tô Trạm đang ngốc lảng, và Tô Phiếm mỉm cười giống như gió xuân quét vào mặt, khoé miệng nhẹ nhàng nhếch lên, cười nói, “Hai anh em các người đến mức này rồi sao, có phải là dự định đến chỉ để nhìn, không nói gì, chỉ đứng nhìn nhau nước mắt rưng rưng thế này thôi hả? Định nhìn thế này đến bao giờ?”

Tô Phiếm đem ánh mắt bố thí một cái cho người nào đó, mỉm cười quảng đi Mục Thiên Chương, ghi nhớ chuyện một mình y tự đi đón A Trạm, sau đó nói với Tô Trạm: “A Trạm.”

Một tiếng kêu này trong thời kỳ thay đổi giọng nói, nhưng chưa từng thay đổi màu sắc, vẫn rõ ràng như cũ, nhiệt liệt đến nỗi khiến cho Tô Trạm vừa nghe liền cảm thấy đỏ mặt.

Tô Trạm tiến lên vài bước, nhìn chăm chú vào ánh mắt của Tô Phiếm dịu dàng như trước, hít sâu một hơi nói: “A Phiếm, em trở về rồi.”

Tô Phiếm gật gật đầu, y chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình nóng lên, nhưng vẫn chậm rãi vịn vào bả vai gầy gò của Tô Trạm, chỉ cảm thấy lúc đầu em trai giống như một tờ giấy trắng liền thoát cái đã lớn rồi, mà mình đã bỏ lỡ mười năm của hắn, “Ừ, anh đến đón em về nhà.”

Tô Trạm mỉm cười, nụ cười này gọi lên vô số tâm tư của Tô Phiếm, sự vui sướng khi được gặp lại, sự nhớ nhung nhiều năm không gặp có thể đền bù, y mặc dù muốn kiềm chế, nhưng cho tới bây giờ hành động phía sau lần này lại đi trước suy nghĩ, Tô Phiếm giống như động tác đã từng làm rất nhiều lần trong mộng, chỉ là dang tay ra đem Tô Trạm ôm vào trong lòng của mình.

Người này y vô cùng nhớ nhung. Y bỗng nhiên sinh ra một sự kích thích, một sự kích thích hận không thể đem đối phương hoà vào trong thân thể, khát vọng mãnh liệt giống như quái thú giường nanh múa vuốt muốn đem hắn chiếm đoạt, tình cảm nóng bỏng không chỗ phát tiết, chỉ cảm thấy cho dù đem Tô Trạm từng miếng từng miếng nuốt vào trong bụng cũng khó có thể ngừng lại.

Nghiêm Tông Gia từ trước đến giờ chưa từng thấy qua đại thiếu có hành động nào khác người, ở một bên nhìn hai anh em bình tĩnh mà ôm nhau, chỉ cảm thấy nhị thiếu vẫn ảnh hưởng đến đại thiếu giống như lúc nhỏ vậy. Mà Mục Thiên Chương khiêu mi một cái, trong lòng nghĩ, chính mình đây là ra tay hay là không ra tay đây?

Tô Trạm không nghĩ tới anh trai nhà mình tình cảm vẫn luôn đặt trong lòng vậy mà sẽ ở trong dòng người qua lại liền ôm lấy mình, mặc dù tình cảm của bọn họ bây giờ rất tốt, nhưng mà bị Tô Phiếm ôm lấy hắn vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, hơn nữa, Tô Phiếm đây là làm sao vậy, ôm chặt thế này làm gì.

Thế là hắn vô cùng không phối hợp bầu không khí mà hừ nói: “A Phiếm, em không phải là kêu anh ở nhà đợi sao? Không cần trực tiếp chạy đến đây, phiền phức lắm a.” Kỳ thực còn có một câu nguy hiểm hơn, chỉ có điều Tô Trạm cũng không muốn nói ra.

Mục Thiên Chương rất biết thời cơ mà đem ba lô của Tô Trạm lôi kéo qua, ngay cả người của Tô Trạm cũng kéo ra từ trong lòng của Tô Phiếm, tỏ ý Nghiêm Tông Gia đem hành lý của Tô Trạm đón lấy.

Tô Phiếm mỉm cười nhìn Mục Thiên Chương kéo em trai đi, mà sau đó điềm đạm trả lời nói: “Anh đợi không kịp, lại nói, từ nhà đến Yangon cũng không có xa bao nhiêu, không có chuyện gì.”

Nghiêm Tông Gia lúc này mới từ phía sau đi lên, cung kính có lễ mà mỉm cười nói: “Nhị thiếu.” Tô Trạh lúc này mới nâng mắt đánh giá người đàn xem giữa thanh niên và thiếu niên trước mặt, mặc áo sơ mi kaki cùng với quần tây, sạch sẽ nhanh nhẹn, hoàn toàn không có cách nào đem y liên hệ với Tiểu Đậu Đình mà năm đó nước mắt nước mũi ôm lấy chân của Tô Phiếm, “A, cậu không phải là tiểu tử thối năm đó bị một câu nói của tôi liền dọa cho phát khóc sao! Cậu lúc trước thích khóc lắm a.”

Nhị thiếu nào đó xa cách mười năm trở về nhà, mặc dù trên mặt giả vờ trấn định, nhưng mà sự vui sướng và thoải mái trong lòng trước nay chưa từng có, thấy được Mục Thiên Chương và Tô Phiếm càng cảm thấy thoáng cái đã trở lại lúc còn là những đứa con nít, ngay cả Nghiêm Tông Gia mà lúc đó mình ăn hiếp cũng vô cùng thuận mắt. Nhưng mà Tô Trạh giống như đối đãi với Mục Thiên Chương, lời nói của tên gia hỏa này thường thường không êm tai như vậy.

Nghiêm Tông Gia nhìn nhị thiếu trước mặt hoàn toàn xa lạ nhưng vẫn có ba phần giống với đại thiếu, nghe được câu đầu tiên của y liền nói đến chuyện khi còn là con nít, cũng nhin không được mà mặt đỏ một cái, “Nhị thiếu, vẫn thích nói đùa như lúc còn nhỏ vậy.”

Tô Phiếm nhìn em trai tươi cười sống động, mặc dù trải qua mười năm xa cách gia đình thực sự khiến cho hần chừhng chạc lên không ít, nhưng mà giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, sự bướng bỉnh bên trong vẫn không giảm, liếc nhìn Nghiêm Tông Gia mặt mày lúng túng, y cũng nhớ đến chuyện xưa của ba người khi còn là con nít, vui vẻ dạt dào mà nói: “Được rồi A Trạh, sao lại vẫn giống như lúc nhỏ thích khi dễ Tông Gia như thế, đã lớn rồi đó.”

Tuy nói là vì bảo vệ mình mà mang theo chút trách cứ, nhưng Nghiêm Tông Gia lại không chút nào nghe ra được ngữ khí trách cứ, có chỉ là tràn đầy sự cưng chiều.

+++++

Đợi khi ra khỏi sân bay, Tô Trạh vốn tưởng rằng chỉ có bốn người bọn họ, không ngờ đến tùy tùng của Tô gia cùng với tùy tùng mà Mục Thiên Chương mang theo, tổng cộng một đám người cũng phải tới mấy chiếc xe. Nghĩ tới đời trước đến đâu cũng mang theo một đám người, Tô Trạh mười năm đến đâu đều là đơn thương độc mã cảm thấy trận thế này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Tô Phiếm đặc biệt đặt bàn ở một nhà hàng kiểu Trung Quốc tốt nhất trong thành phố Yangon, mặc dù nhiều hơn một vị khách mà mình không hề muốn thấy mặt. Nhưng mà đồ ăn vừa được mang lên, Tô Trạh thấy anh trai vẫn luôn mang theo nụ cười trên mặt, không vui nói: “Món ăn này, em không phải nói là không thể ăn gừng sao?” Người phục vụ vừa định giải thích, Tô Phiếm lập tức vẫy vẫy tay nói: “Trả lại, làm lại.” Sau đó lại tỉ mỉ dẫm dò một lần – Cố gắng làm khẩu vị thanh đạm một chút, cà ri không cần nhiều, không được cay, không được ngọt, điều quan trọng nhất là không bỏ tỏi và gừng, bột nghệ cũng không được.

Tô Trạh bị một chuỗi cấm kỵ này của y làm cho sững sốt một chút, bởi vì những thứ này đều là thói quen của mình, đặc biệt là gừng, y lúc ăn phải gừng thì toàn thân sẽ bị nổi da gà, hận không thể đi đánh răng sạch sẽ một lần.

Tô Trạh có chút bất đắc dĩ: “A Phiếm, em sao cũng được. Không cần phải làm lại lần nữa, phiền lắm.”

Mục Thiên Chương ngược mắt nhìn Tô Trạh một cái: “Em lúc còn nhỏ cũng không phải là người tùy tiện.” Tô Phiếm nhướng mi, y thể nhưng không quên em trai được nuông chiều từ bé này của mình được nuông chiều biết bao nhiêu, lúc trước trong nhà có một đầu bếp mới, là người Tứ Xuyên, bữa đầu tiên đã làm toàn những món có vị cay Tứ Xuyên, Tô Trạh chỉ nếm thử một miếng liền lập tức đẩy đĩa không ăn. Kết quả là người một nhà cùng nhau đợi đầu bếp làm lại các món mới một lần nữa.

Thấy hai người dùng vẻ mặt không tin tưởng nhìn mình, Tô Trạh không chút nghĩ ngợi trả lời: “Anh nếu như đã từng bị đói, thì sẽ biết có cái gì thì ăn cái đó...” Lời còn chưa nói xong, thấy vẻ mặt Tô Phiếm trầm xuống cắt ngang lời của mình nói: “Em tiểu tử này tiền sinh hoạt phí anh cho em đâu, sau lại không có tiền ăn cơm?”

Tô Trạh lập tức hối hận mình nhất thời lỡ miệng, đành phải làm vẻ mặt ghét bỏ Tô Phiếm chuyện nhỏ xé

ra to, “Cũng không phải, chính là lúc còn nhỏ ở trong nhà người ta không nghe lời, bị bỏ đói vài bữa mà thôi.”

Tô Trạm nói một cách hời hợt qua loa, Tô Phiếm lại là nghe được thì cuộn trào mãnh liệt — Những ngày tháng ăn nhờ ở đậu không hề trôi qua một cách dễ dàng, cha mẹ từ nhỏ đã nuông chiều em trai, chính mình tâm tâm niệm niệm yêu thương bảo vệ em trai còn không kịp, chuyển đến ở trong nhà của những người xa lạ, sao lại có thể không có những ngày tháng ăn khổ chứ? Tô Phiếm không biết Tô Trạm đã từng trải qua những gì, lại cào rớt một lớp da của Tô gia nhị thiếu gia được nuông chiều từ bé.

Tô Trạm vừa định nói chút gì đó an ủi anh trai nhà mình chuyện bé xé ra to, lại chỉ thấy Tô Phiếm mỉm cười với hắn một cái, sau đó ngữ khí lại rất kiên định: “Đã về nhà rồi, vậy thì tiếp tục xoi mói đi. Anh tuyệt đối không cho phép em trai của anh tùy tiện đâu.”

Mục Thiên Chương thản nhiên gấp một đĩa thức ăn cho mình, trong lòng nghĩ Tô Phiếm sốt ruột bảo vệ em trai nhưng ít ra có Tô Trạm chịu được.

Tô Trạm không nói gì mà bĩu môi một cái, quyết định không đếm xỉa đến Tô Phiếm đã bao nhiêu năm rồi hận không thể đem tất cả tình cảm đều bổ sung vào. Tô Phiếm trầm mặc, mà Mục Thiên Chương buổi trưa đã ăn cùng Tô Trạm một bữa, ngược lại tương đối hoạt bát, vừa ăn vừa gấp đồ ăn cho Tô Trạm, vừa có thể hỏi thăm cuộc sống mấy năm nay của Tô Trạm. Những điều Tô Trạm nói đều là những điều mà Tô Phiếm biết, cũng không nói chen vào, chỉ ở một bên nghe hai người bọn họ nói chuyện với nhau, một bên chú ý Tô Trạm chạm đĩa vào món ăn nào nhiều một chút, chỉ nghĩ rằng, khẩu vị của em trai ngược lại không khác lắm so với lúc trước.

Điều này khiến cho Tô Trạm rất có một loại cảm giác chính mình bị hai người đút ăn, người nào đó từ trong trạng thái vui đầu miệt mài ăn thoát ra, ngẩng đầu liền thấy Mục Thiên Chương và anh trai của mình cùng với Nghiêm Tông Gia ngồi bên cạnh Tô Phiếm đều nhìn mình ăn. Nghiêm Tông Gia mặc dù chỉ là người đi theo bên cạnh Tô Phiếm, nhưng mà bởi vì từ nhỏ đã cùng Tô Phiếm lớn lên, tình cảm không bình thường, lại không có người ngoài nên cũng tùy ý ngồi cùng.

Nghiêm Tông Gia lại chú ý đến đại thiếu từ lúc ngồi xuống tổng cộng ăn được vài đĩa, thời gian còn lại không phải là nhìn nhị thiếu thì chính là gấp đồ ăn cho nhị thiếu. Thỉnh thoảng lại dựa theo khẩu vị của Tô Phiếm mà thay y gấp thức ăn. Nói đúng ra, y và Tô Phiếm mới được coi như là chân chính cùng nhau lớn lên, thời gian y và Tô Phiếm ở cùng nhau nhiều hơn thời gian mà Tô Phiếm và Tô Trạm ở cùng nhau. Mà cảm tình giữa hai người bọn họ tốt hơn nữa, cũng vẫn không bằng nhị thiếu gia vừa mới trở lại. (Mã: Ai yo, sao Mã cảm thấy chỗ này có gian tình í bà con??? Có ai nghĩ giống Mã không? Chúng ta mới loại bỏ được 1 Mục Thiên Chương thì bây giờ lại tới 1 Nghiêm Tông Gia.)

Tô nhị thiếu cau mày, dường như bị người ta đứng xem mình ăn rất không thoải mái, “Nhìn tôi làm gì, các người ăn đi a. A Phiếm, anh cũng gấp thức ăn cho Nghiêm Tông Gia đi, em tự mình ăn. Mục Thiên Chương, anh còn nói chuyện không ăn nữa, thì tôi sẽ dán miệng anh lại đó.”

Mục Thiên Chương chỉ cười một tiếng, sau đó trêu ghẹo nói: “Có mắt thì đủ rồi, nhìn Tô nhị thiếu của chúng ta, anh liền nghĩ đến một từ xinh đẹp thanh tú, no rồi.”

Tô Trạm xụ mặt hừ một tiếng, cảm thấy mình quả nhiên không thể so bì với Mục Thiên Chương, y hể hỡ miệng là có thể nói chết người ta.

Tô Phiếm mỉm cười giảng hoà: “Được rồi Thiên Chương, cậu để A Trạm ăn cơm đi, lần này là tôi mời khách, nếu như khiến cho A Trạm giận nữa, tôi không định mời cậu nữa đâu.”

Mục Thiên Chương mỉm cười dựa vào phía sau một chút đổi đối tượng trêu chọc: “Tô đại thiếu thật sự là càng ngày càng hẹp hòi, một bữa cơm cũng tiếc.” Tô Phiếm nghe lời nói của Mục Thiên Chương chỉ là cười mà không nói gì. Tô Trạm vừa nhai nhai nuốt nuốt vừa nhìn Tô Phiếm và Mục Thiên Chương đã cùng nhau lớn lên, một người thì cười một cách kín đáo, một người thì cười đến tinh thần hăng hái, hai người đều là những nhân vật tài năng xuất chúng, một người anh trai của mình, một người là bạn từ lúc còn nhỏ, có thể làm bạn với nhau vẫn có thể xem là một chuyện tốt.

Hắn đã trở về, bọn họ vẫn còn ở đây, vô cùng tốt đẹp.

++++++

Ban đêm làn gió nhẹ nhàng cuốn theo khí nóng của mùa hạ, lướt qua chiếc xe đang chạy. Tô Trạm bởi vì thật sự chịu không nổi sự trôi dạt của Mục Thiên Chương, thế là quả quyết ngồi vào chỗ cạnh tài xế. Dứt khoát nhường chỗ cho Tô Phiếm và Mục Thiên Chương tương thân tương ái mà tranh cãi.

Lên xe Tô Trạm liền cầm lấy một tờ báo mà tùy tiện lật xem, từ góc độ của Tô Phiếm nhìn sang vừa lúc thấy được lông mi ngắn nắp đẹp đẽ của em trai từ trong kính chiếu hậu, ánh mắt rủ xuống, im lặng mà ngoan ngoãn. Lúc đầu là đứa nhỏ hung hăng càn quấy, bướng bỉnh phá phách thoảng chốc đã lớn thế này rồi, ngược lại cả người đều trở nên nội liễm. Y nhớ đến chính mình lúc còn nhỏ cảm thấy Tô Trạm lúc ngủ là dễ nhìn nhất, bởi vì lúc ngủ Tô Trạm sẽ không mắng nhiếc y, không có ý tốt mà dùng đôi mắt xinh đẹp đó trừng y, thoạt nhìn quả thực chính là thiên sứ ngủ say.

Chỉ có điều em trai nhìn thì an tĩnh nội liễm, Tô Phiếm lại bỗng nhiên nhớ tới cái dáng vẻ nổi trợn lôi đình lúc còn nhỏ của hắn, mặt mũi như tranh vẽ cũng theo đó mà sinh động hẳn lên, tràn đầy sức sống. Năm tháng đều hiện lên rõ ràng, những cảnh tượng đó và người trong trí nhớ từ trước đến giờ chưa từng phai màu. Tô Phiếm nhìn chằm chằm vào Tô Trạm trong kính chiếu hậu, chỉ cảm thấy yên tâm không thôi, hẳn cuối cùng cũng trở về rồi, rõ ràng sinh động mà đứng trước mặt mình, ăn cơm, mỉm cười, nói chuyện, không cần phải mỗi ngày phác hoạ hình ảnh trong đầu nữa.

Mục Thiên Chương liếc nhìn Tô Phiếm nhập thần, nghiêng đầu một chút, xoay đầu lại nhẹ nhàng nói: “Tô đại thiếu, ánh mắt này của cậu thu lại một chút, tôi sao lại cảm thấy, cậu đây là muốn ăn người ta?”

Tô Phiếm thở dài trong lòng nghĩ rằng, lúc ăn cơm thì nên đem Mục Thiên Chương đuổi đi.

41. Chương 41

Tô Trạm và Tô Phiếm phải ở Yangon một đêm, sau đó sáng sớm ngày hôm sau mới khởi hành về nhà, Mục Thiên Chương cũng phải ở lại Yangon một đêm, chỉ có điều y phải chuyển về nhà của y, cách Tô gia cũng không xa lắm, nhưng không cùng đường, ba người ngày mai lại phải mỗi người đi một ngã.

Xe vừa tiến vào cửa lớn Tô gia, lập tức liền có người đi ra mở cửa, chỉ thấy người đó vừa mở cửa xe vừa hơi khom người nói một cách cung kính: “Hoan nghênh nhị thiếu gia trở về.” Toà nhà của Tô gia so với 10 năm trước thoạt nhìn cũng không có thay đổi gì lớn, Tô Trạm híp mắt đánh giá người này, cư nhiên là Chu Phong Niên đã già rồi. Mặc dù lúc hắn còn nhỏ không có cách nào thích Chu Phong Niên, nhưng mà Chu Phong Niên chăm sóc mình một đoạn thời gian ở nhà cũ và vẫn luôn quản lý toà nhà cũ này, bất tri bất giác mà nghĩ đến câu nói “cảnh còn người mất”, bởi vậy nên ngay cả đối với thái độ của Chu Phong Niên cũng tốt lên không ít, ra khỏi xe, giống như lúc còn nhỏ nói với ông: “Chú Chu.”

Chu Phong Niên nhìn thiếu niên cao ngất thanh tú trước mắt này, lễ phép khiến người ta yêu thích, hoàn toàn không có cách nào liên hệ với nhị thiếu bá đạo bất đồng của mười năm trước được, vì thế mà sững sốt một chút, lúc này mới vẻ mặt tràn đầy ý cười trả lời: “Vâng, nhị thiếu gia, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, chú Chu đã chuẩn bị phòng cho cậu rồi.”

Tô Trạm nhìn Chu Phong Niên vẫn khúm núm vâng vâng dạ dạ như cũ, chợt nhớ tới một chuyện lý thú lúc còn nhỏ, “Chú Chu, rằng giả lúc trước của chú đều bị con và A Phiếm ném vào trong ao ở vườn hoa.”

Hắn nhớ đến lúc còn nhỏ ở trong căn phòng này, Chu Phong Niên đối với mọi chuyện cẩn thận tính toán, khắp nơi tính toán, lúc đối mặt với mình và tướng quân liền lộ ra bộ dáng của nô tài, nhìn cực kỳ không thuận mắt, liền cùng Tô Phiếm cùng nhau đem rằng giả của người ta dùng vải bố bao lại, liền vứt vào vườn hoa phía sau. Chu Phong Niên rằng lợi không tốt, vì vậy mà nhiều năm phải mang rằng giả, hơn nữa, ông rất quý trọng rằng giả của mình. Cứ như thế, liền ném ba lần, khiến cho Chu Phong Niên rất là khổ sở không thôi, thậm chí chạy đến trước mặt mẹ mình nơm nớp lo sợ bẩm báo có phải là toà nhà này có chút có vấn đề hay không. Khiến cho Chu Phong Niên vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ kinh sợ rất lâu.

Chu Phong Niên lau lau mồ hôi trên trán, nhớ đến chuyện rằng giả của nhiều năm trước khiến cho mình rất là sợ hãi, nhìn nhìn nhị thiếu, nhìn sang đại thiếu, trong lòng nghĩ, sao lại đều nhìn không ra hai đứa nhỏ này năm đó sao lại bướng bỉnh thế này chứ. Tô Phiếm nghe thấy Tô Trạm đột nhiên nói ra chuyện này, cũng mỉm cười một cái: “Năm đó là tôi và A Trạm không hiểu chuyện, ngược lại khiến cho chú Chu lo lắng sợ hãi rồi.”

Mục Thiên Chương nghĩ đến dáng vẻ của đứa nhỏ tinh ranh quái đản giấu rằng giả của người ta, cảm thấy Tô Trạm lúc còn nhỏ thật sự là quá đúng với khẩu vị của y. Chính mình lần đầu tiên ở Tô gia gặp được hắn, quả nhiên không nhìn lầm người.

Vừa vào cửa, Tô Phiếm liền nhận được cuộc điện thoại đến từ Mạnh Quả, nghĩ đến là công việc trong quân đội, liền mang theo Nghiêm Tông Gia vào thư phòng, mặc dù vạn phần không muốn, y vẫn còn muốn nhìn Tô Trạm thêm nhiều nữa, còn có rất nhiều lời chưa nói với hắn.

Tô Trạm bị sắp xếp đến gian phòng vốn thuộc về Tô Phiếm, phòng con nít lúc ban đầu đã được sửa chữa lại, màu sắc trang trí ngược lại phù hợp với sở thích của Tô Phiếm. Trên tủ đầu giường đặt một quyển sách lật được một nửa, trên tường treo một bức tranh chữ Khải, phần đề chữ là Tô Phiếm, đóng con dấu của Tô gia đại thiếu, trên sofa còn có một bộ đồ ngủ của nam được thay ra, nơi nơi đều lưu lại dấu vết sinh hoạt của Tô Phiếm. Trong lòng nghĩ sao lại mang mình đến phòng của Tô Phiếm làm chi?

Chu Phong Niên thấy Tô Trạm đánh giá gian phòng, ông thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt của Tô Trạm rồi cung kính đứng ở một bên giải thích rằng: “Nhị thiếu, đây là phòng của đại thiếu. Phòng kia của cậu đại thiếu nói không thể đựng vào, cho nên bây giờ không thể vào ở.”

Tô Trạm nhướn mày: “Không sao đâu, tôi ngủ ở khách phòng cũng được.” Toà nhà này lớn như vậy, thứ không thiếu nhất chính là phòng ở.

Chu Phong Niên càng thêm cung kính ở phía sau Tô Trạm giải thích: “Phòng trống cũng có, nhưng mà đại thiếu đi gấp không hề nói trước thông báo cho chúng tôi xử lý, tạm thời chỉ mới thu dọn được một phòng để cho Mục thiếu gia ở. Nếu như bây giờ mới bắt đầu dọn dẹp, e là sẽ không kịp, hơn nữa máy nước nóng trong phòng trống chưa lắp.”

Thấy Tô Trạm không trả lời, Chu Phong Niên thăm dò đề nghị rằng: “Đại thiếu gia nghĩ rồi, cũng chỉ ở một đêm, nói là để cậu cùng ở một phòng, ngược lại cũng thuận tiện.” Mặc dù không biết vì cái gì đại thiếu không cho ông dọn dẹp phòng trống, chỉ dặn dò ông nói như thế với nhị thiếu, Chu Phong Niên cũng không dám nghĩ nhiều, làm người hầu, chỉ cần làm tốt bổn phận của chính mình là đủ rồi.

Toà nhà ở Yangon này, phần lớn thời gian đều để không, ngoại trừ Chu Phong Niên và người định kỳ đến dọn dẹp, ngay cả người hầu đều tạm thời gọi đến. Tô Trạm nghĩ dù sao ngủ ở phòng của ba mẹ cũng không tốt, vừa nghĩ đến căn phòng này và giường bên trong rất to, chính mình lúc còn nhỏ cũng không phải là chưa từng ngủ cùng với Tô Phiếm, đằng sau mối quan hệ hoà hoãn của hai người bọn họ, trước khi hắn bị đưa đi Đài Loan, rất nhiều buổi tối hắn đều ngủ cùng với Tô Phiếm. Hôm nay nhớ lại, chỉ cảm thấy những đêm đó Tô Phiếm vỗ vỗ lưng mình giống như là dỗ con nít ngủ, ấm áp như ánh trăng sáng trong núi rừng Miến Điện.

Nghĩ đến đây, Tô Trạm gật gật đầu, để cho Chu Phong Niên đem hành lý của mình vào phòng.

Trong phòng tắm, trong bồn tắm lớn đã đổ đầy nước rồi, Tô Trạm đến bây giờ vẫn không thích ngâm nước, nhưng mà đối với cái bồn tắm này đã không còn chống lại được nữa, từ lồng ngực trở lên dựa vào thành bồn tắm, nửa người dưới đều ngâm trong nước, để mặc cho dòng nước nóng gột rửa sự mệt mỏi vì phải di chuyển đường dài của mấy ngày nay, từ trước đến giờ chưa bao giờ bản thân thả lỏng như vậy, thế là dự định nhắm mắt dưỡng thần một chút.

Vừa nhắm mắt thế nhưng lại thật sự ngủ. Tô Phiếm xử lý xong công chuyện, không bao lâu thì trong nhà lại gọi điện đến, nói là hỏi Tô Trạm đến chưa, đừng nói mẹ cả vẫn luôn đa sầu đa cảm, ngay cả người cha ngày thường cao lớn thô kệch cũng ở đầu dây bên kia cũng căng thẳng không kém gì, dăm ba câu mà nói đến lộn xộn. Tô Phiếm an ủi cha mẹ ở nhà đợi đến nỗi lo lắng sốt ruột lại vừa phấn khởi vừa xúc động, liền đề nghị kêu Tô Trạm đến nhận điện thoại.

Thư phòng của y ở sát vách phòng, nhưng mà Nghiêm Tông Gia vào phòng gọi cả nửa ngày cũng không thấy câu trả lời của Tô Trạ, lại thấy đèn trong phòng tắm đang sáng, liền suy đoán rằng nhị thiếu có lẽ đã ngủ quên trong lúc tắm rửa.

Tô Phiếm gác máy, tự mình vào phòng kiểm tra, trong phòng hơi nước nóng phieu đang bốc lên mùi thơm ngát, Tô Phiếm trước tiên là gọi hai tiếng, quả nhiên không có ai trả lời, trong lòng nghĩ tiểu tử này có lẽ đã mệt quá rồi cứ nhiên thật sự ngủ luôn trong phòng tắm.

Tô Phiếm ở trong phòng chờ một hồi, Tô Trạ ở trong phòng tắm... Chỉ là vừa nghĩ tới đây, y đột nhiên cảm thấy trong lòng dường như có hạt đậu chín muối nặng nề “phốc” một tiếng vỡ ra, hạt đậu nhỏ rơi ra, ào ào rơi đầy đất, có chút hoảng loạn và thấp thỏm nhặt lại không kịp.

Nhưng mà không đợi y thử cửa phòng tắm có mở ra được hay không, cửa phòng đã bị người gõ liên tiếp ba cái, thanh âm còn không nhỏ. Người dám can đảm ở đây lớn tiếng gõ cửa, ngoại trừ Mục Thiên Chương ra không có người thứ hai.

Tô Phiếm nhắm mắt ổn định tâm trạng, đành phải quay đầu trước tiên mở cửa, quả nhiên thấy được Mục Thiên Chương đã thay đồ ngủ, đầu tóc còn ướt nhẹp, rõ ràng cũng là mới tắm xong, đang dựa vào cạnh cửa.

“A Trạ đâu?” Mục Thiên Chương ý vào mình cao hơn Tô Phiếm một chút, nhón chân nhìn vào trong.

Tô Phiếm nhướng mày, con người dịu dàng loé lên ý cười, lời nói lại không chút khách khí: “Một màn tự mình đi đón A Trạ hôm nay tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu, tôi nói này Chương thiếu, sao lại dự định làm phiền giấc ngủ của em trai tôi?”

Mục Thiên Chương bật cười một tiếng: “Tôi nói này đại thiếu, cậu đây là dự định kim ốc tàng kiều sao? Lại nói, tôi chỉ là dự định cùng bạn tốt của tôi, ôn chuyện cũ mà thôi. Cậu làm anh trai cũng quá bá đạo rồi.”

“A Trạ đã ngủ rồi, Mục thiếu, cậu nếu như tính ôn chuyện cũ, làm phiền chọn lúc hán tỉnh dậy đi.” Tô Phiếm mỉm cười nói, cái từ kim ốc tàng kiều này Tô Phiếm cũng không thích lắm. Tô Trạ cũng không phải là con gái, mà là em trai bảo bối của y.

Khoé miệng của Mục Thiên Chương mang theo ý cười vừa chăm chú nhìn Tô Phiếm vừa chú ý tình hình trong phòng ở đằng sau y, thấy mình và Tô Phiếm tán gẫu cả nửa ngày mà Tô Trạ cũng không đi ra, đoán chừng là thật sự ngủ rồi, trong lòng nghĩ rằng, Tô Phiếm thật sự là xảo quyết, không biết dựa vào mảnh lời gì mà khiến cho Tô Trạ ngủ ở phòng của y. Chỉ có điều Mục Thiên Chương cũng không có dự định cứ thế mà bỏ qua cho Tô Phiếm, thế là liền đứng ở cửa phòng không đi cố ý kéo Tô đại thiếu tán gẫu, tán cả nửa ngày cũng muốn tán ra chim*, mà phong độ quân tử của Tô Phiếm cũng sắp hỏng, Mục Thiên Chương lúc này mới thoả mãn mà rời đi. (Mã: Tán ra chim là tán kiểu gì bà con???)

Đợi Mục Thiên Chương cuối cùng cũng đi rồi, Tô Phiếm xoay người trở lại vào phòng, liền thấy được Tô Trạ đang mặc áo choàng tắm rộng thùng thình đã sớm đi ra. Tô Phiếm trong mắt và trên mặt đều là sự vui vẻ bởi vì em trai trở về nhà, lại được nhìn thấy em trai một lần nữa, nhưng mà vừa nghĩ đến rõ ràng mình có cơ hội có thể đến phòng tắm tự mình đem gia hỏa nào đó từ trong nước vớt ra đã bị Mục Thiên Chương đánh gãy, chỉ cảm thấy người nào đó so với lúc còn nhỏ càng chướng mắt hơn.

Tô Trạ vừa mới ra khỏi nước quả thực giống như quả dương mai nước dầm dề, lại bởi vì bị nước nóng xông qua một lần, Tô Trạ vừa mới ra khỏi nước là một dáng vẻ da trắng như tuyết, mặt mày xinh đẹp như tranh vẽ. Sự xinh đẹp trộn lẫn giữa tính trẻ con bướng bỉnh và mặt mũi như hoa, là một loại dáng vẻ chỉ có riêng ở Tô Trạ, sinh động trong sáng.

Thế nhưng kẻ lỗ mãng Tô Trạ rõ ràng không biết chính mình bây giờ thoát nhìn khiến cho người nào đó động tâm biết bao, vô cùng không để ý hình tượng mà ngáp một cái, gãi gãi mái tóc lộn xộn, nói với Tô Phiếm: “Em hình như vừa mới nghe được tiếng nói chuyện của Mục Thiên Chương ở bên ngoài? A Phiếm, y muốn đến tìm em sao? Mục Thiên Chương trưa hôm nay nói muốn tặng em một một quà.”

Tô Trạ đối với chủng loại của món quà này ngược lại không có bao nhiêu hứng thú, nhưng mà vô cùng hứng thú với việc Mục Thiên chương có thể tặng quà gì, bởi vì theo như Mục Thiên Chương đã nói, cái món quà này đủ để cho Tô gia nhị thiếu gia ngạc nhiên, hơn nữa nghìn vàng không thể đổi được.

“Không phải, Mục Thiên Chương đến đây bàn một chút công chuyện với anh. A Trạ có phải mệt lắm không, sao lại ở trong phòng tắm ngủ quên luôn?” Tô Phiếm mỉm cười đi về phía Tô Trạ, thấy lông mi của hắn vẫn còn dính giọt nước, rất tự nhiên mà giơ tay lên dùng ngón cái nhẹ nhàng lau lông mi cho hắn, “Không lau khô nè, đều là nước.”

Tô Trạ bấu môi một cái, đứng trước mặt Tô Phiếm, cũng rất tự nhiên mà lẩm bẩm hai chữ: “Buồn ngủ.” Đối với Tô Phiếm, hắn có thể không cần phải cố ý yêu cầu bản thân mình phải giả bộ làm ra dáng vẻ lễ phép hiểu chuyện, không giống như lúc ở Đài Loan, bạn đói hay không đói, buồn ngủ hay không buồn ngủ, mệt hay không mệt, cũng không thể tùy theo lòng mình.

Tô Phiếm mỉm cười cầm lấy khăn lông lớn trong tay Tô Trạ, người nào đó giống như dắt một bạn nhỏ đang buồn ngủ đến nỗi hai mắt mơ màng đến sofa, lau khô nước trên tóc em trai. Tô Trạ ngồi dựa vào sofa, cảm nhận khăn lông mềm mại mang theo lực đạo vừa phải nhẹ nhàng khéo léo xoa bóp trên đầu mình.

“Em trai, thoải mái như vậy sao?” Tô Phiếm chỉ cảm thấy cái đầu ở dưới tay mình dường như được mình xoa xoa trong tay, mà chủ nhân của cái đầu này lại gật gù đắc ý chui vào lòng mình, giống như rất hài lòng vậy. Trên tay truyền đến nhiệt độ thân thể của Tô Trạ, mùi thơm vừa mới tắm rửa xong trộn lẫn với mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái trên người của Tô Trạ, đây là Tô Trạ sống sờ sờ trước mắt, trong lòng Tô Phiếm thở dài một hơi.

“Thoải mái.” Người nào đó híp mắt mặc cho anh trai đang lau sạch nước trên đầu và trên vai mình, cảm thấy ấm áp vào thời khắc hai anh em ở chung với nhau như thế này, cảm giác vô cùng quen thuộc, “A Phiếm, đây là lần thứ hai anh lau tóc cho em.” Tô Trạ nhớ đến lần đó bọn họ ở trường tiểu học, có một lần hắn tắm rửa xong, Tô Phiếm đang ngồi làm bài tập thấy mình lau đến lộn xộn, cũng cầm lấy khăn lông giúp mình lau.

Tô Phiếm nhẹ nhàng vuốt ve, tóc không có bao nhiêu đã sớm lau khô rồi, nhưng mà y vẫn không muốn dừng lại, dường như chỉ là muốn xoa bóp đầu cho Tô Trạ, y vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói với Tô Trạ, nhưng cái người này thật sự đã trở về rồi, Tô Phiếm lại phát hiện chính mình lại không biết từ đâu, thiên ngôn vạn ngữ không nói ra được một câu thật lòng. Lại đành phải chọn chủ đề khác mà hỏi Tô Trạ: “Thi cuối kỳ như thế nào rồi?”

“Miễn cưỡng, dù sao chỉ cần không rớt môn là được rồi. Ai, ở Mỹ học đại học thật sự rất phiền phức.” Tô Trạ tức tối mà phàn nàn.

“A Trạ có kết giao bạn gái hay không? Mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, nhìn cũng không tệ lắm.” Tô Phiếm thờ ơ hỏi.

“Tóc vàng mắt xanh giống như mèo Ba Tư vậy, lão tử mới không thích đâu, vẫn là tóc đen mắt đen nhìn thuận mắt hơn.” Tô Trạ được anh trai nhà mình hầu hạ như vậy, thuộc tính đại gia thường ngày bộc phát.

Tô Phiếm mỉm cười nói: “Vậy cũng tốt, nhưng mà, lúc ở Đài Loan không có sao? Trên đảo Đài Loan đều là người Trung Quốc.”

Tô Trạ được xoa bóp đến thoải mái, quả thực không muốn động đây, liền cứ như thế mà muốn ngủ luôn trên sofa, nhưng mà hắn cảm thấy Tô Phiếm quả thực ở đời trước sau khi mình đến tuổi kết hôn, hận không thể ngày nào đó liền tìm vợ về nhà kết hôn giống như cha mẹ, chính hắn cũng không nóng lòng, sao Tô Phiếm lại hỏi chuyện con gái.

“Ai da, Tô Phiếm anh thật sự là quá dài dòng rồi, đương nhiên cũng không có rồi, con gái Đài Loan nói chuyện quá buồn nôn.” Tô Trạ hoàn toàn tìm không được trọng điểm tiếp tục trả lời.

Tô Phiếm biết tính cách của Tô Trạ vẫn luôn thẳng thắn như vậy, có chính là có, không có chính là không có, sau khi nhận được câu trả lời hài lòng, trong lòng càng thêm hài lòng.

Lại liên tục hỏi mấy vấn đề không quan trọng, lại không nhận được câu trả lời. Y lúc này mới đem khăn lông đặt qua một bên, nghiêng người, chỉ thấy người nào đó đã sớm dựa vào một bên mà ngủ.

Lông mi dài dài cong cong lộ ra có mấy phần bướng bỉnh, không còn điềm tĩnh đáng yêu như lúc còn nhỏ nữa, cũng không lạnh đậm như lúc thức. Tô Phiếm thử gọi vài tiếng, trả lời mình chỉ có hàng lông mi ngầu

nhien theo nhịp thở mà run động một chút, y ngồi xổm người xuống, nhìn Tô Trạm ngủ đến say sưa, chậm chậm tiến tới, lẳng lẳng dán vào hai gò má của người nào đó, thở dài một cái, lúc này mới nhẹ giọng thì thầm: “A Trạm, anh rất nhớ em.”

Tô Phiếm cảm thấy mỹ mãn lừa được em trai cùng nhau ngủ, lúc này mới ôm lấy người nào đó đến trên giường, giống như vô số lần lúc còn nhỏ cùng Tô Trạm ngủ, y để cho Tô Trạm mặt đối mặt với mình, một tay thì nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của hắn. Tô Phiếm cảm thấy sự mơ hồ nóng nảy mấy ngày liên tiếp đều lắng lại, trong lòng giống như biển cả dưới ánh trăng sáng, bình tĩnh trong suốt.

+++++

Tô Phiếm vừa thức dậy, y mấy năm nay cũng không phải là đại thiếu gia ở Tô gia cơ mà đến thì há mồm, đồ đến thì giờ tay, ở trong quân đội rèn luyện vài năm, so với Tô Chính Cương đã từng Nam chinh Bắc chiến, tự nhiên mà dưỡng thành thói quen của một người quân nhân, ví dụ như giấc ngủ rất cạn.

Thứ hai là y phát hiện Tô Trạm ban đêm ngủ không yên ổn, em trai phồng chùng còn đang phát triển cơ thể, ngủ mơ màng màng còn có thể lúc có lúc không mà vươn tay sờ sờ đầu gối, nhúc nhích chân giống như là bị chuột rút. Tô Phiếm tối hôm qua dưới tình huống không đánh thức Tô Trạm đem hắn kéo vào lòng mình thay hắn xoa bóp một trận, sợ rằng Tô Trạm đường dài bôn bà mà ngủ không ngon. Thấy em trai lại từ từ ngủ được thoải mái, lúc này mới nhắm mắt cũng cùng nhau ngủ.

Tô Phiếm tham lam dùng ánh mắt miêu tả từng chi tiết trên mặt của em trai, nhưng mà y lại không dám nhìn nhiều lần — Đàn ông vốn là sáng sớm liền có phản ứng sinh lý bình thường, mà em trai yêu dấu lại nằm bên cạnh mình, Tô Phiếm chỉ cảm thấy dưới thân trướng đến phát đau, bực phát đến cuộn trào mãnh liệt. Y nhìn Tô Trạm một chút, thấy hắn vẫn như cũ vùi đầu vào trong lòng mình, đầu tóc cọ cọ đến lộn xộn, đem cằm đặt trên đỉnh đầu của Tô Trạm ngấm ngấm chịu đựng mà nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Tô Trạm ngủ rất không thành thật, ban đầu cả người đều co rúc trong lòng của Tô Phiếm, xoay xoay hai cái lại quay lưng về phía y, nhưng mà động tác này lại không chút do dự cọ vào địa phương đang động tình của anh trai nhà mình. Tô Phiếm nơi nào đó vốn dĩ bưng bưng phần chắn, mà địa phương cọ xát cũng đúng vị trí cái mông vĩnh cao mềm mại của người nào đó, quả thực giống như toàn thân bị đốt cháy.

42. Chương 42

Tô Trạm thì lại mơ màng màng bị cắn tỉnh — Vừa mới xoay người lại, giọng nói mang theo âm thanh lúc mới rời giường lẩm bẩm nói: “Đùa cái gì vậy, sao lại cảm thấy trong mộng có một cây gậy lớn chọc vào lão tử!”

Tô Phiếm bị lời tuyên bố ngu ngốc lúc rời giường của em trai nhà mình nín đến nội thương, nhưng mà y cảm thấy bây giờ giả bộ ngủ vẫn tốt hơn, thế là tiếp tục duy trì tư thế không nhúc nhích, điều chỉnh hơi thở nhàn nhạt mà ngủ tiếp. Tô Trạm dụi dụi mắt, tầm mắt lúc này mới thấy được lều vải nhỏ đang dựng lên của Tô Phiếm, dùng ánh mắt đánh giá một trận, sau đó mới bắt đầu bốc lên khí chua — Bởi vì chính mình chẳng những không cao bằng Tô Phiếm, hơn nữa nhìn như thế này, chỗ đó của Tô Phiếm cũng rất kinh người, hoàn toàn không tương xứng với vẻ ngoài nhả nhặn tuấn tú của y. Đều là cùng một cha sinh ra, sao chính mình bộ dạng lại như phát dục chậm rãi thế này? Tô Trạm sờ sờ cằm mà suy nghĩ.

Bất thành linh Tô Phiếm mở mắt ra, thấy bộ dạng em trai một bên suy nghĩ một bên nhìn chăm chăm vào chỗ nào đó của mình, đùa giỡn nói: “Sao nào, đối với vi huynh ... rất hứng thú sao?”

Tô Trạm lập tức thu hồi ánh mắt, cố gắng khinh thường nói: “Cũng chẳng ra làm sao. Cũng được, rất nhiều gia hỏa nước ngoài so với anh còn to hơn. A Phiếm, anh đừng quá kiêu ngạo tự mãn!” Gia hỏa nào đó làm ra vẻ ông cụ non mà phê bình, nhưng mà một chút sự ngưỡng mộ và ghen tị lộ ra không thể nghi ngờ. Hơn nữa còn giả vờ che dấu bật người nhảy xuống giường chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Tô Phiêm nhìn chăm chăm hình bóng thon dài pha lẫn giữa thiếu niên và thanh niên của em trai nhà mình, trên mặt mỉm cười, tâm tư lại xoay chuyển, em trai nhà mình đây là đã từng thấy gia hoả của người nước ngoài nào đó? Phải chận.

Hai người thức dậy sớm, bởi vì bọn họ phải ngốc một ngày trời ở trên xe lửa mới có thể về đến nhà. Nhưng mà đợi Tô Trạ và Tô Phiêm ăn mặc chỉnh tề xong rồi xuống lầu, Chu Phong Niên báo cáo với bọn họ rằng Mục Thiên Chương có việc đã rời đi từ sớm rồi, nhưng mà ngược lại nhấn lại một câu cho nhị thiếu gia, nói là lễ vật lần sau y muốn trực tiếp tặng cho cậu, cho nên hẹn nhị thiếu gia lần sau.

Tô Trạ sột soạt uống cháo gạo kê, như có điều suy nghĩ mà lầm bầm lầu bầu, “Mục Thiên Chương đây là làm cái gì chứ, thần thần bí bí...”

Tô Phiêm rất là cẩn thận tỉ mỉ lột một cái trứng gà cho em trai bảo bối nhà mình, hơn nữa còn rất tri kỷ mà đem lòng đỏ trứng bóc ra, đem lòng trắng toàn bộ đều bỏ vào bát của mình, hận không thể dùng trứng gà đem nhét đầy vào mồm A Trạ: “Mau ăn đi, ăn xong rồi còn lên xe lửa. Cha và mẹ đều đợi không kịp rồi.” Đối với chuyện từ trong miệng em trai nghe được tên của người nào đó, Tô Phiêm rất bình tĩnh mà ghim lấy, không biết Mục Thiên Chương lấy cái gì để trêu chọc A Trạ nhà y.

Tô Trạ thấy Tô Phiêm liên tục lột vài cái trứng cho mình, hơn nữa hoàn toàn là cách cưng chiều con nít, chỉ có con nít ăn trứng mới chỉ ăn lòng đỏ mà không ăn lòng trắng. Mặc dù hơi có chút tức giận, nhưng mà nhớ đến hôm qua Tô Phiêm soi mói món ăn cho mình, lại bình thường trở lại — Tô Phiêm đây là thật sự yêu thương hẳn.

Mười năm trước lúc đến Yangon, cha mẹ bao năm toà hành khách, dẫn hai anh em bọn họ đến đây đi học; Hai anh em đều không nghĩ đến vừa đi liền đi mười năm. Lần này, là Tô Phiêm dẫn Tô Trạ trực tiếp bao một đoàn tàu, dẫn hẳn về nhà. Xe lửa đã nhanh hơn mười năm trước rất nhiều, loảng xoảng xình xịch một đường chạy băng băng tiến về Mạnh Quả.

Tô Trạ dựa vào cửa sổ màu xanh biếc của buồng xe lửa, nhìn chăm chú cảnh sắc đang lùi về sau ở bên ngoài, cảm thấy giống y như đúc mười năm trước, làn gió ẩm áp ươn ướt mang theo hương vị cỏ cây xanh ngát thổi vào mặt khiến hẳn giật mình, cảm thấy thời gian từng bước từng bước lùi về phía sau đảo ngược lại — Hẳn từ từ biến nhỏ lại, từng bước từng bước về nhà.

Tô Phiêm ngồi đối diện với Tô Trạ, nhìn Tô Trạ dựa vào cửa sổ, đôi mắt nửa mở nửa khép mà quan sát, lộ ra một tia ánh sáng, dường như sắp ngủ thiếp đi, đầu tóc lộn xộn bị gió thổi đến rối tung rối mù, rất giống dáng vẻ lúc còn nhỏ khi đi học ở Yangon, nhất thời trong lòng tràn đầy sự ấm áp. Khoé miệng mang theo ý cười quan sát hẳn rất lâu, đột nhiên buông tờ báo xuống, giơ tay sờ lên đầu Tô Trạ, mà người sau bỗng chốc mở mắt tỉnh dậy nhìn chăm chăm mình, Tô Phiêm mỉm cười nói: “Tóc dài rồi, nên cắt đi.”

Tô Trạ khó mà đem anh trai tràn đầy ý cười cưng chiều mình trước mắt này, so với người ở đời trước đem chính mình chìm chết ở trong ao, cái cảnh tượng đó dường như đã xa xôi đến nỗi giống như một giấc mộng rất lâu rất lâu trước kia. Hẳn vốn muốn ghét bỏ mà hất văng tay của y, sau đó lại suy nghĩ một chút, lại nhắm mắt mà nằm sắp lại.

Trong lòng nghĩ đến một câu nói, cuối hôm qua cũng xem như hôm qua đã chết, đầu hôm nay xem như hôm nay vừa sinh. Hẳn và Tô Phiêm, đều được sống lại.

Hai anh em Tô gia ăn xong bữa tối, xe lửa lúc này mới đến. Nghiêm Tông Gia đem hành lý tùy thân của đại thiếu và nhị thiếu thu xếp mang lên xe jeep, tới đón hai người bọn họ là Lí phó quan. Khi xưa hẳn tử thân thể cường tráng cao ngất đó đã già đi không ít, nếp nhăn phủ đầy khuôn mặt, một đầu tóc ngắn đã điểm những cọng tóc bạc.

“Lí phó quan.” Tô Trạ mỉm cười chào ông.

Lí phó quan thấy được nhị thiếu thì ngạc nhiên không thôi, nhưng mà thân phận còn ở đó, ông cũng chỉ có thể mỉm cười vỗ vỗ cánh tay của Tô Trạ, giống như tất cả các trưởng bối chào mừng các tiểu bối trở về nhà, nói rằng: “Tốt tốt, nhị thiếu đã lớn thế này rồi, tuần tú lịch sự, tướng quân và phu nhân thấy được nhị thiếu nhất định sẽ rất vui!”

Tô Trạ nhìn Lí phó quan đã già rồi, đột nhiên rất nhớ rất nhớ cha mẹ của mình, chính mình lại một lần

nửa trưởng thành, có nghĩa là bọn họ đều già đi. Tô Phiếm tự nhiên mà dắt tay em trai nhà mình kéo Tô Trạm lên xe, “Trạm cuối cùng, lập tức sẽ đến nhà thôi.”

Vị trí bên cạnh Tô Phiếm đã nhường ra, Tô Trạm thiếu gia ngồi xuống để về nhà, Nghiêm Tòng Gia thay hai người mở cửa xe, tự giác mà ngồi ở một chiếc xe khác. Y đương nhiên biết hai anh em bọn họ tình nghĩa sâu đậm, thế mà vẫn có chút không cam lòng.

++++++

Thị trấn nhỏ dưới chân núi Mông Sơn đã trải qua mười năm phát triển nghiêm nhiên đã trở thành một thành phố nhỏ, Tô Trạm nhìn sự phồn hoa này mặc dù không bì kịp với Mỹ nhưng mà so với mười năm trước đã là một thành phố nhỏ long trời lở đất, vừa xa lạ vừa quen thuộc. Trong lòng hân hoan đầy mong đợi tình cảnh gặp lại cha mẹ, nhớ cha mẹ, cũng nhớ nhà. Vì vậy chỉ là ngẩng nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ. Mà Tô Phiếm trong mắt hàm chứa một tia ý cười, thuận lý thành chương mà kéo tay của em trai không buông, chỉ cảm thấy trong tay của mình đang nắm một bảo bối tuyệt vời.

Đoàn xe băng qua tầng tầng trạm kiểm soát trên vùng núi tiến vào phạm vi chủ tịch của Tô gia, người ở cửa lớn vừa thấy đèn xe phát sáng liền chạy đến chủ tịch thông báo.

Mà phòng bếp của nhà lớn Tô gia đang bị Tô Chính Cương và Chung Ý Ánh hai vị chủ nhân chiếm lấy, Chung Ý Ánh đang dặn dò người làm trong kỹ bún thịt trong lồng hấp, trong tay đang khuấy đều nhân bánh phồng cồng. Mà Tô Chính Cương cũng đang đeo tạp dề ở bên cạnh nhào bột — Ông là người phương Bắc, phàm là ngày lễ tết hoặc là các ngày quan trọng gì đều thích làm một mẻ sủi cảo.

A Nghĩa chạy vào phòng bếp, thở hồng hộc mà bẩm báo: “Tướng quân, phu nhân, xe đi đón nhị thiếu đã trở về rồi! Đại thiếu và nhị thiếu đều trở về!”

Chung Ý Ánh vừa nghe, trước tiên là sửng sốt một chút, sau đó tay run run mà đem chiếc đĩa giao cho một tiểu nha đầu ở bên cạnh, “A Trạm trở về rồi sao?” Mà phản ứng của Tô tướng quân có thể nói là cấp tốc, đem bột nhào ném một cái, kéo theo vợ mình liền chuẩn bị ra cửa. Chung Ý Ánh vừa vui mừng vừa căng thẳng, giơ tay lên chỉnh chỉnh tóc và khuôn mặt, căng thẳng mà hỏi: “Sao lại đến nhanh như thế, Chính Cương a, em, hay là em trước tiên đi sửa soạn một chút, A Trạm thấy được bộ dạng lộn xộn của em, giống cái gì chứ.”

Tô Chính Cương là người nóng tính, kéo vợ nhà mình đi ra ngoài, “Sửa cái gì soạn, con cũng không ngại mẹ xấu đâu! Đi thôi, con trai đã đến trước cửa rồi, em làm mẹ còn sửa soạn cái gì chứ!”

Chung Ý Ánh cảm thấy dưới chân đều phù lên, tim đập rất nhanh, rồi bởi, trên mặt lại nở một nụ cười rục rỏ. Triệu phó quan theo bên cạnh vợ chồng tướng quân cũng đi theo ra cửa, kéo kéo Tô tướng quân nói: “Tướng quân, tạp dề của ngài, ai...”

Tô Chính Cương lúc này mới phát giác mình đã quên cởi tạp dề, Chung Ý Ánh mỉm cười giúp chồng mình đang luống cuống tay chân, cởi tạp dề ra đưa cho Triệu phó quan.

Hai vợ chồng đến cửa lớn, xe chở Tô Trạm và Tô Phiếm đã tiến vào trong, kết — một tiếng dừng lại.

Chung Ý Ánh khoát tay của Tô Chính Cương, chỉ thấy một thanh niên mặc áo sơ mi ca rô bước xuống từ chiếc xe jeep công kênh màu đen, khuôn mặt trắng nõn, đôi môi đỏ tươi có cạnh có góc, lông mi vừa dày vừa rậm, môi hồng răng trắng, xinh đẹp rõ ràng, so với trong bức ảnh trắng đen ở trong nhà hoàn toàn không có cách nào thể hiện ra — Nghiêm nhiên là Tô Trạm đã trưởng thành rồi.

Phản ứng đầu tiên của Chung Ý Ánh là nước mắt tràn đầy trong vành mắt. Tiểu Tô Trạm của nàng, thoáng cái đã trưởng thành rồi, bà chỉ trải qua sinh nhật năm chín tuổi của con trai, thoáng cái hân hoan bỗng nhiên thành người lớn, chính mình người làm mẹ này, không cùng hân hoan lên.

Tô Chính Cương nhìn chàng trai cao lớn giống Tô Phiếm ba phần, Tô tướng quân tung hoành chiến trường hơn nửa đời người cũng lập tức đỏ mắt. Tô Trạm hít thật sâu một hơi, nhìn cha mẹ dựa vào nhau đứng ở cửa, một màn cuối cùng thấy được bọn họ là mười năm trước lúc ở trong xe, dường như được tái hiện lại trước mắt.

“Cha, mẹ, con về rồi.” Tô Trạm buông tay Tô Phiếm ra, tiến lên phía trước vài bước nói.

Phản ứng đầu tiên của Tô Chính Cương là, con trai nhỏ lớn như vậy, ông cũng không có cách nào giống như lúc còn nhỏ đem y tung lên cao. Nhưng mà ông vẫn ngoài dự liệu của tất cả mọi người, đột nhiên một phát thẳng tắp đem Tô Trạm ôm lên khỏi mặt đất, vui vẻ mà cười lớn tiếng: “Con trai tôi trở về rồi!”

Tô Trạm bị người cha nhà mình đột nhiên ôm lên khỏi mặt đất, giống như lúc còn nhỏ vậy tự nhiên mà ôm lấy cổ của cha mình, nhưng mà hắn đã cao lên rồi, cha của hắn đã già rồi, cũng không thể dùng hàm râu mà cọ cọ mặt hắn nữa.

Vài phó quan ở bên cạnh theo Tô Chính Cương khi thấy cảnh này cũng kinh hồn bạt vía, đều sôi nổi ở bên cạnh khuyên can: “Tướng quân, lưng của ngài, cẩn thận lại đau thắt lưng nữa!” Đầu năm lúc Tô Chính Cương xuống lầu không cẩn thận làm đau lưng, chữa trị rất lâu.

Chung Ý Ánh và Tô Phiếm cũng vội vàng tiến lên kéo Tô tướng quân đem Tô Trạm thả xuống, nhưng mà lão tướng quân vẫn không kiềm chế được sự vui mừng: “A Trạm của chúng ta lớn lên thật xinh đẹp!” Tô Trạm ôm lấy tấm lưng vẫn dày rộng như trước kia của cha, dựa vào vai cha: “Cha, con về rồi, cũng không bao giờ đi nữa đâu.”

Tô Chính Cương hai mắt đỏ bừng cuối cùng nhịn không được đành phải không ngừng lau nước mắt đang rơi, lão Tô ông đã lớn tuổi rồi, sao còn có thể ở trước mặt con trai và vợ cùng một đám cấp dưới rơi nước mắt chứ. Ông vừa buông Tô Trạm ra vừa vỗ vỗ thân thể của con trai vẫn mảnh khảnh phong phanh như thiếu niên, nói năng lộn xộn: “Tốt tốt tốt, cũng đừng đi nữa, A Trạm ngoan, A Trạm đã lớn thế này rồi...”

Chung Ý Ánh nhìn hai cha con ôm nhau cũng nhịn không được mà gạt lệ, Tô Trạm lúc này mới từ trong lòng cha tránh ra, không chút do dự mà tiến vào trong lòng của mẹ, hít một hơi thật sâu nói: “Mẹ, con rất nhớ mẹ.” Con trai không được coi là cao lớn lắm nhưng nghiêm nhiên đã là một tiểu gia hỏa cao hơn ôm lấy mình, Chung Ý Ánh chỉ cảm thấy hạnh phúc tới quá nhanh quá xót xa. Đứa nhỏ lúc đầu còn nhỏ nhỏ đó ở nơi ngoài tầm mắt của mình trong nháy mắt đã lớn rồi.

Người chồng mới vừa rồi còn cười nhìn mình nói năng lộn xộn, lúc này Chung Ý Ánh cũng nói lặp đi lặp lại: “Thoáng một cái đã lớn thế này rồi, A Trạm lớn rồi... Là cha mẹ không tốt, để A Trạm một mình lớn lên...”

“Nào có, không phải lớn lên rất tốt sao! Mẹ xem, còn đi du học ở Mỹ nữa, không phải như mong muốn của mẹ sao?” Tô Trạm liền vội vàng nở nụ cười an ủi mẹ của mình nói.

Không dễ gì mới đem mẹ và em trai đỗ vào nhà, Tô Phiếm dặn dò người ở phòng bếp chuẩn bị lên cơm, lúc này trên xe lửa chỉ là ăn uống qua loa chẳng được bao nhiêu. Mà Tô Chính Cương lúc này mới vỗ đầu nhớ ra bột mình đang nhào: “Sủi cảo còn chưa bao a!” Lập tức liền phát hiện trên người và mặt của con trai nhỏ đều bị dính bột trên tay mình. Chung Ý Ánh ngẩng đầu giơ tay thay Tô Trạm lau lau ống tay áo và cổ áo, phui bột mì trên người Tô Trạm, mỉm cười nói rằng: “Con xem ba con gấp đến nỗi lúc này đang nhào bột cho con, liền cứ thế mà chạy ra. Chỗ nào còn có dáng vẻ oai phong của tướng quân chứ!”

Tô Chính Cương mặt mày đỏ bừng, cứng cổ mà lầm bầm: “Ai vừa mới thấy con trai, còn sợ rằng không xinh đẹp chứ!”

Chung Ý Ánh quả trách liếc chồng một cái: “Em thấy con trai mình thì sao...”

Nhị thiếu nào đó vuốt vuốt lông mi, chặn lại nói: “Cha mẹ, hai người thật sự già rồi, vậy mà trở nên dài dòng hơn!” Hai vợ chồng thấy con trai nhỏ bảo bối mở miệng, lập tức dừng trận đấu võ mồm lại.

Tô Phiếm đã tiếp nhận món nghề này của cha, mặc tạp dề ở đó nhào bột, Tô Chính Cương đơn giản liền ở bên đó cán bột, mà Tô Trạm thì giúp mẹ bao sủi cảo, nhớ lúc đầu một nhà bọn họ chia ra cùng nhau bao một mẻ sủi cảo như vậy. Hôm nay người một nhà cùng nhau bao sủi cảo giống như được lặp lại một lần.

Tô Phiếm nhìn cha mẹ dần dần lớn tuổi và Tô Trạm cuối cùng cũng trở về, trên mặt mang theo nụ cười, trong lòng lại lạnh lùng mà nghĩ đến, sau này ai nếu như lại dám chia rẽ một nhà bọn họ, đạo thần giết thân, đạo phật giết phát.

Sủi cảo bỏ vào nồi, cơm nước chuẩn bị cả một ngày cùng nhau bưng đến phòng ăn lớn đèn đuốc sáng trưng. Một nhà bốn người cùng nhau vây quần áo nhiệt ăn một bữa cơm đoàn viên. Tô Chính Cương và Chung Ý Ánh nhìn con trai lớn đang tỉ mỉ thay con trai nhỏ lau bột mì dính trên tóc, trong lòng tràn đầy sự vui vẻ — Một nhà đoàn viên, anh em yêu thương nhau.

Chung Ý Ánh nhìn hai đứa con trai đã trưởng thành thật sự cảm nhận được sự vui vẻ của một người làm mẹ, lúc đầu bọn họ đều chỉ là những đứa nhỏ bé bỏng, thoáng cái liền trở thành nam tử hán. Đặc biệt là con trai nhỏ xa nhà mười năm, nhìn trái nhìn phải cũng nhìn không đủ. Lại thấy Tô Trạm vốn một đầu tóc lộn xộn, được Tô Phiếm phủ phui, càng như ổ quạ, “Trạm nhi nên cắt tóc rồi, quá dài rồi.”

Tô Trạm nhìn mẹ một cái, lại nhìn Tô Phiếm một cái, trong lòng nghĩ, Tô Phiếm này quả nhiên rất có thiên phú làm mẹ, sáng nay lúc trên xe lửa cũng đánh giá như vậy đối với tóc của mình.

“Đến a, đi lấy bình rượu mà năm đó ta đã cắt ra!” Tô tướng quân giọng vẫn to như trước kia.

“Ai ya, đúng vậy, xem chút nữa quên mấy vò rượu đó, A Nghĩa, cậu vào hầm rượu lấy ra.” Chung Ý Ánh quay đầu phân phó nói.

Tô Trạm nghi ngờ mà nhìn cha mẹ, Tô Phiếm giải thích: “Lúc nhỏ khi em vừa ra đời, mẹ là dựa theo phong tục ở quê thay em cắt vài vò rượu.”

Tô Trạm lúc này mới nhớ ra quả thật là có chuyện như vậy, thời xưa sinh con trai sẽ cắt Trạng Nguyên Hồng(rượu Trạng Nguyên), sinh con gái đào ra lúc xuất giá chính là Nữ Nhi Hồng(rượu Nữ Nhi).

Tô Chính Cương sang sảng cười to: “Đúng! Hôm nay chúng ta mở một vò chúc mừng A Trạm về nhà, đợi sang năm A Trạm chúng ta nếu như lấy vợ, thì mở một vò nữa.”

Tay đang gấp thức ăn của Tô Phiếm cứng đờ. (Mã: Chết cha chưa con. Vợ con bị nhắm cho lấy vợ rồi! Ai yo, thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ.)

Tô Trạm đối với tầm nhìn lâu dài trước sau như một của cha mình tràn đầy linh hội, nói thế nào thì hẳn mới có 19 tuổi thôi, đã nghĩ đến việc cưới vợ rồi, đảo mắt một cái nói: “Cha, con mới bao nhiêu tuổi chứ, lấy vợ gì chứ!”

Chung Ý Ánh cũng luyến tiếc con trai: “Được được được, đều tại cha con, càng già càng hồ đồ! Trạm nhi còn đang đi học đó.”

Tô Phiếm mỉm cười trước tiên gấp một đĩa thức ăn cho cha và mẹ, lúc này mới gấp bún thịt mà Tô Trạm thích, mặc dù y không hề muốn cha mẹ thất vọng, nhưng mà vò rượu tân hôn đó của Tô Trạm sẽ mãi mãi không có cơ hội mở ra.

Ăn cơm đoàn viên xong, tắm rửa xong, Chung Ý Ánh đã sớm chuẩn bị một gian phòng cho Tô Trạm, thay hẳn trải nệm xong, đều là chăn mới do bà đặc biệt kêu người giặt rũ phơi nắng, chăn mới trải ra tràn đầy mùi vị ánh mặt trời ấm áp dễ chịu. Tô Trạm chân trước nối chân sau theo sau lưng mẹ, hai mẹ con nói liên miên rất nhiều chuyện, Chung Ý Ánh hận không thể biến Tô Trạm trở lại lúc còn nhỏ, như vậy thì bà có thể ngủ cùng với Tô Trạm. Ai có thể nghĩ đến đại gia hoả tuần tú xinh đẹp trước mắt này lúc ba bốn buổi mơ thấy ác mộng còn sẽ khóc lóc đòi mẹ chứ? Cuối cùng cũng đem mẹ dỗ đi nghỉ ngơi, Tô Trạm cảm thấy cả một ngày trời vừa mệt vừa hạnh phúc, mẹ quả nhiên già như đời trước, trở nên dài dòng hơn, nhưng mà sự dài dòng này làm cho toàn thân hẳn thoải mái, không chút nào cảm thấy phiền. Nhưng mà tiền được mẹ, lại đến một người anh trai. Vừa nãy Tô Phiếm đem cha chuốt say đã được đỡ về phòng rồi.

Chỉ thấy Tô Phiếm đang kẹp theo cái gối của mình, mỉm cười dịu dàng đứng trước cửa, dường như đùa giỡn mà nói rằng: “Đến, em trai, anh trai bồi em ngủ.”

Tô nhị thiếu nương mảy may khinh thường nhìn anh trai nhà mình: “Anh cho rằng em vẫn là đứa con nít ba tuổi sao?”

43. Chương 43

Tô Phiếm cảm thấy Tô Trạm với hàng lông mi cong vút nói mình không phải là đứa con nít ba tuổi thật sự giống như một đứa con nít đang giận lẫy, nụ cười trên mặt càng sâu, gật gật đầu nói: “Em cho rằng tôi

hôm qua anh trai của em không ngủ cùng em, em có thể ngủ ngon sao? Ai buổi tối vì cơ thể đang trong quá trình trở mã chân bị chuột rút đau đến nổi lăn qua lộn lại hả?”

Tô Trạm lúc này mới mơ mơ hồ hồ nhớ đến tối hôm qua lúc ngủ vẫn luôn có người xoa bóp chân cho mình với lực độ vừa phải, thì ra không phải là nằm mơ a... Hẳn bên này đang nhớ lại, Tô Phiếm đã tự ý đi vào trong, đem gối ném lên giường, thúc giục nói: “Không còn sớm nữa, ngồi xe lửa cả một ngày rồi mau đi ngủ thôi, em bị lệch múi giờ vẫn chưa trở lại bình thường đâu, phải nghỉ ngơi thật tốt. Anh giúp em vỗ vài cái cho em ngủ ngon.”

Tô Trạm suy nghĩ một chút, sao lại cảm thấy để cho Tô Phiếm đến làm cái chuyện này không thích hợp cho lắm, nhưng mà nụ cười của Tô Phiếm khiến cho người ta không tự chủ được mà thân thiết và ấm áp, gối lớn giường lớn, chăn ấm áp mềm mại trong nhà, còn có anh trai biết xoa bóp... Tô Trạm thấy Tô Phiếm ngồi trên giường của mình, những cảnh tượng này hợp lại lại hấp dẫn người khác, tối hôm qua lúc nghỉ ngơi cái loại thư thái từ trong xương càng khiến cho chính mình đoạn thời gian này ngủ không ngon cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

Người nào đó xấu hổ mà chịu khuất phục, đương nhiên vẫn không quên biện giải thay cho tâm tư nhỏ bé rõ ràng muốn hưởng thụ của mình: “Được rồi, dù sao thì hai chúng ta lúc còn nhỏ cũng không ít lần ngủ cùng nhau.”

Tô Phiếm mỉm cười, trong lòng nghĩ rằng, đây là nền móng tốt được xây dựng từ khi còn nhỏ.

Tô Trạm đưa lưng về phía anh trai nhà mình, yên tâm thoải mái mà hưởng thụ sự xoa bóp từ đầu gối tới bắp chân của Tô Phiếm, hai anh em còn thỉnh thoảng trò chuyện vài câu. Lòng bàn tay của Tô Phiếm nóng nóng ấm ấm lướt trên da, bắp thịt, khớp xương, lực đạo vừa phải, không chỉ có thể xoa dịu sự co rút đau đớn ngẫu nhiên, còn có thể giảm bớt sự mệt mỏi, khiến cho Tô Trạm cảm thấy để anh trai lưu lại là một quyết định vô cùng sáng suốt. Trong chốc lát, người nào đó dưới sự xoa bóp của anh trai dần dần mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Da dẻ trắng nõn, cẳng chân thon dài, ngay cả xương cốt nổi lên, đều khiến cho Tô Phiếm cảm thấy có một loại hấp dẫn cực kỳ. Y điều chỉnh hô hấp của bản thân, tay dao động trên chân của Tô Trạm, xúc cảm nhần nhụi trơn mịn thông qua ngón tay và lòng bàn tay truyền thẳng đến tim, giống như đóm lửa một phát bốc cháy.

Lúc này đôi mắt của Tô Phiếm đen trắng rõ ràng, dường như là đốt lửa trong nước, đường nhìn nóng rực rơi trên phía sau tai của em trai, làn da liền nơi cổ trắng nõn mềm mại, hận không thể gặm nhắm cắn xé vài cái ở trên đó mới có thể dẹp loạn ngọn lửa trong lòng. Nhưng mà, y không thể dụng.

Nhận thấy được Tô Trạm đã sớm ngủ say, Tô Phiếm không tiếng động mà thở dài một hơi, y cảm thấy mình đây là chơi với lửa có ngày chết cháy, nhưng y lại luyến tiếc rời xa ngọn lửa này. Y bây giờ giống như con thiêu thân, có bất cứ cơ hội nào đều muốn nhào vào sự ấm áp của nó để thử một lần.

Đợi hôm sau Tô Trạm thức dậy, lúc này mới phát hiện Tô Phiếm đã sớm thức dậy rồi, mà mình thì đang ôm cái gối của anh trai. Nhị thiếu nào đó tức giận bất bình mà ném cái gối đi, càng cảm thấy Tô Phiếm đây là đang dỗ con nít. Đợi hẩn rửa mặt xong xuôi xuống lầu, chỉ thấy trong phòng ăn chỉ có mình mẹ đang ngồi uống cà phê.

Chung Ý Ánh nghe thấy tiếng vang, biết là Tô Trạm cuối cùng cũng dậy rồi, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình, mỉm cười nói với con trai: “Còn không tỉnh nữa, con thật là ngay cả ăn sáng cũng đừng ăn, trực tiếp đợi ăn trưa luôn đi. Con đứa nhỏ này, càng lớn càng thích ngủ nướng.”

Tô Trạm vò vò đầu tóc lộn xộn của mình, cười ngổn ngổn mà ngồi xuống bên cạnh mẹ của mình, hận không thể bây giờ vẫn còn là một đứa con nít, có thể giống như lúc nhỏ dựa vào mẹ mà làm nũng, “Đây không phải là ở nhà thoải mái quá sao mẹ, liền ngủ quên mất.”

Chung Ý Ánh đưa tay xoa xoa đầu của Tô Trạm giống như lúc còn nhỏ, “Có thể không thoải mái sao, đi ngủ còn có người chuyên môn hầu hạ xoa chân cho con, đổi lại là mẹ, mẹ cũng có thể ngủ quên.” Tô Trạm cảm thấy, bất luận là mình có lớn bao nhiêu, ở trước mặt mẹ, mãi mãi vẫn có thể tìm được cảm giác là con nít.

Người nào đó lông mi dài nhướn lên, rõ ràng trong lòng rất đắc ý, nhưng mà trên mặt lại coi rẻ mà hừ hừ nói: “Đó là A Phiếm cam tâm tình nguyện, bản thiếu gia vẫn không hài lòng sự hầu hạ của y đâu.” Nhưng mà gia hỏa nào đó một giây trước còn hừ hừ, giây tiếp theo lại hết nhìn đông lại nhìn tây, hỏi: “A Phiếm đâu, sao mới sáng sớm đã không thấy y rồi.”

Chung Ý Ánh mang cháo trắng ra cho hần, bị sự trở mặt của “tiểu bạch nhãn lang” này chọc cười: “Không phải nói không hài lòng sao, sao lại vội vã tìm người rồi? Con xem anh trai con đây là cứng chiều con quá rồi, đợi chút nữa Tô Phiếm trở về, mẹ phải nói một chút. Ý chí mỏng manh không dễ gì mới ra ngoài tôi luyện được mười năm mới mấy ngày đã bị nó dưỡng lại. Con muốn đi ngủ, A Phiếm liền không thể nghỉ ngơi, còn phải xoa chân cho đứa em trai là con đây. Hai ngày nay vì đón con về nhà, Tô Phiếm đem công việc trong nhà và bên ngoài đều buông xuống, hôm nay mới sáng sớm đã cùng cha con ra cửa rồi, phỏng chừng là đi xử lý công việc tồn đọng.”

Tô Trạm gật gật đầu, trong lòng nghĩ, mẹ nên nói với A Phiếm, thật muốn đem mình chiều đến hư rồi. Hoa rơi nước chảy mà càn quét hết một chén cháo, người nào đó gờ chén ra còn muốn nữa, Chung Ý Ánh lại đưa tay ngăn lại, kêu người bưng một chén canh ra. Canh được nấu đến sền sệt trắng bệch, bên trên còn có hành lá cắt nhỏ xanh biếc, thoạt nhìn rất có dinh dưỡng, rất hấp dẫn, nhưng mà mới sáng sớm liền uống cái loại canh này thật sự là không có khẩu vị.

Tô Trạm liền nghiêng đầu, rất không muốn uống.

Chung Ý Ánh mỉm cười nói: “Không uống cũng phải uống, con muốn uống hay không uống đây. Đây là A Phiếm mới sáng sớm kêu người làm xuống núi đến trần trên giết heo, lấy được xương ống tốt nhất rồi tự mình xuống bếp nấu canh, nấu đến bây giờ kêu mẹ nhất định phải để con uống. Còn nữa, một ngày phải uống ba chén, đối với cơ thể rất tốt, uống nhiều một chút mới lớn càng nhanh càng cao, cũng sẽ không bị đau chân nữa. Ta đây làm mẹ, còn không bằng sự tỉ mỉ của anh trai con.”

Tô Trạm lúc này mới nhớ đến sáng sớm hôm qua trước khi đi, Tô Phiếm kêu Nghiêm Tông Gia ra cửa đi một chuyến đến y quán, chẳng lẽ chính là lấy cái phương thuốc này cho mình sao?

Nói không cảm động là giả, Tô Trạm biết Tô Phiếm đối với mình rất tốt, nhưng không nghĩ đến y có thể mọi mặt tốt đến loại trình độ này, giống như mẹ tự giễu, làm mẹ còn không bằng sự tỉ mỉ của người làm anh trai là Tô Phiếm này.

Xét thấy một mảnh ý tốt của Tô Phiếm, Tô Trạm đành phải nhắm mắt cau mày bắt đầu uống canh hầm xương, vốn cho là sẽ chán ngấy đến tận cổ, không nghĩ đến vậy mà mùi vị rất ngon, mặc dù không có thêm gừng, nhưng mà không biết Tô Phiếm bỏ cái gì vào, một chút cũng không tanh.

Nhìn con trai ngửa đầu uống một ngụm canh lớn, Chung Ý Ánh vương tay nhéo nhéo lỗ tai của Tô Trạm, vui mừng mà cảm thán nói: “A Phiếm đối với con thật sự rất tốt. Thấy hai anh em các con bây giờ tình cảm tốt thế này, con vừa mới trở về, mẹ thật sự rất vui mừng.”

Tô Trạm uống một chén canh lớn, xưng là cơm nước no nê tâm tình tốt, cha mẹ còn có anh trai cứng chiều, vô pháp vô thiên mà đối lòng thốt ra một câu: “Chính là tay nghề của A Phiếm quá kém rồi, khó uống.”

++++++

Tô Trạm vốn muốn đến quân doanh thăm cha và Tô Phiếm, nhưng mà mẹ thương con sốt ruột, kéo mình vừa mới trở về nhà lại chính là không chịu buông tay, trước tiên là ăn xong bữa sáng rồi cùng mẹ ở trong thư phòng nói chuyện của con trai, lại hỏi tình hình cuộc sống của mình mười năm nay. Tô Trạm không muốn nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng miêu tả một chút lại làm cho mẹ của mình đau lòng, viền mắt đỏ lên. Nhưng mà hần ngoại trừ an ủi mẹ bây giờ trở về tất cả đều tốt, những lời khác cũng không nói, từ trước đến nay chính là ăn nói vụng về, lại nhớ đến Tô Phiếm nếu như là lúc này có ở đây thì tốt rồi, cho dù là đời trước hay là đời này y rất biết cách để dỗ cho mẹ vui lòng.

Vào lúc ăn cơm trưa lại chỉ có hai mẹ con, Tô tướng quân và Tô Phiếm đều ở quân doanh không kịp trở về, Tô Trạm bị mẹ trái nói một câu rất gây, phải nói một câu vì sự phát triển của cơ thể phải ăn nhiều một chút mà lấp no, còn miễn cưỡng uống canh yêu thương của anh trai làm ra, quả thực không chống đỡ nổi. Cuối cùng cũng ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút, mẹ theo thói quen đã đi nghỉ trưa rồi, người nào đó lúc này mới thở phào một hơi.

Tô Trạm không có hứng thú ngủ trưa, ngược lại giống như người làng quê mới vừa vào thành thăm quan, đi dạo bên trong Tô trạch. Căn phòng của hắn và Tô Phiếm bây giờ đang ở lầu hai, mà căn phòng của mình ở lầu ba không hề động tới, vẫn còn giữ dáng vẻ lúc trước. Tô Trạm đẩy cửa ra, dừng chân trước cửa nhìn một chút, chỉ thấy trong phòng không nhiễm một hạt bụi, tất cả đồ đạc đều trưng bày giống như lúc trước, không có gì sai lệch, hắn thậm chí còn ở sau cửa tìm được tranh dán tường lộn xộn mà mình đã dán lên, ngay cả ra giường cũng là màu sắc và hoa văn lúc trước.

“Sao lại không bỏ phòng này đi chứ?” Tô Trạm hỏi A Nghĩa ở sau lưng.

“Là đại thiếu gia không cho động vào. Đại thiếu gia nói, phòng như thế nào thì cứ để như thế đó, giống như nhị thiếu cậu lúc ở đây là tốt nhất. Lúc trước có người làm vừa mới tới không hiểu chuyện đem đồ chơi trong tủ trưng bày của cậu để sai vị trí, đại thiếu gia đã tức giận rất lớn.”

Tô Trạm kéo cái cửa kiếng trước tủ trưng bày bảo bối của mình ra, cầm lấy một con rối tiểu binh ở bên trong, nghĩ đến Tô Phiếm chấp nhất như vậy, trong lòng cảm động ảm áp. Người anh trai này của hắn đối với hắn là hết sức yêu thương, hắn ở đời trước lại hoàn toàn lãng phí những ý tốt này của y. Không biết tại sao, Tô Trạm lúc này trong lòng khê động, lại muốn gặp Tô Phiếm, không làm gì cả, cũng không phải vì báo đáp ý tốt của Tô Phiếm, chỉ đơn thuần là muốn gặp Tô Phiếm.

Nhưng mà còn không đợi Tô Trạm ngồi xe đến quân doanh, xe của Tô Phiếm lại trở về trước một bước.

Rõ ràng là lúc Miến Điện nóng nhất, Tô Phiếm lại một thân thoải mái, đem nón lính giao cho Nghiêm Tông Gia ở bên cạnh. Vốn tưởng rằng Tô Trạm đáng lí ra nên ở trong phòng ngủ trưa, không nghĩ đến vừa mới vào phòng khách liền thấy được em trai đang mặt mày đầy mồ hôi chuẩn bị ra cửa, Tô Phiếm tiếp lấy cái khăn lạnh mà Nghiêm Tông Gia đưa qua, không hề làm cho mình giải nhiệt, mà là một phát đắp lên đầu của Tô Trạm, mỉm cười nói: “Đây là muốn làm gì? Trở lại một cái liền không sống được mà muốn nhảy đến chỗ nào?”

Tô Trạm bị khăn lạnh thoáng cái làm cho cả người thoải mái, mặc cho Tô Phiếm dán vào mình: “Em chỉ là định đi dạo xung quanh mà thôi.”

Tô Phiếm chính chắn mà nói: “Trời nóng như vậy có cái gì đâu mà đi dạo, ngay cả cha bây giờ cũng trốn ở trong lầu chính ngủ trưa rồi, đợi mặt trời xuống núi mới trở về.” Mà y sau khi xử lý công việc xong xuôi, lại không kịp chờ đợi muốn về nhà, bởi vì trong nhà có Tô Trạm ở đó, cho dù mặt trời chói chang nhô lên cao y cũng mặc kệ, mặc dù Nghiêm Tông Gia khuyên y cả nửa ngày.

Tô Trạm gật gật đầu, trong lòng nghĩ rằng nếu Tô Phiếm đã trở về, thì hắn cũng không cần ra ngoài nữa. Mặc dù tác phong của Tô Phiếm vẫn như cũ, trên mặt mang theo ý cười, nhưng mà vẫn không che giấu được một tia mệt mỏi, nghĩ đến Tô Phiếm mấy ngày nay bôn ba khắp nơi, Tô Trạm không khỏi đề nghị rằng: “Nếu đã không ra ngoài, A Phiếm, hay là anh đi ngủ đi.”

Tô Phiếm nghe lời này, thu khăn tay lại còn không ghét bỏ mà lau lên mặt của mình, giơ tay nắm lấy cổ của Tô Trạm, cười nói: “Không, còn có chuyện, anh biết tiểu tử em ngủ không được, vậy thì bồi anh trong thư phòng đi, mở máy lạnh cũng sẽ mát mẻ một chút.”

Tô Trạm biết Tô Phiếm đối với mình rất tốt, tốt đến nỗi không biết phải nói thế nào, đối với yêu cầu nhỏ nhỏ này đương nhiên là đồng ý.

Nghiêm Tông Gia thấy đại thiếu muốn đến thư phòng, theo thói quen mà chuẩn bị đi theo, nhưng mà Tô Phiếm lại dẫn dò y rằng: “Tông Gia, cậu kêu người đem giỏ quả đào vào rồi rửa sạch đi, xong rồi thì đem vào thư phòng. Đi nghỉ ngơi một chút đi, không cần vào thư phòng.”

Thư phòng của Tô gia đại thiếu gia, ngoại trừ mình và đại thiếu, cho dù là tướng quân và phu nhân cũng không dễ gì mà có thể vào trong.

Nghiêm Tông Gia lúc này mới hiểu rõ mới vừa rồi đại thiếu vì cái gì mà kêu người đến vườn trái cây hái quả đào, múm môi một cái, lại cũng chỉ có thể nhắc nhở rằng: “Vay đại thiếu, chuyện tối nay cùng ăn cơm với Đạo thổ ty...”

“Đến giờ thì nhắc nhở tôi, hơn nữa, tôi chuẩn bị dẫn A Trạm đi cùng.”

+++++

Trong phòng mở máy lạnh nhiệt độ thích hợp, bàn làm việc trong thư phòng của Tô Phiếm rất lớn, Tô Trạ và y ngồi đối mặt nhau, dứt khoát ngồi một bên gặm quả đào mật, Miến Điện mặc dù so với Mỹ lạc hậu hơn một chút, nhưng mà trái cây tuyệt đối là rất ngon không thể phủ nhận được, đặc biệt là quả đào mật mà hần thích nhất.

Tô Phiếm nhìn văn kiện trong tay, lúc có lúc không mà ngẩng đầu nhìn em trai ở đối diện, lớn lên thanh tú xinh đẹp, ăn quả đào mật miệng mở lớn cắn một cái đã hơn phân nữa, thật sự không tính là nhỏ nh. Tô Trạ ăn uống hả hê mà gặm quả đào, ăn đến nỗi thích ý tới bởi tan tác, so với quở vào thôn cần quét không chút nào chịu thua, cuối cùng chọc cho Tô Phiếm buông văn kiện xuống, nhin không được mà cười: “Mẹ nếu như thấy được tướng ăn này của em, nhất định sẽ ngắt đi mất.”

Người nào đó chẳng hề để ý mà bấu môi một cái, phun ra một hạt đào, “Ai ya, đừng nhắc nữa, mẹ bây giờ hần không thể một phát uy em thành một người béo.”

“Canh xương hôm nay đã uống chưa? Như thế nào, uống ngon không, mấy tháng nay ở nhà uống nhiều một chút, em không phải là luôn ghét bỏ mình không cao như Mục Thiên Chương sao?” Tô Phiếm cười nói, thấy dáng vẻ của Tô Trạ ăn đến mặt đầy nước quả đào mật ngược lại so với quả đào mật vừa mới hái xuống còn mong nước hơn, nhưng mà tướng ăn có thể nói là như khỉ hoang vậy.

“Tạm được...” Tô Trạ nói rồi lại chuẩn bị vươn tay ra lấy một quả đào, lại bị Tô Phiếm đứng dậy một phát lấy cái mâm, “Được rồi, ăn đủ nhiều rồi, còn ăn nữa thật sự sẽ thành khỉ hoang. Tối hôm nay còn phải ra ngoài ăn cơm, đừng để lát nữa cái gì cũng ăn không được.”

Tô Trạ lặng lẽ xoa xoa mặt và tay, trả lời: “Không sao đâu, anh đi là được. Em không cần đi đâu.” Y làm sao mà không biết những bữa ăn như vậy không chỉ đơn giản là ăn cơm, đời trước, có thể đi ăn cơm cùng với các thôn hào nông thôn, thổ hào hoặc là bọn côn đồ không phải là Tô Phiếm, bởi vì y không có tư cách đại diện Tô gia. Lúc đó, hần càng sẽ không đề nghị với cha cho Tô Phiếm cùng đi. Cho đến bây giờ đều là hần và cha đi.

Tô Trạ thoáng cái hiểu rõ ý của Tô Phiếm — Y sẽ không ép mình, thậm chí nguyện ý mang mình đi để cho những người đó nhận biết nhị thiếu gia của Tô gia.

Tô Phiếm buông văn kiện xuống, chân mày cau lại, rất là ngoài ý muốn mà nhìn em trai này của mình, lúc còn nhỏ mối quan hệ của y và Tô Trạ không tốt, Tô Trạ giống như là che chở lãnh địa, giống như tiểu tướng quân tuy thời chuẩn bị chiến đấu mà đề phòng mình, lúc đó bọn họ tranh đoạt là sự quan tâm và yêu thương của cha. Nhưng mà đã trưởng thành rồi thì không còn giống như vậy nữa, Tô gia mặc dù không so được với đế vương thời cổ đại, nhưng mà ở miền Bắc Miến Điện này có quyền có tiền có súng có quân đội, cũng không phải là không có sức dự d. Ngay cả Mục Thiên Chương cũng sẽ vì tất cả của Mục gia mà âm thầm phân cao thấp với Mục Uy, rục rịch ngóc đầu dậy.

Tô Trạ muốn cái gì y đều nguyện ý cho, nhưng mà nắm trong tay Tô gia, thành thật mà nói, Tô Phiếm bây giờ không thể buông tay, không phải là bởi vì ham mê quyền thế trong tay, mà là bởi vì có quyền thế này y mới có thể có cơ hội ở cùng với Tô Trạ.

Giữa hai anh em bọn họ tự nhiên mà có sự ă ý ngầm, Tô Trạ hé miệng mỉm cười: “Đồ vật sinh không mang đến, chết không mang theo. Mười năm nay, em ở nước ngoài học được rất nhiều, không có cái gì có thể so được với sức khoẻ của cha mẹ, người một nhà hoà thuận ở cùng nhau càng quan trọng hơn. Lại nói, em nhị thiếu gia nữa đường trở về này, thuộc hạ dưới quyền không nhất định sẽ phục em. Anh, anh cứ yên tâm mà làm đương gia đi.”

Tô Trạ đem những lời nói trong lòng đã nghĩ rất lâu nói ra, không phải là nghĩ thông suốt trong mười năm này, mà là sau khi được sống lại, hần dần dần hiểu rõ. Lẽ nào đời này còn muốn để hần và Tô Phiếm tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy sao, cha mẹ khổ sở, thất vọng lao lực quá sức đến sinh bệnh, cửa nát nhà tan? Càng đừng nhắc đến mười năm qua, vùng Tam Giác Vàng là trọng điểm mà Liên Hiệp Quốc và Chính Phủ các nước hết sức chú trọng. Ai có thể lâu dài mà coi giữ cây thuốc phiện và súng ống một phương?

Tô Phiếm nhướn mi mỉm cười: “A Trạ thật sự trưởng thành rồi. Nhưng mà, vẫn là nên đi đi, rất nhiều người đều có hứng thú với Tô gia nhị thiếu gia em đó. Anh cũng muốn để cho người khác biết, em trai của

anh có bao nhiêu ưu tú.”

Mặc dù có lúc Tô Trạm không nhất định sẽ nghe lời, nhưng mà so với lúc còn nhỏ, thật sự là trở thành một đứa em trai ngoan ngoãn hiểu chuyện. Không phải, là vào lúc mười năm trước A Trạm chủ động xin đi Đài Loan, hẳn liền thoả cái trưởng thành.

Đối diện với bức tường mà Tô Trạm đang ngồi treo một bức tranh chữ, viết theo lối chữ thảo rồng bay phượng múa — Xuân nhật trì trì do khả chí, dung tử hành hành chung tu quy*. Tô Trạm cũng đồng dạng ngẩng đầu lên nhìn bức tranh chữ này, không cần nhìn lạc khoản, thấy nét chữ liền biết là của Tô Phiếm, thế là nhủ mảy nói: “A Phiếm, anh viết sai chữ rồi, là dung tử hành hành chung bất quy.”

* , :/Xuân nhật trì trì do khả chí, dung tử hành hành chung tu quy/: Đây là câu của Tô Phiếm viết, câu gốc của nó là: , :/ Xuân nhật trì trì do khả chí, dung tử hành hành chung bất quy/. Ý nghĩa của câu này là mùa xuân mặc dù đến muộn, nhưng cuối cùng cũng sẽ đến, nhưng mà làm cho người đi xa tại sao lại chậm chạp không về. Câu của Tô Phiếm viết là sẽ đợi Tô Trạm về.

Tô Phiếm chỉ cười mà không nói, đứng lên bước vài bước đến phía sau Tô Trạm, đặt tay trên bả vai của Tô Trạm, thanh âm trầm trầm mà nói rằng: “Không viết sai, lúc đó anh muốn viết chính là, anh nhất định sẽ để em trở về. Bức tranh chữ này, có thể xé xuống rồi.” Bởi vì, y đã làm được rồi.

Đó là lúc chật vật nhất của thể cục ở miền Bắc Miến Điện, Tô Phiếm lúc đó mới mười lăm, vốn cho rằng Tô Trạm cuối cùng cũng có thể trở về nhà một chuyến, cuối cùng lại không về được. Lúc đó ý nghĩ của y chính là, y nhất định sẽ cường đại lên, để cho Tô Trạm mãi mãi không rời xa mình nữa.

Tô Trạm đột nhiên phát giác được, ở bên ngoài mười năm, gian nan không hề chỉ có mình và cha mẹ, còn có Tô Phiếm. Lúc đầu chủ động xin đi Đài Loan, một màn khi Tô Phiếm biết chân tướng còn khắc sâu trong đầu của mình. Bức tranh chữ này, Tô Phiếm viết rất tự cao mà viết ẩu, đại khai đại hợp, hoàn toàn không phải là phong độ quân tử nhẹ nhàng của y thường này, rõ ràng là đem tâm tình bị đè nén mà phát tiết.

Hắn vẫn luôn biết rằng Tô Phiếm rất tốt với mình, nhưng hai ngày ngắn ngủi trở lại này, hẳn lúc này mới sâu sắc hiểu được Tô Phiếm đối với mình có bao nhiêu tốt — Lúc đi ngủ xoa bóp cho mình, còn có canh xương đặc biệt nấu riêng cho mình, căn phòng của mình lúc còn nhỏ, đi ra ngoài một chuyến cũng không quên trái cây mà mình thích nhất, còn có bức tranh chữ này ... Hắn thậm chí cảm thấy, ngay cả cha mẹ cũng không nhất định có thể làm được tới như vậy.

Có phải hay không đời trước nếu như mình tỉnh ngộ sớm hơn, kết cục sẽ được thay đổi. Mà Tô Trạm may mắn là, chính mình cuối cùng cũng không lãng phí sự trọng sinh lần này.

“Đừng xé, để lại đi.” Tô Trạm nhìn bức tranh chữ đó nói: “A Phiếm, em rất may mắn, tình cảm của hai anh em sâu đậm.”

Tô Phiếm nắm bả vai của em trai, nhìn bức tranh chữ đó khoe miệng câu lên một độ cong, dường như có thâm ý mà nhấn mạnh từng chữ từng chữ: “Đúng, anh em sâu đậm.”

Y muốn làm anh em, càng nguyện ý tình thâm tựa như biển.

44. Chương 44

Mặc dù Tô Trạm không phải rất muốn đi tham gia những bữa tiệc xã giao loạn thất bát tao này nọ, nhưng mà thấy Tô Phiếm khăng khăng muốn dẫn y đi, lại nghĩ đến ở nhà hẳn cũng chẳng có chuyện gì làm, không bằng theo Tô Phiếm ra ngoài đi quan sát một chút, nói tới nói lui đều là hồ bằng cầu hữu* quen thuộc ở đời trước, hẳn cũng rất muốn xem thử những người lúc đó bây giờ như thế nào rồi. Chỉ có điều xẻ đàn tan ghé, vách tường ngược lại mọi người đẩy, Tô Trạm lạnh lùng mà nghĩ đến, đời này hẳn cũng sẽ không không biết lượng sức mình sẽ không dương dương tự đắc đối với một tiếng tăng bốc “nhị thiếu” của mọi người.

* : /Hồ bằng cầu hữu/: Bạn bè không tốt, bạn xấu. (Mà thấy để /hồ bằng cầu hữu/ đọc lưu loát hơn nên để nguyên luôn.)

Người mời khách buổi tối là một đại thổ ty ở vùng lân cận, còn có một vài quân phiệt và quan viên của lực lượng vũ trang địa phương, Tô gia đại thiếu gia xem như là thông thả đến muộn, mọi người vừa thấy Tô Phiếm đến, đều lần lượt đứng dậy định nịnh bợ vài câu, chỉ thấy tùy tùng luôn đi theo sau Tô gia đại thiếu lại đổi người.

“Ai, tôi nói này đại thiếu, phó quan Tiểu Nghiêm sao lại không thấy? Khó thấy được ngài hôm nay không dẫn người đến.” Người đang nói chuyện cũng là một vị sĩ quan cao cấp của Quốc Dân Đảng đã lớn tuổi, chỉ có điều không phải là người thuộc phe phái của cha hắn, năm đó Đài Loan lui quân cũng không có đi theo. Tô Trạm đối với ông cũng rất có ấn tượng, bởi vì lúc đầu người này cứ mở miệng ra là nịnh nọt “thể diện”*, nhưng mà lúc y cùng đường đi nhờ sự giúp đỡ của ông ta, ngược lại đem hành tung của mình tiết lộ cho Tô Phiếm.

* : /Thể diện/: Con cháu thế gia, con ông cháu cha.

Có người đứng dậy dành ra vị trí chủ vị cho Tô Phiếm, Tô Phiếm lại trước hết để cho Tô Trạm ngồi vào chỗ, lúc này mới cao giọng mà giới thiệu: “Đây là em trai duy nhất của bỉ nhân*, Tô Trạm.” Một câu nói khiến cho những người ở hiện trường đều liếc mắt.

* : /Bỉ nhân/: Kẻ hèn này(khiêm ngữ, ngày xưa dùng để tự xưng mình).

Khoé miệng Tô Trạm câu lên một tia mỉm cười nhạt nhẽo, đối với sự tò mò và sự dò xét của mọi người không để ý lắm, chỉ mỉm cười gật gật đầu.

“Ôi chao, đây chính là nhị thiếu gia của Tô lão a, lúc trước không phải đi Đài Loan sao?” Có người ngược lại hỏi một cách trực tiếp.

Tô Phiếm mỉm cười, thay em trai bày xong bộ đồ ăn: “Đúng là đi Đài Loan, nhưng mà, A Trạm bây giờ đang học đại học ở Mỹ, năm sau là tốt nghiệp rồi.” Ngay sau đó bản thân mình cũng ngồi xuống, lúc này mới có người nịnh hót mà để cho Tô Phiếm gọi đồ ăn. Nào ngờ được Tô Phiếm lại nghiêng người, hỏi người em trai từ trên trời giáng xuống kia muốn ăn cái gì, mãi đến khi Tô Trạm chọn xong rồi, lúc này mới đem thực đơn đưa cho người khác chọn.

Chuyện Tô Trạm năm đó đi Đài Loan, Tô gia coi điều đó là điều kiêng kỵ không muốn nhắc đến, thế cho nên bên ngoài chỉ biết suy đoán. Thậm chí còn có người nói rằng nhị thiếu là bẩm sinh thiếu hụt, bởi thế lúc này mới đem con trai trưởng đưa đi, lưu lại con của vợ lẽ không rõ lai lịch. Mãi đến khi Tô Phiếm dần dần trưởng thành, Tô tướng quân bắt luận là đến đâu cũng mang theo con trai lớn, nghiêm nhiên một bộ dáng vẻ dẫn con trai đi rèn luyện chuẩn bị nối nghiệp, một đám người xúc giác rất nhạy bén càng đem Tô gia đại thiếu tôn sùng là người nối nghiệp, đem con trai nhỏ của Tô gia năm đó rất là cưng chiều quăng ra sau đầu.

Nhưng mà thấy thái độ của Tô Phiếm đối với Tô Trạm có thể nói là hơi không bình thường, tuyệt đối không phải là dáng vẻ hai anh em tranh đoạt người chết ta sống. Có người suy đoán rằng, Tô đại thiếu này là làm ra dáng vẻ hai anh em cung kính cho Tô tướng quân xem, có người thậm nghĩ rằng Tô gia đại thiếu này quả nhiên là nhân vật lợi hại, em trai mới trở về nhà liền biết cách lôi kéo, tóm lại, bất kể là xuất phát từ mục đích nào, nếu đại thiếu gia, nhị thiếu gia, hai anh em thân mật như vậy, xem người gọi món tóm lại là không sai.

Vài công tử bột cùng hàng với Tô Trạm mặt mày tươi cười đi lên mời rượu, một chàng trai da trắng tô son trát phấn trong số đó tựa như quen thuộc mà lôi kéo làm quen với Tô Trạm: “Nhị thiếu, tôi, Hứa Gia Kiệt a, cậu còn nhớ hay không? Lúc còn nhỏ hai chúng ta học cùng một lớp, vào sinh nhật 9 tuổi năm đó tôi cũng có đi đó! Thật không ngờ tới vậy mà cậu lại chạy đến Mỹ thành cao tài sinh* rồi!” Hứa Gia Kiệt dẫn đầu, vài người trẻ tuổi cũng bắt đầu đi lên ồn ào muốn mời Tô gia nhị thiếu gia mỗi người tới một ly. Các tiền bối cũng liền theo sau phụ họa nói nhị thiếu gia là một nhân tài, trong nhóm tiểu bối là nổi trội, nên uống!

* :/Cao tài sinh/: Là chỉ người thông qua sự nỗ lực ở những phương diện nào đó đạt được thành tích vượt trội. Đặc biệt là trong vấn đề học tập. “Cao tài sinh” không nhất định phải thông minh, không nhất định

phải có thiên phú, nhưng chắc chắn phải trải qua sự cố gắng nỗ lực để đạt được thành tích. Có ý nghĩa đã trở thành “nhân tài”.

Tô Phiếm cực kỳ phong độ mà chặn lại những ly rượu đưa tới, mỉm cười giống như gió xuân quét vào mặt: “A Trạm còn là con nít, không thể uống nhiều được. Như vậy đi, kính vài vị thúc thúc, bá bá một ly, các người khác đều cùng anh em chúng tôi lớn lên, tôi đến thay y uống, có lòng là được rồi.”

Tô Trạm bình tĩnh mà nhìn đám người trước mặt biến hoá trong nháy mắt, đều là một đám hồ ly già trẻ lớn bé, vô luận là tự xưng là những thúc thúc bá bá đã nhìn hấn lớn lên, hay là các công tử thiếu gia lúc còn nhỏ cùng hấn lớn lên, một bàn vô cùng náo nhiệt, đối với hấn có vài phần thật tâm, một người cũng không có, ngoại trừ anh trai Tô Phiếm nhà mình.

Vừa uống rượu, tràng diện liền mở ra. Ly cốc giao nhau, ăn uống linh đình, mùi thơm của thức ăn hỗn hợp với mùi rượu ở trong ghế lò dày đặc, từng gương mặt xa lạ lại quen thuộc dường như trở nên mờ nhạt. Tô Trạm đầu óc trống rỗng nhìn bọn họ vừa uống vừa cười vừa ồn ào, thường xuyên chú ý đến Tô gia đại thiếu ở bên cạnh, tận dụng triệt để mà thổi phồng vài câu, còn không quên tiện thể mang theo mình. Tô Trạm giống như một người ngoài cuộc nhìn một màn khôi hài ồn ào sôi sục lại im lặng, cơ thể dựa về phía sau một chút, không có ý thức mà đem ly rượu trên tay giơ lên chuẩn bị nhấp một ngụm, nào ngờ lại bị Tô Phiếm ngăn lại.

Tô Phiếm mang theo men say mà tiến tới bên tai Tô Trạm, bởi vì đối phương bị kính vài ly rượu, gò má trắng nõn mang theo đỏ ửng, ánh mắt lại trong suốt: “Sao vậy? Có phải là cảm thấy có chút mệt phải không, không sao, đợi chút nữa chúng ta liền về.” Mục đích của chuyến này của y đã đạt được, y muốn để mọi người biết rằng, Tô gia nhị thiếu gia bị đưa đi mười năm cũng không phải là cái gì không được cưng chiều, trái ngược hoàn toàn, đây là em trai y yêu thương nhất.

Tô Phiếm uống rượu có hơi say, híp mắt nhìn em trai tuấn tú xinh đẹp bên cạnh, so sánh với chướng khí mù mịt quanh mình, càng hiện rõ như tiên giáng trần. Càng muốn lấy ly rượu của Tô Trạm uống hết, Tô Trạm quay đầu, hàng lông mi dài dài nhướng lên, liếc nhìn anh trai nhà mình, một phát đoạt lấy ly rượu, “Uống ít thôi, uống nhiều hại thân.” Hấn đời trước thích nhất hai chuyện, một là đánh bài, hai là rượu. Nhưng bây giờ, ngoại trừ ngẫu nhiên nhấp nhấp một chút, căn bản không muốn đụng vào, những ngày tháng ca múa rượu chè đã mọc rễ trong cơ thể, lúc hấn trốn trong rừng núi miền Bắc Miến Điện, thiếu chút nữa mệt chết nửa đường.

Tô Phiếm khoé miệng tràn ra một tia mỉm cười, như say như không mà một phát ôm đầu của em trai nói: “Được được được, không uống nữa, đều nghe theo lời của A Trạm.”

Tô Trạm rất có xúc động mà đem con ma men này ném ra ngoài...

...

Rượu hết người tan.

Người nào đó kéo anh trai nhà mình một thân mùi rượu chuẩn bị đi về, Nghiêm Tông Gia vẫn luôn chờ trong xe vừa thấy đại thiếu hai chân loạng choạng dựa trên người của nhị thiếu lão đảo đi ra ngoài, lập tức xuống xe đỡ lấy đại thiếu toàn thân đầy mùi rượu. Tô Phiếm gần đây tự hạn chế, rất ít khi uống nhiều rượu như vậy, đặc biệt là mình ở đây càng có thể thay đại thiếu chống đỡ, thấy nhị thiếu lại một mặt thư thái, lập tức liền hiểu rõ. Nhưng mà nhị thiếu gia thế nhưng không phải là y có thể tùy tiện trách cứ, đành phải nhú mày nói: “Nhị thiếu, cậu không nên để đại thiếu uống nhiều rượu như vậy.”

Tô Trạm nhớ đến Tô Phiếm đời trước xác thực là tửu lượng rất cạn, vì thế không hề chú ý đến sự vượt quá phép tắc của Nghiêm Tông Gia, trong lòng nghĩ, Tô Phiếm lúc này một bộ y phải bảo vệ em trai không thể uống rượu, bây giờ ngược lại đem chính mình chuốt say, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Khoát khoát tay hướng Nghiêm Tông Gia nói: “Không sao đâu, cậu ngồi đằng trước là được, tôi ngồi ở phía sau chăm sóc anh ấy.”

Nghiêm Tông Gia mặc dù không cam lòng, lại cũng chỉ có thể buông tay. Y không thích nhị thiếu, không phải bởi vì nhị thiếu người không tốt, mà là bởi vì đại thiếu đối với hấn quá tốt. (Mã: Bà con thấy gì chưa, thấy gì chưa, gian tình đấy. Nhưng mà Mã lại không thích giọng điệu của bạn Nghiêm Tông Gia lắm nha. Đừng tưởng mình có thể ở bên cạnh Tô Phiếm lâu như vậy thì có thể quản mọi chuyện của y.)

++++++

Nhưng mà làm cho Tô Phiếm bất ngờ là, sự chú ý của những nhị thế tổ ăn chơi trác táng suốt ngày không có gì làm, lập bang kết phái ăn nhậu chơi bởi kia cư nhiên đánh tới trên đầu Tô Trạm. Sau bữa tiệc ngày đó, trước tiên là Hứa Gia Kiệt, tiếp theo lại là con trai của Bạch Đoàn Trường sau đó lại là tam công tử của Đạo thổ ty, luân phiên gọi điện thoại đến Tô gia, ý đồ chỉ có một — Mời nhị thiếu gia của Tô gia đi ra ngoài chơi.

Tô Trạm vốn là không muốn để ý tới, hấn ở trong nhà mặc dù không có chuyện gì làm, nhưng mà có lúc bồi cha chơi cờ uống trà trò chuyện, hoặc là bồi mẹ của mình đi ra ngoài đi dạo, rất biết cách tự tìm niềm vui riêng. Mà Tô Phiếm càng là trong một ngày thì hơn nữa ngày đều ở nhà bồi hấn, Tô Trạm cảm thấy cha mẹ và anh trai đối với sự trở về của mình rất là chuyện bé xé ra to — Chuyện trong nhà và bên ngoài cũng không bận rộn, mỗi ngày liên vây quanh hấn, hấn lại không phải là đứa con nít ba tuổi cần người theo bên cạnh.

Cho nên mắt thấy đám hồ bằng cầu hữu ở đời trước ba lần bảy lượt thịnh tình mời mọc, Tô Trạm suy nghĩ một chút, vậy mà cũng đồng ý. Cũng trịnh trọng mà nói với Tô Phiếm, để cho hấn nên bận cái gì thì bận cái đó đi. Tô Phiếm lúc đó đang ở trong thư phòng của mình gọi điện thoại thông báo một số chuyện, y buổi tối đã sắp xếp xong kế hoạch, dự định mang em trai ra ngoài đổi gió, không nghĩ đến Tô Trạm lại đáp ứng cùng đám Hứa Gia Kiệt đi Phường Đại Kim chơi.

Nếu như có thể cho y một lựa chọn, chuyện Tô Phiếm lúc này muốn làm nhất, chính là sửa một nóc toà thành, đem Tô Trạm nhốt vào bên trong, người ngoài đừng hòng tiến vào, người bên trong cũng không cần phải đi ra. Y có thể coi chừng Tô Trạm, để hấn mỗi ngày trải qua thật tốt. Nhưng mà, Tô Phiếm lúc này chỉ có thể nói rằng — “Được, đi sớm về sớm, đừng uống rượu cùng bọn họ, cũng đừng đụng vào thuốc phiện.”

Gia hỏa nào đó rất xem thường mà bĩu môi: “Em cũng không phải là đám nhị thế tổ đó.” Ngay sau đó lại sờ sờ đầu của mình, mùa hè ở Miền Điện rất nóng, mà tóc của mình thì quả thực là hơi dài: “Nhưng mà, em nghĩ trước tiên phải đi cắt tóc đã.”

Tô Phiếm nhìn dáng vẻ đầu tóc lộn xộn của em trai, tâm tư động một cái: “Em muốn lái xe xuống dưới trần cắt tóc hay là ở trong nhà?” Hơn nữa lại tự nhủ thêm một câu: “Tay nghề của Lí phó quan cũng không tệ lắm, cắt tóc cho cha đã mười mấy năm rồi.”

Lúc hành quân đánh giặc, cho dù bạn là tướng quân, người cắt tóc cho bạn cũng không phải là nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp gì, trực tiếp để sĩ quan quân đội đẩy một phát là được, tiểu binh bên dưới càng giúp đỡ cắt tóc lẫn nhau. Tô Trạm đương nhiên biết cái truyền thống này, hấn ở đời trước rất chú trọng đầu tóc, đời này lại đơn giản không chú trọng nhiều như thế, đương nhiên cái tính thích sạch sẽ thì vẫn không đổi, chỉ có điều đối với ăn mặc ngủ nghỉ bao gồm cả kiểu tóc hết thấy không xem trọng, hấn cảm thấy quá phiền phức.

Vì vậy cũng không muốn đặc biệt đi một chuyến nữa: “Vậy thì để Lí phó quan cắt đi, dù sao cũng chính là cắt ngắn một chút mà thôi.”

Tô Phiếm lập tức sai người đem cái gương lớn đặt trong thư phòng, cho đến khi Lí phó quan mang theo một bộ dụng cụ cắt tóc đơn giản đến, chùi khăn lên người Tô Trạm, chuẩn bị cắt tóc, Tô Phiếm lại mỉm cười đứng bên cạnh Lí phó quan, thấy Tô Trạm phủ một cái khăn trắng ở trong gương nói: “Nếu không, anh trai cắt tóc cho em đi, tay nghề của anh cũng tạm được.”

Người nào đó rất là hoài nghi mà liếc về phía trước một cái: “Anh xác định?”

Người anh trai nào đó mỉm cười: “Xác định, lúc anh ngốc trong quân doanh, học cùng người ta.” Hơn nữa, thấy đầu của Tô Trạm ở trong tay của người khác loay hoay tới loay hoay lui, Tô Phiếm cảm thấy không được tự nhiên.

Lí phó quan nhìn dáng vẻ của đại thiếu gia nóng lòng muốn thử, cũng ở bên cạnh mỉm cười nói: “Được a, nhị thiếu gia, cậu đừng xem thường dáng vẻ này của đại thiếu gia, tóc của tướng quân lần trước vẫn là đại thiếu gia cắt đó.”

Thế là, nhị thiếu gia của Tô gia bắt đầu dĩ gật gật đầu, tin tưởng. Nhưng mà, không lâu sau đó, hấn đối với cái gật đầu này của mình cảm nhận được sự đau lòng không gì sánh được.

Đầu tiên, Tô Trạm nhìn động tác ở trong gương của Tô Phiếm vẫn rất là thành thạo, rất ra dáng, còn từ từ cắt ra được kiểu tóc, ít nhất không biết thành dáng vẻ người thô lỗ của hầu hết các binh lính. Đợi khi gần kết thúc, Tô Phiếm sau khi tỉ mỉ xử lý phần tóc mái cho mình, người nào đó mắt nhìn Tô Phiếm lại nhin không được mà hắt xì một cái, sau đó lại nghe một tiếng hô của Lí phó quan: “Ai ya, cẩn thận!”, tay của Tô Phiếm run lên, giật mình đem phần tóc mái của hấn cắt ra một lỗ hổng.

Tô Phiếm vội vàng buông kéo xuống đem phần tóc mái buông xuống, quả nhiên là vừa dùng sức liền cắt đến gần phần mép tóc, giọng điệu vô cùng áy náy nói: “Xong rồi, đây đều sắp xong rồi, A Trạm, anh thật sự không phải cố ý.” Phản ứng đầu tiên của Tô Trạm chính là chửi cha, còn chưa ra khỏi miệng liền nhớ đến cha của y cũng là cha của mình, chửi không được, thế là gắng gượng mà đem ngữ khí đè xuống.

Khuôn mặt của nhị thiếu gia Tô gia tái mét.

Nhưng mà vẻ mặt áy náy của Tô Phiếm không có chút giả tạo nào, hấn cũng không biết nên nói gì, ai kêu Tô Phiếm cũng chỉ là sốt sắng muốn giúp hấn chút, hướng chi ngày thường y đối với mình tốt như thế. Thế là Tô Trạm vừa tức vừa giận vừa không dám nói, quả thực giống như đau mà không dám kêu.

Tô Phiếm mắt thấy sắc mặt của em trai không tốt, tranh thủ quay sang cầu cứu Lí phó quan nói: “Chú Lí, cái này có thể cắt sửa được hay không?”

Lí phó quan cũng khom lưng quan sát phần tóc mái của Tô Trạm cả nửa ngày, thờ dài nói: “Đây, đây thật sự, nhị thiếu, đây là không thể sửa chữa được.”

Hố cha nó rồi, ai có thể sửa một lỗ hổng lớn trên rèm cửa chứ! Tô Trạm không nói gì trừng mắt anh trai nhà mình, mà người sau thì vô cùng ân hận mỉm cười, “A Trạm, anh thật sự không phải cố ý mà.”

“Anh nếu như cố ý, đại gia em sẽ khiến cho anh ăn không vô!” Kiểu tóc của lão tử! Người nào đó trong lòng buồn bực mà nghĩ rằng, mặc dù hấn không phải là người để ý bề ngoài, nhưng mà, tạo hình hại mắt như thế này, căn bản không có cách đi gặp người khác được hay không.

Lí phó quan thương tiếc cả nửa ngày, đề xuất ra một biện pháp giải quyết duy nhất — Tóc sát da đầu, đơn giản cắt ngắn toàn bộ luôn.

Thế là, nhị thiếu nào đó tràn đầy mong đợi vào kiểu tóc mới trong ánh mắt ân hận hổ thẹn của Tô Phiếm ra đời – Tóc hấn bị cắt thành một quả hạt dẻ cầu thủ, quả thật là cắt xát da đầu, mơ hồ có thể thấy được da đầu màu xanh dưới lớp tóc ngắn ngủn. Tô Trạm cảm thấy chính mình vô cùng giống như vừa mới từ trong tù ra ngoài lao động cải tạo, cũng rất giống như vừa mới hoàn tục từ trong miếu.

Nhưng mà tính tình của nhị thiếu nổi lên, nhìn vẻ mặt và ánh mắt ân hận vô cùng của anh trai nhà mình, lại cảm thấy bản thân hoàn toàn không thể giống như lúc trước thích phát giận thì liền phát giận. Nhìn một đầu tóc ngắn sát da đầu trong gương, đành phải đem sự đau khổ này mà nuốt suốt.

“Em thật sự thiếu thông minh mới tin tưởng lời của anh –” Tô Trạm sờ sờ cái đầu bóng lũng cắn răng nghiêng lợi nói.

Kỳ thực kiểu tóc sát da đầu này sạch sẽ gọn gàng, càng tôn lên ngũ quan trên khuôn mặt khiến cho môi hồng răng trắng nổi bật lên, rất có một loại vẻ đẹp nhìn thấy mà giật mình. Tô Phiếm thấy lông mi của Tô Trạm còn dài hơn không biết bao nhiêu lần tóc của hấn, thật sự giống như quả cầu lông mao nhưng nhưng, y nhin không được vươn tay sờ sờ, mỉm cười mà ca ngợi rằng: “Dễ nhìn.”

Lí phó quan ở một bên chỉnh lại tóc cho y, một bên mỉm cười: “Không sao đâu, nhị thiếu gia của chúng ta lớn lên rất dễ nhìn, cho dù là đầu trọc cũng rất dễ nhìn.”

Tô Trạm vẫn luôn đối với tướng mạo của mình không quá quan tâm, dễ nhìn hay không dễ nhìn từ trước đến giờ hấn chưa từng để ý, lúc này nghe hai người ca ngợi mở miệng ra là dễ nhìn, rất có một loại xúc động mắt trợn trắng — Dễ nhìn cái quỷ a, cắt cho anh một cái đầu trọc thế này anh chịu không?!

Thế là, Tô gia nhị thiếu gia đối với kiểu tóc mới rất không hài lòng, tức giận ngút trời mà đạp cửa đi ra ngoài, hoãn lại hành trình tối nay, cùng với, tất cả các hoạt động trong mấy ngày nay, quyết định ở nhà an

tâm dưỡng tóc dài.

Vào giờ cơm tối, Tô tướng quân và phu nhân đối với kiểu tóc mới của con trai nhỏ nhà mình quyết đoán không thể thích ứng, nói lảm nhảm rất lâu, một câu mà hai vợ chồng hết lần này đến lần khác nhắc đến chính là — Tóc này cũng quá ngắn rồi, giống như người xuất gia.

Thế là, Tô Trạm càng phẫn nộ, hận hông thể đem người nào đó ở một bên tràn đầy vui vẻ mà đánh một trận.

Tô Phiếm trông ánh mắt có thể nói là sáng quắc của em trai rất là bình tĩnh ung dung mà uống một hớp canh, tiếp tục khen ngợi nói: “Vẫn rất dễ nhìn mà, không sao đâu, dưỡng mấy ngày là dài ra thôi.”

Không có ai biết rằng, y đem một nhúm tóc của Tô Trạm nhặt lên, bỏ vào trong một cái bùa hộ mệnh luôn mang theo bên người mình. Bùa hộ mệnh này là mẹ xin được khi đi Yangon thay Tô Trạm cầu phúc vào năm ngoái, y và Tô Trạm cùng với tướng quân mỗi người một cái. Y bỏ một nhúm tóc nhỏ của mình vào, tóc của hai người quấn vào nhau, phân không ra.

Giống như một câu thơ mà lúc còn nhỏ đã học được — Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất di.*

* , : /Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất di/: Kết tóc làm vợ chồng, yêu thương mãi không đổi thay.

45. Chương 45

Tô Trạm không có cách nào ra khỏi cửa đành phải chuyên tâm ở nhà đem tóc của mình dưỡng dài ra, hần mặc dù không để ý xấu đẹp nhưng mà cũng hiểu được cái đầu trọc lóc này rất phá nát hình tượng, vì thế ai đó gọi hần ra ngoài đều thờ ơ không để ý tới. Tô Phiếm rất có tự giác lấy công chuộc tội, lại trùng hợp gặp phải mùa hè nóng bức nhất cũng không có bao nhiêu việc, dứt khoát cả ngày ở nhà bồi mèo con của y.

Ban ngày chuyện Tô Trạm có thể làm là tắm rửa, đi ngủ, ăn các loại trái cây, thời tiết ở Miến Điện nóng đến nỗi có thể khiến cho hần hận không thể ngâm mình trong thùng gỗ đầy nước, mà mẹ và Tô Phiếm cũng không chịu để hần hưởng mấy lạnh, lý do là lúc hần từ trong bụng mẹ đi ra thì không phải là đặc biệt tốt, một khi bị cảm lạnh có thể giẫy vò cả mười ngày nửa tháng. Trong nhà còn xây dựng một hồ bơi, Tô Trạm vẫn trước sau như một sợ nước, nhưng mà theo tuổi tác càng ngày càng lớn, cũng không phải là khó mà tiếp nhận như thế. Nếu như có Tô Phiếm ở đó, thì sẽ cùng Tô Phiếm đến hồ bơi ngắm nửa ngày.

Buổi tối, hần sớm đã quen với việc ngủ cùng Tô Phiếm, hai anh em cởi quần áo chỉ còn lại một cái quần lót, thân thể trần như nhộng dựa vào nhau, hơi lạnh thì lạnh, thân thể lại rất ấm áp, khiến cho Tô Trạm cảm thấy lạnh nóng giao nhau thoải mái đến vô cùng, hướng chỉ thủ pháp đầm bớp của Tô Phiếm thật sự rất cao siêu, cộng thêm lại uống canh xương mấy ngày nay, hần cũng không còn đau chân ngủ không được như mà lúc còn ở Mỹ nữa.

Có lúc hứng thú lên, hần sẽ cùng Tô Phiếm hơn nữa đem bò dậu lái xe đi ra ngoài hóng gió, trong nhà mới mua một chiếc Land Rover, chạy dưới bầu trời đêm đầy sao, hương vị mùa hè thoang thoảng trong gió, núi rừng miền Bắc Miến Điện dưới ánh trăng gương nanh múa vuốt thoạt nhìn vừa thần bí lại vừa khủng bố, nhưng lại không ảnh hưởng đến tâm tình hóng gió của hần.

Chỉ có điều người nào đó mười năm không sống ở Miến Điện, thoáng cái trở lại ngày hè nóng bức dài dằng dặc ở đây cũng không phải là thích ứng lắm, ngoại trừ ăn sáng, một ngày ba chén canh xương Tô Phiếm dọn dồ, để cao lên hần chỉ có thể bịt mũi mà uống cạn, thời gian khác một mực không muốn ăn cơm.

Tô tướng quân buổi tối sau khi lần thứ hai nghe được nhị thiếu gia trốn ở trong phòng nghỉ ngơi ở lầu hai hưởng mấy lạnh xem ti vì không thèm xuống dưới ăn cơm, giận tím mặt muốn tự mình lên lầu đem hần khiêng xuống, “Thằng nhóc nhỏ này, sao có thể không ăn cơm chứ! Nhị thiếu gia mấy ngày nay đều như vậy sao? Là do cơm nước làm không ngon hay là tại sao? Thật sự chưa từng ăn qua đau khổ, muốn giống

như lão tử lúc đầu vừa mới mang binh...” Tô tướng quân tuổi tác càng cao thì càng dài dòng lời thôi bắt đầu nói về năm đó, tật xấu của phần lớn người lớn tuổi đều có — Hồi tưởng lại quá khứ.

Chung Ý Ánh cũng cau mày thở dài: “Đứa nhỏ này, bây giờ thì đang lấy trái cây thay cơm, nói rồi cũng không nghe.” Phàm là phụ huynh đều cảm thấy đứa nhỏ không thích ăn cơm thực sự là tùy hứng khiến cho người ta đau đầu, nhưng mà nghĩ đến dáng vẻ của Tô Trạm lúc còn nhỏ vô pháp vô thiên, nhớ đến hắt hủi năm nay xa gia đình ở bên ngoài ăn không ít đau khổ, hai vị trưởng bối lại cảm thấy không thể khiến trách nặng nề được. Nhưng bọn họ chỉ có thể trông cậy vào Tô Phiếm người làm anh trai này có thể đem người dụ dỗ xuống ăn cơm, bởi vì Tô Phiếm so với bọn họ còn chiều chuộng hơn.

Đúng như dự đoán, Tô Phiếm mỉm cười an ủi cha mẹ nói: “A Trạm không muốn ăn cơm thì trước tiên đừng ép em ấy, em ấy bây giờ đang nóng đến hoảng, đầu tóc còn chưa dài được bao nhiêu, tâm trạng lại không tốt, tự nhiên là không có khẩu vị gì. Đợi chút nữa con nấu chút cháo đậu xanh cho em ấy.”

Chung Ý Ánh xác thực có chút nhìn không nổi, “Con a, chưa từng thấy qua ai cứng chiều em trai thành cái dạng này. Đầu tóc cắt hổng thì cắt hổng thôi, tiểu tử này, còn giận như vậy.”

Tô Phiếm trong lòng vừa chuyển, mỉm cười không trả lời lời nói của mẹ, y chính là muốn cứng chiều A Trạm như vậy, đối tốt với hắn, tốt đến nỗi ở trong lòng Tô Trạm ngoại trừ Tô Phiếm y ra, thì không có ai có thể so sánh được. Đương nhiên, y mới sẽ không nói cho cha mẹ biết rằng, tiểu tử thối đó không chịu ăn cơm đến nửa đêm thì đối bụng, chính mình còn hầu hạ hắn bữa ăn khuya, thế nào cũng sẽ bị cha mẹ niệm cho tới chết mới thôi.

Ăn xong cơm tối, Tô Phiếm lưu loát vo sạch gạo bỏ vào nồi còn đặc biệt cho thêm một chút táo đỏ hạt sen, sợ đậu xanh quá mát hại thân thể, ở đây ăn xong cơm tối sớm, đợi chút nữa còn có thể cho cha mẹ làm điểm tâm giải khát.

Chung Ý Ánh ở một bên nhìn dáng vẻ con trai lớn kiên trì tự mình động tay chỉ đem hành động của Tô Phiếm quy về nguyên nhân quá cứng chiều em trai, ngay cả nấu cháo đậu xanh cũng không chịu để người khác nhúng tay vào, mỉm cười thay Tô Phiếm sửa lại cổ áo vì động tác vừa nãy mà bị nhếch lên, nói rằng: “Mẹ thế nhưng tìm không ra người quan tâm hiểu chuyện hơn A Phiếm nhà chúng ta, nhưng mà A Phiếm, tâm tư này của con nên phân một ít cho những chỗ khác đi, nếu như tìm một cô gái rồi đối xử ảm áp như vậy, không có ai sẽ không thích A Phiếm nhà chúng ta.”

Chung Ý Ánh nhàn rồi nhiều năm như vậy, thấy con trai lớn và con trai nhỏ đều đã trưởng thành, một đứa thì thông minh tài giỏi, một đứa thì cuối cùng cũng không còn nghịch ngợm gây sự nữa, chồng thì sự nghiệp thành công, tóm lại không có chỗ cho bà nhọc lòng. Thấy các bà lớn cùng lứa với bà đều đã ôm cháu, càng đem sự chú ý lên người con trai lớn nhà mình — Người của Tô gia vẫn là quá ít.

Tô Phiếm rửa tay rồi lau khô sạch sẽ nói: “Mẹ, con, tạm thời còn chưa nghĩ tới.”

Chung Ý Ánh nhìn con trai lớn tuần tú sáng sủa, nghĩ đến Tô Phiếm bất luận ở điểm nào cũng đều xuất chúng, nhìn tới nhìn lui trong mấy gia đình giàu có ở miền Bắc Miền Điện, tìm ra người có thể xứng đôi với Tô Phiếm cũng rất ít: “Khó tìm, phải sớm một chút suy nghĩ, mẹ vẫn chỉ trông cậy con sớm một chút cho mẹ ôm cháu thôi, A Trạm mẹ cũng không trông cậy, còn kén chọn như một đứa con nít, không ăn cơm. Người làm anh trai con này còn nuông chiều nó.” Tô Phiếm đối với tâm tình này của mẹ rất bất đắc dĩ, chỉ có thể dụ dỗ, vừa may tiểu nha hoàn chạy đến nói là tướng quân có chuyện tìm, lúc này mới có thể giải thoát.

Tô Trạm sờ một đầu tóc lổm chổm của mình tức giận bất bình mà từ một bên hiện ra: “A Phiếm anh lại cùng mẹ thì thăm to nhỏ cái gì?” Hắn lúc này bị cha gõ vài cái, tâm trạng có hơi không thoải mái, đồng thời còn thấy mẹ ở trong phòng bếp kéo Tô Phiếm nói chuyện, càng thêm không dám hiện thân — Chắc chắn sẽ bị nói thêm một lần nữa.

Tô Phiếm lại là vừa thấy hắt hủi tâm trạng liền rất tốt, cầm lấy một mâm chuối tiêu ra, trực tiếp lấy trái cây nhà mình dụ dỗ em trai ngồi xuống, người nào đó bây giờ quả thực lấy nhiều loại trái cây làm lương thực, bởi vậy mà bị Tô tướng quân một tiếng ra lệnh hạn chế cung cấp, để xem tiểu tử con còn không ăn cơm hay không. Quả nhiên, Tô Trạm buổi tối không ăn cơm vừa thấy một mâm chuối tiêu màu da cam, ánh mắt như phát sáng, hàng lông mi dài dài còn nhướng nhướng vui vẻ.

“Cha quá chặt chẽ rồi...” Tô Trạm phàn nàn với anh trai nhà mình, một bên không quên cầm lấy chuối tiêu hì hục hì hục mà hai ba phát đã ăn xong một trái chuối tiêu giống như con khỉ. Ánh mắt của Tô Phiếm hơi hơi híp lại, chứa đầy ý cười, “Cha cũng là sợ em không ăn cơm tổn hại đến cơ thể, không sao đâu đợi sau này anh kêu người tìm đầu bếp người Nhật đến, em không phải là thích ăn lạnh sao? Đến lúc đó cho em ăn đủ, chính là đầu bếp này phải ở trong thành phố, cha thấy được người Nhật Bản phỏng chừng sẽ nổi trận lôi đình.”

Quả nhiên, vẫn là anh trai của hắn hiểu hắn, nhị thiếu nào đó sắp đem mình ăn thành trái cây về mặt phần khối mà gật gật đầu.

Lúc này, Tô Phiếm đang trông chừng em trai về mặt tức giận nhưng cuối cùng vẫn thành thật ngốc ở trong nhà, hải lòng mà bỏ vài trái dưa hấu cho Tô Trạm, đồng thời sử dụng ánh mắt biểu thị hạ nhân không được phép nói cho tướng quân. Phòng bếp nhỏ chỉ mở cái đèn nhỏ, lộ ra ánh sáng mờ nhạt hoà hợp, chiếu vào nửa bên khuôn mặt vui trong dưa hấu của Tô Trạm, lông mi dài dài cong cong phủ xuống, đáng vẻ đa tình mà quyến luyến. Mặc dù, người nào đó hì hục hì hục mà gặm dưa hấu quả thực hơi không lịch sự.

Nhưng mà trong mắt của Tô Phiếm, em trai như vậy lại gây thơ thuần khiết đáng yêu, cho nên, y lại không tự chủ được mà vươn tay sờ sờ cái đầu trọc của Tô Trạm, một lớp tóc ngắn ngắn đâm vào lòng bàn tay làm cho trái tim y đều ngứa ngáy. Tô Trạm lại lập tức xoay đầu tránh mắt nhìn Tô Phiếm, dùng ánh mắt kháng nghị rằng: “Tô Phiếm, anh lại sờ nữa thử xem, lão tử còn chưa tính sổ với anh đó!” Dứt lời đuôi mắt còn kéo dài hung hăng mà liếc anh trai nhà mình một cái, tiếp tục vui đầu gặm dưa hấu. Bởi vì ngũ quan thật sự tinh xảo đẹp đẽ, sự uy hiếp này không có chút đáng sợ nào.

Tô Phiếm thu về móng vuốt trêu chọc mèo con, bật cười một tiếng: “Chân tướng, em trai trái cây.”

Tô Trạm ăn ba trái chuối tiêu, nửa trái dưa hấu, có chừng có mực mà dừng lại, bởi vì Tô Phiếm đặc biệt nấu canh đậu xanh cho hắn, đợi chút nữa bột nóng liền có thể uống rồi. Người nào đó coi như nhớ mà bán mặt mũi cho anh trai nhà mình.

Tô Trạm vốn tưởng rằng hoạt động của tối hôm nay là cùng Tô Phiếm đánh bài rồi đi ngủ, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Mục Thiên Chương, thanh âm của người sau ở trong điện thoại nghe ra vẫn rất thiếu đánh như cũ.

“A Trạm, sao rồi, về nhà mấy ngày vui đến quên cả trời đất cũng không biết mà đến thăm thanh mai trúc mã anh đây sao?”

Tô Trạm chân mày cau lại: “Lẽ vật của Chương thiếu anh đâu, còn nói cái gì mà sẽ cho tôi một sự ngạc nhiên lớn nữa?”

Người ở đầu dây bên kia điện thoại nhẹ nhàng cười vài tiếng, giọng nói mang theo vài phần từ tính, còn chưa đợi y mở miệng, Tô Trạm lại nghe được có người bên cạnh hung tợn mà dùng tiếng Đan Ban thúc giục: “Mục Thiên Chương, mày bớt trêu hoa cho tao! Nhanh lên!”

Tô Trạm trong lòng rung mình, tên gia hỏa này là bị ép buộc sao? Nhưng nghe thanh âm của Mục Thiên Chương sạch sẽ có lực lại không lớn lắm, “Anh...”

“Anh không có chuyện gì. Mặc dù không nghĩ tới sẽ ở trong cái tình huống này mà gặp mặt lại, nhưng mà, A Trạm, em có thể đến một chuyến không?”

Tô Trạm không biết đã phát sinh chuyện gì, nhưng cũng chỉ hơi suy tư một chút nói: “Anh đang ở đâu?”

“Nhị thiếu quả nhiên đủ ý tứ, Phường Đại Kim.”

“Thật sự không muốn anh cùng đi vào sao?” Tô Phiếm ngẩng đầu lại theo thói quen mà sờ sờ đầu của Tô Trạm, bây giờ em trai này thật sự quá hợp ý. Bảng hiệu bằng đèn ne-on của Phường Đại kim trong bóng đêm loé sáng, lộ ra sự ồn ào náo động.

Tô Trạm một phát đẩy ra tay của Tô Phiếm, gật gật đầu nói: “Không sao đâu, em vào xem một chút liền đi ra.” Tô Phiếm còn thật sự đem hắn làm một tiểu thiếu niên 19 tuổi sao, kỳ thực cũng không có ai so với hắn càng quen thuộc với cái địa phương này hơn — Đây là chỗ tiêu tiền mà đời trước hắn thường đến, ăn uống đánh bài chơi gái một loạt, hắn và đám hồ bằng cầu hữu có chuyện hay không có chuyện đều đến đây

chơi đùa. Nhưng mà có thể đến cái địa phương ăn chơi này cũng không phải là đơn giản có tiền là được, tất cả mọi người có thể tiến vào một cách vui sướng đều hiểu được lẽ lối ở bên trong, tóm lại sẽ không làm càn ở trong Phường Đại Kim.

Vì thế lại thêm một câu hơi không hài lòng: “Đã nói không cho anh vào rồi mà. Anh càng muốn vào.”

Tô Phiếm chớp mắt cười đến gian trá: “Mục Thiên Chương từ nhỏ liền muốn bắt cóc em, anh người làm anh trai này phải giám sát chặt chẽ một chút. Được rồi, anh ở bên ngoài đợi em nửa tiếng, sau nửa tiếng em còn chưa ra, anh liền đi vào.”

Tô Trạ nói một tiếng “được” liền xoay người đi vào trong.

Dựa theo ký ức ở đời trước thuận lợi mà tìm đến ghế lô, nhân vật đang đứng ở cửa giống như vài vệ sĩ, vừa thấy Tô Trạ đến liền dùng tiếng Miến Điện hỏi một chút thân phận cùng mục đích đến, lập tức liền mở cửa.

Nhưng mà cửa vừa được mở ra, Tô Trạ kinh ngạc nhìn tình cảnh bên trong ghế lô — Trên cái giường nhỏ rải rác một đồng thuốc phiện cùng dụng cụ, bài tú lơ khơ, chip đánh bạc cũng lộn xộn ở trên bàn đánh bài, có nam có nữ, có người Miến Điện, người Trung Quốc, người Thái Lan, một đám người lộn xộn, tất cả mọi người đều sôi nổi liếc mắt chú ý đến người đột nhiên xuất hiện là hắn, ngoại trừ Mục Thiên Chương và Mục Uy đang đứng bên trong.

Trên trán Mục Thiên Chương đột nhiên bị người ta đập một phát, máu tươi theo thái dương mà chảy xuống nửa bên mặt, ngũ quan anh tuần cao ngất bởi vì máu tươi chói mắt càng thêm lộ rõ hơn, nhưng mà ánh mắt của y lại bình tĩnh mang theo sự hồ hững, không chút nào vì hòng súng đen ngòm kề sát huyết thái dương mà dao động.

Mục Thiên Chương vẫn như cũ không nhúc nhích mà giờ súng, xoay đầu thấy là Tô Trạ, bỗng nhiên vô cùng vui vẻ ân cần chào hỏi giống như Mục Bách: “Ai ya, đây không phải là Tô gia nhị thiếu gia sao! Năm đó cậu vẫn còn là một đứa con nít bé xíu, đã lớn thế này rồi!”

Cho dù nói thế nào, Mục Uy đời trước đối với mình có ơn cứu mạng, tất cả mọi người đều đối với Tô nhị thiếu hân tránh như xà hạt, thậm chí là có lúc bỏ đá xuống giếng, chỉ có Mục Uy ra tay giúp đỡ. Hắn cũng quen thuộc với tính cách của Mục Uy, là người thích cười, thích đùa, thích náo nhiệt, đương nhiên làm ra mấy chuyện xấu cũng không chút nào chịu thua, thậm chí hung ác độc địa, thủ đoạn độc ác mang theo chút ngây thơ. Nhưng mà đời trước bọn họ cũng không xung đột lợi ích, còn bởi vì mùi thói ở phương diện nào đó hợp nhau, chơi tốt đến mức có thể kết nghĩa làm bạn.

Vì thế Tô Trạ thấy được tình cảnh như vậy chỉ là hơi ngạc nhiên một chút, ngay tức khắc trong lòng liền nhận không được muốn hướng Mục Thiên Chương phần nộ — Hai anh em bọn họ cãi nhau với bức tường, kéo theo họ Tô hắn làm gì. Chỉ ung dung mà tiến vào vài bước, nghiêng đầu kéo khoé miệng coi như là chào hỏi: “Mục Uy, chào.”

Bọn họ ở đời trước quen biết nhau cũng là ở Phường Đại Kim, Tô Trạ lúc 15 tuổi không sợ trời không sợ đất ở Phường Đại Kim đánh bài tới thiên hôn địa ám, Tô nhị thiếu hăng hái lên, hăm hở mà đứng ở trên đài cao, cao giọng tuyên bố, ngày đó nợ của tất cả mọi người đều tính dưới tên của hắn — Thua tính cho tôi, thắng tính cho các người. Dù sao, lúc đó Tô Phiếm đã biết kinh doanh kiếm tiền rồi, hắn không tiêu thì ai tiêu. Bởi vậy lại dẫn đến sự chú ý của Mục Uy, hai người nhất thời liền chống lại ánh mắt nhau, chẳng nói lời nào liền trước tiên là đánh bài, đánh bài đến cuối cùng hắn và Mục Uy đều đỏ cả mắt, cuối cùng cư nhiên giảng hoà. Từ đó về sau, liền lộn lộn cùng một chỗ.

Mục Thiên Chương lười biếng hơi hướng phía sau mà ngửa đầu, ánh đèn che phủ khuôn mặt, là một loại anh khí kiên cường nói không ra lời, chỉ nghe y uể oải mà mở miệng nói: “Người đến rồi, anh hai, em thế nhưng có người chứng minh.”

Đôi mắt của Mục Uy to mà tròn trên khuôn mặt xanh đen mà chuyển chuyển, hỏi trực tiếp Tô Trạ: “Tiểu tử này ngày 10 tháng 6 đi Băng Cổ phải không?”

Tô Trạ bị hỏi đến không hiểu ra sao như bị lọt trong sương mù, lại cũng chỉ có thể dựa theo tình hình thực tế mà trả lời: “Đúng vậy, tôi ngày đó vừa mới từ Mỹ về.”

Trên mặt Mục Uy rõ ràng vẫn còn nghi ngờ: “Hai người các cậu có phải là thông đồng trước rồi không?”

Mục Thiên Chương ấp úng cười một tiếng, mang theo sự châm biếm rõ ràng: “Tôi cùng Tô Trạm mười năm chưa gặp, có cái gì để mà thông đồng? Lại nói, tôi và hần ngàn dặm thông đồng có chỗ nào tốt! Anh hai, bản thân anh đánh mất hàng hoá cha giao phó, bây giờ ngược lại trách đến trên đầu tôi, còn nghi ngờ nhị công tử của Tô tướng quân, tôi nghĩ, nếu như để cha biết, ông ấy sẽ không vui đâu.”

“Nhưng mà, ngoại trừ mày không có ai biết lộ tuyến và thời gian ngày đó thương đội đi, nhưng mày lại đứng lúc xuất hiện ở Chiang Rai, tất cả đều này quá trùng hợp!” Mục Uy vẫn như cũ không buông tha nói, y vừa mới uống một ly rượu mạnh, bây giờ hơi rượu bốc lên, bởi vì vừa mới mất một đợt hàng khiến cho cha rất giận liền nhắm vào đầu não là y mà chửi một trận, trong lòng rất khó chịu. Rất không khéo, buổi sáng liền có người đến bẩm báo với y, ngày đó Mục Thiên Chương có xuất hiện ở Chiang Rai, căn bản không ở Yangon.

“A Trạm từ nhỏ đã cùng tôi chơi đùa, mẹ của tôi cùng với Tô phu nhân cũng là tri kỉ mười năm, tôi đi Băng Cốc đón hần trở về, lẽ nào có cái gì không thích hợp sao? Có bản lĩnh, anh có thể ở chỗ này nổ súng bắn chết tôi, sau đó về bàn giao với cha đi.” Mục Thiên Chương đối với cơn giận của Mục Uy không chút nào sợ hãi, hời hợt giải thích, rất có một loại cảm giác coi thường.

Ánh mắt của Mục Uy trừng lên cực to, “Lúc đầu tao nên đem mày ném vào trong nồi nấu thuốc phiện!” Mặc dù trong lòng vô cùng nghi ngờ, nhưng mà Mục Thiên Chương ngoại trừ mình ra là đứa con trai được cha cưng chiều nhất, mẹ của y mặc dù là người hoa tàn ít bướm đã sớm bị thể thân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, nhưng bà và Tô phu nhân luôn luôn qua lại thân thiết, bởi thế vẫn coi như là rất được sự tôn trọng của cha.

Mục Uy rất muốn bóp cò kết liễu sinh mạng của đứa em trai này, nhưng mà y mặc dù có rất nhiều anh chị em gái, nhưng mà cha vẫn luôn đối với đứa em trai này rất xem trọng; Chuyện thuốc phiện bị mất y cũng chỉ là nghi ngờ, hoàn toàn không có chứng cứ xác thực, hơn nữa nghe được Tô nhị thiếu chính miệng chứng thực, hần thoát nhìn lại không giống như gạt người.

Tô Trạm nhìn một màn tranh đấu của hai anh em nhà Mục Uy, chỉ cảm thấy dường như thấy được mình và Tô Phiếm ở đời trước.

Nhưng nhìn Mục Thiên Chương hơi mỉm cười, vươn tay lau đi vết máu ở mí mắt, hần lại cảm thấy lấy suy nghĩ của người bạn cũ ở đời trước này, cũng không thể đấu thắng Mục Thiên Chương — Mục Uy và hần giống nhau, chỉ có điều là y vào thân phận ở nơi đó, được cha nuông chiều thôi.

Nhưng mà, dưới tình huống này, rất sợ Mục Uy vẫn luôn tính cách quỷ dị không chắc sẽ thật sự thoả một cái đầu óc sung huyết giết chết Mục Thiên Chương, Tô Trạm xoay người từ trên bàn trà cầm lấy một chai rượu Whisky, mỉm cười nói với Mục Uy: “Được rồi, Mục đại thiếu, cùng với em trai nhà anh đánh giết giết thì có cái gì thú vị chứ! Chúng ta đến uống rượu, nếu như bởi vì tôi khiến cho hai anh em các người xảy ra hiểu lầm gì đó thì thật sự là sai lầm của tôi. Cái khác tôi không dám bảo đảm, nhưng mà ngày đó Mục Thiên Chương thật sự đến sân bay Băng Cốc đón tôi, chúng tôi cùng nhau ngồi máy bay về Yangon.”

Tô Trạm là mỹ thiếu niên đầu trọc, hơn nữa mỹ thiếu niên này khoẻ miệng còn câu lên ý cười, tư thế rót rượu lại tự nhiên không thôi, vừa thấy liền yêu thích, cuộc đời Mục Uy thích nhất người đẹp, rượu ngon, sau khi cân nhắc khắp nơi, trong mắt loé lên ánh sáng âm ngoan, chậm chạp hạ súng xuống, “Tiểu đệ, em nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng chạy loạn khắp nơi.”

Tô Trạm rên sát khi còn thép, ngẩng đầu đem cả một ly rượu màu vàng kim rót vào trong bụng, hơn nữa dưới sự chú ý của Mục Thiên Chương và Mục Uy, buồn bực không lên tiếng lại liên tục rót cho mình hai ly, uống một hơi cạn sạch, có thể nói là hết sức phóng khoáng. Ba ly rượu đầy vừa xuống bụng, hơi rượu liền lập tức xông lên đầu, dáng vẻ của Tô Trạm môi hồng răng trắng bị hơi rượu xông lên, lộ ra sắc mặt trắng nõn hồng hồng, mặt mũi xinh đẹp hợp chuẩn, lại không có tí xú nào nữ tính.

“Sao nào, Mục đại thiếu còn không cho tôi mặt mũi sao?”

Quả nhiên, Mục Uy lập tức ánh mắt liền loé sáng, cái đầu tròn trịa, khuôn mặt tròn tròn mang đầy ý cười, bởi vì, Tô Trạm vô luận là từ tướng mạo hay động tác đều vô cùng hợp khẩu vị của y. Điều này nếu đối

lại là con trai của nhà khác, Mục Uy tối nay là không chiếm không được, nhưng mà đối phương cũng không phải là tiểu tử xinh đẹp thông thường, hẳn là con trai nhỏ của Tô tướng quân, em trai của Tô Phiếm.

Y cười to đem súng thu lại, đổi ly rượu trên tay, “Được được được, không hổ là công tử của Tô tướng quân, chẳng thua kém gì anh trai của cậu.” Hơn nữa, không biết như thế nào, y thấy Tô Trạch chính là thuận mắt hơn Tô Phiếm quân tử nhẹ nhàng luôn mỉm cười như gió xuân, người sau thật sự là có chút cảm giác cao không vớ tới.

Mục Thiên Chương híp mắt, không hề chớp mắt mà nhìn Tô Trạch đầu tóc so với lông mi của hắn còn ngắn hơn, người nào đó không có tóc, thật sự là đẹp đến nỗi quá rõ ràng đi, mang theo một chút oang oang mang theo chút tính xâm lược. Nghe được mùi máu của mình, Mục Thiên Chương không biết thế nào, rất có xúc động thêm máu.

Tô Trạch trong chốc lát liền cùng Mục Uy hàn huyên thành một đoàn, bởi vì hắn thật sự quen thuộc với tính cách của Mục Uy. Ba ly rượu mạnh xuống bụng, Tô Trạch lại đầu óc choáng váng lại bắt đầu hai chân run run, đã sớm đem lời dặn dò của anh trai nhà mình ném ra sau đầu. Mắt thấy Tô Trạch lại muốn uống rượu, Mục Thiên Chương lại là một phát đoạt lấy cái ly của hắn, đem người từ bên cạnh Mục Uy kéo lên, “Cũng không phải kêu em đến tiếp rượu, A Trạch, em sao lại cùng anh trai của anh uống rượu rồi?”

Sau đó lại liếc một cái đến Mục Uy đang ôm một cô gái quần áo hở hang, “Anh hai, anh nếu như thật sự đem Tô nhị thiếu chúc say, anh có tin Tô Phiếm có thể nửa đêm chạy đến tìm anh tính sổ hay không?”

Giống như tự nhiên đối với Tô Trạch rất có hảo cảm, Mục Uy tự nhiên đối với Tô Phiếm cũng là không khỏi có chút kiêng kị, thế là tâm tư vốn định vươn tay đem Tô Trạch kéo trở lại, lập tức bỏ vào trong bụng.

Mục Thiên Chương dìu Tô Trạch đã bắt đầu say khướt, chuẩn bị đi ra ngoài, y cũng không tin tên gia hỏa Tô Phiếm đó sẽ không cùng đến. Bất kể thế nào, vẫn là tự mình đưa hắn ra ngoài thì tương đối an toàn, nói thế nào thì, tiểu tử này tối nay xem như là đã cứu mình. Y mặc dù không sợ Mục Uy sẽ giết mình, nhưng mà dây dưa không có giới hạn thật sự khiến y sợ rằng chính mình sẽ xuống tay giết y, nhưng mà thời cơ còn chưa tới.

Chỉ có điều không nghĩ tới, khách không mời mà tới của tối hôm nay lại xuất hiện thêm một người.

Tô Phiếm một thân nhẹ nhàng khoan khoái đẩy cửa ra, trước tiên đập vào mắt là chướng khí mù mịt trong ghế lô, hơi nhúu mày lại, cho đến khi thấy Tô Trạch sắc mặt đỏ giống như muốn dựa vào trong lòng Mục Thiên Chương, càng ung dung thản nhiên đi tới vài bước, lại không cần suy nghĩ mà đem người kéo trở về trong lòng mình.

“Sao lại để A Trạch uống nhiều rượu thế này?” Sắc mặt của Tô Phiếm không hề có biến hoá gì lớn, nhưng mà giọng điệu đã mang theo sự không vui.

Mục Thiên Chương câu lên khoé miệng, mỉm cười nói: “Đừng nói, đem người mang về đi, đúng rồi, đợi A Trạch tỉnh lại, nói tiếng cảm ơn của tôi với em ấy.”

Tô Phiếm nhìn Mục Uy đã ngồi phịch ở sofa uống thành một đoàn, Mục Thiên Chương trên đầu mang theo vết thương, trong lòng hiểu rõ vài phần, sự ôn hoà ngày thường cũng không còn sót lại chút gì, một tay đem em trai ấn vào trong lòng mình, một tay lại kéo cổ áo Mục Thiên Chương, nhẹ giọng nói: “Đừng đem A Trạch kéo vào chuyện này, nếu không, tôi không tha cho cậu đâu.”

Mục Thiên Chương tác phong không đứng đắn mỉm cười đánh rớt tay của Tô Phiếm, tùy tiện mà nhanh chóng vươn tay sờ đầu Tô Trạch một cái, “Em ấy sao lại cật đầu trọc rồi? Đều có thể trực tiếp vào miếu làm hoà thượng rồi.”

Tô Phiếm đỡ em trai đã bắt đầu đi ra ngoài, Mục Thiên Chương theo bên cạnh, giống như muốn tiễn hai người ra ngoài.

“Cậu ít làm trò trước mặt A Trạch đi, em ấy chắc không vui đâu. Lại nói, tôi cảm thấy, như vậy cũng rất dễ nhìn.”

Mục Thiên Chương khịt mũi khinh bỉ nói: “Tôi nói này Tô Phiếm, cậu cũng chịu quá rồi đi. Em trai của cậu cạo đầu trọc, phỏng chừng cậu cũng có thể nói là hoà thượng dễ nhìn nhất thế giới này.”

Mà Tô Trạm đang dựa trên vai của Tô Phiếm bị động tác của anh trai làm tỉnh lại, quả quyết nghe được bàn luận của Mục Thiên Chương về cái đầu trọc của mình, nghĩ cũng không nghĩ mà hừ hừ nói: “Anh đồ kị đi.” Hắn có một anh trai tốt yêu thương hắn, Mục Thiên Chương thế nhưng không có.

46. Chương 46

Tô Trạm còn tưởng rằng tửu lượng của mình vẫn ngàn chén không say như đời trước, nào ngờ rằng tửu lượng phải trải qua muôn ngàn thử thách mới luyện ra được, ngay cả party ở đời này còn không tham gia, cực kỳ ít đụng đến rượu, ba ly rượu xuống bụng liền say khướt. Hắn lão đảo lắc lư nhưng vẫn còn cảm giác, biết được là Mục Thiên Chương một phát đem mình kéo lên, sau đó Tô Phiếm liền đi vào đỡ mình đi ra ngoài. Thậm chí còn nghe thấy tên gia hỏa miệng tiện nào đó thật sự còn làm một cái đánh giá đối với cái đầu tóc mới của mình, trực tiếp nhận được câu trả lời mỉa mai của mình.

Vóc người của Tô Trạm không cao bằng Tô Phiếm, vẫn là dáng vẻ của thiếu niên thon dài, gầy gò, hơn nữa uống rượu cũng không mượn rượu làm càn, vì thế mà Tô Phiếm dễ như trở bàn tay liền đem em trai nhà mình vừa lôi kéo vừa ôm mang ra ngoài. Mục Thiên Chương hai tay dứt túi quần, đứng dưới ánh đèn ne-on nhìn hai anh em Tô gia, Tô Phiếm cẩn thận từng li từng tí mà dìu Tô Trạm say tí bĩ, muốn đem hắn nhét vào trong xe, còn không quên đem tay che trên đầu Tô Trạm, sợ rằng cái đầu bóng lưỡng đó bị đập hỏng.

“Đi thôi.” Tô Phiếm ầm một tiếng đóng cửa xe, ngăn trở tầm mắt giống như một mũi tên của Mục Thiên Chương, mở miệng nói lời tạm biệt.

Xe của Tô gia dưới tầm mắt xa xăm được chiếu rọi bởi ánh đèn ne-on lao vút đi. Cho đến khi chiếc xe đó đã dung nhập vào trong màn đêm, Mục Thiên Chương lúc này mới thu lại tầm mắt, mỉm cười nhẹ nhàng, trong lòng nghĩ, không biết tiểu đầu trọc sáng sớm ngày mai thức dậy, thấy được quả sẽ hài lòng hay không đây?

Quốc lộ ở đây đã sửa rồi những vẫn không được tốt lắm, may là xe tốt mà cũng có chút xóc nảy, Tô Phiếm đem em trai ôm vào trong lòng mình, tính toán để hắn ngủ được thoải mái an ổn hơn. May mà Tô Trạm mặc dù say đến loạn thất bát tao, nhưng mà không mượn rượu làm càn, chỉ không nhúc nhích nằm sấp trong lòng mình, cái mũi cùng với cái miệng thở hơi nóng ra ngoài, giống như con chó nhỏ bị nóng hông.

Nhưng mà đầu của Tô Trạm nóng hừng hực nằm úp sấp trên bắp đùi của mình, mùa hè ăn mặc rất phong phanh, bắp đùi của Tô Phiếm có thể cảm nhận được nhiệt độ từ trên người Tô Trạm truyền tới, thậm chí còn mang theo hơi rượu, một chút một chút tản ra ngoài. Xe hơi xóc nảy một chút, người nào đó liền khó chịu mà xoay đầu ở trên đùi của mình, cái xoay này lại hồng bết, cái mũi, đôi môi đỏ mọng toàn bộ sấp lại gần địa phương không nên sấp, mà hơi nóng Tô Trạm tỏa ra toàn bộ đều hướng bộ vị nào đó của mình chào hỏi.

Tô Phiếm mạnh thở ra hít vào một hơi, ổn định lại tinh thần, lại thở ra thật dài, cúi đầu vừa nhìn chỉ thấy gia hỏa đang nằm úp sấp trên đùi mình đang nhắm chặt hai mắt, hàng lông mi dài dài cong cong như cánh bướm nhẹ nhàng run động, đôi môi có góc có cạnh đang như gần như xa mà dần đến bộ vị chính mình bắt đầu bưng bưng phần chần, đồng thời còn bắt đầu nhỏ giọng thì thầm thì thầm lộn xộn gì đó, khiến người ta nghe không hiểu hắn đang nói cái gì.

Nhưng mà lúc này Tô Phiếm cũng không rảnh rồi bận tâm đến người nào đó đang xí xô xí xào, tiểu binh phía trước còn đang lái xe, y nhắm mắt lại thật sâu, thử cố gắng bình phục tâm trạng, chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt ve quả đầu dưa hấu lông mao nhưng nhưng của Tô Trạm, khó có được nói lời thô tục: “Lão tử nhìn thành thánh nhân rồi.”

Vừa sờ xuống, ngoại trừ một đầu tóc ngắn ngắn, còn có mồ hôi đầy tay, nhớ đến tên gia hỏa nào đó khi ngủ thì bắt đầu nóng lên, không nghĩ tới mới qua một lúc, trên mặt cũng hiện lên sắc đỏ, mất đi sự trắng nõn như tuyết thường ngày, đỏ đến nỗi giống như hoa phượng nở trong sân.

Y lúc này mới nhận ra được có chút không đúng, tâm tư quanh co khúc khuỷa mới dâng lên lúc này lập tức biến mất sạch sành xanh, Tô Phiếm cúi xuống dán lỗ tai vào, chỉ nghe được Tô Trạ nhỏ giọng thì thầm, nhưng mà phát âm lại rất rõ ràng, “Nóng chết lão tử rồi, A Phiếm, em rất nóng a.”

Trước đó y đã hỏi qua Mục Thiên Chương rằng Tô Trạ đã uống bao nhiêu rồi, chỉ là ba ly rượu Whisky mà thôi, cho dù từ lượng có cạn thế nào cũng không đến nỗi uống thành cái bộ dạng này, mắt thấy trên mặt Tô Trạ dâng lên ửng đỏ không giống bình thường, ngay cả phần cổ sau tai cũng không thể may mắn tránh khỏi, Tô Phiếm cân nhắc một chút, biết rằng rượu kia không hề đơn giản. Nhưng mà Mục Uy căn bản không có can đảm và thực lực dám ra tay với Tô Trạ, hơn nữa, Tô Trạ lúc đó cũng chỉ là toàn thân nóng lên hoàn toàn không hề mất đi lý trí. Nghĩ đến tác phong và lời đồn đãi của Mục Uy, Tô Phiếm trong lòng nghĩ trong rượu kia phỏng chừng đã bỏ vào chút đồ thúc tình.

“A Phiếm, đến, đến nhà chưa, em, em muốn tắm, nóng chết em rồi, đều, đều là mồ hôi.” Người nào đó nằm sấp trên người anh trai nhà mình, chiếc xe này chạy đến nỗi đầu óc quay cuồng, chỉ một mực muốn tắm rửa, đồng thời bởi vì trên người Tô trạ mát lạnh, dứt khoát duỗi tay duỗi chân mà nhắm thẳng lên người Tô Phiếm mà cọ cọ hóng mát.

Tô Phiếm trấn an mà vỗ vỗ cái trán của hắn, dặn dò nói: “Tiểu Lưu, lái nhanh một chút.”

+++++

Tô Trạ giờ phút này đang choáng váng nóng hôi hổi mà đặc biệt nhớ đến hồ bơi trong nhà, cho nên sau khi mơ mơ màng màng cảm thấy Tô Phiếm mang mình xuống xe, rốt cuộc cũng đã đến nhà, thoáng mở to mắt một chút, đầu lưỡi liếm liếm môi, nói với anh trai: “Đi, đi hồ bơi!”

Tô Phiếm một bên dặn dò xong, một bên lại kêu người nhanh chóng chuẩn bị nước tắm rửa.

Suối nước nóng trong nhà có tích trữ nước ấm, Tô Phiếm nhớ tới lần trước Tô Trạ ở trong này tắm rửa đã là chuyện của mười năm trước rồi. Lúc này bị người nào đó trêu chọc tình dục đã sớm hành quân lạng lẽ, y chuẩn bị tỉ mỉ mà đem con ma men này tắm rửa sạch sẽ, sau đó mang lên giường đi ngủ, đồng thời Tô Phiếm vô cùng muốn đánh mộng hắn một trận, ai kêu tiểu tử này dám chạy loạn làm chi.

Nếu không phải mình nhất định muốn đi cùng, bên dưới mí mắt của hai anh em Mục gia từ phong lưu thành hạ lưu và không có ý tốt gì, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì. Đứa em trai này, từ trước đến giờ đều không tự giác được chính mình lớn lên tướng mạo xinh đẹp có thể khiến cho người ta không để ý đến giới tính.

Lúc còn nhỏ giống như là thất khiếu* chỉ thông được hai khiếu, ngày thường thì thông suốt nghịch ngợm, phá phách và một chuyện nữa là đối phó với mình, ngay cả sự khổ tâm của cha mẹ cũng không cảm nhận được. Càng về sau thì cuối cùng cũng trưởng thành rồi, thấy được đáng về thông minh khéo léo như thế, biết yêu thương anh trai, hiếu thuận cha mẹ, dường như lại thông suốt được vài khiếu. Bây giờ, từ Mỹ du học trở về, thấy được càng giống như là thanh niên tốt, chỉ có điều thất khiếu thông suốt được sáu khiếu — Khiếu tình cảm không thông.

* : /Thất khiếu/: Thất khiếu (Gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng).

* Mã: Đoạn trên khó hiểu nhờ. Bà con ráng nghiệm nhen, chứ tui cũng không biết giải thích sao lun á. Hi hi.

Tô Phiếm nhớ đến ngày hôm qua Tô Trạ tố cáo với mình — Nha đầu tên là Tiểu Lan kia, có phải là ánh mắt có vấn đề hay không, nhìn rất không lưu loát, A Phiếm, người chân tay vụng về như thế, mau kêu quần gia thay người đi. Tô Phiếm mỉm cười đáp ứng, hôm đó liền kêu người cuốn gói rời đi, mặc dù đứa em trai ngốc đến tức giận này của chính mình gắng gượng đem mặt mày của tiểu nha đầu lý giải thành ánh mắt có vấn đề.

Cho đến khi Tô Phiếm thử hồng học đem Tô Trạ cố định tốt, người sau nhắc mí mắt lên, râm rì râm rì bảo rằng: “Không tắm nước nóng đâu, muốn nóng chết người ta hả!”

Tô Phiếm bắt đầu cởi nút áo của hắn, kiên nhẫn giải thích rằng: “Không được, A Trạ, em uống say, nếu trực tiếp tắm nước lạnh, sẽ bị nhiễm lạnh. Trước tiên đem toàn thân mồ hôi rửa sạch, rửa xong liền lên lầu nằm máy lạnh ngủ. Đừng nhúc nhích.”

Hai ba cái liền đem người lột sạch trơn, Tô Trạh nhắm mắt còn đang lằ bằ, cái cổ trướ ngực đỏ một mằ, ngay cả thắ lườ, bụng đỏ tới thân dưới, một thân da trắng gần như đều bị nhiễm một màu phầ hồng. Vậ nhỏ nhỏ ở giữa lại đã có xu hướng run rẩy đứng lên, không lớn không nhỏ, hình dạng có thể nói là trắng tấp, màu sắc có thể nói là cảnh đẹp ý vui.

Tô Phiế buồ hắ ra, bất động thanh sắc mà đánh giá, chỉ cảm thấy Tô Trạh giờ khắ này là một viên thậ ngọt ngào xinh đẹp nhưng lại khó gắ, nhìn thì đượ, mà lại ăn không đượ. Nhưng mà y mấy ngày nay cùng Tô Trạh sớm chiều ở chung, đặc biệt là buổi tối lại dắ sát người nhau mà ngủ, đã sớm luyệ đượ sức chịu đượ.

Mất đi sự ràng buộc của quần áo, vậ kia bắt đầu dần dần phồ càng lớn. Tô Trạh cũng cảm nhận đượ sự xôn xao của nửa người dưới, dường như là xuất phát từ bản năng, hắ nhắm mắt lại liền nắm lấy, không có chút cách thức nào mà tuốt lên tuốt xuống vài cái, đáng tiếc hắ đối với cái chuyện này hoàn toàn không quen thuộc, trái lại làn da mềm mại ở lòng bàn tay bị mình làm cho nóng lên, lập tức thu tay về.

Tô Phiế liếc mắt nhìn em trai, sau đó bắt đầu thông thả ung dung mà cởi quần áo của mình, cũng đem mình lột sạch, trong mắt của y lúc này đã không còn sự trong sạch ngày thường, đôi mắt sâu thẳm đen lắ như một cái hồ sâu, trên mặt không chút gợn sóng, phía dưới đã cuộn trào mãnh liệt mà sâu không lường đượ.

Tô Phiế liền đỡ lấy thắ lườ mềm mại hẹp dài của Tô Trạh bước vào hồ bơi, đem người nửa đỡ nửa dắ vào người mình mà đến vách hồ.

Tô Trạh chỉ cảm thấy trên người nóng, nước cũng nóng, khí nóng bốc hơi lên, trong trong ngoài ngoài dường như muốn bị lửa nướng chín. Mà chỉ có tay của Tô Phiế đang đỡ vai mình là lạnh, vì thế không quan tâm gì liền nhắm mắt nhào lên người Tô Phiế, trong miệng lầ bầu nói: “Không tắm đâu, khó chịu!”

Tô Phiế đỡ em trai, mỉm cười tưới nước lên người hắ, chỉ nghe thấy trong phồ vốn tĩnh lặng vang lên tiếng nước róc rách trong trẻo. “Nào có thể không tắm, nếu không tắm tối ngay cho em ra ngoài ngủ như mèo hoang, anh không cho em lên giường ngủ đâu.”

Tô Trạh rì rào lằ bằ bắt đầu cọ cọ trên người Tô Phiế, tùy đối phương xoa xoa rửa rửa cho mình, chỉ cảm thấy thoải mái vô cùng, dường như tay của Tô Phiế có sức hấp dẫn. Nhưng mà theo dòng nước nóng một phen tưới lên, mùi rượu và thành phần thúc tỉnh tác động càng nhanh, khiến cho Tô Trạh chỉ cảm thấy tình cảnh nửa người dưới nóng lên và cứng rắn đến nổi phát đau, đau đến nổi ý thức của hắ tỉnh một nửa.

“Con mẹ nó, Mụ Uy sao lại vẫn thích bỏ đồ vào trong rượu vậy!” Tô Trạh lằ nhằ mắ chữi, hắ đương nhiên còn chưa ngốc đến độ cho rằng mình uống ba ly rượu liền đến nổi say rượu mất lý trí.

Tô Phiế nhìn dưới nước, chỗ kia của em trai và mình đều dựng thẳng đứng, chỉ cảm thấy bây giờ chuyện duy nhất muốn làm chính là đem em trai ném lên giường hung hắ mà làm một trận.

Nhưng mà đầu nhỏ dưới thân vẫn không có cách nào chiến thắng đại não đặc biệt lý trí và ý chí kiên cường của Tô gia đại thiếu. Y quyết định đổi sách lược, thế là tiến đến bên tai Tô Trạh, sau đó rất có kỹ xảo mà phun khí nóng lên khối thậ non đó, nói rằng: “A Trạh, khó chịu sao. Anh giúp em đi tìm nữ nhân.”

Người nào đó ở phương diện nào đó rất có tính sạch sẽ hắt tay một cái, hắt nước đầy mặt Tô Phiế: “Không, không muốn nữ nhân, nữ nhân phiền chết đi đượ, khóc lóc om xòm.” Hắ đòi trước không ít lần thấy qua nữ nhân khóc lóc om sòm muốn hắ phụ trách, vọng tưởng một bước lên trời gắ vào Tô gia. Mà Tô Phiế thấy em trai đáng vẻ tim đập mạnh, mặt đỏ bừng, nhắ nhắ khó chịu lại cảm thấy vui mừng, đồng thời cho dù lúc nầy Tô Trạh đáp ứng, hắ cũng không thể nào đồng ý.

Người nào đó đã bị nóng nảy đến nổi không quan tâm gì mà tự tiêu khiển, Tô Trạh dựa vào tường, một tay nắm cả cổ của Tô Phiế chống đỡ chính mình không bị ngã, một tay còn lại lại vận hành nhanh chóng trên tiểu huỳnh đệ của mình. Nhưng mà hắ rất không có phương pháp, rất không có sự khéo léo, chỉ trong chốc lát liền không có tính nhắ nại. Tô Phiế rử mắt nhìn, liền biết em trai này quả thật là tình khiêu không thông, còn thật sự thanh tâm quả dục.

Tô Phiế bước lên một bước, đem người ôm vào giữa mình và vách hồ, lồng ngực chặt chẽ dắ vào nhau,

cảm nhận được da thịt mềm mại của Tô Trạ̃m, âm thanh mang theo sự mê hoặc nghiêng đầu nói với Tô Trạ̃m: “A Trạ̃m, anh trai giúp em.”

Tô Trạ̃m giương mắt liếc y một cái, trong lòng nghĩ điều này dường như không tốt lắm, nhưng mà ý niệm này trong đầu còn chưa nghiên cứu kỹ, tay của Tô Phiếm lại bỗng nhiên phủ lên, giật mình vội vã nhắm mắt lại.

Hắn chỉ cảm thấy mệnh căn của mình bị một bàn tay rộng lớn bất ngờ nắm lại, từ trên hướng xuống trước tiên là chậm rãi tuốt, chủ nhân của cái tay này rõ ràng là quanh năm cầm súng, trên bàn tay có vài vết chai, ngẫu nhiên lướt qua trên mệnh căn của mình, cạ đến nỗi hắn sợ hãi. Không bao lâu, tốc độ và lực đạo càng ngày càng nhanh hơn, ngón tay đó còn đặc biệt linh hoạt vuốt ve đầu nhỏ, khoái cảm lan ra toàn thân, khiến cho Tô Trạ̃m nhất thời chống đỡ không nổi, xém chút chân nhũn trượt xuống nước, may mà Tô Phiếm một tay đỡ lấy chính mình.

Tô Trạ̃m mạnh mẽ mở mắt ra, nụ cười hàm chứa không có ý tốt nhìn mặt của anh trai nhà mình, chỉ thấy Tô Phiếm dáng vẻ quân tử nhẹ nhàng khoan khoái, anh tuần thường ngày cũng dần dần nhiễm mùi tình dục, trước ngực trắng nõn một mảng lớn, rõ ràng là dáng vẻ kiềm nén động tình. Đầu của hắn bị rượu và tay của Tô Phiếm làm cho chóng mặt, chỉ cảm thấy hắn và Tô Phiếm như vậy dường như có chút không thoải mái, nhưng mà nói thẳng ra cũng chỉ là bị người ta dùng tay giúp mình một chút mà thôi. Cái loại chuyện này, trong đầu của nam nhân không tính là gì, trong quân đội hành quân đánh trận cái loại chuyện tình này càng là thấy nhiều nên quen rồi.

“A Phiếm, xem ra, hừ, anh không ít lần dùng tay a...”

Mà tay của Tô Phiếm có nhiều kỹ xảo, lúc nhẹ nhàng, lúc nhanh chóng, lúc nặng lúc chậm mà động, một đôi mắt dịu dàng lại thẳng tắp nhìn chăm chú Tô Trạ̃m, người sau trắng trắng đỏ đỏ, lông mày và đôi mắt đen nhánh bởi vì ý cười phảng phất nhiễm một tầng hơi nước, đôi mắt đen trắng rõ ràng, cái miệng nhỏ đỏ hồng, xinh đẹp đến nỗi khiến người ta run động. Tô Phiếm chỉ cảm thấy nhịp tim của mình càng lúc càng nhanh, bên trong phạm vi tầm mắt chỉ có ánh mắt như cánh hoa đào của Tô Trạ̃m, vô cùng sáng ngời, chiếu vào trong con ngươi của mình.

Tất cả giống như gió xuân thổi qua rừng hoa đào, rồi ren mê loạn, loạn đến tình cảnh này thoáng như không giống ở nhân gian.

Tô Phiếm khoé môi hiện lên ý cười, cúi đầu nhìn vật trong tay mình, lười biếng đáp lại: “Tiểu tử em, xem ra không chỉ phải uống canh xương, còn phải làm chút Hổ Tiên* cho thân thể đang phát triển của em.” Mà dưới thân, trong lòng y đang lặng lẽ nghĩ rằng, của mình phỏng muốn hư rồi.

* : /Hổ Tiên/: Là một vị thuốc Đông Y tẩm bổ tráng dương.

Thoáng cái lại nhất thời chột trúng chỗ đáng tiếc của người nào đó, nhị thiếu gia của Tô gia nhất thời đầu óc nóng lên một tay hướng vào trong nước tìm kiếm, một phát liền nắm lấy thứ của Tô Phiếm, không ngờ đến cái thứ lớn đó vậy mà còn nhảy lên một cái trong tay mình, kích thước và phân lượng đều vô cùng không bình thường.

“Mẹ kiếp, cũng không ra làm sao cả!” Tô Trạ̃m trái lương tâm mà lảm bảm. Nhưng thấy Tô Phiếm một bên ra sức trên người mình, một bên cũng nặng nề chậm rãi thở hổn hển, dục vọng của nam nhân vừa lên thì thật là không dễ chịu. Thế là hết sức tốt bụng cũng bắt đầu giúp Tô Phiếm làm việc.

Tô Phiếm không ngờ đến được Tô Trạ̃m vậy mà cứ thế cũng giúp mình động tay, kích động đến nỗi khiến y “hí” một ngụm khí lạnh, thoáng cái đem đầu dựa lên vai của Tô Trạ̃m, xém chút không khống chế được mà bắn ra.

“Trách, xem ra đích thật là không ra sao cả.” Người nào đó vội vàng nhân cơ hội cười khẩy nói.

Tô Phiếm ngẩng đầu lên, giống như có ý nghĩ sâu xa mà mỉm cười nói: “Em có thể thử xem a.”

Tô Trạ̃m chỉ cho rằng đây là xem ai không thể chống đỡ được mà xuất ra trước, thế là chuyên tâm dồn sức bắt đầu đối phó. Mà Tô Phiếm chỉ cảm thấy chính mình đã nhận đến cực hạn, đành phải đem tất cả dục vọng phân thành hai nửa, một nửa giao phó vào thứ đang nằm trong tay Tô Trạ̃m, một nửa giao phó cho tay của mình càng thêm tập trung tinh thần mà cầm thứ cứng rắn trong tay làm việc.

Hai người bị nước nóng và dục vọng vờn quanh, lại bởi vì hai người đều thật sự ra sức, tràng diện có thể nói là kịch liệt. Tô Trạh nhắm mắt lại, khoái cảm từng cơn từng cơn giống như là thủy triều trào lên, vỗ cho hấn lâng lâng phơi phới. Giữa lúc mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy đầu của Tô Phiếm chống đỡ cái trán của mình, hơi nóng phả vào mặt kích thích cả người nổi da gà, hấn thậm chí có thể cảm nhận được sống mũi Tô Phiếm cao ngất nhẹ nhàng cọ cọ trên gò má của mình.

“Anh thật sự thích, người em trai này của anh.” Tô Phiếm giọng nói mang theo hơi thở dốc vang lên bên tai hấn.

Người nào đó không chút nghĩ ngợi mà trả lời: “Em cũng thích người anh trai này của em, này, nhanh một chút, thoải mái!” Tô Trạh chỉ cảm thấy tay tê, lập tức liền không muốn làm nữa.

Sau đó hấn nghe thấy Tô Phiếm cười một tiếng, càng thêm kè sát mình, thân thể của Tô Phiếm nóng hôi hổi, nhưng mà đôi môi lại lạnh băng, ở trên mặt của mình thường thường cọ qua.

Đột nhiên giật mình một cái, Tô Trạh cảm thấy giác quan, lỗ chân lông toàn thân đều lan ra, nhận lấy khoái cảm ngập đầu, dưới thân run rẩy bắn ra trên tay Tô Phiếm, quả thật giống như muốn chết đi. Mà môi của Tô Phiếm lại đột nhiên dán lên môi của mình, nặng nề nghiền ép, thậm chí còn vươn đầu lưỡi ở trên môi mình mà hung hăng liếm lấy. Đồng thời, thứ đồ kia trong tay của hấn kịch liệt mà nhảy lên, một dòng chất lỏng còn nóng hơn cả nước dưới thân bắn ra trong lòng bàn tay của mình, nóng đến nỗi khiến cho tim hấn run rẩy.

“Phắc, đem lão tử làm nữ nhân a, có tin em đập chết anh không!” Tô Trạh trước tiên là giống như ngốc mà sững sờ cả nửa ngày, bỗng nhiên trừng to mắt, một phát đẩy ra Tô Phiếm đang đè ở trên người mình, cau mày mắh.

Đáy lòng hấn không hiểu sao có chút hốt hoảng, mỗi người nắm thứ của đối phương dùng tay không có gì, nhưng mà cái hôn này đột nhiên xuất hiện, đến quá bất ngờ. Giống như là vẫn luôn bơi ở biên giới, nhưng có người đột nhiên vượt qua ranh giới.

Tô Phiếm lùi vài bước, trần truồng đứng dưới nước, trong mắt đã dần dần trấn tĩnh lại, rất là không để ý mà nói rằng: “A Trạh, em ăn ngọt vô cùng.”

Thấy vẻ mặt của đối phương không có chuyện gì, Tô Trạh nhất thời cảm thấy chính mình vừa nãy rối loạn địa thế mất đi phong độ, ngược lại có chút chuyện bé xé ra to, nhưng mà hấn vẫn có chút chột dạ và sự xao động vô hình, vì thế mà hung tợn trừng anh trai nhà mình nói: “Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!” Nói rồi liền từ trong nước bước lên bờ, lộn xộn lau khô thân thể, cầm đầu chạy đi.

Trên mặt trên người của Tô Phếm đều là bọt nước, dọc theo cái cổ trắng nõn thon dài chảy xuống xương quai xanh, y nuốt xuống, hầu kết theo động tác mà chuyển động lên xuống, tựa như lúc nãy mới ăn được một bữa ngon. Y đứng trong nước nhắm mắt, dường như nhớ lại cái mùi vị đó cả nửa ngày, lúc này mới mở mắt ra, tao nhã ung dung mỉm cười, rất có một loại tự đắc khi con mồi mắc câu.

47. Chương 47

Tô Trạh cảm thấy có chút không thích hợp, nào có đạo lý anh trai hôn em trai, nhưng mà cụ thể chỗ nào không đúng hấn lại không nói được, bởi vì thấy Tô Phiếm thái độ nhẹ nhàng không thêm quan tâm, người chuyện bé xé ra to hoàn toàn là chính mình.

Người nào đó gãi gãi đầu của mình cả nửa ngày, không muốn hiểu rõ, nhưng mà vừa nghĩ đến lúc nãy Tô Phiếm vậy mà xem mình như con gái mà hôn môi, nhất thời vừa cáu vừa giận. Vì thế Tô gia nhị thiếu gia ngay tại chỗ đem cái gối của Tô gia đại thiếu gia từ trên giường của mình ném ra ngoài, đồng thời khoá trái cửa lại, không nghĩ nữa, đi ngủ!

Đợi Tô Phiếm thông dong đến muộn lúc đi đến cửa phòng ngủ của em trai, lúc này mới phát hiện cái gối của mình đang nằm lẳng lóc dưới đất, rõ ràng là bị vứt đi. Lại vặn khoá cửa một cái, vậy mà cũng mở

không ra. Tô Phiếm đối diện với cửa phòng mà câu lên khoá môi, y có chìa khoá, em trai ngốc của mình có thể khoá được ai chứ?

Thôi đi, chuyện hôm nay phỏng chừng đối với gia hỏa tình khiêu không thông này kích thích đủ lớn rồi, Tô Phiếm cân nhắc một chút, nên cho hắn chút thời gian để tiêu hoá một chút.

Mọi chuyện đều phải từng bước từng bước mà đến không phải sao, không có ai có thể một ngụm liền thành người béo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Trạ thức dậy, theo thói quen mà sờ sờ bên cạnh, không nghĩ tới lại sờ vào khoảng không, lúc này mới nhớ đến tối hôm qua mình đem gối của người ta ném ra ngoài rồi, còn khoá trái cửa, bây giờ tự nhiên là không thể ở bên cạnh mình rồi. Không biết tại sao, người nào đó đã sớm quen với việc Tô Phiếm ở bên cạnh mình chiếm cùng một chỗ, nhất thời có chút thất vọng, dụi dụi mắt lâu bầu nói: “A Phiếm sao lại ngay cả cửa cũng không gõ một cái!” (Mã: Bà con thấy gì không, thấy gì không, đây là chiến thuật mưa dầm thấm đất đấy. Từ từ rồi em cũng lọt tròng thôi. há há.)

Đợi đến lúc hán xuống lầu ăn sáng, chỉ thấy trên bàn cơm chỉ có cha mẹ, cái chỗ bên cạnh ghế của mình lại trống không thì càng thất vọng: “A Phiếm đâu ạ, anh còn chưa dậy sao?”

“Đâu phải ai cũng giống con ngủ đến mặt trời lên cao đâu, A Phiếm đã sớm mang Tông Gia đến Trần Ban Dương ở Yangon bàn công chuyện rồi.” Chung Ý Ánh nói, “A đúng rồi, đây là đồ mà anh trai con để lại cho con, con mau xem nó là cái gì.”

Tô Trạ nhận lấy một cái hộp thiết nhỏ tinh xảo theo phong cách cổ xưa từ trong tay của mẹ, chỉ có lớn bằng nửa bàn tay, bên trên có hoa văn điêu khắc phức tạp, thoát nhìn giống như hộp trang sức. Một tiếng “Ba” thanh thúy vang lên, Tô Trạ mở cái hộp ra, chỉ thấy trên lớp vải nhung màu đen đang nằm một mảnh tranh ghép nho nhỏ.

Tô Trạ ánh mắt sáng ngời, khó có thể tin được nhìn mảnh ghép nhỏ trong hộp, lúc hán ở Đài Loan đã đem tranh ghép toàn bộ ghép xong, nhưng mà chính là thiếu một mảnh hơn nửa cũng không tìm được. Mà bức tranh ghép này là do mẹ tự tay vẽ ra rồi đặt làm, có thể nói là hàng độc nhất vô nhị trên thế giới này.

“Đây không phải là mảnh tranh ghép đó của con sao, A Trạ, trở về con vẫn luôn nói với mẹ sao lại tìm cũng tìm không thấy sao? A Phiếm sao lại có cái này?” Chung Ý Ánh cũng nghi ngờ mà hỏi. Lúc Tô Trạ đi có mang theo bức tranh ghép kia, lúc trở về tranh ghép đã làm xong, nhưng mà lại thiếu một mảnh. Ngày đó bà và Tô Trạ cùng nhau đem tranh ghép làm khung rồi dán lên, treo trong thư phòng của mình, nhìn cái chỗ trống kia vẫn có chút tiếc nuối.

“Tô Phiếm cái tên này...” Tô Trạ đem mảnh ghép bỏ vào trong túi của mình, không biết Tô Phiếm làm cái gì, lúc này mới đem mảnh ghép bị thiếu kia lấy ra, hừ, cho rằng như vậy thì có thể lấy lòng mình bù đắp cho sai lầm tối qua sao? Người nào đó tương đối bất mãn mà nghĩ, nhưng mà trên mặt lại không giấu được sự vui vẻ.

Tô Chính Cương đối với thái độ nuông chiều của con trai lớn với con trai nhỏ vừa mới trở về không hài lòng, “A Phiếm này, thật sự là, con muốn ngôi sao thì anh con có thể đi chuẩn bị cái thang để lên hái sao xuống cho con! Cả ngày đều dán theo con, đem người làm cha này ném sang một bên, hôm nay mới nhớ đến đi Ban Dương bàn chuyện sủng ông đàn được, thật sự là mê muội mất cả lý trí!”

“Lão già ông đây là ăn dấm của con trai hử, con trai lớn con trai nhỏ không thân cận với ông, A Phiếm không bồi ông đi săn, A Trạ cũng không bồi ông đánh cờ.” Chung Ý Ánh mỉm cười trêu ghẹo chồng của mình.

“Thôi mà cha, đợi ăn sáng xong con bồi cha đi câu cá nha.” Tô Trạ bắt đắc dĩ mà dỗ dành cha mình nói, nhưng mà nghĩ đến mấy ngày nay thật sự là ở cùng với Tô Phiếm, y vừa đi, cũng không biết làm cái gì, dứt khoát bồi cha vậy.

Lão Tô tướng quân lúc này mới cảm thấy ở trước mặt con cái tìm trở về chút cảm giác tồn tại.

Nhưng mà Tô Chính Cương càng già tính tình càng trẻ con bởi vì kỹ thuật câu cá của Tô Trạ quá kém, hơn nửa hôm nay ngoại trừ vài con cá nhỏ ra có thể gọi là không thu hoạch được gì, hai cha con chơi không bao lâu liền rất là ghét bỏ liền mang đội bảo vệ cùng nhau về nhà.

Tô Trạm còn chưa kịp tắm rửa thay quần áo, chỉ thấy trong phòng khách vậy mà có một vị khách không mời mà tới — Mục Thiên Chương, người sau thế nhưng không có dáng vẻ nhếch nhác, chỉ là trên thái dương có một vết thương đã kết vảy.

Mục Thiên Chương thấy hai cha con Tô gia trở về, lập tức đứng dậy chào hỏi Tô tướng quân, y mấy năm nay không ít lần đến Tô gia vì thế mà rất quen thuộc với hai vợ chồng Tô thị, Tô Chính Cương và y chưa nói chuyện được vài câu, mắt thấy y đến tìm con trai của mình, cũng liền trực tiếp lên lầu nghỉ ngơi.

Tô Trạm còn chưa mở miệng hỏi Mục Thiên Chương, Mục Thiên Chương lại mỉm cười hỏi: “Sao rồi, quà tặng thích không?”

“Quà?” Tô Trạm nghi ngờ mà hỏi ngược lại.

“Tối hôm qua em uống say, còn đi vội vàng, cho nên anh liền trực tiếp nhét vào túi quần của em. Không lẽ bị anh của em giữ lại rồi?” Mục Thiên Chương hí mắt mỉm cười giống như một con hồ ly mà trêu ghẹo.

Người nào đó lúc này mới phản ứng lại, thì ra mảnh ghép không phải là Tô Phiếm thay mình tìm ra a! “Sao lại ở trong tay của anh?” Tô Trạm nhướn mày hỏi.

Mục Thiên Chương mỉm cười vô cùng gian trá nói: “Lúc còn nhỏ anh đã nói với em cái gì nào, sẽ có một ngày em sẽ cần.”

Tô Trạm không có vướng mắc ở cái vấn đề này, cau mày phỏng đoán nói: “Anh và Mục Uy đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh đoạt hàng hoá của y sao?” Mục Thiên Chương nhướn mày, không nghĩ tới Tô Trạm lại đột nhiên chuyển đến cái vấn đề này, nhưng mà vẻ ngạc nhiên của y chỉ là thoáng qua một cái, như cười như không mà trả lời: “Cái gì mà đoạt chứ? Anh bây giờ cũng không có cái thực lực cướp đoạt đồ của y này, lại nói, đồ của y cũng không phải là cha cho sao, đồ của cha, chúng ta là anh em đều có phần.”

Mục Thiên Chương không có nói với Tô Trạm rằng, nếu như không cướp đoạt mười tấn thuốc phiện trong tay Mục Uy, em cho rằng Tô Phiếm bây giờ có tiền đến trấn Ban Dương thủ tiêu tang vật chuẩn bị đổi thành tiền đô la đi mua súng ống đạn dược ở Việt Nam sao?

Y và Mục Uy, là từ khi sinh ra đã định trước phải tiến vào thế cục này, Tô Phiếm là muốn một tay duy trì thế lực của quân đội Tô gia ở miền Bắc Miến Điện, ba người bọn họ không có lựa chọn nào khác, nhưng mà Tô Trạm có. Nghĩ đến dáng vẻ của tên gia hỏa trước mắt này tối hôm qua không chút do dự thay mình giải vây, Mục Thiên Chương trong lòng cảm thấy ấm áp.

Tô Trạm nghe Mục Thiên Chương nói chuyện như đánh thái cực, biết rằng đây dù sao cũng là chuyện nội bộ của Mục gia, cũng không phải là chuyện mà mình có thể vài ba lời là giải quyết được, hơn nữa nhìn tình cảnh tối hôm qua, giữa hai anh em bọn họ kết thù kết oán đã lâu rồi — Mục Uy từ nhỏ liền muốn đem Mục Thiên Chương ném vào nồi nấu thuốc phiện rồi, hẳn quá quen thuộc người bạn tốt này của mình, sự tồn tại này của Mục Thiên Chương tuyệt đối là cái đinh trong mắt Mục Uy.

Có người muốn bạn chết, bạn không phản kháng, vậy thì sống thế nào? Cho nên hẳn cũng có thể hiểu được cảm nhận của Mục Thiên Chương.

Đáng tiếc, hẳn không hề hy vọng rằng thấy được anh em tương tàn thế này.

“Các người một vừa hai phải thôi, có thể làm anh em, là duyên phận đã tu luyện.” Tô Trạm suy nghĩ cả nửa ngày, chỉ có thể bật ra một câu như vậy.

Mục Thiên Chương ha ha cười lớn, dường như nghe được lời nói rất thú vị, không hề khách khí mà một tay sờ cái đầu trọc của người nào đó, nói rằng: “Em con nít hiểu cái gì! Không phải ai ai cũng giống em có một anh trai tốt. Đi, dẫn em đi chơi!” Y chỉ coi Tô Trạm là bị cha mẹ và anh trai bảo vệ quá tốt, vẫn chưa thấy được hiểm ác của dân gian.

Người nào đó vừa bị sờ đầu liền tặc mao lập tức đẩy cái tay không thành thực của Mục Thiên Chương ra, oán hận nói: “Sờ đầu lão tử nữa có tin tôi đánh anh hay không!” Nhưng mà người sau vẫn như cũ giống như lúc nhỏ khiêu khích chính mình, bị đe dọa lại thờ ơ mà vênh khoé miệng mỉm cười đắc ý.

Tô Trạm đối với cái thái độ này của Mục Thiên Chương rất là bất đắc dĩ, tên gia hỏa này hoàn toàn đem mình làm một nhị thể tổ đơn thuần trong sáng. Nào ngờ chính mình đã chết qua một lần, những người vì

danh lợi vây quanh bên cạnh mình đều là hư tình giả ý, sinh không mang đến, chết không mang đi, cái thế giới này chỉ muốn sống một cách đơn thuần.

++++++

Không có Tô Phiếm làm bạn, Tô Trạh cảm thấy rất là không được tự nhiên, nhưng may mà lại đến Mục Thiên Chương với lời thề son sắt muốn dẫn mình đi ra ngoài chơi, lập tức hai người ăn nhip với nhau mà lái xe ra ngoài.

Mục Thiên Chương nói là muốn dẫn Tô Trạh đi nhìn cảnh đời, đợi khi Tô Trạh đã ngồi trên xe của Mục Thiên Chương hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được thành phố Mạnh Cẩm ở bên cạnh, mới phát hiện vậy mà là hồng nghệ nhân* biểu diễn — Cũng chính là tục xưng của gay sau này.

Gay lúc này mới từ từ nổi dậy ở Thái Lan, Miến Điện và Thái Lan là hai nước láng giềng, mặc dù phần lớn mọi người vẫn như cũ nghèo khổ lạc hậu nhưng mà làm theo những người có tiền có quyền là ăn uống no đủ thì phải vui chơi thoả thích, đồng thời rất có tâm lý tìm kiếm cái lạ, nhưng mà làn gió hồng nghệ nhân này vậy mà cũng có thể quét đến nơi này. Đương nhiên, người có thể ở trong nhà hát này tiêu phí cũng không phải là người bình thường, ví dụ như đám người Hứa Gia Kiệt mà Tô Trạh đã gặp ở bữa tiệc hôm đó.

Tô Trạh lớn lên dễ nhìn, gia thế lại tốt, phía sau có Tô tướng quân nổi tiếng ở miền Bắc Miến Điện cùng với người anh trai danh tiếng vang xa, tự nhiên là đối tượng để mọi người nịnh bợ, một đám người đều sôi nổi đến gần bắt chuyện với hắn, đồng thời giống như con ruồi đuổi cũng không đi. Kỹ thuật của gay lúc này vẫn chưa đủ hoàn thiện, cũng chính là mơ hồ nhìn qua giống như nữ nhân, nhìn gần một chút đơn giản là vô cùng thô thảm. Xung quanh là một đám người mang bộ mặt giả dối chất đầy hư tình giả ý, người biểu diễn trên đài không có chút khiêu khích mỹ nào đáng tin, Tô Trạh ở trong lòng mắng Mục Thiên Chương mấy lần, như đinh đóng cột mà cảm thấy người bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên với mình này quả thực là rất tục tũn.

Nhưng mà nhóm người này đều có quan hệ vương vấn không dứt được với quân đội của Tô gia, Tô Trạh sẽ không ngốc đến nỗi giống như đời trước vì tính tình của mình mà vứt bỏ sắc mặt, hắn không muốn làm khó những gì Tô Phiếm đã khổ tâm vì Tô gia.

Mục Thiên Chương thấy lông mi tuấn tú của Tô Trạh cau lại, thoát nhìn trong lạnh lùng mang theo sự ảm nẫn, rất có ý tứ mỹ nhân lạnh lùng, hoàn toàn đối với sự tăng bốc của những người này không chút động lòng. Chính mình thật khó mới có cơ hội thừa dịp người anh trai luôn bảo vệ em trai sợ bị người ta ăn kìa không có ở nhà đem người ta lừa gạt ra ngoài chơi, lại không nghĩ rằng bị mấy cái bóng đèn này phá huỷ thời gian tốt đẹp của mình.

Mục Thiên Chương do dự một chút, quay đầu nói với Tô Trạh: “A Trạh, em không phải nói là muốn ăn món ăn Thái Lan sao, anh đã đặt bàn rồi, thời gian cũng gần tới, chúng ta đi thôi.” Tô Trạh như được đại xá mà phản ứng lại, lập tức gật gật đầu, chuẩn bị đứng dậy cùng Mục Thiên Chương cáo từ.

Hứa Gia Kiệt và con trai của Đào thổ ty còn chưa nói đủ, định mời Tô Trạh cùng nhau ăn tối, nào ngờ được người ta đã sớm có kế hoạch, lại không tiện chia mặt ra mời người đi ăn cơm cùng, đành phải thối thác không thôi mà nói lời tạm biệt với Tô Trạh.

Cuối cùng cũng từ trong hoàn cảnh chướng khí mù mịt mà ra ngoài, Tô Trạh hung hăng thở một hơi không khí trong lành, Mục Thiên Chương ở bên cạnh cả lơ phất phơ hỏi: “Sao nào, coi được không? Đáng tiếc còn có tiết mục cuối còn chưa xem xong a...” Giọng điệu của người nào đó rất là tiếc nuối.

“Tục tũn.” Tô Trạh phun ra hai chữ.

“Tô nhị thiếu, xem cái này rất đắt tiền được hay không a, cho nên mới muốn dẫn em đến nhìn cảnh đời...” Mục Thiên Chương nhếch khoé miệng cười nói.

Nhưng mà cảm giác Mục Thiên Chương cho Tô Trạh vẫn rất tốt, tên gia hoả này mặc dù cứ mở miệng là không buông tha cho người ta, nhưng mà làm trò hề bất thành lình vẫn có thể chọc cười người ta. Tô Trạh vẫn rất thích ở cùng với Mục Thiên Chương.

Chỉ có điều, bên này hai người cười đùa vui vẻ hi hi ha ha cùng nhau ăn cơm, bên kia Tô Phiếm cúp máy cuộc điện thoại trong nhà, sắc mặt lại có chút không tốt.

Y mới nảy cùng một tướng quân của chính phủ Lào bàn bạc thành công một đơn hàng súng ống đạn dược, thu mua một lượng lớn súng ống đạn dược kiểu Mỹ từ trong chiến tranh Việt Nam thu gom lại, cho dù chỗ về cũng không ai muốn, y cũng có thể thuận lợi thay quân đội của Tô gia bổ sung quân bị. Huống chi ngày nay kinh doanh thuốc phiện và mooc-phin đang nóng hổi, cho dù là đoàn ngựa thồ hay là lực lượng vũ trang địa phương, đều cần những vũ khí tiên tiến này. Thu vào giá thấp, bán ra giá cao, y có thể kiếm được một khoản tiền. Thái tướng quân của Lào vẫn luôn có quan hệ tốt với cha, Tô Phiêm vào lần đầu tiên thấy ông vẫn còn là một thiếu niên 14 tuổi, vì thế mà đợi đến khi y có thể một mình đảm đương một phía ra ngoài làm việc, Thái tướng quân đối với y không hề xa lạ, qua lại bàn chuyện làm ăn cũng là đi lướt qua.

Thái tướng quân vốn là dự định giữ y lại một buổi tối, đợi ăn cơm xong thì sáng sớm ngày mai liền cùng nhau đi, chỉ có điều ông là muốn về Lào. Nhưng mà sau khi nghe được thông tin từ trong nhà nói là Mục Thiên Chương dẫn Tô Trạm ra ngoài, hơn nữa còn đi Mạnh Cẩm xem hồng nghệ nhân biểu diễn, ý nghĩ đầu tiên của Tô Phiêm chính là — Mục Thiên Chương đây là muốn làm hư em trai của y.

Đối với việc Tô Trạm nằm ngoài tầm kiểm soát của mình, cảm giác ở cùng với người ngoài, Tô Phiêm cảm thấy rất không tốt.

“Tông Gia, cậu đi nói với Thái tướng quân một câu, nói là, trong nhà có chút chuyện gấp, tối hôm nay không thể bồi ông cùng nhau ăn cơm được.” Tô Phiêm dặn dò Nghiêm Tông Gia ở bên cạnh.

Nghiêm Tông Gia nhú mày nói: “Vậy chúng ta bây giờ liền gấp rút trở về sao?”

“Đúng, nhưng mà, chúng ta đi Mạnh Cẩm, Mục Thiên Chương dẫn A Trạm đến Mạnh Cẩm chơi rồi, thuận tiện đón hân về luôn.” Tô Phiêm chơi đùa phật châu trong tay của mình nói.

Nghiêm Tông Gia không dám nhìn thẳng vào mắt của Tô Phiêm, mặc dù ánh mắt của đại thiếu gia thoát nhìn dịu dàng như ngọc, nhưng bên trong đôi mắt đó lại là sự cứng rắn không gì sánh được, hơn nữa trong mắt và trong lòng của y, duy chỉ có một mình Tô Trạm.

Y đem tầm mắt rơi vào phật châu đang nằm trong tay của Tô Phiêm, dường như đó chính là hoá thân của đại thiếu gia, một bên suy nghĩ chọn lọc từ ngữ nói: “Đại thiếu, tướng quân dặn cậu và Thái tướng quân nói chuyện nhiều một chút, nếu bây giờ vội vã trở về sẽ rất cực, lại nói...” Nghiêm Tông Gia dừng một chút rồi nói tiếp: “Lại nói, nhị thiếu đã lớn rồi, cậu ấy đi ra ngoài chơi cũng không bị lạc.”

Nghiêm Tông Gia và Tô Phiêm cùng nhau lớn lên mười năm, trên danh nghĩa mặc dù là thiếu gia và phó quan, nhưng mà tình cảm đặt ở đó, hai người sớm chiều ở cùng nhau, có lúc càng giống như là anh em. Hơn nữa, Tô Phiêm biết Nghiêm Tông Gia vẫn luôn trung thành và tận tâm với mình. Vì thế mà nói một hơi cũng không làm cho y không vui, ngược lại nhớ đến đoạn thời gian này mình đã ở cùng với Tô Trạm quá nhiều, đem Nghiêm Tông Gia gạt qua một bên, có chút lạnh nhạt y. (Mã: Trời, cứ như hoàng thượng với hậu cung ý.)

Tô Phiêm mỉm cười tiến lên, vỗ vỗ bả vai của Nghiêm Tông Gia, nói chuyện với y giống như lúc còn nhỏ: “Được rồi, Tiểu Gia, tôi biết là cậu muốn tốt cho tôi, nhưng mà A Trạm, tôi vẫn không yên tâm lắm.”

Từ khi y trưởng thành, đã rất ít nghe được cái xưng hô Tiểu Gia mà đại thiếu dùng để gọi mình này, Nghiêm Tông Gia vừa nghe được, sửng sốt một chút, lại cảm thấy vô cùng quen thuộc và xót xa, mơ hồ lại có chút tiếc nuối, nếu như không có nhị thiếu, chính mình, chính mình có phải mãi mãi là Tiểu Gia của đại thiếu hay không. Nhưng mà nhị thiếu vừa trở về, cái gì cũng đều thay đổi rồi, ngay cả công việc làm ăn và quân vụ mà bình thường đại thiếu để ý nhất cũng đều đặt qua một bên, đem nhị thiếu ở nhà đặt ở vị trí đầu tiên. (Mã: Bà còn có thấy đoạn này không, quen thuộc không, nó chính là cái suy nghĩ của hầu hết các tình địch trong truyện đam mỹ lẫn ngôn tình đó. Ừa gan mà. Mã không thích bạn Tông Gia này! Tông Gia à, em không phải là con ruột của tác giả nhé, là con ghê nhá nhá nhá ~~)

Tay của Tô Phiêm cũng không buông xuống, lại nắm bả vai của Nghiêm Tông Gia, chậm rãi nói: “Nhớ, Tô Trạm chính là tôi, cậu không chỉ phải trung thành với tôi, cũng phải trung thành với Tô Trạm.” Nghiêm Tông Gia là người mình trông nom mà lớn lên, Tô Phiêm hi vọng đem y cũng làm một người em trai của mình, y và Tô Trạm cũng xem xem, vì thế mà nghĩ rằng tiểu tử choai choai này đại khái là bởi vì đoạn thời gian này bị lạnh nhạt có chút không vui, vẫn là tính tình thiếu niên.

Điều y thích là, đại thiếu gia ngoài mặt tao nhã lịch sự đối với ai cũng tốt, nhưng trên thực tế sát phạt quyết đoán, cùng ai cũng đều có khoảng cách, xứng đáng là Tô gia đại thiếu mà y nhìn lên và sùng bái. Mà không phải là một Tô Phiếm toàn tâm toàn ý chỉ vây quanh em trai.

Nhưng mà, y cũng chỉ có thể gật gật đầu nói: “Dạ, Tòng Gia hiểu rồi.”

48. Chương 48

Ngoài cửa sổ là cánh đồng bao la bất tận được chia thành từng ô từng ô vuông vức rõ ràng, một mảnh xanh mơn mẫm, người nông dân đầu đội cái mũ nhọn, mặc áo màu đen, có ống tay áo ngắn đang làm việc ngoài đồng. Ở xa xa là một con sông rộng, trên sông vài chiếc thuyền bè vừa nhọn vừa hẹp dài đang trôi. Mấy đứa con nít Miền Điện ở trần lộ ra làn da ngăm đen ở bên bờ sông đùa nghịch. Mặt trời đã ngã về hướng tây, ánh chiều tà màu cam đỏ in bóng xuống mặt sông theo những gợn sóng dập dờn dập dờn, là một buổi chiều ấm áp yên bình.

Tô Trạ và Mục Thiên Chương chân trần ngồi trên mép thuyền, hai người ăn no một trận, lúc này gió thổi mát mẻ, ngẩng nhìn ánh chiều tà đều lộ ra dáng vẻ lười biếng. Trong tay Mục Thiên Chương còn cầm lấy một bình rượu nhỏ hình chữ nhật, híp mắt ngẩng đầu nhấp một ngụm rượu, xoay qua nói với Tô Trạ: “Sao nào, Tô nhị thiếu, bây giờ thoải mái rồi chứ? Ai, nhưng mà, anh hôm nay thật sự là ăn gan hùm mật gấu dẫn em ra ngoài. Tô Phiếm phỏng chừng đến tâm làm thịt anh cũng có.”

Lông mi và lông mày của Tô Trạ đều bị nhuộm thành màu vàng kim, nhưng một cái đầy sống động, lông mi dài dài cong cong chống đỡ ánh nắng chiều tà, không tự chủ được mà bảo vệ anh trai nhà mình, nói: “A Phiếm chỗ nào có lòng dạ độc ác như anh nói, thật sự là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Mặc dù là nói như vậy, Tô Trạ nhìn gợn sóng dập dờn dưới chân, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh ở đời trước lúc mình chết, Tô Phiếm bây giờ đối xử với mình tốt đến nỗi muốn nâng mình lên trời, hẳn quả thật không thể tin rằng người mỉm cười sai người đem mình nhấn vào trong nước là Tô Phiếm.

Ánh nắng chiều tà chiếu rọi làm cho phong cảnh trở nên tráng lệ đến mê lương, gọi lên hồi ức xa xôi của Tô Trạ ở đời trước.

Mục Thiên Chương nhìn người bên cạnh xinh đẹp giống như muốn hoà vào trong ánh nắng chiều tà, lơ đãng lại ngửa đầu uống một ngụm rượu, mỉm cười nói: “Quả nhiên là anh em một lòng, anh đây là người dẫn em đi chơi, mời em ăn cơm còn thành tiểu nhân, hả, Tô nhị thiếu?”

Mùi thơm ngát từ rượu trái cây câu lên con sâu rượu của Tô Trạ, một phen đoạt lấy bình rượu trong tay Mục Thiên Chương, cũng không ngại mà trực tiếp liền dốc chai rượu lên uống vài ngụm, đôi môi bị rượu thấm ướt thoáng cái thành màu đỏ tươi, trong mắt Mục Thiên Chương có một loại xinh đẹp đến nỗi nhìn thấy mà giật mình.

“Đúng rồi, em với anh cả của anh, ngoại trừ lúc còn nhỏ có gặp mặt qua một lần, anh sao lại cảm thấy... Em rất quen thuộc với anh ấy vậy?” Mục Thiên Chương nhớ đến dáng vẻ tối hôm qua hai người uống rượu với nhau, nếu như y không biết, còn cho rằng Tô Trạ và Mục Uy là bạn nhậu với nhau.

Tô Trạ khẽ nhướn mày, che giấu mà nói: “Nào có, em với anh không phải càng quen thuộc hơn sao?”

Mục Thiên Chương cúi đầu mỉm cười một tiếng, giọng điệu lại lộ ra chút mập mờ nói: “Vậy chẳng lẽ không, anh ngay cả tín vật đính ước đều tặng cho em rồi a.” Tô Trạ rất là không biết nói gì mà liếc mắt một cái, “Vương bát đản nào đến tín vật đính ước! Ai cùng anh đính ước chứ!”

Mục Thiên Chương rất là kinh ngạc mà trừng to mắt, vẻ mặt giống như bị cô phụ, “Mảnh ghép của anh a, em không phải là nhận lấy rồi sao?”

Tô Trạ rất có xúc động muốn hướng lên trời trợn trắng mắt, y cũng xem như là biết được Mục Thiên Chương làm sao mà có thể sống tiếp rồi, tuyệt đối là da mặt đủ dày, “Mảnh ghép đó căn bản chính là của

em có được hay không a, bị kẻ trộm là anh đem đi, hại em còn cho rằng tìm nữa cũng không ra. Lại nói, lão tử nào có giống như con gái hả, cùng anh ước cmn định!”

Người nào đó ánh mắt rất có ý tứ mà hướng Tô Trạ và mình đảo qua đảo lại, thần sắc tương đối bình tĩnh mà nói rằng: “Ước định của hai người đàn ông, không phải chính là điều tình* sao.” Tô Trạ vẫn như cũ thấy y thích đùa giỡn, hơn nữa còn cảm thấy Mục Thiên Chương cái người này rất xảo quyệt, ba câu nói không chừng có hai câu là giả rồi. Đối với lời nói của Mục Thiên Chương, xử lý giống như lúc còn nhỏ thì thầm nói muốn cưới mình làm vợ, trực tiếp coi thường.

* : /Điều tình/: Có cao nhân nào biết nghĩa của chữ này không, cho tại hạ thỉnh giáo. Tại hạ đã hỏi anh google và chị baidu rồi mà không ra.

“Anh và Mục Uy, đừng đấu đến nỗi người chết ta sống.” Tô Trạ đột nhiên chuyển đề tài, y cảm thấy mình không nên nói đến chuyện giữa hai anh em Mục gia, nhưng mà so sánh mình ở đời trước và bây giờ, Tô Trạ không muốn người bên cạnh mình và người bạn đã từng giúp đỡ mình có điều gì tiếc nuối, không phải là mỗi người đều có thể giống như hắn được sống lại lần nữa.

Mục Thiên Chương cười nhạo một cái, xoay đầu tiếp tục đối mặt với ánh nắng chiều không thềm để ý đến Tô Trạ, kéo dài thanh âm xa xăm nói: “Mục Uy...” Y đột nhiên dừng lại thanh âm lạnh lùng như lưỡi dao quét qua: “Anh nhất định phải làm cho y chết.”

“Kể cho anh nghe một câu chuyện.” Tô Trạ đột nhiên mở miệng nói: “Trước kia có một gia đình, trong nhà có hai người con trai. Con trai lớn thông minh tài giỏi, con trai nhỏ là nhị thể tổ được yêu thương chiều chuộng, chỉ biết ăn uống chơi bời. Con trai nhỏ ý vào việc được cha mẹ cưng chiều thường xuyên không thèm để ý đến anh trai mình, đem ý tốt của anh trai chặn ngoài cửa. Sau đó hai anh em trưởng thành...”

Tô Trạ dừng lại một chút, con người trong treo nhìn ra cánh đồng xanh biếc nơi xa xăm, “Sau khi trưởng thành, anh trai dần dần chăm nom những chuyện trong nhà, em trai lại không tự hiểu, còn ăn chơi đàng điếm, hơn nữa thường xuyên một lời không hợp liền sỉ nhục anh trai nhà mình.”

Mục Thiên Chương trước tiên là thờ ơ mà lắng nghe, y vốn cho rằng điều mà Tô Trạ nói là chuyện của nhà mình, nhưng có rất nhiều chỗ không khớp... Tô gia quả thật là có hai đứa con trai, cũng là Tô Trạ được cưng chiều, Tô Phiếm tài giỏi. Nhưng mà điều mà y vẫn luôn ngưỡng mộ Tô Trạ và Tô Phiếm là, mặc dù không phải là anh em ruột, tình cảm lại rất sâu đậm. Đương nhiên, cũng không phải là y và Mục Uy.

“Sau đó thì sao?” Mục Thiên Chương nhướng mày, cái cằm hất lên ý bảo Tô Trạ tiếp tục nói.

Tô Trạ khoé miệng khê cong lên, trên mặt mang theo ý cười: “Sau đó, anh trai đoạt tất cả những thứ mà em trai vốn nên có, em trai rơi xuống thảm cảnh hai bàn tay trắng. Tất cả những người bên cạnh em trai đều phản bội đi theo bên cạnh anh trai, trong ngày thường người đối với hắn thoỉ phồng tảng bốc nịnh hót không phải là bỏ đá xuống giếng thì chính là đóng cửa không tiếp, chỉ ngoại trừ một người bạn cùng nhau ăn chơi đàng điếm vậy mà chịu ra tay tương trợ, giúp hắn trốn đi. Đáng tiếc, vẫn là bị anh trai bắt về. Cha mẹ trong nhà bởi vì hai anh em đấu đá, tức giận đến nỗi ảnh hưởng đến sức khỏe, oán hận kéo dài thành bệnh tật.”

Mục Thiên Chương hơi nhíu mày phê bình nói: “Hai anh em này cũng không có thâm cừ đại hận gì, không phải là người thắng làm vua, người thua làm giặc, anh trai này bắt em trai về làm cái gì chứ, thấy tình cảnh của hai anh em, còn không bằng thả hắn đi. Đương nhiên, anh trai có lẽ suy nghĩ đến việc nhỏ cỏ thì nhỏ tận gốc.”

Tô Trạ cũng không thể hiểu được, tiếp tục nói: “Sau đó, em trai bị nhốt lại, anh trai thấy em trai tuyệt thực, liền quyết định thật sự khiến cho hắn nếm thử cảm giác sắp chết là như thế nào, kêu người đem em trai ấn vào trong nước, hết lần này đến lần khác làm nhục, em trai liền bị chết đuối.”

Mục Thiên Chương mỉm cười nói: “Anh trai này thật sự là trước sau mâu thuẫn, nếu đã quyết định giết chết em trai rồi, còn quản hắn ăn hay không ăn chứ, nếu đổi lại là anh, trực tiếp để hắn đói đến chết luôn, anh thấy người anh trai này, lại bắt hắn trở về, còn quản hắn ăn cơm, chỉ bất quá là muốn đem người lưu lại ở bên cạnh thôi.”

Tô Trạm trong lòng vừa động, hắu vẫn luôn cho rằng mình đời trước các loại tranh đấu, tuyệt thực trước khi chết đều chỉ là bởi vì chộc giận Tô Phiếm, mà Tô Trạm lưu lại cho hắu một mạng chỉ là vì muốn giày vò hắu lâu dài. Nhưng bây giờ nhớ lại, Tô Phiếm ngoại trừ lần đó đem mình ấu vào trong nước ra, hoàn toàn không có giống như những gì hắu nói là giày vò hắu. Nhưng nếu như thật sự đối với mình có tình cảm anh em, tại sao lại sẽ giết mình chứ?

Thấy Tô Trạm ngây người không nói chuyện, Mục Thiên Chương tiếp tục chậm rãi nói: “Đây chính là kết cục sao, thật sự là câu chuyện cãi nhau của hai anh em quá mức bình thường, từ xưa đến nay, rất nhiều.”

Tô Trạm quyết định không thềm để ý tới cái tên này, im lặng một lát rồi nói: “Kết cục là, em trai được sống lại, bọn họ một lần nữa trở về lúc còn nhỏ. Thì ra là, tất cả đều là lúc trước em trai một mực theo ý mình bị che mờ đôi mắt, anh trai thật sự vẫn luôn đối xử với em trai rất tốt. Sống lại một đời, tình cảm anh em sâu đậm.”

Mục Thiên Chương lần này không lên tiếng, y trầm mặt nói: “Em đây là nói chuyện gì?”

Tô Trạm gian trá cười một cái, “Câu chuyện liêu trai. Sao nào, em chỉ muốn nói với anh, có lúc, chuyện cũng không phải là những gì anh đã thấy, hoặc là nói khư khư cố chấp, không phải là tất cả đều tiếc nuối đều có cơ hội bù đắp.”

Tô Trạm cho rằng câu chuyện nhỏ này có thể khiến cho Mục Thiên Chương có chút lĩnh ngộ, không ngờ rằng người đó lại là một ngụm uống cạn số rượu còn lại, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra khí khái anh hùng cao ngất, mang theo sự thờ ơ lạnh lùng, thanh âm càng thêm âm u: “Vậy anh cũng kể cho em nghe một câu chuyện. Có một cặp anh em này, anh trai là trưởng tử được cưng chiều, trong nhà anh chị em gái rất nhiều bao gồm một em trai của vợ bé sinh, y coi thường hai mẹ con này, nhưng mà lại thềm nhỏ dãi khuôn mặt xinh đẹp của cô vợ bé, thế là, thừa dịp buổi tối cha không có ở nhà, đem người vợ bé này làm bắu. Nếu không phải bởi vì con trai còn nhỏ, người vợ bé đã sớm tự sát rồi, lúc đó, em trai chỉ mới có chín tuổi.”

Tô Trạm vô cùng ngạc nhiên mà nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng của Mục Thiên Chương, khó mà tưởng tượng được Mục Uy vậy mà lại làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy, dù sao lúc đó Mục Uy chỉ mới có 17 tuổi mà thôi.

“Sao nào, nếu như em là người em trai này, em có giết anh trai hay không?” Mục Thiên Chương đem bình rượu rỗng dùng lực ném ra phía xa, khôi phục bình thường mang theo ý cười nhẹ nhàng nói tiếp: “Năm đó, nguyện vọng của anh chỉ mới nói có một nửa, anh muốn làm Mục tướng quân, còn muốn giết chết Mục Uy.”

“Đương nhiên, cưới em làm vợ cũng là thật.” Người nào đó vô cùng thiếu đồn mà qua loa bổ sung một câu.

Tô Trạm đầu tiên là nghe được cái loại scandal bí mật này bị dọa sợ một phen, lại bị một câu cưới vợ của Mục Thiên Chương đập cho ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng lại, mờ mịt mà hỏi: “Cưới ai? Cái vợ gì?”

Mục Thiên Chương nhìn dáng vẻ mờ mịt đầy nghi ngờ của Tô Trạm, không có làm ra vẻ từng trải và thờ ơ lúc bình thường, là dáng vẻ ngây ngô non nớt của thiếu niên, trên đầu là một mái tóc ngắn ngủn, thoát nhìn xúc cảm rất tốt. Thế là, bất thành linh xoay người bổ nhào về phía Tô Trạm, đem Tô Trạm ép ở trên boong thuyền.

Rõ ràng là muốn đối xử tốt với anh trai, lại giả vờ làm ra dáng vẻ không để ý, là một em trai tốt thật sự; Hắu đối với mình cũng tốt, y còn giữ chiếc máy bay nhỏ mà Tô Trạm đã tặng cho y, nhớ hắu nói với mình phải sống cẩn thận một chút, nhớ lần đó ở trên võ đài đánh nhau với Tô Trạm, Tô Trạm cười trên người mình, bầu trời xanh thẳm như mới được cọ rửa, cùng với khuôn mặt của Tô Trạm hơi giờ lên, thần sắc xinh đẹp đến vô cùng sinh động.

Lúc còn nhỏ ngưỡng mộ Tô Trạm có một anh trai tốt, y muốn trở thành người như Tô Trạm. Nhưng y biết chính mình không có khả năng, thế đấy, có thể có được Tô Trạm cũng không tẽ. Y thích Tô Trạm tốt đẹp như lúc ban đầu, dường như không có nhiễm những thứ xấu xa và đen tối trên thế gian này.

Tô Trạm bị Mục Thiên Chương ép thì liền dùng sức thoát ra, nhưng mà hắu là một người mười năm nay ngoại trừ việc học thì cũng không có hoạt động gì, sao có thể so được với Mục Thiên Chương đã sinh sống và lăn lộn ở trong núi rừng ở miền Bắc Miền Điện, chỉ có thể bị ép gắu gao.

Chỉ thấy trên mặt Mục Thiên Chương vẫn như cũ mang theo nụ cười cà lơ phất phơ, nhưng đôi con ngươi sâu sắc đó lại sâu thẳm, “Đã nhận tín vật đính ước của anh rồi, còn chia sẻ bí mật lớn nhất của anh, sao nào, A Trạ em dự định quyết nợ sao?”

“Phắc! Cái đồ đó vốn dĩ chính là của tôi, còn kia là cái gì, cũng là anh tự mình nói cho tôi nghe mà!” Tô Trạ cắn chặt răng nói, nào có người cứ một mình theo ý mình như thế a!

Hắn đời trước cộng thêm đời này cũng không ít lần bị người ta tỏ tình qua, vô luận là trai hay gái đều có, nhưng mà Mục Thiên Chương không giống như vậy. Hai người bọn họ là bạn tốt chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, y khó có được có một người bạn thật lòng đối đãi, Tô Trạ kỳ thực vô cùng trân trọng; Lại bởi vì thân phận bối cảnh của hai người tương tự, vì vậy mà rất có cảm giác người tài yêu mến người tài, hơn nữa, mặc kệ người khác nhìn như thế nào, y vẫn cảm thấy Mục Thiên Chương rất được người ta yêu thích.

Nhưng mà người nào đó đời trước chưa từng yêu qua ai, đời này cũng không cùng người ta yêu đương, ý nghĩ đầu tiên chính là cự tuyệt y: “Mục Thiên Chương, mở to hai mắt mà nhìn cho rõ ràng, lão tử là nam có được hay không, nào có giống như con gái chứ!”

“Nam với nam cũng có thể ở cùng nhau a, chỉ cần thích nhau, điều này cũng chẳng là gì.” Mục Thiên Chương tay chân đồng thời ép người nào đó, suy tư rồi nói: “Em nếu như là con gái thì càng dễ xử lý, anh ở đây liên cường em, đến lúc đó gạo đã nấu thành cơm, anh trực tiếp đến Tô gia cầu hôn là được, chính là anh trai em không dễ xử lý.”

Tô Trạ rõ ràng cảm thấy suy nghĩ của mình quả nhiên không cùng một tuyến với Mục Thiên Chương, “Đại gia tôi không phải là đồng tính luyến!”

“Anh cũng không phải. Nhưng anh chính là thích em.”

“Không biết xấu hổ.”

“Vậy thì không biết xấu hổ đến cuối luôn...”

Chỉ thấy Mục Thiên Chương còn chưa nói xong, liền làm việc nhanh nhẹn mà tiếp cận mặt của mình, Tô Trạ trở mặt liền thấy mặt của Mục Thiên Chương trong mắt mình càng ngày càng lớn. Đôi môi lạnh lẽo khô khan lướt qua môi của mình, nhưng đầu lưỡi có thể nói là ấm áp và linh hoạt, giống như một con rắn chui vào, nhưng mà làm cho Tô Trạ cảm thấy ngạc nhiên là, không giống với cái hôn tình cảm mãnh liệt tia lửa bắn ra bốn phía của Tô Phiếm, Mục Thiên Chương vậy mà ấm áp như nước.

Chỉ là ngay người trong nháy mắt, người nào đó tay chân đồng thời sử dụng lực mà thoát ra, trong lòng hung tợn nghĩ rằng, cmn, một người, hai người đều uy lão tử ăn nước miếng, là mình thoát nhìn rất dễ khi dễ sao!

Đầu của Mục Thiên Chương đã chuyển đến cái cổ của Tô Trạ, dọc theo đường cong thon dài thanh nhả của cái cổ, từ hầu kết một đường hướng xuống xương quai xanh lưu luyến. Không thể không thừa nhận kỹ thuật của y rất tốt, nhưng mà Tô Trạ lại bị cái kỹ thuật rất tốt này mang đến cảm giác toàn thân nổi da gà. Thừa dịp y ý loạn tình mê, ép Tô Trạ ở phía dưới ra sức giãy dụa giống như con cá, cuối cùng cũng đem chính mình từ trong tình cảnh bị cưỡng hôn giải cứu ra.

Sau đó, Tô nhị thiếu lau lau miệng, nắm chặt nắm đấm liền giáng xuống mặt của Mục Thiên Chương. Mục Thiên Chương mỉm cười loé lên, vươn tay chụp tới nắm đấm của Tô Trạ, “Vẫn giống như lúc còn nhỏ, một lời không hợp liền đánh người, lớn lên dễ nhìn như vậy, người lại bạo lực như thế, không tốt, không tốt.”

“Có thể khiến cho tôi muốn đánh người, cũng chỉ có một mình anh mà thôi!” Nói xong Tô Trạ lại vung ra một nắm đấm. Mục Thiên Chương không hề đánh trả chỉ là một mực phòng ngự, nhưng mà chiếc thuyền này không lớn, là một chiếc thuyền lá nhỏ. Hai đại nam nhân ở trên đánh nhau, tự nhiên là không chống đỡ nổi, không dây dưa được bao lâu, Tô Trạ liêu xiêu vẹo vẹo liền ngã xuống nước.

Mục Thiên Chương nhanh tay vội vàng đem hấn vớt vào trong lòng.

Lúc này sắc trời đã phủ xuống, bầu trời xanh thẳm đã được thay thế bằng màu da cam trong suốt, cả một bầu trời giống như một viên đá quý to lớn màu lam nhạt hình bầu dục, nhưng mà bên trên lại được khảm những viên kim cương to lớn, lấp lánh toả sáng. Từng viên từng viên, hợp thành một dải ngân hà di động,

chiếu xuống hai người bọn họ mang đến cảm giác ấm áp.

49. Chương 49

Nghiêm Tông Gia thấy Tô Phiêm nắm chặt Phật châu trong tay, lại rất nhanh liền buông ra. Trên khuôn mặt trắng ngần trơn bóng vẫn như cũ ôn hoà đầy ý cười lại bị sự nghiêm nghị thay thế, nhưng mà đó cũng chỉ là thoáng qua. Ánh mắt của y vừa chuyển, giả vờ nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Đại thiếu, tôi đã nói không cần gấp gấp trở về, cậu thấy nhị thiếu đi chơi rất vui vẻ.” (Mã: Mọi người thấy gì không, câu thoại đốt nhà kinh điển của các tiểu tam đấy. Mới đầu chương mà tức lộn ruột hà.)

Tô Trạm lúc ra ngoài đương nhiên là có vệ sĩ đi theo, Mạnh Cẩm cũng có nhân viên liên lạc của quân đội Tô gia, cho nên, Tô Phiêm vừa đến Mạnh Quả cơm tối cũng chưa kịp ăn liền trực tiếp đến bờ sông. Nào ngờ vừa đến liền thấy được một vở kịch hay như vậy.

Thuyền rất nhanh liền cập bờ, Mục Thiên Chương vẻ mặt không có chuyện gì, giả vờ như ngẩng đầu nhìn ngôi sao trên bầu trời, rất tự nhiên mà chào hỏi Tô Phiêm: “Tối hôm nay thời tiết rất tốt a, Tô Phiêm, cậu không phải là đi Ban Dương sao, sao lại chưa tới mấy ngày lại về rồi.”

Tô Trạm luống cuống tay chân mang giày, lúc này hận không thể một chân đạp Mục Thiên Chương xuống sông.

Tô Phiêm vẫn đậm phong khinh mà mỉm cười, dường như căn bản không thấy một màn vừa nãy, cũng làm như không có chuyện gì xảy ra mà nói chuyện với Mục Thiên Chương: “Công việc đều làm xong rồi, dứt khoát liền quay về, vừa lúc ngừng ở Mạnh Cẩm, nghe nói cậu dẫn A Trạm ra ngoài chơi, thuận tiện đón hân về nhà.”

“Đồ lần này như thế nào? Khi nào thì lấy hàng hoá.” Mục Thiên Chương trực tiếp hỏi.

Tô Trạm ở bên cạnh chống tai lắng nghe, trong lòng nghĩ, Tô gia của mình mua vũ khí tiếp viện thì mắc mớ gì đến Mục Thiên Chương, lẽ nào tên gia hỏa này cũng xuất ra một phần nhưng mà y mua súng ống đạn dược làm chi?

“Đầu tháng sau hân là có thể.” Tô Phiêm nhàn nhạt liếc một cái đến Tô Trạm đang ngồi bên mép thuyền chiến đấu với dây giày, cũng không muốn tiếp tục chủ đề này.

Tô Trạm loạn thất bát tao mà thắt dây giày xong liền chuẩn bị đứng lên, chỉ thấy Tô Phiêm lại đột nhiên ngồi xổm người xuống, đè lại chân của hân, kéo dây giày ra, ngón tay thon dài lại linh hoạt thắt lại một cái nơ cân đối có thể nói là hoàn mỹ, “Lúc còn nhỏ chính là thất loạn, sao bây giờ cũng như vậy.”

Thái độ của Tô Phiêm rất dịu dàng tự nhiên, nhưng mà lại khiến cho Tô Trạm thoáng cái không hiểu sao lại chột dạ, hân thậm chí nghĩ rằng đời trước lúc mình bị nhốt dưới tầng hầm, Tô Phiêm cũng là bắt lấy chân mình như vậy, còn tự tay rửa sạch, lúc này y cũng là ngồi xổm trước mặt mình như vậy, hơi cúi thấp đầu, chỉ thấy được khuôn mặt ấm áp, thoáng như ánh sao rơi vào giữa chân mày.

Không biết sao tư thế lúc này tương tự như vậy, Tô Trạm cảm thấy vừa hoảng sợ vừa rối loạn, thoáng cái rút trở về, ấp úng nói: “Không sao đâu, chỉ cần không lỏng lẻo tuột ra là được rồi.” Hân chỉ cảm thấy lỗ tai đều muốn nóng lên.

Tô Phiêm tự nhiên mà kéo tay Tô Trạm xuống, nhẹ nhàng kéo người hân về phía mình, giống như em trai nhỏ dắt ra cửa ham chơi quên luôn thời gian, “Tôi thay A Trạm cảm ơn, nhưng mà, sau này vẫn là đừng mang A Trạm đến ven sông, trong mệnh của hân kị nước. Chúng tôi đi trước đây.” Trong lòng của Tô gia đại thiếu gia có một quyển sổ nhỏ, lúc này lại vẽ cho Mục Thiên Chương một nét. (Mã: Ý là ảnh ghim rồi đó!)

Mục Thiên Chương không cho là đúng mà mỉm cười, trong mắt loé lên một tia bốn cọt, “Được, lần sau lại đến chỗ chơi khác. Đúng rồi, A Trạm, trở về lấy chút thuốc xoa xoa cổ một chút, muối cắn vài chỗ đó.”

Tô Phiếm lúc này mới đem tầm mắt chú ý đến cổ áo sơ mi hơi buông lỏng của người nào đó, chỉ thấy chỗ cái cổ và xương quai xanh rõ ràng có vài vết đỏ, được làn da trắng như tuyết tôn lên, hết như vài đoá hoa đào rơi, xinh đẹp lại mang theo sự mập mờ.

Tô Trạm chỉ cảm thấy Tô Phiếm đang nắm tay mình đột nhiên nắm chặt, xém chút nữa là đem hấn bóp đau chết luôn, anh trai nhà hấn trên mặt không chút biểu tình, nhưng mà ánh mắt nhìn chằm chằm mình lại bộc phát sự tối tăm sâu thẳm nhìn không ra tâm trạng gì.

Sau đó, người nào đó vẫn luôn không sợ trời, không sợ đất bộc phát sự chột dạ và bất an. Không biết tại sao, hấn thấy được Tô Phiếm trước sau như một ôn tồn lễ độ, phong độ nhanh nhẹn, ngay cả lúc đem mình dìm chết cũng có thể cười, lúc này vẫn như cũ là đáng vẻ không chút gợn sóng, hấn lại nhảy bèn mà phát giác được sự tức giận của Tô Phiếm.

Mục Thiên Chương cm anh, chiếm tiện nghi của tôi còn muốn trắng trợn tuyên dương một phen, Tô Trạm chỉ xem Mục Thiên Chương đây là muốn sau khi bày tỏ với mình liền dự định từng bước một ép sát, ngay cả pháo đài của nhà hấn cũng dám đánh hạ. Tô Trạm lúc này đối với chuyện từng trải của Mục Thiên Chương vẫn có chút đồng cảm, nhất thời đối với người nào đó cười đến vô tội lại hơi đắc ý trong lòng im lặng mà hỏi thăm 18 đời tổ tông của y.

“Ách, cái đó, A Phiếm, ở đây muỗi thật sự rất nhiều, chúng ta mau về nhà thôi.” Tô Trạm rất muốn đem cái tay đáng thương của mình từ trong tay Tô Phiếm rút ra, thuận tiện ở sau lưng Tô Phiếm hung hăng mà trừng Mục Thiên Chương một cái.

“Cũng đúng, A Trạm da mềm, phải cẩn thận một chút. Tông Gia, chúng ta đi thôi.” Tô Phiếm từ tốn mà nói một câu, liền buông tay Tô Trạm ra, gọi Nghiêm Tông Gia ở một bên chuẩn bị lên xe.

Nghe câu nói này, tại sao Tô Trạm không khỏi cảm thấy, Tô Phiếm có một loại cảm giác đang nói... A Trạm da mềm khi sờ lên cảm giác rất thích... Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy...

Lúc Tô Phiếm vừa đến, vừa lúc thấy được Tô Trạm và Mục Thiên Chương đánh xong một quyền cuối cùng, em trai nhà mình còn thiếu chút nữa lão đảo lắc lư mà ngã xuống nước, mà Mục Thiên Chương thì giờ tay ra chụp tới. Nghĩ đến hai người chẳng qua là vui đùa âm ỉ, không có chuyện gì.

Nhưng mà thấy được mấy cái vết tích trên người Tô Trạm, y chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng đã thấy qua heo chạy, xem ra, mình vẫn là bỏ lỡ điều gì.

Nghĩ đến mình có khả năng bỏ qua những thứ nào đó, khoé môi Tô Phiếm nhếch lên, trực tiếp lên xe...

Tô Trạm vừa thấy bóng lưng đó liền biết anh trai nhà mình giận rồi, còn bị quăng đi, nhất thời nhắc chân muốn trốn, nhưng mà vẫn không quên quay đầu nhỏ giọng nghiêng răng nghiêng lợi nói với Mục Thiên Chương, “Trở về rồi sẽ tính sổ với anh!”

“Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh.” Mục Thiên Chương vênh môi trưng ra bộ mặt vô sỉ mà trả lời.

++++

Người nào đó mặt than ngồi bên cạnh Tô Phiếm, mà Nghiêm Tông Gia đang nói chuyện với Tô Phiếm, vì thế mà mình một câu cũng không chêm vào được.

“Đại thiếu, nếu không thì trực tiếp ở Mạnh Cẩm ăn cơm tối rồi hãy về, buổi trưa không kịp ăn cơm liền vội trở về, không chịu đựng được.” Nghiêm Tông Gia ngồi ở chỗ cạnh tài xế quan tâm mà nói.

“Không sao, Tiểu Gia, cậu nếu như cảm thấy đói có thể ăn một chút, tôi trở về trước đã, có chút mệt rồi.” Tô Trạm dùng dư quang liếc nhìn anh trai nhà mình đang ngồi bên cạnh, chỉ thấy Tô Phiếm ngón tay thon dài xoa xoa hai bên thái dương, lộ ra sự mệt mỏi khó thấy.

“Không cần, nếu đại thiếu muốn trực tiếp trở về, vậy tôi cũng trở về.” Nghiêm Tông Gia nói xong liền dẫn dò tài xế trực tiếp lái về Mạnh Quả.

Tô Trạm trong lòng cổ vũ một chút, tiếp tục câu chuyện mà vội vàng hỏi Tô Phiếm: “A Phiếm, cha nói anh không phải là ít nhất phải đi hai ngày sao, sao lại về sớm thế như vậy?”

Tô Phiếm chậm rãi quay đầu nhìn Tô Trạh, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Em rời nhà đã mười năm, lần này trở về nhiều nhất chỉ ở hai tháng liền phải trở về Mỹ học tiếp, anh lại không thể đi Mỹ cùng với em. Có thể ở nhà bởi em một ngày là một ngày, hai anh em chúng ta cùng nhau trò chuyện.”

Về mặt của Tô Phiếm có thể nói là nghiêm túc chân thành, tình nghĩa anh em trong lời nói tuyệt đối là chân thành ta thiết đến nỗi lập tức liền có thể cảm nhận được, vừa nghĩ đến Tô Phiếm ở bên ngoài công việc bận rộn, nhưng mà vừa bàn xong chuyện lại ngựa không ngừng vó mà chạy về nhà, mà mình lại cùng Mục Thiên Chương ra ngoài ăn ăn uống uống chạy loạn khắp nơi mà chơi, Tô Trạh thật sự cảm thấy áy náy.

Gia hỏa nào đó hoàn toàn là không chút nào bố trí phòng ngự, trong lòng nghĩ cái gì, đều treo hết lên trên mặt. Tô Phiếm mỉm cười quan sát về mặt của Tô Trạh, quả nhiên, trên mặt của em trai thoáng hiện một tia ngượng ngùng và áy náy, hàng lông mi dài dài thoáng cái không có tinh thần, lặng lẽ rủ xuống, sự áy náy trong mắt lại cực kỳ rõ ràng.

Thái độ tốt, có thể tiêu tan một nửa tức giận.

Tô Phiếm im lặng ở trong lòng xoay chuyển một chút tâm tư, trên mặt lại không biến sắc, giọng điệu vẫn là anh em quan tâm và trân trọng nên có, cùng với lời nói thành khẩn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Anh biết em và Mục Thiên Chương quan hệ rất tốt, nhưng mà... A Trạh a, em năm nay chỉ mới qua sinh nhật 19 tuổi, tuy nói là vừa mới thành niên, nhưng cái gì là tình yêu, cái gì là tình bạn, phải phân biệt rõ ràng. Anh...”

Người nào đó sống hai đời cộng lại rõ ràng đã gần nửa trăm, hiển nhiên không vui khi bị một người còn nhỏ hơn mình xem mình vừa mới thành niên, còn cái gì mà không phân biệt được, Tô Trạh lập tức cắt ngang lời nói của Tô Phiếm, tỏ rõ lập trường, “Thứ đơn giản thế này, em đương nhiên có thể phân biệt được!”

Tô Phiếm vỗ về gật gật đầu: “Được, được, được, phân rõ ràng, phân rõ ràng. Nếu như thật... Anh cảm thấy Mục Thiên Chương không phải là một người thích hợp để kết đôi, lại nói hai người đều là nam...”

Tô Trạh lúc này vừa then vừa giận, lập tức lỗ tai ửng đỏ, cứng cổ một lần nữa cắt ngang sự dạy dỗ ân cần của anh trai nhà mình, “Thối lắm! Lão tử mắt lệch mới nhìn trúng Mục Thiên Chương!”

“Vậy trên người em, đây là...”

“Đề em cưỡng hôn! Em lại sợ rớt xuống nước, không dám giầy dựa nhiều.” Tô Trạh nghiêng răng nghiêng lợi, nổi giận dưng dưng nói, chỉ cảm thấy giọng điệu và sắc mặt lúc này của Tô Phiếm, quả thật chính là đem mình và Mục Thiên Chương ghép thành một đôi, không cách nào chịu được!

Hai ba câu liền đem chân tướng hỏi ra rõ ràng, Tô Phiếm nhìn em trai lỗ tai đỏ đỏ, ánh mắt phát sáng, giống như một con thú nhỏ vươn móng vuốt tức giận, vui mừng mỉm cười, như trấn an mà vươn tay sờ sờ vài cái trên cái đầu ngắn ngủn của Tô Trạh: “Vậy thì tốt.” Xem ra, sự tình không phải hồng бет như thế.

Nhưng mà vừa nghĩ đến trên người Tô Trạh lưu lại vết tích, Tô Phiếm lại cảm thấy cứ bỏ qua một cách dễ dàng như thế cho em trai là không được. Vì thế một đường này cùng Tô Trạh tận lực bảo trì khoảng cách, không giống như lúc hai anh em ở cùng nhau những ngày qua, thân thiết và ăn ý không cách nào nói được. Ngược lại cùng Nghiêm Tông Gia câu có câu không nói chuyện, mặc dù nói hai người xem như là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, trái lại càng lộ vẻ thân thiết. Hai người thậm chí còn nói đến tình cảnh lúc Tô Phiếm 15, 16 tuổi cùng nhau đi chợ đêm ở Chiang Mai, đó là kỷ ức mà Tô Trạh và Tô Phiếm 10 năm chia ly không hề có.

Quả nhiên, hẳn liền biết, Tô Phiếm cái tên gia hỏa này rất ngang bướng, xem ra vẫn chưa hết giận.

Nghiêm Tông Gia tự nhiên biết đại thiếu đây là tính toán thờ ơ với nhị thiếu, nhưng từ lúc y và Tô Phiếm tuổi tác càng lớn, đã rất ít khi có thể thanh thoi nói chuyện giản dị như vậy, vì vậy cũng rất phối hợp.

Tô Trạh đầu tiên là ở bên cạnh lắng nghe, không dễ gì mới cùng Tô Phiếm không đến nơi đến chốn mà nói được hai câu, lại bị Nghiêm Tông Gia đoạt chủ đề. Sau đó dứt khoát nhắm mắt lại, để cho hai người vui vẻ nói chuyện, vừa ngẩng đầu chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần có thể ngủ thì ngủ, mắt không thấy tâm không phiền.

Tính tình đại thiếu gia của Tô Trạm cũng dâng lên... Đều đem tôi làm người trong suốt, tôi mặc kệ mấy người đó!

Nói là nhắm mắt dưỡng thần nhưng thật ra thì lông mày đã nhả ra một chữ xuyên (), hàng lông mi dài dài cong cong không nhin được mà lúc có lúc không nhúc nhích một chút, anh trai vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của em trai hàm chứa ý cười, biểu thị, bây giờ y càng hài lòng.

Xe vừa dừng lại, Tô Trạm giả vờ như mới tỉnh ngủ mà xoa xoa mặt, trong lòng nghĩ rằng lần này tốt lắm, có thể thoát khỏi cảnh Nghiêm Tông Gia và Tô Phiếm nói chuyện phiếm với nhau, người nào đó thấy thái độ thân thiện của Tô Phiếm nhưng rõ ràng đáng vẻ không thân thiết, chỉ xem Tô Phiếm vẫn cho rằng mình và Mục Thiên Chương quan hệ không bình thường, được thôi, nhà ai sinh ra em trai thích đàn ông, người làm anh trai đều sẽ không vui.

Nào ngờ Tô Phiếm lại trực tiếp mang Nghiêm Tông Gia đến phòng ăn nhỏ của Tô gia ăn cơm, Tô Trạm cà rề cà rề lết lên lầu hai, nhưng trong lòng không cam lòng từ trên lầu chạy xuống, vài lần đi ngang qua cửa phòng của phòng ăn nhỏ, chỉ thấy được Tô Phiếm nghiêng mặt, mặt mày tuấn tú mỉm cười vui vẻ nghe Nghiêm Tông Gia nói cái gì đó. Đương nhiên ở giữa còn thấy được Tô Phiếm gấp thức ăn cho Nghiêm Tông Gia 5 lần, độ cong của khoe miệng tăng lớn, bật cười ra tiếng 3 lần, mà Nghiêm Tông Gia lại vút đi bản mặt than thường ngày, mỉm cười lộ ra đôi mắt cong cong, hàm răng trắng như tuyết.(Mã: Đếm kỹ ha!)

Hay cho một cảnh tượng nói chuyện cười đùa vui vẻ.

Tô Trạm vẫn luôn không đem Nghiêm Tông Gia coi ra gì, lúc này liền nhớ đến lúc còn nhỏ ba người bọn họ ở cùng nhau, tiểu tử này cả ngày ở đều ở bên cạnh Tô Phiếm, vóc dáng nho nhỏ túm lấy góc áo của Tô Phiếm kêu anh trai, lại nhớ đến vừa nãy lúc ở trên xe hắn bị hai người vút ở một bên, tức giận nhưng chỉ có thể giả vờ nhắm mắt dưỡng thần... Hắn biết Tô Phiếm đối đãi với hắn rất tốt, nhưng mà không nghĩ đến Tô Phiếm đối với Nghiêm Tông Gia cũng không kém, mười năm này hắn rời đi, thấy thái độ của Tô Phiếm nghiêm nhiên đã đem y làm em trai rồi.

Người nào đó mãi sau mới biết được vừa nghĩ đến điều này, trong lòng lập tức liền khó chịu.

50. Chương 50

Ngày tháng vẫn cứ trôi qua như nước chảy, ở đây mặc dù thua kém với Đài Loan và Mỹ phát triển phồn hoa mà Tô Trạm đã từng ở qua, Tô Trạm vẫn có thể đem cuộc sống của mình trải qua một cách đầy thú vị — Cha mẹ khỏe mạnh, anh em thương yêu lẫn nhau, hắn vẫn là Tô nhị thiếu được mọi người phủng ở trong tay.

Cả miền Bắc Miến Điện, ai không biết người mà Tô đại thiếu yêu thương nhất chính là đứa em trai đi du học ở Mỹ trở về nghỉ hè là hắn chứ? Tô Trạm đã từng trải qua một đời, đã sớm biết tiến lùi có chừng mực, đối với những kẻ a dua nịnh hót bốn phương tám hướng mà đến, hắn sẽ lựa chọn thái độ nước đổ đầu vịt, mọi người chỉ xem như là Tô nhị thiếu khó gần. Cũng có người ở sau lưng nghị luận Tô gia nhị thiếu gia là loại nhu nhược vô dụng, chỉ biết trốn dưới cánh chim của Tô đại thiếu, là nhị thế tổ không có dã tâm, không có chí hướng, tự nhiên để cho người anh trai là con riêng nắm giữ quyền thế.

Nếu là hắn đời trước chắc chắn sẽ bị những lời đồn đãi này gây xích mích, còn nhớ có một lần nào đó mình cùng đám hồ bằng cẩu hữu uống rượu, nghe được vài lời giết dây tổn hại tình bạn, thậm chí còn chạy đến trước mặt Tô Phiếm chất vấn y có phải có dã tâm chiếm lấy hay không? Nghĩ đến càng cảm thấy mình lúc đó có bao nhiêu ấu trĩ dễ thương. Mà bây giờ thì, hắn có thể cùng Tô Phiếm mở rộng cửa sổ trên mái nhà cùng nhau nói chuyện phiếm, không có gì giấu nhau, thậm chí còn tùy ý trò chuyện về đủ loại đồn đãi.

Chỉ ngoại trừ một loại phiền muộn bí mật không thể cho người khác biết.

Ngày đó, Tô Phiếm từ trong quân bộ trở về, bộ quân phục màu da vàng còn chưa cởi, trực tiếp lên phòng nghỉ ở lầu hai, quả nhiên liền thấy được em trai bảo bối của y đang quần một cái thảm thật mỏng ngủ say

sữa trên sofa lớn, tivi vẫn còn đang mở, rõ ràng là vừa xem vừa ngủ. Hơn nữa, còn rất không nghe lời mà mở máy lạnh. Tô Phiếm vốn là thấy Tô Trạm ngủ rất lộn xộn, thậm chí không lớn, chỉ đủ che nửa người, tiểu tử này ngủ còn rất không thành thực, thậm chí đắp đến cổ, lộ ra hai gò má trắng nõn, một đầu tóc đen nhánh cuối cũng cũng dài ra được nửa ngón tay, giống như bé trai tám, chín tuổi, rõ ràng là đáng vẻ không buồn không lo. Tô Phiếm nhìn hình ảnh này cảm thấy trong lòng một trận mềm mại và vui vẻ.

Nhưng mà hai ngày nay bận rộn, không có thời gian ở nhà, nhìn hấn ở trong phòng máy lạnh, còn ngủ không ngay ngắn, nhất thời rất muốn đem người tóm dậy, hung hăng mà giảng đạo một phen. Hai ngày trước Tô Trạm cũng là tham mát lại uống nước có ga lạnh lại nằm trong phòng máy lạnh đến nỗi bị nhiễm lạnh, chính mình ước chừng rót cho hấn hai chén canh gừng rồi đem hấn ngâm trong suối nước nóng cho ra mồ hôi, lúc này mới không phát bệnh. Chỉ đáng tiếc Tô Trạm hận nhất là gừng nên đã làm mát lạnh với y hai ngày, không thêm để ý đến y.

Tô Phiếm dựa vào gần sofa, vốn muốn sờ đầu Tô Trạm, ánh mắt lại quét đến hai cái chân đang lộ ra bên ngoài — Y nhớ chân của Tô Trạm lúc còn nhỏ, quả thực có thể nói là ngọc ngà đáng yêu. Hôm nay người đã lớn rồi, chân cũng dài ra, nhìn được khớp xương rõ ràng, trắng nõn thanh tú, có một dáng vẻ khác.

Y rất là hoài nghi chứng hiệu động của Tô Trạm, lúc còn nhỏ bị đè nén rất lâu, thế là lúc đi ngủ không chỉ phải thường xuyên đổi tư thế, ngay cả đầu ngón chân cũng sử dụng lực, 5 ngón chân hơi căng ra, giống như 5 chú lùn đứng không nghiêm chỉnh, còn thỉnh thoảng nhúc nhích hai cái, giống như có người đang cào lòng bàn chân của hấn.

Thấy chân của người nào đó khá là không thành thực, lông mày của Tô Phiếm vốn đang nhíu lại phút chốc liền giãn ra, khuôn mặt trong sáng như trời xanh không mây, thoáng cái rửa đi chuyện buồn phiền mà lúc nãy mang về từ bên ngoài — Gần đây thế cục của chính phủ miền Bắc Miến Điện không hề yên ổn, mặc dù bọn họ ngay cả người Miến Điện cũng không phải, nhưng mà dù sao đang ở miền Bắc Miến Điện, bọn họ và chính phủ cũng là gắn bó chặt chẽ, đặc biệt, mấy năm nay người môi giới đã thông trong chính phủ Yangon. Tô Phiếm tin tưởng vững chắc hai câu nói, súng sinh ra chính quyền, cùng với, trong triều có người được làm quan.

Tô Phiếm khom người xuống, nhìn chằm chằm cái chân sạch sẽ bóng loáng của Tô Trạm, không biết tại sao lại có chút cảm giác tổn hơi thừa lời — Ở phía trên cần một ngụm... Nhưng mà y cũng chỉ là nghĩ mà thôi, chỉ có điều thuận tay bắt lấy một cái chân của Tô Trạm kéo về phía trước.

Tô Trạm vốn đang ngủ say sưa, ngay cả anh trai nhà hấn tiến vào cũng không có bất kỳ cảm giác nào, thoáng cái dường như bị người ta bắt lấy chân kéo lên một cái, giật mình liền tỉnh dậy. Quay đầu nhìn, chỉ thấy anh trai nhà hấn đang nâng một chân của mình, mỉm cười dịu dàng, mang một dáng vẻ quân tử như trúc. Đặc biệt, hấn rất hiểu cái sự bướng bỉnh bá đạo độc tài của Tô Phiếm giống như tính cách của giặc cỏ, ví dụ như mình ngày đó hất ba bát canh gừng, người này vậy mà một chút cũng không tức giận, chỉ dặn dò người làm tiếp tục nấu, sau đó lại tự tay bưng đến trước mặt mình. Nhưng mà Tô Phiếm trên người còn có quân trang màu vàng chưa kịp cởi xuống, lại cao ngất như cây tùng bách, trong nháy mắt lại mang theo khí khái anh hùng. Hấn rất ít khi thấy bộ dạng mặc quân trang nghiêm chỉnh của Tô Phiếm, vì thế mà thoáng cái nhìn đến thất thần, còn quên rút chân của mình về.

Ngón tay cái của Tô Phiếm đang nhẹ nhàng vuốt ve bàn chân của Tô Trạm, nụ cười trên mặt càng sâu, nhưng khiến cho Tô Trạm nhìn lại có chút cảm giác hơi lạnh âm u tĩnh mịch, “Sao vậy? Tô nhị thiếu đây là ngứa da hay là nhớ đến mùi vị của canh gừng? Thừa dịp anh không có ở nhà lại ở trong này ngủ ngon lành, lá gan cũng không nhỏ ha.”

Người nào đó ngày đó đe dọa, nếu không nghe lời nữa thì sẽ lấy quân pháp đến xử lý. Đương nhiên, Tô Trạm đối với chuyện này là xì mũi coi thường, chỉ có điều không chịu được Tô Phiếm rót canh gừng vào miệng mình, nhưng mà sự chột dạ của Tô nhị thiếu chỉ là chột loé lên, hấn đã sớm phát hiện, Tô Phiếm cũng chính là hung hăng với mình ngoài miệng mà thôi, thật sự khiến cho Tô đại thiếu y cảm roi da, chỉ sợ là ngay cả giờ lên cũng giờ không được. Bởi vì, người nào đó to gan lớn mật, cây ngay không sợ chết đứng mà lâm bầm: “Đại thiếu gia em càng muốn ở trong này ngủ!” Vừa dùng sức dự định đem chân rút về, không biết tại sao, bị Tô Phiếm một thân quân trang anh tuấn uy vũ cao ngất như vậy nắm lấy chân, trên tay của Tô Phiếm còn có vài vết chai lúc ma sát làn da trên chân quanh năm không thấy mặt trời, hấn vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đây là di chứng mộng xuân tối hôm đó đi.

Tô Phiếm còn cho rằng bởi vì bị mình rút cho hai chén canh gừng lớn cho nên không cho mình sắc mặt tốt, nhưng mà chỉ có chính y mới biết là tại sao — Cũng chính là tối hôm đó trước khi bị cảm lạnh, Tô Trạm vẫn như cũ mở máy lạnh đắp chăn dựa lưng vào lồng ngực của anh trai nhà mình có thể sánh ngang với lò lửa mà ngủ say. Hắn và Tô Phiếm quả thật có thể gọi là sớm chiều ở chung, ngay cả tắm rửa cũng muốn dính cùng một chỗ, chỉ có điều không còn giống như đoạn thời gian trước lần đó hai bên giúp đối phương dùng tay giải quyết nữa. Chỉ không biết tối ngày hôm đó như thế nào, chính mình vẫn luôn ngủ say không mơ mộng lại nằm mơ, trong mơ là hắn và một người con trai đang dây dưa hôn nồng nhiệt trong nước, xung quanh đều là khí nóng bốc hơi lên, thậm chí còn có thể phát giác được nhiệt độ trên người mình và đối phương... Tô Trạm theo bản năng nhớ đến cuộc trò chuyện của mình và Mục Thiên Chương ngày đó, hắn cũng không phải là đồng tính luyến ái! Vì thế mà ra sức giãy dụa hơn nữa còn đem hồ ly Mục gia ra giết ngàn đao, đợi khi hắn cuối cùng cũng từ trong sương mù lờn lờ nhìn rõ dung mạo của đối phương, lại là sấm sét giữa trời quang, lập tức vừa khiếp sợ vừa mờ mịt, người đó trong trẻo nhưng lạnh lùng ẩn nhẫn lại mang theo sự động tình không phải là anh trai nhà hắn thì còn là ai!

Sau đó, khi trời tờ mờ sáng người nào đó liền bị dọa cho tỉnh giấc, hoảng sợ đến nỗi thở hổn hển, lại cảm thấy dưới thân ẩm ướt dính dính, không cần sờ hắn cũng biết là cái gì, nhất thời Tô Trạm liền cảm thấy da đầu tê dại toàn thân đều rét run, mà phía sau, Tô Phiếm không rõ nguyên do còn ôm mình, hai cánh tay vòng trên lưng hắn, thế là, toàn thân liền nổi da gà vừa hoảng sợ vừa bị dọa. Vốn định len lén đi thay cái quần bẩn, không ngờ tới Tô Phiếm cũng thoáng cái tỉnh giấc, lập tức liền đem mình cười nhạo một phen. Người nào đó làm cái loại mộng xuân này, chỉ có thể kiên trì đến cùng giả vờ làm mặt lạnh chống đỡ xem như không có chuyện gì xảy ra đến nhà vệ sinh thay cái quần mới, nhưng mà thế nào cũng không ngủ lại được. Lập tức ngày đó còn tâm thần không yên mà bị cảm lạnh.

Nằm mộng xuân cũng không có gì, là một người đàn ông đều có chuyện mộng xuân rút xuống giường, nhưng mà mơ đến anh trai của mình đó chính là chuyện không bình thường đi.

Tô Trạm rất ít khi đem tinh thần và thể lực đặt vào chuyện tình yêu, lập tức cau mày suy tư một phen, cuối cùng đem nguyên nhân quy kết vì hắn trước tiên là bị Mục Thiên Chương cái tên khốn khiếp này tổ tình gặm mấy cái, nghe được cách nói cái gì mà nam nhân và nam nhân ở cùng nhau cũng không có gì; Lại bởi vì chính mình đoạn thời gian này thật sự là khoảng cách với Tô Phiếm quá gần, ăn uống ngủ nghỉ đều cùng một chỗ, thậm chí ngày đó còn cùng nhau giải quyết, vì thế mới có thể làm ra cái loại giấc mơ hoang đường như vậy. Phương pháp giải quyết chính là, cách anh trai hắn xa một chút. Đơn giản mấy ngày nay Tô Phiếm rất bận, cũng không có thời gian gốc ở trong nhà.

Bất thành linh bị Tô Phiếm nắm chân như vậy, vết chai trên tay người đó còn từng đợt từng đợt mà ma sát trên mu bàn chân của mình, một cổ cảm giác kỳ lạ vừa tê dại vừa nhột lan ra chân, đùi rồi trực tiếp lan toả khắp người, Tô Trạm nhất thời trừng mắt một cái, càng thêm dùng lực rút về, nào ngờ Tô Phiếm người này nhìn thì nhỏ nhắn nhưng khí lực lại không nhỏ, Tô Trạm rút vài cái cũng không rút về được, mà người sau còn mỉm cười dạt dào mang theo một tia trêu tức, là một mặt ít thấy của Tô Phiếm.

Chân của Tô Trạm bị nắm chặt, còn bị anh trai nhìn chăm chăm như vậy, không biết tại sao lại nghĩ đến giấc mộng xuân tối hôm đó, lập tức vừa hận vừa buồn bực, nhưng mà Tô Phiếm không phải là Mục Thiên Chương, cũng không phải là mở miệng liền có thể dùng lời thô tục đập tới, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô Phiếm! Còn không buông chân lão tử ra, anh cho rằng em không dám đánh anh sao!”

Không biết là bị cái gì kích thích, Tô Trạm chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, may mà quần áo ở nhà là loại rộng thùng thình, địa phương đã hơi ngẩng đầu lên cũng không có lộ diện ra.

“Không được, đây là muốn không lớn không nhỏ mà mạo phạm đánh anh trai, nhìn xem, anh trai lớn như cha a, xem ra là anh dạy dỗ không tốt.” Tô Phiếm nhìn Tô Trạm tức giận nướng mày, tóc mới vừa dài ra không ít giống như từng cọng từng cọng dựng thẳng lên muốn nổ tung, mặt trắng nõn, lỗ tai hồng hồng mà dương nanh múa vuốt, sự trêu tức trên khoé miệng càng sâu.

Nếu đã rút không được, Tô Trạm mắt hí một cái lại chột đá mạnh vào Tô Phiếm, lần này đột nhiên đối phương hướng khiến cho Tô Phiếm nhất thời đành phải buông tay hơn nữa còn lùi về phía sau vài bước. Tô Trạm lúc này mới vội vàng thu chân về lẩn lóc bò dậy ngồi xếp bằng trên sofa, kéo chăn đắp kín người

mình, giọng điệu lười biếng nói: “Thiên vương lão tử chọc em vẫn đánh như thường!”

Trong lòng nghĩ, mình lẽ nào muốn nữ nhân? Không nên a, không muốn tìm người đập hoả một chút nào.

“Được rồi, được rồi, không đùa em nữa.” Tô Phiếm đang muốn đề nghị hai người cùng nhau đi bơi, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, người đến lại là một tiểu phó quan bên cạnh Tô Phiếm, tuân lệnh tiến vào lại nói nhỏ với Tô Phiếm một hồi.

Tô Phiếm nghe được sắc mặt lại thay đổi, nụ cười chân thành lúc này thu lại, cau mày hỏi ngược lại: “Thông tin là thật?”

“Đạ đúng, nghe nói là chuyện nửa đêm hôm qua, nhưng mà bị đè ép xuống, hôm nay rốt cuộc không đè ép được nữa, người của chúng ta lúc này mới nhận được tin tức.”

“Tướng quân thì sao?”

“Tướng quân đang ở toà nhà quân sự bàn công việc với Lí sư trưởng và Đỗ sư trưởng.”

“Được, xuống trước đi.” Ánh mắt của Tô Phiếm có chút trầm, đem mũ chậm rãi cởi ra, một bộ dáng tâm sự nặng nề. Tô Trạ vẫn như cũ đối với sự vụ lớn nhỏ trong ngoài đều không dòm ngó tới, người ngoài nói rằng “Nhị thiếu gia mạng tốt, có anh trai tốt, chỉ để ý đến chuyện học hành vui chơi là được rồi.”, nhưng trong lời nói lại mang theo hàm ý khác. Nào biết rằng, một phen tâm ý của Tô Trạ lại là hy vọng mình hoàn toàn không nhúng tay vào sự vụ của Tô gia, khiến cho Tô Phiếm và mình làm một cặp anh em không có hiềm nghi và ngăn cách. Đây là người mà hắn quý trọng nhất, ngoại trừ cha mẹ ra.

Nhưng mà cũng không biểu thị hắn đối với chuyện trong nhà thật sự không hề quan tâm, mắt thấy trên mặt của Tô Phiếm mang theo sự ngưng trọng, trầm ngâm một chút liền hỏi: “A Phiếm, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hắn biết có một vài chuyện không phải là mình có thể nên hỏi, hắn mặc dù là Tô gia nhị thiếu gia, nhưng mà thân phận ở trong quân đội nói không chừng còn không bằng tham mưu trưởng có thể vạch kế hoạch tham dự hội nghị.

Tô Phiếm lại không có che giấu, không chút do dự nói với Tô Trạ: “Ngô Đăng Luân của Bộ Quốc Phòng bị người ám sát, đó là một tuyến kéo dài nhất trong chính phủ Miến Điện của nhà chúng ta.” Dựa vào người môi giới này, chúng ta có thể bố trí ổn thoả một khu vực lấy Mạnh Quả làm trung tâm, tập trung ý chí vào việc mưu sinh và phát triển, kinh doanh súng ống đạn dược, thuốc phiện kiếm tiền, một bên thực lực lớn mạnh để chống đỡ kẻ địch, một bên đem việc kinh doanh mở rộng càng lớn hơn.

Tô Trạ cau mày suy tư một hồi, hắn đối với cái tên này hoàn toàn không có ấn tượng, nhưng mà biết được nếu như người giám hộ trong chính phủ một khi mất đi, vậy thì rất bất lợi đối với Tô gia — Chính phủ Miến Điện có thể tùy thời tìm lý do lại tới xua đuổi oanh tạc, mà ở đây đã trải qua sự kiến thiết và phát triển mấy năm nay, đã có một quy mô nhất định rồi, phóng tầm mắt ra cả miền Bắc Miến Điện cũng xem như là khu vực kinh tế phát triển. Đây là thế lực mà Tô Chính Cương và Tô Phiếm, hai thế hệ của Tô gia đã gây dựng mười mấy năm nay.

“Tranh đấu phe phái chính trị, chỉ là hy vọng đừng ảnh hưởng đến chúng ta.” Ánh mắt của Tô Phiếm lộ vẻ có chút trầm, y thậm chí có chút không kịp chờ đợi mà muốn đem lô hàng súng ống đạn dược kia mang về, kịp thời chiêu mộ binh sĩ, lại tổ chức một sư đoàn quy mô nhỏ. Chỉ có thật sự nắm trong tay bán súng mới có quyền phát biểu, vô luận là lãnh đạo Đài Loan lúc đó hay là chính phủ Yangon ngày nay, một mặt dựa vào người khác sẽ chỉ rơi vào cục diện bị động, nếu không, lúc đầu A Trạ cũng sẽ không bị đưa đến Đài Loan.

“Vậy kế tiếp, chúng ta có muốn đổi người hay không?” Tô Trạ hỏi.

“Ừ, tranh thủ trước khi đợt tẩy bài lớn của nội các, một lần nữa phải tìm lại cánh dưới.” Tô Phiếm trầm ngâm nói.

“Vậy, chúng ta tìm ai?”

“Tạm thời không có đầu mối, làm chính trị đó là một canh bạc, phe phái lại nhiều, anh và cha phải thương lượng thật kỹ.”

Miến Điện là quốc gia quân sự và chính trị điển hình, ai có quân đội thì có quyền lãnh đạo tuyệt đối. Tô Trạ không biết được bè phái đấu tranh trong đó, nhưng hẳn biết, trận đấu tranh này không phải là vì tổng thống nhiệm kỳ tiếp theo mà làm nền. Hướng đi cơ bản của lịch sử không hề sai, nhưng mà Tô Trạ tập trung tinh thần và thể lực suy nghĩ cả nửa ngày, sững sờ là nghĩ không ra tên của tổng thống nhiệm kỳ tiếp theo.

Tô Trạ một phát mang dép vào, nghiêm túc nói với Tô Phiếm: “Có danh sách của nhân viên quan trọng của chính phủ Miến Điện hay không? Cố gắng hết sức tỉ mỉ một chút!” Hẳn chỉ có thể dùng cái biện pháp này, mặc dù nhớ không ra tên, nhưng khẳng định sẽ có ấn tượng.

Không nghĩ đến Tô Trạ đột nhiên nhắc đến cái này, Tô Phiếm ngạc nhiên hỏi: “Cần cái này làm gì?”

“Có chỗ dùng!”

Hai người ở trong thư phòng của Tô tướng quân tìm nửa ngày, cuối cùng cũng đem tài liệu được gửi tới từ bên kia của Yangon sửa lại rõ ràng, Tô Trạ không cho Tô Phiếm đụng vào, chỉ có mình mình đối với danh sách tra cứu kỹ lưỡng, cuối cùng cũng tìm được một cái tên trong bộ sự vụ quân sự — Soe Win*. Tô Trạ tìm kiếm đến đầu đầy mồ hôi kích động mà chỉ vào cái tên này nói: “A Phiếm, chính là người này!”

: /Toa Ôn/: Soe Win: Thủ tướng tiền nhiệm của Miến Điện.

Tô Phiếm như chìm trong sương mù: “Người này làm sao?”

“A Phiếm, anh đừng hỏi em tại sao, em chỉ có thể nói với anh rằng, y là tổng thống nhiệm kỳ tiếp theo anh tin hay không?” Tô Trạ nhìn chăm chăm vào mắt của Tô Phiếm, từng chữ từng chữ nói một cách rõ ràng.

51. Chương 51

Bầu không khí có chút đình trệ, Tô Trạ không biết mình mạo hiểm nói ra cái chuyện này thì xác suất thành công sẽ được bao nhiêu, ít nhất, nếu như thật sự có người chạy đến đột nhiên nói với hắn, tổng thống nhiệm kỳ tiếp theo của Mỹ là James Earl Carter, hẳn cũng sẽ cảm thấy đầu của người này bị hỏng rồi mới nói lời hoang đường như thế.

Nhưng hắn vẫn đánh cược, Tô Phiếm đã tâm thận trọng như vậy không phải là người ngớ ngẩn đến nỗi dùng ánh mắt và quan điểm thế tục để nhìn nhận sự việc này.

Tô Trạ chỉ biết lấy tâm trí của Tô Phiếm mà nói, đối với chuyện phán đoán như đinh đóng cột không có chút căn cứ nào vậy mà không coi thường, lại không ngờ đến mình mới là người có đủ ảnh hưởng đến quyết đoán của y.

Mà Tô Phiếm, không biết tại sao, nhìn chăm chăm em trai khó có được vẻ mặt nghiêm túc cùng chân thành, y không hiểu sao mà tin tưởng: “Được, anh tin.”

Lần này đến phiên Tô Trạ ngạc nhiên, trừng mắt nhìn chăm chăm anh trai nhà mình: “Anh cũng không hỏi một chút nào sao?”

“Không phải là em không cho anh hỏi sao?” Tô Phiếm mỉm cười, khoé môi vênh lên lại nói tiếp: “Nếu như, A Trạ, anh hy vọng em trả lời anh, nếu như người này thật sự trở thành tổng thống năm sau, anh hy vọng em có thể cho anh một lời giải thích, anh sẽ đợi đến khi em muốn nói.” Tô Phiếm đã căn nhắc rất lâu trong danh sách nhân viên của chính phủ nhiệm kỳ tiếp theo, có nhiều người so với y có thực lực có bối cảnh để lên làm tổng thống hơn, cái tên này chưa từng lưu lại trong mắt y.

“Được, em đáp ứng.” Tô Trạ trả lời thẳng thắn, giống như dáng vẻ vừa nãy Tô Phiếm nói tin hắn, mặc dù hẳn bị chuyện đem chuyện của mình ở đời trước nói với Mục Thiên Chương một lần, nhưng mà, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, cũng sẽ không dự định đem chuyện ân oán giữa hắn và Tô Phiếm ở đời trước nói cho Tô Phiếm bây giờ.

Tô Phiếm đã cho nhân viên thường trú ở Yangon đi tra một phần tư liệu căn kè về Soe Win, trực tiếp đi tìm ông ấy là không có khả năng, chỉ có từ đó chọn ra một người môi giới thích hợp lại không đường đột. Sau khi ở trong thư phòng yên tĩnh suy nghĩ một phen, Tô Phiếm liền đem cách nghĩ và kế hoạch của mình nói với cha, hơn nữa còn định mau chóng khởi hành đi Yangon. Đương nhiên, ở giữa đã giấu đi lời tiên đoán của Tô Trạ, đồng thời chỉ nói là mình chỉ là muốn đến Yangon thăm dò hướng đi của thời cuộc.

Vốn là Tô Trạ không tính đi cùng với Tô Phiếm, nhưng mà không biết tại sao tên gia hỏa này cứ sống chết muốn kéo hẳn theo, mỹ kỳ danh nói đây là mang hẳn ra ngoài trải nghiệm sự đời, mà cha mẹ cũng ở bên cạnh không ngừng tán thành, luôn cảm thấy Tô Trạ thoáng cái từ nước Mỹ phồn hoa trở về thì vẫn luôn làm ở trong nhà, cũng nên ra ngoài hít thở không khí.

Thế là, hẳn chỉ có thể bắt đắ dĩ mà cùng Tô Phiếm leo lên xe lửa đi đến Yangon. Chỉ có điều quan sát xung quanh cả nửa ngày, phát hiện Nghiêm Tông Gia chuyên theo đuôi Tô Phiếm không hề đi cùng, chỉ mang theo một đội bảo vệ mặc thường phục, Tô Phiếm lần này lại tiêu xài hoang phí mà bao cả toa xe. Bởi vì bị anh trai không can tâm tình nguyện ép lên xe lửa lúc này mới tiêu tan chút ít.

Tô Trạ lúc mới bắt đầu chỉ đem mối quan hệ của Nghiêm Tông Gia và Tô Phiếm so sánh với tiểu phó quan thân cận mà thôi, nhớ đến lúc còn nhỏ ba người bọn họ còn cùng nhau ở chung một đoạn thời gian, hơn nữa cha của y lúc đó hy sinh trên chiến trường, mà Tô Phiếm mười năm nay đều ở cùng với Nghiêm Tông Gia, quan hệ tốt một chút cũng là tự nhiên. Chỉ có điều, mình vẫn luôn chậm chạp cũng dần dần nhận ra được có chút không thích hợp, nhưng nếu nói là Nghiêm Tông Gia không đúng thì cũng không phải — Từ trên xuống dưới của Tô gia ngoại trừ Nghiêm Tông Gia mỗi người đều đối với hẳn hoặc là cung kính hoặc là nhiệt tình hoặc là nịnh hót hầu hạ còn không kịp. Tóm lại, mình cũng không phải là ông chủ mặt lạnh mỗi lần đụng phải Nghiêm Tông Gia, lúc đầu mình còn chưa phát hiện, sau đó Tô Trạ càng cảm thấy được rằng sao mỗi lần y vừa thấy mình thì giống như mình thiếu nợ y năm trăm vạn vậy. Nhưng mà lúc có mặt Tô Phiếm, các loại như em trai, người theo đuổi, người hâm mộ mới có sự thân thiết và nhìn lên khiến cho hẳn không thoải mái.

“Sao thế, cái đuôi nhỏ không cùng theo sao?” Nhị thiếu nào đó ngồi đối diện với anh trai, nhìn lướt một cái rồi cố ý hỏi.

“Y có việc khác rồi. Lại nói, em và Tông Gia, từ nhỏ đã không hợp nhau, sao lớn lên vẫn còn như vậy? Lúc còn nhỏ y cùng em đoạt anh trai, lẽ nào lớn lên còn ấu trĩ như vậy?” Tô Phiếm vỗ vỗ cái mũ lưỡi trai kéo xuống thật thấp của em trai, tóc của Tô Trạ đã bắt đầu dài ra thêm một chút, đúng là bị vây ở giữa thời kỳ lúng túng không ngắn cũng không dài, vì thế mà Tô nhị thiếu mới đội cái mũ như vậy đem mái tóc không đẹp để gì của mình che giấu đi.

Tô Trạ chỉnh chỉnh mũ, để che đi tầm mắt lộ ra ngoài, đôi mắt sáng ngời như ánh sao óng ánh hơi híp lại, ánh mắt bị những sợi tóc vụn vặt che phủ quét một lượt trên người Tô Phiếm, hẳn mới sẽ không thật sự ấu trĩ đến nỗi tranh giành yêu thương gì đó của anh trai với một tiểu tử choai choai như Nghiêm Tông Gia đâu. Nếu như mình một câu không có căn cứ, thì có thể khiến cho Tô Phiếm sử dụng nhân lực và vật lực mà còn tự thân hành động, cái loại tín nhiệm và tình cảm này, cũng không phải là thứ mà Nghiêm Tông Gia sẽ có được.

“Có bản lĩnh anh dẫn y đi, em lập tức xuống xe.” Tô Trạ mặt mày hást lên, cái đuôi đều muốn vênh lên cao.

“Anh mang Tông Gia đi theo là đi công tác, dẫn em là bởi vì yêu thương em trai, có thể giống nhau sao?” Tô Phiếm liếc mắt không tệ nhìn dáng vẻ của em trai nhà mình vừa kiêu vừa ngạo, trong lòng nghĩ, cho dù thế nào, y cũng sẽ bảo vệ Tô gia, làm cho mình càng thêm mạnh mẽ, làm cho Tô Trạ cả đời vô ưu vô lo — Tất cả mọi người đều nói A Trạ là một nhị thế tổ tồi tệ thì như thế nào, y vừa khổ vừa mệt cũng chỉ là bởi vì em trai như thế trước mắt.

Nghe được câu nói này người nào đó quả nhiên mỉm cười một cách đắc ý, dứt khoát dùng mũ che đi khuôn mặt theo tiết tấu loảng xoảng loảng xoảng của xe lửa mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai người đến căn nhà ở Yangon đã là đêm khuya, nhưng mà lúc này vẫn như cũ là không có phòng của hẳn, lần này người nào đó muốn tặc mao luôn: “Không phải kêu chú dọn ra một phòng cho con sao? Chú Chu, chú có phải là đã hồ đồ rồi không, cái này mà cũng quen!”

Chu Phong Niên ngẩng đầu liên tục lau mồ hôi, cái lưng vốn khom khom nay lại càng thêm cong: “Điều này, này, nhị thiếu, thật sự là xin lỗi, lần này cậu và đại thiếu đột nhiên muốn đến, thoáng cái bận đến đầu óc mê muội, liền...” Chu Phong Niên liền liền cả nửa ngày cũng không nói ra được nguyên do, chỉ cảm thấy đại thiếu gia ở bên cạnh và ánh mắt ấm áp rơi trên người ông lại giống như kim châm. Bởi vì trong điện thoại Tô Phiếm đã nói với ông — Nhị thiếu gia nói giúp hắn dọn một phòng trống, đương nhiên, ông đem cái chuyện “không cẩn thận” quên mất rồi. mấy ngày trước A Trạm không biết tại sao, rõ ràng là buổi tối đem y ôm lấy để y hầu hạ đi ngủ thoải mái, lại lấy cái cớ nát vụn “một người ngủ thì sẽ tự do hơn” đem hắn chặn ngoài cửa.

Giống như cái biệt viện này ở Yangon, chỉ cần một phòng là đủ rồi, hơn nữa xem xét thời gian, y sẽ làm cho Tô Trạm ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ.

Tô Phiếm trong lòng vô cùng hài lòng, rất bình tĩnh mà giơ tay ra vỗ vỗ bờ vai của em trai muốn vuột lòng cho tên gia hỏa này, vân đạm phong khinh mà giải vây cho Chu Phong Niên, “Được rồi, được rồi, lại cũng không phải là chuyện lớn gì, lão nhân gia khó tránh khỏi trí nhớ không được tốt. Phòng nhiều như vậy, nếu không thì em ngủ ở khách phòng mà lần trước Mục Thiên Chương đã ở đi?” Tô Phiếm cố ý đạp cái đuôi của người nào đó một chút.

Quả nhiên, Tô Trạm liền quay đầu hung hăng nói: “Lão tử ngủ sà nhà cũng sẽ không ngủ trên giường y đã từng ngủ qua đâu!” Nguyên nhân ở chỗ Tô Phiếm không mặn không nhạt dùng cái cớ hắn vậy mà bị một thằng con trai tỏ tình là có phải lớn lên có bao nhiêu mỹ mạo như hoa bốn cột vài lần, quả nhiên thành công khiến cho Mục Thiên Chương trở thành cái gai của em trai.

“Cùng anh tạm đỡ hai đêm là được rồi, chúng ta lại không phải chưa từng cùng nhau ngủ.” Tô Phiếm thuận theo tự nhiên mà nói, liếc nhìn khuôn mặt xoắn xuýt của em trai một cái, tiếp tục không ngừng cố gắng mà lấy ra một chiêu: “Anh là anh trai của em, em sợ cái gì?”

Được thôi, trên thế giới này nào có tị hiềm cùng anh trai của mình, hắn là em trai cũng không phải là em gái. Tô Trạm bị nói khích một chiêu chỉ có thể bất chấp khó khăn cùng anh trai nhà hắn lại ngủ cùng một chỗ. Chỉ là lúc cùng nhau lên giường đi ngủ, Tô Trạm thấy Tô Phiếm mỉm cười có chút đắc ý, lại rất bình tĩnh mà ra ngoài, lúc trở lại, trên tay nhiều thêm một cái chăn, không thèm đếm xỉa đến nói: “Em buổi tối sẽ đoạt chăn, đến, chúng ta mỗi người một chăn.” Nhất thời khiến cho ý cười trên mặt của người nào đó cứng đờ, lúc này đối thành nhị thiếu nào đó mỉm cười đắc ý.

Nói là đến đất cầu bắt tuyến tìm đường lối, Tô Trạm nhìn dáng vẻ của anh trai nhà mình lại không nhanh không chậm thanh thoi tự đắc, ngược lại càng giống như đến Yangon ngắm cảnh du lịch.

Ngày đầu tiên bởi vì đi đường mệt mỏi, hắn và Tô Phiếm ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới thức dậy. Sau khi thức dậy, Tô Trạm áo ngủ rộng thùng thình di chuyển xuống lầu, thuận theo mùi thơm của đồ ăn lan toả từng cơn từng cơn tìm đến phòng bếp, chỉ thấy trong phòng bếp đang hấp chiên luộc vô cùng náo nhiệt.

Tô Phiếm đang mặc một cái tạp dề, tay áo xắn lên cao, một tay cầm cán nồi, một tay cầm muống, dùng sức khuấy đều, món ăn trong nồi sôi nổi di chuyển theo động tác của Tô Phiếm, màu sắc tươi sáng dầu mỡ tí tách. Thủ pháp thuần thục và tư thế nghiêm túc lại chuyên nghiệp khiến cho Tô Trạm nhìn đến nổi trợn mắt há hốc mồm. Đây là anh trai nhà hắn lúc mặc quân trang thì anh tuấn uy vũ nho nhã như một vị tướng có phong độ, ngày thường một bộ áo sơ mi trắng thật sự là đẹp trai ngút trời? Mặc dù hắn có lúc sẽ thấy Tô Phiếm nấu chút điểm tâm gì đó cho người nhà và mình...

Tô Trạm hít mũi một cái, liền biết rằng, món ăn này là măng khô xào thịt, là một món ăn thường thấy trong gia đình của người Tô Châu. Lúc còn nhỏ mẹ thỉnh thoảng sẽ xuống bếp, đây là một trong những món mà hắn nhất định sẽ ăn.

Thấy Tô Trạm dậy rồi, Tô Phiếm đem thịt xào xong thêm một chút nước nữa rồi đẩy nắp nồi lại, người làm người Miến Điện ở bên cạnh lập tức đem khăn lông đưa cho y, Tô Phiếm lại khoát tay một cái, từ trong nồi giữ nhiệt ở bên cạnh múc một chén cháo ra, đưa đến trước mặt Tô Trạm nói: “Sáng sớm liền nấu xong rồi, em tiểu tử này ngủ đến trời đất mù mịt cũng không nổi kêu em dậy. Trước tiên ăn chút cháo đi, đợi một chút nữa, thì có thể ăn cơm trưa rồi.” Dứt lời còn hơi nhướn mày rất là nghiêm túc mà phán xét một

phen, “Chính là thịt xào này không phải rất tốt, chuẩn bị có chút gấp, lần sau nên để người mua chân giò hun khói của Vân Nam mà làm.”

Người nào đó cúi đầu nhìn chén cháo nấm hương thịt băm trước mặt, cả người vẫn còn ở trạng thái trộn mắt há hốc mồm, liếc nhìn mà hỏi một câu: “Đó là cá ngân hấp trứng sao?”

Tô Phiếm khuôn mặt tuần tú gật đầu mỉm cười, con người sáng như ánh sao, cho dù là đang đeo tạp dề, cả người thoát nhìn vẫn là đáng vẻ đoan chính quân tử như cũ. Thấy Tô Trạm vừa mới thức dậy dường như chỉ là ngây ngô vừa mới dậy đợi dứt đồ ăn, chỉ cảm thấy mình bận rộn cả nửa ngày đều đáng giá: “Không thể thiếu cá ngân hấp trứng của em, em lúc còn nhỏ chỉ chịu mẹ làm, người khác làm thì em một mực không ăn, đáng tiếc mẹ nói là không thể chiều em quá, rất ít làm.”

Tô Phiếm còn nhớ rõ Tô Trạm lúc đó ăn cơm còn phải ngồi ghế của trẻ con, bởi vì bị chiều đến nỗi không xong, lúc vừa mới bắt đầu học tự mình ăn cơm, bé trai nhỏ nhắn 5 tuổi lúc ăn cơm trước cổ cần phải đeo yếm, nhưng còn nhỏ lại rất bá đạo, ngày đó mẹ cả làm cá ngân hấp trứng, vớt đôi tay nhỏ bé và cái cổ oa oa kêu lên còn dùng cái muỗng quơ quơ khuấy hai cái trên cái chén trứng hấp tròn vành vạnh, bày tỏ rằng những cái này đều là của hần. Con nít thói quen ăn cơm rất không tốt, thích đem đồ ăn và cơm trộn cùng với nhau rồi nhét vào trong miệng, giống như mèo ăn, còn dính đầy cả mặt, ngay cả cha một đại hán tử cũng nhìn không nổi nữa, mà người mẹ cả xuất thân từ thế gia của y quả thật chính là muốn ngất luôn cho rồi. Đương nhiên, lúc đó, Tô Trạm một chút cũng không thích y, ví dụ như, lúc y muốn múc một muỗng trứng hấp, bị đứa nhỏ dùng đôi đũa ném vào mặt, sau đó Tô Trạm liền bị mẹ cả đánh hai cái vào mông rồi tịch thu món cá ngân hấp trứng của hần, kêu hần úp mặt vào tường.

Lúc y sáu bảy tuổi trở về Tô gia, Tô Trạm mười tuổi thì bị đưa đi Đài Loan, trong khoảng thời gian này bọn họ bỏ lỡ mười năm. Thời gian ở cùng với Tô Trạm, nhắc tới còn không bằng thời gian y ở cùng với Nghiêm Tông Gia từ nhỏ đã ở bên cạnh mình mà lớn lên, nhưng giống như bản năng trời sinh, thích Tô Trạm là thứ đã có trong máu mủ. Lúc còn nhỏ yêu thích em trai nhỏ, lớn lên rồi, là thương yêu người yêu.

Mà Tô gia đại thiếu hân không thể giấu người nào đó đau ở trong tim, người nào đó vẫn như cũ đắm chìm trong suy nghĩ anh trai nhà hần ngoại trừ biết kinh doanh buôn bán, mang binh đánh giặc ra, tài nấu nướng còn thật sự rất tốt.

“A Phiếm, em cũng không biết anh vậy mà sẽ biết nấu cơm!” Tô Trạm ngạc nhiên nói, hàng lông mi dài dài khẽ nhướng, cố ý lộ ra đáng vẻ một tia ghét bỏ, “Thoạt nhìn hần là có thể ăn.” Tô Phiếm nhà hần lớn lên đáng dấp, tính cách ôn nhu dễ gần, phóng tầm mắt nhìn về cả miền Bắc Miến Điện thậm chí là cả Miến Điện, cũng không tìm ra nam nhân nào tốt hơn so với anh trai nhà hần. Tô Trạm cúi đầu múc cháo, không có ý tốt trong lòng nghĩ rằng, cũng không biết sẽ tiện nghi cho cô gái nào đời trước đã thấp nhiều nhang...

Tô Phiếm khoé miệng khẽ cong, không chút nào tỏ ra yếu thế mà trả lời: “Em đợi chút thử xem chẳng phải sẽ biết sao.”

“Anh chẳng lẽ ngoài trừ luyện súng, còn đồng thời học nấu ăn sao?”

“Mẹ cả thích món ăn Tô Châu, lúc đó cũng tìm không được đầu bếp, thân thể của mẹ cũng không phải rất tốt, phải tận lực ít dính đến khói dầu, anh liền đi học, có thời gian liền làm cho mẹ ăn. Sau đó, mẹ cả biết được thì không cho anh làm những thứ này, cảm thấy quân tử phải cách xa nhà bếp. Bằng không thì, thấy em đoạn thời gian trước mùa hè bị sụt cân, anh dự định làm thử cho em, nhưng mà để mẹ biết, anh cùng em sẽ phải gặp họa, mẹ thật sự không cho anh xuống bếp.” Tô Phiếm còn không thể nói với hần, những món này kỳ thực đều là vì hần mà học, nhớ đến lúc đó Tô Trạm một mình rời nhà ra ngoài, y liền âm thầm hạ quyết tâm, đợi đến ngày em trai trở về, phải đem những món mình biết đều bổ sung cho hần.

Mà Tô Trạm không biết rằng, đời trước Tô Phiếm cũng vì hần học ra một tay nghề giỏi về các món ăn Tô Châu, lại chưa từng có cơ hội thể hiện cho hần xem.

Măng khô xào thịt, cá ngân hấp trứng, tôm lột xào, còn có một món canh măng với nước canh trắng đục sền sệt đang toả khói nghi ngút vô cùng hấp dẫn, Tô Trạm vốn là còn một mặt đầy hoài nghi chỉ niệm thử một ngụm canh, liền thả lỏng bụng ăn bữa trưa yêu thương cùng với anh trai của hần. Sau khi ăn qua một bàn đồ ăn mà Tô Phiếm làm, sự bất mãn của Tô Trạm đối với chị dâu tương lai càng đậm sâu — Đều có

dạng ông chồng này, muốn nàng đến làm vợ làm cái gì...(Mã: À, chỗ này ý ẽm là anh Phiêm cái gì cũng biết làm, cũng biết nấu ăn nữa, thì cần một người vợ làm gì.)

Mà Tô Phiêm thấy Tô Trạm lại trộn cơm và thức ăn cùng nhau như một bát cơm cho mèo ăn thì rất hài lòng, cũng rất đặc ý.

52. Chương 52

Tô Trạm cùng Tô Phiêm trải qua hai ngày thanh thoi như vậy ở Yangon, ngoại trừ buổi chiều Tô Phiêm thuê một chiếc thuyền dẫn theo hắc đến sông Yangon ngắm hào quang chiếu rọi ra, gần như là trốn ở trong nhà, một người thì phụ trách nấu cơm, một người thì phụ trách ăn, hắc bị Tô Phiêm đút ăn đến nỗi bụng no căng.

Mùa hè thời tiết oi bức, ánh nắng chói mắt, Tô Trạm ăn cơm xong liền trốn trong phòng xem tivi, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng Tô Phiêm đánh bài, buổi tối ngược lại sẽ có cơ hội đi ra ngoài, trên sân thượng của tầng cao nhất có một nửa bị sửa thành vườn hoa ngoài trời, chuyện Tô Trạm thích nhất chính là ăn xong bữa tối, chỉ mặc áo sơ mi tay ngắn với quần sọc, nằm trên ghế mây, ánh mắt hơi híp lại, một bên ngắm sao, một bên tiêu hoá thức ăn, mỗi khi tới lúc này, Tô Phiêm đều cảm thấy Tô Trạm giống như con mèo được ăn no, hận không thể ở trên cổ của hắc gãi gãi vài cái.

Chỉ có điều đến tối ngày thứ ba, Tô Trạm lại không nén được tức giận, cuộc sống mỗi ngày ăn ăn uống uống thật sự là quá sa đọa quá mục nát rồi, bọn họ không thì phải là đến Yangon làm công chuyện sao? Tô Phiêm vừa nghe hắc nói như vậy, ý tứ sâu xa mà nói rằng: “Nấu cơm phải chú ý độ lửa, công chuyện phải chú ý thời cơ, thời cơ chưa tới, đều là uống phí công sức.”

Anh trai thần thần bí bí này của hắc... Người nào đó trong lòng oán thăm, thôi kệ, dù sao đây cũng là chuyện mà Tô Phiêm nên chịu trách nhiệm, hắc cũng không muốn nói nữa, bởi vì mỗi lần hỏi, Tô Phiêm chắc chắn sẽ dùng cái cớ: “Nhị thiếu gia nhà chúng ta cứ làm người phụ trách ăn uống chơi bởi học đại học đi, những chuyện này có anh trai của em rồi em không cần bận tâm, cũng không cần phải đi bận tâm.”

“Nhưng mà ngày mai phải dậy sớm, đi ngủ sớm một chút, nhưng đừng nghĩ ngủ nướng đến giờ cơm trưa nữa.” Tô Phiêm nhìn Tô Trạm không đứng đắn mà ngồi xếp bằng trên giường, xung quanh là những quần bài tú lơ khơ rơi lả tả trên giường, trong căng chân thon dài cân xứng có một vết sẹo hơi mờ, nhìn cũng không dữ tợn lắm. Nhưng mà Tô Trạm sinh ra đã trắng, lại là một dáng vẻ da dẻ non nớt, Tô Phiêm cau mày một cái, luôn cảm thấy có một loại cảm giác đồ sứ hoàn mỹ trắng ngọc đột nhiên lại xuất hiện một vết nứt. Ngày thường đa phần mặc quần dài, áo có tay, vị trí vết sẹo lại được che giấu, vì thế mà Tô Phiêm vẫn luôn không chú ý đến.

Y vươn tay đột nhiên dùng ngón trỏ ma sát nhẹ nhàng trên vết sẹo đó, ngẩng đầu hỏi Tô Trạm: “Sao lại có sẹo? Em lúc còn nhỏ đâu có đâu.” Y còn nhớ lúc còn nhỏ cùng Mục Thiên Chương tắm rửa cho Tô Trạm, con nít giống như một con búp bê trắng như tuyết, toàn thân không tỳ vết.

Tô Trạm cúi xuống chỉ liếc qua một cái, lại tiếp tục chỉnh lý những quần bài rơi lả tả, không để ý chút nào nói: “Lúc ở Đài Loan, cùng đứa con nít của nhà ở nhờ đánh nhau, bị té.”

“Em lúc còn nhỏ không phải là rất có tài đánh nhau hay sao? Sao lại không đánh thắng?” Tô Phiêm chịu đựng sự chua xót và đau lòng, kéo ra một nụ cười trêu đùa.

Tô Trạm hừ hừ liếc Tô Phiêm một cái: “Cũng không có cách nào, người ta có anh trai giúp đỡ.”

Tô Phiêm nhìn vẻ mặt của tiểu tử này như kiểu “Thân là anh trai vậy mà không giúp đỡ đánh nhau” không thể nhịn được mà bóp một cái trên mặt của Tô Trạm: “Cũng không có cách nào cả, em nếu như ở trong thư nói với anh, anh sẽ vượt mọi chông gai chạy đến Đài Loan giúp em đánh người.”

“Thật sự xem em là con nít hả! Buông tay! Cái thói xấu táy máy tay chân này cũng không tốt, phải sửa đi!” Tô Trạm một phát đánh rớt cái tay của Tô Phiêm, gần đây tay chân của Tô Phiêm thật sự là càng ngày

càng càn rỡ, không phải thường xuyên vươn tay sờ sờ đầu tóc ngắn của hắn không dễ gì mới bắt đầu dài ra được một chút, thì là thừa dịp hắn ăn cơm xong mượn cớ muốn xem thử hắn có ăn no hay chưa, cố ý làm chuyện xấu sờ sờ bụng của hắn.

“Lại nói, anh đến Đài Loan cũng không có cách nào, người ta có tới tận ba anh trai lận!” Tô Trạh bày tỏ, đánh không thắng tuyệt đối không phải là do mình quá hèn nhát, mà là đối phương người đông thể mạnh, anh trai quá nhiều.

Tô Phiếm buông tay, đổi thành sờ sờ cái đầu tóc ngắn ngắn của người ta, mỉm cười nói: “Không chơi nữa, chúng ta ngủ thôi, ngày mai dậy sớm, đến chùa Đại Kim.”

Tô Trạh một phát chui vào vị trí thuộc về hắn ở trong chăn, đem mình bao thành một cái kén tằm, lẩn lẩn nghiêng người, lầu bầu nói: “Lại đến chùa Đại Kim, lúc còn nhỏ không phải đã đi rồi sao?” Thói quen ngủ của hắn luôn là nằm nghiêng, lúc ngủ cùng với Tô Phiếm thì đưa lưng về phía y nằm nghiêng, nhưng mà không trở ngại hai người nằm trên giường thân mật thăm thiết mà nói chuyện.

“Đã từng đi, nhưng anh lúc đó không phải là chưa cầu nguyện sao, cho nên, giữ lại để tới bây giờ đi.” Tô Phiếm mở cái chăn của mình ra, hai tay gối lên sau ót, quy củ mà nằm bên cạnh Tô Trạh, nhớ lại lúc còn nhỏ lần đó cùng với cha mẹ dẫn theo Tô Trạh đi ngắm cảnh Phật Quang ở chùa Đại Kim, ánh mắt và vẻ mặt vui lấp trong ánh sáng ngày xưa đều ôn nhu như ánh mặt trời lúc mới lên.

Bị y nói như vậy, Tô Trạh cũng đột nhiên nhớ đến, còn nhớ lúc đó chính mình nhìn Tô Phiếm thành kính quỳ trước tượng Phật, hỏi y cầu nguyện điều gì, lúc đó anh trai nhỏ liền rất thần thần bí bí chỉ lắc đầu nói không biết.

“Vậy lần này đi làm gì? Thật sự là đi cầu nguyện?” Hắn không biết lấy giá trị con người hiện tại và địa vị của Tô Phiếm mà nói, còn có cái gì mà y không thỏa mãn không có được, ngay cả đời trước y trăm phương ngàn kế muốn mưu đoạt tất cả Tô gia, sự tín nhiệm và yêu thương của cha mẹ, đời này, y đều có hết, đương nhiên, còn có chính mình là một em trai tốt biết lo nghĩ cho đại cuộc như thế, Tô nhị thiếu hơi mặt dày mà trong lòng suy nghĩ như vậy.

Rất lâu không nghe thấy tiếng trả lời của Tô Phiếm, Tô Trạh cho rằng y đã ngủ rồi, cùng từ từ nhắm mắt đi ngủ.

Tô Phiếm xoay người, đối mặt với lưng của Tô Trạh, tiểu tử này dùng chăn thật mỏng đem mình bao thành một đồng, nhưng mà vẫn có thể nương theo ánh trăng sáng loáng thoáng thấy được đường nét thân thể thon dài của hắn, bên hông hơi lõm xuống, cả người giống như một con tôm cuộn tròn.

Tô Phiếm lặng yên không một tiếng động nhích nhích lại gần, đầu gối cong lên gối lên chân của Tô Trạh, hai người cách nhau một cái chăn dán vào nhau một cách phù hợp đến hoàn hảo.

Tô Phiếm đem người ôm vào lòng mình, ôm lên lầu một, y cao hơn Tô Trạh, vì thế mà có thể đem người dán sát vào lòng mình, hơi cúi đầu ở trên tóc của em trai nhẹ nhàng hôn một cái, “Cầu nguyện, cầu cho điều mà anh muốn nhất...”

+++++

Ở nhà có một người cha tướng quân và một người mẹ lúc nào cũng phép tắc, ngoại trừ vài ngày khi mới vừa về nhà hắn còn có thể ngủ đến mặt trời lên cao, sau đó là vừa đến giờ liền cùng cha mẹ cùng nhau ăn sáng, mấy ngày nay xa nhà, lại chỉ có Tô Phiếm ở bên cạnh, vì thế mà Tô Trạh lại được cưng chiều đến nỗi vừa ngủ liền ngủ đến mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, bỗng nhiên lại muốn dậy sớm, Tô Trạh hận không thể kéo theo cái chăn và giường cùng nhau đến chùa Đại Kim. Mà Tô Phiếm lại phỉ sức của chín trâu hai hổ mới đem em trai của y gọi dậy được, lên xe lại dứt khoát kêu người ta gối lên chân y mà tiếp tục ngủ.

Xe chạy băng băng trong thành phố Yangon, khi mà thành phố chưa hoàn toàn thức tỉnh, Tô Phiếm lại giống như một thợ săn dưỡng sức chuẩn bị bắt đầu đi săn, một tay y khoác lên đầu của Tô Trạh thỉnh thoảng vuốt ve vài cái trên đầu em trai, vẻ mặt lại trong sự ấm áp mang theo chút lạnh lùng, giống như ánh mặt trời mùa đông mặc dù sáng rõ lại không có bao nhiêu ấm áp: “Trần Quốc Phong, bên kia đã liên hệ xong chưa?”

“Một nhà Đồ Tang Đạt hôm nay chắc chắn sẽ đến chùa Đại Kim cầu phúc, bà rất thích kim cương mà chúng ta gửi tặng, nói là hên ăn cơm thì không cần, cùng nhau đến chùa Đại Kim dâng hoa cho Phật Tổ càng tốt.” Trần Quốc Phong thấp giọng trả lời, y luôn luôn là một người đàn ông lớn giọng, mới vừa rồi không chú ý âm thanh hơi lớn một chút, lại bị đại thiếu liếc mắt một cái khiến y rùng mình — Y làm âm ỉ đến nhị thiếu đang ngủ. Quả nhiên như những gì người ta đã đồn, đại thiếu gia là người nổi nghiệp của tướng quân, mà nhị thiếu là nhị thế tổ được cưng chiều, chỉ có điều cho dù là lão tướng quân hay là tân tướng quân sắp lên chức đều vô cùng yêu thương nhị thiếu gia, cũng là chủ nhân không thể coi thường.

Tô Phiếm khẽ gật đầu, Đồ Tang Đạt chính là em gái của Soe Win, anh chị em của Soe Win rất nhiều, lại chỉ có một cô em gái này là ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, từ trước đến nay rất cưng chiều cô em gái này. Chỉ có điều cô em gái này gả cho một tiểu tử nghèo dựa vào nhà vợ để đi lên, lâu ngày dần dần cũng không còn ân ái như lúc đầu. Miến Điện cũng là một quốc gia trọng nam khinh nữ cực kỳ nghiêm trọng, mà Đồ Tang Đạt này lại thành cạp cái đứng đầu gia đình, nghe người ta nói lại rằng hai thứ mà nàng yêu thích nhất — Đá quý và mỹ nam. Y hòa theo sự yêu thích của người khác, phải một người mang hai dòng máu Trung Quốc và Anh Quốc mua được từ Thái Lan đến tặng vòng cổ kim cương cho bà.

Tô Trạm ngủ một đường cuối cùng cũng tỉnh táo được một chút, nhưng mà trong lòng vẫn còn luyến tiếc với cái giường, bởi vì Tô Phiếm mới sáng sớm thế nào cũng phải dẫn hắc trở lại ngắm ánh nắng ban mai gì đó, mà chùa chiền ở Miến Điện bởi vì không sát sinh và nhất định phải cỡi vợ mới có thể đi vào, bên chân của hắc đã vô số lần có mấy con gián, con chuột lá gan to lớn nhảy qua. Lúc còn nhỏ lần đó là cha ôm hắc, bây giờ cũng không thể để cho Tô Phiếm ôm hắc chứ... Tô Phiếm nắm tay Tô Trạm, ở trên mu bàn tay của hắc nhẹ nhàng cạ cạ vuốt ve nói: “Buổi tối nấu đồ ăn cho em ăn nữa, em không phải nói muốn ăn sao...”

Tô Trạm cảm thấy, cái tên này hoàn toàn xem mình là con nít mà đồ dành, bởi vì chính mình thoát nhìn không vui cho nên dự định làm một bàn đồ ăn ngon để hắc bớt giận đây mà, Tô Trạm bĩu môi, cảm thấy mình là người đã sống hơn 50 tuổi rồi, người lớn rộng lượng thì không so đo cùng y...

Hai người ngồi trên tấm ván gỗ dưới hiên nhà, ánh nắng ban mai mỏng manh như tấm kim loại chiếu trên đỉnh tháp nguy nga lộng lẫy của chùa Đại Kim, hoà cùng những tháp nhỏ vây quanh bốn phía được chiếu rọi toả ra ánh sáng vàng kim rực rỡ. Hai người đều không hẹn mà cùng nhớ đến năm đó cha mẹ dẫn bọn họ đến ngắm cảnh ở chùa Đại Kim, lúc đó cha còn có thể một tay ôm một đứa mà ôm bọn họ vào lòng đi một đoạn đường dài mà không thở dốc.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh.” Tô Trạm hơi hơi híp mắt, ánh mắt xa xăm nhìn về phía đỉnh tháp, hắc được sống lại một lần, mà ngôi chùa Đại Kim này lại vẫn như cũ quang minh rộng lớn, tất cả những thứ trên thế gian này thật sự là kỳ diệu không nói nên lời, lại ví dụ như hắc và Tô Phiếm, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay.

“Đúng a, lúc đó em còn là một đứa nhỏ chỉ lo nằm trên người cha mà ngủ, lay em dậy em cũng không chịu dậy.” Y nhớ đến Tô Trạm lúc đó là đứa bé nho nhỏ tròn vo trắng nõn, trẻ con tinh tế xinh đẹp, là tiểu kim đồng trong lòng y. Bây giờ tiểu kim đồng này đã lớn rồi, mặc dù vẫn là không có cách nhét vào trong ngực, nhưng Tô Phiếm lại muốn mãi mãi ở cùng với hắc.

Hai người không nói chuyện nữa, chỉ là đồng loạt ngẩng đầu nhìn cả ngôi chùa Đại Kim được bao phủ bởi ánh nắng ban mai, tầng sương mù mỏng manh dần tản bớt, là một thế giới quang minh rộng lớn.

Tô Phiếm cuối cùng cũng thực hiện được tâm nguyện năm đó cùng Tô Trạm cùng nhau đến chùa Đại Kim ngắm Phật Quang, mọi người xem, hắc còn ở bên cạnh mình, thật tốt.

Sau đó hai người dựa theo thông lệ mà đến trước tượng Phật có chòm sao của mình dâng hoa, mà giống như lúc trước, Tô Phiếm đã sớm cúng một số tiền nhang đèn lớn. Mà lần này, Tô Phiếm lại trịnh trọng quỳ trước mặt Phật Tổ cầu nguyện, y nhìn Tô Trạm quỳ bên cạnh chính mình, người sau đang có chút không để ý mà nhìn xung quanh. Hai tay y chấp lại tạo thành chữ thập để trước trán, im lặng thật lâu, trong đầu thì thâm — Con chỉ cầu người này ở bên cạnh con mà thôi.

Đợi tất cả mang tính tượng trưng làm xong, Tô Trạm và Tô Phiếm đứng dậy, chuẩn bị về sương phòng, mà Tô Phiếm lại đi đến sương phòng của một người khác cùng một nhà Tang Đạt gặp mặt. Y đứng lên có chút mạnh mẽ, không cần thận lùi về phía sau một chút, lại đột nhiên đụng phải một người. Tô Phiếm vội vàng vươn tay đỡ y: “Tay chân vụng về, đụng phải đại sư.”

Tô Trạm vừa quay đầu, chỉ thấy là lão hoà thượng khoác áo cà sa để trần nửa bên vai, thoạt nhìn gầy trơ cả xương, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, ánh mắt sáng sủa thông suốt ít thấy ở những người già, dường như là bởi vì đã ở chùa Đại Kim lâu rồi nên cũng nhiễm chút hào quang của Đức Phật.

“Đại sư, có phải là đụng vào chỗ nào rồi không? Thật sự là xấu hổ, em trai con quá vụng về.” Tô Phiếm lễ phép và vô cùng phong độ dùng tiếng Miến Điện nói chuyện với lão hoà thượng, hai tay chấp lại thành chữ thập nói xin lỗi.

Nhưng nào ngờ tới lão hoà thượng vừa mở miệng lại là tiếng Hoa tiêu chuẩn, “Không sao, không sao.” Sau đó ánh mắt sáng ngời đó ở trên mặt Tô Trạm đảo qua một lượt, mỉm cười đáp lễ nói: “Đây là Tử Thâm thiếu gia.”

Tô Trạm và Tô Phiếm đều ngạc nhiên, bởi vì bây giờ người đặt tên mà còn mang theo tên tự rất ít, đặc biệt là tên tự của hai anh em bọn họ, ngoại trừ cha mẹ dường như không có bao nhiêu người biết được, ngay cả Mục Thiên Chương cũng chưa chắc đã biết, hai anh em bọn họ, một người tự là Tử Uyên, một người tự là Tử Thâm. Mà trong trí nhớ của Tô Trạm và Tô Phiếm, bọn họ căn bản chưa từng gặp qua nhân vật số một như vậy.

Lão hoà thượng thấy hai anh em Tô gia thì ngạc nhiên không thôi, mỉm cười, hai tay chấp thành chữ thập nói: “A di đà Phật, chết vì nước mà sinh ra cũng vì nước, Tử Thâm thiếu gia.”

Tô Trạm vừa nghe lời này da đầu cũng muốn nổ tung, chỉ cảm thấy từng sợi tóc vừa mới dài ra được một chút đều muốn dựng lên, nhưng mà hắn còn chưa phải rất xác định: “Ngài là thể ngoại cao nhân năm đó đã đặt tên cho con sao?” Hắn đời trước cũng nghe cha mẹ nói qua nguồn gốc của tên mình, nói là một vị thể ngoại cao nhân đặt cho, đương nhiên chính mình lúc đó không biết trời cao đất dày, đối với cách nói này cũng chỉ là khịt mũi khinh thường.

Mười năm trước cái ý nghĩ sau khi hắn tỉnh lại chính là, đó là một thầy tướng số hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng nào, quả thật là cao nhân, chính mình chết trong tay Tô Phiếm lại từ trong hồ mà sống lại, nhưng cũng rất ứng với câu “chết vì nước mà sinh ra cũng vì nước”. Thậm chí có lúc hắn đã từng mê mang, Tô Trạm còn từng có ý nghĩ đi tìm cao nhân này, nhưng mà biến người mệnh mệnh, hắn cũng hỏi mẹ vài lần, lại một chút manh mối cũng không có.

Lão hoà thượng mỉm cười gật gật đầu, tiếp theo đem tầm mắt chuyển hướng sang Tô Phiếm đang đứng ở một bên: “Vị này là anh trai của Tử Thâm thiếu gia...”

Tô Phiếm cũng biết một chút chuyện như vậy, nhưng mà đối với Tô Trạm vô cùng ngạc nhiên về mặt giống như con mèo bị đùa cho ngốc hơi có chút không hiểu, nếu là vị sư phụ này đặt tên cho, hắn hôm nay lấy danh nghĩa Tô gia đến lễ Phật, có thể nhận ra chẳng có gì lạ.

“Đúng, con là anh trai của Tô Trạm, Tô Phiếm, tự Tử Uyên.” Tô Phiếm đề xuống sự nghi ngờ, hàm chứa ý cười nói.

“Tên hay, tên hay. Thí chủ phong thái lịch sự ôn hoà, xứng với một chữ Phiếm, giống như chèo thuyền trên sông bình thản thông thả. Mà tự là Tử Uyên, lại là — Thí chủ suy nghĩ thông minh, đối nhân xử thế như vực sâu.”

“Đại sư khen nhầm rồi.” Tô Phiếm khiêm tốn trả lời, cũng không biết lão hoà thượng này đem tên của mình phân xét một phen là vì cái gì.

“Chỉ là có một câu nói muốn tặng cho thí chủ — Ái dục chi nhân, do như chấp cự, nghịch phong nhi hành, tất hữu thiêu thủ chi hoạ.”* Lão hoà thượng nói đến cuối cùng lại hơi mỉm cười.

*Ái dục (tình yêu và dục vọng) đối với người cũng giống như cầm bó đuốc mà đi ngược gió, tất sẽ có họa cháy tay.

Tô Phiếm là người rất hiểu biết, cũng mỉm cười trả lời: “Nhưng nếu như trong lòng muốn, nếu như cả đời muốn yêu, vậy thì họa cháy tay thì có sợ gì?”

Tô Trạm chỉ cảm thấy hai người nói qua nói lại giống như đánh đố, hắn ở một bên lại gấp đến độ muốn giậm chân, hắn mặc dù sống lại cũng sắp hai mươi tuổi rồi, ngoại trừ xa nhà chịu vất vả ở bên ngoài mười

năm, cuộc sống trải qua rất là vừa ý, nhưng cho dù là ai có một đoạn từng trải không thể tưởng tượng nổi như vậy đều sẽ không có cách nào có thể hiểu được cách duy trì về bình tĩnh trước tất cả mọi người này. Nhưng mà hần gấp thế nào cũng không biết nên hỏi lão hoà thượng cái gì, bởi vì tất cả đều đã qua đi, chỉ là chuyện xưa này giấu ở trong lòng cũng không dễ chịu gì: “Đại sư, ngài có phải là biết cái gì hay không? Cho nên mới chọn cái tên như thế cho con!”

Tô Phiếm trong lòng vừa động, nhìn dáng vẻ gấp gáp của em trai nhà mình, trong lòng nghĩ, lẽ nào Tô Trạ đã xảy ra chuyện gì mà y không biết?

Lão hoà thượng cười cười chỉ nói: “Tử Thâm thiếu gia, rất tốt, rất tốt, lại cần gì phải hỏi?”

“Con? Tốt?” Tô Trạ đầu óc mơ hồ.

“Không thương xót quá khứ, không ham muốn tương lai, tâm gắn liền với hiện tại, bởi vậy mà an tường. Tử Thâm thiếu gia làm được rồi, như thế nào không tốt?”

Tô Trạ buông cái tay đang kéo áo cà sa của lão hoà thượng xuống, hàng lông mi dài cũng theo đó mà rũ xuống, mọi ánh mắt đều rơi xuống mặt đất, hần thấy bàn chân trắng nõn của mình đạp trên sàn nhà, kiên cố vững chắc — Cái giẫm lên này, chính là hiện tại sao?

Hần sống sót rất lâu, thẳng đến khi lão hoà thượng đã đi xa rồi, trong lòng còn đang bập bênh, hần cũng không muốn đi hỏi, dường như cũng không có cái gì muốn hỏi. Tô Phiếm thấy dáng vẻ của Tô Trạ mất hồn mất vía, kêu người che chở cho Tô Trạ, lại trở lại sương phòng nghỉ ngơi, mà y thì lại một mình đi gặp một nhà Tang Đạt cũng đến lễ Phật.

Thấy Tô Phiếm mang theo nửa số người đi vào chỗ sâu bên trong chùa Đại Kim, Tô Trạ rất tự giác mà tiếp tục ngồi dưới sàn nhà đợi, hần biết Tô Phiếm hôm nay không chỉ là dẫn hần đến ngắm Phật Quang đơn giản như vậy, dứt khoát liền dựa vào khung cửa, nghe tiếng tụng kinh phiêu diêu lan toả trong gió mai, ghé ngang qua trong hành lang thật dài. Hần trước sau như một rất ít khi xúc động muốn thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng, tâm tình cũng theo đó mà thanh tĩnh hơn, ánh mắt trong veo không có chứa tạp niệm gì ẩn sau hàng lông mi lan toả ra, dường như sáp nhập vào trong kim quang lấp lánh chói mắt. Hần còn đang nghĩ đến câu nói đó của lão hoà thượng — Không thương xót quá khứ, không ham muốn tương lai, tâm gắn liền với hiện tại, bởi vậy mà an tường.

53. Chương 53

Tô Trạ tựa ở khung cửa đợi lâu đến nỗi ngủ thiếp đi thì Tô Phiếm mới trở lại, lúc trở lại, hần thấy Tô Phiếm vẫn luôn phong độ thật tốt, trạng thái cũng tốt nhưng về mặt có chút ngưng trọng, giữa đôi lông mày cau lại, nhưng vừa nhìn thấy mình lại lập tức mỉm cười phơi phới, mang theo chút áy náy nói: “A Trạ đợi lâu rồi phải không, công việc bàn xong rồi, chúng ta trở về thôi.” Dứt lời vươn tay ra muốn kéo hần dậy.

Tô Trạ thoáng cái cảm nhận được y có tâm sự, liền nắm lấy tay y đứng lên, qua loa phủi bụi trên người vài cái, rồi hỏi: “Sao rồi? Có phải là công việc không thuận lợi hay không?”

“Không có, rất thuận lợi.” Tô Phiếm lắc lắc đầu, sau đó hơi chút ngưng ngừng mà mỉm cười: “Chính là cô em gái đó của Soe Win, đã là mẹ của ba đứa nhỏ rồi. Phụ nữ mạnh mẽ như hổ a...”

Tô Trạ lập tức liền tỉnh ngộ, mặc dù hần cảm thấy chính mình rất không phúc hậu, lông mày nhướng lên, xấu xa nói: “Chắc không phải là nhìn trúng Tô đại thiếu của chúng ta chứ, chẳng trách công việc rất thuận lợi, sớm biết, anh đừng tặng kim cương, liền gửi tặng một tấm ảnh của anh, khi đó bà ta sẽ đáp ứng anh ngay!”

Tô Phiếm một tay chấp sau lưng, một tay nắm chặt cái vòng Phật châu của mình, như có điều suy nghĩ mà nói: “Anh không được...” Sau đó đôi con ngươi mang theo chút hài hước chuyển một vòng trên người Tô Trạ rồi nói: “A Trạ ngược lại là người lựa chọn vô cùng thích hợp, anh đoán rằng nếu hôm nay bà ta thấy em, có thể lập tức cùng em chạy về miền Bắc Miến Điện.”

Người nào đó khịt mũi khinh bỉ.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài chùa Đại Kim, ở cửa có hai cô gái người Miến Điện đang cung kính quỳ trước ghế trong tay cầm khăn lông muốn thay hai người lau chân sạch sẽ để mang giày. Tô Trạm tuy tiện ngồi trên ghế giơ chân mình lên, Tô Phiếm ở bên cạnh lại cảm thấy bàn tay ngăm đen của cô gái đó đang đỡ lấy chân của em trai nhà y, hai màu trắng đen đối lập vô cùng gai mắt.

“Để tôi.” Tô Phiếm từ tốn nói hai chữ, liền ngồi xổm xuống, tiếp nhận công việc của người ta, đem chân người nào đó đỡ chắc trên tay. Mà xung quanh còn có những bảo vệ và nhân viên liên lạc đang đứng, không chỉ bọn họ ngạc nhiên, Tô Trạm cũng lập tức nhớ đến tình cảnh hôm đó ở nhà Tô Phiếm nắm lấy chân hằn trêu đùa, trên mặt nóng lên, ngay tức khắc muốn đem chân mình rút về.

“Đừng nhúc nhích, lau xong rồi mang giày.” Tô Phiếm đầu cũng không ngẩng lên nói, thanh âm không lớn, giọng điệu lại mang theo một chút bá đạo ra lệnh, khiến cho Tô Trạm nhất thời sửng sốt.

Tô Phiếm đem chân của Tô Trạm lật qua lật lại lau sạch sẽ một cách rất tự nhiên, lúc này mới hài lòng đứng lên, “Những người này một ngày phải lau chân mang giày cho bao nhiêu người, tay rất bẩn, anh không yên tâm. Nhóc con, còn sửng sốt cái gì, tự mình mang giày vào, lẽ nào còn muốn anh hầu hạ em mang giày?” Lúc này mới để cho một thủ hạ lau chân cho mình sạch sẽ. Y đương nhiên không thể nói, lúc này thấy một cô gái khác đụng chạm với Tô Trạm, y ngay cả tâm tư đem người ta một cước đá bay cũng có.

Chỉ có điều lau chân mà thôi, không có gì đáng ngại lắm... Mặc dù trong lòng an ủi chính mình như vậy, nhưng mà Tô Trạm vẫn không thể khống chế mà lỗ tai đỏ lên, luống cuống tay chân mang xong giày của mình, liếc nhìn anh trai nhà mình một cái, chẳng hề để ý mà nói: “Lau gì mà một chút cũng không thoải mái!”

Tô Phiếm vươn tay nhéo nhéo vành tai đỏ ửng của người nào đó, cười nói: “Về nhà lại giúp em tắm rửa lau sạch sẽ một lần nữa.”

Những hộ vệ mà Tô Phiếm mang theo từ miền Bắc Miến Điện đến đã sớm quen với bộ dạng đại thiếu cương chiều nhị thiếu, vì thế mà mỗi người đều mặt không chút thay đổi, mà những thủ hạ quanh năm ở lại Yangon thì mỗi người đều lộ vẻ ngạc nhiên, xem ra, nhị thiếu gia này bị đưa ra nước ngoài mười năm thật sự là rất được thương yêu.

Hai người vốn còn dự định ở Yangon thêm một ngày nữa, nhưng mà một cuộc điện thoại từ trong nhà gọi đến lại phá vỡ sự yên bình của mấy ngày nay — Lão Tô tướng quân bị té từ trên ngựa xuống, không có gì đáng ngại, nhưng mà chân bị gãy xương, hôm qua liền đưa đến Chiang Mai để chữa trị, nhưng mà sợ ảnh hưởng đến chuyện của đại thiếu nên không bấm báo kịp thời.

Hai anh em Tô gia lúc đầu khi nghe được chuyện té ngựa thật sự là bị lão gia tử dọa cho một trận, hôm nay ở chùa Đại Kim tình cờ gặp được cao nhân đặt tên cho mình, đã khiến cho Tô Trạm cảm thấy người sống một đời thật sự là tràn ngập các loại chuyện không thể tính trước và những chuyện xấu, mà hẳn là người đã sống lại một đời, càng đối với hướng đi mà mình không biết rất sợ hãi — Nếu như bởi vì mình sống lại mà khiến cho cha mẹ đã già gặp nhiều chuyện xấu, hẳn thà rằng đời này mình không cần phải sống lại.

Sau khi nghe được chỉ là gãy xương, hai người lúc này mới yên lòng, chuẩn bị thu dọn đồ đạc bay đi Chiang Mai. Sốt ruột nôn nóng vội vàng chạy đến bệnh viện, Tô Trạm và Tô Phiếm đều phong trần mệt mỏi mặt đầy mồ hôi, mà cha của bọn họ ở trong phòng bệnh cao cấp đang đầy ắp người, lão Tô tướng quân mặt mày hồng nhuận vô cùng có tinh thần mà nói chuyện xưa từ Vân Nam đánh đến Miến Điện — Những người đến thăm ông là những sĩ quan cao cấp của Quốc Dân Đảng lúc trước không có rút lui về Đài Loan mà định cư ở Thái Lan, đều xem như là quen biết đã lâu.

Chung Ý Ánh vừa thấy hai đứa con trai đến, một lòng nặng nề cuối cùng cũng thả lỏng, thảo nào có người nói lúc còn trẻ chồng là người tâm phúc, đợi già rồi con trai lại chống đỡ một mảnh trời. “A Phiếm, A Trạm, các con, phải khuyên bảo Chính Cương thật tốt, ông bây giờ ngay cả lời của mẹ còn không chịu nghe! Đã bao nhiêu tuổi rồi còn cậy mạnh!” Các con trai vừa đến, Tô phu nhân vẫn luôn đơn thương độc mã cũng ông chồng bướng bỉnh đầu tranh lập tức có sức mạnh, lập tức liền đem người bạn đời của mình cáo trạng một phen.

Tô Trạm vốn là lo lắng đến bốc hoả, đến khi thấy cha của mình trạng thái tốt như vậy lại cảm thấy chính mình phải cảm tạ trời đất mà cảm kích một phen, cuối cùng khi nghe được chân tướng sự việc, lại lập tức tức giận đến bốc hoả — Giống như mẹ đã nói, cha đã bao nhiêu tuổi rồi, còn muốn ở trên võ đài thuần phục một con ngựa hoang mới vừa bắt được, kết quả bị ngựa hoang hất xuống đất. Nhưng mà bây giờ một phòng đầy người, hẳn lại không thể nói cái gì, chỉ nhắc nhở chính mình nhất định phải nhẫn nại.

Lão Tô tướng quân vừa thấy hai đứa con trai bảo bối đã đến, càng như thêm sức mạnh, có một loại xúc động ông có hai đứa con bảo bối nhất định phải khoe khoang với đám bạn già một phen, trước tiên đem con trai lớn của mình giới thiệu một phen, lại nắm lấy tay của con trai nhỏ cười toe toét chỉ thấy rằng không thấy mặt đâu, vỗ một cái lên vai Tô Trạm thiếu chút nữa đem hẳn vỗ ra một ngụm máu, giọng điệu cực kỳ yêu thương nói: “Không ngờ đến một lão thô kệch như tôi lại nuôi ra một đứa con trai học đại học danh tiếng ở Mỹ, lão Trịnh à, khi xưa ông còn ghét bỏ tôi ngay cả tên mình cũng viết không xong đâu!”

Tô Trạm chỉ cảm thấy vẻ mặt của mình đã nhện đến nỗi muốn vặn vẹo. Mà Tô Phiếm đứng ở một bên mỉm cười nhẹ nhàng vỗ vai em trai, ý bảo hẳn hẳn nhện một chút. Hai đứa con của Tô gia đều là người tài giỏi, nhân trung long phượng, quả nhiên dẫn đến những lời khen ngợi nửa thật nửa giả, đương nhiên mặc dù người sáng suốt đều biết đứa con mà Tô tướng quân thích nhất xem ra là đứa con trai nhỏ, còn là sinh viên của đại học danh tiếng ở Mỹ. Nhưng thật sự muốn làm người thừa kế của Tô gia ắt hẳn là con trai lớn đã dần dần có danh tiếng vang xa. Những năm nay, tên tuổi của Tô Phiếm đã nổi danh ở vùng Tam Giác Vàng. Vì thế mà phần lớn những lời tâng bốc và nịnh hót đều hướng lên người Tô đại thiếu.

“Thế thúc thật sự là khen nhầm rồi, đều là những lời người ngoài nói bậy, Tử Uyên còn trẻ kinh nghiệm không đủ...” Tô đại thiếu khiêm tốn mỉm cười trả lời, dường như mang theo sự ngây ngô mà một tiểu bối nên có, đồng thời còn đem con trai của đối phương chỉ gặp qua một lần khen một lượt. Tô Phiếm từ trước đến nay là người thông minh, khéo léo mạnh vì gạo, bạo vì tiền mà ở trước mặt các vị thúc thúc bá bá thoảng cái liền mở ra một cục diện, thái độ và phong độ đều có thể nói là hoàn mỹ, ngược lại Tô Trạm rõ ràng đứng ở một bên không có ai hỏi thăm. Chung Ý Ánh cũng nhìn ra được, vốn muốn an ủi con trai của mình, lại thấy Tô Trạm và cha hẳn mất to trừng mắt nhỏ — Bởi vì lão Tô tướng quân quá không tự giác, còn cảm thấy chuyện này cũng không có gì lớn lao, đồng thời biểu thị sau khi mình khoẻ lên còn có thể đem con ngựa hoang đó thuần phục rồi đưa cho hẳn chơi.

Đợi y tiện vài vị lão nhân ra cửa rồi quay trở lại, chỉ thấy Tô Trạm đang bị tức đến mặt mày đỏ bừng: “Cha, cha còn ngoan cố như vậy khiến cho con, A Phiếm và mẹ lo lắng cho cha, con bây giờ liền trở về Mỹ!” Hẳn đối với cha của mình thật sự đã hết chỗ nói rồi, già cả rồi mà không cẩn thận chăm sóc thân thể, nếu giống như đời trước nữa thì phải làm sao.

“Ôi, ôi, con trai à, cha, cha chỉ là đùa một chút thôi, đừng giận.” Tô Chính Cương chột dạ mà gãi gãi tóc của mình mỉm cười nói.

“Vậy được thôi, con bây giờ liền kêu người đem con ngựa hoang đó làm thịt.” Tô Phiếm đứng ở cửa mỉm cười nói.

Tô Chính Cương ngay lập tức trợn tròn hai mắt, cả giận nói: “Đồ ranh con, con bây giờ cánh đủ cứng rồi phải không, ngay cả ngựa của cha cũng dám làm thịt!”

Tô Trạm thấy bộ dáng vừa đau lòng vừa phẫn nộ của cha hẳn, nhất thời hiểu rõ vài phần, hướng chỉ hẳn quá hiểu cha của hẳn — Đoán chừng là tà tâm chưa dứt, thế là cặp mắt hoa đào xinh đẹp nhướng lên, lạnh lùng tiếp lời: “Chính mình làm sai, còn dám hung dữ với A Phiếm. Con ngày mai liền trở về Mạnh Cẩm, đem ngựa của cha thả lên núi, cha tin hay không!”

Tô Chính Cương đối với đứa con trai nhỏ từ nhỏ đã xinh đẹp bốc đồng này của mình một chút biện pháp cũng không có, lại không giống như Tô Phiếm đã có kinh nghiệm với hẳn, lập tức khí thế này liền giảm ba phần: “Cái gì, không cưới thì không cưới, ngựa của cha cũng không thể thả mất, để lại ngắm cũng tốt.” Dứt lời lại cảm thấy chính mình có chút uỷ khuất, năm đó hai thằng nhãi con này còn cần mình ôm lên ngựa, mỗi đứa đứng lên đều là người nhỏ ngựa lớn, vì thế mà nhất thời không có tinh thần sáng láng như vừa nãy nữa, thở dài nói: “Hay rồi, hai anh em các con đều đã lớn rồi, còn hợp lại đối phó với cha già của các con, ta thật sự là, ài, không nói nữa, đây là còn chưa cưới con dâu đó, Ý Ánh à, sớm biết lúc xưa nên sinh thêm một tiểu áo bông nữa...” (Mã: Tiểu áo bông là con gái đó mọi người.)

Tô Chính Cương dài dòng lời thôi lên án với vợ mình sinh ra hai tiểu tử không tri tri là một sự tiếc nuối lớn của đời người, Tô Trạ và Tô Phiếm dờ khóc dờ cười bốn mắt nhìn nhau, trong lòng nghĩ, người càng ngày càng già giống như con nít quả nhiên là ông bà ta nói không có sai mà. Mà Chung Ý Ánh bị chồng mình chọc cười, che miệng bật cười nói: “Cũng không ngẫm lại một chút, ai mỗi ngày đều thay anh bán mạng làm việc, ai cùng anh câu cá, đánh cờ, tiểu áo bông của anh thế nhưng ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu!”

Tô Chính Cương nằm ở trên giường vỗ đùi nói: “Sau này a, các con phải sinh con gái cho cha! Cho nhà chúng ta thêm cục cưng!” Lão Tô tướng quân một chút cũng không nhận ra được lỗi ngôn ngữ trong lời nói của mình.

Tô Trạ lạnh lùng tiếp lời: “Vậy sao được, con và A Phiếm cũng đâu có sinh được.”

Tô Phiếm nhìn em trai nhà mình một cái, trong lòng nghĩ, nàng dâu một người cũng không có, cháu gái sao... Con gái nhỏ lớn lên giống A Trạ ắt hẳn sẽ là đại mỹ nữ, đáng tiếc, hẳn cũng sẽ không có.

Tô Chính Cương bị gãy xương không quá mức nghiêm trọng, lại không thích nằm tiếp trong bệnh viện, mà Tô Phiếm cũng lo lắng đến ngư long hỗn tạp trong bệnh viện, cho nên buổi tối ăn cơm xong, sau khi kiểm tra một lượt, liền kêu người đưa cha chuyển qua biệt thự ở Chiang Mai. Tô gia ở Chiang Mai cũng có bất động sản, đồng thời, so với ngôi nhà ở Yangon, mấy năm nay người một nhà ngược lại còn thường xuyên đến căn nhà ở Chiang Mai hơn, đồng thời đã kêu người liên hệ với chuyên gia ở Băng Cốc, phái người đến Băng Cốc mời bác sĩ Đông y và cả bác sĩ Tây y đến.

Dàn xếp xong cho cha mẹ nghỉ ngơi, Tô Trạ vội vàng tắm rửa, chuyện cả ngày hôm nay phát sinh thật sự là quá nhiều, thoáng cái đem cuộc sống nhàn hạ thanh thoi từ trước đến nay phá vỡ, vô luận là sự ngạc nhiên khi gặp được lão hoà thượng hay là sự hoảng sợ khi cha bị té ngựa. Lúc này, hẳn không ngủ được, đây là lần đầu tiên hẳn đến ngôi nhà ở Chiang Mai này, trong ấn tượng, ở đời trước lúc mười bốn tuổi trong nhà mới mua bất động sản ở bên này, đồng thời hình thức và địa điểm cũng không giống với đời trước — Vừa thấy phong cách khiêm tốn thanh nhã này liền biết là bút tích của Tô Phiếm.

Tô Trạ nói chính mình ngủ không được, mà Tô Phiếm thì lập tức rủ hẳn đến vườn hoa đi dạo.

Ban đêm ở Chiang Mai không khí mát mẻ, gió đêm chậm chậm xen lẫn với mùi vị của thực vật nhiệt đới tản mát ra khắp vườn hoa, mang theo sự ấm áp mà chỉ có vào ban đêm của mùa hè. Ánh trăng màu bạc chiếu sáng cả con đường, Tô Trạ tâm trạng chán ngán đi dạo ở con đường lát đá nhỏ, trên con đường bằng đá đỏ cứ cách mỗi hai bước chân được khảm một viên cẩm thạch màu đỏ, mà hẳn đặc biệt đặt chân lên tảng đá màu đỏ. Tô Phiếm mặt mang theo ý cười đi bên cạnh hẳn, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị em trai y nếu như bị trượt chân thì đỡ lấy, đã bao nhiêu tuổi rồi mà con hiếu động như vậy, xem ra sự không an phận từ trong xương cốt người nào đó từ trước đến giờ chưa từng thay đổi.

“Nếu như không muốn học nữa, thì trở về giúp cho việc kinh doanh trong nhà, hoặc là em thích ở trong quân đội cũng được.” Tô Phiếm nhớ đến tình hình ở trong phòng bệnh hôm nay, y không hy vọng Tô Trạ và y có khoảng cách.

Tô Trạ vừa nghe được thì lập tức hiểu rõ, dừng lại động tác giẫm tảng đá dưới chân, quay đầu nhìn Tô Phiếm, ngũ quan và nét mặt của y dưới bầu trời đầy sao và ánh trăng là rõ ràng rành mạch, cũng không bị bóng đêm che giấu, ở trong mắt của y là thành ý ôn nhu nhất và sự vui vẻ rõ ràng nhất.

Tô Trạ xoay đầu tiếp tục giẫm lên tảng đá, bĩu môi nói: “Em không có không vui, A Phiếm, anh quá lo lắng rồi.”

Tô Phiếm lại mỉm cười lắc lắc đầu, khoát tay lên vai của Tô Trạ, hai người tiếp tục đi về phía trước: “Anh sợ bọn họ xem thường em, anh phải để cho người ta biết rằng, em là em trai mà anh yêu thương nhất.”

Tô Trạ lại đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào con người của Tô Phiếm nói: “Nếu như, cục diện bây giờ là em nhất định phải cùng anh tranh giành tất cả của Tô gia, anh sẽ như thế nào? Tô Phiếm, anh phải nói thật lòng.”

Tô Phiếm buông Tô Trạ ra, ánh mắt không rời mà nhìn chăm chăm vào người trước mặt, ánh sao chiếu sáng và ánh trăng tản ra khắp người hẳn, dường như mạ lên một tầng ánh sáng bạc, lông mi thật dài lộ ra

về giàu tình cảm yên tĩnh rũ xuống, khiến cho người ta nhìn không ra ánh mắt của hắn.

Tô Trạm không chút nào nhận ra được tay của mình đã nắm thật chắc, hắn cảm thấy mình thật sự là ngu xuẩn mà, danh lợi và tài phú ai mà không muốn? Làm gì phải đi hỏi cái vấn đề mang tính khiêu chiến thế này. Hay là, hắn cảm thấy mình và Tô Phiếm là hai anh em tình nghĩa sâu đậm đến nỗi có thể chiến thắng được nhược điểm của con người?

Hắn bây giờ đã hối hận rồi, cái chuyện ăn không nói có này, thế mà không thể tránh khỏi, trong lòng cũng dâng lên sự ngượng ngùng và hồi hộp, hắn muốn nghe lời thật lòng, nhưng lại cũng sợ nghe lời thật lòng.

“Anh, sẽ giết chết em hay không?” Tô Trạm mím môi một cái rồi tiếp tục hỏi.

Mà Tô Phiếm lại ngoài sự dự liệu của hắn mà nhẹ nhàng mỉm cười, vẫn đậm phong khinh giống như thoảng cái tản ra trong gió. Người nào đó đang cau mày muốn mở miệng, lại càng thêm ngoài dự đoán mà bị người ta ôm vào trong lòng.

Hắn chỉ cảm thấy cái ôm của Tô Phiếm so với tiếng cười ban nãy nặng nề hơn rất nhiều, hơi thở ấm áp phả vào cổ của mình, Tô Phiếm cúi đầu gối lên vai của mình, mà hai tay đang ôm lấy mình lại càng ngày càng chặt. Ánh trăng, ánh sao toả sáng, hương hoa, gió đêm, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều trở nên bồng bềnh.

Hắn vốn muốn thoát khỏi cái ôm kỳ lạ của Tô Phiếm, lại cảm thấy dù sao cũng không làm gì được, cái ôm của Tô Phiếm là sự ấm áp mà hắn đã sớm quen thuộc, mùi vị trên người y là một loại hương thơm của loại trà mà y thường uống, tất cả của tất cả đều là chính mình quen thuộc. Tô Trạm không nhận được cũng giờ tay lên ôm lấy anh trai nhà mình.

“Anh sẽ không giết em, anh sao có thể giết em. A Trạm, cho dù bất cứ lúc nào, ở đâu, anh đều sẽ không giết em, bởi vì anh không muốn sống một mình.” Tô Phiếm đột nhiên mở miệng nói.

Mà Tô Trạm chỉ cảm thấy thật lâu trước nay, một cái gì đó thiếu sót đáng tiếc đột nhiên bị bổ sung, thậm chí ảo giác cho rằng đây là lời giải thích của Tô Phiếm cho mình ở đời trước.

“Bởi vì, Tô Trạm, anh –” Tô Phiếm đột nhiên gọi cả tên lẫn họ của em trai, lại cảm thấy cái loại tình cảm che giấu quyết liệt đó lại không chiếm được sự đáp trả làm cho đầu óc mê muội, có một câu ở trong tận đáy lòng rất lâu muốn thốt ra. Có một loại cảm giác không thể nói ra từ trên người Tô Phiếm truyền đến, mà chính mình vô cùng nhạy bén bắt được. Hắn bỗng nhiên có chút hoảng loạn, lại mạnh mẽ đẩy Tô Phiếm từ trên người mình ra, ho khan hắng giọng một cái, nhìn xung quanh rồi ngẩng đầu lên nói: “A Phiếm, chuyện đó, trễ lắm rồi, chúng ta... trở về ngủ thôi.” Tô Trạm chỉ cảm thấy chính mình giờ khắc này là tim đập như trống chầu, đoạn thời gian này trở về trước sự ngượng ngùng và kỳ lạ lúc đối diện với Tô Phiếm khiến cho mặt hắn mặt nóng lên, quả thật là toàn thân máu huyết muốn xông lên đầu. Dứt lời đầu cũng không quay lại mà dọc theo đường cũ bước nhanh trở về, chỉ lưu lại một bóng lưng vội vàng cho Tô Phiếm.

Trực giác nói cho hắn biết, câu nói kế tiếp không thể nghe.

Mà Tô Phiếm đứng ở chỗ đó nhìn phương hướng em trai rời đi cũng không nhúc nhích, y nhẹ nhàng nhắm mắt lại, xung quanh yên tĩnh đến nỗi chỉ có tiếng côn trùng kêu vang và tiếng gió thổi, dường như tất cả lúc này chỉ là một giấc mơ quá xúc động mà thôi, nhưng đôi tay này đã ôm lấy y lại thật sự mãnh liệt như vậy.

“Anh sẽ làm cho em tiếp nhận.” Tô Phiếm mở mắt ra, khoé miệng cong lên nụ cười như là tình thế bất buộc.

54. Chương 54

Tô Trạm tâm trạng không yên mà trở về phòng, chui vào chăn dự định đi ngủ, lần qua lần lại với sự phiền não vô cớ trong lòng, chỉ cảm thấy cái cảm giác lúc này Tô Phiếm ôm mình vẫn luôn vương vấn không tiêu

tan. Qua một lát lại nghe được tiếng ổ khoá bị vặn mở, theo bản năng liền nhắm chặt mắt giả bộ ngủ, hơn nữa còn đem mình bao lại giống như cái bánh chèo chặt chẽ núp ở một bên.

Tô Phiếm thấy hẩn như vậy, lại càng thành thạo mà nằm xuống bên cạnh hẩn, còn vươn tay nhẹ nhàng đẩy hẩn một cái: “A Trạ, em ngủ rồi hả?” Trả lời y chỉ có tiếng hít thở kéo dài. Tô đại thiếu dứt khoát vươn tay qua, vòng qua người em trai nhà mình, rất là an tâm mà dán vào người hẩn ngủ. Tô Trạ bị Tô Phiếm ôm lấy, mặc dù chưa nói tới trong lòng sợ hãi, nhưng mà toàn thân trên dưới đều cứng ngắc ngay cả nhúc nhích cũng không dám.

Tô Phiếm đối với hẩn rất tốt, hẩn sao mà không biết chứ, hẩn chỉ xem sự cố gắng của mình ở đời này thật sự đổi lại tình cảm của hai anh em tốt đẹp, gia đình hoà thuận. Nhưng tình cảnh lúc này ở vườn hoa, lại không thể không khiến cho hẩn phải xem lại tình cảm anh em sâu đậm này. Hẩn vẫn luôn cảm thấy nào có kỳ lạ như vậy, lần này cuối cùng cũng hiểu rõ — Bọn họ là anh em, nhưng tình cảm sâu đậm đến không thích hợp, hay là nói tình cảm của Tô Phiếm không thích hợp. Không có người anh trai nào sẽ dùng ánh mắt tình cảm sâu đậm mà nhìn em trai của mình.

Người nào đó ngay cả thở mạnh cũng không dám mà trừng to hai mắt, đầu óc xoay chuyển một vòng, nhưng mà đời trước hẩn chỉ lo ăn chơi trác táng, mỗi ngày đều nghĩ làm sao đem Tô Phiếm tức chết; Đời này phần lớn tinh thần và thể lực đều tiêu hao vào việc học hành thi cử lên cao, đối với chuyện xử lý chuyện tình cảm hoàn toàn không biết gì cả. Tô Phiếm cũng không phải là Mục Thiên Chương, trừng mắt đánh nhau một trận, chửi vài câu liền có thể đuổi đi. Tô nhị thiếu xoắn xuýt đến nỗi muốn phát điên cứng đờ cả người ngay cả đầu ngón chân cũng không động đậy, nhắm mắt lại trong lòng nghĩ, mẹ nó, vò đã mẻ lại nứt, thôi kệ, coi như không biết!

Sau đó Tô Trạ bắt đầu có ý thức mà tránh né Tô Phiếm, ví dụ như lúc ăn sáng, hẩn dậy muộn còn Tô Phiếm dậy sớm, đợi tới lúc hẩn thức dậy rửa mặt, Tô Phiếm đã ăn xong ra ngoài rồi, ở Chiang Mai có một số khách hàng của Tô gia, y đúng lúc đi xã giao bàn chuyện kinh doanh, giống như bình thường vẫn đi sớm về trễ; Mà hẩn thì lại phụ trách ở nhà chăm sóc cho người cha trẻ con của mình, mặc dù Tô Phiếm đã mời tới một đội ngũ hộ sĩ, không cần tới hẩn bưng trà rót nước, nhưng mà ở bên cạnh cha mẹ cùng cha mẹ kiểm tra, nói chuyện phiếm, an ủi tâm tình của lão Tô tướng quân nằm yên không được nhúc nhích.

Tô Phiếm đa phần là đi sớm về trễ, đợi tới lúc y về nhà, Tô Trạ đã sớm chui vào chăn ở trên giường ngủ rất say rồi. Cứ như thế qua ba ngày, Tô đại thiếu lúc này mới phát hiện tên gia hỏa nào đó co lại như con rùa, hai người bọn họ đừng nói là thân thiết với nhau, ngay cả nói chuyện cũng không nói được vài câu. Nhưng mà màn đêm im ắng lại xinh đẹp.

“Địch lùi ta tiến, địch không động thì ta động” là chính sách mà Tô Phiếm chọn lựa, mỗi ngày buổi tối tắm rửa xong, thoải mái cầm lấy chìa khoá mở cửa phòng Tô Trạ, mặt dày mà xông vào trong, vô cùng thần nhiên mà bò lên giường hẩn. Cho nên nói, bạn xem, có chìa khoá là chuyện quan trọng biết bao nhiêu. Y trước tiên là nhỏ giọng kêu Tô Trạ hai tiếng, thấy hẩn quả thực là “ngủ rồi” lúc này mới động tay đem người từ trong chăn lôi ra, đem người ta ôm vào lòng.

Tô Trạ nhắm chặt hai mắt, chịu đựng tiếp tục giả bộ ngủ, hẩn đoán rằng tối hôm nay Tô Phiếm đã uống rượu không ít, bởi vì y vừa mới vào phòng, chính mình liền ngửi được một trận mùi rượu nồng nặc.

Bắt đầu chỉ là theo lệ cũ mà xoa bóp đầu gối cho Tô Trạ, khoảng thời gian trước uống canh xương và xoa bóp xương cốt vẫn rất có tác dụng, Tô Phiếm còn đặc biệt đi tìm một bác sĩ trung y học vài chỗ huyết vị, vì thế, người nào đó được cao thêm 3 cm. Tiếp đó đề xuống đề xuống, tay của Tô đại thiếu lại bắt đầu không an phận mà di chuyển lên trên, giống như đàn dương cầm ở trên bắp đùi gây gò rần chắc của em trai linh hoạt vượt ve, ần ần, đề đề, giống như muốn thử độ đàn hồi. Qua một lát, cái tay đó càng thêm không thành thực, Tô Trạ co ro đưa lưng về phía y, áo ngủ rộng thùng thình giống như không dán sát người, vì thế mà nơi hông theo tư thế ngủ lộ ra một mảng da thịt nho nhỏ, Tô Phiếm còn cố ý dùng vết chai ở ngón trở nhẹ nhàng vượt ve trên mảng da thịt lộ ra ngoài đó, giống như dùng tay giám định và thưởng thức một khối ngọc thạch thượng hạng, cảm giác rất mịn màng và ấm áp.

Y bây giờ đang say rượu, cho nên bất kể làm ra chuyện gì, đều không thể do y khống chế, những người mượn rượu giãi điên thật sự là vô cùng nhiều nhưng mà đó lại là một lý do rất hữu dụng.

Đôi con ngươi thâm thúy, hiện lên sự ấm áp tràn đầy ý cười quét một lượt đường cong thân thể của người

nào đó đã bắt đầu căng thẳng, Tô Trạm mặc dù đưa lưng về phía y, nhưng mà y vẫn có thể tưởng tượng được lúc này em trai hẳn là đang cực kỳ phần nộ, rõ ràng sắp nhịn không nổi, nhưng chỉ có thể nhắm chặt mắt coi như không biết, y thậm chí còn có thể thấy được hàng lông mi thật dài khiến người ta yêu thích kia theo sự nhần nhịn của người nào đó mà lã chã run rẩy, giống như cánh chim ẩn mình trong đêm tối.

Động tác của Tô Phiếm nhẹ nhàng và ầm ập, ngay cả đầu ngón tay dường như cũng ẩn chứa sự yêu thích vô cùng, ở nơi da thịt lộ ra đó lưu luyến không thôi. Tô Trạm chẳng thể nào khống chế được mà nổi da gà toàn thân, thậm chí còn nhịn không được mà run rẩy một chút — Bởi vì cái tay đó đột nhiên chui vào trong quần áo của hắn, men theo cột sống lưng ở giữa từng tắc từng tắc mà tìm tòi lên trên, giống như thám hiểm mà từng chút từng chút tiến về phía trước. Tay của Tô Phiếm giống như có điện, từ đầu ngón tay của y mang theo ma lực khiến cho hắn từng trận từng trận run rẩy. Nhưng mà, hình như còn chưa nhận ra được sự run rẩy của Tô Trạm, Tô Phiếm vẫn như cũ khư khư cố chấp mà dứt khoát dán sát vào da dẻ ở phần lưng bóng loáng của em trai, cảm nhận tính bền bỉ của da thịt, hình dạng của xương sống, giống như đem người này vô thành một cục rồi nắm chặt trong lòng bàn tay của mình.

Nhần nhịn, nhần nhịn, nhần nhịn... Tên gia hỏa này tối nay phát điên rồi, người nào đó chịu đựng đến nổi trên đầu bắt đầu ra mồ hôi hột, trên lưng lại bắt đầu phát lạnh — Buổi tối ngày đầu tiên Tô Phiếm vẫn chỉ là ôm hắn ngủ mà thôi; Buổi tối ngày thứ hai chính mình còn cố ý đưa lưng về phía y mà đi ngủ sớm, Tô Phiếm thậm chí còn đi vòng qua ngồi xổm xuống trước mặt mình, quan sát hồi lâu, thậm chí cảm nhận được hắn sắp nhịn không nổi nữa, lại bỗng nhiên có một thứ lạnh lẽo mềm mại ma sát với cái trán của mình, Tô Phiếm lại bất thành linh hồn một cái. Sau đó liền nghe được một câu của Tô Phiếm vừa cười vừa nói một mình: “A Trạm ngủ rất say, quả nhiên vẫn là lúc ngủ đáng yêu nhất.” Bởi vì buổi trưa hôm đó, Tô Phiếm muốn dẫn mình đến một hội quán mát xa kiểu Thái khá có tiếng ở Chiang Mai, lúc đó ý nghĩ chợt loé trong đầu mình chính là — Phắc, chắc chắn là phải trần truồng rồi! Thế là hắn quả quyết cự tuyệt, mặc cho Tô Phiếm nói thế nào đi nữa chính mình cũng sừng sững không nhúc nhích, chống lại đến cuối cùng. Cuối cùng Tô Phiếm đành phải một mình ra cửa.

Không nghĩ đến người nào đó tối hôm nay uống rượu còn có trò lưu manh mới, hơn nữa, cái trò lưu manh này còn là liên tiếp xuất hiện. Tô Trạm hận không thể đem anh trai nhà hắn một cước đạp xuống giường, trực tiếp xé rách da mặt, nhưng mà hai người mặc dù trong lòng biết rõ, nhưng một tầng giấy cuối cùng vẫn là không muốn xé rách. Có tầng giấy này, bọn họ vẫn là anh em.

Trong khi hắn đang suy nghĩ miên man, đôi tay kia lại bỗng nhiên từ trong quần áo của hắn rời đi, Tô Trạm cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn muốn hít sâu một hơi, lúc này mới phát hiện người nào đó lúc động tay động chân với mình, mình cũng nên giận không dám trút ra.

Nhưng mà còn chưa thả lỏng được bao lâu, người phía sau càng thêm thân mật mà dán sát vào người hắn. Tô Phiếm kề sát vào cổ của hắn, hơi thở phả ra trên cổ như lửa nóng, mang theo nhiệt độ như muốn thiêu đốt lòng người, mà dưới thân... Cứng rắn, nóng bỏng đụng vào mông hắn càng giống như bị kim châm. Tô Trạm đột nhiên mở to mắt, đôi con ngươi sáng ngời trong veo ở trong đêm đen lại lấp lánh như ánh sao, vừa phần nộ vừa ngưỡng ngừng vừa luống cuống, trong lòng không khỏi mắng chửi, mẹ nó, như vậy lão tử làm sao mà ngủ!

Mà người kia ở phía sau lại giống như thật sự đang ngủ, liền ôm hắn, dựa vào hắn, nhưng mà cái thứ ở dưới kia lại càng ngày càng có tinh thần, thậm chí còn thỉnh thoảng cựa quậy, mạnh mẽ, chuẩn xác mà cọ vào mông hắn.

Tô Trạm không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa sau khi lại bị quấy rầy một lần nữa, bỗng nhiên vén chăn ngồi dậy, mở đèn, oán hận mà lắc tỉnh Tô Phiếm, cả giận nói: “Vương bát đản! Tối rồi còn đùa giỡn lưu manh cái gì, có để cho người ta ngủ hay không?”

Mà Tô Phiếm giống như một người uống say rượu rồi đi ngủ lại bị đánh thức, mơ mơ màng màng mà hé mắt ra nhìn, trước tiên là không nói một lời dường như đang nhìn người trước mắt, rồi sau đó giống như cuối cùng cũng đã nhận ra là ai, lại hí hóp mắt an ủi vuốt ve đầu của Tô Trạm, giọng nói khàn khàn: “A Trạm ngoan nào, đừng âm ỉ để anh trai ngủ, đến, anh bồi em ngủ...”

Em còn âm ỉ nữa, anh trai liền muốn đem em ăn sạch sành sanh, Tô Phiếm nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ như vậy.

Dứt lời liền không nói lời nào vươn tay ra kéo em trai vào trong lòng mình, biểu thị rằng hấn ngoan ngoãn ngủ tiếp đi. Tô Phiếm người nhìn thì anh tuấn thanh tú, nhưng mà khí lực lại không nhỏ, người nào đó bị y kéo đến trước ngực, Tô Trạm đẩy cả nửa ngày cũng đẩy không ra, lại đối tư thế, cuối cùng không có tiếp xúc với bộ phận nào đó nữa. Trong lòng hấn nghĩ rằng Tô Phiếm ở bên ngoài xã giao đến nửa đêm hấn cũng đã mệt rồi, quyết định buông tha cho y, nhắm mắt lại, thở phì phò đi ngủ.

++++

Ngày hôm sau, hiếm thấy Tô Phiếm không ra ngoài đi tham gia các hoạt động xã giao, Tô Trạm trước tiên là cùng y đưa cha đến bệnh viện lớn chụp hình chỗ bị gãy xương và kiểm tra lại một lần nữa, tình huống cũng giống như cách nói của bác sĩ mời đến nhà, chỗ gãy xương của Tô tướng quân cũng không có nghiêm trọng lắm, đồng thời căn bản là thân thể khoẻ mạnh, hồi phục rất tốt. Nhưng cuối cùng vì là người đã lớn tuổi, sau khi thương thế lành phải chú ý điều dưỡng, phải chú ý bổ sung can xi...

Đã đến bệnh viện rồi, thì Tô Phiếm cân nhắc một chút, lại để cho người ta làm kiểm tra toàn thân cho cha mẹ, lần trước đến bệnh viện là ba năm trước, chính y phải thuyết phục dữ lắm mới đem Tô tướng quân cố chấp khuyên đến được bệnh viện, lần này có Tô Trạm ngược lại là không bao lâu liền làm cho cha phối hợp đi kiểm tra sức khoẻ. Chỉ có điều — Sắc mặt của nhị thiếu gia nhà y mới sáng sớm đã không dễ nhìn rồi, hơn nữa đối với mình còn xa cách, ngoại trừ lúc mình hỏi hấn trả lời, hoặc là lúc cần phải nói chuyện với y, ánh mắt mới miễn cưỡng mà rơi trên người y. Khuôn mặt tinh xảo nhô nhó giống như là ai nợ hấn 500 vạn vậy, hết lần này đến lần khác còn thỉnh thoảng mà muốn chú ý đến động tĩnh của mình, ngẫu nhiên mỉm cười va chạm với ánh mắt của y, lại lập tức vèo một cái rụt trở về.

Tô Trạm thì quan sát cả một ngày, nhìn Tô Phiếm vẻ mặt thản nhiên, trên mặt ngoại trừ nụ cười vẫn âm áp ôn hoà như thường ngày ra, không có ý gì khác, lại nghi ngờ cảm thấy chính mình tối hôm qua có phải là hiểu lầm ý tứ của y rồi hay không? Có lẽ, thật sự là uống say, cho nên rối loạn tính cách?

Người chết ngựa đổ mà bởi Tô tướng quân làm kiểm tra xong lại làm kiểm tra toàn thân, một nhà bốn người cuối cùng là hai người im lặng nhìn nhau vài lần, một người thì mặc cho quan sát, một người thì gắt gao nhìn chăm chăm muốn nhìn ra kết cục, ngay cả Chung Ý Ánh cũng cảm thấy hai anh em nhà này hôm nay đặc biệt yên tĩnh, “Hai đứa con sao lại thế này? Cãi nhau sao? Sao lại là đáng vẻ muốn nói lại thôi, hai anh em có chuyện gì không thể nói ra sao?”

“Không có chuyện gì đâu mẹ!”

“Mẹ, chúng con không có gì đâu.”

Hai người không hện mà cùng một lúc trả lời, Tô Trạm nói xong rồi còn hừ một tiếng liền nhìn anh trai nhà hấn mỉm cười đến dương dương tự đắc, cảm thấy Tô Phiếm này quả thực là đáng ghét, rõ ràng mình làm sai chuyện, còn khiến cho hấn cả một ngày thấp thỏm lo âu cái rắm.

Tô tướng quân và Chung Ý Ánh lên lầu nghỉ ngơi, chỉ còn lại hấn và Tô Phiếm ngồi trong phòng khách, người đối diện đang nhàn nhã vênh váo mà lật báo tiếng Trung của ngày hôm nay xem. Tô Phiếm ngược mắt nhìn em trai sắp bùng nổ, lên tiếng phá vỡ sự ngưng ngưng nói: “Sao vậy, có phải là nhầm chán hay không, nếu không tối nay...”

Tô Phiếm còn chưa nói xong, một người làm lại chạy vào, bẩm báo: “Nhị thiếu gia, bên ngoài có bạn của cậu đến tìm.”

“Là ai?” Tô Phiếm luôn luôn rất cảnh giác đối với chuyện của em trai nhà y, lập tức ở trong đầu tìm tòi xem những người bạn mà A Trạm quen biết ở Chiang Mai.

“Y không nói, chỉ nói là nhị thiếu gia ra ngoài nhìn liền biết.” Mà Tô Trạm cũng không cảm thấy mình ở Chiang Mai có bạn bè gì, nhưng mà người đến không nói, đành phải đi ra ngoài.

Chỉ thấy ở ngoài cửa sắt hoa văn chạm trổ màu đồng cổ của Tô gia đang đậu một chiếc xe việt dã, mà Mục Thiên Chương đang đứng bên cạnh xe, mặc áo may ô màu xanh quân đội cùng với quần dài và một đôi boot màu đen, Mục Thiên Chương còn đen đi một vòng.

Mục Thiên Chương mỉm cười, ngược lại lộ ra hàm răng trắng bóc, làm cho nụ cười của y thoát nhìn vô cùng sáng lạn, đột nhiên thấy y, sự buồn bực của Tô Trạm khi lần trước bị y gặm cũng tan thành mây khói, hơi

ngạc nhiên mà nói: “Anh sao lại đến đây?”

“Ra đây, anh dẫn em đến chợ đêm nổi tiếng của Chiang Mai dạo một vòng.” Mục Thiên Chương cách cánh cửa sắt, hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng khê cong, giống như là người xấu muốn dụ dỗ con nít ra ngoài chơi. Sau đó mới giống như chú ý tới Tô Phiêm, nghiêng người chào hỏi với đại thiếu gia Tô gia, mỉm cười nói: “Yo, Tô đại thiếu cũng ở đây sao, dẫn em trai của cậu ra ngoài chơi một chút, đừng để ý nha.”

Tô Phiêm chạy mày cau lại, nụ cười không thay đổi, chậm rãi nói: “Làm sao bây giờ, tôi để ý.”

“Vậy không có biện pháp khác, nghe ý kiến của A Trạ.” Mục Thiên Chương hai tay chìa ra, chuyển đến trên người Tô Trạ hỏi: “A Trạ, đi không?”

Tô Phiêm lại một phát kéo lại tay của em trai: “A Trạ, nghe lời, em muốn đi anh sẽ dẫn em đi.”

Em sẽ nghe lời mới lạ, trong lòng Tô Trạ suy nghĩ như vậy, cũng không thể tùy tiện nghe lời của Tô Phiêm nữa, lập tức liền quyết định muốn cùng Mục Thiên Chương ra ngoài, chỉ có điều trước khi đi nhìn về mặt và ánh mắt của Tô Phiêm ảm đạm xuống, người nào đó vẫn là không tự chủ được mà chột dạ một chút.

Mà so với bề ngoài lúc này thì tâm tình hoàn toàn ngược lại — Tô Phiêm trong lòng nghĩ rằng, em trai không nghe lời lúc về nhà phải nghiêm phạt như thế nào đây?

Cuối cùng là từ trong bầu không khí cổ quái này thoát ra ngoài, Tô Trạ hoàn toàn còn không có bao nhiêu tự giác ở chợ đêm Chiang Mai náo nhiệt như cá gặp nước. Con phố tấp nập đã lên đèn, các cửa hàng bên đường và các sạp hàng lớn nhỏ đều bày ra, còn có biểu diễn xiếc, múa võ, ca hát ở đầu phố, tiếng hát lúc ẩn lúc hiện trong dòng người ồn ào, Tô Trạ đứng thẳng tai lên nghe, cư nhiên còn là ca khúc của Đặng Lệ Quân.

Mục Thiên Chương mỉm cười đi theo bên cạnh hắn, thấy tiểu tử này tựa như con thỏ nhỏ ở trong dòng người chạy loạn, chốc lát thì ở trước cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ xem hai cái, chốc thì lại ngồi xổm trước sạp bán đồ chơi con rắn xem cả nửa ngày, cũng không sợ bị rắn cắn một ngụm. Lúc đi ngang qua các cửa hàng bán đồ ăn vặt, Tô Trạ bị mùi đồ nướng hấp dẫn, cùng Mục Thiên Chương chọn một đồng xiên que, hai người loạn thất bát tao mà nhét đầy bụng. Ăn xong hai người tìm chỗ chơi bắn bia, Tô Trạ ngoại trừ lúc còn nhỏ được sờ qua súng, sau này thì không được đụng vào nữa, bắn hai phát thảm thương đến không nở nhìn khiến cho Mục Thiên Chương không dám nhìn thẳng, quả quyết tự mình ra tay, nhẹ nhàng vài cái cư nhiên thắng được một con gấu bông to đùng.

“Wow, nhị thiếu cầm lấy, anh tặng cho em.” Mục Thiên Chương đứng đắn nhận lấy giải nhất mà ông chủ đen mặt đưa tới nhét vào trong lòng của Tô Trạ.

“Đem về nhà tặng cho em gái anh đi!” Tô Trạ đứng dưới đèn đường vô cùng sáng sủa, khuôn mặt trắng nõn như ngọc nhưng về mặt lại đen thui. Chẳng lẽ muốn để cho hắn ôm cái đồ chơi này mà đi dạo phố sao?

Tô Trạ linh hoạt một cái, chuyển thân đem con gấu bông tặng cho một bé gái ở bên cạnh, đối với cảm khái của Mục Thiên Chương “Tâm ý của tôi cứ như vậy mà bị đưa đi” thì làm như không thấy.

Hai người mỗi người cầm một ly nước trái cây ở trong dòng người đông đúc náo nhiệt mà tiếp tục đi về phía trước, y vươn tay ra một tay muốn dắt tay Tô Trạ, đương nhiên, Tô nhị thiếu một phen đẩy tay của y ra là chuyện trong dự liệu, chỉ có điều sau khi đẩy ra, Tô Trạ sụ mắt mà liếc Mục Thiên Chương một cái rồi nói: “Mấy người trong đầu đều bị hỏng hết rồi sao!”

Mục Thiên Chương tâm tư suy nghĩ một chút, ngoại trừ y ra còn có ai nữa đâu?

“Mục Thiên Chương, tôi không phải là con gái, cũng sẽ không gả cho anh, tiền của Tô gia, người của Tô gia, trang bị của Tô gia, anh cũng không cầm được đâu. Không cần phí tâm tư lên người tôi.” Tô Trạ một bên hút nước trái cây, một bên nhìn xung quanh đột nhiên nói.

“Vậy Tô Phiêm thì sao?” Mục Thiên Chương bất thành linh hỏi một câu.

55. Chương 55

Tô Trạm vốn là đang ngậm ống hút hút nước trái cây, nghe được lời nói của Mục Thiên Chương thì bị sắc đến ho khan, nhất thời khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ bừng, quay đầu trừng mắt nhìn Mục Thiên Chương nói: “Mẹ nó, anh nói bậy bạ cái gì đó! Tô Phiếm là anh trai của tôi! Anh có thể cùng Mục Uy ở chung a!”

Mục Thiên Chương nhìn người bên cạnh giống như bị tạc mao, mặt mũi ho đến đỏ bừng, một đôi mắt trừng đến to tròn sáng lấp lánh giống như mèo con bị giẫm phải đuôi, nhịn không được mà vỗ nhẹ lưng hấn giúp hấn thuận khí, mỉm cười nói: “Mục Uy nếu như giống với Tô Phiếm, điều này có thể suy nghĩ.”

“Năm năm trước, bên phía Đài Loan đối với tàn quân ở vùng Tam Giác Vàng các em, cắt là cắt, triệt là triệt. Tô tướng quân ngoại trừ quân đội vẫn luôn không quản những chuyện khác. Một đám người lớn như vậy, phải ăn, phải uống, phải xây dựng, chính phủ đối kháng với chính phủ của quân cộng sản Miến Điện, còn có vũ trang, thổ ty và quân phiệt, nhắc đến, anh vẫn là rất bội phục Tô Phiếm, rất nhiều chỗ phải dùng đến tiền, y đều — Xử lý rất tốt. Những năm đó cái tên gia hỏa này liều mạng chạy ngược chạy xuôi bao nhiêu chuyến hàng bán ở trong rừng rậm nhiệt đới...” Mục Thiên Chương cảm thấy mình và Tô Phiếm cũng xem như là ngư tầm ngư mã tầm mã, đối với thứ mình muốn có là cố chấp mà đi truy cầu.

“Vậy anh mau đi thích Tô Phiếm đi, bây giờ tôi có thể dẫn anh đến nhà tôi chơi.” Tô Trạm hừ hừ nói, trong lòng lại tràn đầy sự áy náy, bất luận là đời trước hay là đời này, hấn cũng chưa từng nghĩ tới, Tô Phiếm một thân một mình chống cả Tô gia phải trải qua biết bao nhiêu cực khổ.

“Nhưng bây giờ không được, làm sao đây, anh cảm thấy anh vẫn là rất thích em. Những điều mà em nói anh cũng thích, nhưng là không cần dựa vào em, anh tự mình cũng có thể đạt được.” Mục Thiên Chương đột nhiên nghiêm túc mà nói.

Những thứ mà y muốn thật ra không nhiều, có thể như vậy dẫn Tô Trạm ra ngoài chơi ngắm phố xá là được rồi, y không nhất định có thể ở cùng với hấn, cho nên y chỉ nói thích mà không phải là yêu.

“Tại sao?”

“Có lẽ là bởi vì em lúc còn nhỏ đã tặng cho anh máy bay nhỏ của em.” Mục Thiên Chương suy nghĩ cả nửa ngày, rồi trịnh trọng mà nói một câu như thế.

Tô Trạm co rút khoé miệng mà nhìn y, trong lòng nghĩ, thiết không có cách nào từ trong miệng cái tên gia hỏa này mà đào ra lời thật lòng, lúc nào cũng giống thật mà là giả, như giả như thật.

“Đương nhiên, anh vẫn là hy vọng em chọn anh, Tô Phiếm cái tên gia hỏa này sẽ đem em quản chặt một cách gắt gao, anh thì không như thế, anh sẽ cho em mức độ tự do khá cao. Em xem Tô Phiếm đó, anh không phải chỉ là dẫn em ra ngoài dạo chợ đêm thôi sao, y nhìn anh hận không thể đem anh chôn sống.” Mục Thiên Chương tự mình biểu dương chính mình còn không quên đả kích tình địch.

“Lão tử ai cũng sẽ không chọn được chứ!” Người nào đó không thể làm gì khác hơn cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Được được được, em sau này để lại một vị trí làm bạn của Tô nhị thiếu em là được rồi.” Con người thâm thúy của Mục Thiên Chương nhiễm chút ý cười ẩn giấu nơi khuất bóng, thoạt nhìn lại là dịu dàng ôn hoà.

Tô Trạm không khỏi cảm thấy trong lời nói của Mục Thiên Chương có hàm ý, thế giới trống rỗng của mình ở đời này nhiều thêm một người, cũng là người đầu tiên không bởi vì hấn là Tô gia nhị thiếu gia mà nguyện ý kết bạn, cho nên thời gian ở chung của hai người không nhiều, nhưng mà ở cùng với Mục Thiên Chương lại cảm thấy hoà hợp nhất. Hai người có thể trong dòng người ồn ào náo nhiệt của chợ đêm ngồi ở sạp hàng bên đường ăn đồ nướng, chơi bắn bia. Nhưng mà ở cùng với Tô Phiếm thì không được, hấn thậm chí còn có thể tưởng tượng được rằng, anh trai của hấn tất nhiên là mỉm cười dịu dàng ấm áp, nhưng trong lời nói lại mang theo sự cứng rắn khiến cho hấn không cách nào cự tuyệt được, ví dụ như: “A Trạm, cái này một chút cũng không hợp vệ sinh, em nếu như muốn ăn, anh về nhà làm cho em ăn.”

Tô Phiếm nhìn thì ôn nhu, nhưng thật ra rất cường thế. Nhưng mình đời trước đã quen mọi nơi phản kháng lại y, cũng không muốn trên chuyện nhỏ này mà cùng y tính toán mọi thứ, nhưng mà đến bây giờ hấn mới nhận ra rằng, cuộc sống sau khi trở về nhà từng chút từng chút đều có vết tích của Tô Phiếm, xâm lấn đến

không có một tia dư thừa. Hắn vốn là không muốn đối chọi với y, bây giờ thì càng không có cách nào đối chọi với y. Tô Phiếm đối với hắn mà nói là đặc biệt, nhưng đặc biệt ở chỗ nào thì hắn lại không nói được.

“Thôi, về nhà đi, hơn 12 giờ rồi, em nếu như không về, Tô Phiếm phỏng chừng sẽ mất ngủ cả đêm.” Mục Thiên Chương trên ghẹo nói.

“Được.”

Đợi tới lúc Tô Trạ về đến nhà, Tô Phiếm cả đêm mất ngủ ngược lại không có, phòng khách của Tô gia lớn như vậy từ ngoài nhìn vào chỉ có một ngọn đèn nhỏ nhỏ. Tô Trạ từ trong xe của Mục Thiên Chương nhảy ra, người gác cổng lập tức mở cửa, lại là một tiểu phó quan bên cạnh Tô Phiếm, là một tiểu tử Miền Điện có tính cách hoạt bát, giơ chân múa tay chạy đến trước mặt Tô Trạ, nói: “Đại thiếu cậu trở về rồi! Đại thiếu kêu tôi ở cửa đợi cậu đó!”

Tô Trạ xoay người vẫy vẫy tay bái bai Mục Thiên Chương đang ngồi trong xe, nhìn xe của y dần dần chìm vào trong bóng đêm mờ mịt, lúc này mới hỏi: “Đại thiếu đâu?”

“Đại thiếu còn ở phòng khách đợi cậu!”

Đợi Tô Trạ đến phòng khách thì thấy được người đó mặc đồ ngủ bằng lụa ngồi trên sofa, trong tay đang cầm một quyển sách tập trung tinh thần mà đọc, ngọn đèn toả ra ánh sáng màu vàng nhu hoà chiếu lên áo ngủ của Tô Phiếm hiện lên một tầng ánh sáng vàng ấm áp.

Tô Phiếm dường như đọc đến mê mẩn, không chút nào phát giác được Tô Trạ đã trở về, mà Tô Trạ thì đi đến phía sau y một phát đoạt đi quyển sách, nói: “Sao tối như vậy rồi còn chưa đi ngủ?”

Tô Phiếm vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Tô Trạ đang cà lơ phát phơ mà cầm quyển sách của mình, hơi hơi ngẩng đầu lên, dáng dấp nhỏ vừa xinh đẹp vừa ngang ngược. Y vươn tay ra nắm lấy cổ của Tô Trạ kéo hắn khom người xuống, đồng thời ngẩng đầu đụng vào trán của Tô Trạ, thân mật mà nói rằng: “Em còn biết trở về? Anh còn cho rằng anh phải đợi đến sáng sớm.”

Tô Trạ không nghĩ tới Tô Phiếm vậy mà cứ thế đợi mình dưới lầu, càng thêm nghi ngờ chính mình có phải là quá không hiểu chuyện hay không, vì thế mà nhất thời đối với hành động thân mật của y không có phản kháng.

Tô Phiếm ngẩng đầu, trong mắt y tất cả đều đảo ngược, trong phòng khách lớn như vậy chỉ có một ngọn đèn nhỏ nhỏ, lộ ra sự âm u tĩnh mịch, chỉ có đôi con ngươi đen láy của Tô Trạ sáng lấp lánh, còn hơn vô số ngôi sao ngoài cửa sổ kia.

“A Phiếm, Mục Thiên Chương nói, anh mấy năm nay rất vất vả, em đều không biết.” Ánh mắt của hai người đối diện nhau, khoảng cách rất gần. Tô Trạ cứ để cái tư thế này nhìn vào mắt của Tô Phiếm, mà ánh mắt của y sâu thẳm như một cái hố, trong đôi mắt đó chỉ có hình bóng ngược của chính mình.

“Em ở Đài Loan cũng rất vất vả, nghĩ anh không biết sao? Cho nên lúc đó tốn bao nhiêu tiền đi nữa anh cũng muốn làm cho em đổi một nhà khác. Đem em trai của anh làm đến nổi phát sốt, viêm phổi phải nhập viện, anh không có ở Đài Loan truy giết một nhà bọn họ đã rất rộng lượng rồi.” Con ngươi của Tô Phiếm càng sâu, giọng điệu mang theo chút uy nghiêm đáng sợ.

Tô Trạ ngạc nhiên, chẳng trách sau khi mình đổi chỗ ở, người đó không bao lâu liền rút đài. Hai người bọn họ đều là kẻ ngốc, đều muốn tìm mọi cách giấu diếm đối phương.

“Mẹ nó, anh cái gì cũng biết, em cái gì cũng không biết.” Tô Trạ bực mình mà cắn răng nghiêng lợi nói, ngôn ngữ và văn học của hắn không được tốt cho lắm, đặc biệt là viết văn, lúc trước vắt hết óc mới có thể ở đem những chuyện tốt khoe xấu che viết vào trong thư. Không nghĩ tới, giống như người trong suốt, thoáng cái liền bị đâm xuyên. Một hắn giống như thẳng ngốc còn viết những chuyện tốt mấy năm trời.

Trong mắt của Tô Phiếm ánh lên tia cười, vươn một tay khác lên vuốt ve đầu của Tô Trạ, thở dài nói: “Em trai của anh a, em không cần biết, chỉ cần sống thật tốt là đủ rồi.”

Hai tay của Tô Phiếm khoát trên vai của hắn, dùng lực vây quanh khiến cho hắn không thể động đậy, hắn biết khoảng cách của mình và Tô Phiếm rất gần, gần đến nỗi hắn có thể cảm nhận được hơi thở vừa nguy hiểm vừa mập mờ đó.

Đầu của Tô Phiếm càng thêm ngửa về phía sau, cái trán cọ xát với sống mũi cao ngất của Tô Trạ, chớp mũi, đôi môi lại càng đến gần với đối phương, khó khăn lắm trong nháy mắt mới tiếp xúc được, Tô Trạ lại bỗng nhiên nghiêng đầu, chỉ là cọ xát vào gò má mà thôi.

Giữa hai người nhất thời lúng túng không thôi.

Tô Phiếm lại bỗng nhiên nói: “Anh vừa nãy mới đọc được một bài thơ của Pablo Neruda*, trong đó có một câu miêu tả bóng đêm rất đẹp — Hắc dạ kỳ trước âm áp đích mã bồn trì, bả lam sắc đích hoa tuệ sái biến nguyên dã.”

* : /Nhíp Lỗ Đạt/: Pablo Neruda. Pablo Neruda là bút danh của Neftali Ricardo Reyes y Basoalto, nhà thơ Chile đoạt giải Nobel Văn học năm 1971.

* , : /Hắc dạ kỳ trước âm áp đích mã bồn trì, bả lam sắc đích hoa tuệ sái biến nguyên dã/: Đêm khuya cưỡi ngựa chạy băng băng trong màn đêm âm u, đem hoa Tuệ màu xanh vẩy khắp vùng quê. (Mã: Mã cũng chẳng biết hoa Tuệ là hoa gì nữa, ai biết chỉ Mã với nha, sẵn tiện ai có giải thích hay hay về câu thơ trên thì chỉ Mã luôn nha. Trời ơi, người ta đã dốt văn rồi, đừng vào mấy câu thơ này thì chỉ có nước bó tay thôi.)

Thanh âm của Tô Phiếm trầm trầm chậm chậm, lại vang vọng vô cùng rõ ràng trong phòng khách có chút trống trải này, giống như dòng suối chảy róc rách xuống khe núi. Càng giống như mang theo sự đầu độc, khiến cho Tô Trạ không thể không nghiêng tai lắng nghe.

“Nhưng em biết anh thích nhất câu nào không?” Tô Phiếm chợt hỏi.

Tô Trạ chỉ cảm thấy mờ mịt, lắc lắc đầu.

“Hắc dạ kỳ trước âm áp đích mã bồn trì, bả lam sắc đích hoa tuệ sái biến nguyên dã, tinh quang thiểm thước như ái luyện trước nhĩ đích ngã đích linh hồn...”* Tô Phiếm đọc đến câu cuối cùng, thanh âm đã giảm xuống, mà ánh mắt vốn là sâu sắc thâm thúy trong nháy mắt như một hang động đen nhánh có thể thu nạp vạn vật, nặng nề quyền luyện đều bao hàm trong đó.

* , , ...: / Hắc dạ kỳ trước âm áp đích mã bồn trì, bả lam sắc đích hoa tuệ sái biến nguyên dã, tinh quang thiểm thước như ái luyện trước nhĩ đích ngã đích linh hồn.../: Đêm khuya cưỡi ngựa chạy băng băng trong màn đêm âm u, đem hoa Tuệ màu xanh vẩy khắp vùng quê, ánh sao lấp lánh như linh hồn của anh yêu say đắm em.

Sau đó Tô Trạ cả người lại như bị y thoả cái từ phía sau sofa dùng lực, một cái khiêng qua vai, trời đất ngã nghiêng mà lật tới trên sofa. Còn chưa kịp nhìn rõ, Tô Trạ đã quơ tay giãy dụa, Tô Trạ phát hiện mình cả người đã bị Tô Phiếm ép trên sofa, chỉ cảm thấy bên tai vang lên tiếng thở nặng nề và cấp bách, mang theo sự nóng bỏng khiến cho người ta khó mà chịu được, ngay sau đó trước mắt liền tối sầm, chỉ cảm thấy hai cánh môi mềm mại lại hơi lạnh lạnh ép lên môi mình.

Không giống với cái hôn lần đầu tiên đầy bất ngờ ở trong hồ trong nhà của bọn họ, cái hôn lần này của Tô Phiếm mang theo sự vội vàng, như bắn ra lửa nóng, hần thậm chí chỉ là vừa chạm vào liền bắt đầu tiến công mà không kịp chờ đợi. Là ngược đãi cuốn theo gió và lửa, là từ trong ra ngoài không chút nào buông tha, là gặm nhấm răng môi giao nhau.

Tô Trạ hoàn toàn không kịp phát ra một tiếng nào đã bị chặn đến chặt chẽ, mà toàn thân bị Tô Phiếm ép trên sofa gắt gao siết chặt trong lòng, dường như muốn thuận thế tiến vào trong thân thể, trốn cũng không thể trốn. Trước tiên là một lần bỗng nhiên va chạm, Tô Trạ chỉ cảm thấy rằng cửa của mình đã sắp bị Tô Phiếm đục gẫy luôn rồi, sau đó đau đớn liền bị thay thế bởi thế tiến công giống như cuốn sạch tất cả mang đến cảm giác khác thường, chỉ cảm thấy linh hồn của mình đều bị tập trung vào nơi bị Tô Phiếm dùng lực lại lưu luyến mút vào và gặm nhấm.

Rõ ràng trong phòng khách có mở máy điều hoà, Tô Trạ lại cảm thấy cả người giống như lặn trong ngọn lửa, tránh cũng không thể tránh mà bắt đầu nóng lên đến run rẩy. Đầu lưỡi của Tô Phiếm giống như một con rắn nhỏ linh hoạt không có cách nào ngăn cản mà dạo chơi mơn trớn trong khoang miệng của mình, mang đến từng trận từng trận tê dại run rẩy.

Đang lúc không thể nhận được nữa, Tô Trạm chỉ cảm thấy trên môi đau đớn, đau đến nỗi hần thiếu chút nữa đã kêu ra tiếng, sau đó trước mắt sáng sủa, Tô Phiếm ở phía trên chậm rãi ngồi thẳng người dậy, ánh mắt của y giống như hai ngọn lửa rực cháy trong nước, mà đôi môi bởi vì một loạt động tác lúc này mang theo một theo một chút ánh nước đang cong cong khoe môi, mỉm cười một cách đắc ý.

Tô Phiếm từ trên cao nhìn xuống nhìn người nào đó bị mình hôn đến thất điên bát đảo, ngoại trừ ánh mắt đen láy sáng sủa, đôi môi có góc có cạnh đỏ bừng, môi trên còn bị mình cắn ra một dấu răng thiếu chút nữa đã rách da. Khuôn mặt vốn là trắng nõn bóng loáng đã bị nhiễm một tầng phấn hồng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi đến không có chút phản ứng nào, quả thực khiến cho mình sinh ra càng nhiều cảm giác ngược đãi.

Tô Phiếm vươn tay ra vuốt ve đôi môi bị mình làm cho hơi sưng lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt nhẹ nhẹ, mỉm cười nói: “May mà chưa bị rách da. Đây là trừng phạt đối với việc tối nay em không nghe lời.”

Trong mắt hần là Tô gia đại thiếu gia ảm áp dịu dàng, mà cảm tình trong mắt lần này lại không cẩn thận che giấu, thoải mái bộc lộ, nhìn đến nỗi Tô Trạm trong lòng run sợ.

Cho dù là không có cảm tình đi nữa, thì tình cảm sâu đậm như vậy, cái hôn khiến cho người ta hít thở không thông cùng với cái ôm chặt chẽ như vậy cũng khiến cho người ta khó mà kháng cự được, cho dù là Tô Trạm lúc này cự tuyệt thế nào, vẫn là không thể tránh mà cảm nhận được sự khô nóng và dừng động(:???), nhưng càng nhiều hơn là khiếp sợ. Tô Trạm không nói một lời mà nhìn chăm chăm anh trai của mình, tiếng thở dốc của hai người thay nhau phập phồng trong phòng khách.

Đây là anh trai của mình đó, mẹ nó! Anh ruột, anh ruột cùng họ, cùng cha, là anh em nhìn thấy tên liền biết. Nghĩ đến điều này Tô Trạm chỉ cảm thấy trong lòng sắp bị quấy nhiễu loạn cả lên, vẻ mặt và giọng điệu thoáng cái lạnh như băng giá: “Tô Phiếm, anh điên rồi.”

Cái gì mà ánh sao, cái gì mà yêu say đắm, cái gì mà linh hồn, mẹ nói, bọn họ là anh em ruột!

Tô Trạm lạnh lùng nhìn Tô Phiếm, đường nhìn từ trong hàng lông mi thật dài lộ ra sự lạnh lùng không có chút độ ấm nào.

Tô Phiếm lại khinh miệt mà cười một cái, chậm chậm nằm sấp xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tô Trạm thoát nhìn không chút nào lộ vẻ cảm động, sự ôn nhu lúc vừa đụng vào môi của em trai đã lấy lại sự lạnh băng. Một tay chống đỡ trên đầu Tô Trạm, một tay lại bắt lấy tay của hần động tác thông thả mà rõ ràng chuyển đến bộ vị dưới thân của mình — Chỗ đó cứng rắn hùng hực, nóng đến nỗi Tô Trạm phải vội vàng rút về phía sau muốn dời đi.

Tô Phiếm lại dùng sức nắm chặt không buông, ngược lại khiến cho tay của Tô Trạm càng thêm dán sát vào chỗ đang bùng bùng phần chân của mình, y nghiêng đầu xít lại gần bên tai của Tô Trạm, mang theo hơi thở nóng bỏng mà nói: “Chúng ta là anh em ruột, nhưng điều này cũng không ngăn trở được anh yêu em.”

Sau đó Tô Trạm chỉ cảm thấy tay của mình bị Tô Phiếm di chuyển, lại ấn lên chỗ nửa cứng nửa mềm đó, hần hơi giật mình chưa kịp hồi thần, chỉ thấy ánh mắt Tô Phiếm đổi thành ý cười trêu ghẹo: “Cũng không ngăn trở anh đối với em có cảm giác, có phải không A Trạm?”

Tô Trạm bị dọa đến xem chút cắn vào lưỡi, vẫn kiên trì mạnh miệng, hai hàm răng run rẩy đụng vào nhau: “Mới không phải, lão tử là nam nhân bình thường, cho dù là đổi thành Mục Thiên Chương, em con mẹ nó cũng có thể cứng lên.”

“A Trạm, đổi lại là Mục Thiên Chương, em chỉ sẽ cùng hần ở đây đánh nhau.” Tô Phiếm tự tin nói, “Anh không phải Mục Thiên Chương, anh là Tô Phiếm, chúng ta là anh em, cho nên không có ai yêu em hơn anh, bởi vì trong người chúng ta chảy cùng một dòng máu.” Dứt lời y nắm lấy tay của Tô Trạm lại di chuyển đến vị trí trái tim của mình.

Dưới lồng ngực cứng cỏi mang theo sự ảm áp, Tô Trạm chỉ cảm thấy dưới lòng bàn tay mình, trái tim kia như xuyên qua da thịt, đập thành thạch đường như bị mình nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Ở đây đều là của em.”

Tô Trạm chỉ cảm thấy chính mình thoảng cái như sắp bị thiêu đốt, so với cái hôn hồi nãy, so với bị Tô Phiếm nắm chặt tay đè vào bộ vị nào đó càng thêm thẹn thùng, càng thêm nóng như lửa, hắn chỉ cảm thấy mình nên nói cái gì đó, nhưng trái tim đó dưới lòng bàn tay của mình khiến cho hắn kinh hồn bạt vía, những lời đó giống như là ngọn lửa nóng hổi bị nghẹn ở yết hầu, nuốt không xuống mà phun cũng không ra, hắn nuốt xuống một cái, lời nói lại như thế nào cũng nói không ra.

Tô Phiếm lại trán kè trán với Tô Trạm, lại không nói lời nào mà ngẩng nhìn đối phương, ánh mắt của Tô Phiếm sâu tựa như biển cả, mà Tô Trạm lần đầu tiên từ trong ánh mắt của một người hiểu rõ cái gì gọi là tình cảm thâm thiết.

“Năm 17 tuổi, để duy trì Tô gia, để có thể làm cho em ở nước ngoài trải qua một cuộc sống không buồn không lo, cuộc sống sung túc, lúc đó chiến tranh loạn lạc tới tấp, anh mạo hiểm mang quân áp tải một lượng lớn morphine đi Chiang Rai, lại không khéo đụng phải một đám ô hợp quân phiệt có vũ trang bị đánh đến nổi phát rồ, không ngờ tới bọn họ không muốn sống mà liều mạng, mà ngựa của anh bị hoảng sợ, mang theo anh xông vào đầm lầy. Ngựa rất nhanh bị chìm xuống, anh bắt được dây leo trên cây gắt gao mà chống đỡ, trong lòng nghĩ, anh không thể chết, anh không thể chết... A Trạm còn ở nước ngoài, hắn còn đợi được trở về nhà, anh còn muốn đón hắn về nhà. Anh còn muốn nói với hắn, anh rất yêu hắn, anh trai rất yêu hắn.” Tô Phiếm lầm bầm nói, y chỉ cảm thấy mình 10 năm nay giống như cưỡi ngựa trong đêm tối lạnh thấu xương, cưỡi ngựa bốn ba trong đêm tối âm u, đem hoa tuế màu xanh vấy cả đồng quê, ánh sao lấp lánh như linh hồn của hắn yêu say đắm Tô Trạm.

Y yêu say đắm người đó như ánh sao trong đêm tối, khiến cho linh hồn của y không đến nổi lạc đường trong đêm tối bất tận.

56. Chương 56

Tô Trạm cứ như là bị quỷ ám trầm mặc thật lâu nhìn chằm chằm Tô Phiếm đang nằm sấp trên người mình, trong đầu không hiểu sao lại loé lên một ý nghĩ — Trên cái thế giới này, không có ai yêu hắn hơn A Phiếm.

Vậy mình yêu y sao?

Tô Trạm nghĩ đến điều này, lại cau mày, làm anh em, Tô Phiếm rõ ràng là yêu hắn, cho dù hắn không tìm không phối như thế nào đi nữa, hắn cũng biết Tô Phiếm đối với hắn có bao nhiêu tốt, còn tốt hơn cả cha mẹ luôn phụng dưỡng hắn trong tay mà yêu thương. Hắn cho rằng, Tô Phiếm yêu thương hắn, cưng chiều hắn như vậy, chỉ bởi vì hắn là em trai duy nhất của y.

Hắn đời trước chưa từng yêu qua người nào, cho dù là nam hay là nữ, tình yêu cái thứ này đối với hắn mà nói quả thật là quá mờ ảo và hư huyền, nếu có tâm tư nói chuyện yêu đương còn không bằng làm mấy chuyện xấu tức chết Tô Phiếm. Mà đời này, bất luận là người Trung Quốc hay là người nước ngoài, hắn cũng không có chút cảm giác nào, có thời gian yêu đương còn không bằng làm nhiều bài tập một chút, đọc nhiều sách để thi dễ dàng hơn. Hắn giống như là thông được 6 khiếu, phương diện nào đó lại đột đặc cán mai giống như thiếu ở trong lòng.

Tô Trạm nhớ đến ngày đó ở trong ao trong nhà mình, hai người bọn họ chỉ là dùng tay giúp đỡ đối phương, nhưng cảm giác mang đến so với mấy lần cùng với nữ nhân hoàn toàn không giống nhau, không giống với phát tiết sinh lý thuần túy, đó là một loại nhiệt liệt và kích tình khó diễn tả được, khoái cảm đầy ắp không chỉ là trên sinh lý, còn có cảm giác cảm kỵ trong lòng — Người cầm lấy cái của hắn giúp hắn làm cái chuyện tư mật như vậy là Tô Phiếm, là anh trai của hắn. Thậm chí lúc đó, Tô Phiếm còn kim lòng không dặng mà hôn mình.

Hắn vốn là chỉ xem Tô Phiếm là nam nhân bình thường trong lúc động tình bị xông cho đầu óc mê muội, hắn đơn phương tình nguyện chỉ đem cái hôn đó coi như là hiểu lầm, nhưng sự hiểu lầm đó vậy mà hết lần này tới lần khác xuất hiện trong mơ. Hắn lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên nằm mộng xuân, đối tượng

trong mơ là anh trai ruột của hắn. Hắn cảm thấy Tô Phiếm điên rồi, nhưng chính mình cũng chẳng bình thường chút nào.

Mà nghĩ đến đoạn độc thoại vừa nãy của Tô Phiếm, Tô Trạch chỉ cảm thấy đau lòng và chua xót, chính mình từ trước đến giờ rất ít khi nghĩ đến cảm nhận của người khác, nghe lời thì thâm tự thuật của Tô Phiếm, hắn chỉ muốn không để cho Tô Phiếm phải đau khổ nữa.

“Nhưng em — Em không biết em có yêu anh hay không.” Khuôn mặt của Tô Trạch cúi xuống, hàng lông mi dài dài cong cong rủ xuống, là một dáng vẻ mờ mịt khó có thể xác định.

“Như vậy là đủ rồi A Trạch, em không biết em rốt cuộc có yêu anh hay không, nhưng anh biết anh sẽ không yêu ai khác.” Tô Phiếm nhìn em trai nhà mình vì cái chủ đề tình yêu này mà lộ ra vẻ hoang mang, chỉ cảm thấy Tô Trạch lúc này thu nhỏ lại thành một con mèo mới sinh, là một dáng vẻ ngây thơ đối với thế sự hoàn toàn không biết gì cả. Hai tay y xách người đem Tô Trạch đang nằm trên sofa đỡ dậy, nụ cười trên mặt cũng không phải là vui vẻ như xuân phong đắc ý cũng không phải là nguyện vọng được đền bù, mà là sự bình tĩnh như chuyện đương nhiên và vẫn tao nhã lịch sự như cũ.

Nhưng mà Tô đại thiếu tao nhã lịch sự lại làm chuyện không lịch sự, Tô Phiếm ôm người trong lòng cúi đầu xuống lại tiến tới hôn một cái: “Người sống một đời, cũng không dễ dàng gì, anh không muốn chúng ta lại bỏ lỡ nữa.”

Một chữ “lại” khiến cho Tô Trạch buông xuống cái suy nghĩ đối với việc hắn rốt cuộc đối với Tô Phiếm là cái cảm giác gì, sinh lòng nghi ngờ, ánh mắt loé sáng đến cấp bách nhìn thẳng vào mắt của Tô Phiếm, hắn sợ mình bỏ qua một nét mặt nào của Tô Phiếm: “Anh, đã biết?”

“A Trạch, xin lỗi, xin lỗi, anh không phải là thật sự muốn giết em, anh chỉ là rất sợ sẽ mất đi em...” Tô Phiếm gắt gao ôm chặt em trai trong lòng, y lặn qua lộn lại chỉ có một câu như vậy.

Y nghĩ đến việc Tô Trạch chết đuối trong nước, hắn là có bao nhiêu đau khổ. Y nhớ đến lúc Tô Trạch sống lại trong lòng hắn là có bao nhiêu mâu thuẫn và xoắn xuýt. Y là người trên thế giới này hy vọng Tô Trạch sẽ sống thật hạnh phúc và vui vẻ, nhưng sự đau khổ lớn nhất của Tô Trạch lại do mình mang đến cho hắn. (Mã: Lúc edit tới đây cứ nghĩ truyện này là song trọng sinh chứ. Làm hoang mang hết sức à!)

“Lão hoà thượng đã nói với anh?” Tô Trạch nhớ đến ngày đó ở trong vườn hoa, phản ứng của Tô Phiếm rất kỳ lạ, khó trách y sẽ nói một câu như vậy.

“Đúng, ngày đó anh sau khi gặp gỡ cùng với một nhà Tang Đạt, liền đi tìm ông ấy. Anh lúc đó chỉ muốn biết tại sao phản ứng của em khi vừa thấy ông ấy lại lớn như vậy, kỳ thực, ông ấy chỉ bắt quá là giúp em đặt tên mà thôi. Chết do nước mà sinh ra cũng do nước, thì ra là cái ý nghĩa này.” Tô Phiếm tiếp tục nói: “Anh không phải muốn giết em, anh chỉ muốn làm cho em biết, trước khi chết có bao nhiêu đau khổ, sống tiếp lại có bao nhiêu tốt. Anh sợ em trốn, anh sợ em chết, anh sợ mất đi em. Nhưng anh lại không cẩn thận mà đem em dầy vò tới chết.”

Tô Trạch đối với chuyện Tô Phiếm giết chết mình ở đời trước đã sớm không để ý đến nữa, bọn họ đời này cùng nhau trải qua một đoạn thời gian dài như vậy, có tốt có xấu, sao lại có thể xoắn xuýt đối với đời trước đã cách xa rồi. Nhưng mà đột nhiên nghe được chính mình vậy mà chết một cách lạ lùng như vậy, Tô Trạch còn nhịn không được mà bấu môi, không nói lời nào mà liếc Tô Phiếm một cái: “Thế là, em thật ra là bị anh không cẩn thận đùa chết sao? Vậy sau đó thì sao?” Tô Trạch kỳ thực muốn hỏi là, Tô Phiếm làm sao đối đãi với cha mẹ cùng với tình hình Tô gia về sau như thế nào. (Mã: Chân tướng đó bà con. Thăng nhỏ chỉ là bị thăng anh có nó lỡ trốn đùa chết thôi. Haha)

“Sau đó, anh nổ súng tự sát.” Tô Phiếm hàm chứa ý cười, vô cùng bình tĩnh mà nói một câu như thế. “Em xem, anh lúc đó yêu em như vậy, yêu đến nỗi không cẩn thận giết chết em, cũng giết chết chính mình.”

Tô Trạch khó có thể tin mà nhìn Tô Phiếm, chỉ cảm thấy câu nói “Anh nổ súng tự sát.” mà Tô Phiếm vừa nói vẫn luôn vang lên trong đầu. Chả trách, chả trách, Tô Phiếm ngày đó ở trong vườn hoa đã nói, y dù thế nào đi nữa cũng không thể giết mình, bởi vì y không thể sống cô độc một mình.

Tô Trạch chỉ cảm thấy chính mình gốc hai đời rồi, đời trước cho rằng là anh em không hoà thuận, đời này cho rằng là anh em tình nghĩa sâu đậm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, Tô Phiếm thì ra là yêu hắn, yêu đến

ngay cả sống chết cách biệt ở trước mặt Tô Phiếm cũng có vẻ không quan trọng gì.

Mà y đợi mình cả hai đời, yêu mình cả hai đời.

Tô Trạm vừa nghĩ đến đời trước Tô Phiếm sống 30 năm, theo đuổi 30 năm mà không được, cuối cùng theo một tiếng súng vang lên, kết thúc cuộc đời trong sự hối hận. Nghĩ đến vừa này Tô Phiếm nói y thiếu chút nữa đã chết trong đầm lầy nhưng y chống đỡ không chết, bởi vì mình vẫn còn đợi trở về nhà, y còn chưa nói ra tấm lòng của mình... Tô Trạm chỉ cảm thấy sự chua xót trong lòng lan tràn đến hai mắt, vươn tay ra ôm lấy Tô Phiếm, cắn răng nghiêng lợi mà nói: “Mẹ nó, em là đồ ngốc, anh cũng là đồ ngốc!”

Tô Phiếm là anh ruột của mình thì thế nào, không có ai sẽ yêu mình hơn y cả, cũng không có ai sẽ khiến cho mình cảm giác được yêu. Hẳn không đau buồn quá khứ, không ham muốn tương lai, có thể chắc chắn chỉ có hiện tại lúc này, hiện tại ở cùng với Tô Phiếm.

Tô Trạm dùng sức nhào lên ôm lấy Tô Phiếm, Tô Phiếm không cẩn thận xem chút bị gia hỏa này bổ nhào ngã về phía sau, vội vàng kịp thời vươn tay ra phía sau chống đỡ, một tay khác lại thế nào cũng luyến tiếc buông ra cái người đang ở trong lòng. Người này và y chảy cùng một dòng máu, đánh gãy xương thì vẫn còn gân, là người thương cùng y không thể tách rời.

Y vốn là không định nói ra chuyện này, nhưng mọi người xem, khổ nhục kế mang danh tình cảm nồng nàn gì đó đối với em trai bướng bình này vẫn rất có tác dụng.

++++++

Tô Phiếm một phát xốc lên người nào đó còn muốn cuộn chần lên người mình, lần này quang minh chính đại dắt tay hay đi đâu đều dán vào người Tô Trạm. Tô Trạm trước tiên là ở chợ đêm vừa ăn vừa chơi một vòng, trở về lại bị Tô Phiếm đè trên sofa lại ôm lại hôn cộng thêm chần động lòng người, như sấm sét giữa trời quang mà thông báo một trận, trên người vừa mồ hôi nóng và mồ hôi lạnh thì nhau mà tuôn như mưa, lúc này ở trên sofa không dễ gì mới thoát khỏi cái người nào đó cứ bám vào người mình, thoải mái tắm rửa sạch sẽ, bây giờ tên gia hỏa này lại dán lên tiếp.

Khoá cửa cái gì chứ, hoàn toàn khoá không được, Tô Phiếm lộ ra nguyên hình là một con sói đuôi to.

Tô Trạm liếc mắt, trong lòng nói thầm, thật sự là nhìn không ra Tô Phiếm lúc bình thường giống như quân tử lại lưu manh như vậy. Ví dụ như mới vừa rồi lúc tắm rửa, Tô Phiếm đường hoàn mà muốn vào, tìm cái có càng quang minh chính đại hơn — A Trạm, em một mình tắm không sạch đâu, để anh trai đến giúp em tắm rửa... Quả thật là đại lưu manh!

Tô Trạm lúc này là bị ép ở trên giường, so với không gian chật hẹp trên sofa thì không giống nhau, hai người một trên một dưới thân mật dán sát vào nhau, ngoài bắp đùi thậm chí còn dán vào cái nơi nào đó đang cứng rắn nóng như lửa của Tô Phiếm, người nào đó nhất thời vừa giận vừa vội mà đồ bưng mặt, gờ chân liền đem Tô Phiếm đạp xuống giường, “Đêm hôm khuya khoắt rồi, không thành thật ngủ cho lão tử — a —”

Tính thiếu gia của Tô Trạm lại nổi lên, quản y thiên vương lão tử liền dự định làm cho người ta cút, nào ngờ được sức lực của hắn không lớn bằng Tô Phiếm, vừa nhắc chân lên ngược lại khiến cho y có cơ hội, Tô Phiếm đè lại thế tấn công của hắn, ngược lại sắp lại gấp một cái, càng thêm dán sát vào người của Tô Trạm, địa phương dưới thân bưng bưng phần chần càng khéo léo khảm đến giữa hai chân, chọc vào bắp đùi của hắn.

Đồng thời trên môi có cảm giác mát lạnh, là Tô Phiếm giữ đầu của mình lại bắt đầu hôn, đầu lưỡi càng thêm linh hoạt mở ra hai cánh môi của hắn, cả đầu lưỡi như muốn tiến vào bên trong khoang miệng của hắn, Tô Trạm chỉ cảm thấy mình giống như bị một con động vật lớn họ khuyển liếm lấy.

Nói ôm liền ôm, nói hôn liền hôn đem bản thiếu gia xem là gì chứ!

Tô Trạm phần hận mà nghĩ như thế, thế là khép chặt hai hàm răng sống chết không cho y tiến vào. Tô Phiếm thấy tập kích không thành, chuyển sang thay đổi chiến lược, lại nhẹ nhàng từng chút từng chút liếm lấy đôi môi của Tô Trạm, triển miên và lưu luyến. Sau đó, dưới thân lại bỗng nhiên đỉnh một cái, dùng cái nơi cứng rắn đến phát đau đó chà xát phần thịt non trên bắp đùi, thỉnh thoảng còn làm phiền đến tiểu huynh đệ của em trai y, đồng thời nghị lực mười phần cứ thế mà đem vật nhỏ làm cho cũng bắt đầu lên

tinh thần. Vật nóng bỏng cứng rắn ở địa phương mẫn cảm nhất của mình ma sát, Tô Trạ chỉ cảm thấy bắt đầu tê dại nóng lên.

Tô Phiếm cuối cùng cũng dừng lại thế tấn công ở môi lưỡi, cả người thoát nhìn cảnh xuân phơi phới, y tình ý kéo dài nụ cười, đương nhiên theo như Tô Trạ thấy thì nụ cười này rất thiếu đánh. Tô Phiếm chống lên thân mình cách xa một chút, nhìn Tô Trạ da dẻ trắng nõn bị mình làm cho đỏ bừng quả thật là yêu không thể tả, bởi vì quá thích quá yêu rồi, Tô Phiếm nhin không được mà sáp lại gần cắn một cái trên chóp mũi cao ngất thanh tú của Tô Trạ, lại nghiêng đầu cũng cắn một cái lên mặt người ta, cuối cùng còn chưa đủ thoả mãn, ngậm lấy chỗ thịt non ở vành tai của Tô Trạ, cuối cùng còn than thở rằng: “A Trạ giống như một viên bánh làm từ gạo nếp vậy, trắng trắng, mềm mềm.”

Vừa hôn vừa cọ xát còn muốn cắn người ta, cuối cùng người nào đó chịu đựng không nổi nhân lúc Tô Phiếm vẫn còn dư vị trong mùi vị gạo nếp thì đẩy mạnh một cái, cuối cùng cũng đem Tô Phiếm đặt ở dưới, thở hồng hộc trừng mắt nhìn đầy uy hiếp nói: “Vương bát đản! Nào có cái loại anh trai như anh, lão tử muốn ngủ, anh còn nói mấy lời như vậy nữa, em đi ra khách sạn ngủ, chìa khoá khách sạn anh chắc chắn không có!”

Được thôi, lần này gạo nếp làm viên tròn tròn thành viên tròn tròn đầy dầu mỡ nổ tung rồi... Tô Phiếm vô cùng hài lòng hai tay gối sau đầu, trên mặt tuấn tú trắng nõn phiếm hồng, nhưng cũng không phải là bởi vì ngưỡng ngừng, mà là vẻ mặt khá thản nhiên, “Nếu như nói như vậy, anh liền đem khách sạn mua đứt luôn.”

Tô Trạ hướng về phía Tô Phiếm, lần đầu tiên có loại cảm giác kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thưa, “Anh đang hoang một chút, hơn hai giờ sáng rồi, còn không đi ngủ nữa, mẹ nó, trời sắp sáng rồi!” Hắn thế nào mà lại cảm thấy lúc Tô Phiếm đùa giỡn vô lại, so với Mục Thiên Chương còn khó chơi hơn...

Tô Phiếm hơi hơi híp mắt, tinh quái cười cười, từ sau đầu chìa một tay ra chính xác không sai một ly mà nắm lấy cái nơi đang rất có tinh thần của Tô Trạ, thanh âm dần dần ám muội ám u: “Anh có thể thành thành thật thật mà nhin được, em trai, em thì thế nào? Sẽ không thoả mái...”

“Mẹ nó, lưu manh!” Tô Trạ đẩy ra tay của Tô Phiếm, bảo vệ vật nhỏ không chịu thua kém của mình xoay người từ trên người Tô Phiếm đi xuống, theo lệ thường cuộn tròn ở một bên nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ. Hắn coi là hiểu rõ rồi, đối với Tô Phiếm phải áp dụng chính sách không đếm xỉa tới, hờ hững lạnh nhạt mới có hiệu quả nhất. Hắn càng phản kháng, y càng hăng hái.

Tô đại thiếu bị người ta quăng một câu lưu manh không để ý chút nào, nhưng mà y biết đâu là cực hạn, nếu như trêu ghẹo nữa, đâu chỉ là bùng nổ, viên gạo nếp liền muốn nổ tung, nếu không ăn không được không nói, còn phải bị bỏng lửa được một mất mười. Tô Phiếm trở tay ôm lấy Tô Trạ, giống như lúc còn nhỏ nhẹ nhàng vỗ lưng cho hắn, hai người đầu kê bên đầu, thân dựa vào thân, giống như hai đoá hoa lưỡng sinh.

* : /Lưỡng sinh hoa/: Lưỡng Sinh hoa là loài hoa có hai nụ, khi bung nở hai bông hoa luôn tỏa ra hai hướng khác nhau, chỉ khi sắp tàn thì hai bông hoa này mới tiến sát lại gần nhau như thể nương tựa vào nhau trong những giây phút ủa tàn của cuộc đời.(Credit: .com)

“Mau ngủ đi, không đùa em nữa. A Trạ, anh chỉ là rất vui.”

Sau lưng vang lên tiếng nói của Tô Phiếm nhìn chung cũng nghiêm chỉnh, Tô Trạ lúc này mới thả lỏng thân thể. Sau gáy mềm mại mát lạnh bị cái gì đó nhẹ nhàng chạm vào, là một nụ hôn chúc ngủ ngon nghiêm túc.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, tâm trạng không vui giống như Tô Phiếm, chỉ là cảm thấy rất yên tâm, nhưng mà ngoại trừ yên tâm ra còn có chút lo lắng: “Cha mẹ biết sẽ đau lòng.”

“Không sao, em đừng nghĩ nhiều, anh sẽ sắp xếp ổn thoả. Đương nhiên, chuyện của chúng ta, không thể để cho cha mẹ biết.” Tô Phiếm nói. Y còn chưa đến 21 tuổi, A Trạ mới 19, cái có là thời gian giải quyết vấn đề.

Nhưng mà, giữa hai anh em bọn họ không thể có bất kỳ người ngoài nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Trạ không ngủ đủ, ngược lại bị Tô Phiếm thỉnh thoảng trêu chọc mà tỉnh, cho dù ai đang ngủ ngon lành, bị người khác trái sở một cái, phải sở một cái cũng phải tức giận. Thành công đem Tô Trạ dính giường chuyển hoá thành tức giận ngút trời, Tô Trạ đem Tô Phiếm đè trên chân

dùng gối đầu đập cho một trận, nhưng mà bởi vì thoáng cái dùng lực quá mạnh, hấn không cẩn thận té lộn nhào xuống giường, phát ra một tiếng “bình” thật lớn. (Mã: Cười chết tui, cảm thấy đau dùm ẻm lun)

Tô Phiếm vội vàng nhảy xuống giường, chỉ thấy hàng lông mày, đôi mắt, cộng thêm hàng lông mi thật dài của em trai toàn bộ đều nhấn thành một đồng, rõ ràng là đáng vẻ rất đau, nhất thời đau lòng áy náy vô cùng, một bên vươn tay sờ sờ đầu Tô Trạ, quả nhiên là sờ được một cục u bự chảng: “Sao rồi A Trạ, có phải là chỗ này hay không? Chắc không phải là đụng hư đầu luôn rồi chứ?”

Tô Trạ ngay cả tâm tư mắng chửi y là lưu manh cũng không có, lòng tràn đầy cảm giác chính mình xả thân đút sồi. Đầu của hấn tối hôm qua mới đụng hổng, cho nên mới đáp ứng tâm ý của Tô Phiếm.

Tâm trạng của người nào đó bây giờ chỉ có thể dùng từ “bi phẫn” để hình dung — Lẽ nào mỗi ngày đều phải ở cùng với Tô Phiếm như thế này sao? Hấn bắt đầu dự định kết thúc kỳ nghỉ hè trước thời hạn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-to-tram>